NHẬT KÝ NGƯỜI XEM TUỒNG

TUYỂN TẬP BÙI QUANG VƠM

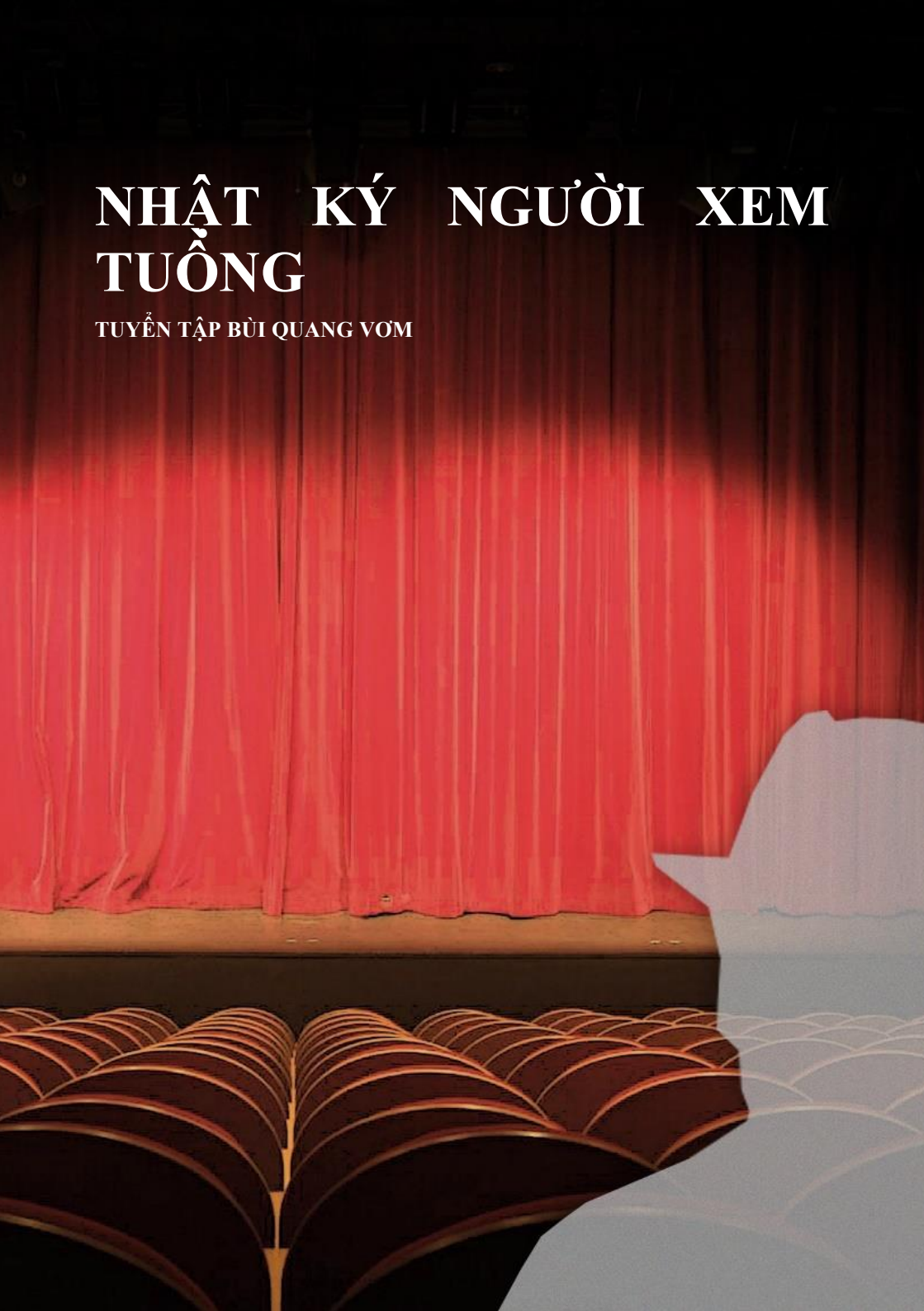

Mục lục

Lời nói đầu.....5
Thư ngỏ gửi Bộ chính trị và TƯ đảng cộng sản Việt nam.....6
Hà nội đã cưỡi trên lưng hổ.....26
Ai đứng phía sau?.....31
Cảnh giác với con bài Nguyễn Chí Vịnh.....36
Cần Công khai và Chính danh hóa Đồng minh với Mỹ.....42
Xả áp hay thủ đoạn chính trị?.....50
Góp ý với đảng: Hãy giải tán Quốc Hội.....56
Xin đừng đầu cơ lập trường.....63
Góp ý với đảng: hành động để tiếp tục giữ quyền lãnh đạo.....72
Thấy gì từ vụ Cù Huy Hà Vũ.....81
Sự hỗn xược không thể tha thứ.....86
Sự suy đồi cộng sản.....90
Không thể chấp nhận được.....96
Chống Tham nhũng không khó.....103
Thần Tự Do Muôn Năm.....121
Chẳng lẽ Trời sẽ mỗi ngày một tối.....125
Bạo động cách mạng tại Tunisie, trông người lại nghĩ đến ta.....130
Phần Hai..... 134
Đại Hội XII, câu chuyện nhân sự và ông Dũng.....135

Vận mệnh Dân tộc sẽ vào tay ai?.....154
Giá tất cả TW đều như ông Vũ Ngọc Hoàng!.....164
Không nên luyến tiếc một người như ông Dũng.....174
Có thể đã thấy sự sụp đổ của ông Trọng.....181
Trận chiến đã kết thúc. Nhưng không có người thắng cuộc. 187
Có hay không âm mưu đảo chính của Phùng Quang Thanh? 192
Đinh La Thăng có trụ được ở TP HCM không? 200
Mọi phân công trong Bộ chính trị, có bóng ông Trọng phía sau. 210
Nếu Ông Dũng còn chút khí tiết. 222
Tẩy chay hay tự ứng cử. 225
Ông Dũng đúng chỉ là người rơm. 231
Trung Quốc, Biển Đông và lựa chọn cuả Việt Nam. 235
Bộ chính trị lại diễn tuồng. 241
Ông Dũng đi rồi. Ông Dũng có trở lại? 249
Bất ngờ và bí ẩn của chính phủ Nguyễn Xuân Phúc.....256
Cá đã chết, dân đang chết, nhưng đảng không ai biết.....264
Cá chết miền Trung Việt Nam nhưng bàn tay gây tội nằm ở Bắc Kinh 277
Có quyền mừng không?.....288
Có gì lạ trong nghi lễ đón Obama.....302
Tội phạm Vũng Áng là ai?.....309
LiệuViệt Nam có quyết định rời khỏi Trung Quốc? 315
Fulbright VN và sự lạc hướng cuả dư luận. 322
Chuyện Trường Sa lớn và thông điệp gửi Hà Nội. 332
Vở tuồng Formosa chưa thể hạ màn. 339
Phán quyết PCA và tương lai của biển Đông 349
Tại sao phải khởi tố vụ án cấp phép Formosa.....359

Việc cuả đảng, không phải việc cuả dân. 367
Có thuyết định mệnh không 373
Trịnh Xuân Thanh và chuyện Nguyễn Phú Trọng nắm quyền Công An 378
Đối thoại và lựa chọn. 383
Gió có thể đang thành bão. 389
Gió quá xa không còn biết lối về. 393
Có thể một mình một chiếu không. 398
Có thể thấy gì từ chuyến đi Mỹ cuả ông Đinh Thế Huynh 402
Trump sẽ chẳng giữ Biển Đông không công. 412
Duterte và con chó sói Đại Hán. 418
Phần Ba 422
Ông Trọng, Gà què ăn quẩn cối xay. 423
Sự khác biệt tư duy Việt và tư duy Mỹ. 432
Thử đoán xem ông Trọng và ông Tập nói gì với nhau. 436
Ông Trọng không chịu rút giữa kỳ 442
Đảng làm luật xử quá khứ. 448
Có nên gộp hai Tết tây Ta vào làm một. 452
Thủ tướng tiêu diệt Kinh tế Quốc Doanh. 460
Ai mới đích thực là thủ phạm vụ án Kim Jong Nam? 466
Trầm Bê và số phận Nguyễn Văn Bình. 480
Video Trương Gia Long, thử giải tín hiệu. 491
Thử hỏi ông Trump buôn gì lãi nhất 497
Nhất thể hoá hay chuyển hoá thể chế. 504
Tập hay Trump ai sẽ là người thua. 513
Nước Pháp cần một cuộc cách mạng 519

Hội nghị TW 6 có thể đã bắt đầu khởi động. 531
Đồng Tâm, Lộc Hà, Tổng biểu tình và Xô Viết Nghệ Tĩnh. 538
Đinh La Thăng, Điều phải đến đã đến. 546
Nghề làm "… mười phương" 554
Có Sóng ngầm từ Đảng bộ thành Hồ? 559
Không thể khác 567
Có âm mưu trong vụ Đinh La Thăng không 575
Đối toại thật hay giả 582
Chuyến đi thất bại của ông Phúc? 586
Có phải là trận truy quét cuối cùng? 589
Lại nói về đối thoại 595
Quân đội là khu vực sạch nhất? 604
Thực dụng hay thực tiễn có tên Donald Trump 609
Khói ở biên giới Trung-Ấn, nhưng lửa có thể ở Biển Đông? 613
Ngưng khoan dầu có giữ được Trường Sa? 618
Bắt Trịnh Xuân Thanh, ông Tô Lâm đã hết nghiệp. 626
Tham nhũng cá nhân và tham nhũng chế độ. 632
Chuyện lạ của ông Quang 636
Ông Đinh đi thật rồi sao? 641
Việc Trịnh Xuân Thanh xử lý thế nào? 645
Trận chiến tay ba 650

Lời nói đầu

NHẬT KÝ NGƯỜI XEM TUỒNG là tuyển tập những bài viết của tác giả bắt đầu từ thời gian đảng cộng sản Việt Nam chuẩn bị cho Đại hội đảng lần thứ XI, dự định diễn ra từ ngày 12/01/2011 đến ngày 19/01/2011 tại Hà Nội.

Các bài viết ghi lại các quan sát các sự kiện diễn ra trên sân khấu chính trị Việt Nam và thế giới, có tính chất gần một cuốn ghi chép cá nhân hơn là những bình luận chính trị, vì vậy nó được đặt tên là Nhật Ký. Việc quan sát các diễn biến của chính trường luôn rất khó và thường bị phụ thuộc vào mức độ chuẩn xác của nguồn và lượng thông tin có được cùng với góc nhìn và nhận thức của người viết tại thời điểm diễn ra sự kiện, nên khó tránh được thiếu sót, nhưng trung thành với tính chất của một cuốn nhật ký, các bài viết trong tuyển tập được giữ nguyên tính nguyên thủy của nó, mặc dù có những điểm có thể không còn phù hợp.

Vì là cuốn nhật ký, nên chủ yếu nó phản ánh trạng thái tình cảm của người viết đối với từng sự kiện, nhưng đồng thời cũng thể hiện một cách thành thực nhận thức chính trị của người viết tại từng thời điểm và phát triển dần theo từng giai đoạn. Các bình luận không mang tính chất nghiên cứu hay nhận định, mà chỉ đơn thuần là ý kiến, cảm nhận chủ quan.

Tuy vậy, người viết có một mong muốn được đóng góp phần ý kiến của mình vào kho tàng nhận thức chung của số đông quần chúng người dân Viêt trong một giai đoạn rất có ý nghĩa của lịch sử dân tộc, hướng tới một xã hội dân chủ và nhân bản thật sự, như một sự hoà nhập vào cộng đồng thế giới, hoà mình vào dòng chảy chung của nhân loại tiến bộ. Cũng chính là ước mơ của tác giả.

Viết tại Chelles, Paris

05/04/2017

Thư ngỏ gửi Bộ chính trị và TƯ đảng cộng sản Việt nam

Đại hội ĐCSVN lần thứ XI

Thưa quý vị lãnh đạo đảng cộng sản Việt nam.

Được biết Bộ chính trị đảng cộng sản việt nam đang thảo luận dự thảo các văn kiện trình đại hội XI, "để công bố lấy ý kiến đóng góp của đại hội đảng các cấp và của nhân dân, bổ sung, phát triển cương lĩnh năm 1991, xây dựng chiến lược phát triển kinh tế- xã hội 2011.2020, xây dựng báo cáo chính trị."

Với đầy đủ ý thức tránh nhiệm của một công dân, tin tưởng sâu sắc vào bản chất tốt đẹp, lý tưởng vì dân vì nước trong sáng từ khi ra đời của đảng cộng sản, tôi xin được đưa ra một vài đề nghị cá nhân, không ngại rằng kiến thức của mình có thể nhỏ bé thấp kém. Chỉ xin nhận ở đây tâm nguyện của một người dân đang trông ngóng sự sáng suốt, công tâm, tinh thần truyền thống "Tổ quốc trên hết" mà đảng cộng sản đang nắm giữ mọi quyền lực và trách nhiệm cao nhất với dân tộc là người quyết định. Lịch sử dân tộc sẽ "xưng tôn" hay "phỉ báng", phụ thuộc vào cách hành xử của đảng, mà cụ thể là Bộ chính trị và của riêng Tổng bí thư, với quy tắc tự nhiên là "*quyền lực càng cao, tội ác sẽ càng nặng"*.

Phải chăng, trong cuộc ganh đua gay gắt hiện nay, một sai lầm trong lựa chọn chính sách sẽ thật nguy hại đối với đất nước và dân tộc. Mua phải một cái bánh mì mốc, thì chỉ sau đó vài phút, sẽ phải vứt đi và nhịn đói. Nhưng một đường lối sai lầm, sẽ cướp đi ít nhất 30 năm của lịch sử. Quyết định của một bà nội trợ không thể giống như quyết định của một chính sách của một chính phủ, càng không thể giống cương lĩnh của một đảng chính trị cầm quyền. Đó là khác biệt giữa thời gian của một ngày và thời gian của một thế hệ.

Ai cũng biết nước Nga giàu và đẹp, dân tộc Nga tài năng và chân thành, nếu không bị mất đi gần 70 năm truy tìm xã hội chủ nghĩa, họ sẽ ở đâu, nhưng vì ai mà ngày nay họ đang phải làm lại gần như tất cả một cách chắp vá, méo mó? Ai là người có tội với lịch sử Nga và dân tộc Nga?

Ai cũng biết, Trung quốc, một trong những cái nôi đầu tiên cuả nền văn minh nhân lọai, nếu không do chủ nghĩa phong kiến bế quan toả cảng hàng nghìn năm, nếu không không có "công xã nhân dân", không có "đại nhẩy vọt" của Mao Trạch Đông, thì Trung quốc đâu cần phải tới năm 1976 mới "bừng tỉnh", và hằn học vì lạc hậu.

Còn ở Việt nam, có ai không còn nhớ sự "xơ xác" của nông thôn miền Bắc sau "hợp tác hóa nông nghiệp", hơn hai mươi năm "ưu tiên phát triển công nghiệp nặng", và những "tàn phá khốc liệt" đối với nền kinh tế miền Nam sau "cải tạo công thương nghiệp tư bản tư doanh"? Phải mất bao nhiêu năm, để làm lại những gì mà đảng cộng sản của chúng ta đã phá đi, từ những sai lầm, mà ngay trong lãnh đạo đảng có người đã gọi là "ấu trĩ kinh tế". Có phải là một tội ác nếu phung phí tùy tiện thời gian của dân tộc không?

Những kiến nghị của tôi có thể rất lộn xộn, vì thấy gì nói nấy, rất mong được lãng đạo đảng đại xá.

Phải từ bỏ dứt khoát quan điểm thân thiện với Trung quốc.

Với Trung quốc không bao giờ có thân thiện. Với một nước nhỏ yếu hơn như Việt Nam thì lại càng không bao giờ. Lịch sử hàng nghìn năm, chứng minh Trung quốc chưa bao giờ từ bỏ âm mưu thôn tính Viêt nam. Và trong mắt cộng sản Trung quốc, Việt nam chưa bao giờ là quốc gia độc lập. Lịch sử cũng cho thấy, Việt nam chưa bao giờ thoát ra khỏi vòng kiềm tỏa của Trung quốc, cả nghìn năm phong kiến, lẫn hơn 60 năm cộng sản. Hãy nhớ lại một sự thật, hoàng đế Quang Trung sau khi chôn hai mươi vạn quân Thanh tại Gò Đống Đa, vì cố gắng tìm kiếm thân thiện với Trung quốc, nhận thụ phong của thiên triều, và chỉ vì chịu nhận thụ phong mà phải chết bất đắc từ chiếc áo Cẩm bào tẩm thuốc độc, do "Thiên triều" ban thưởng. Đó là cái chết không thể tránh khỏi mà "Thiên triều" luôn dành tặng cho mọi sự "phản bội" của chư hầu, theo tập quán của mọi triều đại Trung Hoa. "Mười sáu chữ vàng" và "Bốn tốt" chỉ là cái vòng kim cô trên đầu Tôn Ngộ Không, mà Trung quốc thâm độc chụp lên đầu cộng sản Việt nam.

Trung quốc là quốc gia duy nhất ủng hộ cả về kinh tế, quân sự và chính trị cho chế độ độc tài quân sự Mianmar. Giống như từng ủng hộ chế độ diệt chủng Pol Pot trước đây và chế độ diệt chủng Soudan hiện nay. Dưới chiêu bài "không can thiệp nội bộ",

Trung quốc đã lợi dụng cơ hội để lấn đất và áp đặt ảnh hưởng. Đổi lại, Trung quốc kiểm soát hoàn toàn 2100 km biên giới, cảng nước sâu Hyaukphyu, hai tuyến đường ống dầu lửa và khí đốt, nhà máy sản xuất vũ khí, căn cứ hải quân Mergui và Thewla, xây dựng sân bay trên đảo Perles. Người Trung quốc chiếm 30% sân số tại Mandalay, thành phố lớn thứ hai Mianmar, và chiếm một nửa dân số tại Lashio.(theo EchoGeo và Statistic.org).

Thành phố biên giới Boten của Lào nằm trên đường xa lộ nối Vân Nam với Bangkok đã hầu như Hán hóa hoàn toàn. 90% dân số thành phố là người Trung Quốc đến từ Vân Nam, Tứ Xuyên, Quảng Tây và Hải Nam. "Thành phố dùng múi giờ của Bắc Kinh, dùng tiền nhân dân tệ, tiếng quan thoại là ngôn ngữ chính. Điện lưới và điện thoại nối với mạng của Trung Quốc. Ổ cắm điện theo tiêu chuẩn Trung Quốc. Một lãnh thổ của Trung Quốc kéo dài. Thổ dân địa phương bị đẩy ra vùng ven. Trên đường phố, gái mại dâm, bia và thuốc lá của Trung Quốc". 100 triệu đôla hỗ trợ xây dựng sân vận động SEA GAMES Viantian được đổi lấy quyền sử dụng 1650 ha đất ngoại ô thủ đô Lào. (báo Courrier International.com).

Cùng với các công ty khai mỏ, công ty trồng rừng, công ty dệt may, công ty làm đường, hơn một triệu người Trung Quốc tỉnh Quảng Đông và Phúc Kiến đã di chuyển sang Campuchia từ 2001 đến nay, tăng số Hoa kiều thường trú tại Phnom Penh lên 450 000 người năm 2006, nhưng không ai biết được có bao nhiêu người Trung Quốc hiện có mặt tại những vùng rừng hẻo lánh, phía đông bắc, giáp Việt Nam. Trung Quốc kiểm soát 100% khai thác và xuất khẩu gỗ, 40% xuất khẩu dệt may và giày dép, toàn bộ hệ thống xa lộ và đường sắt. (Etude du CERI N° 113, 02/2007).

Trung Quốc đã đưa hàng vạn người vào Tây Nguyên Việt nam trong dự án Bauxite, áp đặt sức mạnh lấn từng mét đất chiếm trong Hiệp định biên giới trên bộ, làm xa lộ Vân Nam- Hải Phòng, xa lộ Bằng Tường- Hà Nội, mua chuộc và hối lộ để thuê đất trồng rừng của 10 tỉnh biên giới, vẽ bản đồ hình lưỡi bò trên biển Đông, bắt bớ, cướp đọat ngư cụ, đâm thủng thuyền tầu, bắn chết ngư dân, gây rối loạn chủ quyền, tăng sức mạnh quân sự biển, lập căn cứ hải quân Trường Sa, Căn cứ tầu ngầm Hải Nam, tăng cường hoạt động của Hoa kiều lũng đoạn chính trị tại thành phố Sài Gòn, phân hóa, chia rẽ bằng nhiều thủ đoạn nội bộ lãnh đạo đảng cộng sản, mua chuộc và khống chế, kiểm soát hoạt động tình báo của Nguyễn Chí Vịnh, thông qua viện trợ phương tiện kỹ thuật thông tin và đào tạo sĩ quan cho tổng cục tình báo quân sự, biến tổng

cục II thành công cụ kiểm soát hoạt động và đe dọa an ninh cá nhân của từng lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam.

Không còn nghi ngờ gì nữa, âm mưu thôn tính Việt Nam đã quá rõ. Với một chính quyền độc đảng, lệnh phát động chiến tranh với Việt nam có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Giống như Đặng Tiểu Bình đã từng làm, chỉ cần tuyên bố "dậy cho Việt nam một bài học" là lại có thể chỉ trong vòng ba ngày, hàng trăm sư đoàn quân giải phóng nhân dân Trung Hoa sẽ giàn dọc biên giới. Sau hai giờ, xe tăng từ Bằng Tường có thể tới Hà nội.Và với tình thế tứ phía bị bao vây như vậy, với một đảng cộng sản cầm quyền nếu không còn dân, một quân đội lạc hậu, mải làm kinh tế và giành nhau làm giàu, binh tướng rệu rã vì chia rẽ và tham nhũng. Trung Quốc sẽ đến từ Lào, từ Cămpuchia sang, từ Tây Nguyên, từ biên giới phía Bắc tới, từ Hải Phòng trong các dự án đang triển khai, từ đồng bằng Bắc bộ, nếu dự án khai thác than bùn lại lọt vào tay nhà thầu Trung Quốc, tàu ngầm Trung Quốc sẽ nổi lên suốt dọc bờ biển, hải quân Trung Quốc sẽ áp từ các hạm đội biển đông vào, lực lượng thuộc cánh quân thứ năm gồm hai triệu Hoa kiều nằm vùng trên khắp các vùng hiểm yếu sẽ nổi dậy...Vận mệnh của Việt Nam sẽ không thể cứu?

Trung Quốc cần và ưu tiên quan hệ với các chính phủ độc tài và độc đảng, vì chỉ cần nắm quyền kiểm soát một nhóm người trên chóp bu của quyền lực, đủ để Trung Quốc kiểm soát mọi chính sách, khai thác và chiếm đoạt mọi lợi ích. Đảng cộng sản Trung quốc cấm báo chí Việt Nam đăng những tin xấu về hàng hóa Trung Quốc, về lấn chiếm đất trong Hiệp định cắm mốc trên bộ, về chiến tranh xâm lược suốt 6 tỉnh biên giới phía bắc năm 1979, về xâm lấn và giết hại ngư dân Việt nam. Và vì phải giữ "bốn tốt" và "mười sáu chữ vàng", và còn vì nhiều lý do bí ẩn khác, chính phủ cộng sản Việt nam chấp hành răm rắp và vô điều kiện các mệnh lệnh đó, nhiều khi chỉ là một cú điện thoại, của Trung Nam Hải, mà chính phủ Việt nam bưng bít dư luận bằng hai chữ "nhậy cảm".

Nhưng Trung Quốc bất lực với các nền dân chủ. Bởi vì, khác với nền độc tài, kiểm soát một quốc gia phải là kiểm soát ý chí của cả một dân tộc. Trong một nền dân chủ thực sự, ý chí của dân chúng là sức mạnh quyết định thể chế.

Tư tưởng bá chủ Đại Hán hẹp hòi, ích kỷ và thâm độc, hành vi tham lam, nhẫn tâm, phi đạo đức. Bản tính người Trung Hoa là sản phẩm văn hoá của một dân tộc thích

ứng với một lịch sử chưa bao giờ ra khỏi nội chiến. Người Trung Hoa gây chiến, chiếm đọat lẫn nhau bằng chém giết tàn bạo và bằng các thủ đoạn thâm hiểm. Nhiều nghìn năm phải giành giật sự sống, ngay với chính những người láng giềng cuả mình, đã hun đúc một nền văn hoá Trung Hoa không giống những nền văn hoá khác. Dân tộc Trung Hoa là một dân tộc duy nhất mà mọi thuộc tính đều đạt tới tột đỉnh của nó, trong môi trường khốc liệt của những cuộc nội chiến liên miên nhiều nghìn năm.

Áp lực sống còn dai dẳng, mối quan hệ thù địch với những người cùng chủng loại, mối đe dọa sinh tử đến từ ngay những người thân, tất cả những cái đó giải thích triết lý "thà phụ người, chứ không để người phụ ta" của Tào Tháo.

Người Trung Quốc không từ một việc gì, để đạt được mục đích. Trong lịch sử, người Trung Hoa là chủng người duy nhất trên thế giới, mà cha mẹ từng đổi con cho nhau để ăn thịt. Kỹ thuật tra tấn lấy cung, chưa nước nào trên thế giới đạt tới trình độ mà Trung Quốc đã có từ hơn hai nghìn năm.

Đó là thứ triết lý: "mục đích biện minh cho hành động" của Mao trạch Đông và Đặng tiểu Bình đã không giấu giếm: "mèo trắng hay mèo đen, miễn là bắt được chuột".

Trung Quốc không bao giờ coi người khác là bạn. Nếu họ coi ai là bạn, thì nhất định là để chui thật sâu, luồn leo thật cao, là để nắm yết hầu "bạn" khi cần thiết. Nếu họ phải bỏ ra cho "bạn" cái gì, là để chiếm lại vào một lúc nào đó mười lần, thậm chí trăm lần hơn thế. Nếu họ ký kết với bạn một hiệp định hữu nghị, thì chính lúc đó, họ tiến hành chiếm đọat một cái gì đó của bạn. Mọi hành động chỉ để "ăn người". Người Trung Quốc là vậy, luôn là vậy, và mãi mãi là vậy.

Không có một quốc gia nào có chính sách ngoại giao thân thiện và tin cậy với Trung quốc. Người ta chỉ "chơi" với Trung Quốc vì "bắt buộc", hoặc vì một lợi ích nào đó không thể tránh khỏi, nhưng luôn phải đề phòng và lo sợ. Sự lớn mạnh của Trung Quốc độc đảng đang là sự lo ngại của cả thế giới, mà trước hết là các quốc gia trên bán đảo Đông Dương, rồi đến các nước ASEAN. Không có gì cưỡng lại được với một Trung Quốc mà một dự trữ ngoại tệ lớn nhất thế giới đang nằm trong tay chỉ một nhóm ít người. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra, nếu quy trình ra quyết định không thuộc quyền cuả dân và không bị kiểm soát, không thể kiểm soát.

Mọi thương vụ với Trung quốc đều có tham nhũng và lừa gạt. Tất cả các dự án gọi thầu quốc tế có Trung Quốc tham dự, kết quả trúng thầu đều rơi vào tay Trung Quốc. Giá đấu thầu đều rất thấp, không quốc gia nào chịu nổi, nhưng chất lượng sản phẩm, chất lượng công nghệ, chất lượng thiết bị sẽ bị bóp méo dần trong khi giá quyết toán đều được kích lên nhiều lần so với dự toán ban đầu, để thu lại giá thấp khi bỏ thầu. Mọi thứ đều được tháo gỡ bằng "kỹ thuật" hai bên cùng có lợi, giữa nhà thầu Trung Quốc và cá nhân đại diện Chủ đầu tư, một cán bộ đảng có chức quyền, nhưng để thiệt cho bên thứ ba là nhà nước, cho tài sản quốc gia, là mồ hôi của người dân đóng thuế.

Không có gì có lợi cho Việt nam trong quan hệ với một láng giềng như Trung Quốc. Tài nguyên sẽ mất dần, thâm hụt ngoại thương không có lối thoát và không bao giờ giảm, nợ quốc gia sẽ không ngừng tăng và không phương cứu chữa, thị phần của Việt Nam sẽ luôn mất dần vì không chịu nổi sự cạnh tranh với Trung Quốc. Việt nam sẽ là mảnh đất tiêu thụ hàng giả, hàng độc hại bị trả lại từ các thị trường khác và ồ ạt trốn thuế qua biên giới Trung Việt. Việt Nam sẽ trở thành bãi rác các sản phẩm công nghệ lỗi thời, lạc hậu được thải ra từ nền kinh tế Trung Quốc. Thâm hiểm của người Trung Quốc cộng với sự thiếu hiểu biết kiến thức nhưng thừa tham lam của quan chức Việt Nam sẽ là gì? Các quan chức này là cán bộ đảng, bộ máy nhà nước là bộ máy đảng cầm quyền. Vì vậy, Đảng cộng sản sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm với lịch sử của dân tộc.

Việt nam không thể chống lại Trung quốc bằng chế độ độc đảng.

Nếu chỉ là một nhóm người độc lập, cách ly với dân tộc, không đại diện cho ý chí và nguyện vọng của nhân dân, không được nhân dân thừa nhận và hậu thuẫn, bộ chính trị đảng cộng sản Việt nam không có cách gì cưỡng lại áp lực và thủ đọan thâm độc từ Trung quốc. Phải biến sức mạnh của chính quyền thành sức mạnh toàn dân, phải hòa tan đảng vào dân, hợp Hiến hóa mọi cơ chế của quyền lực, đó là con đường duy nhất đảng cộng sản phải làm bây giờ, nếu đảng thật sự muốn cứu nước chống lại âm mưu xâm lược của Trung Quốc.

Tại sao lại đàn áp, ngăn cản biểu tình của sinh viên trước sứ quán Trung Quốc chống lại âm mưu chiếm đoạt Hoàng Sa và Trường Sa? Tại sao phải dùng từ "tàu lạ" để gọi những kẻ cướp đoạt tàu thuyền, bắt bớ ngư dân Việt Nam, trong khi không ai

không biết chính những kẻ đó là người Trung Quốc? Tại sao lại bắt bỏ tù người đấu tranh bảo vệ chủ quyền quốc gia và cuộc sống của ngư dân như Phạm Thanh Nghiêm? Tại sao lại phải "nhân nhượng" nhường đất của Tổ quốc để "giữ quan hệ hữu nghị (hay nô lệ) giữa hai nước"?

Lãnh đạo đảng có những kẻ không đủ can đảm, nhưng người dân Việt Nam không thiếu. Dân tộc Việt Nam chưa bao giờ sợ Tàu. Nếu là ý chí của dân, thì Trung Quốc sẽ làm được gì? Ai trong số ủy viên bộ chính trị sẽ mất ghế và bị đe dọa an toàn tính mạng? Tình báo Hoa Nam không thể ám sát được hết 85 triệu người dân Việt Nam.

Đảng phải bỏ quy kết ủng hộ dân chủ là "diễn biến hòa bình" nhằm lật đổ chính phủ.

Ai, nước nào có âm mưu tiến hành diễn biến đó? Có phải đảng muốn ám chỉ nước Mỹ? Có ấu trĩ quá không. Nước Mỹ hiện đang có quá nhiều chuyện. Khủng hoảng kinh tế đang lấy đi của Mỹ hàng nghìn tỷ đôla, chiến tranh Irak, Afganistan vẫn còn rất nhiều việc đau đầu, chuyện Iran, Bắc Triều tiên, chuyện của Alqueda, chủ nghĩa khủng bố quốc tế, lá chắn tên lửa châu Âu, giải trừ hạt nhân, cải cách y tế v.v... Chế độ chính trị của một quốc gia bé nhỏ nghèo nàn và lạc hậu như Việt Nam, sẽ có ảnh hưởng gì tới lợi ích kinh tế và an ninh của Mỹ? Có đáng để Mỹ phải lo đối phó, tìm cách lật đổ không?

Không phải Mỹ. Và, chẳng có ai, chẳng có một quốc gia nào làm cái việc ấy. Đó là sự bịa đặt của bộ máy tuyên truyền của đảng, biện bạch cho những yếu kém, cho những thất bại trong chính sách, cho sự hủ bại, tham nhũng xuống cấp và sa đọa của đội ngũ đảng viên của đảng trong bộ máy những kẻ cầm nắm quyền chiếm dụng tài sản công của Quốc gia.

Nếu có thể có một âm mưu tiến hành diễn biến trong nội bộ đảng cộng sản, thì đó là chiêu bài của Thiên triều, dùng diễn biến để phân hóa và chia rẽ nội bộ đảng cộng sản Việt Nam, bằng thủ đoạn hối lộ, mua chuộc và đe dọa. Bởi vì, chính Trung Quốc là người luôn muốn sự yếu kém của Việt Nam, để buộc phải lệ thuộc vào họ.

Thông qua các chương trình viện trợ thiết bị và cố vấn kỹ thuật tình báo quân sự cho tổng cục II, bộ quốc phòng, Trung Quốc thực sự đã cài cắm lực lượng kiểm soát mọi diễn biến tư tưởng trong nội bộ Bộ chính trị, dàn dựng hồ sơ chính trị từng cán bộ lãnh đạo và tiến hành "diễn biến hòa bình" để lũng đoạn mọi đường lối chính sách

của nhà nước Việt Nam. Trên thế giới hiện nay, chỉ còn người cộng sản Trung Quốc làm việc hèn hạ đó. Thủ đọan là một đặc trưng của nền cai trị độc tài. Văn hoá dân chủ không chấp nhận thủ đọan chính trị vô đạo đức.

Việc đảng cộng sản viện cớ chống diễn biến, cần ổn định để phát triển nhằm tạo cớ đàn áp tự do của người dân hiện nay là không chính danh, không hợp hiến.

Ổn định chính trị của một quốc gia phải được đảm bảo bằng một cơ chế tự thân, có khả năng tự giải toả mâu thuẫn, xung đột. Quả bóng sẽ tự nổ, nếu sức căng tiếp tục tăng mà không được xả. Một con đê sẽ tự vỡ, nếu nước tiếp tục dâng mà không có lối thóat.

Giải phóng năng lượng gây ra đổ vỡ, chính là tạo ra ổn định. Nếu quá trình giải phóng năng lượng tích tụ đó là một quá trình tự thân, tự động, thì ổn định là bền vững. Ngược lại, chỉ bằng tăng cường thiết bị che chắn, vá đắp những hư hỏng, thì ổn định chỉ là giả tạo, tạm thời.

Nhà nước Việt nam hiện nay không có ổn định. Ổn định đang có là ổn định cưỡng bức, ổn định tạm thời. Nó đang chịu một áp lực xã hội ngày một tăng và sẽ nổ bất cứ lúc nào, để đạt tới ổn định hoàn toàn theo quy luật vật lý. Lịch sử đã chứng minh, bất kỳ chính phủ nào đối phó với nguyện vọng chính đáng của dân bằng bạo lực, bằng công cụ vũ lực, chính phủ đó đã không còn là của dân, là chính phủ đi ngược và chống lại lợi ích đông đảo quần chúng. Phải giải tỏa các bức bối của dân không bằng bắt bớ, đàn áp và cấm đoán. Bởi làm như vậy, chỉ thiết lập được trật tự bên ngoài, chỉ tạo ra ổn định giả tạo. Nguồn gốc các nguy cơ bùng nổ, mâu thuẫn đối kháng vẫn còn nguyên. Phải thiết lập mọi cơ chế để thỏa mãn tận gốc mọi ý chí nguyện vọng của dân chúng. Những cơ chế đó phải phải đảm bảo không một ý chí chủ quan cá nhân hay nhân danh nào phá vỡ nổi. Đó là cơ chế đảm bảo quyền dân chủ toàn vẹn của nhân dân. Thế giới đã mất hàng nghìn năm và xương máu của hàng triệu triệu người để đi đến chân lý đó. Không có thứ trí tuệ của một nhóm người hay cá nhân nào khôn ngoan hơn lịch sử.

Cơ chế đó là Nhà nước Pháp quyền, một nhà nước mà nền tảng pháp luật được xây dựng và chịu sự quản chế của hệ thống quyền công dân, một nhà nước căn

cứ trên nguyên tắc Tam quyền phân lập. Lập pháp, Hành pháp và Tư pháp là ba cơ quan quyền lực ngang nhau và độc lập với nhau. Luật pháp được xây dựng không theo ý đồ chính trị của bất cứ nhóm người nào. Chính phủ không lập ra những chính sách chỉ để bảo vệ quyền lợi của một đảng chính trị. Và Tòa án xử bất cứ ai vi phạm pháp luật và không phải xử theo sự dàn xếp trước của một vài cá nhân, hay nhóm quyền lực nào.

Một nhà nước mà Quốc hội là do đảng cộng sản lập ra, chủ tịch quốc hội là ủy viên bộ chính trị, thủ tướng chính phủ là ủy viên bộ chính trị và do bộ chính trị chỉ định, chủ tịch nước là vị trí "ngồi chơi xơi nước" của một ủy viên "thất sủng", Bộ trưởng quốc phòng và bộ trưởng công an phải là ủy viên bộ chính trị... và với mỗi đảng viên thì kỷ luật cao nhất là phục tùng nghị quyết của đảng, cá nhân phục tùng chi bộ, đảng bộ cấp dưới phục tùng đảng bộ cấp trên, Trung ương phục tùng Bộ chính trị. Mọi cái trên đất nước nước này đều nằm trong bàn tay quyền lực của đảng cộng sản? Tổng bí thư đảng không do dân bầu. Bộ chính trị là một cơ quan hoạt động bí mật hoàn toàn với dân như một thứ hội kín, một thế lực ngầm. Dân không được biết "chúng" làm gì, "chúng" ở đâu, nhưng "chúng"có mặt moị nơi, xắp đặt và quyết định mọi thứ.

Đảng đang biến Tổng cục II thành một công cụ siêu quyền lực nằm trong tay bộ chính trị, nhưng dưới quyền trực tiếp của một vài nhân vật, không còn chức năng phục vụ tham mưu quốc phòng, mà thành công cụ trấn áp chính trị, làm rối loạn pháp luật, phỉ báng danh dự và vi phạm nhân quyền.

Đảng cộng sản nhân danh nhân dân, lợi dụng sức mạnh đại đoàn kết dân tộc đã tiến hành thắng lợi hai cuộc cách mạng giải phóng dân tộc năm 1945 và thống nhất đất nước năm 1975. Nhưng khi nhiệm vụ lịch sử đã hoàn thành, đáng lẽ đảng phải trao trả Quân đội về cho dân, thì đảng lại giữ lại như một vũ khí để bảo vệ quyền lợi của đảng (thực chất là quyền lợi của một số cá nhân quyền lực trong đảng), một thứ răn đe dân chúng. Đảng đã chính trị hóa lực lượng cảnh sát nhân dân, đáng lẽ chỉ duy trì trật tự và bảo vệ pháp luật, công bằng và công lý, thành một thứ công cụ gây nỗi uy hiếp thường trực lên đời sống sinh hoạt xã hội của công chúng, phân hóa và chia rẽ cộng đồng dân tộc, công cụ đàn áp và khủng bố chính trị nhằm bảo vệ an toàn cho sự tồn tại của đảng, dập tắt từ trứng nước những phản kháng bất lợi cho đảng.

Với tư cách chỉ là một đảng chính trị, đảng cộng sản không có quyền biến công cụ bạo lực dân tộc thành công cụ quyền lực của riêng đảng. Quân đội trước hết và duy nhất là lực lượng bảo vệ chủ quyền quốc gia, chống lại nguy cơ chiến tranh xâm lược từ bên ngoài, không phải là công cụ vũ trang dùng để chống lại dân, đàn đáp và răn đe dân chúng. Chủ quyền quốc gia là chủ quyền của mọi công dân Việt Nam, bất kể họ là ai, họ là dân tộc nào, họ là công nhân, nông dân hay trí thức, người làm thuê hay chủ doanh nghiệp, đại gia hay buôn thúng bán bưng, bất kể họ theo thiên chúa giáo hay phật giáo, bất kể họ giàu hay nghèo, công cụ bảo vệ chủ quyền là công cụ của toàn dân, không phải là công cụ của riêng đảng cộng sản.

Vậy tại sao đảng cộng sản không tiến hành phi chính trị hóa hai công cụ bạo lực này của quốc dân? Những người có quyền hạn điều khiển hai công cụ vũ lực quốc gia là Quân đội và Cảnh sát, phải là những người phi đảng phái, phi Chính trị. Chỉ vì một lý do nào đấy, khi quyền lợi của đảng trở nên đối kháng với quyền lợi của đất nước và dân tộc, các lọai công cụ vũ lực đó sẽ quay lại tiêu diệt dân, phản bội lợi ích dân tộc. Trong một chế độ dân chủ đa đảng, chính quyền, hay chính phủ là bộ máy chính trị cầm quyền luân phiên giữa các đảng chính trị khác nhau, nhưng quân đội, cảnh sát và hệ thống hành chính công vụ vẫn giữ nguyên không đi theo và chết theo với bất cứ đảng chính trị nào.

Với một Quốc hội gồm tới 94% đảng viên, không phải của dân, nên chính phủ mà nó tạo ra theo ý đảng không đại diện cho lợi ích quốc gia. Các Hiệp định do chính phủ ký kết với các quốc gia khác liên quan tới chủ quyền dân tộc chỉ có tư cách là những hiệp định giữa đảng cộng sản với các quốc gia đó, không được sự uỷ nhiệm của tất cả các tầng lớp dân chúng, sẽ không được thừa nhận bởi dân tộc Việt nam. Các Hiệp định liên quan lãnh hải, lãnh địa, chủ quyền tài nguyên khoáng sản, vay nợ quốc tế v.v...ngay lập tức sẽ bị hủy bỏ, hoặc xét lại, khi đảng cộng sản mất vị trị cầm quyền. Tòa án xử theo lệnh đảng không đại diện cho công lý và pháp luật, là không hợp pháp, nhất là các vụ án chính trị, sẽ không có giá trị. Những chánh án xử phi lý sẽ phải chịu trách nhiệm.

Phải được xử như tội bán nước những lãnh đạo địa phương nhượng quyền sử dụng đất cho Trung Quốc, dù cho Đài Loan hay Hồng Kông là Trung Quốc trá hình.

Quyền lực của chính phủ và hiệu lực của Pháp luật nằm trong ý nguyện của dân.

Ổn định của xã hội là nhờ tháo ngòi mọi bức bối hình thành trong dân. Công cụ phản ánh nguyện vọng của công chúng, cầu nối giữa chính phủ và công chúng là báo chí. Biểu hiện của tự do đích thực phải là sự tồn tại của báo chí độc lập, tức là báo chí tư. Một chỉ số của ổn định chính trị chính là số lượng của báo chí độc lập, vì đây chính là những van xả áp, tháo ngòi những bức bối hình thành trong xã hội, giúp chính phủ điều chỉnh những chính sách của mình, giúp xã hội gắn liền trách nhiệm với nhà nước trước mọi vấn đề phức tạp.

Những kẻ chủ trương bưng bít sự thật, ngăn cấm thông tin, cấm đóan tự do tư tưởng, ngăn cấm internet, đàn áp dư luận... là những kẻ phá hoại, chống lại tiến bộ của văn minh nhân loại, là kẻ tạo khoảng cách và đối đầu giữa nhà nước và công chúng, chính là kẻ gây ra mầm mống bất ổn định của xã hội. Những kẻ đó phải được loại ra khỏi hàng ngũ của đảng.

Tô Huy Rứa, chủ tịch Hội đồng lý luận TW là một người như vậy, một người có lối nghĩ lạc hậu, giáo điều và cơ hội. Không thể nhắm mắt theo Trung Quốc tìm kiếm mô hình cho Việt Nam. Không có mô hình nào ngoài những gì mà lịch sử chấp nhận thông qua chọn lọc tự thân và tự nhiên. Mọi thứ tưởng tượng ra từ những đầu óc thiếu kiến thức khoa học và thiếu trải nghiệm thực tế đều dẫn đến sai lầm.

Những người này chưa từng chứng kiến sự tồn tại tự thân và phát triển tự nhiên của nền dân chủ tư sản, sự điều chỉnh và hoàn thiện liên tục của nó sau gần 300 năm. Và chính họ cũng chẳng biết chủ nghĩa xã hội có hình thù như thế nào.

Xã hội loài người phát triển tự nhiên theo quy luật hoàn thiện năng lực cá thể. Công xã nguyên thủy hình thành tự nhiên khi năng lực cá thể (công cụ, sức cơ bắp) không đủ để tự tồn tại đơn lẻ. Xã hội càng phát triển, năng lực cá thể càng hoàn thiện và nhu cầu độc lập càng lớn. Hoàn thiện cá thể vưà là động lực vưà là mục đích của phát triển. Chủ nghĩa cộng sản hủy bỏ vai trò cá thể, đi ngược lại quy luật phát triển tự thân và tự nhiên, sẽ không thể tồn tại.

Đảng cộng sản đang ép buộc một dân tộc đi theo một cái gì đó mà không một ai biết là cái gì?

Không có "kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa". Quy luật cơ bản nhất của kinh tế "thị trường" là quy luật "lợi nhuận", có đặc điểm chuyển động

ngẫu nhiên và vô hướng. Định hướng xã hội chủ nghĩa là cách gọi che đậy một ý định tiêu diệt kết quả phát triển của thị trường vào một lúc nào đó, khi được coi là thời kỳ quá độ đã hoàn thành.

Định hướng xã hội chủ nghĩa hiện nay, bao biện cho chính sách bành trướng năng lực của các tập đoàn Quốc doanh, nhằm tiến tới độc quyền thị trường và tiêu diệt kinh tế tư nhân.

Mặc dù ngay Bộ chính trị cũng không biết thời điểm đó xác định như thế nào. Suốt 30 năm tìm kiếm, không ai trong bộ chính trị, không một công trình quốc gia nào xác định được nội dung của "giai đoạn đầu của chủ nghĩa xã hội", và thế nào là "Thời kỳ quá độ từ chủ nghĩa xã hội lên chủ nghĩa cộng sản". Cho nên, thực chất của nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa chỉ là một thứ nguỵ biện cho sự tồn tại của triết lý cộng sản.

Trong khi, nhờ tự do kinh tế, nhờ thu hút tiền của và sức lực của mọi nguồn lực để tăng trưởng, chỗ dựa duy nhất của sự ổn định tạm thời hiện tại, đảng cộng sản lại lo sợ sự lớn mạnh về tiềm lực của khu vực tư nhân, lo sợ sự trưởng thành chính trị và quy mô chiếm chỗ của thành phần tư nhân trong cơ cấu xã hội, sự hình thành và phát triển cả về năng lực tài chính, về số lượng lẫn nhu cầu tự do chính trị của tầng lớp doanh nhân và tầng lớp trung lưu, sẽ là những lực lượng đào mồ chôn chế độ độc đảng của đảng cộng sản, là xu hướng không thể tránh khỏi.

Những gì xuất hiện, tồn tại và phát triển tự thân và tự nhiên, thì không có gì ngăn cản nổi. Thành phần tư nhân trong quốc hội sẽ tăng. Tỷ trọng kinh tế tư nhân trong thu nhập quốc dân sẽ tăng. Tỷ trọng đóng thuế của khu vực tư nhân cho ngân sách sẽ tăng. Nghĩa vụ sẽ gắn với quyền lợi. Đó sẽ là đối trọng và phản áp của chính sách "định hướng xã hội chủ nghĩa".

Cả về lý luận lẫn thực tiễn, cách phân chia lịch sử thành các hình thái khác nhau chủ nghĩa tư bản, chủ nghĩa xã hội, hay chủ nghĩa cộng sản như Marx làm là cực đoan, duy ý chí. Từ khởi thuỷ xã hội loài người, dòng chảy phát triển của lịch sử nhân lọai vẫn nguyên như vậy, lưu lượng ngày càng lớn hơn, vận tốc dòng chảy ngày càng cao hơn, nhưng không thay đổi về bản chất.

Bản chất của cuộc sống, sợi chỉ xuyên suốt mọi hình thức xã hội loài người là *tìm kiếm mưu sinh và duy trì tồn tại*. Đó là quy luật của tự nhiên, của mọi loài vật và không chỉ riêng con người. Đó là lịch sử cuộc tìm cách sống sót từ thời kỳ mông muội, tới thoả mãn những nhu cầu cao cấp hiện đại. Các hình thái kết cấu xã hội chỉ phản ánh mức độ hiệu quả của qúa trình tiến hoá trên con đường mưu cầu hạnh phúc đó.

Mỗi một ngày phải săn được nhiều thú vật hơn với ít người và ít công sức hơn. Trên mỗi thước đất phải tạo ra được nhiều sản vật hơn. Với mỗi đồng vốn, phải làm ra lợi nhuận mỗi ngày một cao hơn. Đó là triết lý muôn đời của cuộc sống. Đó là quy luật bất biến cuả lịch sử phát triển. Chỉ có chủ nghĩa hữu ích, chũ nghĩa lợi ích, và cho đến khi đầu tư chủ yếu bằng tiền vốn, thì gọi là chủ nghĩa lợi nhuận. Cùng với sự phát triển xã hội, lực lượng sản xuất thay đổi, phương thức sản xuất thay đổi, quan hệ xã hội giưã các thành phần cơ bản của xã hội thay đổi, nhưng mục đích của sản xuất không thay đổi. *Triết lý vĩnh viễn tuyệt đối của loài người là tìm cách để được sống tốt nhất bằng cách sản xuất hiệu quả nhất*.

Bao giờ cũng vậy, và mãi mãi như vậy, là cuộc vật lộn, truy tìm *năng suất*, nghĩa là làm ra nhiều nhất với phí tổn ít nhất hay *lợi nhuận cao nhất với tiền vốn ít nhất*. Và ai cũng biết, năng suất hay hiệu quả quản lý tỷ lệ nghịch với quy mô sở hữu. Năng suất thấp nhất thời công xã nguyên thủy. Kinh tế quốc doanh có hiệu quả thấp nhất trong năm thành phần kinh tế. Nếu tất cả đều là sở hữu tập thể hay sở hữu nhà nước, thì năng suất, hay hiệu quả, hay lợi nhuận sẽ biến mất. Kinh tế tập trung xã hội chủ nghĩa đã đưa xã hội Việt namgần sự sụp đổ những năm 1980 là bằng chứng. Chính vì vậy mà chủ nghĩa xã hội, với chính sách quốc hữu hóa toàn bộ tài sản xã hội, biến tất cả thành sở hữu nhà nước, triệt tiêu mọi hình thức sở hữu khác, là tiêu diệt năng suất và lợi nhuận, đi ngược dòng quy luật.

Cho nên, định hướng xã hội chủ nghĩa chính là kìm hãm tăng trưởng với chủ trương kinh tế quốc doanh giữ vai trò chủ đạo và ngày càng chiếm vị trí then chốt của nền kinh tế là một chủ trương phản tiến bộ. Ai cũng biết điều đó. Đảng cộng sản cũng biết rõ điều đó. Bản thân Tô Huy Rứa, Chủ tịch hội đồng lý luận Trung ương, trưởng ban tổ chức Trung ương không thể không biết quy luật đơn giản đó. Nhưng tại sao đảng cộng sản vẫn cố tình nhồi sọ thế trẻ Việt nam với cái mớ lý luận bế tắc, luẩn quẩn, mâu thuẫn và lủng củng ấy? Tư tưởng đó được khẳng định trong cương lĩnh xây dựng đất nước từ 1992 và vẫn được đưa vào nội dung báo cáo chính trị cho đại

hội XI, 2011. Nếu bộ chính trị tự lừa dối, thiệt hại xã hội là trực tiếp, nhưng cố tình nhồi sọ và đầu độc lứa trẻ, là tội ác gây cho cả thế hệ, thiệt hại cho dân tộc về lâu về dài là không thể chấp nhận. Lịch sử sẽ phán xét đảng cộng sản.

Hãy giải tán viện triết học Mác-Lê. Không thể cứ lãng phí tiền của của nhân dân cho những việc vô bổ, mà chính các lãnh đạo cộng sản cũng thừa biết. Thế giới đã có đủ những công trình khoa học sâu sắc, dày công và tốn kém. Chỉ cần bỏ sức học và hiểu được là đủ. Trong những người cộng sản, không có ai thông thái hơn. Chưa có một Nobel nào cho những nhà lý thuyết kinh tế cộng sản. Đừng ảo tưởng "phát kiến" ra cái gì thế giới chưa từng có cho riêng Việt Nam.

Không thể gọi là "đổi mới", khi nền kinh tế tập trung xã hội chủ nghĩa là sản phẩm cuả chính đảng cộng sản? Phải gọi là "sửa sai" hay "quay lại", và phải chịu trách nhiệm về sự mất mát mà đảng gây ra cho dân tộc. Việt Nam đang "quay lại" và cái đuôi "định hướng xã hội chủ nghĩa" sớm muộn rồi cũng sẽ biến mất. Nhưng nếu đã biết sớm muộn chúng cũng sẽ biến mất, thì để chúng "biến" sớm chừng nào, bớt thiệt hại cho dân chừng ấy.

Hồ Chí Minh là người từng sống, từng quan sát tận mắt các nền dân chủ tư sản. Chính vì vậy mà Hồ Chí Minh đã trích Tuyên ngôn độc lập của nước Mỹ để mở đầu cho tuyên ngôn độc lập 1945, và chính Hồ Chí Minh thai nghén hình thành một nền dân chủ cho Việt nam, nếu sau đó ông không bị áp lực của số đông các nhà cộng sản non trẻ, không có kiến thức, cả lý thuyết lẫn thực tiễn, chỉ được trang bị bằng tham vọng và óc tưởng tượng. Lê Duẩn là kẻ có tội. Trong những người lãnh đạo đảng cộng sản hiện nay, có bao nhiêu người thực sự tiếp xúc trực tiếp với một nền dân chủ kiểu mẫu có thật đang tồn tại. Và trong những cái goị là bộ óc của đảng, có ai hiểu "Tư bản" của Karl Marx.

Không có nền dân chủ có đặc điểm dân tộc. Đó là sự ngụy biện. Dân chủ cơ bản là đảm bảo quyền kiểm soát của dân chúng đối với mọi cơ quan quyền lực do dân bầu, nhằm đảm bảo tính minh bạch và sự trong sáng của chính phủ. Đó là quyền dân chủ phổ quát của mọi dân tộc và mọi nền văn minh. Người dân Việt nam, cũng như mọi dân tộc đang bị chính phủ độc tài tước đoạt, trên hết và trước mọi thứ khác, chỉ yêu cầu quyền dân chủ cơ bản đó- *quyền được định đoạt lực lượng chính trị cầm quyền và quyền kiểm soát hoạt động của chính phủ của lực lượng chính trị đó*. Đảng

cộng sản việt Nam hãy hành xử như mọi người. Đừng một mình một kiểu. Đừng đi một mình một lối. Hành động khác với số đông bình thường chỉ có thể là người hoặc mất trí hoặc ít nhất là người bị bệnh. Đảng cộng sản không biết được nỗi xấu hổ với bạn bè, khi phải bị gọi là dân của một trong bốn nền độc tài còn sót lại trên mặt Địa cầu. Người ta gọi chúng là "những quái vật". Đảng cộng sản hãy trả lại cho dân tộc Việt sự bình đẳng với các dân tộc khác.

Không có thứ nhân quyền nào gọi là nhân quyền kiểu Việt nam. Quyền cơ bản của con người là quyền sở hữu *tối cao và duy nhất* những cái của riêng mình, trong đó có quyền tự do đi lại, tự do cư trú, tự do tìm việc làm và kiếm kế sinh nhai, tự do tư tưởng và tự do bộc lộ tư tưởng, tự do nói và tự do nghe.

Bản chất của chính sách Hộ khẩu là mối quan hệ có tính đối đầu giữa nhà nước và dân chúng, giữa quyền lực tuyệt đối của bộ máy cai trị và số đông người dân bị trị. Trong chính sách này, dân là đối tượng và mục đích cai trị của nhà nước và nhà nước phải tạo ra tập quán phục tùng vô điều kiện đối với mọi công cụ của quyền lực cưỡng chế. Tìm ở đâu ra mối quan hệ "dân làm chủ, nhà nước là của dân" trong chính sách *hộ khẩu* này. Không có *hộ khẩu*, không xin được việc làm, không được chữa bệnh, không xin được cho con cái đi học, không được có chỗ ở, đi đâu phải trình báo, đến đâu phải xin phép, bạn hay người thân đến nhà phải khai báo...nghĩa là nếu không có hộ khẩu, anh không sống, hoặc không tồn tại, hoặc chỉ là một người nhập cư trái phép ngay trên mảnh đất mà anh ra đời, tổ tiên và ông cha anh sinh sống. Anh bị phân biệt đối xử, anh bị tước hết quyền công dân, anh chỉ là một thứ vật nuôi trong tay chính quyền. Hãy di chuyển từ địa phương địa phương này sang địa phương khác, anh sẽ thấy hết nhân quyền Việt nam là gì, và thế nào là tự do cư trú theo kiểu Việt nam. Và kết hợp với một vị công an khu vực, mỗi vị được phân công và ăn lương giám sát vài nhà, vài hôm hỏi thăm một lần, thì coi như anh không ở trong tù mà giống như con chuột nuôi trong lồng. Không có gì vi phạm nhân quyền hơn chính sách *hộ khẩu* mà Cộng sản Việt Nam, cộng sản Trung Quốc sử dụng để bảo vệ chế độ độc đảng. Đây là "nhân quyền của riêng Việt nam" và là "công việc nội bộ" của Việt nam? Còn chuyện an ninh chìm chui vào hộp thư điện tử của dân, nghe trộm điện thoại và đọc trộm tin nhắn của dân...không phải là vi phạm pháp luật nhân quyền mà là để chứng minh rằng chính quyền có thể "muốn làm gì cũng được".

Chính sách trung tâm của chính phủ Việt nam hiện nay là lánh xa Trung quốc, phải kiên quyết chống lại âm mưu xâm lược của chính quyền Trung quốc. Muốn làm được điều đó phải dựa vào dân. Muốn dựa vào dân, đảng cộng sản phải trả lại cho dân quyền dân chủ cơ bản. Trung Quốc có thể sai khiến và uy hiếp được một số ít người trong bộ chính trị, nhưng không thể "đầu độc" cả 85 triệu người Việt nam. Chỉ có Dân chủ mới thắng được lòng tham vô đáy của một nhóm độc tài. Phải dứt khoát thái độ trong lựa chọn đồng minh. Chính sách lập lờ "làm bạn với tất cả" đã bộc lộ bất khả thi từ lâu. Nga và Ấn độ có thể là những người bạn, người đồng minh tốt, nhưng không thể đối đầu với Trung quốc**.**

Đối với một kẻ thù tham lam và thâm độc như chủ nghĩa bàng trướng Trung Quốc, nhẫn nhục và nhân nhượng không làm chúng thay đổi. Nhân nhượng, hưũ nghị chỉ để chúng có cơ hội lợi dụng. Đối với một kẻ luôn là kẻ thù, thì tốt nhất là rào chắn hoàn toàn, cách ly tuyệt đối.

Một chính sách công khai đồng minh với Mỹ là chính sách cân bằng có hiệu quả nhất cho tình hình hiện nay. Đảng cộng sản cũng thừa biết như vậy, nhưng nội bộ còn có những kẻ cơ hội, và quyền lực đang nằm trong tay những kẻ đang mưu đồ phản bội tổ quốc. Phải giải tán Tổng cục II ngay lập tức, phải cách chức và sa thải ngay Nguyễn Chí Vịnh. Phải hủy bỏ điều 4 Hiến pháp. Phải phi chính trị hóa Quân đội và Công an. Phải tổ chức lại ngay hệ thống Tòa án, cách chức và phế thải các chánh án xử đàn áp dân chủ. Phải cách chức Tô Huy Rứa. Phải xử án các địa phương nhượng đất cho Trung quốc. Phải đảm bảo tự do báo chí. Phải ban hành luật pháp bảo vệ báo chí độc lập và phản biện xã hội. Phải tổ chức bầu cử tự do và trực tiếp. Trưng cầu dân ý là biện pháp tốt nhất để loại bỏ thế lực phản động trong đảng.

Có dân sẽ có tất cả. Được dân hậu thuẫn sẽ trở thành vô địch. Lịch sử cũng chứng minh rằng, dân tộc Viêt nam là một dân tộc kiên cường bất khuất. *Mỗi lần, khi Tổ quốc lâm nguy đều xuất hiện những tài năng kiệt xuất, những anh hùng dân tộc*. Trong những người cộng sản, chắc chắn cũng sẽ có những người như vậy. Ai có công và ai có tội, công đến đâu và tội đến đâu, lịch sử công minh và sẽ không bao giờ bỏ sót. Bảo vệ lãnh thổ, chống lại Trung Quốc và giải phóng tự do cho dân là con đường dẫn các vị đến "thiên hạ".

*Không có gì quý hơn độc lập tự do***.** Không thể có thân thiện và bình đẳng, nếu chỉ

cầu cạnh, xin xỏ và vay nợ. Nhất là với một thái độ luôn luôn trịch thượng, ngạo mạn, một lối tư duy "thiên triều", thì chỉ có sức mạnh toàn diện, một nền kinh tế độc lập mới tìm được sự tôn trọng và quan hệ bình đẳng. Một nước nhỏ, nghèo tài nguyên như Việt Nam, không thể theo đuổi chính sách "dàn hàng ngang", cái gì thiên hạ có, mình cũng có, cái gì thiên hạ làm, mình cũng làm. Người ta làm nghìn thứ, Việt nam chỉ nên làm một thứ. Nhưng phải là thứ mà cả thế giới đều cần và không thể làm tốt hơn. Thứ sản phẩm đó sẽ đem lại thương hiệu quốc gia, đem lại độc lập và sự tôn trọng của nhân loại. Nhật Bản, Nam Hàn, Hà Lan, Thụy Điển, Thụy Sĩ...độc lập và có được bình đẳng là như vậy, mỗi nước chỉ có một vài thứ, nhưng là thứ mà không nước nào có.

Đồng minh với Mỹ là chính sách bảo vệ độc lập dân tộc. Có Trung quốc, thế giới không thể tránh được cuộc chạy đua quyền lực bá chủ và chiếm đoạt lợi ích. Trong cuộc chạy đua này, các nước nhỏ, và trước hết là các nước giáp biên phía Nam là mục tiêu chính sách bành trướng của Trung quốc. Bằng viện trợ kinh tế, bằng tăng cường đầu tư trực tiếp kèm theo cuộc di dân ồ ạt, Trung Quốc âm thầm thực hiện tham vọng bành trướng và Trung Quốc hóa. Trung Quốc đã kiểm soát Mianmar, trở thành nhà nước bảo hộ của Campuchia, biến Thái Lan thành đồng minh và lấn át nhà nước Lào. Để kiểm soát toàn bộ tuyến giao thông biển từ Ấn độ dương tới eo biển Malacca, Trung quốc thèm khát sáp nhập Mianmar, Lào, Cămpuchia và Việt nam vào lãnh thổ Trung Quốc, như đã từng làm với Tây Tạng và Tân cương. Việt nam là trở ngại duy nhất cho ý đồ đó. Đã có một kịch bản chiến tranh 35 ngày chiếm hoàn toàn Việt nam của một tác giả "vô danh" nhưng chính quyền bắc Kinh làm ngơ như một đe dọa cảnh báo.

Việt nam không có con đường nào khác, hoặc *chính thức và công khai liên minh quân sự với Mỹ*, hoặc chấp nhận thành một tỉnh của Trung Quốc, tiêu tiền Trung Quốc, nói tiếng Trung Hoa, xóa tên Việt Nam trên bản đồ thế giới.

Lịch sử đã cho thấy, nếu không có Mỹ, Nhật bản đã bị chủ nghĩa phục thù Đại Hán nuốt chửng từ lâu. Không có Mỹ, Nam Hàn đã bị Bắc Triều Tiên và Trung Quốc xóa sổ. Không có Mỹ, Đài Loan đã nhập trở lại Trung Quốc từ thời Mao Trạch Đông. Và nếu không có Mỹ, biển Đông đã thành biển Trung Hoa từ lâu rồi. Không một nước nào, dù nhỏ, bị mất nước, mất độc lập, mất văn hóa riêng chỉ vì là đồng minh của Mỹ. Ngược lại, đồng minh với Mỹ đồng nghĩa với văn minh dân chủ và phồn thịnh.

Đề nghị cuối cùng của tôi là **Có thể phải dời thủ đô về Đà lạt hay Đà Nẵng**? Xét về phong thủy, Đà Lạt và Đà Nẵng hội nhiều điều kiện cho chức năng thủ đô hơn là Hà Nội. Với ba điểm cân bằng là Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh và Đà Nẵng, Đà Lạt dễ dàng là đầu não điều chỉnh hiệu quả cho phát triển kinh tế. Đà Lạt có thể trở thành trung tâm chính trị, cơ quan trung ương đầu não. Đà Lạt dễ dàng được che chắn bằng đèo Hải Vân, "mái nhà" Tây nguyên và căn cứ Hải quân Cam Ranh. Trọng tâm kinh tế sẽ di chuyển xuống phía Nam cùng với tăng trưởng của thành phố Hồ Chí Minh và cộng đồng chung ASEAN. Lửa chiến tranh, nếu xảy ra, sẽ đến từ Vân Nam, trong ý định bành trướng của nhà cầm quyền Bắc Kinh, Vân Nam sẽ trở thành thủ phủ của một "Trung quốc–Đông nam Á" bao gồm Vân Nam và bán đảo Đông Dương.

***

Những kiến nghị trên đây có thể được trình bày một cách lộn xộn nhưng là những kiến nghị chân thành với một khát vọng cống hiến cho đất nước của một công dân bình thường. Đảng vẫn thường xuyên khuyến khích dân chúng nói thật với đảng. Sự ngăn cản, bưng bít, che chắn, bao bọc, sàng lọc thông tin do Ban Tư tưởng và văn hóa Trung ương kết hợp với Bộ truyền thông dàn dựng đã cách ly lãnh đạo cao nhất của đảng với sự thật cuộc sống, cách ly Bộ chính trị với quần chúng nhân dân. Trong lịch sử, những phần tử này là nguyên nhân sụp đổ của mọi chính quyền.

Không có loại chính kiến nào có thể lật đổ chính phủ. Chính kiến khác nhau chỉ tạo nên môi trường cạnh tranh cho lĩnh vực chính trị. Nếu cạnh tranh trên thị trường kinh tế tạo ra sản phẩm rẻ nhất và tốt nhất, thì cạnh tranh chính trị tạo ra những chương trình xã hội trong sáng và hiệu quả nhất. Cả hai thứ cạnh tranh đều hợp với quy luật tự nhiên là *tối ưu hóa nguồn lực hướng tới một hiệu suất cao nhất, một lợi nhuận cao nhất* và dân chúng là người duy nhất hưởng lợi. Như vậy, chính kiến đối lập, có thể chỉ hạ bệ uy tín của đảng, chứ không thể "lật đổ". Không ai lật đổ được tư tưởng. Tư Tưởng hủ bại tự nó sẽ chết. Và bởi vì chủ nghĩa cộng sản mà đảng theo đuổi chỉ là một xu hướng chính trị, một loại tư tưởng, tương tự một giáo phái, sức chinh phục của nó phụ thuộc vào tính chính đáng cộng với một chương trình hành động trong sáng và hiệu quả của nó. Uy tín của nó cho nó quyền được thiết lập chính phủ, và chính phủ chỉ là một cơ quan hành pháp, tức là chỉ có quyền duy nhất là thực hành pháp luật của cơ quan độc lập với nó và cao hơn nó là Quốc Hội, chịu trách nhiệm chính trị trước Quốc Hội. Đảng cộng sản, với tư cách là một khuynh hướng

tư tưởng, bình đẳng với mọi khuynh hướng tư tưởng khác, không thể nhân danh Hiến pháp để trấn áp các xu hướng tư tưởng chính trị khác. Đó là hành vi vi phạm pháp luật.

Tổng bí thư Nông Đức Mạnh kêu gọi đảng viên và quần chúng tích cực tham gia đóng góp xây dựng các văn kiện quan trọng của Đại hội XI sắp tới. Đây là việc làm đã trở thành tập quán mỗi kỳ đại hội. Đại hội X có rất nhiều ý kiến của nhiều tầng lớp quần chúng, thể hiện ý thức chính trị cao dần, một tinh thần yêu nước và một khát vọng tiến bộ xã hội, nhưng tiếc rằng, đảng đã không tiếp thu. Mọi thứ luôn được quyết định trước. "Góp ý" chỉ là hình thức, mị dân và giả dối. Nhưng, xin hãy đừng làm như Mao Trạch Đông, kêu gào "Trăm hoa đua nở" chỉ là một thủ đoạn cài bẫy để nhận diện đối kháng và để "nhổ cỏ" sau đó. Người Việt Nam không tàn bạo và man rợ đến mức "đổi con cho nhau để ăn thịt". Đừng biến dân thành kẻ thù của đảng. Đó là con đường dẫn đến sụp đổ và tội ác.

Tổng bí thư cũng kêu gọi tìm kiếm những cá nhân *"không quan liêu, tham nhũng, lãng phí; có năng lực trí tuệ và tổ chức thực tiễn, có tư duy đổi mới, sáng tạo, dám chịu trách nhiệm vì lợi ích chung, có năng lực tham gia vào việc hoạch định đường lối, chủ trương, chính sách của Đảng; có đủ sức đáp ứng yêu cầu nhiệm vụ được giao; đoàn kết và có khả năng quy tụ sự đoàn kết, có uy tín cao trong Đảng và trong nhân dân"*. Đây là một ước mơ hơn là một là một chỉ thị. Trong hệ thống quyền lực tuyệt đối và độc đoán, động lực duy nhất cho sự tồn tại của đảng là đặc quyền đặc lợi. Người ta vào đảng chỉ vì đảng là chức vụ và quyền lực. Người ta tìm cách leo lên, vì càng lên cao, quyền lực và quyền lợi càng lớn. Người ta không tu dưỡng tài năng và đạo đức, mà là "chạy quyền, chạy chức" để "tìm tiền".

Trong hệ thống "nhà nước cánh hẩu" hiện nay, không thể có cán bộ giữ chức vụ mà không thuộc một "dây làm ăn" nào, và không thể ngồi cùng mâm, mà không dùng cùng một đũa. Không thể có cán bộ cấp cao mà còn "trong sạch", ngược lại, không thể chỉ bằng "trong sạch" mà leo lên được cấp cao. Nếu TƯ đảng không thừa nhận thực tế đó, mọi ý định tốt đẹp sẽ chẳng dẫn tới đâu. Bởi vì lối thoát là tìm cán bộ bên ngoài đảng, hoặc đảng viên có học vị, nhưng chưa có chức vụ, chưa nằm trong hay chưa thuộc guồng máy, nghĩa là chưa bị bẩn.

Tiếc rằng, điều này chống lại nguyên tắc hoạt động, chống lại điều lệ đảng. Những người có đủ điều kiện như Tổng bí thư đặt ra xứng đáng là người đứng đầu Nhà nước. Hãy để cho dân trực tiếp bầu chọn ra con người đó. Tại sao chủ tịch nước là vị trí đứng đầu của một Quốc gia lại do Bộ chính trị chỉ định, và chỉ là nhân vật đứng sau Tổng bí thư, sau Thủ tướng, sau chủ tịch Quốc hội trong hệ thống quyền lực của đảng, là chiếc ghế "ngồi chơi xơi nước" giành cho một ủy viên bộ chính trị "thất sủng" lại nhân danh chủ quyền quốc gia. Nếu Tổng bí thư có đủ tài năng, đủ uy tín

trong đảng, sao không để dân trực tiếp xác nhận tài năng và uy tín đó bằng lá phiếu bầu trực tiếp?

Tại sao không nhất thể hóa đảng và nhà nước, như nguyên chủ tịch quốc hội Nguyễn Văn An đề xuất, mà cứ để hệ thống đảng tồn tại như một chính phủ song song. Tiền thuế của dân cùng một lúc phải trả lương cho cả hai chính phủ? Đảng cộng sản - một hệ thống không sản xuất- đang sống bằng gì? Tại sao một đảng chính trị lại được quyền sống bằng ngân sách như hệ thống quản trị hành chính công?

*

Những kiến nghị của tôi không nhằm chống lại đảng cộng sản, cũng như không chống lại bất kỳ một ai. Tôi chỉ thực hiện quyền được nói, quyền được bộc lộ suy nghĩ cá nhân, đáp ứng kêu gọi của Tổng bí thư Nông Đức Mạnh. Nhưng quyền lắng nghe và chấp nhận là quyền của lãnh đạo đảng.

Quốc hội là của đảng, Chính phủ là của đảng, Tòa án và Cảnh sát là của đảng, thì luật pháp là luật của đảng, bắt bớ và giam giữ là quyền của đảng, nhưng điều quan trọng là tính chính danh của các cơ chế quyền lực đó. Khi thực thi một thứ quyền lực không được thưà nhận, thì chính thể chính trị đó đứng trước nguy cơ sụp đổ.

Nếu những điều tâm huyết trên đây của tôi đến được với bộ chính trị của đảng, nơi có thể quyết định vận mệnh của đất nước và của dân tộc trong tình thế hiện nay, là tôi thỏa nguyện lắm rồi. Dẫu có phải nhắm mắt, cũng không còn gì ân hận.

Kính chào các vị.

16/04/2010

Hà nội đã cưỡi trên lưng hổ

Hội nghị Diễn đàn an ninh khu vực ASEAN (ARF) lần thứ 17 được tổ chức tại Hà Nội ngày 23/7/2010, cùng với tuyên bố của bà Hillary Clonton "Mỹ có lợi ích quốc gia trong việc tự do hàng hải ở biển Đông" và "Mỹ tuyên bố hỗ trợ ngoại giao đối với các bên tranh chấp và lên án sự cưỡng ép, sử dụng vũ lực hoặc đe dọa sử dụng vũ lực của bất kỳ nước nào". Hà Nội đã thành công trong chủ trương đa phương hoá các tranh chấp chủ quyền tại biển Đông, chống lại thủ đọan dùng đàm phán song phương của Trung quốc. Dương Khiết Trì, bộ trưởng ngoại giao Trung Quaốc cay cú đã tức giận bỏ ra ngoài phòng họp nhiều lần và dùng những lời lẽ hăm dọa, nhưng hội nghị đã thành công, theo con mắt của Hà Nội.

Phải nói rằng, cú đòn "Đa phương hóa Biển Đông" của Hà nội đã đánh vỗ mặt chủ nghĩa bành trướng trên biển Đông của Trung quốc. Cú đòn đánh trực diện, một cú đấm "direct" vào mặt "Thiên triều".

Mặc dù biết từng bước đi trước đây của một "nhóm" trong chính quyền Hà nội từng nhiều lần cố gắng làm điều này, nhưng với bản tính ngạo mạn nước lớn, với thói quen tư duy theo một lôgic thiên triều, hoặc là quá tự tin vào khả năng kiểm soát bằng nhiều thủ đoạn "truyền thống" khác, Trung quốc không tin Hà nội có thể dám cả gan hành động như vậy.

Người ta nhớ lại rằng, dưới áp lực của Trung Quốc, vấn đề tranh chấp Biển Đông, vốn liên quan nhiều quốc gia thuộc ASEAN, đã không được mang ra bàn tại Hội nghị Thượng đỉnh Asean 15 tổ chức tại Hua Hin, Thái Lan. Và Trung quốc đã từng chủ quan, pha một chút "thách đố" khi tuyên bố: "dường như Trung Quốc đã đạt thắng lợi ngoại giao một cách nhẹ nhàng thông qua việc bảo đảm rằng khối Asean không tham gia vào các bất đồng lãnh thổ". Một nhà ngoại giao giấu tên, đã tiết lộ trên báo Hongkong rằng: "Bắc Kinh không muốn bàn về chủ đề này và nó sẽ không được bàn tới" và "Bắc Kinh đã buộc ASEAN vào đúng vị trí mà Trung Quốc muốn"!

Khi đó, điều mà người ta lo ngại là Trung quốc đã xỏ mũi được Thái Lan, khống chế được Lào, Mianmar và Campuchia, còn Việt nam thì vẫn phải "trung thành" với nguyên tắc "16 chữ vàng" và láng giềng "bốn tốt". Riêng với Singapore, không dùng áp lực kinh tế hay thủ đoạn mua chuộc bằng "món lợi cá nhân "như với lãnh tụ các nước nghèo đói khác, thì thông điệp là: hãy cẩn thận đấy, với hơn 70% dân số Singapore là người Trung Hoa, vấn đề tồn tại của cả chế độ, là vấn đề chưa chắc do Chính phủ Singapore hiện tại tự quyết định.?!

Cho đến trước hội nghị lần này, mặc dù do Hà Nội làm chủ tịch, đại sứ Trung Quốc tại ASEAN đã tái khẳng định lập trường của Trung Quốc, rằng các bất đồng ở Biển Đông là "vấn đề song phương, chứ không phải đa phương".

Sự ngạo mạn thái quá đã làm Trung Quốc thất bại trước một Hà Nội, mặc dù Hà nội vốn vẫn còn chia rẽ.

Từ nay, vấn đề Biển Đông sẽ không thể quay lại là "vấn đề song phương". Mưu lược Trung quốc, cuối cùng, đã không vượt qua được một bộ phận trí tuệ Việt Nam. Nói một phần, vì ở Hà nội vẫn còn một mẩu trí tuệ hèn mạt và nô lệ khác, tồn tại song hành.

Nhưng cũng phải thấy rằng, Hà nội đã cưỡi trên lưng cọp.

Sau những gì bà Clinton tuyên bố về một "lợi ích quốc gia" của Mỹ trong việc tự do đi lại trên vùng biển mà Trung quốc sắp thành công trong việc biến nó thành "ao nhà", Bắc kinh sẽ lồng lộn tức giận.

Bộ trưởng ngoại giao Dương Khiết Trì hằm hằm bỏ ra ngoài phòng họp giữa lúc hội trường náo động những chỉ chích nhằm thẳng vào Trung Quốc, và quay lại sau đó một giờ, với thái độ cay cú, hằn học đặc biệt với Việt Nam và Singapore: "Trung Quốc là một nước lớn, và các nước ASEAN là những quốc gia nhỏ, đó là một thực tế", ông ta đã tuyên bố như vậy, khi cố tình mỉa mai tờ quốc thư của chính phủ Việt Nam, và chĩa ánh mắt bốc lửa thẳng vào mặt vị bộ trưởng ngoại giao Singapore.

Rồi tiếp tục trên trang Web cuả bộ Ngoại giao ngày hôm sau, ông ta lớn tiếng "Hậu quả sẽ là gì nếu vấn đề này chuyển sang đa phương hay quốc tế hoá"? - "Nó chỉ làm cho vấn đề tồi tệ hơn và việc giải quyết vấn đề khó khăn hơn".

Giọng ca hằn học ngầm ý răn đe này được các tướng lĩnh Trung quốc ngay lập tức hòa nhịp, như một lũ diều hâu.

Những gì sẽ xảy ra trong thời gian tới đây?

Bắc kinh sẽ trừng phạt như thế nào với sự phản bội này của Hà Nội?

Hà nội đã từng "hớt tay trên" trong âm mưu chiếm đoạt Campuchia của Trung Quốc vào lúc sắp thành công khi Pôn-Pốt đã giết chết gần một phần ba dân số Campuchia, và sẽ ồ ạt tràn ngập lãnh thổ Cămpuchia bằng người Hán. Nhưng Bắc Kinh đã cay đắng thất bại trước quân đội giải phóng Cămpuchia đến từ Việt Nam. Vì vậy đã có "một bài học" năm 1979. Hành vi "xấc xược" đó của Hà nội đã không thể được tha thứ, mặc dù, nó không đánh Trung Quốc, mà là đánh bọn "diệt chủng".

Lần này, là cú đánh của Hà nội vỗ mặt trực tiếp vào Trung quốc. Chưa bao giờ Trung quốc bị đàn em "chơi" như vậy. Đành rằng, công khai kiếm chuyện để "cho Việt nam một bài học" nữa vào thời điểm này là chuyện không còn do Trung Quốc có thể tùy tiện quyết định. Nhưng "Thiên triều" không thiếu cách. Lịch sử đã chứng tỏ và vẫn luôn luôn chứng tỏ như vậy.

Sẽ là gì?

Những món nợ ngoại tệ kếch xù mà Hà Nội phải vay để thoát chết năm 2008? Những dự án đầu tư gồm những món lợi béo bở khổng lồ cho một chế độ toàn những tham quan? Tất, tất cả. Sẽ không còn gì hết. "Hà nội phải chết đói vì kiệt quệ, sẽ chết dần như con chó tự liếm vết thương"! Nếu không có chiến tranh biên giới, không có chiến tranh tầu ngầm, sẽ có những loại chiến tranh khác. Người Trung Quốc vẫn

có cách trả thù "mười năm trả thù chưa muộn"- Những kế hoạch cài cắm đặc tình từ hàng chục, thậm chí hàng trăm năm trước, đáng lẽ được xét để hủy bỏ sẽ được tiếp tục, và sẽ có những kế hoạch khác dài hơi tiếp tục hình thành.

Dù sao thì với Trung quốc, điều gì cũng có thể xảy ra, kể cả chuyện chiếm đảo. Có thể vì chính cái tín hiệu này, mà hồi tháng ba chủ tịch Nguyễn Minh Triết đã cấp tốc tới hòn đảo đang bị tranh chấp giữa vịnh Bắc bộ là Bạch Long Vĩ để động viên chiến sĩ sẵn sàng cho một cuộc chiến tranh xâm lược đến từ phương Bắc: "Chúng ta sẽ không cho phép bất cứ ai xâm phạm lãnh thổ, biển và hải đảo của chúng ta. Chúng tôi sẽ không nhân nhượng, cho dù một tấc đất, cho bất cứ ai." và sẽ "chiến đấu cho chủ quyền của tổ quốc trong bất kỳ tình huống nào".

Sẽ có những cú điện thoại theo đường dây đặc biệt. Sẽ có những chuyến thăm đột xuất, những cuộc đàm phán không chính thức và tuyệt mật. Sẽ có sự sắp xếp lại nhận sự của Đại hội XI. Sẽ có những kẻ đột ngột ra đi. Sẽ có đột tử không rõ nguyên nhân. Sẽ có tai nạn giao thông, hàng không. Và sẽ có những khoảng "nhạy cảm" khác nữa được bổ sung, và sẽ lại có hàng loạt tổng biên tập báo phải cuốn gói về vườn.

Nhưng mà ai, những ai?

Danh mục những kẻ phản bội thiên triều lần này sẽ bao gồm những ai? Liệu Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Minh Triết, Phạm gia Khiêm, Phùng Quang Thanh, Phạm Bình Minh …có nằm trong danh sách này không? Và những ai nữa?

Nhưng, cũng sau cú đánh đòn ngoại giao này, Việt nam không còn đường lùi. Việc thừa nhận vai trò của Mỹ với Đông Dương và biển Đông đã "quang minh chính đại". Việc công khai, chính thức hóa mối quan hệ chiến lược, bạn hữu gắn bó giữa Mỹ và Việt nam là một thắng lợi có tính bản lề và quyết định. Đây là vấn đề khó khăn nhất có tính chất ý thức hệ, vấn đề dễ trở thành gót chân Achile của bất cứ ai vội vã và bất cẩn, sẽ bị đối phương lợi dụng và quật ngã. Từ nay, sẽ rộng đường thênh thang cho quan hệ chiến lược Việt Mỹ. Bởi vì từ nay, một tư tưởng chính thống khác sẽ lên ngôi: Trong những người có thể là bạn của Việt Nam, không có Trung Quốc. Cặp kè, thậm thụt đi lại với Trung Quốc là phản quốc, còn mở miệng nói "nhạy cảm" là Việt gian. Từ nay cho đến khi Việt Nam trở hành "đồng minh tin cậy" của

Mỹ không còn trở ngại nào từ trong nội bộ, đúng hơn là từ trong lòng dân. Và chúng ta đã có chính thức một loại thuốc thử cho chủ nghĩa yêu nước: nói cùng giọng Trung Quốc. Đi với Trung Quốc là đi ngược lại lòng dân. Hoặc có Trung Quốc, hoặc có dân và chế độ, không có lựa chọn khác.

Hà Nội đã ở trên lưng hổ. Nhưng năm 2010 là năm hổ. Thế cưỡi hổ là thế chế ngự, khuất phục được mãnh hổ, nguy hiểm nhưng có quyền hy vọng.

Được lòng dân là có tất cả.

30/07/2010

Ai đứng phía sau?

Theo RFA:

Hôm thứ năm ngày 05 tháng 08 vừa qua, tờ Wall Street Journal, dẫn lời một số quan chức Mỹ đã tiết lộ sự kiện Mỹ Việt đã thỏa thuận trên nguyên tắc về hợp tác hạt nhân dân sự. Thỏa thuận này tuy đã có từ năm 2009 nhưng lần này có tiến triển khá xa, có thể kết thúc từ nay đến cuối năm.

Philip Crowley, phát ngôn viện bộ Ngoại giao Mỹ trả lời phóng viên: "Hoa Kỳ đang đàm phán từng giai đoạn với Việt Nam. Cũng bởi vì đang trong quá trình đàm phán nên tôi không thể đưa ra nhận xét gì về cách thức cũng như kết quả của các cuộc đàm phán. Và theo hiệp ước về không phổ biến vũ khí hạt nhân thì các nước có quyền theo đuổi việc làm giàu uranium vì mục đích dân sự."

Đối với giới quan sát chính trị thì thỏa thuận này là tiền đề cho thấy mối quan hệ Mỹ Việt đã cải thiện một bước rất dài và biểu hiện mạnh mẽ sự mong muốn hiện diện của Mỹ trong vùng Đông Nam Á và Đông Á.

Và ngay lập tức Trung Quốc phản ứng. Một ngày sau khi tin tức loan ra bên ngoài, tờ nhật báo Anh ngữ China Daily cho rằng việc Washington và Hà Nội chia sẻ nhiên liệu và công nghệ hạt nhân sẽ nhanh chóng tiến tới làm tan vỡ ổn định thế giới.

Ông Đằng Kiến Quần, phó chủ tịch Hiệp hội Kiểm soát và Giải trừ Vũ khí của Trung Quốc, lên tiếng cho rằng "Hoa Kỳ có chính sách không công bằng đối với các quốc gia khác nhau. Là nước chủ trương và kêu gọi các nước khác phi hạt nhân hóa nhưng Mỹ đã xem thường dư luận bằng việc thỏa thuận với Việt Nam khi cho phép nước này làm giàu Uranium".

Nhưng, Việt Nam hôm thứ Sáu bác bỏ nguồn tin mà Hoa Kỳ loan báo từ hôm thứ Năm là Mỹ và Việt Nam đang thảo luận để tiến tới hợp tác trong lãnh vực nguyên tử năng.

Phát ngôn nhân Bộ Ngoại Giao Nguyễn Phương Nga nói rằng "cả Hoa Kỳ lẫn Việt Nam đều chưa thảo luận gì về việc đồng ý hợp tác nguyên tử trong mục đích hòa bình."

Trước một sự thật cả thế giới đều biết, báo chí khắp thế giới đưa tin, và thậm chí ngay cả Trung quốc đã biết rõ mười mươi, mà Việt nam lại bác bỏ!!

Nỗi sợ hãi sự trả đũa của Thiên triều thực đã ăn vào xương tủy những kẻ hèn nhát trong Bộ chính trị Đảng cộng sản Việt nam?! Chuyện ép buộc người phát ngôn Nguyễn Phương Nga loan báo ra thế giới bất chấp danh dự quốc gia lần này, làm người ta nhớ lại thái độ hèn đớn của Bộ chính trị trước vụ Trung Quốc bắn chìm hai tàu hải quân Việt nam, giết hại dã man 64 chiến sĩ quân đội nhân dân năm 1988 tại Trường Sa.

Máu người Việt nam đã đổ, đảo của Việt nam đã mất, nhưng Bộ chính trị im thin thít, và bắt tất cả đài báo im thin thít, cách chức hàng loạt sĩ quan vì uất hận mà vi phạm điều cấm kỵ được đảng gọi là "nhạy cảm", làm "xấu đi quan hệ anh em gắn bó giữa hai đảng, hai nhà nước".

Rồi sau đó là vụ đàn áp biểu tình của sinh viên, bắt bỏ tù Phạm Thanh Nghiên, hải quân Trung quốc 22 lần bắn đắm tàu thuyền đánh cá của dân, bắn chết và bắt giam nhiều người và nhiều lần ngư dân Việt nam, cấm người Việt nam đánh bắt hải sản ngay trên lãnh hải của Việt nam v.v.. nhưng quân đội Việt nam im miệng, không được nói, chính phủ Việt nam im miệng, không dám nói, bộ Ngoại giao làm ngơ coi như không biết, báo chí thì gọi chúng là "tàu của nước ngoài", hoặc "tàu lạ". Dân thì không một ai không biết chúng chính là "bọn bành trướng Trung quốc", bọn "Tàu khựa". Thế giới ai cũng biết là PLA Trung Hoa, duy chỉ có Đảng và Chính phủ Việt Nam là "không biết".

Sau chiến thắng 23/07/2010, với sách lược "đa phương hóa và quốc tế hóa vấn đề Biển Đông", làm thất bại âm mưu "tách đũa" "chia để trị" của Trung quốc, người Việt mọi nơi đã khấp khởi mừng một Hà nội lột xác.

Nhưng, có thật là Hà nội đã lột xác không, hay chỉ là chuyện "cào mặt lúc say", tỉnh lại thấy sợ. Không có lẽ, cả một Bộ Chính trị hẳn hoi lại không tính trước được hết những hậu quả. Không lẽ, những chuyện vừa xảy ra tại Hội nghị Diễn đàn an ninh khu vực ASEAN (ARF) lần thứ 17 được tổ chức tại Hà Nội ngày 23/7/2010 chỉ là chuyện ngẫu hứng, hay chót lỡ. Nếu thật như vậy, thì người ta sẽ phải thấy Phạm Gia Khiêm mất chức, và chưa chừng cả Nguyễn Tấn Dũng cũng ra đi. Nếu có kẻ nào đó trong Bộ Chính trị run sợ sự khủng bố khốc liệt không tránh khỏi đến từ Trung Quốc, thì kẻ đó phải là người từng ăn lộc hoặc đang ăn lộc của Thiên triều, và phải đồng thời là kẻ có sức mạnh chi phối trong tập thể chóp bu của Đảng.

Cố tình bác bỏ một sự thật chỉ để thanh minh rằng Đảng cộng sản Việt nam không có chủ trương, đây chỉ là chuyện một sự cố? Hoặc: không phải tôi, đó là chuyện của ai kia. Nếu là loại thông điệp này, thì sẽ xảy ra điều gì? Vì Trung Quốc sợ nhất là nếu Việt Nam phát triển vũ khí hạt nhân, thì mưu đồ bành trướng xuống phía Nam của Trung Quốc sẽ tan thành mây khói. Kẻ nào trong đảng cộng sản Việt Nam chủ trương đi đêm với Mỹ về chương trình này, sẽ bằng mọi gía phải "biến".

Mẫu hạm USS George Washington bị Trung quốc phản đối và đe doạ trả đũa thích đáng nếu có mặt tại Hoàng Hải, đang được chào đón như bạn hữu thân thiện tại biển Đà Nẵng bằng cuộc viếng thăm vui vẻ của một đoàn cán bộ cao cấp. Và hôm nay (10/08/2010), khu trục hạm USS John S.McCain vừa cập cảng Tiên Sa (Đà Nẵng) mang theo thủy thủ đoàn 270 người trong một chương trình hợp tác huấn luyện 5 ngày (10 - 14/8) với Hải quân Việt Nam.

Như vậy, sự sáp lại gần nhau giữa hai cựu thù, trên con đường đi đến một quan hệ chiến lược, trong triển vọng trở thành đồng minh tin cậy của nhau giữa Việt nam và Hoa Kỳ đã là một sự thật công khai, "đường đường, chính chính", không che đậy, không giấu diếm, và hoàn toàn chính đáng, được lòng người, đáp ứng chờ đợi từ lâu của biết bao người dân Việt nam. Ai, kẻ nào đang gắng gượng chống lại?

Chẳng có gì ghê gớm đáng phải lo sợ đến thế. Chuyện không coi Trung Quốc là bạn (thực ra Trung Quốc có bao giờ là bạn) không phải là chuyện bây giờ. Có điều, bây giờ, người Việt Nam không còn ngại nói công khai rằng: kẻ thù nguy hiểm, thường xuyên và trực tiếp nhất của Việt nam là Trung Quốc (độc đảng). Cái câu này từng hiện diện trong hiến pháp nược cộng hoà XHCN Việt Nam. Nhưng dù có tuyên bố ra như vậy, nếu vẫn bằng cách đánh như cú đòn "đa phương hóa" vừa rồi, người khổng lồ phía Bắc cũng sẽ phải cay đắng nhận thất bại.

Nếu có sự có mặt của Mỹ, trên biển Đông sẽ không thể có chiến tranh, điều đó có thể khẳng định. Trung Quốc dẫu có nham hiểm và thừa tàn bạo, nhưng lại cũng thừa khát vọng bá chủ và thừa thực dụng. Nham hiểm thì thường sợ công minh chính trực, và tham vọng và thực dụng thì dễ thay đổi khi không tìm thấy lợi ích. Chẳng có lợi ích nào cho Trung quốc khi phải tiến hành chiến tranh chống lại Mỹ.

Khi công khai một hợp tác chiến lược với Hoa Kỳ trong lĩnh vực năng lượng hạt nhân, thông qua một Hiệp định hỗ trợ công nghệ và tài chính, trong đó bỏ ngỏ điều khoản Việt nam tự làm giàu Uranium, thì thế giới và tất nhiên cả Trung quốc đều hiểu rằng, Hoa Kỳ thấy sự cần thiết của một Việt nam có khả năng hạt nhân. Xa hơn, có thể hiểu rằng, trong khi chưa tự lực, Việt nam có thể mua của Mỹ (nếu Việt nam có được một chất lượng đồng minh như Israel), hoặc ít ra cũng có thể yêu cầu Mỹ trong khuôn khổ đồng minh. Trong trường hợp này, Trung quốc sẽ không dám, đúng hơn là không muốn gây sự với Việt Nam hay bất cứ ai có năng lực hạt nhân, dù nhỏ. Bởi vì đơn giản là: "Trạng chết thì Chúa cũng băng hà, dưa gang đỏ đít thì cà đỏ trôn". Khi có hạt nhân, thì dù Trung Quốc có huỷ diệt được Việt Nam, Trung Quốc cũng không thể sống sót.

Nhưng cũng phải thừa nhận rằng, một chính sách thù địch công khai với Trung quốc sẽ hết sức tốn kém và nguy hiểm. Không ngại về thương mại, vì với Trung quốc "hơn không bõ hao", ai cũng biết. Mang tiếng trao đổi thương mại hai nước cao nhất so với tất cả các nước, nhưng thâm hụt từ nhập siêu cũng cao nhất. Đặc biệt, nếu để tự do thương mại, thì hàng phế phẩm, phế liệu, hàng giả, hàng nhái, hàng độc hại, hàng trốn thuế…đủ để nền kinh tế Việt nam không ngóc đầu lên được.

Cái đáng sợ nhất là an ninh. Gián điệp Trung quốc sẽ nằm hết mọi nơi trong bộ máy của đảng và nhà nước, sẽ cài cắm moị ngóc ngách của đất nước. Cuộc chiến xâm lược sẽ không có hình dạng và diện mạo nữa. Đó là triết lý "quân tử 10 năm trả thù

chưa muộn" của người Trung hoa. Cuộc chiến này sẽ man rợ và tàn khốc như lịch sử Trung hoa thời chiến quốc.

Thực tế, phái diều hâu trong giới quân sự Trung quốc đã so sánh thế giới hiện nay giống thời Chiến quốc, cách đây hơn hai nghìn năm, là muốn gợi ý những mưu lược từng được sử dụng trong thời kỳ man rợ đó. Nhưng, nếu nói: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, thì hiểu tường tận người Trung quốc, trên thế giới có lẽ chỉ có ít người bằng Việt Nam.

Cũng có thể tự suy ra rằng, việc cố tình bác bỏ sự thật hạt nhân chỉ là một thông điệp nhằm tiếp tục ru ngủ Thiên triều, rằng "đàn em" vẫn lo sợ và phục tùng, rằng "chúa thượng bình tâm". Nhưng ở đây, không lẽ phải gò ép và gượng gạo đến như vậy. Hoàn cảnh chưa đến nỗi phải "cố đấm ăn xôi"kia mà!

Như vậy, nếu đằng sau câu chuyên phát ngôn bậy bạ này có ai đó, thì phải ngay lập tức chỉ mặt, đặt tên hắn ra. Bởi vì, từ sau Sự Kiện 23/07/2010, người Việt nam đã có loại thuốc thử:

"Ai trong số chóp bu của đảng cộng sản nhắc đến hai chữ "nhạy cảm", kẻ đó là tay sai của Trung Quốc, là bán nước"!

10/08/2010

Cảnh giác với con bài Nguyễn Chí Vịnh

Thư ngỏ gửi hai bác Bùi Tín và Trân Bình Nam

Đúng là gần đây, một hiện tượng gây nhiều nghi ngại, thắc mắc là sự xuất hiện liên tục của Nguyễn Chí Vịnh trên các phương tiện thông tin đại chúng cả trong nước và nước ngoài. Nhưng gây ấn tượng mạnh nhất là cuộc trả lời phỏng phấn của báo Quân đội nhân dân ngày 10/08/2010. Nhiều người cho rằng, cuối cùng, phe thân Tàu trong đảng cộng sản đã buộc phải "xuất tướng". Bởi vì, người ta biết, sau Nông Đức Mạnh, người được coi là có thế lực nhất (thế lực ngầm) thuộc phe này là Nguyễn Chí Vịnh.

Đọc bài phỏng vấn, người ta có cảm giác rằng, người hỏi không phải là phóng viên báo quân đội nhân dân Việt nam, mà là một phóng viên của một tờ báo nào đó đến từ Trung Quốc. Và không phải là Nguyễn Chí Vịnh trả lời phỏng vấn mà là Nguyễn Chí Vịnh thanh minh với quan thầy Trung Quốc.

Có thể thấy rất rõ rằng, cuộc trả lời phỏng vấn này nhằm vào 3 mục đích:

1. Tầm thường hóa quan hệ Việt Mỹ.

2. Khẳng định trước sau như một, quan hệ với Trung Quốc mới là một quan hệ bạn hữu chiến lược.

3. Chỉ Bộ quốc phòng có quyền thông tin các vấn đề liên quan tới quân sự.

Thứ nhất:

"Hoa Kỳ bày tỏ mong muốn cử một đoàn tàu quân sự vào thăm Việt Nam nhân dịp kỷ niệm 15 năm thiết lập quan hệ ngoại giao giữa hai nước, và chúng ta đã chấp thuận ý kiến này."

Và: "Chúng ta chấp nhận lời mời của phía Hoa Kỳ vì mong muốn thể hiện thiện chí trong quan hệ giữa hai nước, đồng thời khẳng định chủ quyền của Việt Nam trên vùng đặc quyền kinh tế theo quy định của luật pháp quốc tế"

Có thể hiểu điều mà Nguyễn Chí Vịnh muốn nói là: những hoạt động giao lưu hợp tác giữa quân sự hai nước sôi nổi và dồn dập gần đây chỉ là theo "thông lệ" và hoàn toàn do phía Hoa Kỳ chủ động, phía Việt nam không tìm kiếm và có vẻ như bắt buộc phải "chấp nhận" hay "chấp thuận". Nguyễn Chí Vịnh nhấn mạnh: "Việt nam chủ trương không tham gia liên minh quân sự, không dựa vào nước này để chống nước kia", và những hoạt động này đều do "chính quyền địa phương chủ trì, các bộ, ngành có liên quan và các đơn vị quân đội ở địa phương tham gia và phối hợp." nghĩa là không thuộc trách nhiệm lãnh đạo Bộ Quốc phòng! Tóm lại, quan hệ Việt Mỹ chẳng có gì mới, chẳng có gì quan trọng.

Và làm như là trích lời của báo chí, Nguyễn Chí Vịnh nói: "Việt Nam theo đuôi Mỹ"… đây thực chất chính là sự quy tội cho phe thân Mỹ trong nội bộ đảng cộng sản.

Thứ hai:

"Phát triển quan hệ hải quân với Trung Quốc là một hướng ưu tiên trong quan hệ đối ngoại quốc phòng của Việt Nam, mang lại lợi ích thiết thực cho cả hai nước".

Và "Có thể nói, quan hệ hải quân giữa Việt Nam và Trung Quốc đã được phát triển theo đúng tinh thần quan hệ đối tác chiến lược toàn diện mà lãnh đạo hai Đảng, hai Nhà nước đã cam kết."

"Hiện nay, mối quan hệ đó đã đạt được nhiều thành tựu, hai bên thường xuyên trao đổi các đoàn đại biểu cấp cao, tiến hành giao lưu sĩ quan hải quân, tuần tra chung,

lập đường dây nóng và gần đây nhất đã tiến hành diễn tập cứu hộ, cứu nạn trên biển."

Không có gì thay đổi trong mối quan hệ "thân hữu anh em" giữa Việt Nam và Trung Quốc. Người Việt chúng tôi vẫn trước sau trung thành với Trung Quốc, dù cho ai "nói ngả nói nghiêng" lòng trung thành trước sau như một đó vẫn "vững như kiềng ba chân".

"Cây ngay không sợ chết đứng". Lời thanh minh này dành cho ai? Ai đã nghi ngờ lòng "ngay" của Nguyễn Chí Vịnh? Ai đã quy tội oan cho phe phái của Vịnh?

Không! Cú đánh vỗ mặt bất ngờ của Hà nội ngày 23/07 tại Hội nghị Ngoại Giao ASEAN là của phe hướng Mỹ qua bàn tay Phạm Gia Khiêm. Đó là cú đánh quá độc và quá bất ngờ, ngay chính Nông Đức Mạnh cũng không ngờ. Cú đánh có thể làm Dương Khiết Trì, đương kim bộ trưởng Ngoại giao Trung Quốc, mất chức.

Nhưng thưa, Nguyễn Chí Vịnh hình như cũng muốn chứng minh rằng "chúng tôi vẫn làm chủ tình hình, vẫn toàn quyền kiểm soát tình hình". Bằng chứng là ngay sau đó, báo chí cả nước đã buộc phải im bặt. Không một lời tán tụng. Không một sự tôn vinh. Một không khí đang hừng hực ngây ngất, náo nức đột ngột tắt lịm như bị dội nước lạnh.

Thứ ba:

"…một số báo chí Việt Nam cũng đưa chưa thật chính xác về vấn đề này. Rất tiếc là giới truyền thông không tìm đến địa chỉ cần thiết là Bộ Quốc phòng để tìm hiểu thông tin chính xác về sự kiện này cũng như các vấn đề tương tự"

Hãy coi chừng. Nếu không có sự cho phép của Bộ quốc phòng, bất cứ ai cũng sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm về những gì say sưa đưa lên mặt báo. Hãy luôn nhớ rằng

CII là tất cả, CII có thể làm được tất cả, có thể nghiền nát mọi thứ! Đã như thế và vẫn như thế.

Người phát ngôn bộ Ngoại giao Nguyễn Phương Nga ngay lập tức bác bỏ hợp tác hạt nhân Việt Mỹ do Wall Street loan báo (1), bất chấp danh dự quốc gia, để thanh minh với Trung quốc rằng: không phải Lãnh đạo cao nhất của đảng cộng sản Việt Nam chủ trương, Gói thầu lớn nhất của hai trung tâm năng lượng hạt nhân đầu tiên vẫn được giữ nguyên để dành cho Trung Quốc.

Và việc xuất hiện của Nguyễn Chí Vịnh trên tờ báo tiếng nói của Quân đội nhân dân Việt Nam là báo cáo chính thức với "thượng cấp" rằng, "Nguyễn Chí Vịnh và phe đảng đang kiểm soát Bộ quốc phòng" và luôn sẵn sàng tung "quả đấm thép" trừng trị bất kỳ thế lực cản trở nào.

Việc im bặt của giới báo chí chính thống cả nước trong suốt thời gian từ sau sự kiện "Đa phương hóa Biển Đông" ngày 23/07/2010, chứng tỏ rằng đã có sự liên minh chính thức giữa Nguyễn chí Vịnh (tức là Nông Đức Mạnh) với Nguyễn Phú Trọng và Tô Huy Rứa. Và một thứ vũ khí nhân danh "tiêu diệt kẻ thù của Chủ nghĩa xã hội" sẽ được phát động. Với sức mạnh tàn độc của Tổng cục II và bằng tiền bạc và kỹ thuật đến từ Trung Nam Hải, mọi trở lực sẽ biến thành tro bụi.

Cùng với sự xuất hiện liên tục của Nguyễn Chí Vịnh, người ta có thể thấy:

1. Cuộc chiến giữa các phe phái trong nội bộ Bộ chính trị trong cuộc giành giật quyền lực trước Đại hội XI đã đến vòng chung kết. Trước thất bại 20/07/2010, buộc lòng Nguyễn Chí Vịnh phải xuất hiện để khẳng định với quan thầy. Rất có thể, sự nghi ngờ đang đe dọa an ninh của chính cá nhân Nguyễn Chí Vịnh và phe đảng cùng với nguy cơ biến mất của những mối lợi kếch xù mà sự gắn bó với Trung Quốc đem lại.

2. Bằng sự xuất hiện liên tục, Nguyễn Chí Vịnh chứng tỏ "quả đấm thép" là có thật. Nguyễn Chí Vịnh đang là người duy nhất chi phối Bộ Quốc Phòng chứ không phải người nào khác. Nguyễn Chí Vịnh là người phát ngôn Bộ Quốc Phòng, Nguyễn Chí Vịnh vừa đàm phán với thứ trưởng Bộ Quốc phòng Mỹ, và nguyễn Chí Vịnh sẽ là người tham dự Hội nghị Bộ trưởng Quốc phòng ASEAN tháng 10. Những thế lực nào dám cản trở sẽ bị trừng trị.

3. Bằng sự xuất hiện chính thức ngày càng nhiều trên sân khấu chính thống, người ta đang tiến hành việc tô son lên khuôn mặt thiếu đạo đức, vô liêm sỉ của Nguyễn Chí Vịnh, dạo nhạc và dọn dẹp dư luận cho một chiến dịch biến Nguyễn Chí Vịnh thành một tượng đài của lòng yêu nước và một tài năng xuất chúng, để nhảy vào Trung ương và Bộ chính trị, bước đầu tiên để Nguyễn Chí Vịnh leo lên vị trí tột đỉnh của quyền lực. Và khi đó, từ chế độ độc đảng, Việt nam sẽ trở thành Phát xít. Hận thù trong lòng Nguyễn Chí Vịnh sẽ có cơ hội để thỏa mãn và cuộc thanh trừng khốc liệt sẽ không thể tránh khỏi. Ngược lại, nếu thất bại, Nông Đức Mạnh ra đi, Nguyễn Chí Vịnh không vào được Trung ương. Đại hội XI sẽ đưa hồ sơ Tổng cục II ra xét lại, và Nguyễn Chí Vịnh sẽ không tránh được một cái án tử hình, hoặc chí ít cũng chung thân. Đó là lý do sự vội vã hấp tấp này của Nguyễn Chí Vịnh.

Sau sự lồng lộn ầm ĩ của Bộ Ngoại Giao Trung quốc cùng vói một loạt công bố tăng cường sức mạnh uy hiếp của Trung quốc (tập trân bắn đạn thật trên vùng biển Trường sa, thiết lập căn cứ thứ hai tên lửa đầu đạn hạt nhân tại Quảng châu, đẩy mạnh chương trình xây dựng hàng không mẫu hạm…), người Trung quốc đang nhắc đến "sự khiêm tốn Trung quốc", tìm lại chính sách "Thao cương dưỡng hối" của Đăng Tiểu Bình, im lặng phục binh, âm thầm như núi Thái sơn...Vì vậy có thể dự đoán, Trung quốc sẽ bớt múa mép, đe dọa ồn ào, mà sẽ im lặng hành động. Cách cư xử tại Biển Đông sẽ có hình thái khác, hiệu quả hơn, nhưng ít tạo ra phản ứng hơn. Đối phó với Việt nam sẽ được tính toán cẩn thận và chuẩn xác hơn. Mục tiêu là biến ASEAN thành cái xác không hồn, những kẻ theo Mỹ ở Việt Nam và các nước sẽ phải biến mất, bằng mọi giá.

Trong chiến lược này, người Việt sẽ tự diệt người Việt. Nguyễn Chí Vịnh sẽ phải thể hiện lòng trung thành bằng cách lần lượt "hô biến", trước hết là Phùng Quang Thanh, tiếp đến là Phạm Gia Khiêm và Nguyễn Tấn Dũng, rồi đến Lê Hồng Anh…

Nếu những phán đoán trên đây mà đúng, thì hãy yên phận. Người Việt Nam rồi sẽ nói tiếng Trung Quốc, tiêu tiền Nhân dân tệ và thoát được nỗi khổ phải phân định ranh giới, cả trên đất liền lẫn trên biển.

Có một điều khá lạ nhưng vô lý là: dư luận cả trong và ngoài nước hình như hiển nhiên thừa nhận tính chính danh của công cụ khủng bố trong tay đảng cộng sản. Bắt và xử, một vụ tai nạn máy bay, ô tô, xe máy, một vụ tai biến mạch máu não, một vụ đột tử không rõ nguồn gốc v.v..là độc quyền của đảng cộng sản và dư luận chính thống. Người ta có quyền mơ ước ai đó cũng học được phép thuật "hô biến".

Những người bất đồng chính kiến Cuba đã biết thành lập Tòa án dân chủ để tập hợp tội phạm phản dân chủ, từ tháng 10 năm ngoái.

Ước gì bác Trần Bình Nam có được tin tức tình báo có thật từ nội bộ Trung ương đảng cộng sản. Cầu trời bác không bị là công cụ của trò chơi "hư hư, thật thật".

Như vậy thì niềm hy vọng khiến phải chuyển lập trường từ "cuộc đảo chính" sang "chuyển biến chiến lược" của bác Bùi Tín khả dĩ được an ủi, mặc dù nhìn vào diễn biễn công khai thì có thể khó tin được.

Cũng có thể những suy luận như vây là suy diễn lệch lạc và cá nhân…

21/08/2010

Cần Công khai và Chính danh hóa Đồng minh với Mỹ

Không phải tới ngày hôm nay, người Việt nam, trong đó có cả đảng cộng sản Việt nam, mới tìm kiếm một mối quan hệ Đồng minh bền vững với Mỹ. Trước hết, từ lâu, quy tắc thần phục Trung quốc không đem lại điều gì tốt đẹp.

Thần phục Trung quốc là sai lầm.

Bất kỳ người Việt nam nào, với một sự khao khát vượt lên, mỗi khi nhìn lại toàn bộ lịch sử dân tộc mình, đều cay đắng cam chịu một số phận cay nghiệt, đó là sự khống chế không bao giờ buông tha của thế lực bành trướng Trung quốc. Nếu Trung quốc suốt mấy ngàn năm không đạt được mục đích xóa biên giới, biến Việt nam thành châu quận của họ, thì Việt nam cũng chưa bao giờ được Trung Quốc cư xử như một quốc gia độc lập và bình đẳng.

Một nước Việt Nam giàu có, hùng mạnh và độc lập tự quyết là không thể chấp nhận được với hệ thống cầm quyền Trung Quốc thuộc mọi thế hệ.

Trung Quốc "giúp đỡ", "viện trợ"... chỉ để Việt nam phải phụ thuộc, và thông qua viện trợ để thọc sâu cánh tay vào nội tình Việt nam, với mục đích kiểm soát và thao túng.

Việt Nam có thể thành món hàng để mặc cả, buôn bán với các thế lực đối thủ của Trung Quốc. Việt Nam có thể trở thành bia đỡ đạn, kẻ khiêu khích, là tên đầu sai đốt lửa gây chiến hay châm ngòi xung đột, một dụng cụ thăm dò, một thứ thuốc thử trong tay Trung Quốc.

Đó là bản chất mối quan hệ "anh em" mà Trung Quốc giành cho Việt Nam.

Chiếm hoàn toàn, hay biến Việt Nam thành một thứ công cụ, đó là chính sách từ hàng nghìn năm, vẫn đang là chính sách của đảng cộng sản trung Quốc, và muôn đời sẽ vẫn thế, không có gì thay đổi, nếu Trung Quốc không trở thành một quốc gia dân chủ thật sự. Định mệnh đã xếp đặt Việt Nam bên cạnh một quốc gia tham lam,

bần tiện, thâm độc và tàn bạo như Trung Quốc.

Cái nỗi khổ làm láng giềng với Trung Quốc đã đeo đuổi tổ tiên dân tộc Việt Nam, đã làm hao tổn bao nhiêu trí lực Việt Nam, gây chia rẽ, chém giết lẫn nhau bao đời giữa những người Việt Nam với nhau. Quy tắc tồn tại bên cạnh một con bệnh, hay bên cạnh một con quỷ, đã tạo nên một loại lôgic trí khôn của Việt Nam là "quy phục để an phận". Ông cha ta bao đời đã như vậy. Đánh cho chúng không có đất chôn, đánh cho chúng không còn mảnh giáp, nhưng "chúng" đi rồi thì cha con lại lóc cóc gồng gánh, lặn lội trèo đèo lội suối đi triều cống, mong láng giềng buông tha cho yên phận làm ăn. Và người Việt Nam gọi đó là trí khôn "quyền biến", là sự khéo léo, uyển chuyển. Qua nhiều đời, khi vẫn chưa có lối thoát nào khác, thì loại trí khôn này được coi là đương nhiên, bất khả tranh cãi, một thứ lý như một thứ tiên đề trong toán học, mặc nhiên công nhận mà không phải chứng minh, chấp nhận không cần tranh cãi.

Đến bây giờ vẫn vậy, "thân thiện với Trung Quốc" vẫn được coi là tiêu chuẩn để định giá một đường lối. Người ta vẫn sợ, nếu chủ trương thân thiện với các cường quốc khác một cách lộ liễu, công khai, sẽ làm phật ý Trung Quốc, sẽ làm Trung Quốc nổi giận, sẽ hứng chịu tai họa, sẽ là kém "khôn ngoan". Và, chỉ vì sợ không được coi là "khôn ngoan" mà ngay cả các học giả uyên bác cũng cố gắng chèo kéo mấy chữ "đi bằng hai chân", "bắt cá hai tay", hay "làm bạn với tất cả". Thực chất chỉ là sự che đậy một nỗi sợ thâm căn cố đế, bởi không một ai trong chính những người này tin rằng, bằng một sự cam chịu, nhẫn nhục, một cố gắng bộc lộ lòng trung thành vô hạn, Trung Quốc sẽ buông tha cho Việt Nam tự do phát triển trong an toàn và tự chủ.

Sự trung thành với chủ nghĩa cộng sản của đảng cộng sản Việt nam thực chất là sự tôn thờ vai trò của cầm đầu Quốc tế cộng sản của Trung Quốc, một thứ vai trò mà Trung Quốc đã mất bao nhiêu năm giành giật với nước Nga của Lê nin và Liên bang Xô viết của Staline. Một thứ ràng buộc trên danh nghĩa lý tưởng, hòng tìm kiếm chỗ dựa chính danh, trong khi chính Trung Quốc, bằng chiêu sách "Ba đại diện", đã khôn khéo vượt ra ngoài vòng luẩn quẩn và phi lý của lý luận Cộng sản.

Nhưng cả với sự tôn thờ tận tụy đó, đảng cộng sản Việt Nam vẫn không được Đảng cộng sản Trung Quốc ban cho mơ ước ảo tưởng về một mối quan hệ "môi hở răng

lạnh". Mao đã mặc cả với Nixon về số phận của Việt nam năm 1972, bật đèn xanh cho cuộc ném bom rải thảm trên miền Bắc, kiếm chác sự làm ngơ của Mỹ để Trung Quốc chiếm nốt nửa Hoàng Sa từ tay Sài Gòn năm 1974. Là đồ đệ thứ hai sau Bắc Triều Tiên, trong số 4 nước cộng sản còn lại trên cả Địa cầu, nhưng Việt nam đã bị đàn anh cho bài học với 30.000 người chết tại chiến tranh biên giới năm 1979, cuộc chiến chiếm đoạt quần đảo Trường Sa, bắn chìm hai tàu chiến và giết hại 64 chiến sĩ, năm 1988...v.v.

Như vậy, Đảng cộng sản Việt Nam đã cố ghép mình vào cùng phe với Trung Quốc để được gọi là Đồng minh, và trông chờ "ơn trên" về một cơ chế đồng minh có thật, khả dĩ yên phận. Nhưng sự thật đã chứng minh ngược lại. Đảng cộng sản Việt Nam càng cam chịu, càng nhẫn nhục, thì Trung Quốc càng lấn tới. Sự né tránh những khu vực và vấn đề "nhạy cảm" đã tạo chỗ trống và cơ hội cho Trung Quốc tự do hành động. Đấy chính là thủ đoạn, là "mưu lược" của "trí khôn" Trung Hoa. Và đấy chính là cái "Tiểu nhân" của người khổng lồ Trung Quốc. Cái "tiểu nhân" khổng lồ ấy cuối cùng đã "làm thịt" cái "bao dung đại lượng" của thằng "Bờm" cộng sản Việt Nam.

Một chính sách dĩ hòa vi quý với Trung Quốc, luồn lách, lươn lẹo để tránh đòn theo cái kiểu khôn vặt, thiếu thực chất và giả dối đã không đem lại kết quả, bất kể những cố gắng liên tục và bền bỉ từ đời này sang đời khác. Dù không muốn có và khộng muốn tin, thì "kẻ thù trực tiếp và thường xuyên của dân tộc Việt Nam" vẫn là Trung Quốc. Sự thật cay đắng này chỉ có thể biến mất khi Trung Quốc cộng sản tan rã và thay bằng một Trung Quốc Dân chủ. Đảng cộng sản Trung Quốc đã khôn khéo biến hình để mãi mãi là Đại diện chính đáng và hợp thức của dân tộc Trung Hoa, nghĩa là sẽ không bao giờ Đảng cộng sản Trung Quốc tự từ bỏ vai trò đại diện độc nhất của mình, bất kể Trung Quốc theo hay không theo lên xã hội cộng sản chủ nghĩa.

Giá mà bê được đất nước Việt Nam đi chỗ khác! Giá như không có "núi liền núi, sông liền song" với Trung Quốc!

Một chính sách tồn tại bên cạnh Trung Hoa, một con đường lâu dài cho dân tộc Việt Nam thoát ra ngoài mọi ảnh hưởng lệ thuộc Trung Quốc là khát vọng nung nấu bao đời của tinh hoa Việt Nam, từ Hai Bà Trưng, cho đến Lý Thường Kiệt, từ Trần Hưng Đạo đến Lê Lợi, Quang Trung.

Hồ Chí Minh cũng đã nghĩ tới việc tìm kiếm một quan hệ Đồng minh lâu dài với Mỹ ngay từ cuộc gặp gỡ với tướng Claire Chennault, Tư lệnh không đoàn 14 của Mỹ, ngày 29/03/1945. Và trong thư gửi tổng thống Hoa Kỳ tháng 2/1946, Hồ Chí Minh đã khẳng định mục tiêu của Việt Nam "là độc lập hoàn toàn và hợp tác toàn diện với Hoa Kỳ".

Tư tưởng thoát khỏi Trung Quốc luôn là một tư tưởng thường trực trong nội bộ lãnh đạo của đảng cộng sản, chia đảng thành hai lực lượng xung đột, đối kháng, đan xen, ẩn hiện, khi lấn át, lúc thu mình. Đã bao người bị gạt ngã trên đường. Võ Nguyên Giáp, Hoàng Văn Thái, Nguyễn Cơ Thạch, Trần Xuân Bách, Trần Quang Cơ,...

Nhưng có lẽ đã đến lúc?

Từ xa xưa, người Nhật đã dám và đã biết thoát khỏi Trung Quốc. Mà thoát ra khỏi Trung Quốc, trước hết là thoát ra khỏi đạo lý thần phục thiên tử vô điều kiện của Khổng Tử. Hoàng đế Nhật mỗi lần phải gửi văn thư cho Trung Quốc đều ghi: "Thiên tử nước Mặt trời mọc gửi thiên tử nước Mặt trời lặn". Người Trung quốc nổi giận, nhưng không làm được gì, lâu dần thành quen. Người Việt nam đã "hèn" hơn người Nhật. Đáng lẽ các hoàng đế Đại Việt cũng có thể nói: "Hoàng đế Đại Việt thỉnh Hoàng đế Đại Hán". Có lẽ vì thế mà Nhật Bản từng chiếm cả miền Đông Bắc của Trung quốc, lập thành quốc gia Mãn Châu, cai trị đảo Đài Loan 50 năm, từ 1985 tới 1945, còn Việt Nam thì Trung Quốc bắn chết ngư dân, cướp tàu đánh cá, chiếm đảo, lấn đất...vẫn làm ngơ, giả mù, giả câm, giả điếc.

Cho nên, giải pháp Đồng minh với Hoa Kỳ có đầy đủ tính Chính nghĩa.

Phải công khai và Chính danh hóa quan hệ Đồng minh với Mỹ

Ngày 22/07/2010 Bộ trưởng Ngoại giao Hoa kỳ Hillary Clinton đến Hà nội, gặp Bộ trưởng Ngoại giaoViệt nam Phạm Gia Khiêm và Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, trước khi tham dự diễn đàn Ngoại giao ASEAN ngày 23/07, và tuyên bố tại hội nghị này rằng: "Mỹ có lợi ích quốc gia trong việc bảo đảm an ninh và tự do đi lại trên biển Đông".

Cùng ngày, trong buổi tiếp kiến Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, Ngoại trưởng Hillary

Clinton chính thức thông tin là bà sẽ trở lại Việt Nam để dự Hội nghị cấp cao ASEAN vào tháng 10 tới và cũng là để chuẩn bị cho chuyến thăm Việt Nam của Tổng thống Barack Obama vào năm 2011. Bà cho biết: "Tổng thống Obama và bà sẵn sàng cam kết đưa quan hệ hai nước lên tầm cao hơn dựa trên sự hợp tác và đối thoại, tin tưởng tiềm năng hợp tác về kinh tế, thương mại, đầu tư, y tế… giữa hai nước còn rất lớn, quan hệ hợp tác hai nước sẽ tiếp tục phát triển".

Bản tin sáng 8/8 của AP cho biết, tàu sân bay USS George Washington – tàu lớn nhất và là niềm tự hào của quân đội Mỹ thuộc biên chế Hạm đội Thái Bình dương đóng căn cứ tại Nhật Bản, đã đỗ lại ngoài khơi Việt Nam, vùng biển giáp Đà Nẵng.

Ngày 8/8, nhận lời mời của Đại sứ quán Hoa Kỳ tại Việt Nam, đoàn cán bộ liên ngành của Việt Nam đã có chuyến thăm tàu USS George Washington đang ở ngoài khơi Việt Nam trên vùng biển giáp TP Đà Nẵng.

Hôm thứ Năm, 05/08/2010, báo Wall Street Journal loan tin Hoa Kỳ đang trong giai đoạn đàm phán "cấp cao" để chia sẻ công nghệ hạt nhân với Việt Nam, trong đó có điều khoản mà sẽ cho phép Hà Nội tự mình làm giàu uranium.

Ngày 10/08/2010 Khu trục hạm USS John S.McCain (DDG – 56) tới Đà Nẵng. Đây là một trong những hoạt động kỷ niệm 15 năm thiết lập quan hệ ngoại giao Việt – Mỹ. Về mặt chính thức, chuyến viếng thăm của các chiến hạm Mỹ lần này nằm trong khuôn khổ đợt kỷ niệm 15 năm bình thường hóa bang giao, thể hiện mối quan hệ quân sự ngày càng chặt chẽ giữa Việt Nam với Hoa Kỳ. Nhưng theo các nhà quan sát, chuyến viếng thăm này có ý nghĩa đặc biệt vì nó diễn vào lúc căng thẳng với Trung Quốc gia tăng trên vấn đề biển Đông.

Những tin tức và sự kiện như vậy đã làm nức lòng người dân Việt nam cả trong và ngoài nước. Hà nội đã thắng chính bản thân mình. Hà nội đã vượt lên trên nỗi lo sợ truyền kiếp. Trí khôn Việt Nam đã hạ "đo ván "lòng tham vô đáy Trung Quốc. Sự ngạo mạn quen thói Thiên triều đã làm cha con Trung Nam Hải cay đắng thất bại. Bộ trưởng Ngoại giao Trung quốc Dương Khiết Trì hoàn toàn bị bất ngờ, lồng lộn, nhưng bất lực bỏ ra ngoài phòng họp. "Trung quốc là một nước lớn, và các nước ASEAN là các nước nhỏ, đó là một thực tế "- ông ta đã hằn học đe dọa như vậy, và ngày hôm sau trên website bộ Ngoại giao Trung quốc còn vớt vát: "Hậu quả sẽ là gì

nếu vấn đề này chuyển sang đa phương hay quốc tế hoá"? - "Nó chỉ làm cho vấn đề tồi tệ hơn và việc giải quyết vấn đề khó khăn hơn. "

Âm mưu tách từng cây đũa, đánh từng nước một với chiêu bài song phương đã bị Hà Nội vô hiệu hóa. Với khẳng định "có lợi ích quốc gia", Mỹ sẽ công khai can dự và gắn kết trách nhiệm tại Đông Nam Á và Biển Đông. Sự hiện diện của Mỹ chắc chắn là một đảm bảo cho sự cân bằng cần thiết trong khu vực mà Trung Quốc đang đẩy tới bờ vực khủng hoảng.

Sự có mặt của Mỹ tại Đông Nam Á là sự phát triển tốt đẹp đầy triển vọng của mối quan hệ chiến lược giữa Hoa kỳ và Việt nam

Cách đây một năm, gọi bang giao Việt Nam- Hoa Kỳ là "quan hệ đối tác chiến lược" còn là điều húy kỵ. Nhưng trong dịp kỉ niệm 15 năm ngày bang giao Việt-Mỹ, Thứ trưởng thường trực Bộ Ngoại giao và các học giả hai bên đều thấy đã đến thời điểm thích hợp và chín muồi để nâng cấp mối quan hệ đối tác này. Một số nhà nghiên cứu được tham gia vào quá trình hoạch định chính sách cũng nhất trí phải chính thức "công khai hóa" bang giao Việt Mỹ thành "Đối tác chiến lược".

Phía Mỹ ở một cấp độ chính thức, từ đầu năm 2010 đến nay cũng đã liên tiếp bày tỏ thái độ quan tâm đến việc thúc đẩy quan hệ Mỹ-Việt. Trợ lý ngoại trưởng Kurt Campbell chuyên trách các vấn đề Đông Á phát biểu thay mặt bộ Ngoại giao Mỹ trong buổi lễ kỷ niệm mới đây: "Khi nhìn vào tất cả các quốc gia bè bạn ở Đông Nam Á, tôi nghĩ rằng chúng tôi có triển vọng sáng sủa nhất trong tương lai với Việt Nam".

Thượng nghị sĩ đảng Cộng hòa John McCain cho rằng: "Mối quan hệ giữa Việt Nam và Hoa Kỳ không đơn thuần là mối quan hệ bình thường mà phát triển sâu rộng và mạnh mẽ. Trên thực tế, Việt Nam là một trong những đối tác quan trọng, tiềm năng nhất của Mỹ ở châu Á – Thái Bình Dương".

Không còn lý do gì để che đậy việc Chính danh hóa rộng rãi với toàn thể nhân dân hai nước và thế giới về mối quan hệ Đồng minh thân thiện giữa hai quốc gia Việt nam và Hoa Kỳ. Một tuyên bố chính thức như vậy sẽ làm nức lòng người dân Việt Nam, tạo thế chính đáng cho ngay chính những nhân tố tích cực và cách mạng trong

nội bộ đảng cộng sản, đập tan mọi mưu đồ và hành vi quấy phá của phe phái sợ Tàu bạc nhược.

Chính nghĩa khi được lòng dân và hợp với lòng dân.

Một cuộc trưng cầu dân ý sẽ khẳng định tinh chính đáng của một đường lối.

Bằng trưng cầu dân ý để công khai loại bỏ những phần tử có tư tưởng phản dân ra khỏi đảng, ra khỏi bộ máy chính quyền.

Không có gì phải sợ

Công khai tuyên bố chính sách Đồng minh với Mỹ, đương nhiên sẽ phải từ bỏ đường lối ngụy biện "làm bạn với tất cả". Trên thực tế, trong một thế giới phân cực, quyền lợi và an ninh quốc gia đối đầu, không thể cùng lúc làm bạn với tất cả. Đó là một ảo tưởng, một sự tự mê hoặc hay tự lừa dối. Không thể cùng lúc vừa là đồng minh của Mỹ, vừa là "anh em" với Trung quốc. Vả lại, trên thế giới, Trung Quốc đã chơi với ai như anh em? Với Trung Quốc, chỉ có thể hoặc là kẻ thù, hoặc là chư hầu, không có loại nào gọi là "anh em".

Lẽ đương nhiên, bao nhiêu năm kiên trì đường lối "anh em" với Trung Quốc mà còn bị xử bằng súng đạn và bằng máu, thì khi công khai "lập trường" như việc "đa phương hóa biển Đông" vừa rồi, và chuyện "đồng minh chiến lược" với Mỹ hôm nay, sẽ không thể có chuyện Bắc Kinh bỏ qua. Nhưng, trước đây khác, bây giờ khác.

Nhật Bản, một kẻ thù truyền kiếp thâm căn cố đế của người Trung quốc, có thể được gọi là "không đội chung trời", mà Trung Quốc bao nhiêu năm vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nam Hàn, Đài Loan, bao nhiêu năm như cái gai trước mắt Đại lục cộng sản, mà vẫn an toàn, phát triển và thịnh vượng trong dân chủ.

Trung Quốc đã không dám và không thể sử dụng chiến tranh để trả mối hận danh dự hay thỏa mãn máu tham bành trướng đối với những quốc gia lân cận và nhỏ bé này. Không phải Trung Quốc không đủ sức mạnh. Căn nguyên là bên cạnh và phía sau các quốc gia này là Mỹ và Trung Quốc không thể thắng Mỹ, vĩnh viễn không

bao giờ có thể thắng Mỹ.

Trung Quốc sẽ không thể gây chiến với Việt Nam, không thể dùng vũ lực để trả đũa Việt Nam, để trừng phạt và "dạy bài học "như từng làm trước đây.

Trên thực tế, chiến tranh không thể xảy ra khi cả hai bên đều có khả năng hạt nhân, kể cả khi năng lực không đồng đều, thậm chí hoàn toàn áp đảo của một phía. Lý do đơn giản là khả năng huỷ diệt của hạt nhân là không thể tránh khỏi cho bất cứ ai, và nguy cơ phản ứng dây chuyền của cuộc chiến là qúa lớn, vì dù chiến tranh bắt nguồn và băt đầu từ đâu, thì gốc rễ vẫn liên quan tới cường quốc. Và chiến tranh thế giới khó có thể tránh được.

Việt nam phải có vũ khí hạt nhân. Chỉ bằng cách sở hữu hạt nhân Việt nam mới có bình đẳng với Trung Quốc. Chỉ có sắn sàng chiến tranh mới có hòa bình với Trung Quốc. Đó là sự thật và cũng là chân lý.

Và chỉ trở thành Đồng minh với Hoa Kỳ, Việt nam mới có khả năng đạt tới mục tiêu tự vệ hạt nhân của mình. Không có lựa chọn thứ hai. Không thể là Nga. Và cũng không thể là Ấn độ.

Lý do gì để ai đó trong bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam run sợ? Người Việt Nam không sợ. Trong lịch sử, người Việt Nam đã từng sẵn sàng đánh xâm lược phương Bắc tới người cuối cùng. Chúng ta là nước nhỏ bé. Nhưng chúng ta chưa từng biết run sợ.

Những kẻ sợ hãi đâu đó chỉ có thể là những kẻ đang được "Thiên triều nuôi dưỡng", vì nếu Thiên triều đang cho sống, thì cũng có thể sẽ cho chết. Đã là vật nuôi thì tất có lúc có thể sẽ bị làm thịt. Với những người không phải là vật nuôi, "thiên triều" sẽ làm được gì. Với cả một dân tộc Việt nam, thì càng không thể làm được gì!

17/08/2010

Xả áp hay thủ đoạn chính trị?

Báo Vietnamnet hôm qua (16/09/2010) đưa tin Trung Quốc lập đường dây nối công dân mạng và TƯ Đảng:

"Bản thông điệp có tiêu đề "Đường dây trực tiếp tới Trung Nam Hải" (Trung Nam Hải là trụ sở của Đảng Cộng sản Trung Quốc và chính phủ trung ương), cung cấp cơ hội cho cư dân mạng đưa ra các ý kiến, câu hỏi tới Ủy ban Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc, cùng các quan chức cấp cao nhất nước này như Chủ tịch Hồ Cẩm Đào và Thủ tướng Ôn Gia Bảo.

Những thắc mắc, chất vấn bao gồm nhiều vấn đề, từ chống tham nhũng, triệt tiêu quan tham, tới cải cách chính trị hay thậm chí cả những than phiền giá nhà đất quá cao. Cộng đồng mạng tại Trung Quốc - đất nước có số người sử dụng Internet lớn nhất thế giới cũng gửi các thông điệp về tự do ngôn luận, tệ nạn hối lộ, bất công pháp luật, hay thể hiện sự tín nhiệm với Chủ tịch Hồ Cẩm Đào cùng Thủ tướng Ôn Gia Bảo".

Thế là nhiều người đoán già đoán non rằng: đây là bước đi tiếp, một bước cụ thể hóa lời kêu gọi cải cách chính trị cùng một lúc với tiếp tục cải cách nền kinh tế thị trường kiểu Trung quốc, mà chính ông Ôn Gia Bảo, trong chuyến đi thị sát tại Thâm Quyến, đã nói: "Nếu không đảm bảo tái cơ cấu chính trị, Trung Quốc có thể mất những gì đã đạt được nhờ công cuộc tái cơ cấu kinh tế và những mục tiêu hiện đại hoá Trung Quốc có thể sẽ không đạt được".

Sự khập khiễng giữa cơ cấu kinh tế và cơ chế chính trị sẽ như hai bánh xe của một cỗ máy không cùng bước răng với nhau, sẽ tạo ra lực cản và xung đột, có nguy cơ tiêu hủy hoàn toàn những gì Trung Quốc đã tạo ra trong suốt 3 thập niên vừa qua.

Chọn Thâm Quyến để kêu gọi cải cách chính trị, nơi khởi đầu công cuộc "mở cửa" nền kinh tế Trung Quốc theo sáng kiến của Đặng Tiểu Bình, người từng 3 lần bị khai trừ ra khỏi đảng cộng sản Trung quốc, có thể ngài thủ tướng muốn chuyển tải một thông điệp, rằng:

Con tàu Trung quốc đang chậm lại, sức bật của khao khát Đại Hán đã kết thúc sứ mệnh. Những gì tạo ra chuyển động cưỡng bức bằng ảo tưởng của ý chí đang hết hiệu lực. Sự độc đoán trong lựa chọn chính sách, sự độc quyền trong sử dụng, huy động và phân phát tài sản quốc gia đã đem lại cho Trung quốc suốt 30 năm khả năng thực thi những dự án và chương trình siêu khủng, một khả năng thích ứng nhanh nhạy mà không một nền kinh tế dân chủ thông thường nào có thể có được. Đó là lợi thế nhất thời trong quy trình ra quyết định, độc tài hay dân chủ. Độc tài thì quyết định ra nhanh, trong khi dân chủ thì quyết định ra chậm vì bắt buộc phải trải qua các ràng buộc tản quyền và phân quyền.

Quán tính mà những ưu thế ban đầu tạo ra từ một con tàu khổng lồ 1.3 tỷ dân đã giảm dần và đang suy kiệt. Tất cả sẽ dừng lại hoặc phải bẻ lái về đúng hướng, đúng đường mà mọi nền kinh tế thế giới phải đi qua, không loại trừ một ai.

Với 129 tổng công ty và Tập đoàn Nhà nước, tài nguyên và tất cả nỗ lực, hy sinh của một dân số gần 1/5 dân số toàn thế giới đang bị tiêu hủy do hiệu quả thấp kém của quản lý và đang biến mất vào túi cá nhân của cả hệ thống hàng triệu quan lại. Sự sống còn của một quốc gia, và chính sự tồn tại của đảng cộng sản không cho phép tiếp tục tiêu tốn sức lực, tiền của của hàng trăm triệu nhân mạng đang đói khổ. Những người đói khổ đó một khi nhận ra mồ hôi nước mắt của họ đã bị Đảng "tiêu xài" vô trách nhiệm và vô đạo đức như thế nào, thì ai có thể biết được những điều gì sẽ xảy ra.

Con đường lên xã hội chủ nghĩa thông qua kinh tế Quốc doanh, bành trướng sức mạnh Quốc doanh thông qua quyền lực tuyệt đối từ Đảng và Chính phủ, dùng kinh tế Quốc doanh để thỏa mãn ý chí chủ quan của lý tưởng cộng sản với ảo tưởng sáng tạo một mô hình Kinh tế -Xã hội kiểu Trung Quốc đã bắt đầu và đang bộc lộ những mâu thuẫn có tính khách quan, trái quy luật. Sự thất thoát tài sản từ một Tập đòan quốc doanh có thể bằng tổng thu nhập của hàng nghìn doanh nghiệp tư nhân khác. Trong một nền kinh tế, hai dòng chảy này đi ngược nhau. Ưu thế thuộc về khu vực Nhà nước do lợi thế chính sách, quy mô tiền vốn lúc ban đầu (đưa đến ngộ nhận về hiệu quả) sẽ mất dần và kéo lùi nền kinh tế sau khi Chính phủ không còn khả năng huy động để cứu trợ. Đó là con đường phá sản không thể tránh khỏi của kinh tế Quốc doanh, nền tảng của kinh tế xã hội chủ nghĩa dẫn đến sự sụp đổ không thể tránh khỏi

của toàn bộ hệ thống.

Hơn ai hết, chính Ôn Gia Bảo đã tin, đã tâm huyết với mô hình Trung Quốc, nghĩa là với một Chính phủ độc quyền về quyền lực và các Tập đoàn kinh tế Nhà nước. Đây là cái mà Trung Quốc gọi là "không giống ai", là "kinh tế thị trường màu sắc Trung Quốc". Ông từng nói: "Những lợi thế của hệ thống xã hội cho phép chúng ta đưa ra những quyết định hiệu quả, tổ chức hiệu quả và tập trung nguồn lực để hoàn thành những cam kết lớn". (Hệ thống xã hội mà ông nói là hệ thống độc đảng cai trị).

Nhưng cũng chính ông, bây giờ, là người thấu hiểu hơn ai hết một sự thật cay đắng nhưng khách quan là không thể bằng công hữu để duy trì tăng trưởng. Và ông kêu gọi "Cách tân phải tiếp tục là linh hồn và cuộc sống của khu kinh tế".

Nếu cách đây hơn ba mươi năm, cuộc cải cách vĩ đại đã được Đặng Tiểu Bình thực hiện, một con người chắc chắn chỉ là cộng sản ngoài vỏ, thì lần này, tại Thâm Quyến, cần phải làm nốt phần còn lại, để "xanh vỏ xanh lòng".

Vì vậy mà người ta liên hệ chuyện "lập đường dây trực tiếp nối công dân mạng tới Trung Nam Hải" với câu chuyện cải cách chính trị, đã được Ôn Gia Bảo khởi xướng từ Thâm Quyến?

Có thể đây chỉ là việc thăm dò nguyện vọng và đo lường ý chí của công chúng.

Cũng có thể chỉ là một động tác mở van xả áp, tiêu bớt một phần áp lực đã trở nên khó chịu đối với Đảng và Chính phủ.

Bởi vì, ai tin được rằng, bằng cách này, Trung quốc có thể làm được việc cải cách chính trị.

"Hàng chục nghìn người sử dụng Internet đã gửi câu hỏi hoặc lời than phiền trên trang web chính thức của Nhân dân Nhật báo Trung Quốc, sau khi trang này cam kết sẽ chuyển thẳng ý kiến của họ tới các nhà lãnh đạo cao nhất."

"Trong vòng bốn ngày kể từ khi đường dây được thiết lập, hơn 16.000 thông điệp được gửi tới ông Hồ Cẩm Đào, ông Ôn Gia Bảo cũng nhận được khoảng 11.000

thông điệp".

"Những thắc mắc, chất vấn bao gồm nhiều vấn đề, từ chống tham nhũng, triệt tiêu quan tham, tới cải cách chính trị hay than phiền giá nhà đất quá cao. Cộng đồng mạng tại Trung Quốc - đất nước có số người sử dụng Internet lớn nhất thế giới cũng gửi các thông điệp về tự do ngôn luận, tệ nạn hối lộ, bất công pháp luật, hay thể hiện sự tín nhiệm với Chủ tịch Hồ Cẩm Đào cùng Thủ tướng Ôn Gia Bảo".

Ai sẽ phải trả lời, giải đáp những chất vấn ấy? Không phải Hồ Cẩm Đào, cũng không phải Ôn Gia Bảo. Sẽ có hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu câu hỏi về tất cả những vấn đề đang làm giới chóp bu Trung Nam Hải đau đầu. Sẽ có một thằng cha vô danh nào đấy trả lời lòng vòng, hiểu thế nào cũng được.Và cái thằng cha đó cũng sẽ chỉ trả lời đại khái, tượng trưng cho một số người, để đăng báo làm phép, vì giải đáp đâu phải là mục đích.

Vả lại, cải cách chính trị là cải cách dân chủ, là thay đổi chủ thuyết, là thay đổi cơ chế, thay đổi hệ thống, đâu phải bằng giải đáp miệng của lãnh tụ.

Và bởi vì Chủ nghĩa cộng sản là một học thuyết không tưởng. Loài người phát triển theo một trục tiến tới hoàn thiện cá thể. Bởi vì con người sinh ra là cá thể riêng rẽ. Lịch sử tự nhiên là lịch sử đấu tranh sinh tồn trước hết và cuối cùng của mỗi cá thể. Hoàn thiện cá thể là động lực và đồng thời là mục đích của phát triển lịch sử. Loài người chỉ tồn tại dưới hình thức công xã ở thời đoạn nguyên thủy sơ khai, khi cá thể còn quá mỏng manh trước huyền bí của vũ trụ. Tự do cá thể và độc lập cá thể sẽ là đích cuối cùng của lịch sử nhân loại nói riêng và của mọi loài nói chung. Nhân loại không tiến hóa để tiêu diệt cá thể, và sẽ không thể có một thứ xã hội chung đụng hổ lốn, không chính phủ, không sở hữu..ở chỗ cuối cùng của lịch sử. Vì vậy, trước hết phải thay đổi chủ thuyết. Đảng không còn là đảng cộng sản. Chỉ là đảng của những người tiên phong.

Vì vậy mà nền kinh tế nhiều thành phần theo định hướng xã hội chủ nghĩa, với chủ trương chấp nhận các thành phần kinh tế khác chỉ để tạo dựng nền tảng cho kinh tế Quốc doanh trong một giai đoạn nhất định gọi là thời kỳ quá độ, là nền kinh tế tự tiêu hủy mọi nguồn lực của dân tộc, phá hủy mọi tài nguyên của đất nước, trước hết phải bị loại bỏ hòan toàn. Kinh tế thị trường có sự điều tiết của Nhà nước nhằm hợp

lý hóa mọi nguồn lực xã hội để đạt tới một hiệu quả vĩ mô tối đa, không phải là nền kinh tế chỉ bao gồm kinh tế Nhà nước với sở hữu công cộng về tư liệu sản xuất. Kinh tế Quốc doanh không thể là kinh tế chủ đạo, nó phải chiếm giữ một tỷ trọng thấp nhất có thể trong một tương quan tối đa hóa hiệu xuất vĩ mô. Còn người dẫn dắt nền kinh tế là Thị trường. Nhà nước không điều khiển thị trường, mà là người trọng tài, quan tòa của thị trường đảm bảo tính công bằng về cơ hội cho mọi thành phần, đảm bảo tính trong sáng, lành mạnh và tự do trong cạnh tranh, tính minh bạch chuẩn xác của Pháp luật, đồng thời Nhà nước, bằng chính sách ngân sách, điều tiết cung cầu nhằm đảm bảo kích thích và duy trì tăng trưởng.

Điều cải cách thứ hai là cải cách dân chủ. Phải tạo dựng cơ chế để người dân quyết định trực tiếp và thực chất sự tồn tại của chế độ. Phải tạo dựng cơ chế để không một cá nhân, không một tổ chức, lực lượng hay đảng phái nào có thể lạm dụng và thao túng, lũng đoạn quyền lực. Mọi cơ chế nhằm tập trung quyền lực vào một nhóm người, một đảng phái sẽ dẫn đến sự hủy hoại tiềm lực và tài nguyên dân tộc. Luật phải được xây dựng sao cho chỉ có một cách giải thích và một cách hiểu duy nhất. Cơ chế, quy trình phải được thiết lập sao cho không một ai và không bằng cách nào lợi dụng được.

Tuy nhiên, không ai biết nội dung thực của những cải cách mà thủ tướng Ôn Gia Bảo kêu gọi và chủ trương.

Và sau cái bước thăm dò hay dạo nhạc dân chủ này sẽ là gì nữa?

Nhưng rõ ràng, việc tháo van này chắc chắn sẽ tạo ra một làn sóng dữ dội. Ai sẽ được lợi? Cơn sóng dữ này có sứ mệnh phải nhấn chìm ai? Ai sẽ mượn gió để bẻ măng? Ở một đất nước đã từng sử dụng lũ trẻ "hồng vệ binh" để làm "cách mạng văn hóa" thì khó mà biết được là "xả áp" hay "thủ đoạn".

Có điều, khi nhìn sang Trung Quốc, rồi nhìn lại mình, thì mới thấy rằng, dù sao, người Trung Quốc cũng còn nghĩ, còn người Việt Nam mình thì không nghĩ, chỉ bắt chước, quay cóp. Mấy nhà thông thái tư tưởng trong Bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam chỉ nhìn trộm sang Trung Quốc, sao chép, rồi tẩy xóa, nhào nặn, thêm bớt chút ít, rồi viết lại bằng tiếng Việt và gọi đó là trí tuệ Việt Nam. Cũng có lúc cố tìm cái gì đó mà Trung Quốc đã không dùng nữa, đã thải ra để làm cái khác biệt, để thể hiện

tính độc lập, sáng tạo của Trí tuệ cộng sản Việt Nam. Như chuyện khư khư giữ "chủ nghĩa Mác- Lê làm nền tảng tư tưởng" chẳng hạn. Trung Quốc chưa bao giờ thừa nhận tính đúng đắn của chủ nghĩa Mác. Trụng Quốc khinh rẻ mô hình Xô-viết của Lê nin. Đảng "cộng sản" Trung quốc không còn là đại diện của giai cấp công nhân, giai cấp đã trở thành lạc hậu, được coi là lực lượng bảo thủ, thấp kém và ltrì trệ trong thời đại kinh tế tri thức và toàn cầu hóa. Và thế là Việt nam không theo đuôi Trung Quốc!

Còn nữa, Việt nam cũng không theo Trung quốc để xử tử hình những quan chức tham nhũng. Vụ án Huỳnh Ngọc Sĩ cũng sẽ lại giống PMU18. Và Vinashin cũng sẽ như vậy thôi. Dân Việt nam quen rồi. Không cần xử. Vả lại, ở Việt Nam không có Tòa án theo nghĩa Toà công lý, Toà xử theo lệnh đảng, phán quyết theo nghị quyết của đảng cấp trên.

Nhưng mà người ta cũng thấy, cứ Trung Quốc làm cái gì thì thế nào sau đó Việt Nam cũng sẽ làm. Trung Quốc phá báo mạng dân chủ. Trung quốc đọc trộm thư tín cá nhân. Trung Quốc đòi trình chứng minh nhân dân khi mua thẻ điện thoại.v.v…Cho nên cứ hy vọng rằng, Trung ương đảng cộng sản Việt Nam sẽ cũng lập đường dây trực tiếp nối cư dân mạng Việt Nam với Tổng Bí thư và Thủ tướng. Lãnh tụ công sản Việt nam cũng thừa Nhân Trí Dũng như ai mà! Chẳng lẽ nghe nói thật mà cũng sợ?!

17/10/2010

Góp ý với đảng: Hãy giải tán Quốc Hội

Chuyện sửa đổi Hiến pháp đã khuấy động dư luận từ nhiều năm nay. Nhiều ý kiến đóng góp của nhiều nhân vật quan trọng, nhiều quan chức cao cấp, nhiều đầu óc thông tuệ... không thiếu tâm huyết và chắc cũng mất không ít thời gian, công sức. Từ Trung tướng Ủy viên Bộ chính trị Đồng Sĩ Nguyên, tới nguyên Chủ tịch Quốc Hội Nguyễn Văn An, từ cựu Bộ trưởng Tư pháp Nguyễn Đình Lộc, TS Tường Duy Kiên, Trung tâm Nhân quyền - Học viện Chính trị quốc gia, GS Đào Trí Úc, ĐH Quốc gia Hà Nội, PGS Đinh Ngọc Vượng, Viện Từ điển học và Bách khoa thư Việt Nam tới... báo chí chính thống cũng đăng rất nhiều ý kiến của công dân đủ mọi thành phần, lứa tuổi, đủ mọi trình độ. Tuần báo Vietnamnet có thể đã tập hợp được hàng nghìn chất vấn và kiến nghị.

Nói chung, sửa và sửa một cách triệt để Hiến Pháp là một nguyện vọng vừa nung nấu, vừa cháy bỏng. Vì nó chứa đựng hy vọng đổi đời. Đời của một dân tộc trong đó có đời của mỗi công dân. Và đặc biệt là hy vọng không bị liệt vào những kẻ khác người, người Việt có thể đi lẫn với dân các nước xung quanh mà không xấu hổ, không bị coi là lập dị. Phải đảm bảo quyền tự do, tự quyết, tự chịu trách nhiệm trước pháp luật những hành vi cá nhân của mình. Phải đảm bảo quyền dân chủ trực tiếp, quyền phúc quyết hiến pháp của dân, quyền quyết định vận mệnh của Chính phủ, của chế độ.v.v..

Nhưng chuyện chẳng đi đến đâu cả, và sẽ chẳng đi đến đâu hết.

Tại sao? Ai cũng biết, nhưng không ai dám nói ra. Đó là sự hèn đớn, suy sụp của tinh hoa dân tộc, sản phẩm của một khủng hoảng đức tin và đạo đức, sinh ra từ một hệ tư tưởng và một hệ thống giáo dục tội lỗi.

Ông Nguyễn Đình Lộc nguyên Bộ Trưởng Tư pháp thắc mắc: “Vì sao chỉ trong 46 năm từ 1946 đến 1992 mà ta có đến 4 hiến pháp - không kể những lần sửa đổi? Nước Mỹ 200 năm qua chỉ có một Hiến pháp. Hiến pháp 1980 dự định là Hiến pháp của cả thời kỳ quá độ, nhưng chưa kịp thi hành đã bị thay thế bằng Hiến pháp 1992, rồi 2001 lại sửa, giờ lại sửa tiếp. Không lẽ việc sửa đổi Hiến pháp đã trở thành truyền thống?”.

Không có gì khó hiểu. Và chính ông cũng biết. Hiến pháp phải thay đổi vì Cương lĩnh chính trị của đảng thay đổi. Bởi vì, Hiến pháp chỉ là công cụ để thể chế hóa, luật pháp hóa quyền lực của đảng. Mỗi khi nhận thức của đảng thay đổi, lợi ích của Đảng thay đổi, nghĩa là Cương lĩnh của Đảng thay đổi thì đương nhiên Hiến Pháp phải thay đổi. Thậm chí, chỉ cần tương quan phe cánh trong nội bộ đảng thay đổi, thì vũ khí hay công cụ quyền lực phải thay đổi tương ứng. Hiến Pháp trước hết phải bảo vệ Đảng, tức là bảo vệ sự tồn tại của Đảng, bảo vệ quyền và lợi ích của Đảng. Và vì vậy, khi đảng cần nó có hình thù như thế nào, nó phải biến đổi để có hình dạng như vậy. Còn nó có hợp lòng dân, hợp với thời đại hay không, thì tùy cơ ứng biến. "Trình độ dân trí của ta còn thấp", nói thế nào chả được, làm thế nào dân chả nghe.

Nhưng cái xảo trá lập lờ của những người soạn thảo Cương lĩnh (lần này là Nguyễn Phú Trọng và Tô Huy Rứa chủ trì) là lúc nào cũng núp dưới danh nghĩa "trung thành với lý tưởng XHCN", nhằm tìm kiếm lá chắn của chính nghĩa. Chính vì vậy mà dự thảo sửa đổi đầy rẫy những "xã hội chủ nghĩa": "quá độ xã hội chủ nghĩa", "kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa", nhà nước "pháp quyền xã hội chủ nghĩa", "dân chủ tập trung xã hội chủ nghĩa, nhân quyền xã hội chủ nghĩa"... và phải hiểu rằng, chữ xã hội chủ nghĩa ở đây có nghĩa là "sự giám sát và điều khiển của Đảng". Kinh tế thị trường do đảng chỉ đạo, nhà nước pháp quyền do đảng điều khiển, dân chủ tập trung do đảng quyết định, nhân quyền được đảng chấp thuận.

Và muốn sửa Hiến pháp phải có chỉ đạo của Đảng. Không phải dân muốn sửa là sửa.

Từ tháng 10/2007, ông Uông Chu Lưu, phó chủ tịch Quốc hội đã nói: "... phải tổ chức việc nghiên cứu, tổng kết việc thực hiện các chế định của Hiến pháp, làm cơ sở cho việc thực hiện một số chủ trương, đường lối, chính sách đã đề ra trong nghị quyết của Đảng".

... việc sửa đổi hiến pháp "cần chờ ĐH Đảng toàn quốc để sửa đổi cương lĩnh, trên cơ sở đó, đặt vấn đề sửa đổi Hiến pháp thì sẽ đáp ứng được nhiều yêu cầu hơn. "Bây giờ nếu chúng ta sửa Hiến pháp, rồi sau khi Đảng sửa cương lĩnh, lại đặt vấn đề sửa Hiến pháp nữa thì rất phức tạp".

Theo ông Nguyễn văn Thuận, chủ nhiệm UB Pháp luật: "Kinh nghiệm chúng ta có, cách làm cũng có, chỉ vướng ở chỗ chủ trương sửa đổi Hiến pháp là của Ban chấp

hành TW, cho nên nếu đưa ngay ra QH lần này thì không ổn vì TW chưa cho chủ trương, nhưng phải có cách nào đó để báo cáo trình vào thời điểm thích hợp để có thể sau đợt này sẽ báo cáo Bộ Chính trị".

Quốc hội họp ngày 17/06/2010 nói: "Việc sửa đổi Hiến Pháp phải tiến hành trên cơ sở cập nhật cương lĩnh chính trị, chiến lược phát triển KT-XH 2011 – 2020 mà ĐH Đảng toàn quốc lần thứ XI sẽ thông qua".

Rõ ràng là chẳng có gì mà không hiểu! "...các chế định của Hiến pháp" chỉ để "làm cơ sở để thực hiện đường lối, chính sách đã đề ra trong nghị quyết của Đảng". Phải chờ đảng cho phép. Phải chờ đảng ra luật Mẹ trước. Hiến pháp không phải là Đạo luật gốc của mọi đạo luật, không phải là khung của hệ thống pháp lý, không phải là Luật mẹ của các luật con. Hiến pháp là cái thực hiện hoá quyết nghị của đảng. Không phải Quốc hội là cơ quan lập pháp cao nhất. Bên trên Hiến pháp là Cương lĩnh của Đảng cộng sản. Bên trên Quốc hội là Bộ Chính trị. Hiến pháp nằm bên dưới và bên trong cái cũi Cương lĩnh. Hiến pháp bị Cương lĩnh giam hãm. Quốc hội bị cầm tù hay chỉ là một con rối do đảng giật dây.

Sửa cái gì và sửa như thế nào, không phải là quyền và là việc của dân. Nếu cứ gọi là Quốc hội là Dân, Đại diện cho Dân, là của Dân, đáng lẽ là cơ quan cao nhất quyết định mọi chuyện hệ trọng nhất của đất nước, thì lại phải "trình", phải "xin chỉ đạo của Bộ chính trị".

Chuyện tày đình, chuyện quan hệ tới vận mệnh và phát triển đất nước như "nền tảng chủ nghĩa Mác-Lê", như "phát triển theo con đường tiến tới xã hội chủ nghĩa" là việc riêng của đảng, đảng lựa chọn và quyết định áp đặt cho đất nước, dân không được động đến. Ngày 10/09/2010, Ban Tuyên giáo TƯ đã có hướng dẫn cụ thể: "Không đăng và phát trên các phương tiện thông tin đại chúng những ý kiến phản bác chủ trương, đường lối, quan điểm của Đảng, về con đường đi lên chủ nghĩa xã hội, về học thuyết Mác - Lê nin và tư tưởng Hồ Chí Minh, về vai trò lãnh đạo của Đảng".

Như vậy còn gì nữa mà đòi. Không được đụng đến học thuyết Mác- Lê và vai trò lãnh đạo của Đảng. Nghĩa là điều 4 của Hiến pháp 1992 không được bàn đến. Nghĩa là tất cả vẫn nằm dưới sự kiểm soát và cai trị của đảng cộng sản. Nghĩa là vẫn còn

nguyên hệ thống kìm kẹp. Mọi chuyện bàn cãi, tranh luận mà đảng kêu gọi, báo chí háo hức đều là chuyện vô bổ, vớ vẩn, chuyện giả dối như những đại hội trước, chẳng để làm gì.

Ông Nguyễn Đình Lộc nói: *"năm 2001 lúc sửa Hiến pháp, đưa được vào Hiến pháp điều Nhà nước ta là nhà nước pháp quyền của dân do dân vì dân thì rất mừng, sướng quá, xem đó như một thắng lợi. Nhưng 10 năm trôi qua, giờ nhìn lại thấy giật mình hỏi: chỉ đưa vào từng đó là đủ, là hết à? Rõ ràng là không phải, vì cả 5 chương về bộ máy nhà nước chúng ta vẫn quy định theo cách cũ"*.

Thật tội nghiệp cho một vị Bộ trưởng, người đứng đầu ngành Tư Pháp của một đất nước, mà thấy "đưa được vào Hiến pháp điều Nhà nước ta là nhà nước pháp quyền của dân do dân vì dân" thì "*sướng quá, xem đó như một thắng lợi*". Thế tức là từ năm 2001 trở về trước, Đảng đã "cướp đoạt" mất Nhà nước của Dân. Bộ trưởng là quan chức cao cấp của Đảng mà "sướng quá" thì sự ấm ức, uất hận về một sự đè nén, áp bức và bất công, đúng là đã có từ lâu. Và "*xem đó như một thắng lợi"*. Ai thắng ai đây? Có phải Bộ trưởng muốn nói: dân thắng Đảng? Nghĩa là từ trước tới nay Đảng chống lại dân. Từ trước tới nay dân và Đảng là hai phía đối lập? Dân phải liên tục đấu tranh, giành giật từng "thước đất" mà Đảng cướp mất?

Có vẻ đúng là vậy. Từ sau đổi mới, trong dân gian, người già thường hay nói: "Con ơi nhớ lấy câu này, cướp đêm là giặc, cướp ngày là quan. " Đảng đã biến chất. Đảng đã sợ dân, và ghét dân. Còn dân thì không còn ai tin đảng nữa. Ngoài đường phố, danh từ "đảng" có nghĩa là "xấu". Người ta nói: "Thằng cha ấy đảng viên nhưng mà tốt" hoặc "Hắn là Bí thư nhưng không ăn cắp".

Chính Bộ trưởng Nguyễn Đình Lộc nhớ lại: *"Ông Lộc ơi, ông ở bộ Tư pháp, gần đây chúng tôi có nghe một từ lạ lắm là thị trường nhân sự. Nhân sự hiện nay trở thành thị trường để mua bán, và từ mua bán đó cho nên bộ máy chúng ta tiêu cực đi đến hư hỏng. Vì có chức có quyền, mua chức mua quyền đều có giá của nó từ cao đến thấp.* "

Nhân sự là một loại thị trường! Ai, cái gì tạo ra loại thị trường này? Đó là cơ chế đảng lãnh đạo. Tổ chức nhân sự là độc quyền của đảng. Đã là độc quyền thì không còn giám sát. Độc quyền phải đem lại đặc lợi. Và đặc lợi là mục đích của mọi thứ

thủ đoạn và tội ác.

Và đúng là dân đã phải chiến đấu chống lại đảng. Nhưng bao giờ dân cũng thua. Ông Lộc nói: “Bây giờ nhìn lại mới chua xót. Mười năm trôi qua mà cả 5 chương về bộ máy nhà nước vẫn quy định theo cách cũ”. Nghĩa là chẳng có gì thay đổi về chuyện “tam quyền phân lập”. Và tới đây nữa, cũng chẳng có gì thay đổi. Vẫn là “nhà nước pháp quyền xã hội chủ nghĩa”, tức là pháp quyền dưới sự cai trị thống nhất của Đảng, bởi vì chủ nghĩa Mác- lê là Chuyên chính vô sản, là độc chiếmquyền cai trị và quyền lực chính trị, phân quyền chỉ là hình thức, vẫn chỉ là chuyện “treo đầu dê, bán thịt chó”. Còn cái chuyện Tòa Hiến pháp thì còn lâu. “Hãy chờ đấy!”. Định xét lại cả Hiến pháp à! Không thể được, vì có điểm nào của Hiến pháp hiện nay là hợp Hiến đâu, bỏ hết à? Nhưng Hiến pháp thực chất là Cương lĩnh. Xét xử Hiến pháp là xét xử Cương lĩnh. Ai cho quyền xét xử Cương lĩnh đảng. Xét xử cương lĩnh là xét xử Bộ Chính trị. Không thể được. Bộ chính trị là cha mẹ dân, là người xỏ mũi lịch sử.

Tóm lại là Hiến pháp không việc gì phải sửa đổi. Bởi chính bản thân Hiến pháp thực chất không tồn tại, nó chỉ là cái bóng vụng về, chắp vá và đầy mâu thuẫn của Cương lĩnh. Cho nên kỳ Đại hội này, xin kiến nghị với Đảng giải tán Quốc hội bù nhìn đi. Với tư cách cơ quan lập pháp tối cao, thì Bộ Chính trị và Ban bí thư là đủ rồi và đấy mới là Quốc hội thực thụ, vả lại dưới Ban bí thư là hệ thống các ban nghiên cứu, các học viện đủ loại, làm sao phải cần các Ủy ban nào của ai nữa!

Và với tư cách là căn cứ cao nhất tạo khung cho pháp luật, thì chỉ cần Cương lĩnh của Đảng là đủ. Đây chính là Hiến pháp của nhà nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam do đảng cộng sản Việt Nam lãnh đạo. Thật là nhất cử mà tiện cho vạn sự. Không phải lo cưỡng ép gượng gạo điều 4 vào Hiến pháp để lập lờ đánh lận Đảng và Dân tộc. Cứ cái gì của dân tộc cũng vơ vào là của đảng. Rồi cứ cái gì cuả đảng cũng lợi dụng danh nghĩa dân tộc. Quân đội, Công an và Tòa án là của dân thì đảng kêu là của Đảng, phải trung thành tuyệt đối với đảng, chấp hành mệnh lệnh của đảng đàn áp thẳng tay những gì chống lại đảng. Còn cả bộ máy chuyên trác đảng khổng lồ của riêng đảng, không làm gì, không tạo ra gì cho dân cho nước thì đảng cố tình gán ghép là từ “nhân dân mà ra”, “do dân nuôi dưỡng” để lập lờ sống nhờ tiền thuế của dân.

Giải tán Quốc hội thì Đảng sẽ bớt cho đất nước một tổ chức vô công rồi nghề, ăn tốn tiền của của dân của nước. Mọi việc hiên nay của Quốc hội, đều do ban bí thư đề xuất và trực tiếp chỉ đạo, có ý kiến sát sạt của Bộ chính trị, tại sao còn phải cần một Ủy ban thường vụ Quốc hội với đầy đủ các loại ủy ban bên dưới nữa. Thừa. Không cần và không nên lãng phí của dân! Và như vậy, dân sẽ không cần đòi phải phúc quyết Hiến pháp.

Hoặc có cách khác, thực tế hơn, nghiêm túc hơn là rút bỏ Cương lĩnh. Bởi vì, cương lĩnh chính trị của một đảng chỉ có giá trị quy phạm hay dẫn dắt đối với những thành viên của nó, tức là những người tự nguyện thừa nhận tôn chỉ, lý tưởng và các quy tắc hoạt động của nó. Không có ràng buộc pháp lý. Không có giá trị gì với những người theo đảng phái hay đức tin khác. Càng không thể là hướng đạo cưỡng bức một dân tộc. Nếu muốn được thừa nhận, cương lĩnh của đảng phải được đưa ra Trưng cầu dân ý.

Trên thế giới, mọi chính phủ, thực chất vẫn do một đảng lãnh đạo. Nghĩa là tất cả đều là đảng cầm quyền. Nhưng không phải đảng độc quyền. Đảng sẽ cầm quyền khi thắng cử, bằng cương lĩnh tư tưởng và chương trình hành động của mình. Cương lĩnh và chương trình hành động của họ phải cọ sát công khai với các cương lĩnh và chương trình của các đảng phái khác. Người mà họ chọn lọc giới thiệu là hạt nhân ưu tú và xuất sắc nhất của họ. Những đối thủ lọt vào vòng chung kết phải đối chất công khai trước công chúng. Sau đó phải trực tiếp và đích thân giải thích chương trình và trả lời chất vấn của công chúng trên phương tiện truyền thông đại chúng. Về nguyên tắc, càng nhiều chương trình cạnh tranh công khai trước toàn thể công chúng quốc gia bao nhiêu, càng có xác suất lựa chọn tối ưu nhất, hoặc ít sai sót nhất. Nghĩa là càng có nhiều đảng phái hay tập hợp chính trị khác nhau ganh đua lành mạnh thì càng tốt. Nhân dân và quốc gia là người thụ hưởng và giám sát cuối cùng. Không phải thông qua Mặt trận do đảng lãnh đạo hiệp thương để ra vẻ dân chủ. Các lực lượng chính trị tự chọn lựa, giới thiệu và bảo vệ ứng cử viên của mình. Bên trong cái vòng đảng lãnh đạo thì không thể có cơ chế nào là dân chủ thực sự. Đừng tìm ở Mặt trận.

Cho nên hoặc giải tán Quốc hội để các đại biểu khỏi mang nhục là Quốc hội bù nhìn, chỉ "để thực hiện đường lối chính sách đã chỉ ra trong nghị quyết đảng", nhận Cương

lĩnh đảng thay cho Hiến pháp, hoặc là phải hạ bệ cái tổ chức nằm bên trên Quốc hội ấy xuống. Giải phóng Hiến Pháp khỏi sự lệ thuộc vào Cương lĩnh. Còn giữ cái cũi, cái lồng Cương lĩnh ấy thì bàn thêm chuyện sửa đổi Hiến pháp để làm gì. Chạy đi đâu cũng vẫn trong cái lồng ấy.

Theo cá nhân tôi, thì giải pháp nào cũng được. Miễn là không thừa, không dẫm đạp lên nhau, tiêu tốn tiền của của dân.

21/09/2010

* Những trích dẫn in nghiêng đều lấy từ Vietnamnet

Xin đừng đầu cơ lập trường

(Thư ngỏ gửi ông Nguyễn Đức Bách, nguyên Phó Viên trưởng viện Chủ nghĩa xã Hội Khoa Học)

Thưa Ông Nguyễn Đức Bách kính mến!

Một cách tình cờ, tôi gặp tên ông trên báo Vietnamnet ngày 27/09/2010. Thú thật, tôi hơi ngỡ ngàng. Trước hết, lâu lắm tôi đã không thấy ông hoạt động gì, những tưởng ông đã "rửa tay, gác kiếm", cái nghề lỗi mốt (mode). Thứ hai, tôi không ngờ những điều tôi đọc được lại là những suy ngẫm bấy nhiêu năm "đèn sách"của ông.

Tôi không có ý tranh luận với cá nhân ông. Bởi vì, ở thời đại thông tin "phẳng "này, mọi người bình đẳng với nhau về chính kiến cá nhân. Nhưng rất tiếc là trong tất cả những luận điểm đưa ra, người đọc không biết là của riêng hay ông nhân danh đảng. Có vẻ như ông không minh bạch trong câu chuyện cần phải rạch ròi này.

Trong khi ông phê phán các ý kiến đóng góp cho báo cáo chính trị của Đại hội đảng sắp tới là "chung chung", thì tất cả những gì ông đưa ra lại không rõ ràng, không cụ thể, gây lẫn lộn thật giả, rất nguy hại cho dư luận.

Khó có thể cạn nhẽ với ông trong một bài báo, nhưng thú thật, tôi thất vọng vô cùng về một đội ngũ các nhà nghiên cứu lý luận của đảng, khi đọc bài báo phản ánh tư tưởng của một người có tư cách đại diện cho nền học vấn cộng sản như ông. Tuy vậy tôi sẽ cố theo từng ý kiến của ông.

***

1. Khi phản bác lại ý kiến đề nghị "*Cần tuyển lựa từ xã hội để tạo bứt phá cho đảng.... cần tự do ứng cử, bầu cử...*"; Có vẻ như ông chê người này chẳng biết gì, ông nói: "*bầu cấp ủy đảng Cộng sản sao lại tuyển lựa từ xã hội?* ".

Tôi lại tự hỏi, sao ông chậm hiểu, hay cố tình không hiểu! Chẳng lẽ người ta phải nói toạc ra là nếu cứ chỉ có đảng bầu bán với nhau thì làm sao tạo ra được "bứt phá" như mong muốn của tổng bí thư! Có ai trong đảng mà tay không "nhúng chàm"? Có

ai trong lãnh đạo còn trong sạch? Ai trong đảng, nhất là những đảng viên đang có chức lại không có tài sản bất chính? Còn trình độ thì...như ông chẳng hạn, bao nhiêu năm đèn sách vẫn khư khư lối tư duy già cỗi! Liệu có gì thay đổi, "bứt phá", nếu lại tiếp tục giữ nguyên cách thức bầu bán trong nội bộ cấp ủy với nhau?

Nhưng dưới chế độ hiện hành độc đảng lãnh đạo, đúng như ông nói, làm sao tổ chức bầu tuyển cán bộ lãnh đạo ngoài xã hội, nghĩa là tuyển chọn được người có tài có đức thực sự cho dân cho nước? Đây chính là nghịch lý mà cái ý kiến kia của ai đấy muốn gợi ý cho những người còn biết suy nghĩ. (Trong những người ấy hình như không có ông). Cái mâu thuẫn lớn nhất, cái trớ trêu nhất hiện nay nằm ở chính chỗ này: Giải pháp cho vận mệnh quốc gia dân tộc thực đã nằm bên ngoài tổ chức đảng. Phải tìm người cải cách từ những người bên ngoài đảng. Nếu cứ quanh quẩn bên trong cái "hộp chắn xích "ấy, sẽ chẳng có gì mới cả. Nhưng công cụ bầu cử để lựa chọn nhân tài giải phóng cho dân lại nằm trong tay đảng, do đảng độc quyền lèo lái. Người giới thiệu, đề cử là cấp uỷ, làm sao có cấp uỷ đảng giới thiệu người ngoài đảng. Cấp uỷ đảng này định phản đảng à.

Hãy cải cách cơ chế bầu cử để mọi tinh hoa của dân tộc bình đẳng với nhau về cơ hội cống hiến. Nếu "Đảng không có một quyền lợi nào khác ngoài lợi ích dân tộc", thì một cơ chế như vậy, chắc chắn sẽ hợp với "lòng đảng", không thể giống cái giọng khinh khỉnh của ông: "sao lại tuyển lựa từ xã hội?" Có thể có một cơ chế: Tổng Bí thư là đảng viên, nhưng Thủ tướng có thể là người ngoài đảng do dân trực tiếp bầu chọn, ứng cử thông qua đối chất công khai? Sẽ tìm được người tài mà vẫn đảm bảo nguyên tắc, "đảng lãnh đạo, nhà nước quản lý".

2. Ông nói: "Đảng ta đâu có ngại dân chủ? Đâu phải Đổi mới thì Đảng ta mới chấp nhận dân chủ? Đảng đâu có coi thành tựu dân chủ là diễn biến hòa bình". Nhưng xin được hỏi ông: ông có chứng minh được điều ông nói không?

Tôi nói: Đảng không chỉ ngại mà là sợ dân chủ. Kể cả sau đổi mới, Đảng chưa bao giờ chấp nhận dân chủ. Dân chủ không chỉ là diễn biến hòa bình mà sẽ là người "đào mồ "chôn vai trò độc tôn của đảng, nếu đảng cứ cố tình lẩn tránh dân chủ, cứ khư khư mớ kiến thức lỗi thời, cổ hủ, nếu tất cả đều cùng một lối nghĩ và chỉ có thứ kiến thức đang còn có trong cái đầu của ông.

Tổng bí thư Nông Đức Mạnh nói tai hội nghị TƯ 12: "... công bố lấy ý kiến đóng góp của đại hội đảng bộ các cấp và ý kiến của nhân dân. Đây là một khâu rất quan trọng trong xây dựng Đảng về chính trị - vấn đề cốt tử của Đảng "

Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng nhấn mạnh: "bổ sung, phát triển Cương lĩnh năm 1991 phải phản ánh được ý chí, nguyện vọng của nhân dân, tạo động lực mạnh để đưa đất nước đi lên".

Nhưng, trước khi công bố các văn kiện Đại hội ra công chúng để lấy góp ý vào ngày 15/09/2010, thì ngày 10/09/2010, Ban tuyên giáo TƯ ra hướng dẫn:

"- Đấu tranh phản bác các luận điệu sai trái, xuyên tạc quan điểm, đường lối của Đảng, kết hợp đấu tranh trực diện với việc tuyên truyền khẳng định những thành tựu của đất nước.

- Không đăng và phát trên các phương tiện thông tin đại chúng những ý kiến phản bác chủ trương, đường lối, quan điểm của Đảng, về con đường đi lên chủ nghĩa xã hội, về học thuyết Mác - Lê nin và tư tưởng Hồ Chí Minh, về vai trò lãnh đạo của Đảng"

Ông giải thích chuyện này như thế nào, thưa ông?

- Ông Mạnh đã nói không thật?

- Ông Nguyễn Phú Trọng giả dối, mị dân?

- Ban tuyên giáo Trung Ương phản lại tư tưởng dân chủ của Đảng? "Trên bảo dưới không nghe"? Hay tất cả chỉ là một trò chơi?

Tại sao Đảng phải "đấu tranh"? Chẳng lẽ những ý kiến không giống Đảng đều thuộc lực lượng chống đảng, là đối tượng đấu tranh, là kẻ thù của đảng? Như vậy, thưa ông Nguyễn Đức Bách, có phải ông cùng với đảng quan niệm Dân chủ là phải nói giống như đảng nói và chỉ được nói những điều đảng cho nói, đảng muốn nghe?

Đảng "không ngại dân chủ" nhưng "Không được đăng và phát trên các phương tiện thông tin đại chúng những ý kiến phản bác chủ trương, đường lối, quan điểm của

Đảng", Ông có cần bình luận gì thêm không?

3. Với ý kiến đề nghị: "*đảng phải là đảng của dân tộc*"., tôi thấy ông lòng vòng, dẫn dắt những gì lôi thôi, tối nghĩa. Ông làm ra vẻ thông tuệ, uyên bác với một loạt trích dẫn, mà thực ra chẳng để giải thích cho cái gì cả. Tôi thấy ý của người đóng góp quá rõ ràng và đơn giản, có cố tình "cắt xén", xuyên tạc gì đâu mà ông phải nhiều lời vậy!

"Đảng phải là của Dân tộc" nghĩa là đảng không phải chỉ của một nhóm người đặc quyền. Ông đã không hiểu rằng, cái ý nguyện đóng góp hết sức lành mạnh là đảng hãy để cho toàn dân chung sức xây dựng đảng, không chỉ của riêng những đảng viên.

Có nghĩa là lãnh tụ tối cao của đảng phải hoặc có thể do dân trực tiếp bầu ra và xác nhận uy tín bằng lá phiếu không do một tổ chức nào làm thay, nhất là cái tổ chức đó, truy tới gốc, lại vẫn do đảng điều khiển (như Mặt trận Tổ quốc chẳng hạn).

Có nghĩa là nếu "Chủ nghĩa Mác- Lênin và Chủ nghĩa xã hội là lựa chọn của Đảng và là lựa chọn của dân tộc", thì phải đưa ra Trưng cầu Dân ý xem có đúng là dân lựa chọn không chứ, sao Đảng lại tự nhận và gán cho nó ý chí nguyện vọng của dân?

Đấy là cách duy nhất biến đảng thành tài sản của dân, gắn bó quyền lợi và trách nhiệm của đảng với lợi ích của dân của nước. Cấp ủy bí mật giới thiệu nhau, bí mật bầu bán với nhau, xong việc, mới công bố trên đài trên báo, dân dù không biết người ấy là ai thì cũng phải chấp nhận như việc đã rồi, và cam chịu. Xưa nay vẫn thế, bầu bán lãnh đạo là việc riêng của đảng, quen rồi. Vì vậy mới có cái ý kiến đề nghị đảng phải là của dân tộc. Ông thật chậm hiểu!

Đấy là cách duy nhất để không phải làm cái việc lộ liễu và có phần thiếu minh bạch là gán ghép điều 4 vào hiến pháp để lập lờ trộn lẫn đảng với dân tộc.

4. Với luận điểm: "*dân tộc phải gắn liền với CNXH; chỉ CNXH mới đảm bảo độc lập, phồn vinh cho dân*", tôi nghĩ đây là vấn đề đang còn tranh cãi ngay trong nội bộ đảng cộng sản, ngay cả trong chính cái viện CNXHKH (chủ nghĩa xã hội khoa học) mà ông từng là viện phó.

Ông Nguyễn Phú Trọng, chủ tịch Hội đồng lý luận trung ương đảng, trưởng Tiểu ban Dự thảo cương lĩnh, cũng thừa nhận: "... chủ nghĩa xã hội là gì? Xây dựng và đi lên chủ nghĩa xã hội bằng cách nào? Đó là điều mà Đảng ta luôn luôn trăn trở, suy nghĩ, tìm tòi..." (Tạp chí cộng sản 122 năm 2007).

K. Marx chưa bao giờ có lý luận về xây dựng chủ nghĩa xã hội và chủ nghĩa cộng sản. Marx chỉ có một số gợi ý và dự báo. Ông mới chỉ hình dung một cách mơ hồ rằng, sau chủ nghĩa tư bản sẽ có một thứ xã hội khác thay thế. Cái xã hội đó sẽ không có giai cấp, không có sở hữu tư nhân, không có nhà nước. Nhưng cấu trúc của cái xã hội ấy như thế nào, nó sẽ vận hành ra sao, tồn tại được bao lâu, làm thế nào mà sự phát triển tột đỉnh của chủ nghĩa tư bản có thể tự biến mất để chuyển thành xã hội chủ nghĩa. Chuyên chính vô sản làm cách nào tước đoạt được toàn bộ quyền lực để chuyển từ Tư bản sang Cộng sản? Cái xã hội làm theo năng lực và hưởng theo nhu cầu sẽ có hình thức như thế nào. Nhu cầu của con người dừng lại ở giới hạn nào. Những kẻ lười biếng và tham lam có tự xuất hiện trong cái xã hội không tưởng nhưng "khoa học" ấy không v.v...

Còn cái Viện Mác-Lê cùng với cái viện Chủ nghĩa xã hội khoa học, nơi ông hủy hoại toàn bộ tuổi trẻ, đã làm được gì? Bao nhiêu giáo sư, tiến sĩ, bao nhiêu cái đầu đã có thời háo hức đầy tham vọng, suốt gần nửa thế kỷ đèn sách, vẫn ôm mộng tạo ra cái gì đó chưa hề có trên mặt đất, mà bây giờ, chính các ông, ngay cả chính linh hồn của nền lý luận công sản Nguyễn Phú Trọng cũng phải tự hỏi: "chủ nghĩa xã hội là gì? Làm thế nào để xây dựng được chủ nghĩa xã hội?"

Không phải chỉ có các ông. Trên thế giới chưa có ai tìm ra được câu trả lời. Và sẽ chẳng có ai tìm được câu trả lời. Ông có hiểu tại sao không? Đơn giản, là vì chủ nghĩa xã hội mà các ông truy tìm không tồn tại. Nó trái quy luật. Nó không có cơ sở để tồn tại.

Bởi vì chính C.Mác đã sai khi quy xã hội loài người thành những cuộc chiến liên miên giữa các giai cấp đối kháng trong quan hệ sản suất. Thực tế xã hội thời ông sống và chính những gì mà ông và gia đình ông phải chịu đựng đã không cho ông một cách nhìn công tâm và khách quan hơn. Ông muốn đạp đổ, và cái mà ông lao tâm khổ tứ tìm kiếm phải phục vụ cho lòng hận thù của ông.

Thứ nhất, xã hội loài người không thay đổi về chất qua các hình thức sở hữu tư liệu sản xuất như ông nói. Bản chất của xã hội là tìm kiếm lợi ích và không hề thay đổi. Mọi cá thể đều săn tìm lợi ích cao nhất có thể trước hết cho chính cá nhân mình, sau đó mới đến cộng đồng. Theo nghĩa truy tìm lợi ích tối đa, mọi xã hội đều có thể gọi là xã hội tư bản chủ nghĩa.Từ những bộ tộc người nguyên thủy cho tới những nhà tư bản hiện đại, đều giống nhau về bản chất, tìm moị cách để bỏ ít, thu nhiều. Sự thay đổi hình thức hay quan hệ sở hữu đối với công cụ sản xuất hay phương thức sản xuất có nguyên nhân từ quy luật lợi nhuận và là kết quả của quy luật lợi nhuận. Giai cấp công nhân và nhà tư bản có mâu thuẫn về lợi ích, nhưng không phải là mâu thuẫn sinh tử. Mọi thứ mâu thuẫn như vậy được giải quyết thống nhất trong mối tương quan với lợi nhuận. Lợi nhuận tuyệt đối tăng, mọi thành phần tham dự quá trình đầu tư đều có tăng lợi ích. Mâu thuẫn cơ bản của xã hội loài người là mâu thuẫn giữa chất lượng và giá thành. Động lực và mục đích của phát triển xã hội là lợi nhuận. Chủ nghĩa tư bản, với ý nghĩa là chủ nghĩa lợi nhuận là hình thức duy nhất và vĩnh viễn của xã hội loài người. Mọi thứ chủ nghĩa khác đều là chủ nghĩa nhân tạo.

Thứ hai, chính C. Mác, khi nghiên cứu về công ty cổ phần tư bản chủ nghĩa, đã thấy mầm mống của một thứ quan hệ sản xuất mới. Đó là quá trình xã hôi hóa sở hữu với tư liệu sản xuất song song với qúa trình xã hội hóa của lực lượng sản xuất. Nếu sự tương tác giữa quan hệ sản xuất và lực lượng sản xuất là một quy luật như C. Mác quan niệm, thì ngay trong lòng chủ nghĩa tư bản phát triển đã tự sinh ra nhân tố để tự nó điều chỉnh và thích ứng. Đây là yếu tố tự thân, không giống như những thứ mà Lê nin cố tạo ra bằng ý chí là Xô-viết, chế độ công hữu, và nền kinh tế phi hàng hóa, để có được một chế độ xã hội chủ nghĩa "nhân tạo". Công ty cổ phần bao gồm những người lao động, hay cao hơn là công ty Đại chúng, sẽ tạo ra sự liên kết vì lợi nhuận giữa lao động trực tiếp và lao động gián tiếp. Dân chủ bảo vệ quyền bình đẳng pháp luật và Cổ phần bảo đảm quyền chi phối kết quả sản xuất kinh doanh, sẽ tiêu diệt mâu thuẫn giai cấp. Tất cả sẽ cùng chia sẻ kết quả của sản xuất, cùng có phần, theo luật, đối với thặng dư của quá trình đầu tư. Sẽ không còn ai "đào mồ" chôn ai nữa. Và chủ nghĩa Mác hiện nguyên hình là chủ nghĩa chia rẽ loài người bằng hằn thù và quân phiệt.

Nếu còn chút tâm huyết, tôi xin đề nghị ông nên sử dụng chút chất xám còn lại cuối đời cho cái việc chứng minh rằng C. Mác đã sai. Có thể như vậy, ông giúp được

Đảng không sa vào những vũng lầy do mò mẫm.

Đừng cố tìm cách vẽ ma nữa. Không ai chứng minh được rằng không có ma. Chuyện tin vào ma có từ thời sinh ra loài người. Và nó sẽ còn đi cùng với loài người tới vô tận, bởi vì nó là sản phẩm của chính ý thức loài người. Nhưng cũng sẽ chẳng bao giờ người ta chứng minh được rằng ma là có thật.

Tất nhiên, cân đối vĩ mô cho tăng trưởng bền vững, cân bằng công bằng xã hội là chức năng thuộc tính của mọi nhà nước, không phải là của riêng nhà nước xã hội chủ nghĩa. Trong mối tương quan tăng trưởng và tiến bộ, trong mục đích tối đa hóa lợi nhuận kinh tế vĩ mô, nhà nước giữ vai trò phân phối và tái phân phối, trên cơ sở pháp luật và dân chủ. Tăng trưởng và công bằng là hai mặt của một cơ thể kinh tế. Tích lũy và phân phối là các biến số của cùng một hàm kinh tế vĩ mô, mà đạo hàm của nó phải luôn bằng không (zero). Xã hội tư bản hiện đại là những xã hội theo quy tắc đó. Không phải hò hét công bằng, nhân đạo với không bóc lột, mà tất cả những cái đó cùng với vốn tư bản đưa vào đầu tư, đều là các biến số trong phương trình tối đa hóa lợi nhuận. Nó là một thuộc tính bản chất và tự thân. Tích lũy thặng dư, phân phối lợi nhuận và tái phân phối phúc lợi sao cho lợi nhuận tuyệt đối toàn xã hội phải là cao nhất, nghĩa là tăng trưởng phải là cao nhất và bền vững nhất.

Không nhất thiết phải cậy nhờ danh nghĩa Xã hội chủ nghĩa để làm cứu cánh chính nghĩa theo lối nghĩ đã trở thành lạc hậu. Bản thân mấy chữ XHCN là đe dọa nguy cơ quay lại nền kinh tế kế hoạch tập trung, quan liêu bao cấp. Cái thuyết phục lòng người là mọi thứ quyền tự nhiên được bảo đảm, công bằng phúc lợi và an sinh xã hội, tăng trưởng bền vững và nhân đạo, bất kể xã hội đó được đặt tên là gì.

Nhân danh xã hội chủ nghĩa để phân biệt đối xử với các thành phần kinh tế ngoài quốc doanh, để chiếm ưu thế bao trùm xã hội, là một sản phẩm duy ý chí, trên cơ sở quy định quan hệ sản xuất mà tổ chức ra lực lượng sản xuất. Nó sẽ phá hủy năng suất lao động xã hội, tiêu diệt tích lũy tư bản, tiêu diệt tăng trưởng. Nó sẽ tiêu tán tích lũy quốc gia và tài sản xã hội. Nó sẽ tư nhân hóa tài sản công vào túi những cá nhân có chức và có quyền.

Với mục tiêu tiến tới xã hội chủ nghĩa, đảng cộng sản chủ trương công hữu hóa dần dần tất cả các loại tài sản thuộc các đối tượng ngoài nhà nước. Đến khoảng giữa thế

kỷ XXI này, theo cương lĩnh 2011, giai đoạn quá độ sẽ kết thúc, lúc đó sẽ phải chuyển tất cả thành sở hữu nhà nước. Nhưng bằng cách nào thì vẫn là việc bí mật của đảng.

5. Sau cùng là tôi có một vài đề nghị với cá nhân ông.

Ông thấy đấy, hầu hết những ý kiến góp ý với đảng từ ngoài xã hội đều "chung chung" và có vẻ "khó nghe". Và khi bài viết của ông được vietnamnet đăng, thì ngay sau đó "hàng trăm" ý kiến phản ứng lại ý kiến của ông ngay. Điều này chứng tỏ gì.

Thứ nhất, có vấn đề giữa ý đảng và lòng dân. Nghĩa là ý của đảng đang khác, thậm chí đi ngược lòng dân, nên mới có nhiều phản ứng như vậy. Thứ hai, ông đang lội ngược dòng, mọi người không đồng ý với ông, nghĩa là ông có thể sai, hoặc ít nhất là lạc hậu.

Trong khi phản bác lại các ý kiến đóng góp của mọi người, lời lẽ của ông có vẻ hơi cay độc, và hình như ông cứ định quy tội người ta.

Ông nói: những ý kiến như vậy "là không rõ ràng, gây phân tâm xã hội và nhận thức lệch lạc, tác hại xã hội".

-"*mới đây lại có cựu chuyên viên cao cấp của Đảng "cảnh tỉnh" Đại hội XI rằng: "Cương lĩnh phải vì lợi ích dân tộc", trong khi vị này lại "kỵ CNXH" mà vẫn tự cho là...* "

-"*những người này…. thực chất là: không hiểu, không tin, nên không thích CNXH và Mác - Lênin nữa!*"

-"*Thực chất những ý kiến kiểu đó lại là hạ thấp, lệch lạc dân trí, phân tâm xã hội...tác hại khó lường cho xã hội. Nhiều người hỏi rằng: tại sao khi các vị đương chức lại không dám góp ý đến như vậy?*"

-*"những góp ý đó vừa chung chung, ám chỉ, ngụy biện; vừa trái với thực tiễn 25 năm Đổi mới. Bởi vì, ta hội nhập, đương nhiên vẫn có "những cái chẳng giống ai", nhưng ta đâu có chỉ làm ăn với mình? Chắc là các ý kiến đó muốn Việt Nam hội nhập, cần có "mô hình" dân chủ, kinh tế và mọi mặt kiểu Mỹ, Pháp… mới đúng*

"khuôn mẫu chung"! Sao không góp ý thẳng rằng: ta cần theo CNTB "cả gói"? "

- *"ý kiến đó "mù mờ" phủ nhận một trong những luận điểm rất nổi tiếng trong "Tuyên ngôn của đảng Cộng sản",...Từ đó đương nhiên ý kiến này cũng phủ nhận tác phẩm của V.I.Lênin về "chủ nghĩa đế quốc" ".*

Chẳng biết có phải những lời lẽ này chỉ là những quy chụp của cá nhân ông, hay ông nhân danh đảng, nhân danh một cơ quan nào đó của đảng? Với vốn liếng thâm niên của ông, tôi cũng nghĩ: mèng thì ông cũng có tên trong Ban tuyên giáo TƯ, (vì lý luận XHCN từ nhiều năm nay đã thành của hiếm, những người "tâm huyết"với nó vì vậy cũng trở nên có giá). Nếu như vậy thì sinh mệnh chính trị của những kẻ kia đã được quyết định rồi. Ông cũng nói: "*Tên các vị góp ý kiến đã được công khai*", nghĩa là vào sổ đen rồi. Sự việc này, ông làm tôi nhớ lại chuyện "chỉ điểm" thời "Nhân văn giai phẩm", đã trở thành vết nhục muôn đời của giới "sĩ phu" Việt Nam.

Có người nói, thời này, lý luận CNXH là món hàng dễ kiếm lời. Chẳng thế mà có nhiều người nên "ông nọ bà kia" chỉ bằng lý luận Mác -Lê. Ngay như ông Nguyễn Phú Trọng, chỉ làm lý luận mà lên tổng bí thư, đứng trên triệu người.

Nhưng tôi tự hỏi: nếu muốn đầu cơ kiếm lời thì người ta phải đầu cơ đất, bất động sản hay đầu cơ chứng khoán, ai lại đi đầu cơ lập trường! Với lại ở cái tuổi của ông và tôi, bây giờ mới tính hùn vốn đi buôn sợ muộn rồi.

04/10/2010

Góp ý với đảng: hành động để tiếp tục giữ quyền lãnh đạo

Chỉ còn vài ngày nữa là kết thúc việc tiếp nhận ý kiến đóng góp của nhân dân cho văn kiện Đại hội XI. Trung ương đảng sẽ phải tập trung xem xét ý nguyện của dân và quyết định đổi mới hay không cho Đại hội XI.

Cũng như với Đại hội X, lần này, ý kiến đóng góp cho Đảng vẫn hết sức rộng rãi và sôi nổi. Đặc biệt, trên báo chí chính thống, có cả những đóng góp của những lão thành cách mạng, những đảng viên từng nắm giữ những vị trí chủ chốt, cao cấp của đảng và Nhà nước, những đại biểu Quốc hội.

Nhưng khác với Đại hội X, lần này, những đóng góp cho Đảng tập trung nhiều hơn, sâu hơn, với một mức độ mạnh hơn, trực diện và gay gắt hơn vào các vấn đề cốt tử như cương lĩnh chính trị của Đảng cộng sản, sự lựa chọn nền tảng tư tưởng, lựa chọn con đường đi lên của đất nước. Yêu cầu đảng phải đổi mới toàn diện và triệt để.

Đây chính là sự phản ánh ý nguyện đòi hỏi được xem xét lại vai trò lãnh đạo cách mạng, lãnh đạo xã hội của Đảng cộng sản. Cương lĩnh chính trị mặc dù được gọi là "sửa đổi và bổ sung", bộc lộ một tư duy lạc hậu và trì trệ không đáp ứng tương xứng với nguyện vọng của toàn dân, không thích ứng với đòi hỏi năng động của thời đại kinh tế toàn cầu, không thể hiện tính linh hoạt trong một thế giới biến hóa từng ngày. Không thể bằng một cương lĩnh lạc hậu như vậy mà lãnh đạo đất nước. Không từ bỏ hoặc thay đổi tận gốc cương lĩnh, Đảng sẽ mất vai trò lãnh đạo đất nước.

Đảng cần phải nghiêm túc, khách quan, cầu thị xem xét lại mình. Với năng lực quản lý yếu kém, với tệ nạn tham nhũng đang tàn phá và tiêu hủy mọi nguồn lực của đất nước, của xã hội, uy tín của Đảng đang biến dần và sẽ không còn nữa. Những kẻ đương chức và đương quyền, nhưng đang giàu lên nhanh chóng không ngờ, chính là những tên phản bội và phá hoại Đảng.

Phải dũng cảm hành động. Phải thể hiện sự công tâm, vì lợi ích dân tộc trên hết. Phải trung thực, minh bạch. Thủ đoạn chính trị ám muội tự nó sẽ lộ diện, không thể che

dấu được ai về lâu dài. Giành phần thắng bằng tiểu xảo lừa bịp sẽ tự hủy diệt. Trong quá khứ, đảng đã thắng các đối thủ của mình, đã chiếm được dân bằng sự giảo hoạt và tinh khôn, nhưng cũng chính những khôn ngoan đen tối lộ diện dần cùng thời gian đã phản bội đảng, đã lấy đi lòng tin của dân đối với đảng.

Cai trị xã hội bằng bạo lực sớm muộn cũng sẽ bị sụp đổ do những hậu quả đến từ bạo lực.

Những đóng góp cho Đại hội X đã bị Đảng bỏ ngoài tai. Cho đến dự thảo văn kiện cho Đại hội XI vẫn không có gì thay đổi. Vẫn chuyên chính vô sản để quá độ đi lên xã hội chủ nghĩa. Vẫn chủ nghĩa Mác- Lê là nền tảng tư tưởng và kim chỉ Nam. Vẫn kinh tế Quốc doanh là chủ đạo và sẽ tiến tới chế ngự toàn xã hội khi hoàn thành giai đoạn quá độ, để quay trở lại nền kinh tế xã hội chủ nghĩa, tức là lại quay lại nền kinh tế kế hoạch hóa tập trung, không có thị trường, không hàng hóa, không tiền tệ, không sở hữu, lại trở về nền kinh tế quan liêu, phục vụ cho đặc lợi của những kẻ có đặc quyền phân phát.

Nhưng theo dõi những ý kiến góp ý với Đảng lần này, người ta có thể nhận thấy rằng, nếu Đảng lại làm ngơ, giả câm, giả điếc, lại lừa bịp hay ngạo mạn khinh thường dân chúng như Đại hội X, thì không chỉ vai trò lãnh đạo của đảng sẽ không còn, mà ngay sự tồn tại của một chính đảng cũng có thể sẽ khó được chấp nhận. Sau chiến tranh thế giới lần thứ hai và sau sự sụp đổ của Liên Xô, nhiều đảng cộng sản ở nhiều nước đã bị dân chúng đưa ra ngoài vòng pháp luật.

Vì vậy, với một tình cảm chân thành, tôi xin góp ý với lãnh đạo đảng, trước hết hãy can đảm làm một vài việc sau. Tôi tin nếu làm được, Đảng sẽ vẫn giữ được lòng tin của dân, vẫn xứng đáng là tinh hoa trí tuệ dân tộc, và như vậy sẽ vẫn giữ được vai trò lãnh đạo con tàu cách mạng Việt Nam:

1. Tổ chức Trưng cầu Dân ý (bỏ phiếu kín và trực tiếp) những vấn đề cốt tử đối với vận mệnh Quốc gia và lợi ích Dân tộc:

- Tên nước: Tên gọi của một quốc gia là sự lựa chọn chế độ chính trị của một đất nước và là sự thể hiện ý nguyện của toàn thể Dân tộc. Tên gọi hiện nay: “Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam” là tên do đảng cộng sản đặt ra, là lựa chọn chỉ của gần

3 triệu đảng viên của đảng, chiếm không đầy 3% dân số Việt Nam, không đủ để đại diện cho ý chí và nguyện vọng toàn dân. Sự xác nhận bằng lá phiếu trực tiếp của toàn dân, cho dù chỉ cần hơn 50%, cũng khẳng định tính chính danh của một thể chế chính trị mà Đảng chủ trương. "Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam" hay "Cộng Hòa Dân Chủ Việt Nam" sẽ do dân trực tiếp lựa chọn. Một khi nhà nước Xã hội chủ nghĩa đã được toàn dân thừa nhận, thì, nền "kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa", "dân chủ xã hội chủ nghĩa", "nhân quyền xã hội chủ nghĩa", "tự do tư tưởng xã hội chủ nghĩa", "luật pháp xã hội chủ nghĩa", "pháp quyền xã hội chủ nghĩa" v.v...sẽ đương nhiên trở thành chính đáng, công khai và minh bạch. Nhưng khi chưa có được sự xác nhận minh bạch đó thì cái tên gọi kia vẫn là một sự lập lờ vụng trộm. Danh không chính thì ngôn không thuận.

- Vai trò lãnh đạo của Đảng: Điều 4 của Hiến Pháp hiện hành mới chỉ là sự áp đặt đơn phương của đảng. Nó đương nhiên được Quốc Hội thông qua, vì Quốc hội có tới hơn 90% đại biểu là đảng viên cộng sản. Cũng như tên nước, nó không đại diện cho ý nguyện toàn thể dân tộc, vì vậy mới có quá nhiều kiến nghị bãi bỏ điều 4 này của Hiến pháp. Chỉ cần bằng trưng cầu dân ý để chính thức được toàn dân thừa nhận một cách công khai, minh bạch vai trò lãnh đạo cao nhất của Đảng cộng sản, thì mọi cái khác sẽ trở thành tự nhiên. Danh chính thì ngôn thuận. Đã là lãnh đạo cao nhất thì đương nhiên đảng đứng trên Quốc hội. Chủ tịch Quốc hội phải là ủy viên Bộ chính trị. Nhiệm vụ của Quốc hội là thực hiện Nghị quyết của Bộ chính trị. Quốc hội là ý chí, công cụ của Đảng, không phải ý chí và nguyện vọng của dân. Đã là người làm ra tất cả, thì đương nhiên, chính phủ, quân đội, cảnh sát, luật pháp, tòa án, Mặt trận v.v...đều là của đảng, do đảng tổ chức và chỉ nhằm phục vụ đảng. Đảng đã làm ra Luật thì đương nhiên đảng đứng ngoài và đứng trên Luật. Trong thực tiễn, điều này có nghĩa là Chánh án hay Thẩm phán phải xử theo yêu cầu và chỉ đạo của đảng. Một khi điều 4 được thừa nhận qua trưng cầu dân ý, đảng có thể yên tâm hành xử một cách đàng hoàng. Còn lập lờ lừa dân để đưa điều 4 vào hiến pháp, rồi xưng xưng rằng "theo hiến pháp"..., thì thật thiếu liêm sỉ.

- Chính sách "bốn không", không liên minh quân sự, không làm căn cứ quân sự của nước khác, không chống lại Trung quốc và không dùng quân sự để bảo vệ dân đánh cá trên lãnh hải của mình, mà cá nhân Trung tướng Nguyễn Chí Vịnh gần đây nhiều lần một mình khẳng định cả trong nước lẫn quốc tế. Nhưng ngoài Nguyễn Chí Vịnh,

chưa thấy một lãnh đạo nào khác tuyên bố tương tự. Báo chí chính thống không hề có bình luận, phân tích nào khác. Chính sách này hết sức nguy hiểm vì là chính sách tự trói mình và tự cô lập mình, tự tước bỏ các quyền tự vệ cuối cùng của một quốc gia, hoàn hoàn trùng khớp với ý muốn và mưu đồ của Trung Quốc đối với Việt Nam từ xưa đến nay. Trung Quốc vẫn thèm muốn cô lập Việt Nam, chia rẽ và vô hiệu hóa quân đội Việt nam. Trung Quốc sợ nhất là Việt Nam liên minh được với Mỹ và lo ngại nhất là tài năng quân sự của Việt Nam kết hợp được với vũ khí tối tân. Với chính sách "bốn không"này, Việt Nam tự làm yếu mình, tự đưa mình vào tình thế bị Trung Quốc bao bọc. Với lực lượng quân sự áp đảo của Trung Quốc vẫn không ngừng bí mật tăng cường, Việt Nam sẽ vĩnh viễn không còn khả năng tái chiếm bằng sức mạnh, toàn bộ quần đảo Hoàng Sa và các thực thể của Trường Sa, đã bị mất vào tay Trung quốc.Với thủ đoạn "làm mà không nói", Trung Quốc sẽ âm thầm lấn chiếm dần toàn bộ biển Đông, và Việt Nam với chính sách "bốn không", sẽ chỉ khoanh tay đứng nhìn và chờ đợi đòi lại bằng "thương lượng hòa bình" và "tình hữu nghị anh em"?

Xét như vậy, đa số người dân Việt Nam không hiểu và không tin tính xác đáng của chính sách này. Vì thế, cần được đưa ra lấy ý kiến của toàn dân. Việt Nam cần hay không cần liên minh với nước khác tại sao phải thề thốt với ai? Nếu không có sự phê chuẩn của ý chí toàn dân, thì trách nhiệm thuộc về Bộ Chính trị đảng cộng sản, Thủ tướng Chính phủ, Bộ Trưởng Quốc phòng đương nhiệm và cá nhân Nguyễn Chí Vịnh.

- Xác nhận uy tín và vai trò của Tổng Bí thư: trong chế độ độc đảng cầm quyền, vai trò của lãnh tụ đảng, người đứng đầu với quyền lực siêu tập trung có ảnh hưởng quyết định và trực tiếp vô cùng lớn đối với vận mệnh của đất nước và đời sống của nhân dân. Khác với các chế độ dân chủ, Tổng bí thư đảng chỉ có quyền và có ảnh hưởng trực tiếp tới hoạt động nội bộ của đảng, trong chế độ độc đảng hiện nay của Việt Nam, kết quả bầu cử dẫn đến một Tổng bí thư, trong hoàn cảnh nào đó, có thể làm chậm sự phát triển của xã hội, thậm chí kéo lùi lịch sử. Nội bộ đảng có thể bè phái, có thể quân phiệt, độc đoán hoặc tranh giành quyền lợi. Quyền lực trong đảng nhiều khi không nằm trong tay kẻ có tài có đức, có lòng yêu nước, thương dân. Nhưng tất cả những nguy cơ đó, nhân dân, dân tộc, đất nước và lịch sử may nhờ, rủi chịu.

Tổng bí thư có thể có uy tín trong đảng, nhưng chưa chắc có uy tín trong dân. Mà việc thực thi quyền hạn của Tổng bí thư trong các hoạt động đối nội, đối ngoại, đụng chạm tới chủ quyền quốc gia, cần phải có chính danh đại diện. Vì vậy, trước khi đảng bầu Tổng bí thư, cần tổ chức trưng cầu dân ý, như một cuộc bỏ phiếu tín nhiệm cho các ứng cử viên.

Bằng cách này sẽ không có những Tổng bí thư kiểu Nông Đức Mạnh, một sự lãng phí cơ hội và thời gian của đất nước.

2. Trung lập hóa và phi chính trị hóa những tổ chức, cơ quan có tính Dân tộc:

- Quốc Hội, Mặt trận Tổ quốc, Bộ Quốc phòng, Bộ công An, Bộ Tư pháp, Tòa án Tối cao, Viện kiểm sát Tối cao.. phải là những cơ quan không được phép có tính đảng.

Người lãnh đạo cao nhất của các tổ chức, các cơ quan này không được phép là đảng viên. Nếu đã được bầu thì các cá nhân này phải tuyên thệ xin ra khỏi đảng và chỉ trung thành với lợi ích dân tộc. Bởi vì nếu là đảng viên, thì điều lệ đảng là quy tắc cao nhất, nghị quyết của đảng là quyết định cao nhất. Quyền lợi của đảng là quyền lợi trước nhất và cao nhất. Trong trường hợp lợi ích của Đảng đi ngược lại lợi ích của dân tộc, cá nhân lãnh tụ đảng phản bội tổ quốc thì sẽ ra sao?

Nếu không đảm bảo được nguyên tắc này, Đảng sẽ luôn bị chịu tiếng tước đoạt công cụ bạo lực của toàn dân, biến sức dân, tài sản, tài nguyên đất nước thành tài sản và công cụ chính trị của đảng. Đây là điều hết sức nguy hiểm cho uy tín và tính chính nghĩa của Đảng, hoàn toàn không có lợi cho một đảng cầm quyền.

Quốc hội nếu do một ủy viên do Bộ chính trị phân công làm chủ tịch, thì về mặt danh chính, Quốc hội không còn là đại diện cho tiếng nói của toàn dân nữa. Và mọi chuyện dân chủ chỉ còn là những lời nói suông, bầu cử, biểu quyết...chỉ là những trò hề lừa bịp. Người ta không còn tin vào Quốc hội. Nghĩa là luật pháp do Quốc hội ban hành không có hiệu lực theo ý nghĩa tự giác. Quyền lực và hiệu lực quản trị xã hội của Đảng vì thế không còn sức mạnh. Bắt buộc đảng phải quản trị bằng cưỡng chế. Uy tín của Đảng sẽ vì vậy mà mất dần và mâu thuẫn xã hội sẽ âm ỉ bùng phát, tiến tới từ bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng.

Mặt trận Tổ quốc là một tổ chức bắt buộc phải phi chính trị, nhưng lại do một ủy viên trung ương đảng được chỉ định làm chủ tịch, cũng biến Mặt trận thành con rối trong tay Đảng, không đại diện cho dân tộc, gây mâu thuẫn giữa thiểu số lãnh đạo là người của đảng với đa số thành phần khác ngoài đảng. Phân hóa và chia rẽ các tầng lớp nhân dân trong xã hội, chia rẽ và phân hóa các xu hướng xã hội, các sắc tộc, các tôn giáo, tín ngưỡng. Nếu cứ giữ nguyên cách thức tổ chức này, sẽ không thể huy động sức mạnh đoàn kết dân tộc trong tình huống cấp bách của Tổ quốc. Đảng chỉ có 3 triệu đảng viên. Nhưng nước Việt Nam có gần 90 triệu dân và 54 dân tộc khác nhau. Danh sách đại biểu của dân không thể là danh sách do Đảng thiết kế và lựa chọn trước.

Quân đội, Công an, Tòa án...nếu phải tuyên thệ trung thành trước hết với Đảng cũng sẽ hủy hoại uy tín của Đảng. Bởi vì Quân đội là lực lượng bảo vệ Tổ quốc, Công An và Tòa án là công cụ bảo vệ luật pháp và công lý, không phải là công cụ bảo vệ của riêng Đảng. Làm như vậy hóa ra là Đảng cướp đoạt, cưỡng chiếm của dân tộc hay sao? Nếu lúc nào đó Đảng trở nên tồi tệ, sa đọa, thì chả lẽ quân đội sẽ đầu hàng xâm lược, công an và tòa án sẽ quay lại đàn áp nhân dân?

Và Đảng cũng nên từ bỏ kỹ thuật tiêu diệt cạnh tranh chính trị bằng cách lập trước hội đoàn do đảng lãnh đạo ở mọi chỗ, mọi nơi, mọi lĩnh vực, mọi ngành nghề, mọi hoạt động xã hội, với ý đồ chiếm chỗ và lấp đầy khoảng trống, để có thể từ chối cấp giấy phép cho các hội tự hình thành do nhu cầu tự thân. Bằng cách này, Đảng tiến hành tiêu diệt mọi mầm mống khác biệt tư tưởng, khác biệt chính trị thông qua tư do hội đoàn. Việc làm này thể hiện Đảng nói và làm không giống nhau. Trong hành động, kể cả những việc vặt Đảng đã không loại trừ những thủ đoạn nhỏ nhất và thiếu danh dự nhất. Trong khi tiêu chuẩn của một đảng cầm quyền là minh bạch và trung thực.

3. Thay đổi Quy chế bầu cử:

Bản chất của thực thi dân chủ được thể hiện chủ yếu ở quy chế bầu cử.Tính chất dân chủ trong bầu cử lại được đảm bảo chủ yếu ở quy chế giới thiệu người ứng cử và hình thành danh sách ứng cử viên.

Đảng hô hào mở rộng dân chủ, Đảng mong muốn một chế độ sinh hoạt thực sự dân

chủ trong đảng cũng như trên toàn xã hội. Đó là một mong muốn chính đáng và đã có từ lâu. Nhưng tại sao, bao nhiêu kỳ Đại hội rồi, vẫn chẳng có gì thay đổi. Kể cả những cố gắng tưởng như cách mạng là thí điểm bầu trực tiếp bí thư cấp ủy và tiến tới bầu trực tiếp Tổng bí thư? Đại hội đảng các cấp sắp kết thúc nhưng không có gì mới xuất hiện. Các cơ sở, các cấp ủy địa phương đang có nhiều bê bối và đơn thư tố cáo nhất, nhiều tiêu cực, tham nhũng nhất thì bí thư vẫn tái đắc cử với số phiếu tập trung. Lê Thanh Hải vẫn tái đắc cử bí thư thành phố Hồ Chí Minh là một điển hình. Nhân vật này nổi tiếng tham nhũng và có một cuộc sống vua chúa sa đọa, Bộ chính trị đã từng có chủ trương thay thế từ giữa tháng 3 năm 2008, nhưng không biết vì lý do gì, ý định này không thực hiện được, rồi cứ chìm dần, và bây giờ lại tái đắc cử. Điều này phản ánh quy chế hiện hành bất lực trước tiêu cực.

Gốc rễ của vấn đề không nằm trong việc bỏ phiếu như thế nào, mà là bỏ phiếu cho ai, cho những ai, tức là quy cách giới thiệu, và hình thành danh sách những người ứng cử được lựa chọn để đưa ra bỏ phiếu.

Nếu danh sách những người được đưa ra bỏ phiếu vẫn do người đứng đầu cấp ủy cũ quyết định, hoặc do một tiểu ban tuyển chọn giới thiệu, nhưng vẫn do bí thư hoặc tổng bí thư đương nhiệm ký duyệt phê chuẩn, thì không thể có đổi mới, không thể có bứt phá, không thể chống tiêu cực. Bí thư hay tổng bí thư đương nhiệm là người nắm toàn bộ vận mệnh chính trị của hệ thống, nắm toàn bộ quyền phân phát quyền chức và bổng lộc của toàn hệ thống. Vì vậy, việc tổ chức hệ thống thành một đội ngũ hoàn toàn trung thành với cá nhân mình là một việc không khó khăn và thực tế đã trở thành chuyện tự nhiên.

Người giới thiệu, đề cử người khác cho vị trí bí thư hay người ngoài danh sách dự kiến được hiểu là người không tín nhiệm bí thư cũ hay tập thể lãnh đạo cũ. Cũng có nghĩa là người không cùng cánh. Và sẽ là đối tượng bị gạt bỏ, loại trừ ngay sau khi đại hội kết thúc. “Ngậm miệng ăn tiền” là giải pháp khôn ngoan, ngay cả khi tình trạng tham nhũng hay trình độ yếu kém của lãnh đạo cũ bộc lộ không thể chối cãi. Vì vậy, đổi mới chỉ đến từ bên ngoài Đảng. Trong nội bộ đảng, nhất là nội bộ một cấp ủy, bao giờ cũng “trong sạch”, và ban lãnh đạo bao giờ cũng “sáng suốt”, “gương mẫu” và “hoàn toàn có uy tín để tiếp tục lãnh đạo”. Bản chất của “tình đoàn kết” và “sự nhất trí cao” trong đảng là nỗi sợ hãi bị khủng bố, trừng trị, trả đũa sau đại hội.

Vì vậy, tính chất dân chủ thực sự nằm ở chỗ tạo ra quy chế thật sự dân chủ trong việc đề cử ứng cử viên cho vị trí bầu cử.

Giới thiệu, đề cử hay ứng cử vào vị trí cao nhất của cấp ủy, tức là vị trí bí thư đảng bộ, hay vị trí Tổng bí thư đảng, phải được tổ chức công khai, trực tiếp bằng bỏ phiếu kín tại đại hội toàn thể, không có bất kỳ một gợi ý nào trước của cấp ủy cũ và không giới hạn số lượng. Đại hội sẽ lựa chọn dần theo nguyên tắc loại dần từng đợt quá bán từ dưới lên cho đến khi chỉ còn hai ứng viên. Trước khi bầu quyết định lần cuối, hai ứng viên phải thực hiện tranh cử bằng công bố chương trình hành động của mình và phải chịu đối chất công khai.

Bầu ban chấp hành cấp ủy, ban chấp hành trung ương và Bộ chính trị, cấp ủy cũ chỉ được phép giới thiệu không quá 1/3 số ứng viên. Số còn lại sẽ do Đại hội toàn thể đề cử theo nguyên tắc bỏ phiếu kín, không có gợi ý trước và hạn chế số lượng. Danh sách sẽ chốt theo nguyên tắc loại dần từ dưới lên trên.

Trong rất nhiều những việc cần làm để cứu vớt uy tín của Đảng, níu kéo và khôi phục lòng tin của nhân dân, tôi nghĩ ba việc nêu trên là những việc cần làm ngay.

Nếu Đảng vẫn nhân danh trung thành với chủ nghĩa Mác-Lênin tiếp tục sử dụng công cụ chuyên chính vô sản để độc chiếm quyền lực chính trị, tiêu diệt tự do tư tưởng, cấm đoán phản biện xã hội, nuôi dưỡng tham nhũng, Đảng cộng sản sẽ không còn chính nghĩa, sự sụp đổ vai trò lãnh đạo là không thể tránh khỏi.

Không có cạnh tranh chính trị, không có tự do tư tưởng, không có phản biện xã hội, không có báo chí và tòa án độc lập, không có Quốc hội và Mặt trận trung lập sẽ không có nhà nước pháp quyền, không còn ai giám sát chính phủ, sự lũng đoạn quyền lực, gốc rễ của tệ nạn tham nhũng là hậu quả tất nhiên và vô phương cứ chữa.

Quyền lực tuyệt đối, không bị kiểm soát, đứng ngoài và đứng trên pháp luật đã tạo ra một tầng lớp cường hào mới, tham lam, tàn bạo và vô đạo đức, vừa phá hoại đất nước, vừa là người đào mồ chôn đảng. Những gì mà họ tước đoạt của dân sẽ có ngày họ phải trả lại. Người dân không quên, sẽ không quên và không bỏ sót một ai. Cải cách ruộng đất mà đảng từng làm cũng là như vậy.

Hoàn trả đầy đủ quyền của dân về cho dân là một đòi hỏi không thể lẩn tránh, một xu thế không thể đảo ngược. Độc chiếm chính trị là một loại thủ đoạn man rợ và hoang dã. Hoang dã, mông muội của tư duy dẫn đến sự man rợ của hành vị tội ác. Ác giả ác báo. Không ai nắm được tay cả ngày đến sáng.

Đảng chỉ giữ được vai trò lãnh đạo cách mạng Việt Nam bằng cách tạo dựng lại uy tín. Hãy loại trừ những mụn ghẻ trên thân thể của Đảng. Hãy đi đúng con đường mà dân tộc lựa chọn. Hãy đi đúng cách mà nhân loại đã đi và đang đi. Chỉ cần công tâm, trung thực và can đảm.

Đại hội XI liệu có là Đại hội của niềm tin và hy vọng không? Ai trong số những tinh hoa của đảng sẽ trở thành bất tử?

Nếu Nguyễn Phú Trọng hoặc Tô Huy Rứa trúng Tổng Bí thư, đất nước này sẽ tiếp tục chìm sâu trong khốn nạn. Nhưng nếu Nguyễn Tấn Dũng đắc cử Tổng Bí Thư thì giới trí thức, các học giả, rộng ra là trí tuệ Việt nam sẽ chết. Và nếu Nguyễn Chí Vịnh và Nông Quốc Tuấn vào ủy viên Trung ương và Bộ chính trị thì rất có thể, nước Việt và tiếng Việt không còn.

27/10/2010

Thấy gì từ vụ Cù Huy Hà Vũ

Thế là lại thêm một giọng nói can đảm nữa bị Đảng cộng sản Việt Nam bịt miệng. Vụ bắt bớ này cũng như tất cả các vụ bịt miệng tư do tư tưởng khác, chẳng có gì đặc biệt. Chẳng có gì bất ngờ.

Nhưng gắn việc bố trí vội vàng và gượng gạo trong vụ bắt Cù Huy Hà Vũ với những sự kiện gần đây, như vụ trấn áp Tạ Phong Tần, vụ thả "đểu" và bắt giam tiếp nhà báo "Điếu Cày", bắt lại Lê Thị Công Nhân, có thể thấy đợt đàn áp lần này cố tình không che đậy, có phần hốt hoảng, nôn nóng và pha nhiều chất vừa cay cú, hằn học vừa trắng trợn, thô bạo.

Áp lực của dư luận công chúng thực chất đã đạt tới mức làm lung lay trực tiếp ghế ngồi của từng vị chóp bu trong bộ máy lãnh đạo của đảng, bóc bỏ những chiếc "lá nho" che đậy của từng vị. Vì vậy mà ít nhất, những kẻ này phạm tội "khi quân, phạm thượng"?

Nhưng, nếu đảng có thể tự do hành động, thì có nghĩa là đảng đang nắm quyền kiểm soát xã hội, đang làm chủ quyền lực. Rõ ràng đảng không "ớn" dân chủ, và cũng chẳng "ớn" lòng dân. Tại sao vậy?

Cái yếu nhất của đảng là tính chính nghĩa. Khư khư ôm chủ thuyết Mác –Lê nin không tưởng và lạc hậu, đảng đã không còn chính nghĩa để quy tụ lòng người. Nội bộ lãnh đạo đảng phân hóa và chia rẽ là vì thế.

Nhưng nếu nội bộ đảng chia rẽ sâu sắc về tư tưởng, về trình độ kiến thức văn hóa, về tầm vóc trí tuệ, về phẩm chất đạo đức, về khí phách và cốt cách, thì ngược lại, đảng có một sự nhất quán hoàn toàn, tuyệt đối bền vững về mặt quyền lợi. Còn đảng thì còn tất cả, tất cả đều có phần, hoặc ít, hoặc nhiều. Nhưng mất đảng, sẽ mất hết, cả anh lẫn tôi đều chẳng còn gì. Vì vậy, đa đảng, hay dân chủ thực sự, chính là "giặc ngoại xâm" của đảng. Nội bộ đảng đoàn kết được, nhất trí được, chính là vì có chung một kẻ thù. Kẻ thù đó là dân chủ chính trị và tư do tư tưởng. Đàn áp dân chủ, tiêu diệt mọi mầm mống đa đảng, bằng cách nào cũng được, sẽ chẳng có ai trong lãnh đạo đảng phản đối.

Thẳng tay trừng trị dân chủ và bóp nghẹt tự do biểu đạt tư tưởng trở thành tiêu chuẩn để xác định lòng trung thành với "sự nghiệp cách mạng". Khu vực "trấn áp dân chủ" là khu vực "đầu tư" có lời và an toàn nhất. Với phe nào cũng được ủng hộ. Với bất cứ ai đứng đầu đều có công. Chẳng cần phải "theo ai" để đàn áp dân chúng. Cứ đàn áp quần chúng là tự đứng về phe trung thành.

Tuy nhiên, nhìn vào hiện tượng và mức độ thô kệch của phương pháp, có thể hình dung ra chủ nhân của nó. Ông chủ này ít văn hóa, hàm lượng trí thức ít, nhưng đang lên, đang nắm và có triển vọng tiến tới nắm những công cụ quyền lực tuyệt đối. Có thể ông ta không thiếu thông minh, nhưng mọi thứ mà ông ta có là những thứ cóp nhặt được, một cách vụn vặt, chắp vá. Vì vậy ông không ưa bọn "hàn lâm". Sẽ không chỉ "không có dân chủ đa nguyên". Rồi sẽ còn có cả chuyện "đốt sách" và "thủ tiêu nhà nho" nữa. Tất nhiên thôi, vì chẳng có kẻ có quyền nào lại muốn có những kẽ biết cái ngu và cái dốt của mình.

Sau một tháng rưỡi tiếp nhận ý kiến góp ý của dân (từ 15/09- 31/10/10), đảng đã gần như phát điên. Quá nhiều nguyện vọng muốn đảng rút đi, dù không nói toạc ra. Quá nhiều ý kiến chỉ trích sự tha hóa, thiếu tài thiếu đức của đảng, không xứng đáng với vai trò lãnh đạo đất nước. Người ta chỉ chưa nói thẳng ra rằng, đảng nên nhường chỗ cho lực lượng tiến bộ khác lãnh đạo đất nước. Nhưng trả lời được những kiến nghị, những yêu cầu của dân, chỉ có cách đảng từ bỏ cương lĩnh cộng sản, hóa thân thành một lực lượng chính trị khác, tiến bộ, công tâm và trong sạch hơn. Nghĩa là đảng phải đổi tên để mở rộng cửa với các lực lượng tiến tiến thật sự của đất nước. Đảng phải đoạn tuyệt với hệ thống tư tưởng lỗi thời. Đảng phải từ bỏ độc chiếm chính trị bằng chuyên chính vô sản, dân chủ hóa thật sự và rộng rãi toàn xã hội.

Những ngày này trước khi vào đại hội XI, đảng đang tìm những quyết định được lựa chọn cho sự tồn tại tiếp tục trong ít nhất năm năm tới. Hoặc là không khí dân chủ sẽ thoáng đãng hơn, mở con đường rộng hơn cho dân, cho nước, cho tương lai dân tộc hòa vào dòng chảy chung của nhân loại. Hoặc sẽ là một giai đoạn khủng bố khốc liệt. Tức là: hoặc xuất hiện sự thoát xác của một lãnh tụ xuất chúng, hoặc tiếp tục chìm đắm trong hoang dại và tăm tối.

Người ta thấy nhiều hơn ở khả năng thứ hai.

Không thể có phép mầu. Không thể có một cá nhân xuất chúng và trọng sạch đột nhiên xuất hiện trên cùng một con tàu chỉ chở toàn tội lỗi. Quy trình để leo lên cùng một con tàu, ngồi cùng một mâm, không cho phép sự khác biệt của bất cứ ai. Người có tư tưởng khác biệt tới mức đối kháng không thể lọt vào căn phòng của quyền lực cuối cùng. Trong cơ chế chính trị "cánh hẩu", không thể leo lên tới cùng một đỉnh, nếu không "cùng cánh" và không cùng "làm và cùng ăn" với nhau. Người ta dù xuất phát từ một tâm đức trong sáng lúc ban đầu, cũng sẽ đổi màu dần, thích ứng dần và quen dần, rồi "say" dần với quyền lực và bổng lộc, nhất là tay cũng nhúng chàm dần dần, tâm cũng tối dần, từng bước, song song với từng nấc thang lên. Và khi đến tột đỉnh của quyền lực, lúc có thể làm được cách mạng, thì anh ta đã biến chất thành một kẻ phản cách mạng rồi, như những kẻ xung quanh, mà trước đấy anh ta gọi là bọn phản bội nhân dân. Chính anh ta sẽ là người kiên quyết nhất chống lại mọi sự thay đổi. Có người già cũ ra đi. Có người mới đến. Cả những người đang xếp lốt chờ đến lượt mình. Tất cả đều như vậy. Không có ngoại lệ. Hãy nói cho tôi ông làm chức vụ gì, tôi sẽ nói ông là ai!

Nhưng giả sử có ai đó sống sót trong vũng lầy tội lỗi ấy, anh ta sẽ làm được gì? Bao giờ những kẻ sống sót đó cũng quá ít. Và có quá nhiều việc quá sức họ phải làm. Đương nhiên là không thể. Lịch sử 70 năm của đảng chỉ có một trường hợp duy nhất là Trần Xuân Bách. Nhưng ngay cả sự gạt bỏ không thương tiếc như vậy cũng không được phép lặp lại.

Nghĩa là hy vọng một sự thay đổi tự nhiên, yên bình từ biến đổi nhận thức của đảng là không thể. Chờ đợi đảng tự làm cách mạng là ảo tưởng.

Trong khi đó, cái mà chúng ta gọi với nhau là phong trào dân chủ lại chỉ là một cái gì đó vô hình, không đầu không đuôi.

Thay đổi chính trị đồng thời với cải cách kinh tế. Tự do kinh tế gắn liền với tự do chính trị. Tự do biết và tư do diễn đạt điều mình biết. Đó là những xu thế không thể đảo ngược, không thể từ chối và không thể né tránh. Đó là thiên thời.

Có hơn 90% những người được hỏi phản đối khai thác Bô xít, thực chất đó là hơn 90% dân số việt Nam phản đối Bộ chính trị đảng cộng sản và phản đối Chính phủ. Đó là nhân hòa.

Địa lợi là Tổ chức. Không có tổ chức, sẽ không có sức mạnh, không có điểm tựa. Không có tổ chức, sẽ như một cơ thể không đầu. Chưa có được cả ba yếu tố, nghĩa là nếu không được tổ chức, phong trào cách mạng không thể đi đến kết quả.

Đảng cộng sản lo sợ nhất là các lực lượng đấu tranh dân chủ có tổ chức riêng của mình. Vì vậy, những mầm mống, phôi thai một tổ chức, bằng mọi giá, phải bị tiêu diệt, đặc biệt là công đoàn độc lập. Lê Trí Tuệ đã bị ai đó bắt cóc và âm thầm thủ tiêu. Tòa án Trà Vinh vừa xử bốn công nhân nữa đi tù.

Các tổ chức dân chủ nếu công khai có thể có sức ảnh hưởng lớn, nhưng sớm muộn cũng trở thành con mồi của bạo lực chuyên chính. Trước một thế lực có tính hệ thống, trước sự hung hãn của bạo lực áp đảo, phong trào chính đáng của quần chúng phải học cách tự bảo vệ sự tồn tại của mình. Lấy bảo tồn làm phương châm hàng đầu. Lấy lòng dân làm nền tảng và giác ngộ dân chúng tự giải phóng làm mục đích. Không bạo lực thô kệch, nhưng không tự chìa nốt phía má còn lại. Sự cao thượng chỉ có ý nghĩa trong một môi trường văn minh.

Các tiếng nói cá nhân giàu ưu tư, trăn trở và giàu lòng can đảm, xin hãy tự giữ lấy mình.

Các anh chị là tài sản của phong trào, là niềm hy vọng của tương lai đất nước. Nếu cứ mỗi ngày thêm một chiếc lá rơi, và chúng ta chỉ còn biết co lại, thì trọng trách này ai gánh!

Nhìn vào tình hình có thể phỏng đoán một Đại hội không có gì thay đổi, nếu không nói là xấu hơn. Sẽ dứt khoát chống Tàu. Kết quả của một năm chủ tịch ASEAN đã khẳng định thế thắng của phe Nguyễn Tấn Dũng. Sẽ có những quyết sách liên kết với các nước lớn mạnh hơn. Nhưng cũng sẽ kiên quyết hơn với nhân quyền. Đi với Mỹ để chống Trung quốc. Nhưng cần Nga để mặc cả nhân quyền với Mỹ. Có thể không phải "định hướng xã hội chủ nghĩa", nhưng độc đảng là bất di bất dịch, là bất khả xâm phạm.

Sẽ còn nhiều thử thách. Năm 2011 sẽ là một năm còn khó khăn hơn nhiều cho phong trào dân chủ. Đàn áp sẽ khốc liệt hơn. Khi quyền lực tuyệt đối đã nắm gọn trong tay, sự ngạo mạn hoang dã sẽ đạt đến tột đỉnh.

Nếu không bằng cách mạng bạo lực, người ta có thể tưởng tượng một lộ trình ôn hòa, như sau: 1, Tìm cách đưa những người chưa nhúng chàm vào Trung ương đảng lần đại hội này. 2, Tìm cách ngăn không để những người này bị nhúng chàm trong quá trình nắm quyền nắm chức. 3, Đợi cho những kẻ đã nhúng chàm hạ cánh an toàn sau khi no đủ. 4, Làm cách mạng bằng một tập thể khả dĩ trong sạch.5, Thay đổi Hiến pháp trên cơ sở Hiến chương quốc tế về nhân quyền.

Như vậy mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp. Phong trào vận động dân chủ không có việc gì cấp bách phải làm. Đảng không có gì quá lo lắng phải lập mưu đàn áp và khủng bố. Không có thêm người vào tù vì những vi phạm "buồn cười". Của César sẽ trả lại cho César, vậy thôi. Có điều, làm thế nào để hợp thức hóa ngay từ bây giờ đống tài sản tự nhiên mà có của những vị tai to mặt lớn. Mà nếu không đủ "chứng từ", thì làm sao mà "hạ cánh an toàn" được. Mà dù có hạ cánh bình yên bây giờ, chắc gì những thứ tự nhiên có ấy, sau ít nhiều thời gian, lại không tự tìm về chủ cũ?

Còn những "dũng sĩ diệt tự do", như kiểu trung tướngVũ Hải Triều, trung tướng Hữu Ước, Trung tướng Hoàng Kông Tư, Thượng tướng Lê Văn Hướng, đại tá Nguyễn Xuân Mừng...Ngày xưa, khi còn bí mật, đảng vẫn gọi những loại người như mấy ông này là "ác ôn" và đảng xử tử hình vắng mặt, rồi bí mật cử người đại diện cho Dân đi "thi hành án". Những món nợ với tự do của những nhân vật này sẽ phải trả ra sao? Họ cũng sẽ "hạ cánh an toàn", nhưng sợ rằng linh hồn của họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ có tự do.

Người ta đã cố tình sắp đặt vụng về và thiếu chuyên nghiệp một vụ án để thóa mạ và bôi nhọ danh dự Luật sư Cù Huy Hà Vũ, trong khi chính đích thân Tô Huy Rứa áp lực để lấp liếm sự sa đọa của chủ tịch Hà Giang Nguyễn Trường Tô và thiếu tướng giám đốc công an tỉnh Hà Giang, "mua dâm và quan hệ bất chính với nhiều phụ nữ". Bản thân các sự kiện đã tự bộc lộ bản chất của chế độ. Cho nên, chẳng có mấy ai quan tâm tới những lý do mà chính quyền đưa ra, biên bạch cho một vụ bắt bớ chính trị. Chính phủ luôn có lý. Việc bắt bớ luôn luôn đúng pháp luật.

Chỉ tiếc rằng, những gì đáng được trân trọng thì cứ bị "công lý" tiêu diệt dần dần.

08/11/2010

Sự hỗn xược không thể tha thứ

Đọc bài tường thuật tranh biện giữa phóng viên báoVietnamnet với thằng cha tiến sĩ Tàu có tên Vương Hàn Lĩnh, ngày 10/11/2010, người ta không thể chịu đựng nổi sự hỗn láo, xấc xược, thể hiện sự vô học của một trí thức Trung quốc.

Hắn nói: "Tôi có thể nhấn mạnh rằng anh có thể tự lựa chọn cách giải quyết tranh chấp mà anh cho là tốt nhất, có thể phân định được lãnh hải bằng cách này hay cách khác, nhưng chắc chắn là anh không thể tự lựa chọn được hàng xóm. Hai nước Trung Quốc và Việt Nam mãi mãi là hàng xóm, qua biết bao thế hệ và còn tiếp tục với rất nhiều thế hệ nữa".

Điều này có nghĩa là, các người không thể bấng một Trung quốc khổng lồ đi chỗ khác. Mỹ, Nga có thể đến rồi đi, nhưng Trung Quốc vĩnh viễn nằm đấy, vĩnh viễn là món nợ truyền kiếp, vĩnh viễn bao bọc, khống chế, thậm chí vĩnh viễn quyết định sự tồn vong, hưng thịnh của các người!!Thật là một thứ tư duy nô dịch.

Hắn trắng trợn đe dọa: "Tôi muốn nhắc lại nếu không chọn cách giải quyết như tôi vừa nêu, (đàm phán song phương), các anh sẽ phải hứng chịu các xung đột bằng vũ lực, hoặc thậm chí chiến tranh".

Nếu quả thực, thằng cha vô học này hắn chỉ nói bậy với tư cách cá nhân hắn, thì không chấp làm gì. Nhưng nếu hắn chỉ là cai loa của Trung Nam Hải, một thứ đe dọa tránh mặt, một loại thuốc kích động để thăm dò lòng can đảm của dân Việt, trước khi làm thật cuộc chiến tranh, thì phải nói cho bọn Bành trướng Trung Quốc các người biết rằng: người Việt Nam đã sẵn sàng, luôn sẵn sàng và lúc nào cũng sẵn sàng. Hãy đến với tất cả những gì các người có. Đừng bóng gió đe dọa làm gì. Gần một nghìn năm Bắc thuộc, người Việt đã quá hiểu các người là ai rồi. Người Việt sẽ đón tiếp các người đến giọt máu cuối cùng. Sẽ có nhiều Đống Đa nữa.

Lòng tham và cốt cách tiểu nhân đã làm cho các người tối tăm, ngu muội.

Lẽ ra, với vị thế và những ưu thế nước lớn, nếu khôn ngoan, cao thượng và trung thực, sẽ chẳng cần phải âm mưu, thủ đoạn để chiếm đoạt từng mét vuông đất, từng

thước vuông biển của người khác, các nước xung quanh cũng tranh nhau làm đơn xin gia nhập một thị trường Trung Quốc khổng lồ, như các nước Đông Âu từng làm để được chấp nhận vào Liên minh châu Âu. Đơn của Thổ Nhĩ Kỳ còn chưa được chấp nhận. Tại sao lại có một A SEAN trượt khỏi vòng tay Trung Quốc. Đó là sự ngu muội "made in Chine". Sự ngu muội Đại Hán.

Cái thằng cha Tiến sĩ có tên Vương Hàn Lĩnh ấy liệu có biết vì sao Trung Quốc đang đứng cô độc, trần trụi giữa thế giới này không? Hắn có nói được ai là bạn của người Trung Quốc không? Muốn Bá chủ mà hẹp hòi, độc ác và thiển cận như vậy, có ai tin, có ai theo? Cốt cách bá chủ mà Tô Tần, Trương Nghi từng dụng, các người có học không, sao mà có bằng tiến sĩ?!

Vương Hàn Lĩnh nói: "Đàm phán song phương là tốt nhất, khó quá thì khai thác chung"!!

Cái đểu giả "made in China" chính nằm tất cả ở đây. Song phương, nghĩa là chỉ có hai bên, và nhất là ở cả hai bên quyền lực đều tập trung trong tay một người hay một nhóm người. Đó là thủ đoạn muôn đời, thủ đoạn truyền kiếp của người Trung Hoa. Đó là "mưu lạ" của Trần Bình giúp Hán Cao Tổ giành được thiên hạ. Sẽ có tiền bạc và mỹ nhân giành cho riêng người đàm phán. Sẽ có những mối lợi và những đe dọa mà người đàm phán không có cách gì từ chối. Sẽ có những vỏ bọc cần thiết cho sự phản bội dân tộc của người đàm phán. Philippines đã có nguy cơ mất biển, nền chính trị của Philippines suýt nữa sụp đổ chính là do đàm phán riêng rẽ và bí mật với Trung Quốc (*). Những chuyến đi đêm lặng lẽ của các lãnh đạo cộng sản Việt Nam tới Trung Quốc luôn làm cho uy tín của những người này sụp đổ tan tành (Nguyễn Chí Vịnh, Tô Huy Rứa, Lê Khả Phiêu).

Nhưng nếu "khó quá thì khai thác chung". Tất nhiên rồi. Khai thác chung nghĩa là anh mặc nhiên thừa nhận quyền sở hữu của người Trung Quốc. Trung Quốc cũng chỉ cần có thế ở bước một, từ không có gì thành có cái để thương lượng. Hợp tác nghĩa là cả hai bên cùng góp phần của mình. Bước tiếp theo là: sự cố chính trị dẫn đến đổ vỡ hợp tác. Khi đó ai về nhà nấy. Thế là xong vấn đề tranh chấp chủ quyền. Từ không có gì, sau hợp tác tự nhiên có một nửa. Chưa nói rằng ngay trong khi hợp tác, anh nào đầu tư nhiều, anh nào có trang bị áp đảo thì vùng khai thác, phần ăn chia đã thuộc về anh ta. Thủ đoạn này không phải là cái gì mới. Trung Quốc tự ra

lệnh cấm trên các vùng biển không thuộc chủ quyền. Trung Quốc bắt ngư dân trên lãnh hải không thuộc Trung Quốc. Nhưng khi Việt nam phản đối thì Trung Quốc nói: "để bảo vệ nguồn thủy sản", vì "ngư dân Việt dùng thuốc nổ", kéo việc tranh cãi ra khỏi chuyện chủ quyền. Bộ Ngoại giao Việt nam loay hoay tìm cách chứng minh ngư dân Việt Nam không đem theo thuốc nổ trên tàu, mà quên rằng cái chính cần phản đối là: Trung quốc không có quyền ra luật cho người Việt đang hành nghề trên đất, hay biển Việt Nam. Nước Việt nam có luật của Việt Nam, không phải nhờ luật của Trung Quốc.

Nhưng nếu gọi là xấc xược thì phải kể đến những điều vị tiến sĩ này nói: "chính phủ Trung Quốc cho rằng tất cả những quần đảo nằm trong đường chữ U chín đoạn (Đường Lưỡi Bò) là thuộc về Trung Quốc và Trung Quốc đã thực thi chủ quyền và quyền tài phán từ cách đây hơn hai ngàn năm" và: "Nên nhớ rằng cho đến năm 1885, Việt Nam vẫn là thuộc quốc của Trung Quốc".

Đúng là một hỗn xược đần độn, không thể chấp nhận. Một đường chữ U vẽ bậy vô căn cứ, không một ai, không nước nào thừa nhận. Liên hợp quốc bác bỏ. Dư luận quốc tế phản đối. Còn chuyện xương người Trung Quốc thì ở đâu chẳng có. Lịch sử đánh giết nhau liên miên đã làm người Trung Quốc tay bị, tay gậy, lần mò tìm sự tồn tại không xót một góc nào trên trái đất. Cứ theo lôgic này thì chắc cả châu Âu, châu Mỹ, cả nước Nga rộng lớn, đều là đất lịch sử lâu đời, thuộc quyền "tài phán" của Trung Quốc.

Thế nào là một thuộc quốc của Trung quốc? Những vị Hoàng đế của Việt nam do Vua Trung Quốc tấn phong? Lý Thường Kiệt, Lê Lợi do Trung Quốc phong? Quang Trung do Trung quốc phong? Ai chôn xác hai mươi vạn quân Trung Quốc tại gò Đống Đa? Còn chuyện triều cống ư? Cũng giống chuyện đàm phán song phương của Trung quốc bây giờ thôi. "Bỏ con săn sắt, bắt con cá rô". Muốn "mỗi nơi hùng cứ một phương", người Việt tiếc gì chút của cống! Cứ triều cống, bố thí, nhưng cứ đến chiếm đất là đánh quẳng áo mão cuốn xéo. Kiến thức lịch sử của một vị tiến sĩ của một nước "vĩ đại" như Trung Hoa là như vậy sao? Một sự xúc phạm thô lỗ đối với cả dân tộc Việt Nam. Nhưng cũng là một sự sỉ nhục đối với nền tri thức Trung Quốc.

Ngay sau khi Vietnamnet đăng bài tranh biện với thằng cha tiến sĩ "rởm" này, đã có

nhiều tiếng nói:

“Một thằng Tàu vắt mũi chưa sạch mà dám hỗn láo ngay trên đất Việt, thật là nhục nhã cho người Việt.”

“Phải xẻo mũi thằng này và đuổi ngay nó về nước, không tham luận gì hết. Còn để nó công khai dạy bảo người Việt ngay trên đất Việt hay sao? Mấy ông học giả Việt biến đi đâu cả rồi, không biết nhục à. Dân Việt chết hết cả rồi hay sao?”

“Hãy để cho giới xe ôm Sài Gòn dạy cho nó bài học về sự hỗn xược vô học này. Hãy cho những thằng Tàu tham lam và ngu dốt mở mắt ra. Không được để nó về Tàu còn nguyên vẹn. Đó là mệnh lệnh.”

“Phải vận động dân chúng Sài gòn và cả nước tẩy chay và đuổi thằng này về nước ngay.”

Đúng là “người dại để trôn, người khôn xấu hổ”. Chúng ta luôn muốn một sự tốt đẹp với láng giềng. Nhất là láng giềng ấy lại quá to và quá mạnh. Đó là những gì gọi là khôn ngoan. Nhưng sự khôn ngoan đó trở thành lố bịch nếu người láng giềng ấy ngu dốt và hợm hĩnh như cái anh chàng tiến sĩ có tên là Vương Hàn Lĩnh này. Hay là anh ta cũng là tiến sĩ mua, như nhiều tiến sĩ của ta?

Đùa với chó thì chó liếm mặt. Cái liếm mặt của vị tiến sĩ này do đâu mà ra?

10/11/2010

Sự suy đồi cộng sản

Không có gì được giải đáp - đó là cảm nhận nhưng cũng là thực tế kết quả của ba ngày chất vấn (22/11 tới ngày 24/11/10) trên diễn đàn Quốc Hội.

Người ta đã chờ đợi và hy vọng rất nhiều.

Người ta cũng hồi hộp và lo sợ không kém.

Nhưng thực tế đã diễn ra như chưa hề có gì xảy ra, chưa hề có chuyện đối chất. Mặc dù phải thừa nhận rằng có rất nhiều cái mới ở phía người chất vấn: sôi nổi, can đảm, thẳng thắn, thậm chí gay gắt. Nhưng không có gì khác ở phía những người trả lời. Không có một câu hỏi mấu chốt nào được giải đáp.

Sau 3 ngày chất vấn, nhìn lại, vẫn còn nguyên những bức bối của những ngày trước đó.

Không một tổ chức nào, không một cơ quan nào, không một Bộ nào chịu trách nhiệm về sự đổ vỡ của Vinashin. 86.000 tỷ đồng, một lượng tiền tương đương ngân sách một năm của một tỉnh 10 triệu dân, đã được Bộ chính trị, thông qua Thủ tướng giao cho một Tập đoàn thí điểm một mô hình chưa từng có trong lịch sử lý thuyết và thực tiễn kinh tế. Nhưng bây giờ, khi tiền của dân, của nước, mồ hôi của hàng chục triệu con người đã biến mất, Đảng và Chính phủ không ai có lỗi. Cả 4 ông Bộ trưởng liên quan trực tiếp tới Vinashin đều nói đã làm "đúng chức năng", trách nhiệm thuộc về "người đứng đầu Chính phủ, chủ quản cao nhất đối với vốn chủ sở hữu của kinh tế Nhà nước". Còn Thủ tướng thì nói đã làm đúng "theo chỉ đạo của Đảng", (tức là Bộ Chính trị) và "pháp luật của nhà nước", (tức là của Quốc hội). Sự đùn đẩy này phản ánh đầy đủ thái độ tùy tiện, vô trách nhiệm của Đảng khi sử dụng tiền của và công sức của dân, của nước. Mồ hôi, nước mắt của dân, tài sản của quốc gia, ai cho quyền đảng đem ra thí nghiệm, "thử chơi" như vậy?

Các Tập đoàn kinh tế Quốc doanh vẫn tiếp tục được cấp vốn bằng tiền ngân sách. Kinh tế Nhà nước tiếp tục là kinh tế chủ đạo, sẽ tiếp tục hút hết năng lực vốn ngân sách tích lũy từ đồng tiền đóng thuế của nhân dân cả nước. "50% đại biểu Quốc hội

phản đối cấp tiếp 3.500 tỷ cho Tập đoàn Dầu khí". Nhưng, đáng lẽ biểu quyết như khoản mục riêng, thì chủ tịch Nguyễn Phú Trọng lại cho ghép tất cả, và biểu quyết một lần, như vậy "chẳng lẽ vì có một mục không đồng ý mà bỏ phiếu phủ quyết tất cả?"- đại biểu Nguyễn Minh Thuyết nói. Và bằng cách đó, đảng đã lừa Quốc hội vào cái bẫy tiếp tục chịu trách nhiệm vì đã nhất trí "biểu quyết quyết nghị".

Bô-xít vẫn giao cho Trung Quốc làm, bất chấp tất cả. Không phải lỗi của Thủ tướng. Không do Thủ tướng chủ trương. Và không phải chính Thủ tướng chống lại ý dân, chống lại những kiến nghị tâm huyết của hơn 2000 nhân sĩ đại diện cho tinh hoa ưu tú nhất của đất nước. Bộ Chính trị là người quyết định chủ trương đầu tư từ trước khi thủ tướng cầm quyền. Còn bây giờ, chỉ "khi nào đảm bảo an toàn thì mới tiếp tục". Chấm hết! Đảng là tất cả, nhưng chẳng là ai. Bộ Chính trị là một nhóm người ra quyết định tất cả mọi chuyện, nhưng không một ai trong Bộ chính trị chịu trách nhiệm về bất cứ quyết định nào.

Nếu "dừng ngay ta chỉ mất 35 triệu USD, nếu tiếp tục thì dự án này sẽ chung số phận với Vinashin, mất 4, 5 tỷ USD hoặc hơn" – (đại biểu Trần Thị Dung - Điện Biên), thì cái gì đang cản trở Đảng không đáp ứng nguyện vọng của toàn dân? Sức ép nào, lợi ích nào thúc ép Đảng lội ngược dòng dư luận? Trong những nguyên nhân ấy, có bao nhiêu phần trăm là vì "tiền đã nhận rồi, đã xài rồi, đã biến sang cái khác rồi, lấy gì mà hoàn lại cho chủ thầu Trung Quốc?". Và có bao nhiêu phần trăm là do "Tổng bí thư đảng đã ký"?

Ông Vũ Huy Hoàng thú nhận: "Lũ lụt miền Trung đúng là có phần do thủy điện". Hàng triệu người dân miền trung vốn chưa bao giờ thoát khỏi nghèo đói đang càng đói và rét. Nhưng Bộ Công thương, Bộ Tài nguyên môi trường, Bộ nông nghiệp, Phó thủ tướng Hoàng Trung Hải, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng vẫn không biết lỗi của ai.Và ai phải bồi thường tổn thất cho dân? Chẳng có ai cả, chỉ có dân thương dân bằng cách "lá lành đùm lá rách", còn những kẻ đột nhiên trở thành tỷ phú nhờ những dự án thủy điện thì vẫn ung dung đầu tư tiếp những dự án khác!

Đồng bằng sông Cửu Long rồi sẽ khô cằn do thiếu nước và thiếu phù sa, túi gạo của Việt Nam sẽ dần dần biến mất. Bao năm nữa thì Việt nam sẽ không còn là quốc gia sản xuất gạo?

Đường sắt cao tốc vẫn tiếp tục được "nghiên cứu" và sẽ "lách" vào lúc sự chú ý của dư luận chùng xuống. Bởi vì, dự án nào cũng vậy, đã khởi sự thì đã có ràng buộc của sự ăn chia? Đã trót ăn rồi, "chạy làng" làm sao được nữa!

Có một chuyện không kém nguy hiểm và nóng bỏng là chuyện cho thuê đất rừng biên giới, nhưng người ta đã cố lờ đi. Không có trong chương trình nghị sự, chẳng lẽ lại bới ra?

...

Đành rằng vẫn biết vậy. Đại hội IX, rồi Đại Hội X, đại hội nào Đảng cũng "lắng nghe". Cương lĩnh của Đảng từ xưa đến nay vẫn khẳng định "Đảng cộng sản Việt Nam không có lợi ích nào khác ngoài lợi ích dân tộc".

Nhưng dân nói mãi đảng vẫn trơ như gỗ đá. Còn lợi ích của đảng gắn liền với "Chủ nghĩa xã hội", với "chuyên chính vô sản", trong khi rõ ràng, lợi ích dân tộc lại gắn liền trước hết với tự do cá nhân và dân chủ xã hội. Đảng mượn danh "chủ nghĩa xã hội" để bóp méo mọi thứ luật theo ý đảng. Đảng lợi dụng "chuyên chính vô sản" để tiêu diệt, trấn áp mọi mầm mống của tự do và dân chủ. Có gì chung giữa Đảng với Dân? Đối tượng cai trị của Đảng là Dân. Phải chia dân ra để trị. Phải bưng bít sự thật, ngăn cấm thông tin tự do để thực hiện ngu dân. Phải sử dụng bạo lực để tạo sự sợ hãi thường trực. Phải tạo ra môi trường tố cáo lẫn nhau để gây sự ngờ vực và chia rẽ. Phải giám sát từng bước đi, từng hành vi, từng diễn biến tư tưởng của từng người dân để sẵn sàng bóp chết phản kháng từ trong trứng.

Và lần này nữa, đại hội XI, đảng vẫn kêu gào "góp ý cho đảng". Nhưng không chỉ góp ý, ngay cả những kiến nghị khẩn thiết nhất, của cả những nhân sĩ trí tuệ nhất, tâm huyết nhất của đất nước như Đại tướng Võ Nguyên Giáp, Trung tướng Đồng Sĩ Nguyên, của phó chủ tịch nước Nguyễn Thị Bình, của Giáo sư tiến sĩ, nguyên phó thủ tướng chính phủ Trần Phương, của những nhân sĩ tinh túy như Việt Phương, Lê Đăng Doanh, Phạm Chi Lan....hàng triệu con người, hàng nghìn nghìn ý kiến, tất cả đã và sẽ lại được xếp vào một chỗ. Và tất cả vẫn như vậy.

Không có gì khác trong cương lĩnh bổ sung và sửa đổi. Vẫn "chủ nghĩa Mác Lê nin là nền tảng tư tưởng". Vẫn nền "kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa do

nhà nước quản lý". Vẫn "kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo".

Bộ Chính trị- bộ não của đảng đã trở nên chai lỳ, vô cảm.

Nhưng nếu trước những diễn biến chưa từng có trong lịch sử sinh hoạt của Quốc hội, thể hiện một sự thật về trình độ giác ngộ chính trị của nhân dân, một sự bức bối thật sự đã mấp mé giới hạn, mà giới lãnh đạo đảng vẫn "trơ" như đá, thì người ta phải tự hỏi: "Cuộc chất vấn trong kỳ họp Quốc hội này có nhằm giải tỏa bức xúc của dân, có nhằm tìm kiếm đồng thuận giữa dân và đảng, hay nhằm vào một mục tiêu khác?"

Nếu đặt kỳ họp Quốc hội kỳ này vào bối cảnh cuộc đấu đá đang diễn ra gay gắt và không khoan nhượng giữa các phe cánh trong Bộ Chính trị cho chiếc ghế Tổng bí thư, thì thấy Quốc hội đã được sử dụng như một loại Tòa án để xử Thủ tướng và bộ máy Chính phủ. Đã có một sức ép buộc Nguyễn Tấn Dũng phải công khai nhận trách nhiệm cá nhân về vụ đổ vỡ và tài sản thua lỗ của Vinashin. Nguyễn Tấn Dũng đã phản ứng: "...trách nhiệm của Thủ tướng và Chính phủ là thực hiện tốt nhất chức trách và nhiệm vụ được giao, tập trung sức thực hiện có kết quả Kết luận chỉ đạo của Bộ Chính trị..."

Ý ông ta muốn thanh minh rằng, thực ra ông ta chỉ là thiên lôi, chỉ đâu đánh đấy. Chủ trương thành lập các tập đoàn kinh tế Nhà nước là của Bộ Chính trị. Đưa các Tập đoàn thành lực lượng kinh tế chủ đạo, thành công cụ vật chất và kinh tài cho Đảng là chủ trương của Bộ Chính trị. Bộ Chính trị mới là nơi chịu trách nhiệm cao nhất. Trước hết là ông Tổng Nông Đức Mạnh, tiếp đến là thường trực Ban Bí thư Trương Tấn Sang, và tiếp là Chủ tịch Hội đồng lý luận Trung ương Nguyễn Phú Trọng.

Nhưng, ông đã rơi vào bẫy của những người đang tìm cách gạt ông. Với danh nghĩa để xoa dịu dư luận, vì an toàn và uy tín của Đảng, ông đã được khuyến khích để tuyên bố: "Là người đứng đầu Chính phủ, tôi xin nhận trách nhiệm về những hạn chế yếu kém nêu trên của Chính phủ".

Chỉ cần có thế. Ông đã thừa nhận không xứng đáng ngay cả với vị trí Thủ tướng. Ông đã bị loại. Và ông nên biết điều. Một mình ông chống lại Trung Quốc, một

mình ông chống lại Bộ chính trị. Như vậy thì sự nghiệp chính trị của ông phải kết thúc. Nếu có bàn tay của Trung Nam Hải thì thậm chí ông sẽ còn phải ra tòa. Vì, nếu Phạm Bình Minh khó thoát được án tử hình, thì ông có thể cũng khó vô can!

Theo thông tin từ nhà báo tự do Bùi Tín, người ta đang họp kín để lựa chọn ông "Tổng" trong bốn nhân vật Nguyễn Phú Trọng, Trương tấn Sang, Hồ Đức Việt và Phùng Quang Thanh, không có Nguyễn Tấn Dũng.

Như vậy, rất có thể, ngay cả trò hề bắt Cù Huy Hà Vũ vừa rồi cũng do mấy "tay chơi" này đạo diễn, nhằm chỉ điểm cho dư luận hạ gục Nguyễn Tấn Dũng.

Nguyễn Tấn Dũng sẽ phải ra đi, không phải chỉ do trình độ yếu kém. Mặc dù đúng là ông hơi "ít chữ", nhưng trong đám 15 ông bà Bộ Chính trị, chẳng có ai hơn gì ông. Ông Bùi Tín gọi mấy ông bà này là những "người lùn". Chắc là lùn về kiến thức văn hóa, lùn năng lực trí tuệ, lùn tầm tư tưởng, và lùn phẩm chất đạo đức!

Ông ra đi là đúng, còn vì lý do ông chống lại dân chủ, chống lại tự do chân chính của công dân. Ông sợ trí thức. Ông sợ tranh biện. Ông sợ phản biện. Ông sợ một tổ chức chính trị khác với đảng cộng sản. Ông sợ báo chí độc lập. Ông sợ Dân. Vì vậy mà ông không có dân, mặc dù có thể, vì chống Trung Quốc (chưa xác định được là do ông lỡ lời hay vì đánh trống giả) lẽ ra trong đảng, ông là người duy nhất có dân.

Xem ra thì sau khi loại được ông Dũng, cuộc chiến đang giảm phần gay gắt.

Và mới ngày 27/11, lại thấy sự xuất hiện trở lại của Nguyễn Chí Vịnh đại diện thương thảo với phó tổng tham mưu trưởng Trung Quốc.

Cùng sự kiện này là sự xuất hiện lần đầu tiên của Trương Tấn Sang, với tư cách người cao nhất của Đảng tiếp xúc đại diện quốc phòng Trung Quốc.

Đây là tín hiệu cuộc chiến Tổng Bí thư đã kết thúc, hay vẫn chỉ là những trò "đội váy nát khỉ"?

Hình như vẫn đang còn cuộc mặc cả chưa xong giữa Hồ Đức Việt với Nông Đức Mạnh về vụ vào Trung ương của Nông Quốc Tuấn và Nguyễn Chí Vịnh. Nếu chịu, thì rất có thể, ông Việt ngồi ở chỗ mà ông Trương Tấn Sang đang lăm le. Tuy nhiên,

nếu mấy ông, mấy bà đều có nỗi sợ chung là: bỏ Chủ nghĩa Mác- Lê sẽ mất tất, thì Nguyễn Phú Trọng sẽ chiếm thế thượng phong và cuộc chiến sẽ không dễ dàng kết thúc cho đến phút cuối cùng.

Những đại biểu quốc hội đúng nghĩa, có trình độ nghiệp vụ, có kiến thức, có tâm huyết với dân, với nước, có nhận thức đầy đủ tư cách đại diện và trách nhiệm với cử tri như giáo sư Nguyễn Minh Thuyết, như Doanh nhân Phạm Thị Loan, như ĐB Lê Văn Cuông, như ĐB Nguyễn Lân Dũng, Dương Trung Quốc... rồi sẽ biến khỏi danh sách bầu đại biểu Quốc hội XIII tới đây. Bởi vì nếu những người này có tên trong danh sách, nhất định họ sẽ được dân bầu trở lại.

Không thể được. Đảng là người duy nhất quyết định cơ cấu danh sách đại biểu. Mặt trận chỉ là cái bể mạ kẽm, chỉ để mạ những đồ vật chuyển sang từ Bộ chính trị, chỉ là nơi dùng để vẽ thêm chân cho những con rắn của đảng. Sẽ phải bớt ồn ào mất trật tự. Sẽ phải nhất trí cao, phải "đoàn kết từ trên xuống dưới". Vì vậy, cần phải tăng đại biểu trẻ, đại biểu thuộc tầng lớp lao động, tăng phụ nữ và tăng người dân tộc. Không cần phải có văn hóa cao. Đại biểu phải hòa mình với quần chúng lao động và nêu cao đạo đức khiêm tốn học hỏi lãnh đạo. Những doanh nhân ngoài đảng, các vị giáo sư, tiến sĩ sắp về hưu thì xin miễn. Đảng có kinh nghiệm với các đại biểu loại này rồi, nhiều lý luận lắm. Không cần.

Đấy là chưa nói, khi không thể tạo sự quy tụ, đồng thuận bằng sự hơn hẳn về trí tuệ và đạo đức, thì phải tạo ra sự quy tụ cưỡng bức bằng bạo lực. Càng "lùn", càng man rợ và tàn bạo.
Đó là sự suy đồi cộng sản.
Nói tóm lại là sẽ chẳng có sự thay đổi nào xảy ra như phép mầu trên đất Việt nam, ít nhất cũng nhiều nhiệm kỳ năm năm nữa, nếu không có một sự kiện.
Thât buồn cho những ai ngong ngóng chờ đợi một Xã hội dân sự, một Nhà nước công dân tự đến.
Sẽ chẳng có gì tự đến.. Muốn có chuyển động phải có lực. Muốn có lực phải có năng lượng. Mà "năng lượng không tự nhiên sinh ra".

28/11/2010

Không thể chấp nhận được

Người phát ngôn Bộ ngoại giao Nguyễn Thị Phương Nga, ngày 10/12/2010 đã công bố: "Đại hội đại biểu toàn quốc lần thứ XI của Đảng sẽ diễn ra vào nửa đầu tháng 1 tới" và "trong tuần tới, hội nghị ban chấp hành Trung ương đảng lần cuối sẽ họp tại Hà Nội".

Như vậy là mọi việc coi như đã xong. Chuyện khó khăn nhất là chuyện nhân sự của Đại hội, cuối cùng đã được giải quyết. Ai sẽ là Tổng bí thư, ai là Chủ tịch nước, ai là Thủ tướng Chính phủ và ai là Chủ tịch Quốc Hội, vẫn như từ xưa đến nay, do "bẩy chú lùn" trong Bộ Chính trị bí mật mặc cả với nhau, cuối cùng cũng đã ngã ngũ.

Còn lại, việc đưa ra cho Hội nghị Trung ương và Đại hội đại biểu XI chỉ là việc hoàn tất thủ tục.

Khác nhiều lần trước, lần này có vẻ như "bí mật" đã được giữ tuyệt đối cho đến phút cuối. Người ta chỉ có thể mò mẫm phán đoán.

Ngày 20/11 có tin nhóm "bẩy người" họp kín quyết định chỉ danh Tổng bí thư. Không có tên Nguyễn Tấn Dũng, đương nhiên, vì Trung Nam Hải trừng phạt việc "đa phương hóa biển Đông" và sự "trở lại của người Mỹ". Mặc dù vậy, cuộc mặc cả giữa bốn "người lùn"còn lại là Trương Tấn Sang, Nguyễn Phú Trọng, Hồ Đức Việt và Phùng Quang Thanh có vẻ không ít khó khăn.

Ngày 22/11 Bí thư Tỉnh ủy Vân Nam Bạch Ân Bồi thăm Việt Nam và chúc "Đại hội Đảng cộng sản Việt Nam sẽ thành công tốt đẹp".

Ngày 27/11 Phó Tổng tham mưu trưởng Trung Quốc Mã Hiểu Thiên đến Việt nam vì Hội nghị Đối thoại chiến lược quốc phòng. Ông Mã được đón bởi Nguyễn Chí Vịnh đại diện Bộ Quốc phòng và Trương Tấn Sang đại diện cao nhất của Đảng cộng sản Việt Nam. Ai cũng biết, quy chế Đảng cộng sản Việt Nam, cũng giống Trung quốc, Tổng Bí thư Đảng bao giờ cũng kiêm chức Bí thư Đảng ủy Quân sự Trung ương. Sự xuất hiện của Trương Tấn Sang đón tiếp bộ trưởng quốc phòng Trung

Quốc, khiến người ta suy diễn vai trò cao nhất về mặt quốc phòng của Thường trực ban bí thư họ Trương.

Cùng với sự kiện này, có tin cho rằng Trương Tấn Sang đã được chọn cho vị trí Tổng Bí thư và cũng đã được Trung Nam Hải chấp thuận.

Diễn biến tiếp, theo trật tự lôgic, "ông Tổng" tương lai sẽ bắt đầu dạo những khúc nhạc với tư cách "ông Trùm", và người ta phải hiểu đó là tuyên ngôn của "triều đại mới".

Có vẻ đúng vậy. Ngày 28/11, Trương Tấn Sang đọc tham luận tại Hội thảo lý luận nhân ngày sinh F. Ănghen, ông ta nói: "Ngày nay, sau sự sụp đổ của chế độ xã hội chủ nghĩa ở Liên Xô và các nước Đông Âu, các thế lực phản động, chống Đảng Cộng sản, chống chủ nghĩa xã hội trên thế giới và một số phần tử cơ hội chính trị trong nước lại được dịp đẩy mạnh phê phán, xuyên tạc, vu cáo, phủ định chủ nghĩa Mác-Lê-nin, bác bỏ chủ nghĩa Mác-Lê-nin, bác bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng Cộng sản, bác bỏ con đường xã hội chủ nghĩa. Trong bối cảnh đó, Đảng ta luôn khẳng định: Đảng ta lấy chủ nghĩa Mác-Lê-nin và tư tưởng Hồ Chí Minh làm nền tảng tư tưởng và kim chỉ nam cho hành động...

Kiên định những nguyên lý cơ bản và vận dụng sáng tạo chủ nghĩa Mác-Lê-nin vào điều kiện thực tế Việt Nam trong bối cảnh mới của thời đại, xây dựng Đảng trong sạch, vững mạnh... sẽ là những nội dung lớn được Đảng ta xem xét, quyết định trong Đại hội XI sắp tới của Đảng".

Ngày 29/11, Tạp chí Đảng cộng sản, đăng lại nguyên văn bài tham luận này. Đó là tuyên bố không thay đổi nội dung cơ bản nhất của "Cương lĩnh bổ sung và phát triển" sẽ trình ra Đại hội XI.

Cùng ngày 29/11, Tạp chí cộng sản đăng tiếp bài viết của Trương Tấn Sang: "Nâng cao hiệu quả cuộc đấu tranh chống "diễn biến hòa bình" ".

Nếu trong bài Tham luận, Trương Tấn Sang đã khẳng định "nền tảng tư tưởng", thì trong bài viết thứ hai này, ông ta chỉ đích danh kẻ thù của Đảng là ai, "chúng" đang làm gì, và phải tiêu diệt chúng như thế nào.

Ông ta viết: “các thế lực thù địch tiếp tục chống phá, tìm mọi cách xóa bỏ chủ nghĩa xã hội. Trong đó, chiến lược “diễn biến hòa bình “được coi là biện pháp hữu hiệu hàng đầu, đã từng góp phần trực tiếp làm sụp đổ Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu những năm trước đây và đang tìm mọi cách tiếp tục hòng làm lung lay dẫn tới sụp đổ các nước đi theo con đường xã hội chủ nghĩa hiện nay”.

Ý của ông muốn nói là: không phải “độc quyền” bóp nghẹt dân chủ và tư do tư tưởng, không phải tham nhũng, không phải sự thấp kém trong trình độ quản lý kinh tế xã hội đã tiêu hủy tiền của của nhân dân, không phải sự suy đồi, sa đọa về phẩm chất đạo đức của lãnh đạo và hàng ngũ đảng viên đã trở thành mọt dân v.v...là nguyên nhân đang dẫn đảng đến tiêu vong, mà là “diễn biến hòa bình”.

Có lẽ ông ta không hề nghe nguyên chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An nói: “Không kẻ thù nào có thể phá được Đảng ta trừ chính những người cộng sản chúng ta.”

“...những người cộng sản phá Đảng không phải chỉ là những người cộng sản phản bội Đảng, những người cộng sản bị kẻ thù mua chuộc, bị diễn biến hòa bình,... Mà phần nhiều lại chính là những người cộng sản chân chính, những người cộng sản không muốn bảo vệ Đảng của mình nữa, vì thực tế Đảng của mình đã thoái hóa biến chất mất rồi, nhất là vì Đảng của mình đã phạm sai lầm có tính hệ thống mà không nhận ra được và không khắc phục được. Đảng đã trở thành lực lượng cản trở dân chủ, tự do, cản trở sự phát triển của xã hội. Đảng đã trở thành ông Vua tập thể, đã trở thành Đảng trị mất rồi.”

Trương Tấn Sang đã không nhìn thấy sự tự đào thải từ chính những tư duy lạc hậu, cứng nhắc, giáo điều của hệ thống tư tưởng. Sự đổ vỡ của Đảng sẽ đến ngay từ những sai phạm có tính hệ thống. Đó là Đảng không còn khả năng đoán nhận được sự đúng đắn của một quy luật khách quan.

Một sự thật không cần phải chứng minh là sự tồn tại ngày càng hoàn thiện của xã hội dân chủ. Một xã hội được hình thành tự thân, theo một cơ chế mở, tự điều chỉnh và tự hòan thiện theo quy luật tăng dần của nhu cầu con người, trên cơ sở tối ưu hóa mọi lợi ích và tự do cá nhân. Mọi mâu thuẫn hình thành trong quá trình vận động đều có khả năng tự điều hòa theo quy tắc tất thắng của cái hợp lý. Lợi ích vĩ mô và sự tối ưu tổng thể tự nó là cơ sở của quy tắc tự điều chỉnh, tự hợp lý và tự thích ứng.

Đó là sự bất diệt của quy tắc chọn lọc tự nhiên. Trong điều kiện tự do hoàn toàn, chỉ có cái hài hoà hợp lý là tồn tại.

Trong khi đó chủ nghĩa xã hội là sản phẩm nhân tạo, sản phẩm tưởng tượng của chính con người. Nó có tác giả, vì vậy, nó có bản chất chủ quan, duy ý chí. Nó là sản phẩm của một thời điểm của lịch sử và sẽ không thể còn tương hợp khi lịch sử di chuyển và thay đổi.

Nếu không có sự cưỡng chế thường xuyên của ý thức hệ nhồi sọ, buông lỏng những cơ chế áp đặt nhân tạo, mô hình xã hội chủ nghĩa sẽ tự nó tan rữa, sụp đổ. Hãy giải tán toàn bộ hệ thống cưỡng chế khổng lồ và hết sức tốn kém hiện nay, Đảng sẽ thấy xã hội Việt Nam tự nó sẽ đi về đâu. Xã hội tốt nhất, ổn định nhất là xã hội tự điều chỉnh được dưới áp lực nhỏ nhất của quyền lực Nhà nước. "Nhà nước tốt nhất là nhà nước mà người kém năng lực quản trị nhất cũng điều khiển được".

Một đảng chính trị sinh ra và tồn tại dựa vào một ý thức hệ nhân tạo, thì chỉ có thể bằng một áp lực cưỡng bức nhân tạo để duy trì ý thức hệ đó. Chỉ cần buông những công cụ cưỡng chế, đảng sẽ tự tan biến.

Chính vì vậy mà có lẽ toàn bộ trí khôn của người có thâm niên bốn nhiệm kỳ ủy viên Bộ chính trị, ông Sang đã cố vun vén trong một bài viết sặc mùi chém giết để bảo vệ sự sống còn của Đảng này.

Ông ta viết: "mục đích cuối cùng của chiến lược "diễn biến hòa bình" là xóa bỏ các nước xã hội chủ nghĩa. Để đạt được điều đó, chủ nghĩa đế quốc và các thế lực thù địch xác định các mục tiêu cơ bản sau:

Một là, xóa bỏ chủ nghĩa Mác - Lê-nin để thay thế bằng hệ tư tưởng tư sản trong các nước xã hội chủ nghĩa. Các nhà lý luận của chiến lược "diễn biến hòa bình" cho rằng, tư tưởng là lĩnh vực có tầm quan trọng hàng đầu, vì vậy, mục tiêu phải đạt tới là tước bỏ vũ khí tư tưởng của đối phương và coi đó là khâu đột phá của chiến lược "diễn biến hòa bình".

Hai là, xóa bỏ sự lãnh đạo của đảng cộng sản, thực hiện đa nguyên chính trị, đa đảng đối lập trong các nước xã hội chủ nghĩa. Luận điệu được sử dụng thường xuyên là

đảng cộng sản độc quyền lãnh đạo là "độc tài", là "bóp nghẹt dân chủ", vì thế phải thay thế bằng chế độ chính trị đa đảng! Từ đó, tìm mọi cách nhen nhóm các lực lượng phản động chống đối, cơ hội chính trị trong các nước xã hội chủ nghĩa.

Ba là, gây mất ổn định về chính trị trong các nước xã hội chủ nghĩa. Thủ đoạn thường xuyên được sử dụng là lợi dụng, kích động những vấn đề "dân chủ", "nhân quyền", "dân tộc", "tôn giáo" để gây mâu thuẫn nội bộ, phá vỡ sự đồng thuận xã hội và khi có thời cơ lôi kéo một bộ phận quần chúng vào các cuộc bạo loạn chính trị. Các thế lực thù địch bỏ ra nhiều công sức và cả tiền bạc để lôi kéo, tập hợp "những người bất đồng chính kiến", thực chất là những phần tử chống chủ nghĩa xã hội, phủ nhận sự lãnh đạo của đảng cộng sản, dùng họ làm "cơ sở", "nội ứng" cho việc thực hiện âm mưu "diễn biến hòa bình".

Bốn là, làm suy yếu, chệch hướng phát triển của nền kinh tế, tiến tới chi phối, lũng đoạn, khống chế kinh tế.

Năm là, chuyển hóa văn hóa, đạo đức, lối sống xã hội chủ nghĩa theo quỹ đạo và các giá trị phương Tây, từ đó làm biến đổi theo chiều hướng tiêu cực và tha hóa con người, dẫn tới biến chất cả một xã hội.

Sáu là, "phi chính trị hóa" để vô hiệu hóa quân đội và công an".

Hoàn toàn đúng như vậy. Có điều, trong khi những cái đầu bình thường, không bệnh tật thấy nếu Đảng làm đúng những điều đó, Đảng sẽ được lòng dân, Đảng sẽ sống mãi và Dân sẽ thật may mắn, thì vị tân "Tổng Bí thư có thể" này lại gào thét với giọng hằn học:

Chiến đấu chống lại "diễn biến" "…là cuộc đấu tranh không có chiến tuyến, không có khói lửa, súng đạn, song rất quyết liệt, tinh vi và ngày càng phức tạp. Kẻ thù âm mưu chống phá ngầm từ bên trong, từ bên trên, kết hợp tạo sự chuyển hóa cả bên trong và bên trên với bạo loạn, lật đổ khi có thời cơ để xóa bỏ Đảng và chế độ xã hội chủ nghĩa".

"Để thực hiện tư tưởng chỉ đạo trên, trong hoạt động thực tiễn, cần quán triệt các phương châm cơ bản sau:

Một là, kết hợp chặt chẽ giữa chủ động ngăn chặn, phòng ngừa với chủ động tiến công. Ngăn chặn, phòng ngừa từ xa, từ trước, đồng thời phải chủ động tiến công từ trong "trứng nước", từ nơi xuất phát của các âm mưu, ý đồ, thủ đoạn "diễn biến hòa bình", là phương châm đúng đắn, đã được thực tiễn kiểm nghiệm thời gian qua.

Hai là, kết hợp chặt chẽ giữa "xây" và "chống", lấy xây vững mạnh là chính, đồng thời coi việc chủ động, kiên quyết chống là quan trọng. Đó là hai mặt quan hệ chặt chẽ với nhau bảo đảm cho thắng lợi của cuộc đấu tranh chống "diễn biến hòa bình". Kinh nghiệm thực tiễn chỉ ra rằng, thời gian qua, nơi nào, tổ chức nào, đơn vị nào làm được điều đó sẽ tạo nên sức mạnh vững chắc, các thế lực thù địch không tìm được "kẽ hở", điểm yếu để thực hiện âm mưu đen tối "diễn biến hòa bình", để tạo ra sự "tự diễn biến, tự chuyển hóa".

Ba là, kiên trì và tỉnh táo giữ vững bên trong, làm thất bại tác động chuyển hóa từ bên ngoài, coi giữ vững bên trong, có ý nghĩa quyết định, đồng thời làm thất bại tác động chuyển hóa từ bên ngoài là thường xuyên và quan trọng. Làm được điều này, những âm mưu, thủ đoạn "diễn biến hòa bình" của các thế lực thù địch tác động từ bên ngoài sẽ không có kết quả, sẽ bị vô hiệu hóa. Đó là một bài học thực tiễn sâu sắc được đúc kết trong thời gian qua.").

Như vậy là ông ta ưu tiên hàng đầu cho phương châm: "ngăn chặn phòng ngừa từ xa, từ trước" và "tiến công ngay từ trong trứng nước, từ nơi xuất phát" và đây là những biện pháp vẫn đang áp dụng là "phương châm đúng đắn, đã được thực tế kiểm nghiệm".

Nghĩa là ông ta sẽ đánh "dân chủ" ngay từ khi mới chỉ nằm trong suy nghĩ, đánh dân chủ ngay từ chữ viết, đánh dân chủ ngay trong Quốc hội, đánh dân chủ từ ngay đảng viên, ngay trong lãnh đạo đảng, đánh ngay trong bộ Chính trị, đánh từ người dân thường trong nước, đánh "dân chủ" từ ngoài biên giới, trong các quốc gia bất kỳ nào có người nói đến dân chủ. Nghĩa là sắp tới sẽ có rất nhiều người bị "đánh", bị bắt nữa. Sẽ có đàn áp khốc liệt. Điều mà cũng đã có nhiều người dự cảm.

Thứ hai là "xây" và "chống". Trương Tấn Sang đã cố tình sử dụng thuật ngữ ghê gớm này. Ai đã từng là nạn nhân của "ba xây, ba chống" mà không thấy lạnh sống lưng?! Sự tàn khốc của "xây" và "chống" này đã từng làm người ta khi ngủ giật

mình, vã mồ hội hột. Đây sẽ là một chiến dịch thanh lọc của "máy chém di động". Những ai "lỡ miệng" chân thành góp ý với đảng, những ai tích cực mong đảng thay đổi thực chất sẽ "lĩnh đủ". Lại một lần nữa, Đảng kêu gọi góp ý, để tìm ra ai là người muốn đảng "chuyển hoá". Những "lão thành", những "đại biểu ưu tú", cả những "nhân sĩ"...trong những người này, có ai sẽ vĩnh viễn "lặn không sủi tăm", có ai sẽ "đột ngột" biến mất?

Thứ ba là phương châm: mũ ni che tai. Ai nói mặc ai. Nói mãi mỏi mồm. Ai nói người ấy nghe. Vô hiệu hóa mọi tác động từ bên ngoài, kiểu nước đổ đầu vịt. Đó là "dĩ bất biến ứng vạn biến" của những anh chàng "lùn". Đây là biện pháp hữu hiệu truyền thống.

Thế đấy. Có ai nằm tới bốn nhiệm kỳ ủy viên Bộ chính trị mà vô quyền vô chức? Có ai ngồi đấy hai chục năm, mà nhìn xung quanh lên hết nhà lầu, xây mộ tổ, mua cổ phần đại công ty? Cờ nếu đến tay, trí khôn của ta, ta cũng sẽ phất và sẽ có mấy ai bằng?!

Vẫn "định hướng xã hội chủ nghĩa", thì nghĩa là vẫn "kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo", nghĩa là vẫn tiếp tục rút tiền ngân sách cho đầu tư quốc doanh, nghĩa là tiếp tục biến tiền công thành tiền tư, nghĩa là càng có thêm đảng viên lãnh đạo trở thành tỷ phú.

Còn "chủ nghĩa Mác làm nền tảng", thì còn chuyên chính vô sản, còn "đấu tranh giai cấp", còn độc tài độc chiếm, còn cưỡng chế áp bức.

Và sẽ như vậy, tiếp tục tiêu tốn tiền dân, chặn hầu chặn họng người dân thêm một kỳ năm năm nữa?! Và nếu vẫn thế này, sẽ bao nhiêu kỳ đại hội nữa?

Và trước một nguy cơ khủng bố trắng đang hiện hình, những gì có được đến hôm nay, vừa có được hôm qua, chẳng lẽ khoanh tay ngồi nhìn?

Không thể được. Đó là một sự vô lý hoang dại. Ai trong chúng ta có thể chấp nhận được?

12/12/2010

Chống Tham nhũng không khó

(góp ý với Bộ chính trị và Quốc hội)

Tham nhũng là vấn đề quan tâm của lãnh đạo Đảng. Tham nhũng được tranh cãi rất nhiều ở Quốc hội. Tham nhũng đã lấy đi không ít giấy bút, tâm lực của nhiều nhà nghiên cứu. Tham nhũng là trăn trở trắng đêm của nhiều nhân sĩ. Tham nhũng là câu chuyện hàng ngày, trong từng bữa cơm của mọi gia đình.

Người nói Tham nhũng như một khối u ác tính, nhức nhối ngày đêm, lan tràn, chen lấn mọi thói quen thường ngày, len lách trong từng suy nghĩ của từng con người. Nó tạo nỗi vui tột bậc, bất ngờ cho người này. Nó là ác mộng từng đêm của người kia. Lại có người, cả tổng bí thư đảng, gọi Tham nhũng là giặc nội xâm. Nó xâm chiếm, cướp đoạt tất cả. Nó tiêu hủy và tước đoạt tài sản quốc gia. Nó tiêu diệt văn hóa dân tộc. Nó hủy hoại danh dự và học thức. Nó làm băng hoại nền tảng căn bản của luân lý đạo đức.

Về mặt công khai, không một ai đồng tình với tham nhũng. Nếu đặt câu hỏi cho cả 86 triệu người Việt Nam, sẽ có cả 86 triệu người đòi tiêu diệt tham nhũng.

Những bài phát biểu của Lãnh đạo hừng hực quyết tâm và tinh thần trách nhiệm. Những tham luận dầy đặc chữ nghĩa của những nhà nghiên cứu, của các học giả. Những tranh cãi có lúc gay gắt trên diễn đàn Quốc hội. Những tranh luận cuốn hút trên các diễn đàn đại chúng, của công dân mạng. Những cuộc tranh cãi nảy lửa trong các quán bia, quán cà phê. Những tiếng chửi tục tĩu, hằn học, uất ức đầy các vỉa hè, đầy chợ búa.

Nhưng tới 4 kỳ Đại hội rồi, nghĩa là đã "quyết tâm tiêu diệt" từ hai mươi năm nay rồi. Luật chống tham nhũng đã có hiệu lực từ 1/06/2006. Có cả một hệ thống các Uỷ Ban phòng chống tham nhũng từ Trung ương xuống địa phương. Tất cả đều bất lực. Tham nhũng vẫn còn đấy, vẫn sống dai dẳng, và những nhận xét của các chuyên gia cả trong và ngoài nước đều khẳng định rằng tham nhũng ngày càng chui sâu hơn, leo lên cao hơn, kín hơn, tinh vi hơn, có bài bản và có quy mô lớn hơn, vì thế mà thiệt hại cho nền kinh tế trầm trọng hơn. Tiền của của dân mất nhiều hơn. Đội ngũ

những đảng viên trở thành tỷ phú ngày càng đông hơn.

Hội nghị tổng kết công tác phòng chống tham nhũng ngày 31/11/2010 đánh giá: "Tham nhũng vẫn còn nghiêm trọng và diễn biến phức tạp, tiếp tục diễn ra ở nhiều ngành, nhiều cấp, nhiều hạn chế, yếu kém trong công tác phòng chống tham nhũng(PCTN) chậm được khắc phục; tham nhũng chưa được ngăn chặn và từng bước được đẩy lùi… như mục tiêu Nghị quyết Trung ương 3 (khóa X) đã đề ra; Tệ tham nhũng vẫn là vấn đề bức xúc và mối quan tâm lớn của toàn xã hội".

Cả báo chí "lề phải" cũng nói: "ra ngõ gặp cường hào, quay vào gặp tham nhũng".

Đó là lỗi của hệ thống. Đó là sự bất lực có nguồn gốc từ cơ chế vận hành của chế độ, từ sự bất lực của pháp luật.

Nhưng không một ai chỉ ra nguyên nhân thực của nó. Không phải do người ta không biết. Người ta biết nhưng không được nói ra, hoặc không nói ra được.

Những đảng viên không có quyền có chức, nhưng có học thức và có trách nhiệm xã hội là những người biết rất rõ bản chất của tham nhũng, nguyên nhân thực của tham nhũng, là những người có ảnh hưởng trong đảng, nhưng vừa bị trói buộc bởi điều lệ đảng, cấm phát biểu trái nghị quyết, vừa luẩn quẩn với luân lý "trung thành với chế độ" và áp lực của "bát cơm, manh áo", tất nhiên có cả sự hèn đớn và xuống cấp của nhân cách.

Những người khác, những trí thức ngoài đảng, những "nhân sĩ phi chính phủ" cũng biết, nhưng không có phương tiện. Không ai cho nói, không một phương tiện đại chúng chính thống nào dám cho họ nói. Vì vậy không nói ra được.

Còn lại, những tiếng nói "lề trái" là "phản động". Chống tham nhũng luôn bị gắn cho tội lợi dụng để "chống đảng" và "lật đổ chính quyền". Dù có ôn hòa, "xây dựng", dù có thật lòng yêu nước, thì cũng như nước đổ lá khoai, chẳng ai nghe. Có ai đó lỡ nghe liền bị chụp cái mũ "biến chất"s, bị "diễn biến" và nếu ồn ào quá thì đã có điều 88 luật hình sự "thu gom và dọn dẹp".

Những người có chức, có quyền, những người cầm nắm tài sản nhà nước, những người đứng đầu các cơ quan tổ chức chống tham nhũng, là những người biết rõ và

có khả năng chống, ngăn chặn, thậm chí tiêu diệt nó, nhưng họ, hoặc phần lớn trong số họ, lại chính là những người hoặc trực tiếp tổ chức tham nhũng, thủ phạm chính của tham nhũng, hoặc, cũng ít nhất là người gián tiếp hưởng lợi từ kết quả của tham nhũng, dưới dạng "quà biếu", "khen thưởng" mà thực chất là của "ăn chia", nên không thể nói ra, không muốn ai nói ra, cấm không được ai nói ra. Tất cả những người có quyền và có chức này đều là đảng viên cộng sản. Nguyên nhân sự bất lực của luật phòng chống tham nhũng chính nằm ở đây.

Tham nhũng có nguy cơ tự thân.

Tham nhũng có tính chất xã hội, bởi vì xã hội là tổng các tương tác của các hành vi cá thể, mà mọi cá thể đều có những bản tính tự nhiên bẩm sinh. Đó là những bản tính:

- Thích sở hữu. Loài người nói chung và từng cá thể nói riêng luôn tìm cách để "có", thích "có". Câu nói "tôi có.." luôn hàm ý niềm tự hào, hãnh diện, thậm chí là vinh quang, là động lực của sự sống. Từ có ăn, có mặc, đến có nhà, có ruộng. Bây giờ, người ta thèm "có" nhà lầu, xe hơi. Nhiều người đang thèm có máy bay riêng, có nhà nghỉ ở bãi biển, có biệt thự ở nước ngoài. Đã có một nhà, thì muốn có hai nhà, ba nhà. Đã có một xe, thì muốn có hai xe, ba xe... Cái muốn "có", tức là cái thèm sở hữu của con người là một thuộc tính tự nhiên và không có giới hạn cuối cùng. Cho nên bất cứ lúc nào, nơi nào, nếu có thể "có" được, thì, từ dân đen đến tổng bí thư đảng, không một ai chịu bỏ lỡ và tất nhiên "chẳng có gì là xấu".

- Thích chiếm đoat. Con người tự nhiên thích có được cái mà mình chưa có hoặc không có. Đó là nỗi thèm khát chiếm đoạt. Lịch sử phát triển của loài người là lịch sử chiến tranh chiếm đoạt. Chiếm đoạt đất đai, chiếm đoạt của cải, chiếm đoạt đàn bà...Trong thế giới hiện đại, chiến tranh không hề giảm gay gắt. Đó là những cuộc chiến nhằm chiếm đoạt lợi nhuận, chiếm đoạt lợi ích lẫn nhau. Chiếm được của người khác luôn là một biểu hiện của sự hơn hẳn về sức mạnh, của trí khôn. Vì vậy chiếm đoạt luôn có sức hấp dẫn như một loại ma túy.

- Thích ăn không. Bất cứ cái gì, ở đâu, lúc nào, có thể được ăn, được có, mà không mất tiền(túi), thì đều có sức cuốn hút đặc biệt. Người ta có thể bỏ tất cả, người ta có thể chen lấn, xô đẩy, dẫm đạp lên nhau để giành bằng được cái phần "của trời" hay

“của chùa” kia. Bất kể cái gì không có chủ, hoặc vắng mặt chủ, hoặc không biết chủ là ai, đều là đối tượng xâu xé, giành giật để biến thành của riêng. Những món ăn trên mâm cỗ giữa đình, bánh kẹo bày ra trên bàn cưới, những món quà khuyến mại phát không v.v..

Bao giờ người ta cũng nhìn cái “của công”với con mắt “hau háu”, chỉ chờ cơ hội để “biển thủ”, để biến thành của riêng.

Đó là những bản tính tự nhiên. “Tự nhiên”, vì nó tồn tại tự thân. Nó chỉ bị giảm, hay bị lấn át khi có những điều kiện tác động từ bên ngoài, như chất lượng của giáo dục, hay hiệu lực của pháp luật. Nói là “tự nhiên”, vì chỉ cần tước bỏ những tác động bên ngoài kia, các bản tính đó sẽ trở lại nguyên hình, hay sẽ bộc lộ tối đa.

Vì vậy, tham nhũng là nguy cơ tự thân. Không thể chống tham nhũng chỉ bằng vận động luân lý đơn thuần.

Nguồn gốc của tham nhũng là Tài sản công cộng với sự Bất lực của pháp luật.

1) Có tài sản công là có tham nhũng.

Luật phòng chống tham nhũng 55/2005/QH ghi: “Tham nhũng là hành vi của người có chức vụ, quyền hạn đã lợi dụng chức vụ, quyền hạn đó vì vụ lợi. Đối tượng áp dụng của Luật chủ yếu là các cơ quan, tổ chức, đơn vị có sử dụng ngân sách và tài sản của Nhà nước”. Như vậy, tham nhũng chỉ xảy ra ở nơi có tài sản nhà nước, và chỉ do những người có chức, có quyền thuộc bộ máy nhà nước thực hiện.

Có thể thấy ngay rằng, tất cả những thủ phạm của tham nhũng đều là đảng viên cộng sản. Vì không có người có quyền có chức mà không là đảng viên. Bởi vì phải là đảng viên thì mới được “có quyền và có chức”.

Trong một doanh nghiệp mà mọi loại tài sản đều là của chính chủ doanh nghiệp, thì mọi luật lệ được đặt ra, mọi biện pháp tổ chức, quản lý, sẽ nhằm chống lại tất cả những kẻ ăn cắp, chống lại mọi hành vi tham nhũng, nghĩa là mọi hành vi làm thất thoát hay mất mát tài sản của doanh nghiệp.

Ngược lại, trong doanh nghiệp nhà nước, trước một đống tài sản không phải là của

mình, nhưng lại được giao toàn quyền quản lý, chủ doanh nghiệp sẽ tìm mọi kẽ hở của cơ chế, của pháp luật để thủ lợi.

Có ba loại hành vi chính trong các thủ thuật tham nhũng:

Chiếm đoạt - bao gồm các hành vi thụt két trực tiếp từ công quỹ:

- Lập chứng từ giả rút tiền của công ty

-Thông đồng với chủ hàng nâng giá hàng, nâng giá máy móc thiết bị trong những hợp đồng mua sắm công, nâng giá trị quyết toán của dự án công trình, ăn chia phần chênh lệch.

- Tạo dựng chứng từ khống

- Lập quỹ đen, sổ kế toán kép.

Một ví dụ thực tế: trong Dự toán một dự án 100 km đường xa lộ của một PMU, có khối lượng san lấp và gia cố nền như sau:

-Cát san lấp, hạt trung, dày 2.25m: 15.000.000 m3 x 100.000 đ/m3 = 1.500 tỷ đ

Khi thi công "phát hiện theo số liệu khảo sát thực tế", chiều dầy bình quân của lớp đệm cát là 2.87m, tăng 0.62 m so với thiết kế, vì vậy, khối lượng cát lấp quyết toán cho bên B tăng lên: 3.700.000m3 x 100.000 đ/m3 = 37 tỷ đ.

Như vậy, chỉ cần ghi vào biên bản "khảo sát thực tế" con số bịa ra là 2, 87m, thì số tiền không làm mà được thanh toán 37 tỷ đồng.

Số tiền chênh lệch so với dự toán 37 tỷ đ này sẽ được thỏa thuận "cưa", theo tỷ lệ 2:1, bên A:2, bên B:1. Cả hai cùng có phần, nhưng Nhà nước mất không 37 tỷ đồng.

Đây mới chỉ khối lượng san lấp, trong công trình xây lắp còn rất nhiều khối lượng khác, như khối lượng đào đắp đất, khối lượng bê tông, gia công và lắp đặt thép…tất cả sẽ được "dựng" theo cách này, quyết toán thông thường sẽ đội lên, tăng gấp hai, ba lần dự toán. Và không thể làm được gì, vì khi nghiệm thu hoàn công, tất cả đã chìm ở dưới đất hoặc nằm trong những phần khuất, chỉ còn những biên bản do cán

bộ hai bên ký nhận.

b) *Chiếm dụng*: còn gọi là "tay không bắt giặc" hay kỹ thuật "ném đá ao bèo", bao gồm các thủ đoạn sử dụng vốn nhà nước trong một thời gian cực ngắn, hoàn trả để xóa dấu vết ngay sau khi hoàn tất phi vụ. giống như việc ném đá ao bèo, không còn dấu vết. Trước mỗi cơ hội, chẳng hạn như hàng hóa giá, phân phối đất quy hoạch, cổ phiếu công ty mới niêm yết…Ban lãnh đạo công ty giải quyết cho cá nhân lãnh đạo mỗi người tạm vay "kín" một khoản tiền từ vài tỷ tới vài chục tỷ đồng. Mua xong, chớp cơ hội lên giá, (nhiều khi, công ty hay tập đoàn, cùng hùn với các tập đoàn khác, cùng ngân hàng v.v.. "làm giá"), bán ngay, hoàn trả lại vốn vay cho công ty, và ăn chia, tẩu tán lập tức khoản chênh lệch, như không hề có chuyện gì xảy ra.

Các công ty kinh doanh ngoài ngành sản xuất chính cũng vậy. Công ty kinh doanh bất động sản, công ty du lịch, công ty chứng khóan, nhà hàng, khách sạn…là những công ty hoạt động nhờ vốn sản xuất được cấp từ ngân sách chuyển sang dưới dạng cho vay nội bộ, kế toán sổ. Khi cần mua gấp một lô đất, một biệt thự, mua gấp một lượng cổ phiếu được dự đoán tiềm năng, các công ty này được Tổng hay Tập đoàn cấp vốn, sẽ hoàn trả khi hoàn thành "phi vụ". Loại công ty trái ngành này khi lãi, họ hoàn trả vốn, không phát sinh chứng từ, còn chênh lệch, họ chia nhau chứ không chuyển về cấp trên. Chỉ khi lỗ, họ mới để nguyên trạng, coi như rủi ro trong kinh doanh. Vì vậy, các công ty con kinh doanh trái ngành, không bao giờ lãi.

Thí dụ: Một Tổng công ty ngành xây dựng có 12.000 công nhân viên chức, lập một dự án khu dân cư, cho khoảng 10.000 căn hộ. Lãnh đạo lập dự án, xin liên hiệp công đoàn xác nhận khó khăn về nhà ở của công nhân viên chức. Dự án được duyệt cấp 120 ha. Tổng công ty lập luận chứng dùng tài sản cố định để thế chấp vay ngân hàng đầu tư, nhưng không đủ. Lãnh đạo quyết định chuyển vốn sản xuất cho dự án vay. Đất được cấp với giá đất nông nghiệp chuyển công năng, bình quân 120.000 đ/m2, trong khi giá thị trường tại thời điểm đã là 1.200.000 đ/m2. Công ty phân lô và ưu tiên bán trước cho cán bộ công nhân viên, với giá "đảm bảo kinh doanh" là 145.000 đ/m2. Nhưng công nhân không có tiền. Công đoàn công ty hội ý với lãnh đạo dùng vốn sản xuất và huy động các quỹ khác cho công nhân vay ngắn hạn ba tháng. Tất nhiên, số công nhân có nhu cầu và có khả năng chỉ chiếm khoảng 30%. Số lô còn lại, lãnh đạo công ty chia nhau. Mỗi người năm mươi, sáu mươi lô. Tổng giám đốc

nhờ người khác đứng tên mua tới hai trăm lô. Nhưng cái đáng nói là không một ai phải bỏ tiền ra. Chỉ là lập danh sách. Còn tiền thì công ty cho vay. Cũng chỉ là vay trên sổ sách, không phải suất tiền ra rồi nhập tiền vào.

Ba tháng sau, có sự cố về tài chính, dự án thông báo tạm ngừng do thiếu vốn đầu tư. Công ty ra thông báo đòi nợ. Chậm phải chịu lãi suất thị trường là 2%/tháng. Đa số công nhân không chạy được tiền trả nợ, nên chạy chọt bán nhượng đất. Công ty lại đứng ra mua "giúp", với giá bằng giá thị trường, chỉ rút đi 10% tình nguyện ủng hộ công ty. Như vậy mỗi m2 giá 1.000.000 đ, người bán cũng có được một khoản thu không 90.000.000 đ, vì từ lúc mua cho đến lúc bán, không hề phải bỏ ra xu nào.

Tuy nhiên, tất cả đất dự án, bây giờ lọt vào tay lãnh đạo gần như cả 100%. Công ty liền lập tức tung vố tập trung hoàn thiện hạ tầng cơ sở, vừa tung tiền cho quảng cáo, vừa cho "đàn em" làm cò mồi, đến làm "hợp đồng" xin mua khối lượng lớn, với giá ngất ngưởng, nhằm tạo giá ảo và kích giá lên tột đỉnh.

Chín tháng sau, giá lô đất của dự án tăng vọt. Mỗi m2 hạng hai đã có giá 12 triệu đồng, hạng một tới 28 triệu/m2. Như vậy, chỉ riêng 480.000 m2 đất nhà ở, lãnh đạo công ty thu 7.200 tỷ đ. Hạch toán chi phí, quà cáp, thủ tục, thuế má v.v… còn lãi ròng khoảng 1.200 tỷ. Chia ra, cá nhân mỗi lãnh đạo thu gần 40 tỷ trong vòng một năm. Không một ai phải bỏ ra một xu. Đó gọi là "tay không bắt giặc", tiền huy động của công ty lập tức được hoàn trả và xóa mọi vết tích. Giống như sau khi ném một hòn đá xuống ao bèo tấm. "Chỉ có Trời mới biết".

c) *Lợi dụng*: Lợi dụng lại bao gồm những thủ đoạn vặt vãnh, như cho thuê trụ sở, cho thuê đất bãi, nhà xưởng, xe, máy v.v nhưng để ngoài sổ sách, dùng để chiêu đãi khách khứa, biếu xén cấp trên, bao lương tháng cho những "cấp trên đặc biệt" và dùng để "thư giãn", "mát mẻ"cho nội bộ ban lãnh đạo. *Lợi dụng* cũng bao gồm các việc như phân phối ưu tiên hàng hoá, tài sản, hay nhà cửa hóa giá, máy móc, xe cộ "thanh lý". Đặc biệt là tuyển dụng lao động, bổ nhiệm các chức vụ quan trọng, và mức lương, mức thưởng.

Một ông Tổng giám đốc môt tổng công ty quan trọng của Bộ Giao thông Vận tải, có 9500 lao động. Trong đó có 1200 là người trong họ nhà ông, người cùng làng ông, xã ông và họ hàng bên vợ ông ở mãi ngoài Thanh Hóa. Người ta thấy ông có tính

thương người, dễ mủi lòng, nên tiếng lành đồn xa, cứ người nọ mách người kia. Được cái, ai cậy nhờ ông, ông cũng giúp được việc. Đâu có mất gì của nhà ông. Tổng công ty nhà nước đâu có hạch toán lỗ lãi chặt chẽ như công ty tư nhân. Nông dân, chẳng được đào tạo gì, nhưng công ty của ông lớn, cứ nhận vào, không làm việc này thì làm việc khác. Đông người, thì công ty của ông càng được gọi là công ty to. Một tay ông nuôi ăn cho cả 9500 con người. Ông cũng có công với xã hội lắm chứ.

Nhưng cái đáng phải học ông là cái kết quả mà sự rộng lượng, thương người của ông đem lại. Làng của ông trở thành một cái làng không có người thất nghiệp. Có khi phải thuê thợ gặt, thợ cấy từ các làng khác. Hàng năm, khi ông có việc về làng, về xã, người ta đón ông như đón một vị thánh sống. Các cụ già khúm núm, thưa gửi, các cháu gái tươi tắn thì cứ tíu tít chạy vòng quanh. Rồi thì cơ man nào quà nhà quê. Bà vợ ông đành phải nhỏ nhẹ nói thầm vào tai các bà, các cô: "lần sau thì phong bao cho dễ nhé". Thế là mỗi kỳ sinh nhật ông, sinh nhật bà xã nhà ông, rồi đến sinh nhật của đứa con gái duy nhất của ông, rồi tết lễ, mỗi kỳ như vậy bà vợ ông nhận đến cả nghìn phong bì, phong bì nào cũng ít nhất một triệu. Chẳng làm gì, mỗi năm cứ đều đều, vợ ông thu ba, bốn tỷ đồng, không phải khai báo, chẳng phải đóng thuế cho ai cả. Còn lộc của ông lại khác, có khi chỉ một tháng, ông cũng nhập két chừng ấy.

Các nước xã hội chủ nghĩa cũ khi chuyển sang cơ chế thị trường, đều xuất hiện nạn tham nhũng khác thường. Thực chất là một cuộc chiến tranh chiếm đoạt tài sản nhà nước của các quan chức có quyền. Toàn bộ nền kinh tế vốn chỉ có sở hữu nhà nước, thực chất là tài sản vô chủ, trong quá trình thị trường hóa đã biến nhanh thành tài sản tư nhân. Ở Nga và Trung quốc, xuất hiện những siêu tỷ phú trong một thời gian ngắn vô lý là vị vậy.

Sự bất lực của pháp luật.

Tham nhũng không bị ngăn chặn và trừng trị là do pháp luật không có hiệu lực. Sự bất lực của pháp luật có nhiều nguyên nhân.

Thứ nhất, tham nhũng chủ yếu xảy ra tại các doanh nghiệp nhà nước. Những người được trao quyền quản lý đều chủ yếu dựa trên vị thế chính trị, không căn cứ vào năng lực, lại không phải đặt tài sản bảo lãnh trách nhiệm, như ở các nước. Vì vậy,

Hội đồng quản trị, bao gồm chủ tịch, tổng giám đốc, ban kiểm soát và kế toán trưởng dễ dàng thống nhất với nhau trong một kế hoạch vụ lợi. Sự thông đồng tập thể này tạo một hệ thống khép kín. Không một ai, không một quyền lực nào từ bên ngoài phá vỡ nổi. Kế toán có hai thứ sổ sách được tiến hành song song, mọi nghị quyết của Hội đồng quản trị đều có hai biên bản đồng thời, một công khai, một tuyệt mật. Thanh tra, hay Kiểm toán chỉ được biết và được phép kiểm tra hệ thống "trắng". Loại tổ chức này chỉ bị phá vỡ từ bên trong, khi có sự ăn chia không sòng phẳng, hoặc có sự chuyên quyền quá đáng của người đứng đầu, hay nhóm đứng đầu.

Thứ hai, luật chống tham nhũng không thừa nhận tố cáo nặc danh. Không một ai từ bên ngoài, hay không dính líu tới nhóm quyền lợi có thể có được chứng từ, tài liệu chứng minh tham nhũng. Ngược lại, người có tài liệu không thể không thuộc nhóm tội phạm, ít nhất cũng có quan hệ với nhóm tội phạm. Chỉ có những người trong công ty, công nhân hay viên chức, nhận biết được sự việc, hiện tượng, nhưng lại không thể có bằng chứng, nếu tố cáo, dễ dàng bị quy tội vu cáo. Vì vậy, luật chống tham nhũng trên thực tế là ngăn cản và vô hiệu hóa những hoạt động chống tham nhũng vì 99% đơn thư khiếu tố là đơn thư nặc danh.

Thứ ba, trật tự xã hội phụ thuộc quyền lực tối thượng và tuyệt đối của pháp luật. Nếu luật pháp không phải là tối thượng, nghĩa là còn có thế lực khác cao hơn chi phối, điều khiển pháp luật, thì chính thế lực này đã vô hiệu hóa pháp luật. Nhất là khi thế lực đó là con người cụ thể, hay một nhóm người cụ thể, thì tham nhũng sẽ hướng lợi ích tới nhóm người này. Không một con người cụ thể nào cưỡng lại được sức hút của lợi ích, khi những lợi ích này quá lớn.

Việt Nam không phải là Nhà nước Pháp quyền theo nghĩa thượng tôn pháp luật. Bản thân tên gọi "Pháp quyền Xã hội chủ nghĩa", đã thể hiện Pháp luật nằm trong khuôn khổ xã hội chủ nghĩa, do "xã hội chủ nghĩa" điều chỉnh. Những quy chế của "xã hội chủ nghĩa" nằm bên ngoài và bên trên pháp luât, là quy phạm của pháp luật. Xã hội chủ nghĩa là cương lĩnh của đảng cộng sản. Đảng lãnh đạo xã hội bằng cương lĩnh. Pháp luật là bước thể chế hóa tư tưởng của cương lĩnh, là công cụ để thực hiện cương lĩnh. Như vậy, đảng cộng sản đứng bên ngoài và bên trên pháp luật. Cơ quan cao nhất của đảng là người làm pháp luật, điều khiển pháp luật. Bộ chính trị, vì vậy, thoát khỏi sự kiểm soát hoàn toàn của xã hội, và là những con người cụ thể có quyền

lực tuyệt đối. Mọi thế lực tham nhũng trong xã hội, đương nhiên, sẽ tập trung tìm kiếm sự che chắn từ Bộ chính trị và những người đứng đầu trong hệ thống đảng và chính quyền địa phương. Chính từ đây, các chỉ thị miệng, các cú điện thoại có khả năng vô hiệu hóa bất cứ điều luật nào. Người ta không sợ luật, không nghe Luật, mà sợ đảng và chỉ nghe đảng.

Về thực chất, Đảng quyết định hết thảy. Không có quyết định của Bộ chính trị, thì dù "Bộ tài chính đã 4 lần kiểm tra", "Thanh tra chính phủ 11 lần thanh tra", nhưng không kết luận được gì. Thủ tướng không thể kỷ luật, không thể cách chức một ai trong số lãnh đạo của Vinashin. Chỉ khi Ban kiểm tra Trung ương quyết định, tức là khi Bộ chính trị bật đèn xanh, thì vụ việc Vinashin mới bị phanh phui. Cho nên dễ dàng thấy rằng, vụ bê bối Vinashin gây thiệt hại cho công quỹ hành trăm ngàn tỷ đồng, suy cho cùng là trách nhiệm của Bộ chính trị, ít nhất cũng là trách nhiệm trực tiếp của những người chủ trương đưa "kinh tế nhà nước là kinh tế chủ đạo", và chủ trương tiếp tục tăng cường đầu tư, với tham vọng biến nó thành "nền tảng của kinh tế xã hội chủ nghĩa", "có sức mạnh bao trùm", tức là vô hiệu hóa nền kinh tế đa thành phần, nhằm quay trở lại nền kinh tế tập trung, "hoàn thành giai đoạn quá độ lên chủ nghĩa xã hội trong vòng 20, 25 năm" nữa.

Thực tế ở Việt Nam hiện nay không có pháp luật. Pháp luật in thành sách chỉ có ý nghĩa hình thức. Pháp luật thực có hiệu lực là những chỉ thị của Bộ chính trị, của từng cá nhân ủy viên bộ chính trị. Có chỉ thị văn bản, có chỉ thị miệng. Có khi không phải là chỉ thị, mà chỉ đơn thuần là gợi ý, góp ý. Có khi trực tiếp, cũng nhiều khi thông qua trung gian.

Chống tham nhũng là triệt tiêu tài sản công và loại bỏ siêu quyền lực.

Ai cũng bảo "không thể chống được tham nhũng", "tham nhũng do con người sinh ra, chỉ khi không còn con người thì tham nhũng mới hết".

Đúng mà không đúng. Bản tính của con người là hám lợi, vì thực chất sự tồn tại của con người là sự tìm kiếm lợi ích.

Nhưng xét các điều kiện của tham nhũng như các phân tích trên, thì thấy rõ ràng, chống tham nhũng không khó: chỉ có hai việc phải làm, là triệt tiêu tài sản công và

làm cho pháp luật trở thành tối thượng.

1) **Phải sở hữu hóa mọi tài sản xã hội:**

Nguồn gốc của tham nhũng là tài sản công, tức là tài sản trên thực tế là vô chủ. Vì vây, về nguyên tắc, phải sở hữu hóa tối đa những tài sản được gọi là tài sản nhà nước, tài sản toàn dân.

- Trước hết là giải tán các tập đoàn, các tổng công ty nhà nước. Hiện các doanh nghiệp nhà nước (DNNN), bao gồm 8 tập đoàn, 96 tổng công ty, hàng nghìn công ty lớn nhỏ, nắm giữ khối tài sản quốc gia rất lớn, trên 400.000 tỷ đồng = 70% tổng tài sản cố định của cả nước, sử dụng 20% vốn đầu tư toàn xã hội, 50% vốn đầu tư của nhà nước, 60% tín dụng ngân hàng và 70% nguồn vốn ODA...Nếu chỉ tính thiệt hại do tham nhũng khoảng 5%, thì thất thoát hàng năm cũng có thể tới 160.000 tỷ, bằng ngân sách của một tỉnh 10 triệu dân. Chỉ sau ba năm, riêng Vinashin đã gây thiệt hại 86.000 tỷ đồng.

Cần phải tư hữu hóa khối lượng tài sản chung này càng sớm chừng nào càng đỡ thiệt hại cho dân, cho nước chừng ấy. Vì tài sản của nhà nước đang từng ngày, từng giờ biến thành tài sản của chính những người được giao quyền quản lý. Nếu có ai đó làm cái việc thống kê tài sản của hơn 3000 vị chủ tịch HĐQT, Tổng giám đốc, Giám đốc, Kế toán trưởng của các tập đoàn, các tổng, các công ty nhà nước, sẽ thấy rằng, trong có vài năm, tài sản riêng của các quan chức này đã tăng như có phép tiên, và hãy xem cách sống xa sỉ của họ.

Cần phải kiên quyết từ bỏ chủ trương nguy hiểm là tăng cường đầu tư cho khu vực nhà nước, nhằm đưa khu vực kinh tế nhà nước thành lực lượng chủ đạo, nền tảng của nền kinh tế của chủ nghĩa xã hội trong khoảng 20-25 năm nữa. Chủ trương này phản lại luật phòng chống tham nhũng, tiếp tục hút kiệt ngân sách, hút kiệt sức dân, tiếp tục phân hủy các yếu tố tích cực, lành mạnh của kinh tế thị trường, tiếp tục nuôi dưỡng tham nhũng, nguy cơ dẫn đến phá sản toàn bộ nền kinh tế.

- Loại tài sản công thứ hai, trung tâm của nạn tham nhũng, là đất đai. Chỉ vì đất là tài sản nhà nước, không có ai là chủ thực sự, nên bất cứ quan chức nào có quyền, có cơ hội là “thu hồi”, là “chuyển nhượng”. Nếu Kinh tế nhà nước là trung tâm tham

những của bộ máy trung ương, thì đất đai là trung tâm tham nhũng có nguồn gốc địa phương.

Khoản 1 Điều 5 Luật Đất Đai nói: "Đất đai thuộc sở hữu toàn dân do Nhà nước đại diện chủ sở hữu". Việc nhà nước có toàn quyền về ruộng đất đã khiến cho "Cán bộ địa phương bán đất công bừa bãi như bán mớ rau, con cá. Tỉnh nào cũng có chuyện chính quyền cấp cơ sở bán đất vô tội vạ. Ngay giữa thủ đô Hà Nội cũng bán đất vô tội vạ. Tham nhũng đất đai nan giải lắm. Các kiểu tham nhũng đất đai thì muôn hình vạn trạng". Đó là nhận xét của Thiếu tướng Trịnh Xuân Thu, Phó Tổng Cục Trưởng Tổng Cục An Ninh, Bộ Công An (Tuổi Trẻ ngày 08/7/2006).

Theo thống kê của Thanh Tra Chính phủ, số đơn thư khiếu tố về đất đai năm sau cao hơn năm trước mà không giải quyết dứt điểm được, khiếu kiện kéo dài hơn 10 năm vẫn chưa kết thúc.

"Báo cáo của Thanh tra Chính phủ cho thấy, so với 2009, năm nay các cơ quan nhà nước tiếp nhận hơn 157.000 đơn thư khiếu nại, tố cáo (tăng gần 30%). Nội dung khiếu nại chủ yếu về lĩnh vực đất đai (gần 70%). Nội dung tố cáo tập trung vào lĩnh vực hành chính (chiếm 94% và chủ yếu liên quan tới cán bộ có biểu hiện tiêu cực, tham nhũng trong quản lý đất đai, …)". (VnExpress 27/9/2010)

Nhà nước đã tước đoạt quyền sở hữu vốn có của dân, vốn là những tài sản do công sức khai phá và cải hóa, có khi nhiều đời mới có được. Cần phải trả lại cho dân, và cần phải tư hữu hóa toàn bộ đất đai.

Vì sở hữu tòan dân chống lại luật phòng chống tham nhũng.

2) **Làm cho luật pháp trở thành quyền lực tối thượng.**

Muốn chống tham nhũng có hiệu quả, thì pháp luật phải thực sự có hiệu lực. Muốn vậy, pháp luật phải độc lập và phải là quyền lực cao nhất và tuyệt đối.

Đảng chủ trương xây dựng nhà nước Pháp quyền. Đó là một chủ trương đúng. Trong cơ chế chính trị độc đảng, duy nhất chỉ có đảng mới làm được công việc tối quan trọng này. Nhưng khó khăn nhất là làm thế nào để đảng, dù là người lãnh đạo xã hội cũng không đứng trên pháp luật. Như vậy, Pháp luật phải có quy định những hành

vi vi phạm quyền tối thượng của pháp luật. Tổng bí thư, Bộ chính trị sẽ phải bị đưa ra Tòa do những hành vi lạm quyền của mình. Đây là việc khó đối với một lối tư duy truyền thống, một thứ đầu óc kiểu vua chúa phong kiến, vua là luật. Nhưng là bình thường ở các nước dân chủ pháp quyền hiện đại. Chỉ cần trong đảng một tư duy mang tính thời đại, một khao khát giải phóng cho dân, một lần cho muôn đời. Một Tổng bí thư công tâm sẽ làm được sứ mệnh khó khăn này. Ta sẽ không là vua, nhưng sẽ vĩnh viễn không còn kẻ nào là vua. Ta sẽ bớt đi quyền lực, bớt đi bổng lộc, nhưng ta sẽ giải phóng một dân tộc, giải phóng cả một đất nước. Lịch sử sẽ tôn vinh ta mãi mãi muôn đời.

Nếu Pháp luật trở thành tối thượng và xã hội không có tài sản vô chủ, sẽ không còn tham nhũng.

Cổ phần hóa là phép biến tài sản công thành tài sản tư

3) **Phải sở hữu hóa mọi tài sản công.**

Nhưng nếu sở hữu hóa bằng cách cổ phần hóa, và cổ phần hóa theo kiểu hiện nay, thì tất cả mấy nghìn công ty nhà nước, sau khi cổ phần hóa, sẽ vẫn là những công ty cũ, vẫn những con người ấy, trình độ năng lực vẫn vậy, tức là biện pháp kinh doanh và quản lý vẫn như cũ, chỉ có khác là tài sản đang của nhà nước bỗng trở thành tài sản riêng, của chính những người đang nắm quyền lãnh đạo công ty.

Một ví dụ có thực: Công ty nhựa T.H. thuộc Tổng công ty nhựa Sài gòn, Bộ công nghiệp nhẹ, năm 2002 được quyết định cổ phần hóa. Tài sản công ty được Hội đồng định giá 5, 7 tỷ đồng, bao gồm một nhà trụ sở ba tầng, tổng diện tích sử dụng 1200m2, nhà xưởng 1700m2 gồm xưởng sản xuất nhựa tổng hợp và xưởng in bao bì, một xưởng may công nghiệp 300 máy may, diện tích 1000m2, bếp tập thể và nhà ở công nhân, nhà cấp 4, diện tích 2400m2.

Hội đồng quyết định phát hành cổ phiếu, với mệnh giá 10.000 đ/cổ phiếu. Nhà nước chỉ giữ 10% cổ phần. Để "không gây biến động, ảnh hưởng sản xuất", 51% được giành cho hội đồng quản trị, gồm bí thư đảng ủy cũ bây giờ thành Chủ tịch HĐQT kiêm bí thư, đương kim giám đốc, hai phó giám đốc, kế toán trưởng, và thư ký công đoàn, nay thành ủy viên ban kiểm soát, 10% cho đại diện của Tổng công ty và Bộ

chủ quản, 10% giữ làm chứng chỉ quỹ, còn lại bán cho cán bộ công nhân viên. Không bán ra ngoài. Tất cả thủ tục, nguyên tắc, đều được làm như thật. Duy chỉ có việc thu và nộp tiền cổ phiếu thì không. Công ty cho vay bù cho những cá nhân "khó khăn", không đủ tiền mua số cổ phiếu được phân phối. Cổ phiếu sau đó được đăng ký trên sàn OTC.

Hai năm liền sau khi cổ phần hóa, công ty báo cáo lỗ. Nợ xấu. Cổ phiếu tụt dốc, chỉ còn 5.000 đ/cổ phiếu, 50% thấp hơn so với mệnh giá phát hành. Công ty họp công nhân viên chức thông báo tình hình, và đứng ra mua lại nguyên giá cổ phiếu của công nhân, nhằm "cứu vớt thiệt hại" cho cán bộ công nhân viên trong nội bộ công ty. Gần 20% cổ phiếu nằm trong công nhân viên được lãnh đạo công ty thu lại như vậy. Nói bán đi và mua lại, nhưng phần lớn là thanh toán trên sổ. Trước đây là công nhân vay để mua, bây giờ là công nhân bán, để trả. Chẳng có gì phát sinh, chỉ có đổi tên người sở hữu cổ phiếu. Chủ tịch bây giờ nắm 15%, Giám đốc nắm 15%, còn lại chia đều trong Hội đồng.

Cuối năm, công ty tiến hành điều chỉnh vốn điều lệ. Hội đồng định giá lại, tài sản của công ty bây giờ là 30 tỷ đồng. Công ty phát hành thêm cổ phiếu. Giá bán gấp 6 lần mệnh giá. Báo cáo tài chính cuối năm, công ty lãi, nợ xấu không còn.

Cổ phiếu trên thị trường tăng vọt. Công ty quyết định bán ra thị trường một lượng lớn cổ phiếu, với lý do chặn "bong bóng", giữ ổn định. Tiền chênh lệch cho lãnh đạo "vay" để thanh toán tiền nợ mua cổ phiếu. Một vài "tiết lộ, rò rỉ" cho biết khả năng sẽ lỗ lớn trong năm của công ty, và "khả năng" sẽ tiếp tục bán ra một lượng lớn cổ phiếu nữa. Và thế là trên thị trường, cổ phiếu tụt thảm hại. Tới đáy thì công ty lại mua vào bù lại số cổ phiếu bán ra, khép kín sổ sách, coi như không có phát sinh chứng từ. Toàn bộ số cổ phiếu, lãnh đạo không ai phải bỏ ra một xu.

Nhưng ngược với "tin đồn thất thiệt", cuối năm, báo cáo tài chính công ty lãi lớn. Tài sản cố định tăng vọt.

Năm 2008, công ty xin đăng ký niêm yết. Theo yêu cầu của Sở chứng khoán, phải có tài sản trên 80 tỷ. Công ty lại xin điều chỉnh vốn điều lệ. Kiểm toán nhà nước xác nhận tài sản của công ty năm 2008 là 120 tỷ đ.

Thế là, công việc biến hóa hoàn thành. Ông bí thư đảng ủy trước đây là một đảng viên thực sự của giai cấp vô sản. Lương của ông thời ấy là 63 ngàn đồng một tháng. Ông đi làm bằng chiếc xe đạp lóc cóc. Căn nhà vợ chồng ông được phân là hai gian cấp 4 ghép lại, 36 m2. Sau sáu năm, ông thành chủ nhân của một cổ phần 15% của một công ty có tài sản là 120 tỷ, nghĩa là ông "tự nhiên" có 18 tỷ đồng và hàng năm hưởng 15% lợi nhuận của công ty.

Nếu cổ phần hóa toàn bộ số tài sản 400.000 tỷ đồng của các tập đoàn, các tổng, các công ty nhà nước hiện nay, thì lập tức có ít nhất 51% số này biến tài sản của cán bộ đảng, số còn lại sẽ biến mất dần dần. Còn tăng vốn, còn cung cấp tài chính cho các công ty nhà nước, còn làm mất tiền của dân.

Quốc hội phải thành lập một Hội đồng Quốc gia xác định lại giá trị tài sản của tất cả các doanh nghiệp quốc doanh. Tổ chức bán đấu giá công khai, thu tiền về cho ngân sách. Có thể bán 90% các doanh nghiệp này.10% còn lại do chính phủ trực tiếp quản lý, nhưng cho tư nhân thuê, hoặc thuê giám đốc điều hành kinh doanh, với điều kiện những đối tượng này phải đặt trước 10% giá trị tài sản, làm bảo lãnh cho hợp đồng.

Công ty nhà nước là công ty đại chúng

Xét về bản chất, thì tất cả các công ty nhà nước, tức là các công ty có tài sản cố định là tài sản quốc gia, có tiền vốn kinh doanh là tiền do ngân sách nhà nước cấp là một loại công ty cổ phần, trong đó cổ đông là nhân dân cả nước, những người đóng thuế tạo nên ngân sách.

Các công ty nhà nước phải được tổ chức và quản trị theo luật doanh nghiệp, không thể có luật riêng. Mọi quyết định liên quan tới sự tồn tại của doanh nghiệp, chiến lược kinh doanh, bổ nhiệm và bãi miễn HĐQT… sẽ do Đại hội cổ đông quyết định. Quốc hội là cơ quan đại diện của dân, vì vậy, phải do quốc hội quyết định. Báo cáo tài chính hàng năm phải được công bố cho toàn dân trên diễn đàn Quốc hội.

Xét theo cách nhìn này, Chính phủ tự cho mình quyền chủ quản của các doanh nghiệp quốc doanh là phạm luật. Tất cả các doanh nghiệp nắm giữ trên 20 tỷ đồng tài sản cố định phải là doanh nghiệp trực thuộc Quốc hội và tất cả các chương trình kinh doanh sử dụng trên 20 tỷ đồng tiền vốn, phải do Quốc hội phê chuẩn.

Như vậy sẽ phải hình thành một Ủy Ban quản lý tài sản quốc gia, nằm trong Quốc hội. Ủy Ban này sẽ tổ chức quản lý và kiểm soát hoạt động kinh doanh khu vực quốc doanh, với tư cách như Ban kiểm soát trong Hội đồng quản trị.

Ủy Ban phòng chống tham nhũng phải trực thuộc Quốc hội.

Xét nguyên nhân và các yếu tố tạo nên tham nhũng, thì Chính phủ là đối tượng cuả Luật phòng chống tham nhũng, chứ không phải là chủ thể. Tài sản công nằm trong tay Chính phủ. Cán bộ công chức, những người có quyền, có chức cũng nằm trong hệ thống của bộ máy Chính phủ. Như vậy, để chống tham nhũng, phải đặt Chính phủ dưới dự giám sát của nhân dân, chứ không phải là ngược lại. Chính phủ không thể vừa là thủ phạm, vừa là cảnh sát.

Luật phòng chống tham nhũng có hiệu lực từ năm 2006, nhưng không phát huy hiệu quả, chính là do sai phạm này. Rất có thể chính ông chủ tịch Ủy ban nhân dân là đầu mối của mọi tệ nạn tham nhũng diễn ra trong tỉnh, thì ông ta lại là chủ tịch của Ban phòng chống tham nhũng. 90% đơn thư tố cáo tham nhũng liên quan tới chủ tịch xã, thì ông này lại là người điều khiển hệ thống chống tham nhũng của xã… Từ khi thành lập, không một cơ quan phòng chống tham nhũng nào phát hiện được tham nhũng trong địa phương mình, cơ quan, tổ chức của mình, là vì vậy.

Luật tham nhũng là công cụ của dân chống lại những hành vi vụ lợi của bộ máy nhà nước, vì vậy, các Ủy ban phòng chống tham nhũng phải là tổ chức trực thuộc Quốc hội, do dân bầu ra. Các Ban phòng chống tham nhũng hiện nay thuộc bộ máy nhà nước là những tổ chức vi hiến, đang vi phạm pháp luật.

Thưa quý vị.

Tham nhũng có quy luật tự thân. Nó xuất hiện ngay từ khi bắt đầu có của cải dự trữ trong cộng đồng. Nó tồn tại và không bao giờ từ bỏ cuộc sống của loài người.

Loài người đã bắt đầu đấu tranh chống tham nhũng từ khi có nhà nước. Bởi vì cùng với nhà nước, xuất hiện thứ tài sản công, là tài sản không trực tiếp của ai, đồng thời xuất hiện những con người có mối quan hệ trực tiếp với loại tài sản đó. Đó là nguồn gốc của tham nhũng, gọi là hành vi ăn cắp của công, thông qua việc lợi dụng quyền

chức của công chức nhà nước.

Cùng với sự phát triển của nền văn minh xã hội, quy luật tối ưu hóa lợi ích tổng thể, tức là tối ưu hóa lợi ích cá thể trong lợi ích tối ưu của cộng đồng, đã dần dần hoàn thiện mối quan hệ giữa các chủ thể xã hội với nhau. Đối kháng giai cấp đã được thay thế bằng sự đồng thuận trên nền tảng tối ưu hóa lợi ích toàn cục. Tham nhũng vì thế được hạn chế tới mức thấp nhất, vì bản chất của tham nhũng là hủy hoại lợi ích tổng thể, tức là hủy hoại lợi ích của tất cả.

Tuy nhiên, tham nhũng không thể mất đi nếu không có tác động tích cực của ý chí con người. Tham nhũng có nguồn gốc từ nhà nước, nên mức độ tham nhũng vừa là thước đo sự hoàn thiện của thể chế, vừa phản ánh phẩm chất của người cầm quyền. Sự hoàn thiện của thể chế thể hiện ở tính hiệu quả của pháp luật. Phẩm chất của người cầm quyền chính là thái độ của chính quyền đối với nạn tham nhũng.

Thủ tướng Nga Putin đã đề nghị trước Hạ nghị viện, tháng 3 năm 2008 rằng: "Phải chặt đứt tay những tên tham nhũng như thời trung cổ" và ông khẳng định: "chỉ cần thật sự bắt đầu hình phạt này, thì có khi chỉ mới chặt vài trăm cái tay, cũng đã đủ chấm dứt ngay nạn tham quan".

Có hai cái đúng trong qua đề nghị của ông: Một là, luật pháp không nghiêm thì không trị được tham nhũng. Hai là: Lãnh đạo không trong sạch thì luật pháp không được thực hiện.

Ở Việt Nam, lòng tin của dân chúng đối với đảng, với pháp luật nhà nước đã giảm tới mức nghiêm trọng từ sau khi Nguyễn Việt Tiến vênh vang ra tù còn đòi phục chức, từ sau khi thiếu tướng Phạm Xuân Quắc bị ép buộc về hưu, Đề án 112 với thất thoát hàng nghìn tỷ đồng mà xét xử bỏ xót tội phạm, vụ án Huỳnh Ngọc Sĩ vẫn còn đang bỏ ngỏ, Chủ tịch tỉnh mua dâm, Vinashin 3 năm gây tổn thất 86.000 tỷ đ v.v…

Tại sao đảng không xử quyết liệt, triệt để hơn? Đảng không muốn hay đảng không thể? Tại sao không muốn, và tại sao không thể?

Tại sao Putin có thể tuyên bố cắt tay những kẻ tham nhũng? Tại sao Trung quốc có

thể xử tử hình đảng viên tham nhũng? Thứ nhất là do ý chí của lãnh đạo đảng. Thứ hai là do đảng không dính bùn.

Một bài báo từ trong nước nói "Dân ta xem thời sự trên VTV, thường hay bình luận: Phải mạnh tay xử lý quan tham như bên Trung Quốc, tức phải bắn bỏ ngay những tên đầu sỏ, để làm cho chúng chùn bước! Phải làm đâu chắc đấy, chứ cứ bắt, rồi tha; nay có tội, mai vô tội; xử tội này, để lại tội kia; hoặc kéo dài điều tra... thì sẽ dẫn đến nhờn pháp luật!"

Dù sao, để có một tương lai lành mạnh, trong sáng hơn cho đất nước, cho dân tộc, thì lúc này, mọi con mắt cũng dồn vào nơi đảng, trông chờ vào ý chí của lãnh đạo đảng, của bản thân Tổng bí thư, của Bộ chính trị, của 160 ủy viên trung ương.

Vì sự thật là: Đảng đang nắm quyền tuyệt đối và chống tham nhũng không phải là quá khó.

24/12/2010

Thần Tự Do Muôn Năm

Hỡi tất cả bà con cô bác, hỡi tất cả đồng bào.

Loài người tiến hóa từ loài thú vốn tự do.

Con người vốn sinh ra tự do.

Tự do là nguồn gốc tiến hóa của lịch sử, là bản thể của xã hội loài người.

Nhưng Tự do đã bị biến dạng từ khi có Nhà nước.

Nhà nước luôn là lực lượng làm biến dạng tự do, hạn chế tự do.

Nhà nước chuyên chế, nhà nước độc tài là nhà nước tước đoạt và tiêu diệt Tự do.

Thần Tự Do là Mẹ của các Thần Dân Chủ, Thần Thịnh Vượng và của Tất cả các vị Thần khác.

Có sự bảo hộ và che chở của Thần Tự Do, bất kỳ một dân tộc nào cũng sẽ trở thành bất diệt. Trong khi thờ những vị thần của mình, tất cả hãy cùng thờ Thần Tự Do.

Thần Tự Do đã giáng thế tại Pháp, nơi khai sinh Tuyên ngôn nhân quyền, Thần Tự Do đã hóa thân trụ trì tại Mỹ, bảo hộ cho quốc gia này trở thành quốc gia văn minh đứng đầu nhân loại.

Dân tộc Việt Nam là một dân tộc yêu tự do. Lịch sử của dân tộc Việt nam là lịch sử đấu tranh giành Tự Do Độc Lập. Dân tộc Việt Nam xứng đáng được hưởng Tự Do, xứng đáng được Thần Tự Do che chắn và chăm sóc.

Vì vậy, tất cả hãy tham gia Cuộc vận động tiến tới thành lập "Ủy ban Vận động Dựng tượng Thần Tự Do tại Việt Nam".

Lời kêu gọi này có mục đích trước mắt là kêu gọi tranh luận, để tập hợp sáng kiến và xây dựng tính khả thi của Dự án.

Ủy ban sẽ gồm các nhân vật nổi tiếng và có uy tín rông rãi trong và ngoài nước như: GS Đăng Thái Sơn, GS Ngô Bảo Châu, GSTrần Khuê, GS Trần Phương, Nhà văn Nguyên Ngọc, GS Phan Đình Diệu, nguyên Chủ tịch Quốc hôi Nguyễn Văn An v;v…các nhà hoạt động cho Tự Do xã hội như: nhà báo Bùi Tín, nhà vănVũ Thư Hiên, Đoàn Viết Hoạt, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Hòa Thượng Thích Quảng Độ…Các tờ báo có uy tín trong và ngoài nước như Vienamnet, Thanh niên, Tuổi trẻ, hội Người già, hội Cựu chiến binh… các báo mạng như Đàn Chim Việt, Xcafe, Đối thoại, Thông luận v.v…

Ủy ban sẽ hoạt động theo nguyên tắc tự nguyện, tình nguyện và không vụ lợi, trừ các nội dung có yêu cầu chuyên môn cao.

Cuộc Vận động sẽ được tổ chức chủ yếu theo phương thức công khai, hợp pháp, nhưng có thể linh hoạt, uyển chuyển.

Hoạt động của Ủy Ban Vận động sẽ có thể (căn cứ thảo luận, trưng cầu), gồm những nội dung sau:

- Biên soạn các tài liệu và tuyên truyền rộng rãi ý nghĩa của Dự án.
- Tổ chức mạng lưới các cấp của Ủy ban vận động
- Thống nhất phối hợp giữa các ban trong hệ thống
- Vận động sự ủng hộ và hỗ trợ quốc tế của tất cả các nước cho dự án cả về chính trị lẫn tài chính.
- Nghiên cứu và biên soạn nghi lễ rước đón và thờ tụng Thần Tự Do tại Việt Nam như một nghi lễ tối thượng trong các nghi lễ dân tộc.

Ủy Ban Trung ương sẽ thành lập:

1) Ban quản lý Dự án nhằm trước mắt làm các nhiệm vụ sau:

- Xác định quy mô kích thước của Tượng thần
- Xác định địa điểm lắp đặt tại Việt Nam
- Lập luận chứng kinh tế kỹ thuật của Dự án, Tổng Dự toán của công trình, Tổng

vốn đầu tư của Dự án.

2) Ban vận động gây quỹ, bao gồm:

- Ban vận động trong nước, đối tượng là toàn dân, không phân biệt cộng sản hay không cộng sản.
- Ban vận động ngoài nước, đối tượng là toàn bộ người Việt và gốc Việt, toàn bộ nhân dân, các tổ chức, chính phủ, quốc hội của tất cả cácnước, không phân biệt quan điểm, không phân biệt chế độ.

Mỗi Ban sẽ mở một tài khoản trong nước, một ở nước ngoài và tiến hành vận động gây quỹ.

Tài khoản và hoạt động gây quỹ sẽ theo chế độ Kế toán công khai và kế toán mở. Mọi chứng từ đều có thể truy cập trên mạng, vô điều kiện vào bất cứ lúc nào.

Tượng Thần tự Do nếu theo nguyên mẫu hiện nay tại New York có chiều cao cả bệ và tượng là 93 m, nặng 229 tấn. Nếu tượng được bọc hoàn toàn bằng đồng đỏ nguyên chất dày 5mm, thì lượng đồng dùng cho việc bọc tượng sẽ là khoảng 800 tấn.

Giả sử Tổng dự toán của Dự án là 50 triệu USD, trong nước 30 triệu, và nước ngoài 10 triệu. Như vậy, nếu trong nước, mức đóng góp bình quân là 2.5 USD/người (khoảng 50.000 đ) thì số người quyên góp là 6 triệu người/ tổng số gần 50 triệu dân có thu nhập. Ở nước ngoài, nếu bình quân đóng góp 20 USD/người, thì số người tham gia là 500.000 người/ tổng số khoảng 4 triệu người.

Riêng khía cạnh tài chính cho Dự án, có thể thấy khả năng thực hiện là đảm bảo, chưa kể tiềm năng của khu vực ngoài nước là rất lớn, lấy bình quân 20USD/người là thấp, trong khi khu vực phi chính phủ của các nước có tiềm năng cực lớn không dự đoán trước được.

Cuộc vận động sẽ không mang mục đích chính trị. Trong các mục tiêu vận động, sự ủng hộ của đảng công sản Việt Nam là một mục tiêu tối quan trọng. Tư tưởng của cuộc vận động không có gì khác hay mâu thuẫn với lý tưởng của Đảng cộng sản. Chắc chắn cuộc vận động sẽ có được sự ủng hộ của Đảng và Chính phủ Việt Nam.

Hãy đốt lên ngọn lửa Tự Do cho hôm nay và cho muôn đời con cháu.

Tự Do cho dân tộc Việt Nam muôn năm!

26/12/2010

Chẳng lẽ Trời sẽ mỗi ngày một tối

Danh sách mà tờ báo Nhật, Asahi Shimbun, tiết lộ hồi giữa tháng 12/ 2010 thực chất là một tiết lộ cố tình từ Bộ chính trị, một mặt để thăm dò và đo lường dư luận, nhưng một mặt cũng nhằm dập tắt tranh chấp, ngầm ý việc ăn chia, sắp đặt "đã được giải quyết".

Tuy nhiên, diễn biến bên trong vẫn chưa kết thúc, vẫn có thể còn thay đổi, nhưng hình như được thua đã rõ.

Tin cho biết rằng Nguyễn Bá Thanh không "đủ phiếu" vào Bộ chính trị, nên không có ai thay Phạm Quang Nghị làm bí thư Hà nội, để ông này lên nắm vị trí chủ tịch Quốc hội. "Đủ" hay không "đủ" tất nhiên không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nhưng cũng có tin nói rằng chính Phạm Quang Nghị từ chối không nhận.Vì Chủ tịch Quốc hội vốn chẳng có "cửa" gì, mà "quyền rơm vạ đá". Muốn chứng tỏ uy quyền thì phải "chống lại Chính phủ", nhưng chống lại Chính phủ thì Quốc hội chắc chắn bị "bỏ đói", ống truyền huyết thanh sẽ lập tức bị cắt. Trên thực tế, ngay cả lương thưởng của Quốc hội cũng là do Chính phủ chi trả. Bí thư Hà nội, dù gần lửa, nhưng vẫn là "vua". Ông lại là người vừa tái đắc cử với số phiếu vượt xa người kế cận. Cho nên, mặc dù có chỉ đạo "cân bằng Nam-Bắc", ông vẫn "khiêm tốn" từ chối. Ông thừa biết, trong thời buổi "kinh tế thống trị, lý tưởng mất giá", Quốc Hội, thậm chí Tổng Bí thư, nếu không "cao tay" và không có "độc chiêu", thì cũng chỉ là "cơ cấu". Nông Đức Mạnh mang tiếng "Tổng" hai nhiệm kỳ, mà không định được số phận của "giả hoàng tử" Nông Quốc Tuấn. Thực quyền nằm trong tay Thủ tướng. Mạnh vì gạo! Thủ tướng có nhiều gạo. Tổng bí thư chỉ có nghị quyết.

Người ta nghĩ ngay tới Hồ Đức Việt, trưởng ban Tổ chức Trung Ương, người có học hàm cao nhất và học hành tử tế nhất trong Bộ chính trị, lại là hậu duệ của vị tiền bối

Hồ Tùng Mậu, người có vẻ xứng đáng kế vị chủ tịch Hội đồng lý luận trung ương Nguyễn Phú Trọng. Nhưng không. Hồ Đức Việt bị loại một cách thảm hại. Không có một chỗ trống nào cho ông ta cả. Và một nhân vật lúc đầu được coi là tiềm năng, nay phải chấp nhận về hưu "non". Chẳng hiểu bài học cay đắng bất ngờ này của ông ta là gì. Có người nói vụ "bổ túc Anh ngữ" tại Nhật vừa rồi, ông đã "hành xác thiếu kiềm chế" bằng ngân quỹ của đề án 165. Có người nói, ông đã thiếu khôn ngoan khi lạnh nhạt với phương án Nguyễn Chí Vịnh và Nông Quốc Tuấn. Có người lại cho rằng ông về là đúng, vì thứ nhất, ông không có hậu thuẫn "sân sau" từ hệ thống "đảng viên Giám đốc", thứ hai, Vịnh, tức là Tổng cục Hai, đã thuộc về Nguyễn Tấn Dũng từ sau "thắng lợi ngoại giao" ASEAN. Làm tổ chức mà không có "công cụ" thì chỉ là "bàn cho vui". Thay ông là Ngô Văn Dụ, Chánh văn phòng TW đương kim.

Ít ai ngờ rằng con người được đưa vào vị trí thứ ba này lại là Nguyễn Sinh Hùng, phó thủ tướng thường trực. Ông này là tác giả của hầu hết các tập đoàn kinh tế nhà nước, ngay khi còn là bộ trưởng tài chính, thời gian Nguyễn Tấn Dũng là phó thủ tướng phụ trách Tài chính, tức là thủ trưởng trực tiếp. Ông lên phó thủ tướng khi những bê bối trong việc quản lý vốn ODA những năm 2005.2008 còn chưa được giải quyết. Ở vị trí phó thủ tướng, ông lại vẫn tiếp tục được Thủ tướng giao đặc trách các vấn đề tài chính. Người ta biết rất rõ rằng các vụ bê bối tham nhũng trong các tập đoàn, trong các dự án lớn của quốc gia chủ yếu có nguyên nhân từ quản lý vốn, cả ngân sách lẫn ODA. Luật "lại quả 2% giá trị giải ngân" là một thứ luật không thành văn nhưng là thứ "luật sắt" trong ngành Tài chính và Kế hoạch đầu tư do ông và Võ Hồng Phúc thiết lập. Chính vì vậy mà ông "phải đảm đương" trách nhiệm tái cơ cấu và tái phục hồi Vinashin, vì không ai biết rõ bệnh của nó bằng ông và khu vực kinh tế nhà nước là lãnh địa bất khả xâm phạm của Chính phủ. Không phải là tái cơ cấu hay tái phục hồi gì cả, ông Dũng giao việc này là để ông lấp các kẽ hở dễ lộ mặt chính phủ. Người ta nói, trong chính phủ, ông là người hiểu và tâm phục Nguyễn Tấn Dũng. Nhưng cũng có người nói rằng, Nguyễn Sinh Hùng và Võ Hồng Phúc là "kiêu binh" trong đội ngũ chính phủ. Thủ tướng chỉ "ớn" hai "thằng cha này". Có thể vì hai cha này biết quá nhiều.

Nhìn toàn cảnh cuộc chiến, có thể thấy rằng phe Chính phủ, tức là phe Nguyễn Tấn Dũng đã thắng. Nhiều người còn giật mình ngạc nhiên trước sự trùng khớp với những dự đoán trước đó.

Khi trả lời Đại biểu Nguyễn Minh Thuyết, Nguyễn Tấn Dũng, dù "thâm trầm" cũng đã không kiềm chế được: "…còn khôn ngoan hay không thì tôi không biết nói thế nào"!!! Ngay sau đó, người ta đã linh cảm sự kết liễu vai trò Đại biểu của Nguyễn Minh Thuyết, và sự ra đi của Nguyễn Phú Trọng (dù là đi lên). Phải đưa ngay người của Chính phủ vào Quốc hội.

Việc tiết lộ của báo Asahi Shimbun về việc Nguyễn Tấn Dũng tiếp tục giữ ghế Thủ tướng đã khai tử mọi cuộc tấn công bằng hỏa lực Vinashin và dập tắt sự hoang mang đã có lúc mấp mé nguy cơ "trở cờ" của "giới chủ doanh nghiệp đỏ". Lực lượng "sân sau" này ngay lập tức "ra đòn". Và không ai ngờ rằng đây mới thực là "lực lượng". Chẳng trách, ở Mỹ người ta nói, chính giới tài phiệt gốc Do thái mới là Tổng thống.

Nguyễn Phú Trọng và Trương Tấn Sang chỉ là một giải pháp tạm thời hay "quá độ". Hai năm nữa, ngài Nguyễn "Lú" sẽ về hưu, và một cơ chế Tổng bí thư kiêm Chủ tịch nước, theo chủ trương "nhất thể hóa" sẽ đưa ngài Trương lên chức "cố vấn". Nguyễn Tấn Dũng sẽ cai trị ngai vàng. Đế quốc của ông ta đã lờ mờ hiện hình.

Nguyễn Chí Vịnh, người được thiết kế Bộ trưởng Quốc phòng, bắt đầu bằng vai trò "đại diện Đối ngoại của Quân đội" từ sau khi Nguyễn Tấn Dũng ký phong Trung tướng, bất chấp ý kiến của Đại tướng Võ Nguyên Giáp. Rất có thể ông Vịnh sẽ vào Trung Ương đợt này. Và con đường dẫn đến Bộ trưởng Quốc phòng đã được sắp đặt bằng cái chết đột ngột của Thượng tướng Nguyễn Khắc Nghiên, tổng tham mưu trưởng, người trước đó giữ vị trí đại diện đối ngoại Bộ quốc phòng.

Hai năm nữa, Phùng Quang Thanh sẽ thay ông Trương làm Chủ tịch, nếu chưa có "nhất thể" hóa. Và Nguyễn Chí Vịnh sẽ nắm quyền lực tuyệt đối của Quân đội nhân dân. Một năm nữa sẽ có chuyện bầu bổ sung Vịnh vào Bộ chính trị.

Trong khi chuẩn bị cho Nguyễn Chí Vịnh, vị trí thứ hai trong Bộ Chính trị, từ nay sẽ lại trả về cho Lê Hồng Anh, bộ trưởng Công an. Tất nhiên, vị trí thứ nhất từ nay là Nguyễn Tấn Dũng, dù không phải Tổng bí thư. Từ giờ trở đi, lý tưởng không còn

giữ vai trò tột đỉnh nữa rồi. Quyền lực thuộc về người phân phát bổng lộc. Tức là phân phát cổ phần trong các công ty cả quốc doanh lẫn "giả" tư doanh.

Cùng với Nguyễn Sinh Hùng nắm Quốc hội, Nguyễn Chí Vịnh nắm Quốc phòng, Lê Hồng Anh nắm Công an, Lê Thanh Hải nắm Sài Gòn, Trần văn Truyền nắm Ban Kiểm tra Trung Ương, thì dù có nhất thể hóa hay không, thực chất, thiên hạ đã thu về một mối, gọn trong lòng tay của Nguyễn Tấn Dũng. Hai năm nữa, Hoàng Trung Hải với sự non yếu về trình độ và non nớt về kinh nghiệm, sẽ chỉ là thủ tướng thiên lôi.

Còn chuyện "vênh nhau" giữa Thủ tướng và Thống đốc Ngân hàng Nguyễn Văn Giàu, chắc chắn sẽ được dàn xếp tức khắc. Ông Giàu sẽ phải ra khỏi chính phủ, nghĩa là không ngồi ghế Thống đốc ngân hàng nữa. Chưa biết chừng Lê Đức Thúy, tác giả của vụ "tiền polymere" sẽ quay lại.

Nguyễn Chí Vịnh, "carporeigime" của giới kinh doanh Quân đội. Nguyễn Sinh Hùng, "carporeigime" của khối Kinh tế quốc doanh. Sẽ có một tay chân trung thành nắm Ngân hàng Nhà nước thay Nguyễn Văn Giàu. Trên cùng là "Bố già" Nguyễn Tấn Dũng, trực tiếp nắm toàn bộ hệ thống Ngân hàng Cổ phần và Tập đoàn tư nhân.

Có vẻ như tất cả đã được tính toán cặn kẽ tới từng chi tiết từ ít nhất hai năm, sau suốt cả mười năm âm thầm nghiền ngẫm chờ thời. Quyền lực tuyệt đối sẽ đem lại sự thỏa mãn, nhưng cũng biến con người thành bạo chúa. Nguồn gốc xuất thân chắp vá, thiếu đào tạo căn bản sẽ trở thành nỗi hận.

Đám trí thức hợm hĩnh với học thức sẽ phải bị loại bỏ. Hội đồng chuyên gia gì đó sẽ phải bị giải tán. Tất cả những kẻ nào giám "nghị luận" việc triều đình sẽ phải bị trị tội "khi quân". Xưa nay, vị vua ít chữ nào cũng vậy. Tần Thủy Hoàng từng đốt sách và chôn sống nhà nho.

Quốc hội không phải chỗ để cho dân phê phán, chất vấn và yêu sách Chính phủ. Báo chí không phải chỗ để ai muốn nói gì thì nói. Không có đảng phái đối lập, không có báo chí tư nhân, không có đa nguyên chính trị. Đó là nguyên tắc bất di bất dịch. Nhưng có thể cũng không có cả Chủ nghĩa xã hội. Bởi vì, đám "Giám đốc Đỏ" đã có quá nhiều tài sản tư. Không thể quốc hữu hóa tư hữu được nữa. Giai đoạn "quá

độ" không phải là giai đoạn chuẩn bị cơ sở vật chất cho chủ nghĩa xã hội mà là giai đoạn quá độ cần thiết để chuyển hẳn tài sản xã hội thành tài sản riêng của quan chức Chính phủ.

Công điện hỏa tốc số 2402/CĐ-TTg thủ tướng ký chiều thứ Năm 30/12 gửi tới các Bộ Công an, các tỉnh thành và tới các bộ Quốc phòng, Giao thông vận tải, Tài chính, Thông tin Truyền thông, Công thương và Giáo dục đào tạo yêu cầu phải: "phát hiện, đấu tranh làm vô hiệu hóa âm mưu, hoạt động của các thế lực thù địch và phản động chống phá Đại hội Đảng toàn quốc lần thứ XI".

Các thế lực "thù địch" ở đây, ngoài "dân chủ" ra còn ngầm chỉ cả trong nội bộ Bộ chính trị, nội bộ Trung ương đảng, bất cứ ai, cũng phải bị nghiền nát.

Cùng với tờ báo "không nghĩ" Vnexpress, tờ Vietnamnet sau khi tập thể lãnh đạo "nghiêm túc kiểm điểm", đã bầu chọn Nguyễn Tấn Dũng là nhân vật năm 2010. Các bài đăng trên tờ báo này từ bấy giờ trở nên mờ mờ, nhạt nhạt, những phóng sự dở dang về "đất rừng biên giới" không ai bảo mà biến mất. Như vậy có thể thấy Vietnamnet đã bị "giải giáp" và tước đoạt vũ khí. Những phi vụ bán đất biên giới cho Trung Quốc được coi là không có lợi cho đảng và chính phủ, phải được ém nhẹm, phanh phui ra thì mất chức, phải đi nhận nhiệm vụ khác.

Một chiến dịch bịt miệng dân chủ thô bạo và tốn kém chưa từng thấy đang được tiến hành. Không một báo mạng nào, không một blog có tên nào không bị "trảm". Bauxite.vn cũng bị dẹp gọn lại rồi.

Nếu nhớ lại, Nguyễn Tấn Dũng chính là kẻ giải tán Viện IDS, thì biết được rằng, sắp tới đây, tiếp tục giữ ghế thủ tướng, mọi thứ gọi là trí tuệ sẽ không còn đất tồn tại.

Những tia sáng chập chững những ngày qua tưởng bình minh đang đến. Ai ngờ được rằng, trời đang mỗi ngày một tối.

Chẳng lẽ lại như vậy?!

06/01/2011

Bạo động cách mạng tại Tunisie, trông người lại nghĩ đến ta

“Cho tới sáng hôm nay (11/01/2011) số người thiệt mạng trong các vụ trấn áp bạo động tại Tunisie đã là 35 người”, chủ tịch Liên đoàn quốc tế về nhân quyền Souhayr Belhassen tại Paris cho biết, “con số 35 người là danh sách có tên tuổi”, Bà nói, “nhưng con số thực lớn hơn nhiều. Phải vào khoảng 50 người, nhưng vẫn đang còn tăng lên nữa”.

Chỉ riêng tại Kasserine, “số người chết đã vượt con số 50”, Sadok Mamoudhi, ủy viên Tổng liên đoàn lao động Tunisie khẳng định. Ông này dựa vào báo cáo nhận chuyển xác của bệnh viện vùng.

Theo nguồn tin tại chỗ, bạo loạn bùng phát hồi đầu tháng 12 có nguyên nhân từ vụ tự thiêu của một sinh viên Tunisie sau khi tốt nghiệp không tìm được việc làm.

Tất cả bắt đầu tại một thị trấn nhỏ cách thủ đô Tunis 265 km, từ một vụ kiểm tra trật tự đường phố. Mohamed Bouazizi một thanh niên bán rau quả trên vỉa hè bị cảnh sát tịch thu toàn bộ hàng hóa, với lý do “không có giấy phép”. Người nhà và những người chứng kiến tại chỗ kể lại rằng, Bouazizi đã van nài viên cảnh sát, nhưng vì không chịu “xì tiền ra” nên cuối cùng, hàng hóa của cậu ta đã bị viên cảnh sát này tịch thu, đưa về trụ sở thị trấn. Bouazizi là sinh viên đã tốt nghiệp, nhưng bằng mọi cách, cậu ta vẫn không xin được việc làm, buộc phải bán vặt rau quả trên vỉa hè kiếm sống.

Bouazizi sau đó đã theo về trụ sở hành chính của Thị trấn, xin gặp Trưởng công an tỉnh và đệ đơn xin lại số hàng hóa ít ỏi. Nhưng không một ai chịu tiếp và đơn của cậu ta không có người nhận. Uất ức, Bouazizi đã tưới xăng lên người và tự thiêu ngay trước cửa dinh Tỉnh trưởng. Bị bỏng nặng, người ta đưa cậu ta vào bệnh viện Sfax, sau đó được chuyển lên cấp cứu tại thủ đô Tunis.

Ngay sau khi được tin, hàng chục người buôn bán nhỏ và thanh niên đã tập hợp nhau tọa kháng trật tự trước cửa trụ sở Tỉnh trưởng để xin gặp người có thẩm quyền. Ngày

hôm sau, vào ngày chợ phiên tuần, cuộc biểu tình phản đối nhanh chóng nhân rộng. Cảnh sát đã tìm cách giải tán bằng khói cay và dùi cui. Cuộc đối đầu kéo dài tới tận đêm và tiếp tục vào sáng hôm sau với mức độ tăng gấp đôi.

Những người biểu tình đã tụ tập trước trụ sở Đảng Tập hợp Dân chủ Lập hiến(Đảng cầm quyền- RCD). Họ ném đá vào lực lượng cảnh sát làm 3 người bị thương, đốt lốp xe, đốt thùng rác, và đốt cháy một chiếc xe đỗ trước cửa trụ sở tỉnh.

Thất nghiệp là một áp lực xã hội. Theo Ngân hàng Thế giới, cần một tỷ lệ tăng trưởng ít nhất 6-7% PIB mỗi năm thì mới giảm áp lực thất nghiệp tại Tunisie.

Nhưng quan trọng hơn là cần phải giải thoát dư luận về một chế độ gia đình trị đang làm tăng cảm giác bất công. Một giáo sư người Tunisie nhận định, "chính con cháu các nhà chức trách đã chiếm hết chỗ". "Đó là một nhân tố tước đoạt khổng lồ" đối với giới trẻ, Catherine Graciet khẳng định như vậy. Bà là đồng tác giả cuốn sách* về sự chiếm đoạt các món lợi kinh tế quốc gia của bà phu nhân tổng thống Ben Ali cùng vây cánh. Giống như ở các nước Magreb khác, vây cánh, thân quen, người nhà có một tầm quan trọng rất lớn. Nhưng ở Tunisie, thì cái đó trầm trọng hơn tất cả. Thanh niên nhiều người buộc phải gia nhập đảng RCD, để kiếm được việc làm".

Những phản ứng của lớp trẻ đã bộc lộ ngay từ năm 2008, nhưng "lần này, sâu hơn nhiều", Catherine Graciet xác định. Cuộc bùng phát nổ ra trên tất cả các thành phố lớn, bao gồm cả thủ đô Tunis, nó huy động được cả những luật sư, các tổ chức công đoàn. Dấu hiệu cho thấy các yêu sách càng ngày càng có mầu sắc chính trị, "người ta thấy nở bung hàng loạt khẩu hiệu đòi đuổi cổ những phe phái đang cai trị Tunisie", đặc biệt là phe cánh của bà Leila Trabelsi, phu nhân tổng thống. "Chỉ cần lướt mạng một chút, sẽ thấy ngay những lời kêu gọi cách mạng", tác giả nói thêm.

Vị giáo sư người Tunisie này cũng kêu gọi một thể chế đa nguyên thật sự, đặc biệt trong Nghị viện.

Sinh siên thất nghiệp tự thiêu Mohamed Bouazizi, 26 tuổi đã chết tại bệnh viện chiều hôm qua thứ ba.

"Cậu ta chết hôm qua lúc 19h", bà Belhassen, chủ tịch Liên đoàn Quốc tế Nhân

quyền, công bố trên báo AFP, "cần phải có một cuộc điều tra hoặc một ủy ban quốc gia để xác định nguyên nhân và các giải pháp cho các phản ứng xã hội đã tới mức thảm họa như thế này".

Cuộc nổi dậy tức giận dữ dội chưa từng có này có nguồn gốc từ hơn một phần tư thế kỷ. Đây là sự kiện chính trị quan trọng nhất kể từ năm 1980. Nó giống như một vụ nổ từ lâu dồn nén dưới chế độ độc tài của tập đoàn Ben Ali, không có lối thoát nào ngoài cách "xuống đường". Đó là cuộc đấu tranh chống thất nghiệp, chống bất công xã hội, nhưng mục tiêu lại là chống tập đoàn gia đình trị, phe phái quyền lực, tham nhũng nhà nước và sự lộng hành của cảnh sát.

Để ngăn chặn và đàn áp, Nhà cầm quyền Tunisie đã buộc tội những người đấu tranh là "khủng bố" và gây "rối loạn trật tự xã hội". Vũ khí chủ yếu là lựu đạn cay và dùi cui, đạn cao su, nhưng đã có nhiều nơi, cảnh sát và lực lượng trật tự thường phục đã bắn đạn thật, gây chết người và thương tật.

Vũ khí của những người biểu tình ban đầu là đấu tranh ôn hòa, nhưng dần dần họ đã ném đá vào cảnh sát, đốt lốp xe, rồi tiến tới dùng "lựu đạn lửa" tự chế bằng những chai xăng.

Đã có năm người là sinh viên thất nghiệp tự sát. Chiều tối hôm thứ hai, Allaa Hidouri, 23 tuổi, tốt nghiệp đại học, vùng Sidi Bouzid, đã trèo lên cột điện, tự sát bằng cách treo cổ giữa đường phố.

Tính bạo động của các đoàn biểu tình đang có xu hướng ngày càng gay gắt. Họ bắt đầu đe dọa đập phá các trụ sở Thị chính và Hội đồng, các nhà Băng.

Mặc dù Chính phủ, đích thân Tổng thống đã tuyên bố: "Sẽ tạo thêm 300.000 việc làm từ nay cho đến năm 2012", nhưng mục tiêu vận động đã vượt ra khỏi giới hạn thất nghiệp và đang hướng tới mục tiêu cao hơn, thu hút nhiều thành phần tham gia hơn.

Chưa có dấu hiệu dịu đi của cuộc khủng hoảng.

Người ta có cảm giác Tunisie từ nhiều năm nay đã như đống cỏ khô. Bây giờ gặp lửa.

Điều đáng nói và đáng quan tâm chính là nếu ở Tunisie nguồn gốc tạo ra bùng nổ cách mạng là sự bất công và nạn tham nhũng của các thế lực cầm quyền thì ở Việt Nam là chuyện thường ngaỳ, nhưng dân chúng vẫn nhẫn nhục và đất nước vẫn có nền chính trị ổn định.

11/01/2011

Hết Phần Một

Phần Hai

-

Đại Hội đảng cộng sản Việt Nam lần thứ XII

-

28/1/2016

Đại Hội XII, câu chuyện nhân sự và ông Dũng.

Gửi Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng và 200 uỷ viên TW.

31/12/2015

Chỉ còn vài tuần lễ để kết thúc việc chuẩn bị cho Đại hội XII, từ ngày 20 đến 28/1/2016, nghĩa là làm thế nào để chắc chắn loại được ông thủ tướng Dũng? Thời gian còn quá ít.

Khác với mọi kỳ Đại hội trước, lần này, tuyệt không một tin tức nào từ nội bộ bị rò rỉ.

Đã có một quy định đặc biệt được đưa ra từ hội nghị 12, một tháng trước: "mọi nội dung về nhân sự là tuyệt mật, tiết lộ sẽ bị qui vào tội phản đảng, ngang với tội phản quốc, khai trừ và cách chức tuốt tuột ngay lập tức. Trong suốt thời gian hội nghị, mọi uỷ viên tham dự sẽ ăn ngủ tại chỗ, không về nhà, không giao tiếp với bất kỳ ai và bị giám sát 24/24H".

Chuyện"bí mật" thì xưa nay vẫn vậy. Việc cuả đảng chưa bao giờ là việc cuả dân, chưa bao giờ công khai, minh bạch. Nhưng bây giờ, nhìn vào đâu, đảng cũng thấy có kẻ thù, ở chỗ nào, cũng có âm mưu lật đổ. Đảng đang hoạt động trong lòng địch. Dân ở ung quanh là địch, đã thành địch rồi. Lộ ra cho dân biết là chết. Phải áp dụng quy tắc thời chiến, như hoạt động bí mật, nghĩa là ngoài vòng pháp luật, nghĩa là hoạt động phi pháp.

Nhưng cái chuyện bí mật lần này thực đã không giống bất cứ lúc nào, bởi vì nó đã quá bốc mùi. Cái bẩn đã vung vãi lung tung mà đóng kín, thì có bao nhiêu, đảng ngửi hết.

Mặc dù vậy, khi bế mạc hội nghị 13, nghe ông Trọng tuyên bố "Hội nghị của chúng ta đã thành công tốt đẹp" và "nhìn chung đạt kế hoạch đề ra, mặc dù còn không ít khó khăn", thì có thể đoán rằng cuộc chiến có thể đã ngã ngũ. Cũng có nghĩa là có thể ông "Dũng đang thoi thóp, thậm chí có thể "đã chết", bởi vì rõ ràng, "kế hoạch được đề ra" là loại bỏ bằng được ông Dũng, để "bảo vệ bằng được chế độ".

Xưa nay, thiên hạ cứ đồn đoán hai phe, thậm chí ba phe, nhưng nhìn kỹ một chút, sẽ thấy chẳng có phe phái nào cả. Chỉ có chuyện Đảng và ông Dũng. Đảng về danh nghĩa có quyền tuyệt đối, nhưng lại chẳng có công cụ kiếm tiền, trong khi với hai nhiệm kỳ Thủ tướng, ở trung tâm thực quyền, ông Dũng lại kiếm được quá nhiều. Nếu có thể nói là ông Trọng, ông Sang hay nhiều ông chuyên trách đảng, không thuộc chính phủ, là trong sạch, là liêm khiết thì sợ "bé cái nhầm", bất đắc dĩ phải "sạch" đấy thôi.

Cứ nhìn ông Nông Đức Mạnh thì biết, hai nhiệm kỳ hò hét trong sạch, mà kiếm đủ tiền để dát vàng nhà ở riêng như cung vua, rồi cưới một bà vợ ngang tuổi con mình và từng là tihnh nhân của con mình.

Cũng là mơ ước, thèm khát âm thầm cuả biết bao lãnh tụ khác trong đảng. Ở Hội nghị 6, không biết ông Trọng thực khóc cho dân cho nước, hay khóc vì cay cú và uất ức? Và những kẻ "sạch" bất đắc dĩ này trở thàng đồng minh tự nhiên cuả ông. Chẳng phải vì ông có thừa tâm đức để quy tụ họ, mà chỉ vì họ cùng ganh và ghét ông Dũng.

Còn ông Dũng thì chưa bao giờ đủ tài đức để có thể tạo dựng được phe cánh. Nhưng mà có đồng minh, đồng minh cuả ông là lòng tham. Mà lòng tham thì ở đâu trong Đảng lại không có? Lực lượng cuả ông có lúc là 75% Trung ương bỏ phiếu tín nhiệm ông kia mà! Nhưng tham thì tráo trở, lật lọng. Những kẻ bỏ phiếu tín nhiệm ông không phải vì ông, mà vì chính họ, bởi vì nếu ông bị loại, sẽ tới lượt họ. Nhưng khi ông "bốc mùi" thì những đồng minh này sẽ là những kẻ bỏ chạy đầu tiên.

Ông Đại Biểu Lê Nam nói trong phiên họp Quốc Hội "nhiệm kỳ này chúng ta đã chứng kiến nước mắt của đồng chí Tổng bí thư rơi vào lịch sử". Đúng vậy. Chưa bao giờ trong lịch sử Đảng CS Việt Nam, một TBT lại uất hận Thủ Tướng đến phải khóc. Chính vì thế, ngay từ sau Hội nghị 6, một kế hoạch "Đánh Chuột" hình thành. Chính là một kế hoạch nhân danh đảng để trả hận.

Theo lẽ thường, thanh trừng bắt đầu bằng việc chặt tay chân đối thủ, nghĩa là cắt bỏ vây cánh. Chương trình "Luân chuyển cán bộ"- một kế hoạch cài người thân tín một cách công khai dưới danh nghĩa bồi dưỡng cán bộ quy hoạch ra đời ngày 21/03/2014. Đó là chước "Dụ rắn ra khỏi hang".Vừa cài người của mình, vừa để đối phương lộ diện tay chân.

Trong danh sách 25 cán bộ được giao trách nhiệm phó bí thư đảng bộ địa phương, có hai người bị loại ở Đại hội cơ sở là Nguyễn Văn Thanh, phó Tổng thanh tra Chính Phủ, được ông Dũng cài làm phó bí thư Lạng Sơn, nếu trúng bí thư, thì Chính Phủ sẽ là người kiểm soát cửa vào Trung Quốc, căn cứ hậu cần chiến lược cuả Đảng, và để tiện đi đêm, khi cần. Nguyễn Khắc Định, Phó Chủ Nhiệm Văn phòng Chính Phủ, người chuyên chấp bút diễn văn cho Thủ Tướng, được cài làm phó bí thư Thành Phố Hồ Chí Minh với ý đồ tiếp quản thường vụ thay Nguyễn văn Đua về hưu, rồi lót chân Lê Thanh Hải, nắm quyền quyết định ở thành phố quan trọng nhất cuả Việt Nam.

Nhưng ngày 15/04/2014, Tô Huy Rưá áp vào trao quyết định phân công Võ Văn Thưởng. Nguyễn Khắc Định không có tên trong Ban chấp hành mới cuả đảng bộ thành phố Hồ Chí Minh.

Còn ở Lạng Sơn, Trần Sĩ Thanh, cháu Nguyễn Sinh Hùng, được Bộ Chính trị chỉ định làm Bí thư, không qua bầu cử, Nguyễn Văn Thanh chưng hửng, quan về Hà Nội, ngồi chơi ở Văn phòng thủ tướng. Lê Thanh Hà, con trai nguyên Chủ tịch Lê Đức Anh, ân nhân riêng của ông Dũng, được ông Dũng cài vào Sài Gòn từ 2001, nhưng bị Lê Thanh Hải bắt bài, cô lập và vô hiệu hoá, mười năm, đổi Sở, sang ngang,

nhưng không lên được. Cả ba vị này ông Dũng phải cay đắng rút về Văn Phòng Chính Phủ.

19 vị khác được đưa xuống địa phương, từ giới thiệu cuả Chính phủ, chỉ định vào vị trí Phó Chủ Tịch tỉnh, với quy hoạch làm Chủ tịch sau đại hội tỉnh -nhưng không một vị nào trúng Phó bí thư, nghĩa là không vị nào có được ghế Chủ tịch tỉnh.

Không chỉ tay chân cuả ông Dũng lộ hết nguyên hình, bị chặt cụt, sự nghiệp chính trị coi như hết, mà đám ăn theo, từng bỏ phiếu cho ông, bây giờ dúm vó, tim đập chân run, mặt cắt không ra máu. Những kẻ này sớm muộn cũng là những xác chết rồi. Vì thế, kỳ viết phiếu lần này ở Hội nghị 13, có khó gì mà không đoán ra được. Ai là kẻ dám to gan đề cử ông Dũng? Có to gan thì cũng không được cho ông Dũng mà còn chết theo. "Đi với ma mặc áo giấy", những kẻ này, nếu có lúc đi cùng đường với ông, chỉ là lòng tham, những kẻ mặc áo giấy, làm gì có "Lê Lai".

Nhưng độc hơn, hiệu nghiệm hơn có lẽ là bài "lịch sử chính trị". Đây là công cụ mà bậc thầy cuả các bậc thầy đểu giả là Lê Đức Thọ đã biến nó thành một nghệ thuật man rợ, vô nhân cách nhất cuả sự "Đểu Giả" cuả nền Chính trị cộng sản.

Nếu có vấn đề về lịch sử chính trị thì bắt buộc phải gạt ra ngoài danh sách đề cử và ứng cử, đợi điều tra xác minh. Đây là điều bất khả kháng duy nhất đối với mọi loại bầu bán cuả đảng. Chưa có kết luận thì còn treo. Nếu vẫn chưa có kết luận thì vẫn còn treo. Và nếu cứ mãi còn đang xác minh thì nghĩa là vận mệnh chính trị cuả con mồi đã hết. Chính vì vậy mà trước bầu cử, bao giờ cũng bất ngờ xuất hiện những tài liệu từ trên trời rơi xuống. Thật thì đối thủ chết ngay lập tức, mà giả thì phải điều tra, xác minh, nghiã là không chết cũng ngắc ngoải.

Ông Dũng có quá nhiều điều cần phải xác minh. Con gái ông Dũng là đảng viên nhưng lấy chồng người Mỹ và có quốc tịch Mỹ. Vi phạm điều lệ đảng. Ông Dũng thông gia với quan chức cao cấp ngụy quyền

Sài Gòn, đại tá tình báo Mỹ. Ông Dũng có hai Tài khoản nước ngoài với hàng trăm triệu đô. Ông Dũng có bất động sản ở gần như tất cả các tỉnh. Ông Dũng tuồn tiền tham ô cho con gái, con gái tuồn tiền cho chồng "rửa" dưới danh nghiã đầu tư ở nước ngoài, mua sắm bất động sản ở nước ngoài dưới vỏ bọc đầu tư. Ông Dũng chính là nhân vật bí ẩn đứng sau Phạm Qúy Ngọ trong lời khai cuả Dương Chí Dũng. Phủ thờ từ đường dòng họ cuả ông Dũng xây bằng tiền hối lộ v.v..

Tất cả đều cần phải được xác minh. Để chính danh việc xác minh cần có người thật tố cáo. Ba vị Giáo sư-Tiến sỹ đầu ngành và cao niên nhất của Học viện Chính trị quốc gia Hồ Chí Minh đã phải hy sinh danh dự và uy tín cuả mình để tố cáo con gái Thủ tướng có quốc tịch Mỹ mà không đủ bằng chứng. Cần tới 3 Giáo sư-Tiến sỹ đầu ngành và không cần bằng chứng, vì mục đích chính là gây náo động, càng tranh cãi ồn ào càng tốt. Có thiếu căn cứ thì mới có tranh cãi và mới có thanh minh, mà có gì hơn sự nhận tội bằng chính lời thanh minh? Ông Dũng đã tìm cách đích thân thanh minh với ông Trọng, sẽ chính là ông Dũng tự nhận tội.

Nhưng để cho tiện, những vấn đề của ông Dũng, mặc dù chưa phải là tất cả, được gom lại trong một lá đơn tố cáo gửi ông Trọng, Bộ Chính trị và BCH Trung ương cuả người có tên là Trịnh Văn Lâu (Tư Cẩn), nguyên uỷ viên TW khoá VI, VII, nguyên phó Chủ nhiệm Thanh tra TW. Trong bản cáo trạng này, ngoài những tội đã nêu trên mà ai cũng rõ, còn có tội phá hoại quan hệ môi răng Trung Việt và tội âm mưu Tổng thống, âm mưu tách Quân Đội và Công An ra khỏi đảng, âm mưu dùng cựu Thủ tướng Anh Tony Blair làm cố vấn chuẩn bị Cách Mạng Màu...

Cùng với lời giãi bày công khai cuả Nguyễn Thanh Phượng là việc công khai qua mạng xã hội thư cuả người có tên là Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng Chính phủ gửi Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng, ba ngày trước Hội nghị TW 13, thanh minh với ông Trọng những điều mà Ban Thanh Tra TW báo cáo Bộ Chính trị liên quan đến ông.

Đây cũng lại là thủ đoạn“thanh minh là thú tội”. Nếu chính ông Dũng chịu thanh minh, thì trước hết, các tố cáo kia là có thật. Còn việc thanh minh đúng sai thì cần phải điều tra xác minh, tức là đã đạt được mục đích!!

Đọc cái thư thanh minh này, người ta chỉ thấy những tố cáo thì hóc hiểm, trong khi thanh minh thì hời hợt, yếu ớt, chả có mấy thuyết phục. Ông Dũng “lùn” thật với văn hoá chỉ đủ làm y tá, nhưng chắc chắn không ngu tới mức tự cắt cái.. cuả mình. Với lại, việc nhận tội và cầu xin ông Trọng là việc chấp nhận đầu hàng, tự buông vũ khí, hy sinh, bỏ rơi vây cánh và tệ hơn là vô tình tâng ông Trọng lên tột đỉnh. Thử hình dung xem điều gì xảy ra khi lá thư này tới tay 200 uỷ viên TW đang bị nhốt kín trong phòng họp Hội nghị 13.

Dư luận tranh cãi không biết cái thư thanh minh này thật là của ai? Không biết cuả ai, nhưng chắc chắn thư này không thể là của ông Dũng.

Vụ án Nguyễn Viết Dũng mặc quần áo ngụy quân là một tuyên chiến với những gì dính líu Chế độ Cộng Hoà, với bất kỳ ai liên quan tới Ngụy quân, Ngụy quyền. Mặc áo còn bị tù, thì thông gia với Ngụy quyền, với gián điệp Mỹ vẫn có thể làm Tổng Bí Thư?! Cho nên xử cậu bé Viết Dũng, nhưng người bị tuyên án là ông Tấn Dũng. Không phải ngẫu nhiên mà có vụ án vớ vẩn ấy vào lúc sắp Đại hội đảng.

Tất cả mọi tố cáo phải được làm rõ trước Đại Hội 12. Đó là lý do để chính danh hoá việc Ban Thanh Tra TW đảng được giao nhiệm vụ cấp bách với quyền hạn tối thượng, nghiã là có quyền làm bất cứ điều gì, dùng bất cứ công cụ phương tiện nào, thọc vào bất cứ đâu, huy động bất cứ ai, trảm bất cứ trở lực nào, với danh nghiã bảo vệ sự trong sáng cho cán bộ cao cấp cuả đảng, nhằm mục đích bảo vệ Đảng, bảo vệ Chế độ. Nghiã là mọi bí mật sẽ bị khui ra. Không một cái gì có thể che giấu. Cũng có nghiã là ông Dũng bị lột “trần truồng”.

Nhưng có thể do khối lượng công việc qúa lớn, nội dung công việc quá phức tạp, trong khi thời hạn lại quá ngắn, sẽ phải tiếp tục điều tra sau

Đại hội. Hội nghị 13 được triệu tập chậm hơn hai tháng, để thời gian điều tra không còn nữa, là vì lý do này! Nghiã là mọi chuyên đã được tính trước. Hồ sơ ông Dũng sẽ phải tạm để lại. Và như vậy là số phận cuả ông Dũng đã được định đoạt. Không có ông Dũng trong danh sách đề cử. Lại thêm chính ông Dũng cũng đã "TỰ XIN RÚT không ứng cử". Vì vậy, sẽ không có ông Dũng Tổng Bí Thư và cũng vì vậy, sẽ chẳng có ông Dũng Tổng Thống.

Và cái mà người ta điều tra ra sẽ là bản án treo trên đầu ông Dũng, có thể dùng bất cứ lúc nào để uy hiếp, trấn áp, mặc cả, thậm chí để cho những kẻ đê tiện, nhiều như ròi trong Đảng, làm tiền cha con ông Dũng.

Mưu ma này là cuả ai, của chính ông Trọng hay cuả cả bốn ông Trọng, Dụ, Rưá, Huynh? Có Trần Đại Quang ở đây không? Mưu ma chước quỷ loại này cũng thường khiến người ta nghĩ đến Trung Nam Hải. Không có căn cứ nào để biết rõ.

Điều có thể khẳng định được duy nhất là ông Dũng phải thua và chắc là đã thua.

Ông Dũng vốn dĩ có thể thắng, vì ông có tiền, những kẻ ăn theo xúm quanh ông có tiền, rất nhiều tiền. Ai cũng cần tiền và vì tiền, kể cả thánh. Những kẻ ghen ghét ông, qúa một nửa trong số đó là vì tiền, dù chỉ là tiền ông cướp được của dân. Trong khi, "cái gì không mua được bằng tiền thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền". Chỉ tiếc, khi ông tuyên bố "không hy sinh chủ quyền để đổi lấy hữu nghị viển vông", "đã đến lúc phải thay đổi cơ chế", rằng: "Dân chủ và Nhà nước pháp quyền là cặp song sinh của thể chế chính trị hiện đại", ông lại không đi tới cùng như chờ đợi của lòng người. Người ta không tin ông đem lại điều gì khả dĩ tốt đẹp, nhưng người ta sẽ dồn hết sức, thậm chí hy sinh cho ông để thay đổi chế độ. Tiếc là sự ngạo mạn ngu xuẩn và có thể lòng tham đã làm ông mù mắt. Bây giờ thì mọi chuyện đã thành quá muộn. Không ai cứu được ông nữa.

Ông ít học và chỉ quen nghề võ, mà xưa nay, võ chỉ thắng trong thời loạn mà không thể thắng trong thời bình. Vì vậy ông cần phải làm ra loạn, tạo ra loạn.

Sáng 28-12, khi chủ trì hội nghị trực tuyến của Chính phủ với các địa phương ông đã chỉ thị phải "ngăn chặn âm mưu can thiệp của nước ngoài vào vấn đề nội bộ".

Nguyễn Sinh Hùng đi Bắc Kinh ngày 21/12 vừa để trình duyệt dự kiến nhân sự Đại Hội 12, vừa để nhận chỉ thị cuả họ Tập. Đây có phải chính là cái âm mưu can thiệp của nước ngoài mà ông nói cần phải ngăn chặn? Vấn đề nội bộ là gì, nội bộ Đảng, hay việc riêng cuả Ông và Nhóm lợi ích thân Ông?

Từ việc này có thể tiết lộ một sự thật: Nguyễn Tấn Dũng chính là mục tiêu tiêu diệt cuả họ Tập. Khi sang Việt Nam hồi tháng 11, cái mà Tập sợ nhất là phát ngôn kiểu "Hữu nghị viển vông" cuả ông Dũng. Nếu điều này xảy ra, nghiã là chỉ cần ông Dũng vu vơ gì đấy giữa Quốc Hội, hay đài báo quốc tế, thì chuyến đi cuả ông Tập sẽ thất bại hoàn toàn, và "Thiên tử"sẽ phảimất mặt. Chính vì vậy mà trước khi sang VN, Tập đã úp mở phao tin sẽ mời riêng Dũng. Đó là chiêu "ảo ảnh sa mạc", nhằm khoá miệng Dũng bằng ảo ảnh hào quang trên chín tầng mây. Chính với cái ảo giác này mà Dũng là người duy nhất ôm hôn Tập 3 lần, và ngoan ngoãn im tiếng suốt chuyến đi của Tập.

Khi gặp Nguyễn Sinh Hùng tại bắc Kinh, ngày 21/12, Tập lại chỉ chuyển lời hỏi thăm Trọng, Sang, không một lời đếm xỉa tới Dũng. Tập chúc mừng Trọng Sang và cười vào mũi Dũng.

Hà Nội và Bắc Kinh đã lừa Dũng dễ dàng như lừa một chú chó con.

Vì vậy phải có loạn. Có loạn mới dùng được vũ lực. Kẻ nào không sợ chết? Phạm Quý Ngọ đã chết trước khi có thể nói ra cấp trên trực tiếp. Nguyễn Bá Thanh phải chết khi dám công khai tuyên chiến "hốt liền, không nói nhiều". Phùng Quang Thanh lẽ ra đã bị bắn... còn những kẻ "tiểu tốt" như họ Cù thì lập tức "biến" chỉ bằng hai bao cao su.

“Trạng chết chúa cũng băng hà...”. Dũng sẽ không chịu. Sẽ có máu đổ. Đầu tiên là Trọng Lú, sau đó là Sang Móm, tiếp đến là Hải Sài Gòn. Dũng sẽ bóp cò nếu phải chết.

Lời kêu gọi ngăn chặn âm mưu can thiệp của nước ngoài vào vấn đề nội bộ có phải được hiểu là lời tuyên chiến?

Nhưng Dũng làm gì có lực lượng. Đỗ Bá Tỵ lên Đại tướng, nhưng bị tước hết quyền lực. Cũng giống trường hợp Hà Văn Thắm, Chủ tịch Oceanbank, đã có quyết định khởi tố vẫn để cho tháp tùng ông Trọng đi Mỹ. Đỗ Bá Tỵ lên Đại tướng chỉ vì cần phong Đại tướng cho Ngô Xuân Lịch, bí thư TW, Chủ nhiệm Tổng cục Chính trị, là người của đảng, sẽ vào Bộ Chính Trị trong Đại Hội 12 và sẽ là Bộ trưởng Quốc phòng, chứ không phải Tỵ.

Trần Đại Quang chưa bao giờ là người cuả Dũng. Dù rất nhiều cố gắng, nhiều công sức, nhưng thực ra Dũng chưa bao giờ kiểm soát được cái Bộ chỉ biết “còn Đảng còn mình” này, thậm chí cả khi còn Nguyễn Văn Hưởng.

Dũng muốn nó thành Bộ Kiên Giang, nhưng Lê Hồng Anh là một con thú nhồi rơm, ai cho ăn cũng khụt khịt, ngoáy đuôi. Bùi Quang Bền chỉ là một chú vịt bầu, lọt thỏm giữa đám vịt cái Nam Định, Ninh Bình.

Bây giờ thì Trần Đại Quang đã biến nó thành Bộ Ninh Bình và Nam Định rồi. Và Quang khinh Dũng, chỉ đơn giản là vì chính Quang là người biết rõ nhất Dũng giầu như thế nào và từ đâu mà giầu.

Đám lau nhau ăn theo Dũng, đông như kiến, nhưng là đám âm binh, vô hình, chỉ giỏi trò ma cô và sẵn sàng tháo chạy.

Vì vậy mà cùng trong một hội nghị trực tuyến với 63 tỉnh ngày 29/12, ngay sau khi Dũng kêu gọi “ngăn chặn âm mưu can thiệp của nước ngoài vào vấn đề nội bộ”, thì Quang lập tức cảnh cáo “tình trạng nghiêm trọng tiết lộ bí mật quốc gia trên mạng” và tuyên bố “không để hình

thành các tổ chức phản động, đối lập cũng như không để xảy ra các tình trạng bị động bất ngờ trong nội địa”?!

Sau đó 1 ngày, 30/12, Đinh Thế Huynh cũng nhắc lại cảnh cáo "cư dân mạng nói (ông Hùng) sang là để TQ can thiệp vào ĐH 12 của Đảng, tác động vào nhân sự của ĐH là sai trái”. Ý ám chỉ là ông Dũng đã xúc phạm Thiên triều.

Dũng có thể làm gì được? Thủ tiêu cả Trọng, Sang cũng không giúp ông có được ghế TBT. Mà đụng tới Thiên triều thì ngay cả mạng sống cũng khó mà giữ.

Không leo lên được thì chỉ còn đường về. Mà về thì ông thực khó mà sống. Ông có quá nhiều ân oán. Liệu người ta có để ông yên với đống tài sản khổng lồ mà ông chiếm được, dù thực ra không hoàn toàn do ông cố ý. Ông không cấm được người ta ăn cắp, trong khi theo luật cuả giới trộm cắp, thì “người để mình ăn cắp là người cùng ăn cắp và được chia phần như nhau”. Bệnh ăn cắp tài sản quốc gia là bệnh cuả chế độ, ông chỉ là người được ăn “cuả ăn cắp”. Ai ngồi cái chỗ phải ăn ấy cũng sẽ như ông thôi. Ông thừa biết, chỉ có thay đổi cái chế độ ngồi trên pháp luật này mới diệt được bệnh dùng pháp luật để ăn cắp. Nhưng ông đã không kiên định để dân và người Mỹ tin ông.

Nhưng mà ông Dũng có đi, chịu đi thì cũng chỉ đi cái xác. Hồn của ông sẽ vẫn ở lại, vẫn hiển hiện, bởi vì ông có tiền và có những kẻ nhờ ông mà kiếm được nhiều tiền, những kẻ lên chức, có được quyền hành nhờ vào sự che chở và nuôi dưỡng của ông.

Những kẻ đó phải tiếp tục có mặt và tiếp tục có quyền, và phải tiếp tục cung cấp tiền cho ông.

Ông Trọng và những người cạnh ông Trọng, có thể có được sự rút lui của ông, nhưng phải chấp nhận một sự nhượng bộ như một sự thừa nhận ông đi không phải vì ông thua. Ai có thể biết sự nhượng bộ đó là gì? Hồn của ông Dũng sẽ gửi vào cái xác nào?

Tuy nhiên, gạt được Dũng ra khỏi cuộc chơi, mới chỉ đi được một nửa, "từ nay đến hội nghị 14 còn quá nhiều việc phải làm và không ít khó khăn". Bởi vì còn chuyện cuả 4 cái ghế "tứ trụ".

Quốc Hội thì có lẽ vào tay Nguyễn Thị Kim Ngân, vì TòngThị Phóng quá "đụt", ngồi ghế tập sự tới hai nhiệm kỳ mà vẫn cứ như người ngọng.

Ở cái ghế thứ hai, Nguyễn Xuân Phúc có vẻ dương oai ồn ào nhưng tham không thua gì Dũng, trong khi gian hùng lại vượt xa Dũng và có tiếng là phản thầy, bán chúa. Hoàng Trung Hải có tài, nhưng có máu Tàu trong người, gọi tục là Trọng Thủy, leo lên Tể tướng thì nỏ thần Việt có cơ mất lần nữa. Vũ Đức Đam thì tuy sạch nhưng quá đơn giản, chưa hợp với chiến địa đang ngập đầy máu và thương tích. Chỉ còn Nguyễn Thiện Nhân, tuy có hơi hướng từ đào tạo Mỹ, nhưng cũng không chống Trung Quốc, nhất là thuộc loại trung dung, dễ bảo. Và nếu ông này trúng Thủ tướng, thì VN còn chút may mắn. Tuy nhiên, đỏ không có nghĩa là chín. Cũng có nhiều loại quả, đỏ vỏ nhưng xanh lòng. Ông này có tên là Thiện Nhân, biết là bên trong hay bên ngoài?

Nguyễn Sinh Hùng, sau chuyến đi Trung Quốc vưà rồi, rộ lên tin đồn được Trung Quốc chấm vào ghế TBT. Nhưng chắc không phải. Có lẽ chỉ là chuyện họ Tập thưởng công cho việc tiếp đón tại Quốc Hội. Nhân việc cần Khâm sai sang trình nhân sự Đại Hội 12, nên Tập gọi đích danh, nhân thể nhận quà ban thưởng. Đích thân sang cầu nhận phong vương, thì dân Việt người ta đào mả cả ba đời nhà ông lên?! Vả lại, Hùng đã chịu phân công làm Chủ tịch Hội Đồng Bầu Cử QH năm 2016. Chả lẽ vừa làm TBT vưà làm Chủ tịch HĐ Bầu Cử? Hơn thế, cái ông xứ Nghệ này, vốn ăn nói như "dùi đục chấm mắm cáy", nếu lên ngôi Tổng, chắc dân Việt phải nhiều lần đỏ mặt với bàn dân quốc tế.

Trương Tấn Sang gần đây kín tiếng, ít ồn ào, không biết bên trong ẩn chứa gì. Vưà rồi, Ông hứa "sẽ tận dụng thời gian còn lại, dành tối đa thời gian để giải quyết những bức xúc, trăn trở của nhân dân, ngày mai nghỉ, chiều nay vẫn phải làm". Không biết đây là tín hiệu rút lui hay là trò tung hoả mù để tránh đòn thù cuả Dũng. Ông này tuy thèm muốn

chiếc ghế Tổng Bí Thư (TBT), nhưng lại không đủ gan đứng mũi chịu sào, muốn diệt Dũng, nhưng lại sợ Dũng, chỉ đánh võ mồm và nấp sau lưng Trọng. Nếu có trúng TBT, chưa biết có làm nên trò trống gì.

Đinh Thế Huynh là Chủ tịch Hội Đồng lý luận TW, mỗi năm một lần dẫn đoàn Hội Thảo lý luận với một Uỷ viên Bộ Chính Trị TQ, tất nhiên mỗi năm một lần nhận quà cuả TW đảng CS Trung Quốc, hai năm một lần ăn ngủ tại khách sạn hảo hạng cuả nước Trung Hoa, nếm đủ cuả ngon vật lạ cuả Thiên Triều, chắc chắn sẽ cũng như Tô Huy Rứa, và trước nữa là Nguyễn Phú Trọng, đã dầy công vun đắp cho tình hữu nghị keo sơn Trung Việt và làm giàu thêm kho tàng lý luận Mác-xít và Chủ Nghĩa Xã Hội. Ông này có thể được lòng Thiên Triều, nhưng chưa đủ bề dày để quy phục nhân tâm. Có thể được "quy hoạch" TBT, nhưng cho nhiệm kỳ tới. Kỳ này có thể thay Tô làm Trưởng Ban Tổ Chức, hoặc thay Lê vào chân Thường Vụ. Thậm chí có thể "hạ phóng"làm Bí Thư Hà Nội để tích lũy thực tiễn, rồi rút về, hoặc bầu bổ sung giữa nhiệm kỳ.

Trần Đại Quang nếu chịu rời chức Bộ Trưởng Công An đầy quyền thế, có thể chịu nhận chiếc ghế nào? Chủ tịch nước vốn có tiếng mà không có miếng. Cái ghế ấy chỉ hợp với đàn bà, quanh quẩn với các việc hiếu hỉ lễ nghi, nâng cốc và chúc tụng. Người ta chỉ nhận nó khi đã nguội lạnh mọi khát vọng. Quang chưa phải loại người này, chẳng lẽ vun vén biến Bộ Công An thành Bộ đồng hương Ninh Bình là để cho ai? Nếu cái chủ trương kéo thêm 10 năm cho tướng CA có bằng Giáo Sư Tiến Sĩ là để ghế Bộ Trưởng Công An cho Bùi Văn Nam, thì Quang sẽ đi đâu, Trưởng Ban Tổ Chức hay Trưởng Ban Thanh Tra? Còn nếu ông trúng TBT thì ra chế độ này là chế độ Cảnh Sát, Đảng này thành Đảng phát xít, gần 4 triệu đảng viên thành mật vụ hết à? Có thể làm Tổng thống kiểu Putin, nhưng làm sao thay được Hiến Pháp?

Như thế này thì ra Tổng Trọng âm mưu dọn chỗ cho chính mình? Già và lẩm cẩm như ông mà vẫn còn tham vọng, ảo tưởng thế sao? Hay ông

cũng có giấc mơ cuả ông Nông, vợ trẻ, tiền nhiều? Tại sao ông cứ phải liên tục hò hét "bảo vệ cho được chế độ"? "bảo vệ cho được chủ nghiã Mác Lênin và bảo vệ cho được XHCN". "Phải kiên quyết chống cho được đa nguyên, đa đảng". Đúng. Để bảo vệ cho được những thứ đó phải có những người như ông và chỉ những người như ông. Còn phải chọn ai nưã. Nhưng cũng chính vì giữ cho được những thứ từ lâu đã thành rác rưởi này mà ông, những người lú lẫn như ông và tiền bối mông muội của ông đã cướp đi của dân tộc bao nhiêu thế hệ. Lịch sử dân tộc đã bị các ông kéo lùi bao nhiêu năm?

Không còn mấy người như vậy đâu. Hãy nhìn quanh ông xem, đừng ảo tưởng nữa. Người ta gạt ông Dũng ra không phải vì ông sáng suốt mà vì ông Dũng bất tài, đã không đáp ứng được ngưỡng vọng của họ. Người ta bỏ ông Dũng, không phải để bầu cho ông, mà vì ông Dũng đã không lật được ông, không cứu được dân, không bảo vệ được đất nước.

Ông kêu "còn không ít khó khăn", hãy nhìn kỹ lại xem, liệu có Đại Hội được không? Nếu cứ cố ép, rồi cũng sẽ có danh sách đề cử, nhưng rồi có bầu được không? Và rồi cái bầu ra sẽ có hình thù cuả cái gì? Hãy suy nghĩ lại xem. Tại sao như vậy? Đây là hiện tượng gì? triệu chứng gì? Khủng hoảng này do đâu? Lần Đại Hội này đã khó thế, liệu còn có lần sau không? Các nhân tố ngày tận thế cuả đảng đã xuất hiện từ chính sự chém giết mà ông là tác giả. Bởi vì không ai có thể giết được xu thế. Mọi cái mới xuất hiện, nếu nó tự lớn lên, không một sức mạnh nào cản nổi thì đó là yếu tố quy luật, đó là xu thế. Cái thuận quy luật thì tồn tại, cái cản lại nó không tránh được bị tiêu diệt.

Còn nếu để bảo vệ chế độ cộng sản, ông chủ trương dựa vào Tàu, trông nhờ vào ý thức hệ để bảo vệ độc đảng, thì ông sẽ là kẻ phản bội nhân dân cuả ông, ông sẽ có tên trong những kẻ bán nước, rước voi về dầy mả tổ. Hãy để cho dân cuả ông được sống như những người dân xung quanh vùng và trên thế giới. 200 con người, 200 cái đầu TW uỷ viên không ngu như ông tưởng đâu. Chỉ còn 4 nước CS độc đảng trong một thế giới gần 200 quốc gia. Điều đó đủ để chỉ cho 200 cái đầu TW biết rằng ông là người bị bệnh, bệnh lú lẫn. Và họ sẽ không bầu cho ông.

Ông đã biến chuyến đi Mỹ cuả ông thành một thứ trò chơi. Ông đã xúc phạm danh dự và sự nghiêm túc cuả Tổng thống Mỹ. Ông một lần nưã lại tiêu huỷ cơ hội lịch sử cuả Dân tộc. Ông không thể tránh được sự trừng phạt. Sự lú lẫn trong cái đầu của ông đã không còn là cuả riêng ông nữa. Nó đang kìm hãm, kéo lùi bước đi của cả một dân tộc. Hãy nhìn kỹ xem, ngoài ông ra, trong đảng cuả ông, có người thứ hai nào cố thủ ngu muội đến như ông không? Nếu không có thì hãy tin rằng mạng sống của ông đang bị đe dọa. Bởi vì sẽ có một suy diễn rằng chỉ cần loại được ông là hoá giải được tất cả. Và bởi vì cái điên cuả ông có thể làm nhiều cái đầu khác phát điên. Sự kiên nhẫn có thể đã tới hạn. Với hơn 90 triệu người thì khó mà lường trước được điều xảy ra.

Sẽ chẳng có ai thay ông cả. Ông đã dọn sạch chỉ để chỗ cho ông ngồi tiếp. Nhưng chắc gì ông được phiếu, bởi vì, ngay cả khi có người ngồi vào ghế của ông, họ cũng sẽ không lặp lại sự "lú lẫn" của ông. Nghiã là họ có thể ngồi đấy, nhưng họ sẽ không phải là người điên.

Ba tuần nữa các ông Đại hội, dù ai trong các ông làm Tổng bí thư, thì sự lụn bại đến tan rã của chính quyền độc đảng cũng không thể đổi ngược lại được nữa.

Và có thể tin được rằng, lần này sẽ là lần cuối cùng các ông làm Đại Hội. Con số XIII là con số thiêng. Các ông đụng tới ngày Phán Xử cuối cùng rồi.

Chọn gì, Bầu ai?

Kính gửi 1500 vị Đại Biểu Đại Hội 12.

Hỡi các bạn Đại biểu!

Nói đến lựa chọn là nói tới tiêu chí lựa chọn, tức là mục đích lựa chọn và tiêu chuẩn lựa chọn.

Vậy mục đích cuả Đại Hội 12 là gì? Như tôi nghĩ thì bộ chính trị cắc đã uán triệt từ rất sớm gồm có hai mục đích sau:

1- Bảo vệ bằng được chế độ cộng sản độc đảng.

2- Hoàn thiện đầy đủ nền kinh tế thị trường theo chuẩn mực quốc tế.

Bảo vệ bằng được chế độ cộng sản độc đảng là bảo vệ bằng được quyền lãnh đạo tuyệt đối và độc nhất cuả đảng cộng sản đối với mọi hoạt động cuả xã hội. Đảng tự tạo ra cơ quan Lập pháp, cơ quan Hành pháp và cơ quan Tư pháp và tự cho mình quyền "phân công" và quyền "thống nhất quản lý". Trên thực tế, điều này có nghiã là Đảng đứng trên và đứng ngoài Pháp luật. Đây chính là nguyên nhân tạo ra cơ chế để các cơ quan công quyền trở thành những cơ quan siêu quyền lực và không một lực lượng nào kiểm soát được. Độc đảng thì là độc quyền. Mà độc quyền thì tất yếu sinh ra đặc quyền.

Đặc quyền sinh ra Đặc lợi, là nguồn gốc có tính quy luật của Tham nhũng. Chế độ độc đảng từ chối cạnh tranh chính trị, tức là từ chối Ganh đua Bình đẳng, Công khai và Lành mạnh giữa các lực lượng chính trị khác nhau trong xã hội, như vậy là tước đi cuả dân chúng quyền được lựa chọn giải pháp chính trị Tối ưu, tức là lựa chọn chương trình kinh tế xã hội tốt nhất phục vụ cho lợi ích tổng thể, toàn diện và bao trùm cuả cộng đồng dân tộc.

Chế độ độc đảng từ chối, lẩn tránh mọi sự kiểm soát cuả pháp luật, của các lực lượng khác, các Đối trọng cả Chính trị lẫn Dân sự trong xã hội. Đây là nguyên nhân sinh ra mọi sự lạm dụng quyền lực vì mục đích vụ

lợi cá nhân, nguyên nhân của sự Tha hoá không tránh khỏi của bất cứ tổ chức chính trị nào. Đảng cộng sản từ chối Đa đảng là từ chối quy luật đấu tranh sinh tồn cuả tiến hóa, tất yếu dẫn đến tự tiêu vong. Lựa chọn độc đảng là lựa chọn không có tương lai, cho bản thân, và cho dân tộc.

Trong khi, ngược lại, thực hiện đầy đủ cơ chế thị trường theo chuẩn mực quốc tế, thực chất là thiết lập thể chế trong đó đảm bảo quyền tự do cho mọi cá thể trong xã hội. Tự do cá thể là tự do mưu cầu hạnh phúc. Hoạt động mưu cầu hạnh phúc thực chất là hoạt động kinh tế cuả mỗi cá nhân nhằm thu được lợi ích thoả mãn nhu cầu của chính mình.

Bản chất của Cơ chế thị trường đầy đủ là cơ chế đảm bảo quyền bình đẳng về cơ hội khai thác các nguồn lực, bình đẳng về quyền lợi và nghĩa vụ trước pháp luật cuả mọi thành phần, mọi tổ chức, mọi cá nhân trong xã hội. Cơ chế thị trường đảm bảo tính độc lập và tính tối thượng cuả Pháp luật. Pháp luật Độc lập và Phi chính trị. Pháp luật đảm bảo quyền tự vệ tự nhiên chính đáng cuả công dân, thực chất là quyền tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, tự do nghiệp đoàn, tự do đảng phái, nghiã là tự do tạo dựng lực lượng và cơ chế tự vệ. Tự do cá nhân là nền tảng của kinh tế thị trường và Đa nguyên cính trị. Đây là bản chất chân chính của Dân chủ. Vì vậy, thực chất lựa chọn Cơ chế thị trường đầy đủ là lựa chọn Dân chủ hoá xã hội, là từ chối độc đoán tư tưởng, độc quyền chính trị.

Độc đảng dẫn đến độc tài. Độc tài cá nhân hay độc tài tập thể đều là độc tài, về bản chất là áp đặt tư tưởng, ý chí, thậm chí cả tri thức cuả cá nhân hay nhóm cá nhân lên toàn bộ phần còn lại của xã hội. Động lực đặc trưng cuả cá nhân hay nhóm độc tài là tham vọng quyền lực và ảo tưởng vinh quang lãnh tụ. Quyền lợi cuả cá nhân hay nhóm độc tài gắn liền hữu cơ với quyền cai trị đối với số đông bị trị trong xã hội, tỷ lệ

nghịch với quyền của số đông bị trị. Quyền của dân tăng thì quyền và lợi ích cuả cá nhân hay nhóm độc tài giảm và ngược lại.

Chọn độc đảng là chọn những người khư khư giữ lấy chế độ cộng sản độc đảng. Những người này là những người giáo điều, lạc hậu. Đứng đầu là Tổng Bí thư đương nhiệm Nguyễn Phú Trọng và Trưởng Ban Tổ chức TW Tô Huy Rưá, tiếp đến là trưởng Ban Tuyên Giáo TW, Chủ tịch Hội Đồng Lý Luận TW Đinh Thế Huynh, sau đó là các Uỷ viên TW trong Ban Tuyên Giáo, trong Hội đồng Lý Luận, Báo Nhân Dân, báo Quân Đội, Đài Phát Thanh, Truyền Hình, các Bộ Thứ Trưởng TTTT, viện Mác-Lê v.v... Chọn những người này là chọn nguy cơ cho dân tộc.

Tuy nhiên, chọn "Cơ chế thị trường đầy đủ" không có nghĩa là chọn tham nhũng. Tham nhũng không bao giờ đi cùng đường với Dân Chủ vì Dân chủ thực sẽ tiêu diệt tham nhũng. Dân chủ đảm bảo cơ chế kiểm soát quyền lực. Vì vậy, nếu trúng cử, nếu nắm được quyền bính, Tham nhũng sẽ quay lại tiêu diệt Dân chủ.

Như vậy, thưa các bạn, chúng ta sẽ không lựa chọn những người giáo điều, cổ hủ, con đường sẽ dẫn dân tộc tới tụt hậu và cách ly với nhân loại tiến bộ.

Nhưng chúng ta cũng không bầu cho những kẻ tham nhũng, đứng đầu là đương kim Thủ tướng Chính Phủ Nguyễn Tấn Dũng, người đứng ở vị tri cao nhất của Trung tâm thực quyền, và phía sau ông là hệ thống dày đặc, chằng chịt xuyên suốt các trung tâm lợi ích. Đó là các đầu mối phê duyệt Dự Án, Dự Án Địa phương và Dự Án Quốc gia. Đó là các

đầu mối phê chuẩn và cấp phán Vốn đầu tư Dự án và đầu tư kinh doanh. Đó là các đầu mối duyệt và cấp phát Đất. Đó là các Trung tâm Tài sản thuộc sở hữu Công cộng như các Tập đoàn, các Tổng công ty, các doanh nghiệp Nhà Nước. Đó là các hầm mỏ và Tài nguyên khoáng sản, bất động sản các loại thuộc sở hữu Nhà Nước, các Trung tâm phân phát chức tước và bổng lộc, v.v... Các Đầu mối này có ở tất cả các Bộ Ngành, ở tất cả các Địa phương.

Các bạn sẽ bầu cho ai? Trong khi các bạn chỉ được phép lựa chọn những người có tên trong danh sách được đề cử dưới một áp lực hay một ý định nào đó. Không. Nếu danh sách đề cử này do những thế lực đang nắm thực quyền quyết định, thì hoặc là ngoan cố, bảo thủ, lạc hậu, hoặc là tham nhũng. Lựa chọn cuả chúng ta là Cải cách triệt để nhưng Trong sạch.

Nếu giả thử tôi là Đại Biểu giống các Bạn, các Bạn có biết tôi sẽ bầu cho ai không?

Câu trả lời cuả tôi là không có ai trong danh sách cả, vì:

Tổng Bí Thư cuả tôi sẽ là BÙI QUANG VINH, đương kim Bộ trưởng Kế Hoạch Đầu Tư

Thủ Tướng cuả tôi là VƯƠNG ĐÌNH HUỆ, đương kim Trưởng Ban Kinh Tế TW.

Đó là Giải pháp trong khuôn khổ Đại Hội Đảng Cộng Sản. Nghĩa là chọn cái ít tồi nhất trong những cái tồi tệ không thể tránh.

Còn nếu cho tôi chọn tự do, nghĩa là giả thử tôi đang là công dân một Chế độ Dân Chủ, thì:

Tổng Thống cuả tôi sẽ là Tiến sĩ NGUYỄN QUANG A, đương kim Chủ tịch Diễn Đàn Dân Sự.

Thủ Tướng cuả tôi sẽ là Tiến sĩ PHẠM CHÍ DŨNG, đương kim Chủ tịch Hội Nhà Báo Độc Lập.

Hỡi các Bạn Đại Biểu. Dù bằng bất cứ âm mưu, thủ đoạn nào, thì cái quyết định cuối cùng vẫn là lá phiếu của chính các bạn. Cơ hội lịch sử đang nằm trong tay các Bạn. Hãy hủy bỏ danh sách có sẵn. Hãy đề cử trực tiếp tại Đại Hội và Hãy bầu cho ai mà các Bạn muốn trao vận mệnh Dân Tộc cho họ. Lịch sử sẽ lưu danh tên tuổi cuả 1500 Đại biểu các Bạn.

Chúc các Bạn có đủ sáng suốt và can đảm.

Xin đừng phụ lòng nhân dân.

07/01/2016

Vận mệnh Dân tộc sẽ vào tay ai?

Còn vài ngày nữa là Đại Hội 12 chính thức khai mạc. Vẫn chưa thể biết chắc được những gì có thể xảy ra. Đây là điều khác biệt lớn nhất của lần Đại hội này so với các kỳ Đại hội trước.

Ở Đại hội XI, bốn vị thuộc bốn ghế tứ trụ đã lộ rõ nhận dạng ít nhất trước hai tháng, và hầu như không còn tranh cãi một tháng trước ngày khai mạc chính thức. Mặc dù có mâu thuẫn, nhưng xu thế bảo thủ trong đảng, đã dẫn đến sự chấp nhận một Nguyễn Phú Trọng, vốn là một cái đầu mụ mẫm, lú lẫn như một giải pháp an toàn cho sự tồn vong cuả đảng và chế độ.

Nhưng nếu, giải pháp Nông Đức Mạnh dù bất đắc dĩ, vẫn được chọn tới hai nhiệm kỳ, chỉ vì ông ta là con, (dù là con rơi), cuả Hồ Chí Minh, với lô-gic con không thể phản cha, để chế độ dù tồi và thối nát vẫn chắc chắn tồn tại, thì với Nguyễn Phú Trọng, hình như dù hứa hẹn chỉ ngồi thêm một nửa nhiệm kỳ nữa cũng không dễ được chấp nhận. Và một thoả hiệp có vẻ đã dừng ở mức một năm.

Điều này phản ánh tình trạng khủng hoảng thật sự trong nội bộ đảng. Có thể do những nguyên nhân sau:

- Xu thế Bảo Vệ Chế Độ không còn giữ thế áp đảo, tuy nhiên vẫn nắm trong tay công cụ chi phối tổ chức và lợi thế chính danh truyền thống.

- Tồn tại xu thế Cải Cách Thể Chế chính trị thích ứng nền kinh tế thị trường, nhưng thiếu các phẩm chấtcần thiết và không có chính danh truyền thống.

Đại diện xu thế kiên trì Chế độ là đương kim Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng và lực lượng lý luận, tuyên giáo, các công cụ bạo lực gồm Quân đội và Công an đang bị đảng khống chế và thao túng.

Đại diện(thực chất là Ngụy Đại Diện) xu thế Cải cách là đương kim Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, cộng với sau ông là bộ máy quản lý Hành chính và Kinh tế cả TW lẫn Địa phương, là toàn bộ hệ thống chịu áp lực trực tiếp từ các đòi hỏi phát triển cuả nền kinh tế. Có thể coi là xu thế Cách Mạng do đổi mới có tính cấp tiến tự thân của nó.

Nguyễn Phú Trọng sở dĩ mất uy tín, vì cái mà ông ta kêu gào bảo vệ là "Nền tảng tư tưởng Mác-Lê", là "Chuyên chính vô sản", là "thị trường định hướng XHNC"... là những thứ lạc hậu, đã bị nhân loại đào thải. Những thứ mà chính bản thân ông, người tự cho mình là uyên bác về lý luận, cũng không biết là cái gì, liệu có tồn tại không. Không một ai nghi ngờ, cả trong nội bộ Đảng lẫn trong toàn thể dân chúng, rằng Chủ nghiã Mác sẽ chỉ đưa dân tộc tới tụt hậu và xa lánh nhân loại.

Tuy vậy, cái mà người ta nhận thấy và dự đoán được, sau Hội nghị 14, lại là sự thất thế của xu thế Cải Cách, mặc dù cũng dễ dàng nhận thấy rằng xu thế Cải Cách không hề yếu hơn xu thế Bảo Thủ. Sự thất thế này không phải lỗi cuả Xu thế mà là lỗi cuả người nhân danh đại diện cho nó, là lỗi của cá nhân con người ông Nguyễn Tấn Dũng.

Ông Dũng đã phạm những sai lầm không thể tha thứ. Ông đã để con gái ông lấy con một công chức cao cấp của Chính quyền mà đảng gọi là Ngụy, có quốc tịch Mỹ và lý lịch chưa rõ ràng.

Ông đã đặt con gái ông ở vị trí trũng nhất cuả các dòng tiền đầu tư của nước ngoài, như ông đặt nơm cá. Ông đã cố tình sắp cho con trai cả của ông vào những chỗ có khả năng nhận được nhiều tiền "lại quả" nhất. Ông cố tình ép buộc thằng con trai út cuả ông vào con đường chính trị một cách vội vã, thô kệch.

Có thể ông muốn phá vỡ cái gì đó thật, nhưng ông đã đụng tới cái chưa thể đụng được là khuôn khổ Đạo đức truyền thống cả cuả đảng lẫn của xã hội. Và lòng Tham. Phải chăng mọi cái "mới", mọi cái "khác người" cuả ông đều có vẻ như làm cho gia đình ông kiếm được nhiều tiền hơn, và ông trở thành người có nhiều quyền lực cá nhân hơn!

Cộng với một sự thật không thể giấu diếm và không thể chối cãi là ông quá giầu và nhất là giàu quá nhanh. Nói kiểu gì cũng không thể giải thích được, từ một thằng bé vào rừng từ lúc 12 tuổi, học chưa hết lớp 3, mồ côi cha từ sớm, chỉ bằng con đường theo"cách mạng", mà sau 10 năm làm thủ tướng, ông đã có cả trăm triệu Đô, cho dù công khai là tài sản có được nhờ tài kinh doanh cuả cô con gái và chàng rể quốc tịch Mỹ, nhưng cái đó chẳng che mắt và thuyết phục được ai.

Tệ hơn là nấp sau lưng ông là Tư Liêm, là Tư Thắng, Nguyễn Văn Bình, Vũ Huy Hoàng, Đinh La Thăng, là Trầm Bê, Mười Rua...là mạng lưới chằng chịt quan lại, công chức, những cò mồi, xã hội đen sống bằng lừa đảo, bằng trấn lột, ăn chặn. Cái lũ này đông như ròi, như bọ, có mặt ở khắp nơi, mọi ngóc ngách xã hội. Sự băng hoại đạo đức xã hội, băng hoại niềm tin vào bản thiện của con người, phần lớn do bọn người này, bọn người đang sống nhờ cái bóng uy quyền của ông tạo ra.

Ông biết tất cả chúng, tất cả những gì chúng làm. Nhưng ông không làm gì để ngăn chúng lại. Thực chất thì từ lâu, nó đã vượt ra ngoài sự kiểm soát cuả ông và đang quay lại hại ông. Ông đã không thể làm được gì. Nhưng ông vẫn im lặng nhận những gì chúng cống nạp và làm như không biết.

Tất cả những cái đó đã đem lại tính chính danh cho những kẻ quyết triệt hạ ông nhân danh "bảo vệ bằng được chế độ". Người ta đã nhân danh chính nghĩa, lập lờ đánh lận đảng với chính nghĩa để hạ bệ ông, và ông không thể làm gì, vì ngoài tội tham nhũng, ông sẽ cõng thêm tội chống đảng.

Đó là điều trớ trêu cuả vận mệnh. Giá như "Cải cách" không phải thông qua một con người như ông Dũng, thì cái đám người đáng bị đào thải nhất là cánh ông Tổng Bí thư Trọng có thể làm gì được?!

Cách Mạng tức là Cải Cách triệt để thể chế chính trị hiện tại, sao cho phù hợp với khuôn mẫu phổ cập theo chuẩn mực quốc tế cuả nền kinh tế thị trường đã đạt tới Toàn cầu hóa, là xu thế hợp quy luật, đáng lẽ không thể bị thất bại chỉ bởi một lực lượng bảo thủ giáo điều, chiếm một tỷ lệ không đến 10% trong đảng.

Ông Nguyễn Phú Trọng cũng nên hiểu rằng cái mà ông gạt được là ông Dũng Tham nhũng, chứ không phải khát vọng thoát Tàu và khát vọng hoà nhập với nhân loại tiến bộ cuả người Việt chân chính. Người ta có thể đã "nhất trí " với ông trong việc loại bỏ ông Dũng vào vai trò người đứng đầu Đảng, nhưng không phải người ta chọn ông, để đi tìm cái thứ Xã Hội mà "tới cuối thế kỷ này, không biết có có không".

Nhìn vào cái Bộ Tứ đang hiện ra mờ mờ:

- Tổng Bí thư: Nguyễn Phú Trọng
- Chủ Tịch Nước: Trần Đại Quang
- Thủ Tướng: Nguyễn Xuân Phúc

- Chủ Tịch Quốc Hội: Nguyễn Thị Kim Ngân

Có thể dễ dàng thấy đây là giải pháp trung chuyển. Mục đích duy nhất cuả giải pháp là gạt ông Nguyễn Tấn Dũng ra khỏi Bộ Chính Trị, thực thi bản án kỷ luật từng thất bại trong Hội nghị 6.

Nhưng khi đưa được ông Trần Đại Quang vào chân Chủ Tịch Nước, thì ý đồ nhân sự cuả Bộ Chính Trị, tới thời điểm hiện tại, đã rõ.

Sau một năm, có thể hai năm, thông lệ là nhân sự giữa nhiệm kỳ, bộ đồng phục màu trắng trên người ông Quang sẽ mờ dần, người ta sẽ bớt hoảng sợ khi thấy một ông Cảnh Sát đứng lù lù trên đầu Dân tộc.

Trong thời loạn, gọi là thời "Âm thịnh Dương suy", người nắm được "âm binh" là người có thực quyền. Với một đội quân không tên, không tuổi, đến không động, đi không vết, có mặt ở mọi ngóc ngách, xuất nhập mọi lúc như quỷ thần, nghe mọi thứ người ta nói, thấy mọi việc người ta làm, chỉ có ông Quang là người duy nhất có năng lực dẹp loạn. Thực chất thì sức uy hiếp của ông chính là các hồ sơ tham nhũng, mà không một vị nào trong bộ máy có thể tự tin rằng mình không có tên trong đó, kể cả đương kimTổng Bí Thư.

Thời hậu Perestroika, một kịch bản có tính định mệnh tương tự cũng đã xảy ra ở Nga.

Putin, Trung tá tình báo KGB, người nắm quyền kiểm soát toàn bộ hệ thống mật vụ Liên Bang, đã là lựa chọn duy nhất cho vai trò người dẹp loạn cát cứ, nạn xứ quân.

Nhưng nền Dân chủ được chờ đợi ở Nga cũng đang chết trong tay Putin.

Nếu đúng thiết kế này, và nếu đúng sau đây hai năm, tư tưởng chủ đạo trong Bộ Chính Trị Mới vẫn là thứ mà chúng ta chứng kiến hôm nay, thì Trần Đại Quang sẽ ngồi ghế Tổng Bí Thư và những gì mà chúng ta từng thấy ở Tập Cận Bình sẽ lặp lại tại Việt Nam.

Trước tiên, Tư Liêm sẽ về vườn, Nguyễn Văn Bình và Trầm Bê sẽ phải rời ngành ngân hàng, và cũng không ít khả năng phải đối diện với Công lý.

Tiếp là Phùng Quang Thanh và Lê Thanh Hải cùng với Vụ án Vạn Thịnh Phúc.

Sau đó sẽ đến lượt Nguyễn Tấn Dũng bị điều tra. Điều này trái với thông lệ, đã như luật bất thành văn theo truyền thống Bộ Chính Trị, nhưng sẽ tuỳ vào diễn biến.

Ngay lập tức, mạng lưới chằng chịt dưới tay cuả Tư Liêm và Tư Thắng sẽ bi đánh tan tác không thương tiếc.

Nhưng cách đánh sẽ theo nguyên tắc "Đánh Chuột Giữ Bình". Không vỗ mặt, không ầm ĩ, âm thầm rút ván, đánh không cho kêu. Thậm chí vẫn có chuyện trao gắn huân huy chương.

Có điều, "ý người không bằng ý trời". Khó có ai tiên liệu được hết.

Phùng Quang Thanh sau vụ bị xử tử hụt, còn chưa hoàn hồn, chắc im lặng chịu trói.

Lê Thanh Hải, dù đã bị trói tay, nhồi giẻ vào miệng, nhưng sau lưng ông ta, Vạn Thịnh Phát, Cái bang của "Tam Hoàng" xứ Việt, chủ nhân thật sự cuả ít nhất 2/3 Sài Gòn, người bao lương tháng cho hơn một nửa

Thường vụ Thành phố HCM từ hai chục năm nay, liệu có buông khí giới? Ít có ai tuyên chiến với Tam Hoàng mà toàn mạng.

Tuy vậy, vẫn có thể nói, không nghi ngờ gì nữa, Sử Ngọc Anh sẽ rời Sở Kế Hoạch đầu tư, buông cửa phê duyệt Dự án và cấp phép kinh doanh cho người khác. Tất Thành Cang sẽ ra khỏi thường vụ TP HCM, ngồi chơi xơi nước. Võ Tiến Sĩ sẽ thôi Bí thư Quận Năm và thôi thường vụ.

Tư Liêm không còn đường trốn chạy. Phía trước cuả ông này là cái chết. Và ông biết rất rõ sức mạnh nằm ở sự tàn bạo. Ông ta sẽ giãy, nhưng sẽ chết rất nhanh, giống như cái ông từng đem đến cho Nguyễn Bá Thanh. Bây giờ, ông Thanh đang đứng ở đầu giường ông, đòi mạng.

Vũ Huy Hoàng, Đinh La Thăng, Nguyễn Văn Bình và Trầm Bê có vẻ không thông thạo chém giết, nhưng lại có thứ binh khí vô địch. Đó là tiền. Cả mấy ông này đều có rất nhiều tiền, nhiều nhất trong những người nhiều tiền hiện nay tại Việt Nam. Trong khi tất cả đều có thể mua được bằng tiền, hoặc bằng rất nhiều tiền. Vì vậy, cũng khó đoán được ai mới là chủ thực sự cuả cuộc chơi. Cũng nên nhớ rằng Nguyễn Văn Bình từng là ông trùm cuả giới Mafia người Việt tại Nga, và Trầm Bê là người Tàu, có tổ tiên nhiều đời là thủ lĩnh cuả Thiên Địa Hội, bây giờ đổi tên thành Hội Tam Hoàng.

Nguyễn Xuân Phúc, Phó Thủ tướng thường trực, phó thường trực Ban Phòng chống tham nhũng cuả Chính Phủ, người từ hai năm nay, nắm gần hết quyền lực cuả Nguyễn Tấn Dũng, là cái gai trong mắt ông Dũng. Chính Nguyễn Xuân Phúc bí mật chỉ đạo thẩm tra Hồ sơ ông Dũng. Thực chất thì ông ta đã bán đứng Nguyễn Tấn Dũng khi báo cáo hồ sơ điều tra này lên Thường vụ Bộ Chính Trị.

Ông này vào chân Thủ Tướng chỉ vì ông là người thứ hai sau ông Dũng đang nắm thực quyền Chính Phủ. Nhưng không ít người trong TW và Bộ Chính trị biết rất rõ rằng ông là một kẻ gian hùng, đầy tham vọng và là kẻ bán chúa cầu vinh. Vai diễn của ông chưa kết thúc, chỉ vì không thể loại cùng một lúc cả ông lẫn Nguyễn Tấn Dũng, trong khi vũ khí đang có trong tay cả hai ông. Nhưng cũng chắc không quá lâu. Ông sẽ được "đưa lên" làm Thường trực Ban Bí Thư, rồi...về!

Như vậy, có thể dễ dàng thấy, sau đây chậm nhất là hai năm, Tổng Bí Thư là Trần Đại Quang, Chủ tịch Nước là Tòng Thị Phóng, Thủ Tướng Chính Phủ là Nguyễn Thiện Nhân, Chủ Tịch Quốc Hội là Nguyễn Thị Kim Ngân.

Trưởng Ban Tổ Chức TW là Đinh Thế Huynh, trưởng Ban Kiểm tra TW là Vương Đình Huệ.

Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng là Ngô xuân Lịch.

Bộ trưởng Công An là Bùi Văn Nam.

Bí thư Hà Nội là bà Ngô Thị Thanh Hằng.

Bí thư TP HCM là Võ Văn Thưởng

Phạm Bình Minh vào Bộ Chính Trị nhưng tiếp tục Phó Thủ Tướng kiêm Bộ Ngoại Giao.

Với dàn lãnh đạo này, nếu là thực, có thể nói Nghị quyết 4 Đại Hội XI được coi là hoàn thành.

Như vậy TTP sẽ vẫn được thông qua. Nhưng quyền được lập Công Đoàn Độc Lập thì còn phải chờ. Không phải là chờ đến khi Hiệp đinh có hiệu lực, mà là chờ mật vụ cuả ông Quang cài xong nhân sự trong

tất cả các Nghiệp Đoàn khả dĩ được dự kiến thành lập, sau những cuộc biểu tình đấu tranh gay gắt, nhưng do người cuả đảng cài vào khởi xướng và chỉ đạo, những người dẫn đầu các đoàn biểu tình và hô to nhất.

Nhưng thực ra Công Đoàn Độc Lập cũng sẽ chẳng làm được gì nhiều cho việc lật đổ Chính quyền. Công nhân Việt Nam hay lao động Việt Nam nói chung chưa đạt tới văn hoá chính trị cần và đủ để có thể tạo ra Cách mạng. Họ cần được giác ngộ và được tổ chức. Trong khi để tổ chức được các lực lượng, người lao động cần phải có Một Tổ Chức. Tổ Chức này chưa có, và sẽ khó có thể có.

Con đường tới tự do cuả người Việt sẽ chậm lại, sẽ khó có sự bùng nổ và đốt cháy giai đoạn.

Tuy nhiên, TTP sẽ phát huy ảnh hưởng. Cùng với nó, Văn hoá ASEAN và văn hoá Toàn Cầu sẽ nâng tầm cho văn hoá Dân chủ Việt Nam, cho cả giới tinh hoa lẫn người lao động. Luật tự do Nghiệp Đoàn và tự do Hiệp Hội sẽ nhanh chóng chiếm đất. Kinh tế tư nhân sẽ lấn át kinh tế Quốc doanh. Tỷ trọng kinh tế tư hữu sẽ áp đảo trong Tổng Thu Nhập Quốc Dân. Đại diện doanh nghiệp tư hữu sẽ dần chiếm ưu thế trong vai trò làm Luật và Hoạch định Chính Sách. Bản chất xã hội sẽ thay đổi.

Nhưng kịch bản này có thể không diễn ra như vậy.

Có một bất ngờ khác.

Đó là đến phút cuối cùng, trong Đại Hội, ông Trương Tấn Sang được đề cử thay ông Nguyễn Phú Trọng?!

Trong không khí đã thống nhất phương án không có ông Dũng, thì phương án tốt nhất để loại trừ ông Trọng lại là ông Sang. Bởi vì trong ông Sang, nhìn kỹ một chút sẽ thấy có cả ông Dũng lẫn ông Trọng.

Nghĩa là trung thành với đảng, (nhưng không phải đảng 100% Mác - Lê), không quá cứng với Tàu nhưng lại ủng hộ thân Mỹ. Ông Sang vốn được tiếng là tôn trọng và ưu ái trí thức, chống tham nhũng nhưng không ủng hộ những giải pháp tàn độc. Ổn định nhưng không dựa trên độc quyền chân lý.

Không có gì đảm bảo ông Sang trên vị trí Tổng Bí Thư sẽ có Cải Cách, nhưng chắc chắn sẽ không có nhiều cơ hội hoành hành của chủ nghĩa Giáo điều.

Đây chắc chắn là giải pháp trung chuyển thật sự, giải pháp quá độ tới Dân Chủ.

Ông Sang sẽ mềm mỏng với Tàu, nhưng sẽ không ngại đưa Tàu ra Toà án Quốc Tế.

Ông Sang sẽ đưa người dân Việt Nam tới gần Mỹ hơn.

Nhưng quan trọng nhất là ông Sang sẽ là người duy nhất chặn nhát kiếm từ tay ông Quang có thể xả xuống người ông Dũng.

Đây rõ ràng là giải pháp dễ chấp nhận nhất cuả cả Đại Hội lẫn dư luận của lớp tinh hoa.

Tuy vậy, Vận Mệnh Dân tộc Việt chỉ và sẽ chỉ thuộc về dòng chảy cuả Nhân loại tiến bộ. Chính vì vậy mà bất chấp những gì xảy ra tai Đại hội đảng, bất chấp những giọng nói ngang ngược từ những cái miệng bảo thủ có thể thắng cuộc, Dân chủ sẽ đến. "Chó cứ sủa, Đoàn người cứ đi"!

15/01/2016

Giá tất cả TW đều như ông Vũ Ngọc Hoàng!

Gửi ông Vũ Ngọc Hoàng và tới Đại hội đảng.

Đọc bài trả lời phỏng vấn cuả ông Vũ Ngọc Hoàng do báo Tuổi Trẻ thực hiện hôm 16/01/2016, quả thật, tôi hết sức bất ngờ.

Thú thật là tôi chưa bao giờ tâm đắc như vậy với một đảng viên cộng sản, hơn thế lại là một trung ương uỷ viên.

Ông nói:

"Tình hình hiện nay phải đổi mới căn bản thì mới giải quyết căn bản được tình hình. Tôi hiểu giá trị của việc phải ổn định để phát triển, nhưng đổi mới căn bản không có nghĩa là không ổn định, không có nghĩa là làm mất ổn định, mà đổi mới căn bản mới có một sự ổn định căn bản, lâu dài, thực chất, chắc chắn."

Ông hoàn toàn đúng. Phải đổi mới căn bản thì mới giải quyết căn bản được tình hình. Những cái gọi là đổi mới tới thời điểm này, là đổi mới trên ngọn, đổi mới chắp vá, không phải là đổi mới căn bản theo đúng nghĩa chữ căn bản là gốc rễ, tiếng Anh hay tiếng Pháp đều gọi là radical. Vì không đổi mới tới tận gốc rễ, cho nên đảng cứ loay hoay giữa sở hữu tập thể và sở hữu tư nhân, giữa quan hệ sản xuất Tư bản chủ nghiã với quan hệ sản xuất XHCN. Từ đó mới ép cho ra cái Thị trường Định hướng XHCN, ngụ ý Thị trường nhưng có sự chỉ đạo của Đảng. Đây có nghĩa là Thị trường nưả vời, là đổi mới không căn bản. Muốn có phát triển nên phải cầu cứu Thị trường, nhưng muốn tới XHCN thì phải tiêu diệt dần kinh tế tư nhân TBCN. Đã Định hướng XHCN thì đương

nhiên và bắt buộc phải ưu tiên kinh tế thuộc sở hữu Nhà nước, Doanh nghiệp Nhà nước phải là chủ đạo. Nền kinh tế có một thành phần làm chủ đạo, được Nhà nước bảo hộ, vạch sẵn đường đi theo một ý tưởng chủ quan nào đó, cũng gọi là kế hoạch hoá, thì không còn là nền kinh tế thị trường nữa. Thị trường là Cung Cầu, là Cạnh Tranh làm thế nào để Định Hướng? Vừa muốn được công nhận Thị Trường đầy đủ vừa muốn có kinh tế được Định Hướng theo ý chí của đảng, có phải là lẩn thẩn không?

Một chuyện chưa rõ ràng nữa là, cái định hướng có phải ngụ ý rằng, trong khi chưa tới được XHCN, thì còn cần Kinh tế thị trường, sau đó thì không. Nghĩa là tới lúc nào đó, các thành phần kinh tế phi XHCN khác sẽ phải bị triệt tiêu, chỉ còn lại duy nhất kinh tế quốc doanh. Khi ấy, có phải Đảng lại phát động chiến dịch Cải tạo thương nghiệp Tư bản Tư doanh. Và Thần Chết Đỗ Mười lại tái xuất?!

Có lần ông Trọng hé lộ rằng có lẽ phải đến giưã thế kỷ này mới kết thúc giai đoạn quá độ. Chưa một ai xác định những tiêu chí cần đủ cuả giai đoạn quá độ, nhưng ngầm hiểu là đạt ngang với các nước phát triển hiện nay. Đó là lúc tận thế cuả các Đại gia tư nhân và kinh tế cá thể?

Hiểu chữ căn bản (radical) cuả ông cho đúng nghĩa là đổi mới từ nền tảng của xã hội. Đó là cái nền mà trên đó chúng ta xây dựng mọi cấu trúc, cả kinh tế lẫn văn hóa xã hội, cái mà Mác gọi là Hạ tầng cơ sở. Một hạ tầng xã hội đa thành phần, đa sở hữu gọi là Hạ tầng Đa nguyên là Hạ tầng hình thành tự nhiên ngay từ khi ra đời và phát triển của xã hội loài người. Trên cái nền Hạ tầng này, Kinh tế thị trường cũng hình thành tự nhiên, tự điều chỉnh, tự thích ứng, tự hoàn thiện dưới áp lực không bao giờ giảm gay gắt cuả những xung đột tự thân, mà mãi tới thế

kỷ thứ mười tám, mới có một người Anh tên là ADAM SMITH đặt tên cho nó là Bàn tay vô hình.

Bản chất cuả Xã hội là Đa Nguyên. Nó chỉ bị bóp méo, biến dạng do các nguyên nhân khác nhau từ ý chí chủ quan cuả loài người, hoặc các sản phẩm từ ý chí cuả con người, như các loại Tôn giáo, các loại triết học, các loại chủ nghĩa.v.v...Nhưng tất cả những loại biến dạng này chỉ có tính tạm thời, hay gọi là trạng thái không ổn định, giống như dao động của con lắc, như sóng gió trên mặt hồ nước, rồi sẽ trở lại trạng thái xuất phát của nó.

Trên cái nền Đa nguyên ấy, mọi cái đều Đa nguyên. Mác gọi là Hạ tầng cơ sở và Thượng tầng kiến trúc. Trong một xã hội không thể chỉ có một loại người, chỉ có một loại tư tưởng. Có những Tôn giáo có tới hàng trăm triệu tín đồ. Nhưng không bao giờ chỉ có một tôn giáo duy nhất trên mặt Địa cầu. Đức tin là cái riêng, thuộc sở hữu riêng, bất khả tước đoạt cuả mỗi người. Đó chính là bản chất cuả Đa Nguyên.

Cho nên cái căn bản mà ông nói, tôi hiểu đó không phải là đổi mới, mà về bản chất, nó là sự trở về. Trở về với trạng thái vốn có trước khi nó bị biến dạng.

Nền kinh tế Kế hoạch hoá tập trung quan liêu, hướng tới một nền kinh tế không sở hữu, không hàng hoá, không tiền tệ, là một loại biến dạng, tức là nó chỉ xuất hiện do ý chí của con người trong một giai đoạn nhất định. Tức một loại biến động, một dao động, nhưng là dao động tắt dần, và thời kỳ này là thời kỳ nó đã tắt từ châu Âu, đang tắt và sẽ tắt hoàn toàn trên mọi khu vực của loài người. Cái đuôi Định hướng XHCN chính là sự níu kéo của cái dao động quán tính đó. Cái đuôi này tự nó sẽ biến mất.

Tôi biết khi ông nói “chỉ có Đổi mới căn bản mới giải quyết căn bản được tình hình”, có nghĩa là chỉ có bỏ hẳn cái đuôi XHCN vớ vẩn kia đi, thì mới có bình đẳng cơ hội kinh doanh, bình đẳng về các nguồn lực, mới hết bao cấp, mới hết ưu tiên, hết bảo hộ và mới có cạnh tranh thực sự, và quan trọng hơn là mới mất đi cái đống tài sản công làm mồi ăn cho những lòng tham không đáy.

Nhưng tôi không dám chắc rằng nói đổi mới căn bản là ông ngụ ý đổi mới cả nền tảng tư tưởng. Tức là bấng cả rễ Chủ Nghĩa Mác-Lênin. Bởi vì, chính Chủ nghĩa Mác-Lênin mới là nguyên nhân của mọi nguyên nhân.

Trong số các ông, tôi không nhớ là ai, có người nói rằng " Kinh tế thị trường trong XHCN hay trong TBCN đều phải là kinh tế thị trường. Tất nhiên XHCN cao hơn, nhưng trước khi cao hơn thì phải bằng đã".

Đúng quá, Mác nói rằng sau khi phát triển tới tột bậc, Xã HộiTư Bản sẽ chuyển sang Xã Hội Chủ Nghĩa?! Như vậy là XHCN cao hơn, ưu việt hơn, nhưng chủ nghĩa tư bản phát triển trên mặt đất từ ba trăm năm nay, mà chẳng thấy nước Tư Bản phát triển nhất nào chuyển thành nước XHCN cả. Có vẻ như ở các nước Tư Bản phát triển này, không có ai “đào mồ chôn” ai cả. Các giai cấp đối kháng sống thuận hoà với nhau. Giai cấp vô sản được nhà nước tư sản bảo hộ bằng mọi loại chính sách, từ bảo hiểm y tế tới bảo hiểm thất nghiệp, thu nhập thấp được trợ cấp để đảm bảo sức mua tối thiểu...tự do nghiệp đoàn, tự do biểu tình…

Chủ Nghĩa Mác phá sản và trở thành thủ phạm của hận thù và phân hoá xã hội, thậm chí là gợi hứng cuả chủ nghĩa khủng bố. Trước khi có XHCN ở Việt Nam, hãy cố vươn lên cho bằng cái Xã Hội Tư Bản kia đã.

Ông Trọng, vốn tự cho là người có lý luận uyên bác, không hiểu tại sao lại tự hỏi "Đến hết thế kỷ này không biết đã có Chủ nghĩa Xã hội hoàn thiện ở Việt Nam hay chưa…."

Không biết cái Chủ Nghĩa Xã Hội hoàn thiện cuả ông là gì? Có phải cái xã hội không giai cấp, không sở hữu, không có kinh tế hàng hoá, không sử dụng tiền tệ, làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu, xã hội tự quản không chính phủ, không nhà nước…?

Đây là một mớ những ước vọng ấu trĩ, hoang tưởng. Tôi không tin rằng ông Trọng vẫn kiên định lòng tin vào những thứ này như là lý tưởng của chủ nghĩa cộng sản khoa học. Tại sao một tiến sỹ lý luận, một tổng bí thư một Đảng đang cầm quyền có thể đặt một câu hỏi như thế, trong khi ngay trước mắt ông, một thế giới Tư Bản tồn tại từ hơn ba trăm năm vẫn đang không ngừng hoàn thiện và đang là ước mơ cuả bao dân tộc, trong đó có cả Việt Nam.

Khi ông nói "đổi mới căn bản mới có một sự ổn định căn bản, lâu dài, thực chất, chắc chắn.", tôi hiểu là ông muốn nói tới bản chất cuả Ổn Định.

Ổn định căn bản, thực chất, chắc chắn, phải là ổn định tự thân, tự nhiên, không phải ổn định do cưỡng bức, gò ép. Bất cứ sự ổn định nào đạt được bằng bạo lực, và duy trì bằng áp lực nhân tạo, thì sau khi dỡ bỏ bạo lực, dỡ bỏ áp lực, sự ổn định ngay lập tức biến mất.

Xã hội Việt Nam, nền Chính trị Việt Nam đang có ổn định, không có tranh chấp, bạo loạn, không có biểu tình đình công... nhưng không phải là ổn định thực chất, chắc chắn, không phải ổn định căn bản. Nó đang được duy trì bằng bưng bít thông tin, bằng ngăn cấm tự do tư tưởng, tự do tìm kiếm tin tức, tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do biểu tình…

Trật tự xã hội đang được duy trì bằng một lực lượng cảnh sát khổng lồ, một áp lực thường trực trên không khí sinh hoạt xã hội. Chỉ cần buông lỏng hệ thống áp lực này, chưa thể biết những biến cố gì có thể xảy ra. Đấy chính là mầm mống của sự mất ổn định, hay là ổn định không thực chất.

Vì vậy tôi hiểu rằng, đổi mới căn bản cuả ông là Dân chủ hoá xã hội thực sự, không phải là dân chủ hình thức. Bởi vì dân chủ thực chất đảm bảo các quyền tự do cơ bản cuả con người, đảm bảo để xã hội luôn có đầy đủ cơ hội giải tỏa bức xúc gây ra bởi những bất cập luôn tồn tại trong chính sách, trong luật pháp v.v..tạo điều kiện cho một sự điều chỉnh và hoàn thiện kịp thời, đồng thời như những van su-páp giải toả và điều hoà áp lực xã hội, tạo sự ổn định bền vững. Bởi vậy, Dân chủ hoá xã hội, không phải là buông lỏng các áp chế, tạo ra bất ổn định, mà là tạo ra sự ổn định có tính căn bản, thực chất và bền vững, thông qua việc triệt tiêu tận gốc các mầm mống bất ổn định một cách tự động. Hãy tạo ra cái cơ chế tự giải toả những áp lự xung đột đó. Lối ra của nó là Xã hội dân sự. Xã hội dân sự chính là van xả áp, là bể điều hoà áp lực.

Về việc chống Tham nhũng, tôi thấy Ông cũng rất đúng, khi nói rằng "Lâu nay trong chống tham nhũng đã có nhiều nghị quyết, nhưng tại sao tham nhũng và lợi ích nhóm chưa dừng lại, có mặt còn tiếp tục phát triển? cũng như ông GS. Hoàng Chí Bảo, Ủy viên Hội đồng lý luận Trung ương, cũng nói rất đúng rằng "Giờ có cả tham nhũng trong chính sách, tham nhũng trong chính trị chứ không chỉ có tham nhũng trong kinh tế. Tham nhũng giờ không phải là tham nhũng vặt mà là tham nhũng lớn, không chỉ tham nhũng cá biệt mà còn thành cả hệ thống."

Sau đó ông tự hỏi "Có điều gì đó phải suy nghĩ cặn kẽ hơn. Thứ nhất là thiếu cơ chế kiểm soát quyền lực và thứ hai là chưa phát huy đầy đủ dân chủ."

Đúng là muốn chống được Tham nhũng thì việc trước nhất là phải kiểm soát quyền lực, vì chỉ có quyền mới tham nhũng, dân thì tham nhũng cái gì! Mà không phải là đảng viên thì làm gì mà có quyền. Ông cũng thừa biết rằng cần phải có một cơ quan độc lập mới kiểm soát được, mà làm sao có được một cơ quan độc lập như thế trong chế độ độc đảng cầm quyền. Với cơ chế Đảng lãnh đạo toàn diện và tuyệt đối mọi hoat động của xã hội, quyền chức do đảng phân phát ra, quyền kiểm soát quyền chức phát ra ấy lại là đảng. Đó là cái vòng luẩn quẩn người ta vẫn gọi là vừa đá bóng, vừa thổi còi. Quyền không thể kiểm soát thì tất có chuyện lộng quyền, lạm dụng quyền vì vụ lợi. Đó là hành vi tham nhũng.

Như vậy, chỉ có trong đảng và bằng đảng, như cha ông đã nói "dao sắc không gọt được chuôi" thì không thể kiểm soát được chuyện lạm quyền, cho nên ông đã chỉ ra, thứ hai là "phát huy đầy đủ dân chủ".

Đúng quá, nếu có dân chủ đầy đủ đúng nghĩa thì đương nhiên có Luật Pháp độc lập, có tự do báo chí, có tự do chính trị, bao gồm đảng chính trị đối lập... như vậy sẽ có đầy đủ mọi phương tiện, công cụ để giám sát quyền lực. Quan chức tham ô như con chuột trong lồng dưới hàng triệu con mắt, có tài, có gan cũng khó ăn cắp được. Và chính quyền luôn là đối tượng kiểm soát của đảng đối trọng.

Cũng phải nói thêm rằng, để chống ăn cắp, ngoài chuyện giám sát cẩn thận kẻ có khả năng ăn cắp, còn phải triệt tiêu tất cả những cuả cải có thể được coi là vô chủ, tức là dễ dàng trở thành cuả ăn cắp. Đó là tài sản thuộc sở hữu nhà nước tại các Tập đoàn quốc doanh, là tài sản công, là đất đai nhà nước thống nhất quản lý, là hầm mỏ, là rừng, là biển. Tất

cả những loại tài sản này dứt khoát phải có chủ. Nhà nước là tất cả, nhưng chẳng là ai. Cho nên, cái cuả nhà nước cũng là của tất cả. Bất cứ kẻ có cơ hội nào đều có thể biến nó thành của riêng.

Còn chuyện về chủ quyền, tôi thấy ông khôi hài nhưng cũng thật đúng.."Thế giới ngày nay cũng như một làng.Trong làng có kẻ khỏe mạnh, hung bạo, nhưng không vì thế mà muốn hiếp đáp ai cũng được, không thể cậy khỏe làm càn. Vì người yếu thế hơn biết la làng, cả làng biết xúm lại..." Nhưng ông chợt làm tôi liên tưởng tới anh Chí, Chí Phèo. Nếu đã biết la làng, thì từ kêu la đến cào mặt chẳng còn mấy.

Làm ầm lên là đúng, với kẻ chơi không quân tử và mẹo vặt, chẳng nên âm thầm chịu trận ra vẻ cao thượng làm gì. Nhưng về lâu dài đây chắc chắn không phải là lối chơi tối ưu. Trung quốc có thay đổi được tính cách, nếu cứ mãi nằm trong tay một nhóm người cầm quyền. Ông thử nghĩ xem điều gì xảy ra nếu Trung Quốc trở thành một nước dân chủ như Pháp, Mỹ?

Trung Quốc có dễ dàng thu hút các nước để tạo ra một cộng đồng hoà bình, thịnh vượng kiểu Châu Âu không? Có khả năng nếu Trung Quốc Dân chủ thực sự, ít nhất như Pháp, Đức, có lẽ cả ASEAN nhập vào cộng đồng này cả. Như vậy, vấn đề là giúp Trung Quốc trở thành người khổng lồ thật sự. Một anh Cả xứng đáng. Lo gì phải làm đường tơ luạ trên bộ, trên biển, rồi những con đường, những vành đai, vừa tốn kém vừa lộ liễu dã tâm. Và nếu quyết tâm giúp Trung Quốc, chắc ASEAN phải Dân chủ hoá trước. Và một Việt Nam sẵn đầy đủ phẩm chất và tham vọng, chỉ cần tự mình dân chủ, thì không khó để trở thành người dẫn dắt ASEAN.

Tôi đặc biệt tâm đắc với tiêu chí cán bộ "Đổi Mới, nhưng Trong Sạch" cuả ông, hoàn toàn trùng khớp với kiến nghị cuả tôi trong bức thư "Chọn gì, Bầu ai" gửi Đại biểu các ông cách đây vài tuần. Nói thẳng ra là tôi không chọn ông Dũng, nhưng cũng không chọn ông Trọng cho vị trí đứng đầu đảng. Nhưng tôi có chút nghi ngờ. Theo như ông nói, phương án lựa chọn là hết sức thận trọng, làm rất kỹ nên cuối cùng có được sự nhất trí rất cao giữ Bộ Chính trị và TW.

Việc ông Trọng làm tiếp Tổng Bí thư thêm một hai năm nữa, không có gì đáng nói, vì đây là cái lúng túng cuả Bộ Chính trị trong việc chuẩn bị cán bộ nguồn, cũng có chuyện bây giờ, nhân tài như lá muà thu. Dù sao thì ông Trọng cũng chỉ là bước đệm.

Nhưng như vậy ông Trần Đại Quang làm Chủ tịch nước hai năm để chuẩn bị cho vị trí Tổng Bí Thư là "kế thừa", hay "căn bản". Kế thừa gì, truyền thống Tổng Bí thư là người Bắc à? hay căn bản, đúng là đang từ Lý luận, Quốc hội sang Tổng Bí thư, bây giờ từ Công An sang Tổng Bí thư, thực là một thay đổi cực lớn nhưng rõ ràng không phải là "Căn bản". Việt Nam vốn đang thèm, đang thiếu dân chủ, nhất là đã quá nhiều công an.

Ông Nguyễn Xuân Phúc, không thể biết ông này là căn bản, thưà kế hay trẻ hoá. Tôi không thấy ông này thuộc lọai nào. Và tôi cũng không tin là ông này trong sạch.

Tôi đã không ngờ được nghe những điều trên kia từ miệng một TW uỷ viên, một phó Ban Tuyên Giáo TW. Những điều nói ra cuả ông là qúa đúng. Chắc chắn còn nhiều điều chưa thể hoặc chưa tiện nói ra. Có thể tôi đã nhầm khi nghĩ rằng TW các ông như ếch ngồi đáy giếng, các ông chỉ được nhìn một mảnh trời con con, mà tệ hơn, ngay cái mảnh bé xíu đó lại có cái màu cuả cái mắt kính mà người ta đeo vào mắt các ông. Tôi thành thực xin chữ đại xá.

Nghĩ tới Đại hội ngày mai, tôi cứ ước gì cả hai trăm TW uỷ viên, hay cả 1510 Đại biểu Đại Hội, đều giống như ông, có được hiểu biết và tấm lòng cuả ông. Có thể tin được rằng đây là Đại hội cuối cùng của cái đảng cộng sản gồm những người cổ hủ như ông Nguyên Phú Trọng, mặc dù tôi biết rằng ông ta có thể vẫn trúng Tổng bí thư.

19/01/2016

Không nên luyến tiếc một người như ông Dũng.

Đại Hội XII đang diễn ra.

Theo cách làm xưa nay, người ta có thể biết chắc, rằng trong suốt thời gian Đại Hội, mọi tiết lộ tin tức đều bị nghiêm cấm. Từ đấy, có thể suy ra rằng, điện thoại cuả các đại biểu sẽ được thu lại trước khi bước vào phòng họp, trong suốt thời gian Đại hội, đại biểu sẽ ăn nghỉ tại các hotel dành riêng, nghĩa là các phòng nghỉ đã được chuẩn bị trước để "bảo đảm an toàn tuyệt đối cho đại biểu", và các đại biểu sẽ được "săn sóc" cẩn thận suốt 24/24.

Mọi con đường thông tin từ trong Đại hội ra ngoài sẽ được kiểm soát bằng những biện pháp và phương tiện đặc biệt.

Cũng dễ thấy rằng mọi thông tin từ bên ngoài sẽ không thể lọt vào trong Đại hội.

Tuy vậy, những con người dõi theo bóng Đất nước, vẫn cứ ngóng vọng từ bên ngoài, chờ đợi một cái gì đấy, đột ngột vỡ oà ra như một phép mầu.

Dẫu cho ước vọng đổi mới có nung nấu lòng những người con Việt, từ những học giả trí thức bạc đầu, đến những đứa trẻ bán vé số lang thang trên khắp các vỉa hè. Từ những Doanh nhân trước khi quyết định mua gì bán gì phải biết tìm cách mua ai bán ai. Trước khi nuôi quân, lợi nhuận phải dùng để nuôi Quan. Nền kinh tế trở thành hệ thống chuyển hoá tài nguyên quốc gia thành tài sản riêng của các quan chức thuộc bộ máy cai trị. Từ những người nông dân bơ vơ vì mất ruộng, khi đất đai do tổ tiên bao đời khai phá, bây giờ thành tài sản thuộc sở hữu nhà

nước. Kẻ thù truyền kiếp của dân tộc đang có mặt ở mọi nơi trên đất liền, dựng thành phố, làm sân bay trên các đảo của cha ông…

Sẽ không có gì thay đổi cả. Làm thế nào để chọn ra được những con người vừa có trí tuệ để nhận diện đúng Đạo trời. Đạo trời ở đâu, thế giới loài người đang đi về đâu, nhất định đi về đâu? Lại vưà phải trong sạch. Sạch trong đạo đức nhân cách, nhưng sạch cả trên quần áo và trên hai bàn tay. Tất cả những người có thể có tên trong danh sách cho cuộc bầu cử của cái Đại hội này, trước hết đều là đảng viên, và để có tên trong danh sách TW ủy viên, dứt khóat phải là đảng viên đã qua nhiều chức vụ.

Luật Phòng chống tham nhũng định nghĩa:"Tham nhũng là hành vi của người có chức vụ, quyền hạn đã lợi dụng chức vụ, quyền hạn đó vì vụ lợi".

Và Phó Chủ tịch nước Nguyễn Thị Doan nói "người ta ăn của dân không chưà một chỗ nào". Chủ tịch nước Trương Tấn Sang thì kêu “Trước kia chỉ có một con sâu làm rầu nồi canh. Nay thì nhiều con sâu lắm!". Ông GS. Hoàng Chí Bảo, Ủy viên Hội đồng lý luận Trung ương, cũng nói rất đúng rằng "Giờ có cả tham nhũng trong chính sách, tham nhũng trong chính trị chứ không chỉ có tham nhũng trong kinh tế. Tham nhũng giờ không phải là tham nhũng vặt mà là tham nhũng lớn, không chỉ tham nhũng cá biệt mà còn thành cả hệ thống."

Cứ theo như thế mà suy, thì không có ai trong danh sách đề cử vào TW mà vẫn còn trong sạch, dù có thể có người chưa hoàn toàn mất nhân cách, nhưng hai bàn tay thì không thể còn sạch.

Còn về mặt tư tưởng, có thể có được một nhân vật nào từ TW hay Bộ Chính trị mà đã từng hoặc đang không trung thành với chủ nghĩa Mác?

Tất cả các cán bộ đảng viên, trước khi đề bạt, đều phải qua đào tạo chính trị một cách có hệ thống qua trường Đảng các cấp. Cán bộ từ Trung cấp phải có bằng cao cấp Chính trị, tức là cao cấp lý luận chủ nghĩa Mác- Lênin. Trong sinh hoạt đảng từ thấp đến cao luôn có sự cọ xát về lập trường tư tưởng. Lập trường vừa là điều kiện vừa là bàn đạp để thăng tiến. Mặt khác, sức ép lập trường cấm cán bộ đảng viên có tư duy phê phán, tạo ra một ý thức lẩn tránh, xa lánh những thông tin khác hoặc trái với thông tin chính thống, được chọn lọc, có định hướng của đảng, và phân cấp cho từng cấp cán bộ. Thông tin đầy đủ, nguyên vẹn, chỉ có cấp cao nhất là Ban Bí thư mới được tiếp cận. Các cấp dưới chỉ có thông tin được soạn ra cho từng đối tượng cao thấp khác nhau. Nghĩa là không bao giờ biết thật và giả, vì không có so sánh và đối chiếu.

Cho nên, dẫu có thể có những cái đầu thông minh, thậm chí rất thông minh, nhưng không thể nói được gì về sự sáng suốt. Hoàn toàn có thể hiểu được. Một là, suốt quá trình hình thành nhận thức từ khi học mẫu giáo, lớn lên trong một môi trường mà mọi kiến thức, mọi thông tin đều được sàng lọc, được định hướng, niềm tin, quan niệm, nhận thức và từ đó lập trường hình thành trong họ như một sự hiển nhiên. Đơn giản là họ không có, không biết tới cái khác.

Thêm nữa, giả xử có một cái đầu gọi là khôn ngoan, thì sẽ lập tức nhận ra rằng chẳng có gì có lãi nhanh đầu cơ lập trường. Thông thạo lý luận sẽ trở thành một phương tiện thành đạt hiệu quả nhất. Càng chứng tỏ thông thạo lý luận càng được coi là trung thành, càng nhiều cơ hội thăng tiến. Lý luận trở thành một thứ như tiền vốn của con buôn. Đây là con đường duy nhất phải đi của những kẻ có chút thông minh trong chế độ độc đảng. Có thể tới quá nửa những người đang có mặt.

Lại có thể có một xác suất thứ ba là có những người thông minh hơn, biết được cái tất đến của xã hội con người không phải là chế độ độc

đảng phản nhân quyền, họ âm thầm đi qua tất cả các thử thách, lọt qua tất cả các mắt sàng, qua mắt được hệ thống, đến được đỉnh quyền lực và ở đấy, họ làm cuộc cách mạng, xoá hoàn toàn sự ngự trị của thể chế độc đảng độc tài, giải phóng con người, giải phóng xã hội. Đó là việc mà Gorbachốp từng làm. Nhìn những gương mặt trên sân khấu hiện tại, trong những khuôn mặt có trong hội trường của Hội nghị, không có ai như vậy.

Ông Dũng không thuộc loại người nào trong số trên, nên đừng có ảo tưởng vào ông. Ông Dũng không có phẩm chất cuả người làm cách mạng, vì cách mạng đòi hỏi dấn thân, hy sinh. Ông Dũng ham lợi và bất chấp đạo lý, ông sẽ chỉ vì chính ông.

Ông tố cáo Đảng cuả ông, tố cáo Bộ Chính trị khi bị quy trách nhiệm đổ vỡ của Vinashin, ông nói rằng "tôi nhận trách nhiệm chính trị, với tư cách Thủ tướng chính phủ và uỷ viên Bộ chính trị, nhưng tôi không có quyết định nào sai".

Về việc cho Trung Quốc khai thác Bôxít, tổ chức các siêu Tập đoàn kinh tế nhà nước nhằm định hướng XHCN chỉ là Ông thực hiện các quyết định của Bộ Chính trị. Về việc kiện Trung Quốc, Ông nói "Chính phủ đã sẵn sàng, nhưng khi nào kiện thì chờ Bộ Chính trị quyết định."

Ông làm ra vẻ chống Trung Quốc khi nói "không đổi chủ quyền Quốc gia lấy tình hữu nghị lệ thuộc viển vông". Nhưng khi dân xuống đường thì ông làm ngơ để cảnh sát bắt bớ, đánh đập.

Ông cũng là người duy nhất trong các lãnh đạo đảng dám tuyên bố “Chúng tôi tin rằng nhân quyền, tự do, dân chủ là xu hướng không thể đảo ngược và là đòi hỏi khách quan của xã hội loài người. VN không phải ngoại lệ, không đứng ngoài xu thế này". Nhưng ông cũng là người tuyên bố: "Dứt khoát không để có báo chí tư nhân và tổ chức chính trị

đối lập". Tất cả những người hoạt động ủng hộ dân chủ đều do ông, hoặc cấp dưới ông bắt giam, và xử tù.

Khi bị áp lực nghi ngờ lòng trung thành với đảng, có thể làm ông mất ghế, ông viết thư cho Tổng bí thư thề thốt khẩn thiết rằng "Cha tôi, chú ruột tôi, hai cậu và cha vợ tôi đã hy sinh, đều là liệt sĩ trong kháng chiến chống Mỹ, bản thân tôi đã bốn lần bị thương trong chiến đấu, trong người còn hơn 10 mảnh đạn của Mỹ. Tôi không thể nào phản bội mục tiêu, con đường mình đã chọn, đã gắn bó với nó bằng cả máu xương, và đã hết lòng hết sức thực hiện gần hết cuộc đời."

Và để chứng tỏ ông thông gia với nguỵ quyền, con rể ông là người mang quốc tịch Mỹ nhưng không phải vì là ông phản quốc, phản đảng, ngày 30/4/2016 ông đọc diễn văn chửi Mỹ: “Đế quốc Mỹ đã ngang nhiên áp đặt chế độ thực dân kiểu mới, biến miền Nam Việt Nam thành căn cứ quân sự của Mỹ, đàn áp tàn bạo Cách mạng miền Nam và tiến hành chiến tranh phá hoại khốc liệt ở miền Bắc. Chúng đã gây ra biết bao tội ác dã man, biết bao đau thương, mất mát đối với đồng bào ta, đất nước ta". Đối với một người làm chính trị, không có tệ hơn, hèn hơn thế.

Chưa kể chuyện ông không thể biện bạch cho việc có cố ý hay không sắp đặt cho con gái, con trai trưởng cuả ông vào những chỗ mà thiên hạ biết rõ là chỉ để kiếm tiền, bắt thằng út làm chính trị qúa lộ liễu, chỉ riêng việc ông tráo trở và phản bội lòng tin cũng có thể dám chắc rằng, dù ông ngồi được trên vị trí Tổng bí thư, người được hưởng lợi đầu tiên sẽ chỉ là gia đình ông, đàn em bộ xậu cuả ông. Nếu có thể có tự do hơn thì đó là xã hội đen. Chắc chắn không có cải cách dân chủ nào cả. Không nên tiếc một con người như vậy.

Còn ông Trọng. Dù sự thật là không có bằng chứng để suy diễn buộc tội tham nhũng cho ông, nhưng những bằng chứng để chứng minh tính bảo thủ, kiên trì chủ nghĩa Mác, không đổi mới Chính trị, không thay đổi chế độ, chỉ có Thị trường XHCN, chỉ có Dân chủ XHCN...thì không thiếu.

Ông có thể sạch quần áo, sạch ở hai bàn tay, nhưng đức tin cuả ông là một sự cuồng tín mê muội. Ông không còn đủ minh mẫn để nhận ra con đường duy nhất tới tiến bộ mà Thế giới đang đi, là con đường tự nhiên, không phải là phát minh của cá nhân dù vĩ đại nào, không bị cưỡng bức bằng bất cứ một ý chí chủ quan nào. Ông phải hiểu rằng Mác chỉ là một hiện tượng. Mọi hiện tượng đều có tính lịch sử, tức là sinh ra từ một hoàn cảnh nhất định và mất dần khi hoàn cảnh thay đổi. Biện chứng lịch sử nói rằng, mọi nhân tố sẽ trở thành vật cản khi nó không còn phù hợp quy luật. Ông đã trở thành lực cản tiến bộ của nhân dân Việt Nam. Sự minh mẫn nếu vẫn còn nơi ông sẽ khuyên ông nên đứng tránh trên lề đường.

Không có người trong Đảng để bầu chọn. Người ngoài đảng chỉ có thể đứng nhìn. Những người kiếm được tiền bằng cơ hội thì hối hả hưởng thụ. Những người đói khát thì chúi mặt xuống đất hoặc ngơ ngác lần hồi. Những người không còn gì bán được cho người trong nước thì tìm đường bán cho người nước ngoài. Hết đi ở cho người trong nước thì tìm cách đi ở cho người Đài Loan, Hồng Kông, Hàn Quốc…

Đại hội Đảng Cộng sản rồi cũng sẽ kết thúc. Vận mệnh đất nước vài ngày nữa cũng sẽ lại như cũ, tiếp tục "Bỏ qua Dân chủ, tiến thẳng lên Chủ nghĩa xã hội độc đảng."!

Cụ Rùa Hồ Gươm đã mất. Dù Cụ có là gì đi nữa, thì rồi chuyện Cụ cũng sẽ lắng xuống, lãng dần đi, và quanh Hồ gươm sẽ không mấy "ai bàn chuyện vua Lê" nữa.

Và những vai hề lại tiếp tục tự bán vé, tự diễn trò.

22/01/2016

Có thể đã thấy sự sụp đổ của ông Trọng

Ngày thứ năm của Đại hội XII.

Theo thông tin từ Ban Tuyên Giáo thì có 62 người ngoài danh sách đề cử cuả TW 11. Trong số 62 người được giới thiệu, hơn 50% không nằm trong Ban Chấp hành cũ, trong đó có người không dự Đại hội, và quá tuổi, đưa số ứng cử lên 283 người, vượt quá 30% số dư quy định.

Theo "Người Cấp Tiến", có 35/68 đoàn(tin tiết lộ từ nội bộ là 38/68) Đại biểu dự Đại hội giới thiệu ông Nguyễn Tấn Dũng.

"Người đưa tin" thì cho biết ông Dũng được 35 đoàn giới thiệu với 270 phiếu, ông TrươngTấn Sang được 16 đoàn giới thiệu với 78 phiếu, Nguyễn Sinh Hùng được 7 đoàn và 8 phiếu.

Kết hợp với tin tức tiết lộ trước, trong Bộ Chíng trị, số phiếu đề cử cuả ông Trọng là 6, ông Sang là 5 và ông Dũng chỉ có 1.

Từ những thông tin này có thể phỏng đoán một vài điều.

Trước hết, có gần một nưả số Đoàn giới thiệu ứng viên ngoài danh sách đề cử của BCH cũ, bất chấp kết qủa "rất tập trung" của Hội nghị 14. Số ứng viên thuộc Bộ chính trị cũ được giới thiệu cũng khá đặc biệt, là rất tập trung cho ông Dũng và ông Sang. Đây là sự phủ quyết của Đại hội đối với BCH cũ. Nó cho thấy xu hướng muốn công khai khẳng định quyền quyết định không thuộc Bộ chính trị hay BCH cũ mà thực sự thuộc về Đại Hội.

Tín hiệu này cảnh cáo lối tư duy dùng "Dân chủ tập trung" để chi phối hay hướng đạo Đại Hội. Hãy đoạn tuyệt lối tư duy sáo mòn khuôn mẫu

đó. Dân chủ và các Đại biểu hoàn toàn đã đủ độ trưởng thành, để không phải cần người hướng đạo, giật dây. Đây có thể hiểu là tuyên ngôn chống lại chủ nghĩa giáo điều, chống lại chủ trương "kế thừa", hay ý định lạm dụng "kế thừa" cuả Bộ Chính trị và BCH cũ.

Nó bộc lộ một dòng chuyển động có tính cách mạng trong nội bộ Đảng cộng sản, một sự khẳng định được lặp lại lần thứ hai sau Hội nghị TW 6. Có thể qua đây nhận ra "Sự cáo chung" của ông Trọng, của tư tưởng "Kiên định Chủ nghĩa Mác-Lê-nin".

Theo nghị quyết 244 thì ngày hôm nay, ông Sang, ông Dũng sẽ phải tự xin rút, và treo số phận cho Đại Hội.

Ông Trọng có trở thành Tổng Bí Thư nhiệm kỳ tới hay không còn chờ kết quả bầu ngày mai.

Ở đây có thể nói như thế này: Nếu tư tưởng cải cách, đổi mới thắng thế, nghiã là không khí và tư tưởng đang có trong Đại hội tác động khai sáng cho chính các uỷ viên TW cũ, thì dù ông Sang, ông Dũng xin rút, Đại hội sẽ vẫn biểu quyết cho hai ông này vào TW. Và danh sách bầu TBT sẽ có ít nhất 3 người.

Nếu căn cứ vào tham luận cuả ông Đặng Ngọc Tùng, Tổng Liên Đoàn Lao động Việt Nam, ca ngợi khí phách ông Sang và ông Dũng trong khi phớt lờ ông Trọng, thì hiểu thông điệp của ông là đương kim TBT không có khí phách và không xứng đáng đứng đầu Đảng. Có thể ngụ ý của ông là phản ánh ý nguyện của giai cấp công nhân và lao động Việt Nam. Ông Trọng không xứng đáng đại diện cho giai cấp công nhân Việt Nam nữa. Nếu suy tiếp thì thậm chí, ông không còn tư cách đảng viên, vì đảng cộng sản vốn là đảng của giai cấp công nhân.

Và nếu căn cứ vào tham kuận của ông Bùi Quang Vinh, nguyên nhân chính của trì trệ là "Chúng ta đã giải phóng từ 45 năm, đã Đổi mới từ 35 năm, nhưng 70 năm qua, cơ cấu tổ chức, phương thức hoạt động của Đảng, Nhà nước, đoàn thể các cấp gần như không thay đổi. Nền chính trị phù hợp với nền kinh tế tập trung, kế hoạch hóa trước đây, đặc biệt là trong hoàn cảnh chiến tranh, nay không còn phù hợp với nền kinh tế thị trường. Thậm chí còn là rào cản, trở ngại cho phát triển. Vì vậy, trong giai đoạn tới, việc đổi mới hệ thống chính trị đồng bộ với đổi mới về kinh tế là yêu cầu hết sức cấp bách".

Thông điệp của ông là ông Trọng hay tư tưởng giáo điều chính là lực cản của đổi mới và của phát triển, cần phải gạt bỏ tức khắc.

Như vậy có thể dự đóan điều bất ngờ nhất có thể xảy ra là ông Trọng không đủ phiếu vào TW, và danh sách ứng viên cho vị trí TBT ngày mai sẽ chỉ còn ông Sang và ông Dũng.

Sau khi điều cơ bản nhất, quan trọng nhất là loại bỏ chủ nghĩa giáo điều cứng nhắc ra khỏi sinh hoạt chính trị Việt Nam đã đạt được, qua việc gạt bỏ ông Trọng, điều quan tâm tiếp theo cũng quan trọng không kém sẽ là khả năng tham nhũng hóa bộ máy quyền lực.

Tới lúc này thì ông Dũng sẽ không còn vai trò nữa. Ông đã hoàn thành vai trò là người «phá». Việc «xây» người ta sẽ xét tới khả năng khác, không phải của ông. Ông có thể xây được gì thêm trên cái nền xã hội do ông tạo ra trong suốt 10 năm làm thủ tướng. Sự rối loạn với những hệ thống tham nhũng chằng chịt, chồng chéo. Một nền văn hoá đang nhanh chóng suy sụp, cùng với những gì mà nhờ ông, Trung quốc đã, đang và sẽ tiếp tục tạo áp lực lũng đoạn cả về kinh tế, chính trị lẫn an ninh quốc phòng.

Có thể tới bây giờ người ta vẫn chưa hiểu được tư tưởng của Đại Hội. Việc giới thiệu có vẻ tập trung cho ông Dũng ngày hôm qua 24/01, không có nghĩa là Đại hội không biết gì về bản chất tham lam và thô thiển của ông Dũng. Người ta cũng biết thừa rằng chỉ có Tần Thủy Hoàng, một vị Hoàng đế ngu dốt mới đốt sách và thiêu sống nhà nho. Ông giải tán Nhóm chuyên gia cố vấn, Viện IDS, chỉ vì ông sợ trí thức.

Nếu ông Dũng trúng TBT, có thể suy đoán rằng quá một nửa trong số 1510 Đại biểu của trên 4, 5 triệu con người đang có chức và có quyền hiện nay cuả nền kinh tế Việt Nam, đang dính liú tham nhũng hoặc đang âm mưu tham nhũng, và số đảng viên này đang tính chuyện phá nát xã hội và đất nước. Như vậy cũng có thể thấy rằng Đảng Cộng sản Việt Nam đã không tồn tại rồi.

Vì vậy chắc sẽ không thể có chuyện ông Dũng trúng TBT.

Tổng Bí Thư nhiệm kỳ 12 là ông Trương Tấn Sang, không có khả năng khác, nếu tất cả đều đi đúng mạch, nghĩa là nếu ông Trọng không có mưu toan gì đen tối.

Không thể nói tới những cái chúng ta không có. Và trong những cái chúng ta đang có thì đây chắc chắn là phương án khả dĩ chấp nhận nhất, tức là ít tệ hại nhất, mặc dù không thể biết điều này có dẫn đến cái tốt nhất được chờ đợi hay không.

Tuy nhiên, có một khả năng khác. Con số 270 phiếu cho ông Dũng cộng với số 78 phiếu cho ông Sang và số ít phiếu cho những vị ngoài danh sách, ngoài Đại Hội và quá tuổi khác, vẫn chưa quá bán số 1510 Đại biểu. Như vậy, nếu cho rằng đa số còn lại ủng hộ danh sách đề cử cuả Bộ chính trị và BCH cũ thì Bộ Tứ Trọng-Quang-Phúc -Ngân sẽ đắc cử.

Khả năng này cho đến giờ này vẫn là khả năng cao nhất, nhưng lại là giải pháp đáng thất vọng nhất.

Nếu ông Trọng dẫn dắt Bộ Chính trị mới, thì dù chỉ một hai năm hay nửa nhiệm kỳ, khả năng nhân sự theo hướng Kiên trì bảo vệ chế độ chắc chắn sẽ áp đảo. Nghĩa là hoặc ông Quang sẽ được vẽ mặt để người ta quên rằng ông là Trùm Cảnh Sát, hoặc ông Đinh Thế Huynh sẽ phải liên tục có mặt trên các diễn đàn kinh tế để PR năng lực, để tiếp quản ngôi vị đứng đầu.

Một ông Quang vốn có tai tiếng tự sửa ngày sinh, ăn gian tuổi, nghiệp vụ được đào tạo duy nhất là công an, tiến sĩ luật do Đảng phong, không qua trường lớp. Một ông Đinh Thế Huynh ngoài những "cống hiến to lớn phát triển tình hữu nghị giữa hai đảng cộng sản Việt Nam và đảng cộng sản Trung Quốc, góp phần làm phong phú lý luận Chủ nghĩa Mác với nền kinh tế XHCN trong hoàn cảnh mới cuả hai Đảng"...thì chỉ thấy ông ta vi phạm luật tự do báo chí, tự do ngôn luận.. cuả người dân.

Nhưng từ Hội nghị TW 6, ông Trọng hình như vẫn chưa ý thức được rằng, đã có một sự thay đổi căn bản trong nội bộ Đảng. Cay đắng trong thất bại Hội nghị 6, ông đã phải vất vả tâm sức để chuẩn bị Đại hội XII này, hy vọng bằng sự giảo hoạt, có thể chiếm lại thế thượng phong, để chứng minh tính bất tử cuả lý tưởng CSCN.

Nhưng ông lại thất bại. Đó là thất bại không chỉ của những con người cuồng tín, mà về bản chất là sự sụp đổ của ý thức hệ, là sự sụp đổ của nền tảng chế độ Cộng sản. Cùng với nó là sự tan vỡ mối liên hệ "Chính trị tương quan" với chính quyền Trung Hoa.

Từ bây giờ đảng không bao giờ còn có thể quay lại. Chỉ còn chờ một sự hóa thân.

Cũng có thể nói rằng đây là lần Đại hội cuối cùng, ít nhất cũng là cuối cùng theo kiểu vẫn làm từ 70 năm nay. Có một cái gì đó đang thay đổi từ sâu trong lòng đảng, không thể đảo ngược, nhưng là ngược với tâm nguyện của ông.

25/01/2016

Trận chiến đã kết thúc. Nhưng không có người thắng cuộc.

Đại Hội 12 còn hai ngày nữa mới kết thúc, nhưng chiến trận thì đã dừng.

Phần tiếp theo cuả cuộc diễn đã không còn gì hấp dẫn nữa.

Ông Dũng, đã xếp giáo, quy hàng.

Ông Trọng cũng đã gác kiếm, mặc dù vẫn chưa hết hoảng loạn.

Cuộc chiến đã kết thúc. Người ta tưởng đã có kẻ thắng, người thua. Nhưng nhìn gần một chút sẽ thấy chẳng có ai thắng.

Ông Dũng đương nhiên phải thua, dù kể cả khi đối thủ của ông không phải là đương kim TBT. Bởi vì vũ khí duy nhất của ông là công cụ tham nhũng. tức là chỉ có quyền và tiền, nhưng là quyền mua được bằng tiền và tiền kiếm được là tiền bẩn.

Lực lượng ủng hộ ông là những kẻ hoặc trực tiếp, hoặc gián tiếp đang hưởng lợi từ tình trạng tham nhũng hỗn loạn hiện có. Bất cứ một phi vụ, một áp phe nào cũng cần thời gian để kết quả.

Có những phi vụ đã "trúng quả", nhưng dấu vết còn cần phải xóa, tức là còn cần quyền để xoá vết. Có những phi vụ khác đang triển khai, cần mọi cái duy trì như đang có để tiếp tục. Lại có những áp phe bắt đầu mới lộ diện hứa hẹn, cần giũ nguyên hiện trạng để định hình các móc nối và thự hiện hợp đồng. Tóm lại, những kẻ này thuộc cùng loại với ông, và cần ông.

Họ đương nhiên muốn ông nắm quyền tuyệt đối, hoặc ít nhất cũng tại vị, để ít nhất cũng giữ nguyên hiện trạng. Nhưng cả ông và những người đang phò ông là những tên phá hoại. Mà phá hoại thì dù đảng cộng sản đã và đang trở nên quá thối nát, cũng chưa thể là đa số. Cho nên, số

phiếu đề cử ông, dù cho rất đặc biệt, chỉ tới 278 trên tổng số 1510 phiếu bầu. Nó chỉ phản ánh chuyện cố đấm, chuyện cố giãy, cố vớt lần cuối.

Nhưng sự thất bại của ông Dũng có nguy cơ tạo ra sự bất ổn. Có nguy cơ chạy loạn. Có nguy cơ trở cờ. Có nguy cơ ân oán, đòi nợ, trả thù. Và không khí khủng bố sẽ tạo ra sự tê liệt, án binh bất động, thúc thủ, chờ đợi, tầu tán. Còn chính bản thân ông Dũng sẽ phải chịu áp lực từ mọi phía. Từ phía trên là một bản án tham nhũng đang treo lơ lửng. Từ phía dưới là món nợ Cải cách thể chế và món nợ Trung Hoa. Từ tứ phía là ân oán giang hồ.

Có một điều có lẽ phải nhắc lại, dù thật đáng tiếc, là sự ngộ nhận của rất nhiều người. Người ta đã cứ cố gắn cho ông Dũng cái mác Người Cải cách, và những ai ủng hộ ông là dòng người Tiến bộ.

Nhìn kỹ cái vụ Đề cử bổ sung ngoài danh sách vừa rồi, thì thấy nó không phải như vậy. Nếu thực sự có một dòng chuyển động, thì khi bộc phát ra, nó sẽ tạo ra sức lan toả rất mạnh. Nhưng nó chỉ quẫy lên một cái rồi lập tức tắt ngấm. Kết qủa bỏ phiếu kín đã loại ông Dũng như vậy. Những người cố níu kéo ông ta là một thiểu số yếu ớt, và chắc chắn không phải là những người cổ súy Tiến bộ. Có nghĩa là dù Đại hội có thể rất ngưỡng mộ tinh thần đổi mới của Bùi Quang Vinh, của Đào Ngọc Tùng, của Vương Đình Huệ, hay của Vũ Tiến Lộc v.v..., nhưng vẫn không có một con sóng nào, vì chắc bên dưới nó, còn chưa phải là một dòng chảy. Cùng với ông Dũng, họ đã thua. Chủ nhân cuả 278 lá phiếu này sẽ phải là đối tượng được điều tra, phải được nhận dạng trong thời gian tới, và nhất định phải được chỉ ra được tên tuổi, trước khi hiệp thương đề cử đại biểu Quốc Hội tháng 5/2016. Họ sẽ phải trả giá.

Ông Trọng, bây giờ có lẽ đã có thể thở phào, nhưng mồ hôi vẫn đang còn vã ra trên trán. Ông chỉ vừa thoát chết trong gang tấc. Lần thứ hai người ta đã toan cướp vũ khí trên tay ông. Lần trước, trong Hội nghị 6, ông đã phải khóc vì bất lực. Lần này, ngay cả tư cách đại diện cho giai cấp công nhân của ông cũng bị Tổng Liên Đoàn Lao Động cho là không xứng đáng. Ông Vinh Bộ Kế Hoạch Đầu Tư thì như muốn nói phải đào thải ông càng nhanh càng đỡ hại cho dân cho nước.

Nhưng ông sẽ vẫn còn ngồi trên ngai, mặc dù ông sẽ còn giật mình cho đến hết đời. Cái Đảng của ông nó không còn là cái xưa nay nữa rồi. Và sẽ chẳng ai kéo nó quay lại được nữa. Phải thay đổi. Hai năm ngồi tiếp trên chiếc ghế Tổng Bí Thư, nhưng ông sẽ nghĩ khác, phải nghĩ khác. Ông sẽ lặng lẽ làm cách mạng. Hãy bỏ cái trò Hội thảo lý luận giữa hai đảng Việt Trung đi. Vừa vô bổ, tốn kém, vừa để ngỏ cửa cho ông «Anh đểu» luồn lách vào nội bộ.

Không có gì bảo vệ chủ quyền Quốc gia tốt hơn, bền vững hơn là Dân chủ hoá nước Trung Hoa. Đó là tầm nhìn. Nếu Trung Hoa là một mẫu mực Dân chủ, chẳng hạn như Pháp, Mỹ thì làm gì có láng giềng nào bị đe dọa. Nếu Trung Hoa trở nên dân chủ và đứng đầu vận động một cộng đồng kinh tế chung, dân chủ, bình đẳng, như cộng đồng châu Âu chẳng hạn, thì các nước châu Á có nộp đơn xin nhập như các nước châu Âu không. Đã 7 năm nay, Thổ Nhĩ Kỳ nộp đơn còn chưa được chấp nhận. Chỉ trong một Trung Hoa độc tài, độc đảng, độc quyền, tư tưởng bành trướng Đại Hán hoang dã mới tồn tại.

Không có biện pháp mang tính tầm nhìn nào hơn là đứng cùng phía với các nước Dân chủ thế giới, ủng hộ Mỹ, Nhật vận động thắng lợi cuộc cách mạng dân chủ hóa Trung Hoa. Việt Nam sẽ dân chủ trước để làm gương cho Trung Quốc, và sẽ cùng với ASEAN, với Nam Hàn, Nhật

Bản, với Ấn Độ, Miamar... bao bọc và vận động Trung Quốc. Một Trung Quốc Dân chủ sẽ thực sự là một siêu cường, một sức hút quy tụ sự thịnh vượng.

Hai năm còn lại, sự nghiệp chống Tham nhũng cuả ông sẽ hoàn thành bền vững cùng một lúc với công cuộc cải cách dân chủ. Ông sẽ Đa nguyên xã hội một cách ôn hoà. Có thể không cần phải có đảng chính trị khác cộng sản. Đảng của ông tách ra thành hai đảng, tranh giành ảnh hưởng, giành giật phiếu bầu như những việc vừa xảy ra mấy hôm nay giữa hai phe trong đảng. Đa nguyên có gì ghê gớm đâu. Ngay trong một nhà, vợ chồng cũng không thể luôn cùng ý kiến. Xã hội thì đương nhiên là đa nguyên, đa ước vọng, đa tư tưởng, đa ý kiến. Trong Đảng cũng vậy, luôn có các luồng tư tưởng khác nhau. Đó là Đa nguyên trong một thể thống nhất. Vũ trụ là sự thống nhất các tương tác của các cá thể độc lập. Chỉ là Đảng cộng sản cuả ông không thấy đó là sự bình thường và không chịu công khai thừa nhận. Đa nguyên sẽ làm cho sinh hoạt xã hội trở nên lành mạnh, hòa thuận, vì mọi bất đồng đều được tự do diễn đạt, tự do bộc lộ và hoà giải thông qua thương lượng. Ông sẽ thấy rằng, dân chủ không hề trái với lý tưởng mà có lẽ ông cũng từng cố gắng bằng cách nào đó đem lại cho người dân. Chỉ có điều cái mà ông hình dung có thể mới chỉ là một phần cuả cái chung theo nhận thức phổ cập.

Và Dân chủ sẽ đem lại cho ông vũ khí kiểm soát quyền lực, thông qua độc lập hoá Luật Pháp và độc lập hóa Tư Pháp. Nếu đã có hai đảng tranh quyền, thì đương nhiên các công cụ bạo lực sẽ buộc phải đứng ở trung gian, không thuộc bên nào. Chỉ bắt đầu bằng những việc như vậy, ông sẽ đem lại cái mà ông, nếu đúng như nhiều người hy vọng, từng thực tâm cống hiến.

Còn nếu đúng là ông có ý định chuẩn bị cho ông Quang thay thế kế vị ông, một con người không có kiến thức gì khác ngoài nghề Cảnh sát, thì ông thật sự là một người bệnh. Hãy tự xem lại mình. Hãy cố hiểu tại

sao người Hà Nội đã gọi ông là Trọng Lú từ cách đây gần hai mươi năm. Chả lẽ ông để cái tên này theo ông vào lịch sử?

Và nếu đúng như vậy, thì dù ông Dũng đã buông khí giới, đã đầu hàng, ông vẫn không phải là người thắng cuộc. Và ông cũng sẽ thất bại.

Trận chiến này, sẽ tạm kết thúc trong hai ngày tới. Không có ai thắng. Trong Đảng Cộng sản không có ai thắng. Nhưng có người thua là nhân dân.

25/01/2016

Có hay không âm mưu đảo chính của Phùng Quang Thanh?

Phải nói rằng, lúc đầu, việc Trần Đại Quang được Bộ chính trị đảng giới thiệu và trung ương 14 nhất chí đề cử vào vị trí Chủ tịch nước làm dư luận hết sức bất ngờ. Nhiều người nghĩ, bà Tòng Thị Phóng, uỷ viên bộ chính trị hai nhiệm kỳ, nếu không làm chủ tịch Quốc Hội, thì phù hợp nhất cho bà là vị tri Chủ tịch nước. Không lẽ để bà này làm gì cho hết nhiệm kỳ cuối cùng, trong khi chẳng có gì bị cho là sai lầm. Vả lại, từ trước tới nay, Quân đội và Công an là đại diện cuả công cụ bạo lực, thường không nắm ngôi đứng đầu đảng và đứng đầu nhà nước, chỉ để giữ bộ mặt dân chủ và thể diện ngoại giao. Người ta buộc phải suy luận rằng, Trần Đại Quang chắc vừa lập công trạng gì rất lớn liên quan tới vận mệnh sinh tồn của chế độ. Suy luận tưởng chỉ đơn thuần là cảm tính này có lẽ lại đúng.

Theo tập quán tuyên dương công trạng trong nội bộ đảng từ trước đến nay, công đầu là công cứu giá, tức cứu nguy chế độ thường được hưởng ngôi Chủ tịch nước. Ông Lê Đức Anh đột ngột lên Chủ tịch nước vì có công giải vây cho chế độ, bằng bình thường hoá quan hệ với Trung Quốc, tránh cho chế độ một nguy cơ sụp đổ do kiệt quệ, cuối những 80. Điều này khớp với tin tức bị tiết lộ và đồn đoán về vụ âm mưu đảo chính của Phùng Quang Thanh mà Trần Đại Quang là người phát giác và trực tiếp tổ chức chiến dịch dẹp loạn. Cũng theo tin rò rỉ và dư luận, âm mưu đảo chính là có thật.

Sự hình thành âm mưu có thể bắt nguồn từ chuyến đi có quy mô khác thường cuả Bộ quốc phòng Việt Nam thăm Trung Quốc, từ ngày 16 đến 18 tháng 10 năm 2014, do chính Phùng Quang Thanh dẫn đầu cùng 16 sĩ quan cao cấp khác, trong đó có 12 người mang quân hàm cấp tướng

(6 trung tướng, 6 thiếu tướng), 1 người mang quân hàm đại tá, lần lượt đến từ Bộ Quốc phòng, Bộ Tổng tham mưu, Tổng cục Chính trị, Không quân, Hải quân, Biên phòng, Thông tin và Quân khu 2.

Trong cuộc hội đàm ngày 17/10 với Bộ trưởng Quốc phòng Trung Quốc Thường Vạn Toàn, hai bộ trưởng đã đạt được được "Đồng thuận nguyên tắc 3 điểm", trong đó điểm thứ hai là "quân đội hai nước tăng cường đoàn kết, cung cấp bảo đảm vững chắc cho củng cố vị thế cầm quyền của Đảng Cộng sản hai nước, bảo vệ sự nghiệp xây dựng chủ nghĩa xã hội."

Sau đó, ngày 18/10, một việc cũng rất khác thường là việc ký kết Bản ghi nhớ kỹ thuật về việc thiết lập đường dây điện thoại nối thẳng bảo mật giữa Bộ Quốc phòng hai nước.

Trước đó, cùng ngày 16 tháng 10 năm 2014, khi đoàn ông Thanh sang Trung Quốc, tại Milan, Italia, bên lề hội nghị cấp cao ASEM 10, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng có cuộc gặp với Thủ tướng Trung Quốc Lý Khắc Cường. Nhưng tin tức không nói gì về nội dung trao đổi.

Ngày 13/02/2015 trong cuộc điện đàm với Bộ trưởng Ngoại giao Việt Nam Phạm Bình Minh, ông Jhon Kerry đã nhắc lại lời mời của Tổng thống OBAMA mời TBT Nguyễn Phú Trọng thăm Mỹ trong năm 2015.

Ngày 17/03/2015, Trần Đại Quang thăm Mỹ chuẩn bị cho chuyến thăm Mỹ ngày 6-10/07/2015 cuả Nguyễn Phú Trọng.

Gần hai tháng sau, ngày 13/5/2015, Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam, ông Ted Osius xuất hiện lần đầu tiên trên đài truyền thanh Việt Nam (VOV)

chính thức tuyên bố là Hoa Kỳ sẽ đón tiếp Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng với những nghi thức cấp cao nhất.

Hai ngày sau đó, ngày 15/5/2015, Bộ trưởng Quốc phòng Phùng Quang Thanh đã đón tiếp Bộ trưởng Quốc phòng Trung Quốc Thường Vạn Toàn tại biên giới Lào Cai một cách long trọng nhân dịp tổ chức buổi Tọa đàm hữu nghị quốc phòng Biên giới Việt Nam- Trung Quốc lần thứ hai. Tại cuộc tọa đàm này có một chi tiết rất nhiều hàm ý là việc Thường Vạn Toàn tận tay trao tặng Phùng Quang Thanh chiếc bình sứ Trung Quốc, như một thông điệp "hãy giữ lấy bình quý."

Rất có thể bằng cách nào đó, tình báo Trung Quốc đã nắm được nội dung chuyến thăm Mỹ của Nguyễn Phú Trọng, trong đó có việc nâng quan hệ Việt Mỹ lên Đối tác chiến lược toàn diện, và những cam kết đặc biệt về quan hệ Quốc phòng, mà Trung Nam Hải coi là mối nguy hiểm như một sự phản bội chủ nghĩa. Có khả năng Trung Quốc tạo dựng một tài liệu tình báo và gây áp lực cho Phùng Quang Thanh chuẩn bị cuộc đảo chính, không cần biết có thành công, nhưng ít nhất cũng đe dọa cảnh cáo sự tồn vong của chế độ nếu thân Mỹ.

Những thông tin mật loại này, có thể bị mạng lưới đặc tình của Trần Đại Quang phát giác. Và những động tác chuẩn bị chiến dịch, có thể bị mạng lưới an ninh chính trị quân đội nằm trong tay Bí thư TW đảng, Tổng cục trưởng tổng cục chính trị Ngô Xuân Lịch phát hiện.

Âm mưu có thể được dự kiến kế hoạch thực hiện vào thời gian Nguyễn Phú Trọng thăm Mỹ.

Nhưng ngay từ ngày 19/06/2015 Phùng Quang Thanh đã phải sang thăm Pháp. Không biết có lời mời của chính phủ Pháp hay không, nhưng báo chí Pháp trong thời gian này, không hề có dòng tin nào. Bức ảnh gặp Bộ trưởng M. Le Drian cũng chỉ thấy trên các báo cuả Việt Nam. Báo Việt Nam cũng không hề nói chuyến thăm này bắt đầu ngày nào và kết thúc ngày nào.

Căn cứ vào một phóng sự video cuả TTXVA được quay tại bệnh viện George Pompidou, thì Phùng Quang Thanh nhập viện ngày 20/06, một ngày sau khi gặp Bộ quốc phòng Pháp và xuất viện ngày 10/07, đúng ngày kết thúc chuyến thăm Mỹ cuả Nguyễn Phú Trọng. Như vậy, Phùng Quang Thanh có lẽ đã bị "treo" từ trước và suốt thời gian chuyến thăm Mỹ cuả Nguyễn Phú Trọng, theo kế hoạch định trước cuả Bộ Chính trị.

Trước chuyến thăm Mỹ ba ngày, ngày 03/07/2015, cùng một lúc, Tư lệnh và Chính uỷ bộ tư lệnh thủ đô, trung tướng tư lệnh Phí Quốc Tuấn và trung tướng chính uỷ Lê Hùng Mạnh nhận quyết định cuả "thủ tướng cơ quan", bàn giao tức khắc cho thiếu tướng Nguyễn Doãn Anh - Phó Tư lệnh và thiếu tướng Nguyễn Thế Kết - Phó Chính Ủy, và nghỉ chờ về hưu. Lễ bàn giao do Ngô Xuân Lịch chủ trì điều khiển.

Báo tuổi trẻ đưa tin cả con và cháu cuả Phùng Quang Thanh đều sang Pháp đón Phùng Quang Thanh về nước, nhưng trong bản tin tường thuật ngắn tại sân bay Nội Bài, thì chỉ tả lại Phùng Quang Thanh "có vẻ khoẻ mạnh, tươi cười, tự đi và không có người dìu", kèm theo bức ảnh chụp mờ từ xa, không hề có mặt "con và cháu" trong đám người xúm quanh. Trong khi đó, tin vỉa hè nói rằng cả Phùng Quang Hải và bà vợ ông Thanh đều "bị trúng đạn, và đều tử vong".

Có thể suy đoán rằng, thông qua mật vụ và đặc tình, Bộ chính trị chắc đã khẳng định âm mưu đảo chính cuả Phùng Quang Thanh là có thật. Một kế hoạch nhằm dập tắt âm mưu đã được cấp bách thảo luận trong số những uỷ viên quan trọng nhất. Trong số này chắc không có Nguyễn Tấn Dũng, bởi dù không có bằng chứng đồng mưu, nhưng chính ông Dũng là người bổ nhiệm các ông Phí Quốc Tuấn và ông Lê Hùng Mạnh. Và đúng ngày 1/07/2015, tại hội nghị tổng kết thi đua toàn quân, ông Dũng nói Quân đội trước hết phải trung thành với Tổ quốc.

Trong những ý kiến xử Phùng Quang Thanh chắc có ý kiến đòi xử tử hình, nhưng không được chấp nhận, nên tư tưởng này bị các phần tử thù ghét họ Phùng lợi dụng mượn gió bẻ măng, tự tuyên xử tử hình cho Phùng Quang Thanh, và có ý định tự tổ chức ám sát, ngay trong thời

gian ông Thanh nằm viện. Những người thực hiện ý đồ này chính là những người tuồn tin cho Hãng tin Đức DPA nhằm mục đích tung hoả mù, tạo không khí thật thật, giả giả, gây nhiễu loạn để lợi dụng cơ hội thực hiện mưu đồ ám sát. Nhưng công việc đã không thành. Chắc chắn phải là người trong cuộc, có bằng chứng đủ sức thuyết phục mới được hãng tin này đưa lên mặt báo. Trong những người theo ông Thanh sang Pháp, không thể không có tai mắt cuả ông Lịch, thậm chí là người mà ông Thanh không thể nghi ngờ.

Phùng Quang Thanh chắc chắn sau khi rời bệnmh viện, đã được đưa về, và giam lỏng tại trụ sở bộ Tổng tham mưu.

Ngày 16 -18 tháng 7, ông Trương Cao Lệ, Phó thủ tướng và là thành viên ban Thường vụ Bộ chính trị đảng Cộng sản Trung quốc viếng thăm Việt Nam.

Hai ngày sau, ngày 20/7/2015, Tướng Võ Văn Tuấn, phó Tham mưu trưởng quân đội CSVN đã công bố Tướng Thanh về nước ngày 25/7, đồng nghĩa với việc cho Tướng Thanh tái xuất hiện trở lại nhưng chỉ trong khuôn viên Bộ quốc phòng, không được về nhà, sau cả tháng chữa bệnh ở nước ngoài.

Những chuyện đưa đón lộn xộn sau này, chỉ là chuyện dàn dựng, và báo Tuổi trẻ được chỉ định làm con rối đầu đàn.

Thư ký riêng cuả ông cho biết vì lý do chưa hoàn toàn hồi phục, ôngThanh sẽ tránh gặp đông người, ồn ào, dễ gây căng thẳng có hại cho sức khoẻ. Nhưng lần ra khỏi khuôn viên Bộ Tổng tham mưu, từ sau ngày về nước lại là tối liên hoan "Khát vọng đoàn tụ". Tại sao lại là khát vọng đoàn tụ. Ai khát vọng, và đoàn tụ với ai. Bản nhạc mở màn lại là bản nhạc "Ca Ngợi tổ quốc" nổi tiếng cuả Trung Quốc. Đêm liên hoan này đã được chuẩn bị từ trước. Nghĩa là chuẩn bị cho việc ăn mừng đảo chính thành công. Ông Quang, ông Lịch và ông Trọng vẫn lịch sự cho diễn, nhưng ông chủ của đêm diễn bây giờ được đưa đến từ phòng giam dưới hầm Bộ Tổng tham mưu. Sự xuất hiện này của ông

cho biết là ông đã thú nhận để đổi lấy toàn mạng cho riêng ông và giữ được "bình" cho chế độ.

Cho đến Đại hội đảng XII, người ta vẫn cho ông lên ngồi chủ tịch đoàn. Ông phải làm tốt vai diễn để chứng thực cho sự thống nhất, đoàn kết trong nội bộ đảng. Ông phải thể hiện lòng trung thành để đổi lấy cái mạng sống của ông.

Thằng con trai của ông, đại tá Phùng Quang Hải biệt vô âm tín từ ngày ông bị cho đi chữa bệnh, không biết thực còn sống hay đã chết. Cái tổng công ty 319 cuả nó và của ông bây giờ chưa thấy ai gì tới triển vọng, tương lai ra sao cả.

Câu chuyện này có thật không? Khi nào người Việt có dân chủ, tức là khi nào Cộng sản đi, thì mọi việc khắc rõ.

05/02/2016

Sau khi bài này được đăng, có thư của chị Ngọc Thu, người đang đảm nhiệm điều hành tờ anhbasam.com:

« Cám ơn anh. Bài đã được đăng tại đây:

https://anhbasam.wordpress.

Ngọc Thu có dẫn bài của anh qua FB và NT có bình luận như sau: "Chuyện Phùng tượng đái lên kế hoạch đảo chánh, mình tin chắc là có. Theo nguồn tin mà mình có được, thì bên phát hiện âm mưu này đầu tiên chính là chú Sam. Do chú Sam có ký hiệp ước chia sẻ thông tin tình báo với phía VN trước đây, nên sau khi phát hiện anh "bạn vàng, bạn tốt" đứng phía sau giật dây cho lão Phùng đảo chánh, lập nên chính phủ thân Tàu, chú Sam mật báo cho phía VN. Quang Đại tướng theo

dõi và bắt tại trận vụ lão Phùng liên lạc với Tàu ra sao. Chuyện gì xảy ra sau đó thì bà con đều biết.

Quang đại tướng lên thẳng tới chức chủ tịch nước cũng nhờ lập nên công trạng, phá vỡ âm mưu đảo chính này, đưa lão Phùng đi an trí. Lúc bác Cả qua Mỹ diện kiến Obama, chỉ có Nguyễn Chí Vịnh (phía quân đội) và Tô Lâm (phía công an) xách cặp theo bác Cả. Quang đại tướng vào Cần Thơ dẹp 20 tên sĩ quan của lão Phùng âm mưu tạo phản, cùng với Đỗ Bá Tỵ ra tay dẹp loạn vụ binh biến ở Quân khu Thủ đô, Quân khu 7 và quân khu 9... trước khi đưa lão Phùng "trở lại làm việc"."

Link tại đây: https://www.facebook.com/

Kính,

Ngọc Thu ».

Và mãi tới ngày 29/11/2016, mới có tin: «Bộ Quốc phòng vừa tổ chức Hội nghị bàn giao các chức danh Chủ tịch Hội đồng thành viên và Tổng Giám đốc Tổng công ty 319 giữa đồng chí Đại tá Phùng Quang Hải với đồng chí Đại tá Trần Đăng Tú, nguyên Tổng giám đốc Tổng công ty», báo vietnamnet.vn.

Đinh La Thăng có trụ được ở TP HCM không?

Đảng bộ thành phố HCM là một đảng bộ có nhiều tính đặc thù không có ở bất kỳ một đảng bộ nào. Nó là một tổ chức vừa tận dụng nguyên tắc tập trung dân chủ đã phát tác thành chuyên chế, độc đoán và tôn sùng cá nhân trong sinh hoạt nội bộ cuả mọi đảng bộ cộng sản, vừa mang theo đầy đủ những đặc điểm Nam bộ.

Đặc điểm Nam bộ ở đây là một sự tổng hợp rất khó cắt nghĩa được một cách rành rẽ. Nó vừa có một chút lãng tử, bất cần, nhìn đời với nưả con mắt, khinh rẻ mọi thứ, kiểu công tử Bạc liêu, vừa có chút cương cường kiểu giang hồ, lại có chút thượng tôn danh dự, anh hùng hảo hán kiểu Lục Vân Tiên. Một đặc điểm nữa đáng lưu ý là tính cách thực dụng. Người Sài gòn có năng khiếu nhạy bén bẩm sinh với những gì có thể đem lại lợi ích, và sẵn sàng bằng mọi cách, bằng mọi giá đạt bằng được.

Nhưng một đặc điểm đặc biệt, nếu bỏ qua thì sẽ là một sai lầm không thể tha thứ. Đó là Sài gòn và Nam bộ từng có phong trào hội kín, từ giữa thế kỷ 19 cho đến ngày "giải phóng". Các Hội kín này ban đầu học theo cách tổ chức cuả các thiên địa hội người Hoa, kết nạp hội viên, tương trợ giúp đỡ lẫn nhau, về sau có nhiều hội phát triển thành các đội yêu nước, tự trang bị vũ khí kêu gọi chống Pháp. Các Hội này có các nguyên tắc hoạt đông và tổ chức tương tự hội Tam Hoàng.

Nguồn gốc cuả hội Tam Hoàng là Thiên Địa Hội, tổ chức bí mật tập hợp lực lượng chống lại vương triều nhà Thanh ở Trung Quốc, nhằm

khôi phục lại nhà Minh. Các hội kín này bị nhà Thanh đàn áp gay gắt nên chạy dạt sang Hồng Kông, Đài Loan, Nam Việt Nam và Singapore. Sau này, khi nhà Thanh sụp đổ, khẩu hiệu phản Thanh Phục Minh không còn ý nghĩa nữa, hoạt động cuả các hội kín này không còn mang tính yêu nước, nhưng tổ chức và quy chế hoạt động vẫn được duy trì, dần dần trở thành các tổ chức xã hội đen, chuyên sống bằng bảo kê các sòng bạc, các nhà hàng, các tửu điếm, ổ mãi dâm, không từ chối buôn bán nha phiến và các dịch vụ rửa tiền. Hội Tam Hoàng nổi tiếng toàn cầu và tồn tại được là dựa trên hai nguyên tắc. Nguyên tắc quan trọng nhất là bí mật tuyệt đối tung tích, tránh xa dư luận, lẩn trốn báo chí, không để lại dấu vết trên truyền thông. Nguyên tắc thứ hai là "tiền đi trước giao dịch". Có câu chuyện ở Hồng Kông năm 1939, chỉ vì hai dòng tin ngắn ngủi, mà toàn bộ 200.000 số báo được trả tiền mua và huỷ ngay trước khi phát hành vào 6 giờ sáng. Ở Sài gòn, câu châm ngôn "cái gì không mua được bằng tiền, có thể mua được bằng rất nhiều tiền" không phải là phát minh cuả Năm Cam. Giang hồ Sài gòn đã học lại và chỉ là những đàn em nhại lại đàn anh là "vua không ngai" người Tàu Lý Long Thân, người tổ chức"Nhất dạ đế vương", chi một đêm hết bốn triệu đồng, tiền miền Nam thời đó, để mua tướng Bảy Viễn, bảo kê đường dây á phiến từ bắc Lào. Câu châm ngôn này phát ra một cách bất cẩn từ cửa miệng ông ta vào đêm hoàn thành đường dây, cuối năm 1954.

Một người nữa cùng với Lý Long Thân là hai người mà trước đây, thời còn Thiệu, dân sài gòn thường nói là hai người duy nhất muốn gặp tổng thống lúc nào cũng được. Đó là Bang trưởng Triều Châu Trần Thành. Trước sự tan hoang do chiến dịch Cải tạo Công thương nghiệp tư bản tư doanh mà Đỗ Mười chỉ đạo năm 1979, Trần Thành nhẹ nhàng trấn an bang hữu rằng"mưa rồi cũng tạnh, cộng sản cũng phải sống, cũng cần ăn".

Không ai trong những chúng ta quên được rằng trong suốt những năm 90, giá vàng và giá đôla cuả Việt Nam đều do các Đại gia người Hoa

tại Q5 quyết định, nhà nước trung ương Hà Nội hoàn toàn bất lực. Nền công nghiệp sản xuất hàng hoá cuả Việt Nam sau thời kỳ bao cấp, từ 1986, bắt đầu từ các nhà sản xuất người Hoa Q5, những người duy nhất có thể nhập chui công nghệ từ Trung Quốc.

Thời gian này là thời gian Lê Thanh Hải làm bí thư đảng uỷ Q5(từ 1990-2000). Chính sự nhộn nhịp, năng động này ở Q5 khởi sắc cho một niềm tin, làm nền cho đổi mới tư duy cuả lãnh đạo Hà Nội, đồng thời cũng là bệ phóng cho những thành đạt chính trị cuả Lê Thanh Hải.

Lê Thanh Hải chiếm được uy tín trong đảng và cùng một lúc, trở thành tâm điểm cuốn hút sự tập trung của giới đại gia người gốc Hoa Q5. Các hội đoàn người Hoa đang nằm im chờ thời từ sau năm 1979, bây giờ bừng tỉnh.

Và điều mà Trần Thành tiên tri "cộng sản cũng phải sống, cũng cần ăn" có vẻ bắt đầu ứng nghiệm. Thêm nữa, nguyên lý bất khả chiến bại "cái gì không mua được bằng tiền, có thể mua được bằng rất nhiều tiền" lại được giới giang hồ Sài gòn dùng làm chìa khóa mở mọi loại cánh cửa của quyền lực.

Lê Thanh Hải từ Q5 lần lượt lên Chủ tịch uỷ ban nhân dân, phó bí thư, rồi bắt đầu từ năm 2006, trở thành bí thư Thành uỷ, người cao nhất trong bộ máy quyền lực của Sài Gòn.

Từ Đội võ trang tuyên truyền thuộc Khu Đoàn Sài Gòn Gia Định với bí danh Hai Nhựt năm 1966, trở thành Ủy viên Ban Thường vụ Thành Đoàn kiêm Trưởng Ban Công nghiệp Thành Đoàn; Phó Bí thư Đảng ủy Cấp trên cơ sở kiêm Chỉ huy trưởng Lực lượng Thanh niên Xung phong Thành phố Hồ Chí Minh năm 1975, 10 năm bí thư đảng uỷ Quận 5, rồi trở thành Bí thư Thành phố, các căn cứ địa trụ cột có tính nguyên tắc của Lê Thanh Hải là Đoàn Thanh Niên, nơi ông là lãnh tụ thần tượng

cuả giới trẻ, là Q5, nơi cung cấp tài chính cho bộ máy và nguồn vốn hỗ trợ các dự án mà Thành uỷ chỉ đạo. Quận 1 và sau này, từ năm 2000, Quận 2, nơi mỗi m2 đất là mỗi tấc vàng, trở thành trụ cột thứ 3.

Lãnh đạo chủ chốt của thành phố gần 100% có xuất phát từ đoàn thanh niên (Nguyễn Văn Đua, Võ Văn Thưởng, Lê Thành Phong, Tất Thành Cang, Nguyễn Văn Hiếu). Các phó chủ tịch thành phố hầu hết đều kinh qua bí thư Q5(Lê Thanh Hải1990-2000, Nguyễn Hữu Tín 2006-2011, Sử Ngọc Anh, 2012-2015, Võ Tiến Sĩ từ 2015). Tất cả các hạt giống đỏ đều kinh qua Quận 2 (Nguyễn Văn Đua, trưởng ban Quản lý Dự án Thủ Thiêm 2001-2006, Nguyễn Thành Phong bí thư Q2 2007-2009, Tất Thành Cang, bí thư 2009-2012, Nguyễn Văn Hiếu bí thư từ 2010).

Nhà báo độc lập Phạm Chí Dũng có nhận xét "Không thể phủ nhận là trong suốt một thời gian dài đến 15 năm, tính từ năm 2001 khi 'Anh Hai' chấp nhiệm chức vụ Chủ tịch Ủy ban Nhân dân TP.HCM cho tới khi trở thành bí thư thành ủy nơi đây, ông được dư luận đánh giá là một trong những thủ lĩnh địa phương tạo dựng được được độ tập quyền cá nhân cao nhất".

Thực chất là dưới con mắt cuả ngay bộ chính trị, đảng bộ Sài gòn là một boong-ke cố thủ bất khả công phá từ nhiều năm.

Bà Huỳnh Thị Nhân, người sinh ra tại Hóc Môn, nguyên phó chủ tịch UBND, được điều ra Hà Nội lần lượt qua các chức vụ Thứ trưởng thường trực bộ Tài chính, rồi thứ trưởng thường trực bộ Lao động-Thương binh-xã hội, năm 2008 được Bộ Chính trị phân công trở lại làm phó bí thư Sài gòn, cùng lúc với dư luận Lê Thanh Hải ra Hà Nội. Nhưng cuối năm 2010, bà Nhân lại được rút ra làm phó chánh văn phòng trung ương đảng.

Vụ án nhận hội lộ 290.000 usd cuả Huỳnh Ngọc Sỹ, phó giám đốc Giao thông công chánh, thông gia với Lê Thanh Hải, hồi tháng 10/2010, khi điều tra vụ án, an ninh kinh tế đã phát hiện chi tiết liên quan tới chính Lê Thanh Hải, và hàng loạt những liên kết tham nhũng không thể bóc tách. Lạirộ lên tin đồn Lê Thanh Hải được điều ra làm trưởng ban kinh tế TW. Tuy nhiên, cuối cùng thì Huỳnh Ngọc Sỹ nhận án chung thân, nhưng Lê Thanh Hải vẫn tiếp tục trúng bí thư tại đại hội IX cuả đảng bộ thành phố nhiệm kỳ 2010-2015.

Sài Gòn là thành phố làm bằng vàng, không thể thoát khỏi con mắt của Nguyễn Tấn Dũng, nên từ rất sớm, năm 2001, Lê Mạnh Hà, con trai vị ân nhân Lê Đức Anh đã được ông Dũng đưa vào làm phó giám đốc sở Kế hoạch đầu tư. Nhưng sở Kế hoạch đầu tư những năm này bắt đầu là nơi quyết định việc cấp phép đầu tư và phê duyệt Dự án. Trong khi dòng đô la ào ào chuyển vào thành phố, Lê Thanh Hải không thể để cái cưả quan trọng này lọt vào tay người ngoài. Lê Mạnh Hà được chuyển sang làmGiám đốc sở Bưu chính 2004-2008, rồi chuyển sang Giám đốc sở thông tin, và cuối cùng ông Dũng phải rút về làm phó chủ nhiệm văn phòng chính phủ, ngày 15/05/2015.

Nguyễn Thanh Nghị cũng được ông Dũng đưa vào trường đại học kiến trúc năm 2006. Sau hai năm, 2008, được bổ nhiệm chức vụ hiệu phó, được giới thiệu, nhưng không được bầu vào ban chấp hành đảng bộ Sài gòn, và không có tên trong danh sách đại biểu dự Đại hội XI. Ông Dũng đã dằn mặt ông Lê Thanh Hải bằng cách đưa được Nguyễn Thanh Nghị vào trung ương uỷ viên dự khuyết, thông qua đề cử trực tiếp.

Trong chiến dịch luân chuyển cán bộ tháng 3 năm 2014, Nguyễn Khắc Định, phó chủ nhiệm Văn phòng chính phủ, trợ lý Thủ tướng, người trực tiếp chấp bút tất cả các diễn văn của thủ tướng từ năm 2008, được đưa vào làm phó bí thư thành uỷ Sài gòn, dự kiến tiếp quản vị trí thường trực thành uỷ khi Nguyễn Văn Đua về nghỉ hưu, như một cố gắng thử

lần cuối. Nhưng một lần nữa lại phải rút về Văn phòng ngày 15/04/2015.

Hình như mọi ý định, mọi cố gắng cuả Trung ương hóa giải từ bên trong đều bị bật ra.

Song hành, song tiến với Lê Thanh Hải một cách âm thầm, kín tiếng, Tập đoàn Vạn Thịnh Phát đã phát triển với tốc độ không thể tưởng tượng. Trương Thị Mỹ Lan từ một tiểu thương người Việt gốc Hoa bán vải chợ Bến Thành, không biết có duyên gì với bí thư Quận 5 bấy giờ là Lê Thanh Hải, có vợ là người cùng họ là Trương Thị Hiền, em ruột bà Trương Thị Mỹ Hoa, phó Chủ tịch nước. Vỉa hè lúc bấy cứ giả đùa là Trương Mỹ Lan cũng là em bà Trương MỸ Hoa, còn ôngHải thì "mía ngọt đánh cả cụm". Sau một vài năm, bà Trương Mỹ Lan đổi sang kinh doanh khách sạn và nhà hàng tại Quận 5. Rồi như có phép mầu, trong vòng chưa đầy chục năm sau, bà trở thành chủ cuả Tập đoàn Bất động sản tư nhân lớn nhất Việt Nam, với số vốn điều lệ 12.800 tỷ đồng, vượt xa Tỷ phú đô la Phạm Nhật Vượng 9.300 tỷ) và Hoàng Anh Gialai cuả Bầu Đức (7.200 tỷ).

Vạn Thịnh Phát là chủ sở hữu của Khách sạn Thương mại An Đông – Windsor Plaza Hotel và Cao ốc căn hộ cao cấp Sherwood Residence, Toà nhà Times Square nằm ngay sát tòa nhà Bitexco Finance, khác sạn 6 sao duy nhất tại Sài Gòn, có chiều cao lên tới gần 165m và là tòa nhà thứ 2 của TPHCM có sân đậu trực thăng trên sân thượng.

Ngoài ra, Công ty còn triển khai hàng trăm dự án đầu tư xây dựng khu dân cư, khu nghỉ dưỡng-du lịch…trên địa bàn Tp. Hồ Chí Minh. Mới đây UBND tỉnh Long An vừa cấp phép cho Tập đoàn đầu tư 16 dự án bất động sản trên địa bàn huyện Cần Giuộc, gồm có 3 dự án đầu tư cụm công nghiệp, 7 khu dân cư thương mại dịch vụ và nhiều dự án nhà ở tái định cư, với tổng diện tích trên 1.500ha, tổng giá trị đầu tư lên tới hàng

tỷ đô. Tập đoàn này là người vừa thương lượng thành công mua lại Toà nhà Thuận Kiều Plaza, Toà nhà khổng lồ có vị trí đắc địa tại trung tâm Quận 5, có giá đầu tư 55 triệu đôla từ cách đây 20 năm, sẽ phá đi xây lại. Công ty đầu tư An Đông, một công ty con của Tập đoàn vừa ngã ngũ mua lại toà biệt thự Pháp lớn nhất Sài Gòn có tên là Biệt thự 100 cửa, với giá 39 triệu đôla.v.v…

Đi trên phố đi bộ lớn nhất việt nam hiện nay, đường Nguyễn Huệ, ai cũng dễ dàng nhìn thấy tập đoàn Vạn Thịnh Phát đang sở hữu gần hết các tòa nhà, các cao ốc, các khách sạn, các khu trung tâm thương mại bề thế và quan trọng nhất dọc hai bên đường. Các khu tứ giác còn sót lại của con đường đi bộ Nguyễn Huệ, Đồng Khởi hầu như đã được Vạn Thịnh Phát cắm cọc, âm mưu thôn tính và nuốt dần.

Vạn Thịnh Phát có phép mầu gì, để thành công nhanh chóng như vậy? Lời khai của Dương Chí Dũng tại Toà về việc nhận chuyển cuả Trương Mỹ Lan 1 triệu đôla (20 tỷ đồng) cho một cấp trên, để được nhận dự án, lập tức tắt ngấm cùng với cái chết rất đúng lúc cuả Phạm Quý Ngọ. Không một lời bàn tán. Không một báo chí nào đả động. Và những lời đồn từ vỉa hè thì không thế lực nào ngăn cản được, rằng người nhà của toàn bộ thường vụ đảng thành phố, hàng tháng đều nhận một gói quà có giá 10.000 đô, từ suốt gần hai chục năm. Tất cả những thông tin kiểu này, đều không thể kiểm chứng. Nhưng cũng không ai bác bỏ. Kín tiếng và chi tiền không tiếc tay, cùng với gốc gác Hoa kiều của bà chủ họ Trương, làm người ta liên tưởng tới hai nguyên tắc vàng của Hội Tam Hoàng có tổ tiên từ Trung Quốc.

Lê Thanh Hải đã rời sân khấu.

Chia tay Võ Văn Thưởng ra Hà Nội, Lê Thanh Hải đã sụt sùi khóc. Những giọt nước lăn trên má ông cũng cay đắng, nhưng không phải là những giọt nước mắt ông Trọng khóc trong Hội Nghị TW 6. Ông sót

xa cho một quá khứ thật sự huy hoàng của đời ông. Thành phố thực sự thấm mồ hôi và không ít tâm huyết của ông. Nó lớn lên cùng với ông. Đáng lẽ ông phải được quyền tự hào về nó. Thế mà người ta đã cố gạt ông ra. Ông cũng ân hận vì nhẹ dạ. Ông thừa biết lá bài Võ Văn Thưởng và Nguyễn Thành Phong là những con ngựa Thành Trois. Nhưng một mặt sức từ bên trên đã vượt quá sức chịu đựng của ông, một mặt khác, ông vẫn giữ một niềm tin vào sự trung thành tuyệt đối mà các đệ tử lớn lên từ Đoàn thanhn niên. Ông đã tự mở cửa cho những con ngựa phản chủ.

Không phải ông không biết Hoan lộ của ông đã hết từ Hội nghị TW4 cùng với sinh mệnh chính trị của Nguyễn Tấn Dũng. Trước khi khai mạc Đại hội đảng bộ thành phố lần thứ X dự kiến vào tháng 10/2015 khoảng hai tháng, có hai sự kiện đặc biệt.

Một là vào tháng 8/2015, Thanh tra chính phủ 'bất ngờ' công bố kết luận thanh tra đối với Ủy ban Nhân dân thành phố HCM, hàng loạt quy kết về trách nhiệm đối với Chủ tịch Lê Hoàng Quân. Thực chất việc này là cảnh cáo ông.

Hai là chiều ngày 28/9/2015, tại trụ sở CA thành phố HCM, Thượng tướng thứ trưởng BÙI QUANG BỀN trao quyết định nghỉ chờ hưu cho Trung tướng giám đốc công an thành phố Nguyễn Chí Thành, và trao quyết định bổ nhiệm Giám đốc thay thế cho thiếu tướng Lê Đông Phong.

Ngoài TW họ đã nắm được hết. Chấp nhận còn may được hạ cánh. Ông cũng đã đẩy Lê Hoàng Quân báo cáo xin chủ trương bộ chính trị dự án xây dựng khu Nam thành phố thành khu kinh tế đặc biệt. Đây là phương án rút lui của ông. Tại khu Nam, gia đình ông sở hữu hàng ngàn ha đất, cả triệu m2 đất mặt đường từ thành phố ra biển Cần Giờ. Dự án mà được duyệt, thì ông về cũng chẳng thiệt gì.

Không kể các chân rết nằm ở nhiều nơi vẫn trung thành với ông, trên sân khấu chỉ còn lại Tất Thành Cang, vừa trúng TW uỷ viên, không biết có được thay Võ Văn Thưởng vào chân Thường trựcBan thường vụ, Võ Tiến Sĩ Bí thư Quận 5 uỷ viên thương vụ, Sử Ngọc Anh, Giám đốc Sở Kế hoạch đầu tư. Nhưng có thể ông sẽ gác kiếm hoàn toàn. Sẽ lẩn trốn, tránh xa mọi cuộc chiến.

Đinh La Thăng thuộc típ người hành động, xông xáo, sốc vác, mạnh bạo và cứng rắn. Và rất có thể ông là người trong sạch. Ít nhất đến giờ này, chưa có bằng chứng buộc tội ông. Đó có thể là điểm mạnh, rất mạnh. Vì trước hết ông sẽ có dân. Nhưng mạnh bạo và cứng rắn có thể không đủ. Trên một trận địa đầy rẫy những đe dọa tiềm ẩn như Sài Gòn, dũng cảm không sợ nguy hiểm chỉ có thể chết rất nhanh.

Trước đây, có lần tôi gợi ý Bộ chính trị nên đưa ông Trần Đại Quang vào làm bí thư Sài Gòn, vì ở Sài Gòn nhiều xã hội đen, nhiều quân ngầm, chỉ có nắm được một đội quân ngầm đủ mạnh mới may ra có cơ hội giành phần thắng. Cùng một lúc phải tổng hợp được sức mạnh cuả tình báo kinh tế, tình báo chính trị, cả đặc tình, mật vụ của trật tự an toàn xã hội, mới kiểm soát được. Bây giờ đẩy ông Đinh La Thăng vào, không biết là tốt hay xấu cho ông ta đây.

Đấy là còn có điều chưa kể đến, là cái nguyên nhân thực nào đã đưa ông về Sài Gòn, mà ngay từ trong Đại hội, người ta đã đặt câu hỏi, ông nằm trong số những kẻ phải ra đi như Nguyễn Văn Bình, như Trầm Bê, như Hoàng Trung Hải, mà tại sao lại lên ngược, rồi lại còn đoạt lãnh địa riêng của ông Lê Thanh Hải?

Nếu ông Đinh đến gặp tôi, tôi sẽ bói cho ông một quẻ cực xấu. Tuy nhiên chẳng có gì không có lời giải. Chẳng có cái xấu nào mà không hóa được. Có điều, là thiên cơ thì bất khả lộ. Hihi..

07/02/2016

Mọi phân công trong Bộ chính trị, có bóng ông Trọng phía sau.

Kết quả phân công bộ chính trị vừa rồi phản ánh tình hình nội bộ đảng cộng sản hiện nay và thấp thoáng bóng cuả ông Trọng phía sau.

Trước hết, việc rút Võ Văn Thưởng ra TW nhận nhiệm vụ Trưởng Ban Tuyên Giáo và phân công Đinh La Thăng vào giữ chức Bí thư Thành uỷ TP HCM biểu hiện sự lúng túng của Nguyễn Phú Trọng.

Võ Văn Thưởng được đưa vào làm phó bí thư thường trực thành uỷ TP HCM, thay Nguyễn Văn Đua, một cán bộ có xuất sứ từ Thanh Niên Xung Phong, thân tín của Lê Thanh Hải từ 15/04/2014. Với lý lịch từng là Bí thư Thành đoàn TP HCM 2003, trưởng thành từ phong trào thanh niên sinh viên Sài Gòn từ 1992, Võ Văn Thưởng được đảng bộ TP HCM, thực chất là Lê Thanh Hải chấp nhận. Sau đó, để tăng cường cho Võ Văn Thưởng, Bộ Chính trị lại điều tiếp Nguyễn Thành Phong, vốn cũng từng là Bí thư thành đoàn TP HCM (1999) về làm phó bí thư thành uỷ vào ngày 15/03/2015.

Bộ Chính trị và chính ông Nguyễn Phú Trọng rất biết, rằng, Lê Thanh Hải có một nguyên tắc chỉ cất nhắc những cán bộ có xuất sứ từ thành đoàn TP HCM, tức là từng qua bồi dưỡng của chính Lê Thanh Hải, nơi mà Hai Nhựt, bí danh của ông, được tôn xưng như lãnh tụ. Và tại thành phố HCM từ rất nhiều năm, chỉ những cán bộ thật tin cẩn của ông mới được phân công làm bí thư Quận 5 và Bí thư Quận 2.

Lựa chọn Võ Văn Thưởng và Nguyễn Thành Phong là nghệ thuật cuả Nguyễn Phú Trọng. Cài người, nhưng trên danh nghĩa tăng cường sức mạnh, tức là tin cậy và ủng hộ đảng bộ thành phố HCM.

Ngay chính Lê Thanh Hải hình như ban đầu cũng tin như vậy. Sự thật, đây là việc chuẩn bị của Bộ Chính trị cho việc thay đổi căn bản, có thể nói là đảo chính, thông qua Đại hội lần thứ X cuả đảng bộ thành phố dự kiến vào tháng 10/2015.

Giống như với Nguyễn Tấn Dũng, việc tìm cách loại Lê Thanh Hải cũng buộc ông Trọng phải chờ tới giới hạn tuổi và giới hạn nhiệm kỳ. Công cụ được dùng làm vũ khí là Đại hội đảng bộ các cấp. Nhưng Đại hội lần thứ X đảng bộ thành phố HCM, tổ chức sau đó, vào ngày 17/10/2015, đã được coi chỉ thành công một nửa. Bộ Chính trị đã ép được Lê Thanh Hải tự rút khỏi danh sách tái ứng cử, nhưng Sử Ngọc Anh, nguyên Bí thư Quận 5 (2012-2015), Tất Thành Cang, từng là Bí thư thành đoàn (2004-2009), nguyên Bí thư Quận 2 (2009-2012), và Võ Tiến Sĩ, đương kim Bí thư Quận 5 (từ 28/07/2015) vẫn trúng cử Ban thường vụ mới.

Và, việc có thể coi là thất bại, theo nghĩa không đúng thiết kế, là việc Võ Văn Thưởng không được ban thường vụ mới bầu làm Bí thư đảng uỷ thành phố. Tình huống bất như ý này buộc phải giao cho Lê Thanh Hải tiếp tục "Chỉ đạo thành uỷ", đợi Bộ Chính trị phân công sau Đại hội XII.

Đại hội XII ngày 27/01/2016 đưa Võ Văn Thưởng vào uỷ viên Bộ Chính trị với ý định sẽ tiếp tục phân công Võ Văn Thưởng làm Bí thư đảng bộ TP HCM. Nhưng, thứ nhất, Võ Văn Thưởng đã không được bầu trực tiếp, việc áp đặt từ phía trên sẽ thiếu sức thuyết phục, có thể gây chia rẽ. Thứ hai, việc quá cố gắng đưa Võ Văn Thưởng vào vị trí bí thư sẽ làm lộ ý định đảo chính sắp đặt trước cuả Bộ chính trị, và Võ Văn Thưởng sẽ bị gán tên con ngựa thành Troy, phản bội Anh Hai. Với bộ mặt đó thì Võ Văn Thưởng sẽ không đứng ở Thành Hồ được nữa. Đọc những đáp từ sau đại hội đảng bộ X thành phố, và lời chia tay Sài

Gòn ra Hà Nội vừa rồi, có thể thấy được cố gắng thanh minh của Võ Văn Thưởng đối với cá nhân Lê Thanh Hải và với người Sài Gòn, mặc dù Võ cũng ý thức được rằng, ông bị đẩy ra khỏi Sài gòn có thể do chính sự "chỉ đạo" của Lê Thanh Hải.

Nhưng việc phân công Võ Văn Thưởng làm trưởng Ban tuyên giáo TW, có thể do phải chữa cháy, lại cho thấy một ý định khác cuả Nguyễn Phú Trọng. Võ Văn Thưởng là thạc sĩ Triết học với luận văn "về đạo đức sinh viên thành phố Hồ Chí Minh". Trong cuộc đời chính trị của Võ Văn Thưởng chỉ thấy tên "bí thư" mà chưa lúc nào có tên "chủ tịch". Nghĩa là ông hành nghề lý thuyết, một nhà lý thuyết chuyên nghiệp, cùng một khuôn với chính ông Trọng và người kế vị hụt của ông là Phạm Quang Nghị và tân phó Tổng bí thư Đinh Thế Huynh. Dùng một người như vậy cho việc quản lý và hướng dẫn tư tưởng của hơn 4, 5 triệu đảng viên là sự khẳng định lập trường kiên định "nền tảng tư tưởng Mác-Lênin và lý tưởng XHCN" cuả ông Trọng. Và với tuổi đời 46, Võ Văn Thưởng có tương lai ít nhất bốn nhiệm kỳ Đại hội nữa. Cho đến 20 năm sau, vẫn sẽ không có đa nguyên chính trị, không có dân chủ "kiểu Tây" ở Việt Nam. Đây có thể là một thông điệp của ông Trọng nhằm làm nản lòng bất cứ một ý tưởng cải cách thể chế, thay đổi chế độ của bất cứ ai. Gọi là cái "tre già măng mọc" của ông.

Nhưng ông Võ Văn Thưởng còn rất trẻ. Người trẻ thường rất nhạy cảm với thời cuộc. Giữa một thế giới đầy ắp những biến động phi thường, tuổi trẻ có thể cũng đem đến những khát vọng và hoài bão khác thường, điều mà cái đầu già cỗi của ông Trọng dù khôn ngoan, có thể không tính hết được.

Không giống trường hợp Võ Văn Thưởng phải chuẩn bị nhiều năm trước, ông Đinh La Thăng được đưa vào làm bí thư đảng bộ TP HCM, nếu không phải vì một chuyện gì đó ép phải làm trái ý, có lẽ là một

ngẫu hứng có chút ít phiêu lưu, táo bạo của Bộ chính trị hay của chính Nguyễn Phú Trọng.

Nói ngẫu hứng vì, mặc dù chủ trương kỹ trị hoá các đô thị lớn, trước hết là các thành phố quan trọng, là một chủ trương đạt được sự nhất trí cao trong bộ chính trị, giải pháp Đinh La Thăng là một quyết định chợt đến.

Khác với trường hợp Hoàng Trung Hải là lựa chọn dễ nhìn thấy ống nhất ban đầu. Hoàng Trung Hải là một nhà quản trị công nghiệp có tài, và dày dạn kinh nghiệm. Nhưng bản tính Hoàng Trung Hải kín đáo, thâm trầm, rất khó biết những toan tính bên trong, lại đang chịu tai tiếng là người gốc Hoa, nếu đưa vào TP HCM, có thể là chuyện thả diều bắt bóng, thật sự khó tiên liệu được diễn biến.

Đinh La Thăng được cho là loại "phổi bò", hữu dũng và không hợp với hoạt động bí mật. Những kẻ thích âm mưu thường ớn loại người này. Vì vậy, dù có thể khó thành công, nhưng cả khi không thành công, cũng dễ thấy được tất cả vì sao. Đây có thể cũng là một bất ngờ. Bất ngờ với Lê Thanh Hải, và bất ngờ với những thế lực siêu mạnh phía sau ông Hải.

Bản thân cái quyết định ngẫu hứng cũng là một bất ngờ. Trong đánh trận, yếu tố bất ngờ là đảm bảo thắng một nửa. Vả lại, việc bắt buộc phải đưa "miền Bắc" vào, còn vì một thực tế không thể bác bỏ, ngay cả các "uỷ viên phía Nam" cũng thừa nhận, là 100% cán bộ lãnh đạo miền Nam trưởng thành từ hoạt động bí mật.

Nhiều năm hoạt động luồn lách trong bóng tối, theo kiểu hội kín, đã tạo ra kỹ năng đặc biệt trong việc quy tập và co cụm quanh tâm điểm lợi ích hay tâm điểm quyền lực. Đây là một trong những nguồn gốc hình thành nhóm lợi ích. 100% các nhóm lợi ích có quy mô và ảnh hưởng hiện nay đều có xuất sứ miền Nam.

Nhưng ngay chính cái lập luận cho rằng ngẫu hứng hay chiến thuật bất ngờ này, cũng cho thấy có vẻ gượng ép. Hình như Bộ chính trị, hay

chính ông Trọng đang bị một sức ép bất khả kháng nào đó, nhưng vô hình.

Hiện tại cả Bí thư lẫn Chủ tịch đều là người của Bộ chính trị. Ông Nguyễn Thành Phong, hiện là phó bí thư, chủ tịch UBND thành phố, vốn là người được điều bổ sung tăng cường cho Võ Văn Thưởng từ tháng 3/2015, tức là 7 tháng trước đại hội đảng bộ thành phố.

Giống như trong một Doanh nghiệp, một Tập đoàn, cả Chủ tịch Hội đồng lẫn Tổng Giám đốc đều là người từ nơi khác đến, tức là người đứng trên, nhưng đứng ngoài bộ máy. Nếu đó là một cỗ máy hoàn chỉnh và hoàn toàn tự động thì các mệnh lệnh chỉ huy của bất kỳ ai từ bên ngoài sẽ đều không có hiệu lực. Ông Thăng sẽ chẳng làm được gì. Tuy nhiên, nếu đây chỉ là một chiếc lô-cốt, kiên cố nhưng vô tri, thì chỉ cần đặt một lượng bộc phá đủ lớn là "xong". Vấn đề là phải biến nó thành cỗ máy vô tri.

Trong bài viết trước, «Đinh La Thăng có trụ được ở TP HCM không», tôi có nói với ông Thăng rằng, không có tai họa nào không thể hóa giải. Tôi cũng nói vui rằng thiên cơ thì bất khả lộ, thiên cơ chính là đây. Ông phải thắng và có thể thắng. Ông Trọng đã thắng cả ông Dũng lẫn ông Hải, nhưng dù sao thì ông Dũng và ông Hải vẫn là người của đảng, suy cho cùng thì vẫn nằm trong tay ông Trọng.

Bây giờ khác, lực lượng phía sau ông Dũng và nhất là sau ông Lê Thanh Hải là một loại siêu quyền lực, một loại rồng chín đầu trong truyền thuyết. Nó đang có trong tay loại vũ khí bất khả chiến bại, loại vũ khí biến lý tưởng và điều lệ thành một thứ trò cười. Ông Thăng "cũng cần sống, cũng cần ăn", như vậy, nếu không khác thường, ông Thăng cũng sẽ bị nhốt trong tay chúng, giống như Tôn Ngộ Không, vận tới 3 vòng cân đẩu vân, vạn dặm, vẫn không ra khỏi bàn tay Phật Tổ.

Ông Thăng có sở trường dám nói, dám làm, cương quyết, cứng rắn, và chắc là ít nhiều trong sạch. Sở dĩ nói "ít nhiều", vì trong cái bộ máy

hiện nay, nói đảng viên mà trong sạch thì không ai tin. Chưa thấy có chứng cứ nào liên quan kết tội ông. Ông mà trong sạch thì tốt quá, vì đó sẽ là sức mạnh vô địch.

Ở Sài gòn người giàu, siêu giàu rất nhiều, nhưng dẫu có nhiều cũng không thể quá một hai phần trăm. Nghĩa là nếu ông có dân, sau ông có ít nhất 98% số người hậu thuẫn, chưa kể ngay trong số giàu, không phải tất cả đều từ tham nhũng hay trộm cướp.

Tuy nhiên, có lẽ ngay cả ông Trọng cũng cho rằng, xác suất thắng của ông Thăng không nhiều lắm. Ông cố làm được việc dọn nhà một vài năm, việc sắp đặt có khi phải đợi chính Võ Văn Thưởng quay lại. Ông Thưởng tuy sinh ra ở miền Bắc, nhưng lớn lên ở Vĩnh Long,, và nói giọng Nam và trưởng thành tại Sài Gòn. Ông Thưởng cũng nói, ông thấy «về Sài gòn như về nhà». Hoặc một ông khác, ông Thiện Nhân chẳng hạn.

Tương tự như với Đinh La Thăng, việc điều ông Hoàng Trung Hải làm bí thư Hà Nội trước hết do chủ trương kỹ trị hoá Chính quyền. Nhu cầu Công nghiệp hoá và nhất là nhu cầu hội nhập, sau hàng loạt những Hiệp định tự do thương mại sắp có hiệu lực trong thời gian tới đây, là một bức thiết thực tiễn không chấp nhận những nhà quản trị giáo điều. Ông Trọng biết điều đó.

Nhưng việc để một ông thiếu tướng công an Nguyễn Đức Chung làm Chủ tịch thành phố, cho thấy ý ông Trọng, và qua ông Trọng là ý Bộ chính trị coi trọng an ninh thủ đô hơn.

Việc cân nhắc giữa tốc độ phát triển kinh tế và ổn định chính trị vẫn là tranh cãi dai dứt từ nhiều kỳ Đại hội. Lãnh đạo Hà Nội và người dân Hà Nội vốn không muốn chịu tiếng thua kém Sài gòn, nhất là tâm lý tự

ái, trí thức Hà Nội bị coi là thua trí tuệ trí thức Sài gòn, dân Hà Nội chậm tiến hơn, "quê" hơn dân Sài gòn.

Người Hà Nội vốn là "những người thích đùa" lúc quá trớn trong các câu chuyện làm quà, thường tếu táo: "bọn miền Nam toàn từ trong rừng về, từ hầm ngầm dưới đất lên, văn hoá toàn Bổ túc công nông, đại học toàn chuyên tu, dự thính", "Ông Dũng lớp 3 mà cũng có bằng cử nhân Luật".

Chuyện chỉ là đùa, nhưng phía sau cái «đùa», chính là cái gốc của phân hóa chính trị. Nhưng để cho Hà Nội làm như Sài gòn thì sợ chế độ sẽ biến mất còn nhanh hơn.

Hoàng Trung Hải về Hà Nội dễ được chấp nhận hơn cũng là vì thế. Ông này là dân Bắc gốc. Nhưng thuộc loại người thận trọng, cầu thị thực chất, không biết có "gốc Hoa" thật không, nhưng có đặc điểm khá Tàu là ưa kín tiếng, xa lánh thị phi. Và có vẻ bề ngoài không ham hố phú quý. Hoàng Trung Hải là lựa chọn có tính định mệnh cho chủ trương chiến lược của ông Trọng, là biến dần Hà Nội thành thủ đô Chính trị, tách Hà Nội từ từ ra khỏi những cuốn hút kinh tế, theo ông là những cám dỗ tha hóa nền chính trị, để trở thành một Washington việt Nam. Và biến Sài Gòn thành Thủ đô Kinh tế, như New York, sẽ có thể được hưởng đủ quyền tự do và tự chủ cần thiết, để khả dĩ dễ dàng biến hóa phù hợp với môi trường và những đòi tỏi có tính quy luật của thị trường.

Nhưng nguyên tắc là tách dần Sài Gòn ra khỏi sinh hoạt chính trị của chế độ. Sài Gòn có thể sẽ không có Bí thư, chỉ có Đô trưởng, một thứ Tư lệnh. Đô trưởng không qua bầu cử, chỉ do Bộ chính trị chỉ định. Không có nhiệm kỳ. Đây là giải pháp thủ tiêu nguy cơ cát cứ. Bài học từ hiện tượng Lê Thanh Hải.

Ông Đinh Thế Huynh nhận phân công Thường trực Ban bí thư, tức là phó Tổng bí thư.

Trong khi Trần Đại Quang, Nguyễn Xuân Phúc còn phải đợi nưả năm nữa mới có thể bắt đầu kiến lập thành lũy, thì người sẽ nhận thượng phương bảo kiếm hàng ngày và ngay từ bây giờ là Đinh Thế Huynh.

Thực sự, người kế nhiệm được ông Trọng lựa chọn đã không còn cần phải che đậy. Ông Đinh nguyên là Trưởng Ban tuyên giáo kiêm chủ tịch Hội đồng lý luận TW. Bây giờ ông nhậm chức Thường trực Ban bí thư, nhân vật thứ hai, nhưng chức chủ tịch Hội đồng lý luận chưa thấy giao cho ai.

Có một chuyện mà dư luận ít ai để ý, là từ hơn mười năm nay, chính xác là bắt đầu từ 2003, sợi dây ý thức hệ gắn kết hai đảng cộng sản Việt Nam và Trung Quốc là Hội thảo lý luận giữa hai đảng được tổ chức hàng năm, theo phương thức luân phiên, một năm tại Trung Quốc, năm sau tại Việt Nam. Đại diện hội thảo là uỷ viên bộ chính trị hai đảng. Thành phần Hội thảo bao gồm cán bộ cao cấp, các chuyên gia nghiên cứu lý luận cấp cao, có số lượng khoảng 50 người mỗi bên. Năm 2001 trong khi làm bí thư thành uỷ Hà Nội, ông Trọng kiêm giữ chức chủ tịch Hội đồng lý luận TW và năm 2003 vưà chuẩn bị công tác tổng kết lý luận chuẩn bị văn kiện chính trị Đại hội đảng lần thứ X, ông Trọng vừa trực tiếp cùng phía Trung Quốc chuẩn bị việc khai trương Hội thảo lý luận giữa hai đảng.

Trong chuyến thăm Trung Quốc ngày 07/04/2015, được hai bên cố tình sắp xếp trước chuyến thăm Mỹ cuả Nguyễn Phú Trọng, ông Tập Cận Bình đích thân hướng dẫn Nguyễn Phú Trọng thăm triển lãm thành quả 10 năm Hội thảo lý luận giữa hai đảng, trong đó, Nguyễn Phú Trọng là đại diện Việt Nam đầu tiên dự lễ khai trương, và trưởng đoàn dự phiên Hội thảo lần thứ nhất, năm 2003. Thái độ cố ý trân trọng cuả Tập Cận Bình cho thấy ý thức hệ là của quý riêng hai đảng, không thể so sánh với bất cứ loại quan hệ của kẻ thứ ba ngoại đạo nào khác.

Ông Đinh Thế Huynh, với tư cách trưởng Ban tuyên giáo, Chủ tịch Hội đồng lý luận, làm trưởng đoàn Việt Nam tham dự các Hội thảo lần thứ VII, ngày 28/11/2011, tại Giang Tô Trung Quốc, lần VIII, ngày 7/6/2012, tại Hạ Long Việt Nam, lần IX, ngày 27/07/2013, tại Liêu Ninh Trung Quốc, lần X, ngày 4/11/2014, tại Đà Lạt Việt Nam, và lần XI, ngày 17/06/2015, tại Thượng Hải Trung Quốc. Ông này là uỷ viên bộ chính trị duy nhất có số lần tiếp xúc lý luận với Trung Quốc nhiều nhất, và đặc biệt là trong những diễn biến chủ quyền phức tạp nhất.

Bằng những cơ chế riêng, ý thức hệ cộng sản dựa trên nền tảng tư tưởng Mác-xít là sợi dây trói buộc sự gắn kết cuả đảng cộng sản Việt Nam với thành trì của Chủ Nghĩa Xã Hội là đảng cộng sản Trung Quốc. Một đảm bảo của chế độ.

Từ ông Trọng khởi đầu, đến ông Tô Huy Rứa (chủ tịch Hội đồng lý luận 2007-2011), bây giờ là Đinh Thế Huynh, cho thấy một sự kế tiếp bền vững và thắng thế của lập trường kiên định chế độ thông qua ý thức hệ cộng sản. Con đường phía trước thậm chí còn phác thảo ở chỗ ông Võ Văn Thưởng.

Khác với các thủ lĩnh đảng hay nhà nước, mọi chuyến thăm hay giao dịch đều phải có kẻ mời, người nhận, Đinh Thế Huynh mỗi năm một lần, có 3-5 ngày giao kiến với một uỷ viên Bộ Chính trị Trung Quốc, khi ở Trung Quốc, khi ở Việt Nam, không cần thủ tục ngoại giao nào. Mỗi một lần hội thảo, một đề tài, nhưng chi tiết thảo luận, không phải ai cũng có thể được biết. Nhất là trước những sự kiện đặc biệt. Phải là người được đặc biệt tin cẩn, đặc biệt gần gũi với Trung Quốc.

Ông Đinh sẽ phải xuất hiện với tần suất lớn hơn bình thường, nhất là nếu ông Trọng giữ lời hứa nửa nhiệm kỳ. Ông sẽ phải tạo hình ảnh cho

thiên hạ quen dần rằng ông là người cao nhất, quyền lực nhất, là người đáng tin cậy nhất và tài năng nhất, xứng đánh nhất vào vị trí thay thế đảng trưởng.

Ngoài những vị tri bộ tứ đã xác định, và 9 uỷ viên vừa được phân công, thấy còn 3 nhân vật, nếu không có gì thay đổi, thì vẫn chỉ tiếp tục chức vụ cũ. Như vậy, Phạm Bình Minh tiếp tục phó thủ tướng kiêm bộ trưởng Ngoại giao. Nguyễn Văn Bình tiếp tục Thống đốc ngân hàng nhà nước, trước khi được phân công phó thủ tướng Tài chính sau Quốc hội 14. Bà Tòng Thị Phóng đã hai nhiệm kỳ phó chủ tịch Quốc hội, nếu không thể tiếp tục ở Quốc hội, có lẽ sẽ sang Mặt Trận Tổ Quốc thay cho Nguyễn Thiện Nhân quay về phó thủ tướng.

Như vậy là qua vụ việc phân công lần này cho thấy chỉ có hai xáo trộn, có thể gọi là bất ngờ. Một là phản ứng từ đảng bộ thành phố HCM.

Tới đây có thể ông Đinh sẽ rút ông Sử Ngọc Anh ra khỏi sở Kế hoạch đầu tư, ông Võ Tiến Sĩ thôi làm bí thư Quận 5. Chuyện lình xình ở Bộ Quốc phòng sẽ không gây thêm hiệu ứng gì lớn. Có thể Nguyễn Chí Vịnh không làm thứ trưởng và sẽ có sắp xếp lại toàn diện tổng công ty 319, không trực thuộc bộ Tổng Tham mưu.

Về Đại cục, chế độ được bảo vệ vững chắc và sẽ tiếp tục vững chắc. Sẽ có hội nhập sâu rộng, nhưng không có công đoàn độc lập, không có tổ chức chính trị đối lập. Không có đa nguyên. Một sự thật đáng được thừa nhận một cách xứng đáng là việc ông Trọng đã dẹp bỏ thành công hai ung nhọt lớn nhất của xã hội nhiều năm nay là Nguyễn Tấn Dũng và Lê Thanh Hải. Không thể phủ nhận rằng đây hoàn toàn là công của ông, nếu xét tới những lúc tưởng như ông hoàn toàn cô độc.

Nhưng chúng ta nói chỉ là những gì ông Trọng nghĩ và ông Trọng muốn. Những gì đang chuyển động xung quanh không phải như vậy. Trung quốc đang sụp đổ. Nền kinh tế Trung quốc không thể ra khỏi khủng hoảng bằng khủng bố và ý chí cuả chính phủ.

Trung Quốc sẽ phải quay lại từ đầu. Không thể đi từ các siêu tập đoàn quốc gia. Quyền lực tập trung cho phép dồn một nguồn lực tài nguyên quốc gia cực lớn cho các siêu tập đoàn, tạo ra sức mạnh ban đầu lấn át tất cả.

Đây là sự trỗi dậy tạo ảo giác vĩ đại, nhưng sự tập trung quá lớn, quá gấp lượng tài sản không có chủ sở hữu cụ thể, trong khi cơ cấu các tập đoàn theo mô hình bao cấp không thích ứng, luật pháp và các cơ chế quản lý không theo kịp, là nguyên nhân cuả tham nhũng.

Cho đến khi tham nhũng trở thành tệ nạn bao trùm thì hao tổn tài nguyên quốc gia làm kiệt quệ sinh lực đất nước, đó là khủng hoảng. Nhưng giải quyết khủng hoảng bằng tiêu diệt tham nhũng chỉ là cắt cỏ trên ngọn.

Để tạo ra một áp lực khủng bố, cần một cơ chế tập trung quyền lực cao, thứ nhất bóp nghẹt mọi sáng kiến xã hội, thứ hai, áp lực khủng bố sẽ gây tê liệt toàn bộ hoạt động của nền kinh tế, tất yếu đến sụp đổ. Những cố gắng hiện nay của lãnh đạo Trung Quốc chỉ có ý nghĩa làm chậm, hoặc kéo dài, chứ không chống được sụp đổ.

Vấn đề là xã hội hoá triệt để nền kinh tế. Giảm tới mức cao nhất có thể sự can thiệp hành chính cuả Chính phủ đối với các hoạt động kinh tế. Sở hữu hoá tất cả mọi tài sản có thể bị coi là tài sản công. Độc lập và phi chính trị hoá Pháp luật. Đó là con đường duy nhất để tiêu diệt tham nhũng. Chủ nghĩa xã hội không thể được xây dựng bằng cách tiêu diệt sở hưũ. Đó là duy ý chí, trái quy luật. Sở hữu là thuộc tính tự nhiên.

Chủ nghiã xã hội là sự đảm bảo công bằng trong thụ hưởng thành quả của sản xuất. Đó là công bằng trong phân phối và tái phân phối kết quả của nền sản xuất. Nói nôm na là ăn chia công bằng. Nhưng muốn chia

thì trước hết phải làm ra cái để chia. Càng có nhiều để chia thì sẽ càng dễ đạt được công bằng.

Cho nên chủ nghĩa xã hội trước hết phải là tạo ra nhiều cuả cải nhất. Lợi nhuận là động lực của năng suất và hiệu quả. Chủ nghĩa lợi nhuận là động lực tạo ra khả năng tối đa sức sản xuất. Cũng là mục tiêu đạt tới cuả chủ nghĩa xã hội. Cho nên chủ nghĩa xã hội không mâu thuẫn với chủ nghĩa lợi nhuận. Ở các nước phát triển, sở dĩ không có mâu thuẫn đối kháng trong xã hội, chính là nhờ chủ nghĩa lợi nhuận, bởi vì sự cân đối trong phân chia lợi nhuận tạo ra sự cân đối chung cho một lợi nhuận chung tối ưu. Đó là sự thống hất của các lợi ích đối kháng, không phải mâu thuẫn giai cấp. Chìa khoá của phân phối công bằng là Dân chủ, là sự phân lập của các cơ chế quyền lực.

Ông Trọng có thể là một người yêu nước. Nhưng khái niệm yêu nước là một phạm trù có tính định hướng quy ước. Ông yêu nước, tôi tự nghĩ có thể không kém ông, nhưng rõ ràng là tôi chống lại ông. Ông đang ép cho ra sự công bằng, bằng cách tiêu diệt tự do cá nhân và dẫm đạp quyền tự nhiên của con người. Vì vậy cũng cần Dân chủ, và chỉ trong một xã hội dân chủ, mọi định hướng quy ước khác nhau mới có thể chung sống một cách tự nhiên. Ông có niềm tin vào tính ưu việt của chủ nghĩa xã hội, nhưng tính ưu việt có thể đến từ các chủ nghĩa khác, thực tế đã có, đang có mà không cần phải chuyên chính vô sản, không cần ai đào mồ ai để phải chém giết và tạo hận thù.

Chủ nghĩa Mác chia nhân loại ra hai phía đối kháng, thù địch, là căn nguyên của hận thù và chiến tranh. Chủ nghĩa Lênin biến Nhà nước thành một công cụ của một thiểu số chống lại tuyệt đại đa số dân, phân hoá và phá vỡ nền tảng cố kết của dân tộc. Cả hai thứ đó đều chống lại văn minh của nhân loại.

10/02/2016

Nếu Ông Dũng còn chút khí tiết.

Hội nghị Thượng đỉnh Mỹ - Asean sẽ diễn ra tại Sunnylands, miền Nam California, thứ hai ngày 15/02/2016, với nội dung chủ yếu được cho là là vấn đề biển Đông.

Ngoại trưởng Mỹ Jhon Kerry đã phải đi một cách gấp gáp qua Lào, Cămpuchia và Trung Quốc. Việc này cho thấy Mỹ coi thành công của Hội nghị này có ý nghĩa hết sức quan trọng. Lào là nước chủ tịch ASEAN năm 2016, Cămpuchia là nước duy nhất trong khối ASEAN theo đuôi Trung Quốc, Trung Quốc là cản trở lớn nhất cho thành công của Hội nghị, là đối tượng của Hội nghị.

Xét về ý nghĩa chính trị, an ninh cả trước mắt lẫn lâu dài, Hội nghị này chính là "mơ ước" của Việt Nam, có thể nói như là của Việt Nam và chủ yếu giành cho Việt Nam.

Với một ý nghĩa như vậy mà Việt Nam không có nguyên thủ tham dự, thì thật là một điều không thể chấp nhận.

"Ngày Mồng 1 Tết Bính Thân 2016, ông Tổng bí thư đảng CSVN Nguyễn Phú Trọng, đã chính thức ra lệnh cấm Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng không được đi Mỹ họp với TT Barack Obama", đó là thông tin lan trên mạng xã hội. Trong khi đó, BBC ngày12/02 cũng đưa tin "Người phát ngôn của Miến Điện nói Thủ tướng Việt Nam Nguyễn Tấn Dũng không dự hội nghị ở California". Như vậy, có nghĩa là Việt Nam sẽ không có ai dự. Ông Trọng đang là người cao nhất, nhuwngkhoong có chức danh nguyên thủ, trong khinoong Dũng dù vẫn là thủ tướng, nhưng đã không còn uỷ viên Bộ chính trị, thì không còn tư cách thay

mặt Bộ chính trị. Và không được bộ chính trị phân công, giao nhiệm vụ thì không có quyền gì.

Theo tập quán chính trị cuả đảng cộng sản Việt Nam, thực chất là luật bất khả vi phạm, thì bất cứ nhân vật nào, dù cao cấp, khi đã không còn vai trò chính thức, sẽ không được phép xuất hiện trong các sự kiện. Cho nên việc ông Dũng sẽ không có mặt tại Cali có thể suy ra được, không cần phải có cái thông tin đang còn lan trên mạng kia, là ông Trọng «cấm».

Nhưng nếu để ông Phạm Bình Minh thay thế, booj trưởng Ngoại giao, không phải là nguyên thủ, nghĩa là Việt Nam, bộ chính trị đảng cộng sản coi nhẹ "chuyện biển Đông", đúng như dư luận nói, đảng cộng sản xưa nay vẫn coi chuyện biển đông là "việc của Mỹ"?!

Sáng nay, 14/02/2016, báo Đất Việt chạy tít: "Giờ chót, ông Nguyễn Tấn Dũng, thủ tướng Việt Nam đổi ý, quyết định sẽ tới California dự Hội Nghị Thượng Đỉnh Hoa Kỳ - ASEAN", nghe như một tiếng reo mừng thóat nạn.(Thóat nạn ai, thoát nạn cái gì?)

Có đúng ông Dũng đổi ý không. Chuyện đối ngoại tày đình như vậy, làm gì có chuyện là ý của riêng ông Dũng. Bộ chính trị đã «ngộ» ra! Có thể là chuyện hấp tấp của bộ chính trị hay là chuyện lú lẫn gì đó.

Nhưng, khi ông Dũng vào "phút chót, đã quyết định" có mặt tại Hội nghị, thì thực là rất tốt, vì đây là giây phút cuối cùng cờ vào tay ông. Liệu ông có biết điều đó không?

Ông sẽ tuyên bố Việt Nam chống lại chủ nghĩa bành trướng Biển Đông của Trung Quốc. Việt Nam sẽ đứng về phía Mỹ, sẵn sàng liên minh với Mỹ để bảo vệ tự do hàng hải tại Biển Đông và bảo vệ chủ quyền biển

đảo của Việt Nam. Việt Nam kiên quyế đưa Trung Quốc ra Toà án quốc tế.

Mỹ cần có một quốc gia có vị trí quan trọng nhất trên khu vực này của Biển Đông kiên quyết phản đối hành vi bành trướng của Trung quốc để công khai triển khai lực lượng. Mỹ đang cần một Việt Nam dứt khoát lập trường chống Trung Quốc.

Bằng những tuyên bố của ông trong tư cách nguyên thủ, một kết cục liên minh với Mỹ sẽ trở thành hiện thực không thể đảo ngược. Đó là cách ông trả thù ông Trọng, trả thù bộ chính trị, là cách ông cướp sự thất bại cay đắng của ông.

Đây cũng sẽ là cơ hội duy nhất còn lại để ông chuộc những gì ông còn nợ người dân Việt Nam do những sai lầm của ông. Liệu ông có nghe được tiếng của Lịch sử không.

Và nếu ông đủ thông minh và còn chút khí tiết, thì rất có thể ông làm nên lịch sử.

Sẽ là lửa để thử ông là vàng hay chỉ là người rơm.

14/02/2016

Tẩy chay hay tự ứng cử.

Chiến dịch chuẩn bị cho cuộc bầu cử Quốc Hội khoá 14 đã bắt đầu được phát động.

Cốt lõi của cuộc bầu cử là danh sách ứng viên, diễn ra như mọi lần, sẽ do đảng cử và Mặt trận hiệp thương, và dân bỏ phiếu, không hề biết, và cũng không cần biết những ngườ có tên trong danh sách phải bầu là ai.

Sau sáng kiến ngày 05/02/2016 của tiến sĩ Nguyễn Quang A, kêu gọi "Hãy ứng cử để biến quyền hão dần dần thành quyền thực và giúp ông Trọng [Nguyễn Phú Trọng] chứng minh 'dân chủ đến thế là cùng'", phong trào hưởng ứng trong dân chúng đang tạo ra một không khí sinh hoạt khác thường, chưa từng bao giờ có trong lịch sử sinh hoạt xã hội tại Việt Nam.

Đây trước hết là một đợt học tập lớn, bồi dưỡng các kiến thức, hiểu biết, đồng thời cung cấp nhận dạng các biểu hiện trên thực tiễn xã hội, các hình thức hoạt động của một xã hội dân chủ thực chất, dù mới chỉ một nét chấm phá, khác với loại dân chủ XHCN tồn tại nhiều năm nay. Nó là một cú hích thức tỉnh cho giấc ngủ triền miên bao nhiêu năm của dân chúng Việt, một cú chích làm con trâu Cộng sản sẽ phải lồng lên.

Nhưng cùng với sự hứng khởi có được nhờ sự bùng phát có tính cách mạng đối với một tiềm thức quy phục, chấp nhận sự áp đặt, sự thần phục đã thành nếp, thành thói quen, cùng với một thực tế thái độ thờ ơ "mặc kệ nó", đã làm tê liệt mọi phản ứng của xã hội, lại đang xuất hiện một dòng ý kiến kêu gọi tẩy chay bầu và ứng cử.

Cần phải nói ngay rằng, sự xuất hiện các dòng tranh luận khác nhau là tự nhiên, là không thể tránh khỏi. Đó cũng chính là thực tiễn dân chủ. Nhưng xét cho cùng thì cả hai dòng tranh luận này, trong khi chảy theo chiều ngược nhau lại có chung một mục tiêu là làm thay đổi chế độ dân chủ giả hiệu hiện tại của đảng cộng sản Việt Nam - dân chủ XHCN hay dân chủ độc đảng.

Cùng có mục tiêu cuối cùng như nhau, nhưng phương pháp và phương tiện dùng để đi tới đích không nhất thiết phải giống nhau.

Chúng ta hình như đã thống nhất về mặt nguyên tắc (hiện không còn tranh luận nữa), rằng Dân chủ hóa xã hội Việt Nam là một cuộc cách mạng thực sự, thay đổi hoàn toàn và triệt để tư duy cộng sản độc đảng, thay đổi nền tảng tư tưởng chính trị văn hoá cuả nhà nước và xã hội Việt Nam, bằng con đường đấu tranh ôn hoà, không thông qua bạo lực. Cuộc đấu tranh này không mang tính Cách mạng theo quan niệm là một cuộc lật đổ thô bạo.

Ông Tiến sĩ Nguyễn Quang A không dùng từ «Cách mạng», nhất là hiện nó vẫn hàm ý lật đổ theo định nhĩa của Mác. Trả lời phỏng vấn cuả tạp chí Phía trước, Ông đã nói:

" Xã hội là một hệ thống rất phức tạp và những thay đổi (nhất là thay đổi chính trị) luôn rất khó lường. Chúng ta có thể dự đoán xu hướng dài hạn khá dễ, song trong ngắn hạn, hầu hết những dự đoán đều rất khó. Và những biến đổi có ý nghĩa to lớn không thể xảy ra nếu không có vô vàn những thay đổi nhỏ xảy ra trước đó, rồi đột ngột nó “lật” trạng thái (mà người ta hay gọi là “cách mạng” nhưng tôi ghét từ này). Người ta đã nghiên cứu rất nhiều và khá kỹ hiện tượng “lật” trạng thái như vậy trong các hệ thống phức tạp dưới các thuật ngữ như tipping phenomenon (hiện tượng lật).

Hiểu là hiệu ứng domino như bạn nói cũng có phần đúng, song tôi không thích dùng từ đó, tôi ưa tipping hơn, giống như cái cân nhạy ở trạng thái cân bằng chỉ cần cho thêm một chút vào một bên là nó lật nghiêng sang bên đó.

Hiện tượng tipping rất quan trọng trong bất kỳ hệ thống phức tạp nào và vô cùng quan trọng trong những thay đổi xã hội và chính trị. Cho nên tôi khuyên các bạn hãy tìm hiểu kỹ nó. Hãy kiên trì làm những việc nho nhỏ và nó có thể mang lại những ý nghĩa hết sức lớn (vì không có chúng thì không thể có sự thay đổi lớn có ý nghĩa và thiếu chúng thì sự thay đổi lớn chưa chắc đã bền vững)".

Như vậy theo ông "chỉ cần cho thêm một chút vào một bên là nó lật nghiêng" tức là làm nó thay đổi, cũng là làm cách mạng.

“Tôi không đặt việc trúng cử, hay vào sâu các vòng sau là mục tiêu chính. Tôi muốn dấy lên một phong trào để người dân học hỏi, các cơ quan nhà nước cũng phải học hỏi, từ đó tác động thay đổi nhận thức một cách từ từ.”

Đây là cách đi của ông Quang A, người đề xướng và đang dẫn đầu phong trào tự ứng cử.

Nhưng có nhiều người trong chúng ta đang cổ súy cho phương thức thứ hai là tẩy chay.

Cũng phải nói ngay rằng, đây là phương thức không mới, nó được tranh luận từ rất lâu, và được ủng hộ bởi nhiều người, nhiều nhà hoạt động vận động dân chủ, nhất là những người có xuất xứ ít nhiều liên quan tới chính phủ Việt Nam Cộng Hoà.

Thật dễ hiểu khi tồn tại một tư tưởng từ chối tất cả những gì được gọi là của kẻ thù. Khi thừa nhận tính chính nghĩa của phía này, thì những

gì thuộc phía kia phải là phi nghĩa. Ứng cử là việc tự mình, tình nguyện tham gia với chính quyền, đồng nghĩa với việc thừa nhận tính chính danh của chính quyền đó, là một cách giúp kéo dài sự tồn tại của nó, phản bội lại nguyên tắc bất thừa nhận, bất hợp tác. lập luận như vậy không sai và Phương thức hành động này không sai, nhưng có lẽ không thích ứng với một chính quyền như chính quyền hiện có của cộng sản, và thực tế nhiều năm đã chứng minh rằng phương thức này không đem lại hiệu quả.

Nếu tẩy chay nghĩa là không tham gia, không ủng hộ, và mặc kệ cho chính quyền muốn làm gì thì làm, chúng ta, những người dân chỉ không thừa nhận nó là đủ, thì đây chính là mục đích cuả chế độ, chính là mong muốn mọi việc để "Nhà nước lo" của đảng cộng sản.

Mục đích của Bầu cử Quốc hội là thông qua một tổ chức giả danh đại diện cho quyền lực của nhân dân để hợp thức hóa quyền lãnh đạo tuyệt đối của đảng. Mọi thủ đoạn từ việc tự cho mình quyền được chỉ đạo trước cơ cấu thành phần tới số lượng đại biểu, tới việc giao cho Mặt trận Tổ Quốc làm ra hiệp thương để thực hiện ý định chỉ đạo, lợi dụng danh nghĩa đảm bảo tất cả mọi người dân, mọi thành phần, mọi lứa tuổi, mọi nghề nghiệp, mọi trình độ...đều phải có tiếng nói, trong khi số lượng đại biểu là có hạn, lại phải đảm bảo đại biểu là TW uỷ viên phải chiếm số lượng đủ để chi phối mọi hoạt động của Quốc hội. "bảo đảm tỷ lệ người ứng cử là phụ nữ, người dân tộc thiểu số; có tỷ lệ hợp lý đại biểu các tôn giáo, đại biểu tái cử, đại biểu trẻ tuổi, đại biểu xuất thân từ công nhân, nông dân...".

Với cơ cấu như thế, âm mưu không che đậy của lãnh đạo đảng cộng sản là biến Quốc hội thành nơi chỉ để truyền đạt các quyết định của đảng. Các đại biểu không phải là đại diện trí tuệ của dân để tham gia vào việc lập pháp và hoạch định chính sách, mà chỉ đơn thuần là người

tiếp nhận sự truyền đạt các quyết định có sẵn và biểu quyết nghị quyết như một cam kết thực hiện.

Ông Nguyễn Sinh Hùng đã từng nói, "Quốc Hội đại diện cho dân, Quốc Hội quyết sai tức là dân sai, còn đổ trách nhiệm cho ai".

Một Quốc Hội không biết các quyết định của Chính phủ đúng hay không đúng vẫn phê chuẩn và khi sai thì tự chịu trách nhiệm, không phải là trách nhiệm của đảng, không được «đổ» cho đảng.

Đó là thiết kế Quốc Hội mà đảng muốn có và tìm mọi cách để có. Không có người ngoài can thiệp vào quá trình hình thành ra Quốc Hội là mong muốn của đảng để tự tung tự tác, và thực tế từ trước đến nay vẫn là như vậy, đảng một mình một cỗ.

Việc tẩy chay dĩ nhiên không làm cho việc tổ chức bầu cử không thực hiện được, mà là tạo chỗ trống, bôi trơn thêm cho việc thực hiện được thực hiện dễ dàng hơn và đúng thiết kế hơn. Lịch sử từ hơn nửa thế kỷ nay vẫn vậy. Chính quyền này đã mặc nhiên tồn tại, mặc nhiên khuếch trương quyền thế, mặc nhiên tích tụ công cụ quyền lực, chỉ nhờ sự bất hợp tác, không can dự của phần còn lại của quần chúng bị trị. Nó không chết vì bị tẩy chay, mà ngược lại, nó mạnh lên nhờ tẩy chay, nhờ một mình một cỗ, nhờ tự làm ra tất cả những gì nó muốn.

Chẳng nhẽ quy cho những người tẩy chay, hay cổ suý tẩy chay là tay sai cho cộng sản? Dù không phải là tất cả, nhưng trong những người kêu gopij tẩy chay, chắc chắn là có.

Sẽ có những phần tử ăn lương của chính quyền như các dư luận viên, hay công an giả dạng côn đồ. Khẩu hiệu của họ sẽ là "Không hợp tác với cộng sản, hãy để mặc chúng muốn làm gì thì làm". Cũng có người vô tội, tẩy chay chỉ vì quá ghét. Nhưng kể cả họ vô tội, họ cũng vô tình thành người có lợi cho cộng sản.

Không, chúng ta phải cho những người cộng sản biết rằng, dân chúng không chỉ là một dãy số không. Chúng ta hoàn toàn có quyền hưởng những gì mà thượng đế ban cho tất cả. Chúng ta không xưng tụng bạo lực. Chúng ta không xưng tụng hận thù và chia rẽ. Mọi thứ chủ nghĩa, mọi đức tin đều có chỗ đứng bình đẳng trong thế giới của chúng ta. Chủ nghĩa cộng sản bản thân nó không có lỗi, nó chỉ là một hiện tượng xuất hiện trong một thời gian có hạn trong quy trình phát triển tiến hóa của loài người. Nó muốn thống trị thế giới bằng ý chí của một nhóm cá thể cổ hủ. Nó sẽ biến mất, vì nó không đi cùng chiều với quy luật tiến hóa.

Chúng ta sẽ tích cực dấn thân tự nguyện tham gia để giúp nó biến mất một cách ôn hoà, càng nhanh càng tốt, nhưng không thể đốt cháy giai đoạn, không thể quá nôn nóng.

Hãy nhắc lại lời của tiến sĩ Nguyễn Quang A, người khởi xướng và đang dẫn đầu phong trào có thể gọi là cách mạng này: "...Hãy kiên trì làm những việc nho nhỏ và nó có thể mang lại những ý nghĩa hết sức lớn ".

17/02/2016

Ông Dũng đúng chỉ là người rơm.

Người ta chờ ở ông Dũng một chút khí tiết, và người ta đã hoàn toàn thất vọng.

Hội nghị thượng đỉnh Mỹ ASEAN được chuẩn bị từ rất sớm, Quốc hội và Thượng viện Mỹ đều ủng hộ, cùng với chuyến đi thăm Lào, Cămpuchia và Trung Quốc của bộ trưởng ngoại giao Jhon Kerry trước đó một tháng, cho thấy quyết tâm của Mỹ trong việc thiết lập một trật tự nhằm chống lại sự bành trướng cũng như những hành động bất chấp pháp luật quốc tế của Trung Quốc tại khu vực Biển Đông.

Đứng trước một thực tế chia rẽ khá rõ trong nội bộ ASEAN, đặc biệt trên vấn đề biển Đông, ngoài tổng thống Philippine, ông OBAMA đặt hy vọng nhiều vào ông Dũng.

Nhưng, sau hai ngày họp, tuyên bố chung đã không nhắc tới Biển Đông.

Đây trước hết là thất bại của Mỹ, thất bại của chính ông OBAMA. Thủ tướng Singapore Lý Hiển Long phát biểu trong hội nghị có nói ý rằng, ông OBAMA muốn đặt những viên đá lát đường, để cho chính quyền tiếp theo, dù tổng thống kế nhiệm là ai, thuộc đảng nào, cũng sẽ dẫm lên những viên đá đó để bước tiếp.

Việc tuyên bố chung không nhắc tới biển Đông, và không có từ nào động đến Trung Quốc, một mặt phản ánh tình trạng chia rẽ trong khối ASEAN là rất lớn, mặt khác chứng tỏ thủ đoạn vận động hành lang của Trung Quốc là rất thâm độc.

Nhưng điều chúng ta, những người dõi theo từng bước đi thành bại cuả ông Dũng, có thể nói rằng đây một lần nữa là thất bại của ông Dũng. Một lần nữa chứng minh bản lĩnh của ông Dũng, không phải như nhiều người vẫn tưởng. Có thể nói có phần hơi tệ rằng ông thực chỉ là "người nhồi bằng rơm".

Ai cũng biết rằng, dù ở đâu, ở chỗ nào, dù ông là Thủ tướng, ông cũng chỉ được phép phát ngôn những gì mà Bộ chính trị hoặc chính đích thân ông Trọng, nhân danh tập thể bộ Chính trị cho phép. Đáng lẽ ông không được phép có mặt tại Hội nghị thượng đỉnh này, vì ông không còn tư cách đại diện chính trị nữa. Theo truyền thống, ông thừa biết, thực chất từ sau Đại hội 12, ông đã bị loại khỏi cuộc chơi, ông không vai trò gì. Người tháp tùng ông, Phạm Bình Minh, uỷ viên bộ chính trị, dù vẫn là phó thủ tướng, nhưng theo cơ chế đảng lãnh đạo, đã trở thành cấp trên trực tiếp của ông. Nếu mới đây ông Minh còn là người giúp việc cho ông, thì bây giờ ông Minh là người giám sát ông và ra chỉ thị trực tiếp cho ông. Và bổn phận của ông là chấp hành. Đây chính là cái trớ trêu luôn có vị đắng trong trò chơi chính trị.

Trước một hội nghị thượng đỉnh có ý nghĩa quan trọng đặc biệt với Việt Nam, lại bao gồm tất cả các nguyên thủ cuả ASEAN với Tổng thống Mỹ, mà cho đến tận hai ngày trước ngày khai mạc, vẫn "không biết Thủ tướng Việt Nam Nguyễn Tấn Dũng sẽ có mặt hay không", trong khi BBC ngày12/02 đưa tin "Người phát ngôn của Miến Điện nói Thủ tướng Việt Nam Nguyễn Tấn Dũng không dự hội nghị ở California". Rõ ràng là trong bộ chính trị người ta đang cãi nhau, và ông Phạm Bình Minh đã được chỉ định thay thế. Người ta vẫn theo cách truyền thống là không để người hết vai trò, nhất là do bị loại, được phép xuất hiện trong các sự kiện. Trên bàn cân lợi ích quốc gia dân tộc và lợi ích của

đảng, lại một lần nữa khẳng định lợi ích của đảng có sức nặng hơn, coi trọng hơn.

Bộ chính trị có thể chỉ tỉnh ngộ khi chính Mỹ, chính ông OBAMA là người thúc giục để ông Dũng tham dự. BBC đưa tin, "một nhân vật cao cấp trong bộ ngọai giao Mỹ điện đàm với bộ trưởng Phạm Binh Minh ngày12/02 và trước đó, đích thân Đại sứ Mỹ xin gặp phía Việt Nam để thuyết phục".

“Đến cuối giờ chiều ngày thứ Sáu 12/2, Việt Nam xác nhận với Mỹ sẽ có thay đổi, để Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng dẫn đầu đoàn, ”

Mỹ ý thức được ý nghĩa của Hội nghị đối với vấn đề chủ quyền biển của Việt Nam, và biết được giá trị của cá nhân ông Dũng. Bộ chính trị đảng cộng sản, cuối cùng có vẻ cũng ý thức được điều đó.

Rất tiếc, người duy nhất không cảm nhận được, lại là chính ông Dũng. Ông đã không hiểu thông điệp mà chính phủ Mỹ, có thể của chính tổng thống OBAMA gửi gắm ông. Và nhất là ông không biết rằng, trên sân khấu chính trị Việt Nam, ông thực ra chỉ còn là cái xác. Ông sẽ vĩnh viễn biến mất. Sẽ không có ai để ý tới những gì ông làm, những điều ông nói nữa. Vì vậy, đây là cơ hội duy nhất còn lại, lần cuối cùng hiếm hoi cờ lọt tay ông.

Đáng lẽ ông phải tuyên bố rằng Việt Nam hoàn toàn đứng về phía Mỹ để thiết lập lại trật tự trên biển Đông, kiên quyết đập tan mọi ý đồ quân sự hóa biển Đông và đe dọa chiếm đoạt biển Đông bằng sức mạnh quân sự. Việt Nam dứt khóat từ bỏ lập trường ba không, (không liên minh, liên kết, không đa phương hóa, quốc tế hóa biển Đông, không sử dụng lãnh thổ làm căn cứ quân sự của nước khác), thực chất là lập trường "

tự cô lập", đúng với ý muốn của Trung Quốc, tự trói mình ngồi nhìn Trung Quốc tự tung tự tác. Đáng lẽ ông phải nói "Bạn xa tốt hơn láng giềng xấu". Ông tuyên bố sẵn sàng liên minh với Mỹ để bảo vệ tự do hàng hải Biển Đông vaf để ngăn chặn âm mưu bành trướng độc chiếm Biển Đông của Trung Quốc.

Ông phải tuyên bố chống Trung Quốc trước bàn dân thiên hạ, để bộ chính trị không có cách gì phản bác. Người ta sẽ nhắc tới ông như một vị anh hùng.

Thật tiếc, ông đã chỉ nói những gì đảng của ông vẫn nói. Ông vẫn chỉ làm cái việc của một con vẹt.

Ông mờ nhạt, trùng lặp và tẻ nhạt, có thể đã làm cho vấn đề Biển ông trở thành nhạt nhẽo, khi chính ông đại diện nhà nước bị ảnh hưởng nhiều nhất, bị mất nhiều nhất.

Và một trong những mục tiêu quan trọng của Hội nghị đã không đạt được. Vấn đề Biển Đông đã "không được nhắc tới" trong tuyên bố chung.

Còn ông, sau cơ hội cuối cùng này, chắc sẽ chẳng còn ai nhắc đến nữa. Có thể nói lời vĩnh biệt.

18/02/2016

Trung Quốc, Biển Đông và lựa chọn cuả Việt Nam.

Quyết tâm chiếm đoạt hoàn toàn biển Đông cuả Trung Quốc đã được khẳng định là âm mưu chiến lược có từ rất lâu, các hoạt động theo từng bước nằm trong kế hoạch được tính toán rất kỹ, được thực hiện vừa bằng một quyết tâm không thể lay chuyển vừa bằng mọi thủ đọan.

Những đầu tư vũ trang, xây dựng các căn cứ, cơ sở hạ tầng quân sự không chỉ để phòng vệ, các đầu tư cơ sở hạ tầng trên các đảo chiếm đoạt trên thực địa, nhằm khẳng định và tăng cường khả năng khẳng định chủ quyền đã trở nên một thực tế không ai có thể đảo ngược bằng các biện pháp thông thường.

Chỉ chiến tranh mới giải quyết được tận gốc. Có nghĩa rằng trật tự có trước khi Trung Quốc chiếm Hoàng Sa năm 1958 chỉ có thể thiết lập lại bằng chiến thắng cuả một cuộc chiến tranh. Việt Nam không có khả năng đó. Người có khả năng thắng cuộc chiến này là Mỹ và liên minh cuả Mỹ với các quốc gia khác như Nhật, Australie, Ấn độ. Nhưng nước Mỹ sẽ không làm cuộc chiến tranh này, vì Mỹ sẽ chỉ chịu tiến hành chiến tranh khi chắc chắn đạt được các quyền lợi quốc gia, trong khi một cuộc chiến tranh với Trung Quốc sẽ tất yếu lôi cuốn toàn thế giới vào một cuộc chiến toàn cầu, điều mà Mỹ hay bất cứ quốc gia nào đều không muốn và không thể muốn.

Trung Quốc biết rõ điều đó, và cùng lúc với các thủ đoạn có tính chiến lược, việc tạo dựng một khả năng nhằm thoả mãn các quyền lợi của Mỹ tại thời điểm gay cấn nhất cũng được các nhà hoạch định chiến lược TQ đưa vào kế hoạch chuẩn bị, theo một lôgíc rất Trung Quốc là "những gì không đổi được bằng lợi ích, có thể đổi được bằng rất nhiều lợi ích". Mỹ chỉ có quyền lợi duy nhất và cũng là tính chính danh duy nhất cho các hành vi can dự của Mỹ là tự do hàng hải. Sau khi chiếm

đoạt hoàn toàn biển Đông, sau khi chủ quyền toàn bộ biển Đông được ngay cả Mỹ thừa nhận, thì tự do hàng hải trong khu vực biển đông sẽ được chính Trung Quốc bảo lãnh, thậm chí khuyến khích Mỹ và ưu tiên cao nhất cho Mỹ đi lại hoà bình trên khu vực này. Như vậy chiến tranh sẽ không có khả năng xảy ra. Nhất là một cuộc chiến chỉ nhằm giúp Việt Nam giành lại chủ quyền, là chuyện không tưởng.

- Mỹ không có khả năng ngăn chặn được sự bành trướng của Trung Quốc. Một thực tế từ hơn mười năm nay cho thấy tiến trình tiến tới xác lập hoàn toàn chủ quyền của Trung Quốc với toàn bộ biển Đông, bất chấp những hành vi gây khó khăn của Mỹ và áp lực thế giới, vẫn tiến đều từng bước là tiến trình không thể đảo ngược. Mỹ sẽ phải chấp nhận một thực tế TQ là một siêu cường với tư cách chia sẻ với Mỹ việc sắp đặt trật tự thế giới, ít nhất cũng tại khu vực biển Đông.

- Việt Nam phải chấp nhận từ bỏ chủ quyền đối với Hoàng Sa và Trường Sa cũng như toàn bộ biển đông bên ngoài giới hạn cho phép theo luật biển quốc tế.

Lựa chọn cho Việt Nam

- Việt Nam không thể giữ được chủ quyền đối với các đảo Hoàng Sa va Trường Sa. Hoàng Sa đã mất hẳn vĩnh viễn. Trường Sa đang và cũng sẽ mất vĩnh viễn không gì cản được. Đó là một thực tế mà bất cứ ai cũng buộc phải thừa nhận, nếu không tự lừa dối.

- Chủ quyền trên các đảo Hoàng Sa và Trường Sa như các bằng chứng lịch sử và theo luật pháp quốc tế, chỉ có thể đoạt lại bằng chiến thắng của một cuộc chiến tranh. Điều này hiển nhiên là không tưởng.

- Việt Nam không thể chạy đua vũ trang dù chỉ để phòng thủ, vì trong khi Trung Quốc chạy đua với Mỹ và tìm mọi cách vượt Nga, phát triển quốc phòng của Trung Quốc sẽ biến cố gắng của bất cứ quốc gia nào khác ngoài Mỹ trở thành vô nghĩa, và bất cứ một ý định giành ưu thế, dù chỉ trên phương diện nào đó đối với Trung Quốc sẽ chỉ là ý định tự sát, vì kiệt sức. Việt Nam dù tăng cường trang bị đến đâu cũng chỉ để

phòng thủ, nhưng phòng thủ trước một Trung Quốc luôn hung hãn lấn tới, chỉ là sự thụt lùi từng bước cho đến hết.

- Không thể lợi dụng Mỹ hoặc bất cứ quốc gia nào nhằm phục vụ ý nguyện bảo vệ chủ quyền cuả mình, kể cả chấp nhận liên minh. Liên minh dù với bất cứ sức mạnh nào củng chỉ đủ để ngăn cản, làm chậm sự bành trướng của đe dọa, và khả năng cao nhất cũng chỉ là để giữ nguyên trạng các mối đe dọa. Liên minh không giúp đoạt lại những gì đã mất. Liên minh là một tập hợp trong đó chỉ có sự giao thoa quyền lợi. Các quốc gia liên minh thường chỉ có một phần lợi ích chung được chia sẻ, trong khi sự ràng buộc và nghĩa vụ đối với lợi ích tổng thể nhiều khi lại đòi hỏi những hy sinh rất lớn.

- Chấp nhận và tiến tới thừa nhận quyền cuả Trung Quốc trên toàn bộ biển Đông là việc không thể đảo ngược, ít nhất cũng là một thực tế nằm ngoài mọi ý chí cuả Việt Nam.

- Có hai lựa chọn chấp nhận. Một là chấp nhận nhưng không thừa nhận. Không thừa nhận chứa đựng yếu tố không tưởng, và tác động tới sự bất khả hoàn hảo các lợi ích quốc gia. Điều này có nghĩa là những gì đã mất, dẫu không thừa nhận nhưng không thể đòi lại, trong khi, vì không thừa nhận, nên tồn tại đối kháng, vì vậy, các ưu tiên trong các chính sách phục vụ các lợi ích khác không có được sự hoàn hảo. Nghĩa là cả hai đều không được. Tức là vẫn mất đảo biển, nhưng bị thua thiệt về kinh tế. Gọi là mất cả chì lẫn chài.

- Hai là chấp nhận theo phương thức hoà nhập.

Hoà nhập có hai hình thức khác biệt.

Hoà nhập hoàn toàn: là hoà nhập tan biến hay hoà tan. Việt Nam trở thành một bộ phận hữu cơ của cộng đồng Trung Việt. Đây là loại hòa nhập theo nguyên lý sáp nhập của một quốc gia nhỏ vào một quốc gia lớn, và là bành trướng lãnh thổ cuả quốc gia lớn đối với quốc gia nhỏ.

Việt Nam sẽ là một tỉnh hay một khu tự trị của Trung Quốc, có cùng một Hiến pháp. Khi đó Việt Nam sẽ không còn tên trên bản đồ thế giới. Biên giới nước Cộng hoà Trung Hoa sẽ kéo xuống tận Cà Mau.

Người Việt Nam sẽ có ngôn ngữ chính thức là tiếng Quan thoại. Vấn đề chủ quyền biển đảo sẽ lập tức biến mất. Ngư dân Việt sẽ vĩnh viễn không bị tàu lạ đâm chìm trên khắp mọi nơi trên biển Đông mênh mông. Người Việt sẻ tự do đi Bắc kinh không cần visa. Dân tộc Việt thành một dân tộc thiểu số của Trung Hoa.

Loại hoà nhập này nằm trong âm mưu của tập đoàn lãnh đạo đảng cộng sản Trung Quốc từ nhiều thế hệ. Các loại sức ép hiện tại cũng hàm ý "sáp nhập hay là chết".

- Khác với hoà nhập hoàn toàn là hoà nhập lợi ích. Hoà nhập lợi ích là hoà nhập chỉ trên các vấn đề liên quan tới các loại lợi ích, nhưng không hoà nhập chủ quyền. Loại hoà nhập này cho phép đồng nhất hoá mọi lợi ích kinh tế, nghĩa là trong lĩnh vực kinh tế sẽ không tồn tại ranh giới quốc gia. Loại hoà nhập này cũng đòi hỏi hợp nhất hoá an ninh quốc phòng. Sẽ không có chính sách quốc phòng riêng. Điều này có nghĩa là trên thực tế biên giới quốc phòng kéo tới tận Cà Mau cuả Việt Nam. Chính sách quốc phòng chung có trung ương tại Bắc kinh. Tuy vậy, Việt Nam trên trường quốc tế vẫn là quốc gia độc lập. Người Việt vẫn nói tiếng Việt và sử dụng tiền Đồng, có Hiến pháp riêng, nhà nước riêng.

Loại hoà nhập này có mô hình thực tế là Cộng đồng chung châu Âu. Tiêu cùng một đồng tiền. Không có thuế giữa các biên giới, người dân trong khối có quyền sống và tìm việc làm mọi nơi trong cộng đồng. Không có chiến tranh bên trong biên giới chung cuả cộng đồng. Nguyên tắc cuả Cộng đồng là Đồng thuận. Điều kiện tồn tại cuả Cộng đồng là Dân chủ. Đồng thuận có thể có, nhưng Dân chủ thì cả Trung quốc lẫn Việt Nam đều không có. Loại hoà nhập này chưa có điều kiện khả thi.

- Lựa chọn duy nhất cho Việt Nam là tự dân chủ hóa. Kinh nghiệm đang diễn ra trên thế giới khẳng định quyền tối cao là ý nguyện của dân chúng. Trưng cầu dân ý có khả năng vô địch chống lại mọi thủ đoạn, mọi thế lực. Chỉ có ý chí cuả toàn bộ 94 triệu người Việt Nam mới dập tắt được tham vọng bành trướng của nhà cầm quyền Cộng sản Trung Quốc. Không thể chiếm đất mà không thể cai trị. Không thể bành trướng lãnh thổ và tiêu diệt toàn bộ những con người sinh sống trên lãnh thổ đó. Đảng cộng sản Việt Nam hiện chỉ đại diện cho 4, 5 triệu đảng viên, có lợi ích không hoàn toàn đồng nhất với toàn bộ phần còn lại cuả dân tộc, vì mục đích bảo đảm sự tồn tại cuả chế độ, đang từng bước nhường lợi thế cho kẻ thù dân tộc.

- Cùng với lựa chọn tự dân chủ hoá, Việt Nam có vai trò rất lớn giúp dân chủ hoá xã hội Trung Quốc. Chỉ có một Trung Quốc dân chủ thực sự, tức là khi quyền lực thực sự nằm trong tay nhân dân Trung Quốc, khi mà quy trình ra quyết định không nằm trong tay một nhóm người, thì chắc chắn tham vọng bành trướng, tham vọng chiếm đất của các quốc gia xung quanh sẽ bị tiêu tan. Không một dân tộc nào tôn thờ bất công. Xâm lược và nô dịch các dân tộc khác không phải là bản tính, là máu của người dân Trung Quốc. Nếu Trung Quốc có một nền dân chủ như Pháp, Mỹ, như các nước phát tiển hiện đại, thì nguy cơ đe doạ chủ quyền cuả Việt Nam đã được hoá giải. Việt Nam đang là nước duy nhất trên trái đất có mối ràng buộc về sự tương đồng ý thức hệ cộng sản với Trung Quốc. Đó là một ưu thế chỉ Việt Nam có. Một Việt Nam dân chủ sẽ có tác động quan trọng, nếu không nói là quyết định đối với tiến trình dân chủ hóa cuả Trung Quốc.

- Dân chủ hoá Việt Nam sẽ đồng thời có tác dụng thúc đẩy nhanh tiến trình dân chủ hoá thực chất trong cộng đồng chung ASEAN. Một ASEAN dân chủ sẽ giúp cơ chế consensus (đồng thuận) của cộng đồng trở thành nguyên tắc để tạo sức mạnh chứ không phải là để Trung Quốc lợi dụng gây chia rẽ như hiện tại. ASEAN dân chủ sẽ là một thế giới vừa tạo thế bao vây vừa có tác động tích cực tới chuyển hóa xã hội ở Trung Quốc. Việt Nam sẽ phải cùng Hồng Kông, Đài Loan, Macao,

Tân cương, Tây Tạng, cùng trận tuyến với các nước dân chủ ASEAN, cùng với Nhật bản, Nam Hàn, Ấn độ, và cùng tất cả các nước dân chủ tiến bộ trên thế giới vận động, hỗ trợ cho tiến trình dân chủ hoá Trung Quốc. Đó là con đường đúng cho Việt Nam.

Tóm lại, Trung Quốc Dân chủ là lối thoát duy nhất cho Việt Nam. Một Trung Quốc dân chủ sẽ giúp Việt Nam giải lời nguyền láng giềng lân bang, một nghiệp chướng án ngữ khát vọng tự do suốt bốn ngàn năm của người dân Việt Nam. Nhưng trước khi giúp Trung Quốc dân chủ thì Việt Nam phải tự Dân chủ.

20/02/2016

Bộ chính trị lại diễn tuồng.

Mấy ngày liền, trên tất cả các báo mạng tự do, dư luận hầu như bị cuốn vào vào vụ án án Nguyễn Hữu Vinh, người sáng lập Anhbasam. Đây là tờ báo nổi tiếng nhất trong làng báo tự do và có lượng độc giả được xem là lớn nhất, cả độc giả trong nước và nước ngoài. Việc xử một vụ án như vậy tất nhiên sẽ là một sự kiện, và chắc chắn, xử ngày nào và xử như thế nào, không thể là chuyện ngẫu hứng. Người ta chưa thể quên, vụ xử anhbasam Nguyễn Hữu Vinh và cộng sự cũng đã được dọa đưa ra ngày 19/01/2015, trước ngày Đại hội đảng toàn quốc lần thứ 12 hai ngày. Lần này, trước vụ xử hai ngày, Quốc hội 13 họp lần cuối cùng.

Không thể không tự hỏi, liệu có phải chuyện vô tình không?

Giàn khoan HD981 được Cộng sản Trung Quốc đưa vào bên trong hải phận của Việt Nam tháng 05/2014 đã khiến Hà nội cuống cuồng, nháo nhác, dư luận thế giới náo loạn. Trong khi mọi con mắt đổ dồn vào chỗ giàn khoan, thì Trung quốc lẳng lặng làm ở một chỗ khác, đó là việc bồi lấp Trường sa, biến các rạn san hô thành đảo, là việc kéo tên lửa và làm đường băng dài hơn 3000m cho máy bay quân sự...Hai tháng sau, khi cuộc cãi vã bắt đầu bớt ầm ĩ, thì Trường Sa đã xong và thành việc "đã rồi", không thể xoay chuyển được nữã.Trung Quốc tuyên bố "đã khảo sát xong" và rút.

Ở Trung quốc còn có chuyện, một tên đạo chích muốn ăn trộm táo trong vườn một phú gia, đã ném lửa đốt nhà. Trong khi mọi người cuống quýt đổ xô dập lửa, hắn ung dung hái trọn cây táo, rồi lại xăm xắn hò hét vào cứu lửa giúp chủ nhà.

Những trò này, trong kỹ thuật đánh nhau gọi là «dương đông kích tây» còn nhà ảo thuật gọi là thôi miên, tức là thuật lôi chú ý ra chỗ khác, để tự do hành động.

Nói như thế để thấy rằng, nếu cái chuyện đưa «anhbasam» ra xử vào những ngày này, tất là người ta muốn che giấu một việc làm ám muội khác ở đâu đó.

Chúng ta thử xem có thật thế không.

Theo quy định Hiến pháp và Luật bầu cử, Quốc Hội là cơ quan quyền lực được bầu ra đầu tiên. Sau đó Quốc hội sẽ bầu ra Chủ tịch nước. Chủ tịch nước sẽ giới thiệu cho Quốc hội bầu ra Thủ tướng. Và cuối cùng là Thủ tướng trình Quốc hội phê chuẩn nội các. Tất cả những việc này sẽ được tiến hành trong phiên họp đầu tiên cuả Quốc hội khoá mới, khoá 14, tức là vào đầu tháng 7/2016.

Thế nhưng, theo chỉ thị của Bộ chính trị tai Hội nghị TW 2, phiên họp thứ 11, phiên họp cuối cùng của Quốc hội nhiệm kỳ 13 được tổ chức và có nhiệm vụ bầu ra Chủ tịch Quốc hội mới, Chủ tịch nước mới và một Chính phủ mới.

Một bộ máy nhà nước hoàn chỉnh được bầu a chỉ để tồn tại từ nay đế khi bầu Quốc hội mới vào 20/04/2016, tức là chỉ ba tháng, bằng một Quốc hội chỉ còn hoạt động khoảng ba tháng.

Một việc làm quái đản, bất bình thường, một hiện tượng kỳ lạ và vi hiến.

Vì vậy mà đảng phải làm vụng. Vì vậy mà «anhbasam» phải bị đưa ra xử để lôi thiên hạ ra chỗ khác.

Ông Nguyễn Hạnh Phúc Tổng thư ký Quốc hội giải thích là Bộ chính trị muốn «kiện toàn» (?) bộ máy nhà nước.

Ông Lê Văn Cuông, Đoàn Đại biểu Quốc hội Thanh Hóa, thì nói: Quốc hội phải thực hiện chỉ thị của Bộ chính trị «vì Đảng lãnh đạo toàn diện mọi hoạt động của đất nước, trong đó có lãnh đạo về công tác nhân sự cho nên công tác cán bộ là công tác của Đảng».

Vì vậy:

Quốc hội Việt Nam đã bỏ phiếu kín để bầu bà Nguyễn Thị Kim Ngân làm tân Chủ tịch Quốc hội vào ngày 31/3. Chủ tịch Quốc hội mới bãi nhiệm Chủ tịch nước cũ.

Sáng thứ Bảy 2/4, Quốc hội bầu ông Trần Đại Quang làm Chủ tịch nước. Ông Quang bãi nhiệm ông Nguyễn Tấn Dũng và đề cử Quố hội bầu ông Nguyễn Xuân Phúc.

Ngày 7/4, Quốc hội bầu Thủ tướng mới, và cùng ngày phê chuẩn danh sách các bộ trưởng trong chính phủ do ông Phúc giới thiệu.

Theo luật, những chức vụ này sẽ vẫn phải ứng cử đại biểu Quốc hội khoá tới, khoá 14, tổ chức vào ngày 20/05/2016. Như vậy, đây chỉ là một chính phủ lâm thời, hay chính phủ chuyển tiếp.

Điều đáng nói là, bằng mọi cách, Quốc hội mới phải bầu đúng những con người ấy, tên tuổi ấy vào đúng những vị trí đã xếp đặt ấy. Đấy là một loại trò chơi chính trị, hay trò chơi cầm quyền mà trên thế giới chỉ thấy ở Việt Nam, nơi «dân chủ hơn vạn lần các nước tư bản» (lời bà phó chủ tịch nước Nguyễn Thị Doan). Bà Chủ tịch Quốc hội cùng 500 đại biểu quốc hội 14 đã bị tước quyền và biến thành máy gật ngay từ bây giờ, ngya khi chưa được bầu ra.

Chưa biết có trúng đại biểu không đã thành Chủ tịch Quốc hội, chưa là đại biểu Quốc hội đã là Chủ tịch nước, và chưa được bầu vào Quốc hội đã là Thủ tướng. Đúng là "có đất nào như đất này không"?

Đây là chuyện ngược đời, là chuyện "sinh con rồi mới sinh cha", chỉ có thể có dưới một chế độ cũng phải rất ngược đời, chân lộn lên trên, giống loài tôm… « c. lộn lên đầu».

Nhưng chuyện ngày mai dù gì cũng không phải chuyện hôm nay. Những cái đầu giỏi mưu lược nhất cũng không thể lường được hết mọi chuyện. Mọi âm mưu đều có thể thất bại.

Tất cả họ phải trước hết trúng đại biểu Quốc hội 14 đang ở vòng hiệp thương lần hai.

Nếu những người này không lọt vào danh sách ứng cử? Khả năng này có xác suất thấp, vì hiệp thương là công cụ trong tay đảng.

Nhưng, nếu lọt vào danh sách, mà không trúng cử? những người này là những ứng cử viên được TW gửi xuống các địa phương.

Các ứng viên được gửi từ TW, với một lý lịch kinh qua các chức vụ quan trọng, được ghép cố ý vào danh sách những thành phần mờ nhạt, thường chiếm lợi thế, không thể gạt bỏ.

Nhưng thời thế có thể đã không như trước. Trong tình cảm oán ghét chế độ tham nhũng và cưả quyền, người dân đã biết được rằng, những nhân vật gửi từ TW xuống là những kẻ có quyền chức cao nhất, thường là tham nhũng nhất, cần phải gạch bỏ.

Nên dù là có chuẩn bị trước, dù vẫn có thể hóa giải bằng trò gian lậu phiếu như thường vẫn làm, dù vận động trước, thậm chí quà cáp trước hay hứa hẹn trước, cũng tồn tại một xã suất, dù không lớn là những vị này sẽ không đắc cử.

Rồi nữa, nếu trúng cử nhưng cũng không chắc đủ uy tín hay may mắn để được bầu vào đúng các chức vụ đã được bầu từ bây giờ?

Trong mấy vị mới, ông Trần Đại Quang khó đắc cử Chủ tịch nước, dân Việt đã quá ghét công an và nhất là Nguyễn Xuân Phúc, khả năng được bầu Thủ tướng là quá thấp, vì dân người ta bảo nhau là ông này nhiều của không thua ông Dũng.

Như vậy, tất cả chỉ là lâm thời, từ Quốc hội, từ Chủ tịch nước đến Thủ tướng chính phủ chỉ là tạm thời. Chỉ là do đảng muốn. Nhưng đảng là ai, là người nào, tên là gì, e rằng dân cũng biết cả rồi. Người ta kháo nhau, đảng là ông Trọng.

Tại sao phải làm cái trò khôi hài lố bịch nhưng lại có vẻ rất gấp gáp này? Cả một khối trí tuệ có thừa của cả 19 cái đầu tinh hoa nhất của đảng, nếu có thể đưa ra một quyết định như vậy, thì khó có thể cho là chuyện tầm phào. Nhưng lý do phía sau thực là cái gì?

Có thể thấy, chuyện "cố đấm ăn xôi" này chủ yếu là nhằm vào ông Dũng. Nhưng muốn thay ông Dũng thì phải do Chủ tịch nước đề nghị, rồi Quôc hội bỏ phiếu miễn nhiệm, nên phải bầu Chủ tịch mới. Nhưng Chủ tịch nước cũ phải do Quốc hội mới bãi nhiệm, nên lại phải bầu Quốc hội mới, thành ra đành "kéo giỗ làm chạp". Việc muốn làm nhỏ mà hoá thành to, quá ồn ào. Lôi cả nước vào vụ anhbasam mà vẫn không thoát.

Có người nói, chỉ do ông Trọng cay cú cái vụ khóc lóc mất thể diện ở Hội nghị TW 6, bây giờ muốn trả miếng. Nếu thực là vậy thì ra ông Trọng sắp thành Hitler, và cả 18 cái đầu còn lại là loại đầu gì, người gì? Sao mà tin được. Chắc không thể là chuyện cá nhân ông Trọng.

Ông Dũng đang có chuyện? Có thể lắm. Sau những cay đắng từ Đại hội 12, có thể có một sự phản tỉnh. Có tin Nguyễn Minh Triết, con trai út của ông sắp «được» rút khỏi Tỉnh đoàn và Ban chấp hành tỉnh uỷ Bình Định, nếu đúng vậy thì chuyện sẽ không chỉ dừng ở cậu con trai út này, mà chỉ là bắt đầu.

Ông còn một cô con gái giàu sụ và cậu trưởng đang là bí thư Kiên Giang. Tư Liêm và Tư Thắng thì đã lặn không sủi tăm rồi... Có thể ông Dũng đang cố lật lại ván cờ, khi đang còn quyền lực.

Nhưng không loại trừ khả năng cả ba ông Sang, Hùng, Dũng đều không làm đơn xin từ nhiệm. Và chuyện ông Tổng thư ký quốc hội Nguyễn Hạnh Phúc nói rằng không cần phải có đơn xin từ nhiệm, Quốc hội có thể miễn nhiệm, là chuyện xằng bậy. Đó là chuyện vi hiến.

Quốc hội 13 bầu ra các chức danh đó, là ý chí và danh dự của cả 500 đại biểu và sau những đại biểu này là 94 triệu dân. Nếu không vì những

vi phạm pháp luật nghiêm trọng, thì chỉ có Quốc hội 14 mới có quyền miễn nhiệm khi hết nhiệm kỳ, để bầu cho các ứng viên mới.

Đây là dấu hiệu của khủng hoảng. Việc làm bất chấp hiến pháp này của bộ chính trị, hay chỉ là của một vài cá nhân trong bộ chính trị chắc chắn đang báo trước một cơn bão. Mây đang vần vũ, chỉ còn đợi gió nổi lên nữa thôi.

Một khả năng khác là nỗi lo sợ về một Quốc hội 14 không đúng thiết kế. Xu thế dân chủ đã bùng nổ. Nhận thức của dân chúng cử tri đã đạt tới bước nhảy khó đoán trước.

Số ứng cử viên tự do có thể không đạt tới con số dự kiến, nhưng hiệu ứng của phong trào ứng cử độc lập có thể đẩy nhận thức về quyền của dân và về thực chất của chế độ đạt tới sức cách mạng.

Sẽ có tẩy chay tổng thể? 197 ứng viên TW gửi xuống sẽ không được bầu, và rối loạn sẽ xảy ra? Hoặc sẽ có sự cưỡng đoạt bằng bạo lực, hoặc phải giải tán Quốc hội. kịch bản này là kịch bản thất bại hoàn toàn của đảng cầm quyền. Thất bại của bầu cử sẽ là mồi lửa thiêu cháy chế độ.

Nhưng một lý do mà nhiều người quan sát nhận định thực chất của cái sự «Quái đản» kia là chuyện ông Nguyễn Phú Trọng và ông Đinh Thế Huynh không muốn ông Dũng là người có vai trò quan trọng nhất trong chuyến thăm có thể có ý nghĩa lịch sử của Tổng thống Mỹ OBAMA.

Ngoài lý do tranh công, nghĩa là tiến bộ trong quan hệ Việt Mỹ là do sự "lãnh đạo sáng suốt của đảng", cũng tức là của ông Trọng, chứ không phải của ông Dũng, còn có chuyện một tập quán đã trở thành nguyên tắc, rằng một người đã không còn vai trò, thì không được quyền đại diện, trong khi, nguyên tắc đảng lãnh đạo không cho phép một người không còn là uỷ viên bộ chính trị có thể có vai trò quyết định bên ngoài sự kiểm soát. Ông Dũng từ sau khi ra khỏi Bộ chính trị không còn bị đảng trực tiếp quản lý.

Chưa kể, chính bộ chính trị cũng không biết chắc nếu Nguyễn Tấn Dũng khi tiếp OBAMA, có "cái gì" không.

Nhưng cái chuyện đối phó với ông Dũng có vẻ quá thô thiển, không hợp với truyền thống, cũng khiến người ta nghĩ đến Trung Nam Hải. Việc tiến đến gần nhau của hai phía Việt-Mỹ sẽ làm cho giấc mộng Trung Hoa đặt trước nguy cơ phá sản, ít nhất trên Biển Đông.

Các hiệp định hợp tác an ninh bảo vệ chế độ và ý thức hệ Mác Lênin cho phép Trung Nam Hải can dự được vào các sự kiện liên quan tới an ninh của chế độ cộng sản Việt Nam. Một hồ sơ tình báo tuyệt mật về một âm mưu do Trung Nam Hải dựng lên, được chuyển cho hệ thống an ninh chính trị đảng cộng sản Việt Nam vưà được giải mã, khiến bộ chính trị tê liệt vì hoang mang, và bị buộc phải hành độngtheo gợi ý của đảng anh em.

Đó là một kịch bản giả định, nhưng lại rất có thể là có thật, vì hành xử theo kiểu này không hề mâu thuẫn với bản tính thực dụng và bất chấp đạo đức của những người cộng sản. Đặc biệt là người Trung Quốc."Mèo trắng hay mèo đen, miễn là bắt được chuột".

Khán giả xem tuồng, chỉ có thể tự suy diễn từ những gì trông thấy trên sân khấu, vì làm sao biết những gì khuất phía sau.

Tuy vậy, từ sau đại hội đảng XII, cộng sản Việt Nam đã không còn là chính nó nữa, không bao giờ nữa. Nó đang buộc phải thay đổi.

Như ngài dân biểu nước Cộng hoà Liên bang Đức Martin Patzelt vừa sang xin chính quyền Việt Nam được dự phiên toà xử Anhbasam Nguyễn Hữu Vinh nhưng nhà cầm quyền từ chối (Thật xấu hổ). Ngay cả Giáo sư Nguyễn Minh Thuyết, cựu Đại biểu Quốc hội cũng phải nói rằng "tôi thấy không thể chấp nhận được".

Ngài Martin Patzelt đã từng sống dưới thời Cộng sản ở Cộng hòa Dân Chủ Đức và là người đã đấu tranh cho một nước Đức thống nhất, dân

chủ như ngày hôm nay. Ông nhắn tới những người cộng sản Việt Nam rằng:

"Hãy cần một sự thay đổi, nếu những người lãnh đạo Việt Nam không muốn đến lúc chính họ là người thua cuộc. Việc đảm bảo quyền tự do cho công dân, là việc hết sức cần thiết để tồn tại đất nước Việt Nam giàu mạnh."

Chính những người dân Việt Nam cũng đã nói đúng như vậy, không phải một lần.

25/03/2016

Ông Dũng đi rồi. Ông Dũng có trở lại?

Thế là từ sau cái ngày 06/04/2016 định mệnh, ông Nguyễn Tấn Dũng, thật sự rời khỏi sân khấu chính trị Việt Nam, ít nhất cũng về mặt danh chính ngôn thuận.

Nhưng cũng có nhiều ý kiến. Việc một người được coi là người hùng của nền chính trị Việt Nam trong suốt 20 năm, mà im lặng ra đi, với một "nụ cười ", với một "tâm trạng thanh thản" khi "Đảng, Quốc hội, Nhà nước cho nghỉ chính sách" và chỉ mong "ráng làm người tử tế", khiến không ít thắc mắc.

Có phải ông thật sự gác kiếm? Và liệu có thể có việc ông quay lại không? Bởi vì người ta vẫn cứ tự hỏi không biết ông Dũng có thực là người hùng không, có thực ông có tài kinh bang tế thế như đồn thổi không, có thực ông là loại gian hùng, mưu thâm kế độc không? Tại sao danh tiếng uy lực của ông ầm ĩ thế và ông ngồi trên chiếc ghế siêu quyền lực lâu thế, từng mưa móc bổng lộc cho những ai và đến những đâu, mà khi bị buộc phải nghỉ trước hạn, sao có thể dễ dàng thế, và sao ông có vẻ ngoan ngoãn thế, mặc dù, lẽ ra cũng chỉ còn vài tháng nữa hết nhiệm kỳ, ông cũng sẽ tự rút. Ông hèn quá, ông cô độc qúa, hay ông đang âm mưu gì?

1- Nói về những yếu kém hay tài năng của ông Dũng về quản lý kinh tế là vô nghĩa, vì ông ta chỉ thực hiện nghị quyết của đảng. Trong một chế độ mà mọi sự đều do đảng lãnh đạo, thì không có vai trò cá nhân nào cả.

Mọi chủ trương, mọi giải pháp đối phó diễn biến của tình hình mọi mặt, đều có một nghị quyết tương ứng cuả bộ chính trị. Thủ tướng chỉ là người tổ chức và chỉ đạo thực hiện, báo cáo hàng tháng, thậm chí trong những việc trọng điểm, những vụ việc cấp bách, trình báo bộ chính trị hàng tuần. Sáng suốt hay sai phạm cũng không thể kéo dài. Sáng kiến

mà trái ý, thì không được tiếp tục, mà sai thì lập tức phải bị uốn nắn. Cho nên, nếu có ai ca ngợi ông Dũng sáng suốt, ông Dũng năng động, ông Dũng cấp tiến thân Mỹ, ông Dũng không sợ Tàu...toàn là chuyện tâng bốc, chỉ để cho một số người khác hoặc khó chịu, hoặc cười khẩy.

Nói rằng ông có tư tưởng đổi mới, cải cách trong việc thúc đẩy tiến trình hội nhập thông qua việc cho phép tiến hành đàm phán và đi đến kết thúc các hiệp định hợp tác tự do kinh tế, với Châu Âu, với Nam Hàn, với Nhật bản, đặc biệt là TPP với Mỹ và khu vực Thái Bình Dương là việc gọi là vơ vào "của người phúc ta thôi".

Không phải ông Dũng thì tất cả vẫn phải được thực hiện, vì một mặt, đó là nhu cầu bức thiết, có động lực từ các bối cảnh tổng hợp cả tăng trưởng lẫn an ninh chế độ và chủ quyền biển đảo, cân bằng Biển Đông, một mặt khác, đó là xu thế khó chối bỏ, khi nghị quyết đảng là "tích cực và chủ động hội nhập phù hợp xu thế thời đại".

Ông là người thực hiện không có gì xuất sắc, nếu không nói là tồi. Nếu những điều phải cam kết liên quan tới quyền tổ chức công đoàn độc lập và các cam kết liên quan tới quyền công dân, quyền sở hữu tri tuệ, tới hàm lượng kinh tế Quốc doanh trên tổng thể nền kinh tế... mà không được bộ chính trị chấp nhận, bao gồm các biện pháp đối phó, thì ông Dũng có thể làm được gì, và bộ trưởng bộ Công thương Vũ Huy Hoàng đâu có được quyền đặt bút ký.

Cho đến lúc không còn là uỷ viên TW, gặp OBAMA lần cuối, ông vẫn kêu xin Mỹ công nhận Việt Nam là nền kinh tế thị trường, có thể thấy, ông không hiểu gì về bản chất nền kinh tế thị trường và vẫn còn trung thành với một nền kinh tế mà trong đó "thành phần kinh tế Nhà nước giữ vai trò chủ đạo và ngày càng chiếm ưu thế".

2- Những phát ngôn ấn tượng cũng vậy, không phải là cái cuả riêng ông, không phải là ông có lập trường độc lập. Ông Dũng không bao giờ dám độc lập. Có thể thấy lời phát ngôn "không đổi chủ quyền quốc gia

lấy tình hữu nghị viển vông" chỉ là một sự cố, một sự lỡ lời, không phải là một chủ kiến, hoặc do một anh thư ký nào lỡ viết ra cho ông như vậy.

Biểu hiện là ông không hề nhất quán. Ông tuyên bố hồ sơ khởi kiện đã sẵn sàng, chỉ chờ quyết định của bộ chính trị, nhưng rồi cái hồ sơ ấy chìm không dấu vết. Cũng chẳng ai thấy nó ở đâu.

Ông giải thích lại quan điểm không đổi chủ quyền lấy hữu nghị viển vông, rằng, ý ông là chúng ta "vừa hợp tác vừa đấu tranh", chứ không phải ông nói hữu nghị Việt Trung là hữu nghị không có thật, sau khi có ý kiến phê phán rằng phát biểu của ông kích động làn sóng công khai chống Trung quốc, vừa kích thích chủ nghĩa dân tộc cực đoan, vừa tác động tiêu cực tới quan hệ hữu nghị truyền thống giữa hai đảng, hai nhà nước.

Sau đó ông sửa sai bằng việc tăng cường bắt bớ, đàn áp phong trào biểu tình. Luật biểu tình mà ông lỡ thúc giục Quốc hội, ông sửa sai bằng cách im lặng và làm ngơ trước việc dây dưa trì hoãn của cả bộ công an và bộ quốc phòng, vì nỗi lo sợ bị quy cho ông âm mưu làm cách mạng mầu.

Ông cũng bộc bạch với đảng rằng ông không hề thân Mỹ, hơn thế ông căm thù Mỹ: «Chúng đã gây ra biết bao tội ác dã man, biết bao đau thương, mất mát đối với đồng bào ta, đất nước ta.» trong diễn văn kỷ niệm ngày giải phóng, 30/04/2015.

Ông còn thề thốt trung thành với đảng khi nói trong thư gửi Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng rằng: "cha tôi, chú ruột tôi, hai cậu ruột tôi, cha vợ tôi đã hy sinh, đều là liệt sĩ, bản thân tôi bốn lần bị thương, còn mang trong người 10 mảnh đạn của Mỹ, tôi không thể nào phản bội lại mục tiêu, con đường mình đã chọn, đã gắn bó bằng cả máu thịt gần hết cuộc đời".

3- Nhưng những sai phạm phản ánh bản chất cuả ông Dũng là việc ông làm ngơ cho việc con gái ông làm giàu. Ông nói «con gái lớn đủ tư cách chịu trách nhiệm độc lập trước pháp luật», nhưng ông cũng thừa biết,

trong xã hội mà lợi thế kinh tế chủ yếu giành được bằng quyền lực và bằng các loại quan hệ bất chính, thì con gái ông trở thành chủ tịch Quỹ Đầu tư Bản Việt với số vốn hàng trăm triệu đôla khi mới 24 tuổi, rồi chỉ sau ba năm, đồng thời trở thành Chủ tịch ngân hàng Bản Việt và Giám đốc công ty đầu tư chứng khoán Bản Việt.

Việc làm giàu dễ dàng và tài sản tăng lên quá nhanh cuả cô con gái không có cách giải thích nào thoả đáng.

4- Hành trình chính trị của con trai trưởng Nguyễn Thanh Nghị của ông cũng phản ánh một lôgic không trong sáng. Một giảng viên bình thường mới chỉ tham gia giảng dạy hai năm, chưa có đóng góp cụ thể, nhưng lại dễ dàng được bổ nhiệm sớm hơn bình thường lên chức phó hiệu trưởng Đại học kiến trúc TP HCM, và sau đó phong vượt cấp lên Thứ trưởng bộ XD trong hai năm.

Trượt ban chấp hành đảng bộ TP HCM, không có tên trong danh sách đại biểu dự đại hội đảng toàn quốc, nhưng vẫn được đề cử và vẫn được bầu vào dự khuyết Trung ương IX. Việc bổ nhiệm sau đó làm phó chủ tịch Kiên giang, bằng thủ đoạn luân chuyển, tức không qua quy trình uy tín và cống hiến. Sau đó chính Thủ tướng bổ nhiệm con trai ông trực tiếp phụ trách Ban quản lý dự án đặc khu Phú quốc, nơi giá một m2 đất dự án được tính bằng 1000 dollar. Rồi việc ông Lê Hồng Anh bất ngờ trao quyết định điều ông Trần Minh Thống bí thư đương nhiệm, nhận phân công của thường vụ ban bí thư, làm phó ban chỉ đạo miền Tây Nam bộ, ngay trước giờ khai mạc đại hội đảng bộ Kiên Giang lần thứ X, biến danh sách bầu cử chỉ còn duy nhất một ứng cử viên là Nguyễn Thanh Nghị.

5- Việc cậu út mới 23 tuổi đã bỏ việc học hành để theo đuổi chính trị. Năm 2011 từ vương quốc Anh về nước. Năm 2012 trúng uỷ viên TW đoàn. Năm 2013 được phân công phó bí thư tỉnh đoàn Bình Định. Cuối năm 2014, 26 tuổi, được bầu vào uỷ viên chấp hành đảng bộ tỉnh Bình Định.

Sau hai năm, một sinh viên mới ra trường có thể thành một uỷ viên chấp hành đảng bộ tỉnh, ngang vị trí với những cán bộ có ít nhất 10, 15 năm thâm niên. Nhìn thân hình và tướng mạo cậu út, ít ai có thể tin rằng việc dấn thân cho chính trị khi mới 23 tuổi, học hành còn dang dở, là một hành động tự nguyện có động lực tự thân, chỉ do «nhiệt tình cách mạng». Và nếu không có người cha là Thủ tướng, thì sự thăng tiến của cậu có cấp tập, có phần quá vội vã, và quá lộ liễu như vậy không. Mà tại sao ông Dũng phải vội như vậy?

6- Với những việc cố tình sắp đặt cho con cái, có thể thấy ông Dũng không hề có ý định cải cách chính trị, nếu không nói rằng ngược lại, ông tìm mọi cách để giúp cho thể chế chính trị độc đảng này trường tồn. Bởi quyền lực, thang bậc của hai đứa con trai ông sẽ là bảo đảm che chắn hiệu quả nhất cho đống tài sản kếch sù của con gái ông.

Những việc như vậy, thiên hạ đều thấy. Dẫu ông có nói gì cũng không thể biện bạch được. Không thể tin rằng ông không hề biết gì và không hề tạo ảnh hưởng tới những việc làm đó. Người trong sạch thật thì không thể làm như không biết. Rất khó giải thích về những hành vi vừa lộ liễu vừa thấp kém áy lại là của một vị từng 9 năm Phó thủ tướng và 10 năm thủ tướng một quốc gia.

Cho nên, từ những điều kể trên, có thể rút ra một vài điều, dù có thể rất chủ quan, rằng:

Ông Dũng không phải là người có tài.

Ông Dũng không phải là người mưu lược.

Ông Dũng không phải là người có can đảm.

Ông Dũng là người tham lam.

Nếu nhất quán về những đánh giá này, thì câu hỏi liệu ông Dũng đã thật sự gác kiếm hay còn âm mưu quay lại, có vẻ như đã được trả lời.

Luật sư Vũ Đức Khanh viết trên Facebook từ Canada, đăng lại trên BBC ngày 07/04/2016, rằng:

"Nếu ông Dũng thực sự muốn làm nên lịch sử, tiếp tục cuộc đời chính trị và ông biết rất rõ điều đó, thì ông chỉ có một cách duy nhất là đứng ra lập một tổ chức chính trị mới cạnh tranh với ĐCSVN. Tuy sự nghiệp chính trị của ông với ĐCSVN đã thực sự chấm dứt kể từ đây nhưng một chân trời mới tự do, dân chủ của đất nước đang rộng mở đón chào ông.

"Với kinh nghiệm, uy tín chính trị sẵn có trong nước và trên chính trường quốc tế, ông Dũng hoàn toàn có thể là một "giải pháp chính trị khả dĩ chấp nhận được" trong những cái tồi tệ nhất hiện nay cho Việt Nam. Chính trị là nghệ thuật đẩy lùi giới hạn để tiến tới cái tốt nhất có thể đạt được."

Mọi người đều có quyền và có thể mơ ước. Gợi ý của luật sư Vũ Đức Khanh có thể cũng đại diện một hy vọng, một mong ước, và biết đâu cũng làm thức dậy một cái gì đó.

Tôi cũng có một gợi ý cho ông Dũng, nhưng khác một chút. Tôi không tin rằng ông Dũng có ý tưởng và có khả năng lập ra một đảng chính trị nào khác, đối lập lại đảng cộng sản, vì ông đang rất cô độc. Ông vừa bị chính những kẻ từng bỏ phiếu tín nhiệm ông phản bội. Khi con thuyền đã đắm, thì không còn ai ngồi lại nữa. Khi trên tay ông không còn gì để ban phát nữa, người ta sẽ tìm đến chỗ khác.

Tệ hơn thế, những kẻ ngồi lâu trên một quyền lực bất chính thường không an toàn khi rời khỏi quyền lực đó. Tôi lo sợ một sự đổ vỡ đang chờ đợi ông. Sợ rằng sẽ có người tìm đến ông để xin lại những món nợ, mà dù hữu ý hay vô tình ông đã tạo nên.

Chỉ mong ông, bây giờ nếu có thể thanh thản, ông hãy chịu khó đọc báo, và đừng đọc báo cuả đảng. Những cái mà ông từng phải nghe, buộc phải nghe gần cả đời, có lẽ ông cũng đã chán ngấy rồi. Hãy tìm đọc

những thông tin có thật, để biết và học cách suy nghĩ thật và trung thực. Ông sẽ hiểu rằng cuộc đời ông, và suốt 20 năm ông ngồi trên đỉnh quyền lực của ông là một sai phạm lớn vô cùng: ông đã đồng loã với tội ác. Sự ăn năn sẽ cho ông một chút yên tĩnh cuối đời.

Ông đi rồi, vĩnh viễn rồi. E rằng, dẫu bây giờ ông muốn làm người tử tế cũng không còn dễ dàng nữa.

08/04/2016

Bất ngờ và bí ẩn của chính phủ Nguyễn Xuân Phúc.

Ngày 07/04/2016, chính phủ do ông Nguyễn Xuân Phúc làm thủ tướng đã được công bố, gồm năm phó thủ tướng, và 22 bộ trưởng.

Ấn tượng chung ban đây là một chính phủ tầm thường, lỏng lẻo và mờ nhạt.

Khác với không khí có phần hừng hực của chính phủ nhiệm kỳ hai của ông Dũng với một phó thủ tướng trẻ tuổi Vũ Đức Đam, với tư lệnh hăng máu như Đinh La Thăng, Vương Đình Huệ và một nhân vật có lý lịch khá bí ẩn, đến bây giờ vẫn còn gây tò mò là Nguyễn Thiện Nhân. Lần này, không hề có một khuôn mặt nào. Có vẻ như chính những vị thượng thư mới của chế độ cũng chẳng hào hứng gì lắm. Nhưng cũng chính vẻ thờ ơ, thiếu hăm hở này tạo ra sự bí ẩn của chính phủ.

Ông Nguyễn Xuân Phúc, là út trong gia đình nghèo có 6 con, nên thường gọi là Bảy Phúc, (tiếng Tàu gọi là Thất Phúc, xin lỗi, tức là vô phúc), lúc bé học trường làng, không thấy nói đến lớp mấy. Khi mới chào đời, bố tập kết ra Bắc năm 1954, theo Hiệp nghị Giơnevơ, ông sống với mẹ và các chị. Năm 1965, chị bị địch giết. Năm 1966, đến lượt Mẹ bị giết. Ông được một người bạn của bố mẹ bí mật đưa ra Bắc vào khoảng đầu năm 1967, tức à lúc ông 13 tuổi. Tại miền Bắc, ông được hưởng chế độ học sinh miền Nam, giành cho con cái cán bộ tập kết, được học văn hóa. Hồi ấy có chương trình giảng dạy đặc biệt, giành cho trẻ đã qúa tuổi phổ thông gọi là Bổ túc công nông, chỉ học những môn cơ bản, và ngay những môn cơ bản cũng được rút gọ những nội dung cần thiết. Chương trình phổ thông 10 năm, ông Phúc học xong trong có 6 năm.

Năm 1973, được cho vào học Đại học kinh tế quốc dân. Hồi ấy học ngành gì, à do «trên» phân công, không phải tự chọn và không phải thi.

Có khi vào học đại học mấy tháng rồi mới có điểm báo thi trượt phổ thông. không nói có tốt nghiệp không và cấp bậc học vị gì, chỉ nói tốt nghiệp năm 1978.

Thời gian này đang có nhu cầu cấp bách tăng ường cán bộ cho miền Nam sau giải phóng, nên trên ứ đế trường đại học lấy gười, thậm chí không cần tốt nghiệp, nhận nhiệm vụ rồi thì trường mới in bằng tốt nghiệp gửi về sau.

Ông Phúc được điều trở về Quảng Nam, và với lý lịch cán bộ tập kết, ông thăng tiến thuận tiện, trôi chảy vì lúc đó cán bộ do miền Bắc đào tạo, có đại học, lại có đảng thì là cán bộ hiếm, quý hơn vàng.

Từ năm 1997, ông lần lượt làm giám đốc sở du lịch, sở kế hoạch đầu tư, đến 2001, ông được bầu phó bí thư tỉnh uỷ, chủ tịch UBND tỉnh.

Tháng ba năm 2006 được bổ nhiệm Phó tổng thanh tra chính phủ, vào TW đảng khoá X, tháng 6/2006 được bổ nhiệm phó thường trực Văn phòng chính phủ. Tháng 8/2007, chính thức được Quốc hội phê chuẩn Chánh Văn phòng chính phủ, hàm bộ trưởng, Uỷ viên thường trực Uỷ ban Phòng chống Tham nhũng quốc gia.

Ngày 7/04/2016, ông được đảng phân công và tại phiên 11, Quốc hội 13 bầu ông vào chức vụ Thủ tướng Chính phủ.

Như vậy, ông Phúc có một lý lịch chính trị gần giống với lý lịch chính trị của cựu Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng. Văn hóa chưa qua tiểu học, phần học lực còn lại là học lực được bồi dưỡng theo hệ không chính thống. Mồ côi gần như cả cha lẫn mẹ từ bé. Đặc điểm này góp phần tạo nên tính cách tự chủ, tự quyết, độc lập trong suy nghĩ, nhưng cũng tạo ra khoảng trống của giáo dục các luân lý căn bản, quan điểm về nhân cách, thiếu một quy chiếu cơ bản về khuôn mẫu đạo đức, nhân sinh. Có thiên hướng tự do, phóng khoáng, không có tính thượng tôn và ràng buộc bởi các quy chuẩn khuôn vàng thước ngọc. Là loại nhân cách chưa được định hình, chưa cố kết và dễ thay đổi, khó khăn trong xác lập chân lý. Và cũng sẽ giống ông Dũng là mặc cảm trình độ, muốn có người tài

giúp sức, nhưng lại không chịu được cảm giác coi thường khi bị phát hiện sự thấp kém, nông cạn của bản thân. Trong bộ máy cuả ông, đương nhiên không thể xuất hiện những gương mặt gây sửng sốt dư luận, những gương mặt khả dĩ xuất chúng, những ngôi sao. Chính phủ cuả ông sẽ chỉ là ánh trăng mờ mờ, sau khoảng sương mù có lẽ là vì vậy.

Nhưng có một đặc điểm có thể làm ông khác hoàn toàn, thậm chí ngược hẳn với ông Dũng, là những năm tháng được giáo dục và lớn lên trong sự yên bình và đầy đủ của miền Bắc. Những năm này, ở miền Bắc XHCN, con người chân thật và lương thiện.

Trong năm ông phó thủ tướng, ông Vũ Đức Đam, một thời được dư luận ấp ủ hy vọng, bây giờ vẫn giữ nguyên khu vực giáo dục, văn hoá thể thao, y tế và sự nghiệp xã hội, là khu vực được xếp thứ ba, không được vào bộ chính trị, có nghĩa là triển vọng mờ nhạt. Nếu chỉ sống theo nguyên tắc "im lặng ăn tiền", thì sự nghiệp chính trị cuả ông này coi như đã kết thúc, dù rằng, ông thừa năng lực để đảm nhiệm chức vụ, thay ônh Phúc.

Khu vực quan trọng thứ nhất, khu sản xuất và công nghiệp, được uỷ thác cho Trịnh Đình Dũng, kỹ sư xây dựng, thay chân ông Hoàng Trung Hải. Ông này không có gì đặc biệt, là người có tiếng thiếu quyết đoán, tín đồ cuả "chiến thuật dò đường", việc gì cũng tung ra, cho đến khi dư luận bàn cãi chán, lắng xuống, ông mới quyết định. Như vậy, sai, nhưng vai trò của ông chỉ là chữ ký. Khó mà có gì bột phát hay bứt phá cho nền công nghiệp những năm tới. Nếu ông Hải một thời âm thầm như hoạt động bí mật, chắc ông này cũng ậy, sợ sẽ còn im ắng hơn.

Khu vực quan trọng thứ hai, khu kinh tế tài chính, được giao cho ông Vương Đình Huệ, nguyên trưởng ban kinh tế TW. Ông này được đánh giá là túi khôn, có kiến thức kinh tế, nhưng thiên về lý thuyết cơ bản, chưa có kinh nghiệm gì về quản trị và thực nghiệm. Không chắc có gì mới, hoặc nếu có sáng kiến thì cũng chưa chắc dám mạo hiểm. Phát kiến và mạo hiểm không phải con người của ông, ông có thể nhận ra cái sai, cái yếu của người khác, khi ông đứng ngoài. Nhưng đứng trong

trận thì ông giống người bị tê liệt, liệt cả tay lẫn chân. Nền kinh tế tới đây sẽ tự nó vận động mà tiến tới, hay đứng đó, ông sẽ nhìn theo nó mà phụ họa, như người thuyết minh phim. Vậy thôi. Nhưng ông vẫn chứa đựng ít nhiều hy vọng.

Khu Ngoại giao có thể là đất riêng của Phạm Bình Minh, nhưng vào bộ chính trị, uy tín của ông này sẽ chịu thử thách lớn. Không phải được đưa vào bộ chính trị là biểu hiện sự thành công, hay sự tin cậy, mà thực chất là con người ông sẽ bị buộc phải biến thành bản sao, mỗi ngày một giống, một đầy đủ hơn của bộ chính trị. Bộ chính trị sau sân khấu nhắc gì, ông sẽ nói đúng như vậy, chung chung, quyết tâm, dứt khoát, nhất định, làm bạn với tất cả, người tốt, xấu đều là bạn, kẻ thù và người giúp chống kẻ thù đều là bạn, bởi vì kẻ thù là bạn, thì kẻ thù cuả kẻ thù cũng là bạn...ai hiểu thế nào cũng được. Ông sẽ mất dần tiếng nói, và cũng sẽ trở nên mờ nhạt. Nếu ông từng có mối quan hệ nào đó, mang màu thiện cảm với ngài Jhon Jerry, bộ trưởng Ngoại giao Mỹ, thì chắc chắn nó sẽ mờ dần, và cũng sẽ chẳng còn mấy ý nghĩa. Cái nhìn nảy lửa nổi tiếng của ông với Vương Nghị bộ trưởng ngoại giao Trung Quốc sẽ trở thành một sai phạm phải được quên đi, màu mắt cuả ông với người anh lớn ấy sẽ xanh dần, xanh dần tới van lơn, thần phục.

Ngoại giao chủ đạo vẫn là thứ nhất chế độ, thứ nhì tăng trưởng, thứ ba mới là chủ quyền. Ông ở đâu, lúc nào rồi cũng chỉ nói như thế, nhạt và rỗng. Không còn cái khí phách cha ông nữa.

*

Nhưng dù hoàn toàn tẻ nhạt, chính phủ lần này cũng có điều khác biệt. Đó là việc vị trí phó thứ nhất, phó thường trực lại giành cho ông Trương Hoà Bình, nguyên trung tướng công an, nguyên Chánh án tòa án tối cao. Tốt nghiệp kỹ sư thuỷ lợi năm 1982, nhưng không một ngày hành nghề thuỷ lợi. Bắt đầu thăng tiến từ chức phó phòng PA17 cảnh sát điều tra, công an TP HCM năm 1985, học chuyên tu đại học công an 1990,

lên cục phó cục an ninh 1991, năm 1997 giữ chức phó giám đốc công an thành phố HCM, rồi lên dần tới thiếu tướng, thứ trưởng bộ công an, năm 2006, sau đó được phong lên trung tướng 2007, và Quốc hội bầu Chánh án Tòa án tối cao năm 2007.

Để một con người có lý lịch như vậy vào vị trí phó thủ tướng thứ nhất, người ta không hiểu được ý đồ của ông Nguyễn Xuân Phúc là gì. Không thể tin ông này phù hợp với nhu cầu bức thiết về cải cách thể chế, thay đổi cơ cấu nền kinh tế theo phương châm tăng trưởng ổn định và bền vững, giải thoát khủng hoảng nợ xấu và thâm hụt ngân sách. Ông này nằm trong chính phủ chắc chỉ làm nhiệm vụ của cảnh sát nằm vùng. Neesu đúng vậy, thì chính phủ của ông Phú lẽ là chính phủ chống tham nhũng. Tất nhiên còn phải xem có thật vậy không.

Nếu nhìn lên, khi ông Phan Đình Trạc được giao trưởng Ban nội chính TW nhưng không được bầu vào bộ chính trị, mặc dù không còn chịu áp lực như dưới thời ông Dũng, có thể cho thấy vai trò của Ban này đã giảm và không còn quan trọng nữa. Có vẻ ông Trọng đã bằng lòng với việc cùng lúc tiêu diệt cả ba trung tâm tham nhũng ghê gớm nhất là Thủ tướng Dũng, là Bí thư Lê Thanh Hải và cha con ông Đại tướng Phùng Quang Thanh, muốn giảm bớt đầu mối, vì, ông Trọng đã trực tiếp nắm quyền trưởng Ban phòng chống tham nhũng.

*

Có một nhân vật đầy bí ẩn là tân uỷ viên bộ chính trị Nguyễn Văn Bình. Nhân vật này, trước đại hội 12 vẫn được cho là trùm mafia. Từ việc được xã hội đen phong soái tại Nga, từ những năm 1985-1986, khi còn là sinh viên Đại học tổng hợp Lômônôxốp, sau đó lại quay lại Nga với chức vụ giám đốc ngân hàng đầu tư quốc tế MIB, rất nổi tiếng trong giới soái người Việt tại khu vực Đông Âu thuộc phe XHCN cũ. Ít ai có thể ngờ rằng ông này sau khi về nước, lại nhanh chóng vào TW tháng 1/2011, rồi leo lên chức Thống đốc ngân hàng nhà nước, tháng 8/2011.

Người ta đồn thổi những móc ngoặc ngầm giữa Nguyễn Văn Bình và Thủ tướng NguyễnTấn Dũng, trong lúc tồn tại mâu thuẫn công khai giữa ông Dũng và cựu Thống đốc Nguyễn Văn Giàu, dẫn tới việc Nguyễn Văn Giàu bị ông Dũng đẩy sang Quốc hội, nhường ghế thống đốc cho Nguyễn Văn Bình ngày 3/08/2011.

Sáu tháng sau, Nghị định 24/2012/NĐ-CP của Chính phủ quy định Nhà nước độc quyền sản xuất vàng miếng, xuất khẩu vàng và nhập khẩu vàng nguyên liệu để sản xuất vàng miếng. Nghị định này là cuộc tuyên chiến với những tay đầu sỏ kinh doanh vàng thuộc giới tài phiệt gốc Hoa tại Sài gòn, vốn vẫn độc quyền thao túng giá cả vàng và dollar tại thị trường Việt Nam từ suốt 30 năm cho tới thời điểm đó.

Bởi vì không được đúc theo mẫu quốc gia, hoặc không được chuyển đổi ra vàng do Ngân hàng nhà nước phát hành, vàng sẽ bị coi là hàng giả, hàng phi pháp. Náo loạn này giống như vụ đổi tiền năm 1978 vậy. Chạy và hối lộ bằng mọi giá các quan chức có quyền, dù vẫn là sở trường của giới tài phiệt gốc Hoa, nhưng do tính quyết liệt của chính sách, đã tạo ra một cuộc chiến giành giật quyền đút lót để thoát hiểm, khiến người ta biết rằng mọi ngả đường, mọi nguồn vàng ngoài lề đều đổ dồn vào chỗ ông Bình và phía sau ông Bình là Nguyễn Tấn Dũng.

Tiếp sau vụ hốt vàng, là vụ thu gom các ngân hàng thương mại và ngân hàng tư nhân. Mọi sự mua đi, bán lại, sáp nhập, hay giải thể, đều được trả bằng giá thoả thuận, thông qua những vụ thương lượng ngầm. Một loạt các ngân hàng biến mất, nhưng vượt lên tất cả, hệ thống ngân hàng Phương Nam cuả Trầm Bê, một ông trùm gốc Hoa, xuất thân là trùm sòng bạc tại Campuchia, vẫn tồn tại như có phép thần. Theo một thư tố cáo cuả ông Trịnh Văn Lâu, nguyên uỷ viên TW, nguyên phó Ban kiểm Tra TW, viết rằng:, "Trầm Bê từng nói, anh Ba Dũng sống là tôi sống, anh ba Dũng sổ mũi nhức đầu là tôi bệnh, tôi ho. Anh Ba còn thì tôi còn...anh Tư lo cho anh Ba làm tổng bí thư kỳ này, tôi xin đáp tạ xứng đáng...".

Nhà báo độc lập Phạm Chí Dũng viết: "Vào khoảng thời gian này, xuất hiện khá nhiều tin ngoài lề về việc Thống đốc Bình bị điều tra vì liên quan đến vài ngân hàng thương mại, trong đó có Ngân hàng Phương Nam và một đại gia là ông Trầm Bê. Nhưng chỉ là tin đồ, rồi im. Gần hết năm 2015, gần như không thấy Nguyễn Văn Bình xuất hiện trên mặt công luận như ầm ĩ thường thấy. Chính vào lúc này, hai Hội nghị Trung ương 13 và 14 đã diễn ra với phần bất lợi nghiêng dần và rồi nghiêng hẳn về Thủ tướng Dũng. Tiếp sau Hội nghị 14 và gần Đại hội XII, Thống đốc Bình bất chợt tái xuất hiện. Cùng lúc, nghe nói về một danh sách đề cử ủy viên mới cho Bộ Chính trị, trong đó có tên ông Bình".

Và đúng như điều "nghe nói"ấy, tại Đại hội XII, cùng với sự kiện Thủ tướng Dũng chịu thất bại cay đắng là việc Nguyễn Văn Bình bất ngờ trở thành tân ủy viên Bộ Chính trị.

Trước đó có dự đoán rằng, sau khi ông Dũng bị loại, người thứ hai bị cho đi "tàu suốt" sẽ là ông Tư Liêm, tức Trung tướng Trần Quốc Liêm, em vợ ông Dũng, tổng cục phó tổng cục an ninh, tiếp đến sẽ là Nguyễn Văn Bình và Trầm Bê, rồi đến Tư Thắng, tức là Nguyễn Tất Thắng, em ruột ông Dũng.

Khi ông Dũng rớt, mọi cái đều xảy ra đúng như vậy, trừ trường hợp ông Nguyễn Văn Bình, không những không bị điều tra, mà lại leo ngược lên bộ chính trị.

Hoặc là ông Bình là con bài mặc cả của ông Dũng để chịu rút lui. Ông Bình vào bộ chính trị, giữ một quyền lực nào đấy làm bảo đảm cho ông Dũng. hoặc có thể ông Bình chính là mật tình của ông Trọng nhằm đánh úp ông Dũng từ trong. Ông Bình đã cung cấp cho ông Trọng hay bộ chính trị một bằng chứng tố cáo ông Dũng, từ đó lập công?

Nếu đúng thế, thì Bộ chính trị kỳ này, có ít nhất có 5 vị trí được đưa vào nhờ có công: Ông Trần Đại Quang, ông Tô Lâm, ông Ngô Xuân Lịch có công phát giác và dẹp yên vụ đảo chính của Phùng Quang

Thanh, ngay từ trứng nước. Ông Phúc, và ông Nguyễn Văn Bình có công tố cáo ông tội tham nhũng của Nguyễn Tấn Dũng.

Như vậy, trọng tâm kỳ này, chống tham nhũng, nhằm giữ vững chế độ là ưu tiên hàng đầu. Những cái khác sẽ thể không có gì chậm đi, nhưng cũng sẽ không nhanh hơn. Với cơ cấu này, sẽ là một chính phủ của đảng, phục vụ chủ yếu cho mục tiêu giữ vững chế độ. Một không khí ảm đạm vè sản xuất và tăng trưởng, nhũng sẽ dữ tợn về đàn áp dân chủ tự do và sẽ ưu tiên trấn áp tham nhũng.

Nhưng điều bí ẩn chưa được giải. Liệu cái chính phủ này có tồn tại được không? Sự lỏng lẻo, có vẻ tầm thường của cả bộ máy, trong bối cảnh sôi sục đòi thay đổi, người ta sợ rằng, nó sẽ sụp đổ, có khi rất nhanh chóng.

Trước hết từ một ông thủ tướng tài năng mờ nhạt. Và nếu leo lên chỉ bằng việc "phản thày bán chúa" thì rồi khi mọi chuyện qua đi, nguội đi, nguy cơ không còn nữa, người ta rồi sẽ xử cái tội ấy của ông Phúc.

Nếu có phải là thực chất ông khác ông Dũng và khác tất cả những kẻ còn lại trong đảng, ông hãy hành động. Người ta đã không đủ kiên nhẫn để chờ đợi nữa rồi. Ông Dũng đã từng tạo ra một ảo ảnh, nhưng cuối cùng thì ông Dũng chỉ là một kẻ tham lam và bất tài. Người ta thấy Chính phủ của ông cũng bất tài, nhưng hình như có chứa điều gì bí ẩn.

09/04/2016.

Cá đã chết, dân đang chết, nhưng đảng không ai biết.

Cá chết trắng suốt 250km bờ biển miền Trung. Hàng trăm nghìn ngư dân bỏ lưới, bỏ thuyền. Đói và sợ hãi tương lai. Hàng tấn cá nhiễm độc đã theo bát cơm chui vào bụng những người nghèo. Hàng chục tấn cá nhiễm độc đã ướp muối và chui vào các bể mắm, để sau vài tháng theo nhau đi khắp mọi miền. Hàng tấn cá nhiễm độc khác có thể cũng theo nhau vào bụng những con lợn, con gà, con vịt, cây rau rồi sẽ lên bàn ăn cuả người. Và ống xả thì vẫn thải ra chất độc, có thể giấu kín hơn, nhưng từ từ vẫn thải.

Biển sẽ vắng, vắng khách du lịch, vắng người bơi. Ngư dân sẽ bán thuyền, bán lưới. Chợ cá sẽ không còn người mua bán. Sẽ không còn ngư dân bám biển. Ngoài kia sẽ chỉ còn "tàu lạ". Biển của nhà đã thành biển cuả ai.

Ngày mai, rồi sẽ có những đưá bé, những người già chết vì nhiễm độc. Nhưng lâu hơn, muôn đời con cháu, khi cái nhà máy thép kia còn đó, người Việt sẽ chết dần, biến dạng dần, bởi những căn bệnh quái gở. Nòi giống Việt sẽ trở nên đần độn.

Những cái đập trên đỉnh dòng Mêkông đã làm cạn kiệt, chết khô đồng bằng Cửu Long, Đồng Tháp. Nhưng không phải chỉ không cho nước chảy, ai có thể biết, người Trung quốc sẽ cho gì vào dòng nước? Người cộng sản Trung Quốc vốn độc ác và thâm hiểm. Liệu rồi lúa có mọc được không, cá còn sống không và người Việt có trở thành quái nhân dị dạng không?

Những đường ống xả thải cuả nhà máy thép và cả khu công nghiệp Vũng Áng, nằm án ngữ giữa điểm hẹp nhất trên bản đồ nước Việt, suốt 70 năm, có ai biết nó sẽ thải cái gì, xả thải lúc nào? Hàng trăm nhà máy, hàng nghìn ống xả thải, bảy mươi năm, lượng chất độc sẽ đi đâu? Nó

sẽ từng tí một ngấm vào tôm cá, rồi từng tí một biến gien con người thành những quái thai. Nó sẽ từ đấy, mùa hè nóng thì xuống phía Nam, muà đông lạnh thì lên phương Bắc. Nó sẽ diệt cho hết người Việt và thay vào đó bằng người Trung Quốc. Đó là giấc mộng của Mao, là giấc mộng cuả Tập, cuả ngàn đời các đế chế Trung Hoa.

Đinh La Thăng

Thế mà ngày 30/4, Sài Gòn vẫn bắn pháo hoa, vẫn ca muá, văn nghệ. Đảng cộng sản vẫn ăn mừng, mừng ai, mừng cái gì? Vẫn bài ca giải phóng? Giải phóng ai, giải khỏi cái gì? Họ ăn mừng vì đã từng giết chết một nửa đồng bào, một nửa người thân, một nửa gia đình của họ? Họ ăn mừng vì đã từng chĩa súng vào đồng bào cuả họ mà bóp cò? khạc đạn? Bốn mươi mốt năm, họ vẫn vỗ ngực vì đã giết chết gần 6 triệu đồng bào cả hai phía, đẩy hơn 400.000 người vào trại cải tạo, hàng trăm nghìn người làm mồi cá biển, hàng triệu người tha hương, hàng ngàn người cụt chân, cụt tay lê lết ăn xin trên đầu đường xó chợ? Bốn mốt năm rồi thống nhất, lòng người vẫn hận oán chia đôi. Hàng triệu con người, hàng chục triệu trẻ em vẫn còn đeo đẳng cái lý lịch ngụy quyền, ngụy quân để luôn bị coi thuộc hàng ngũ kẻ thù, không có tương lai. Ông Võ Văn Kiệt từng nói, "30/4 có một triệu người vui, và có một triệu người buồn". Và hôm nay, cá chết trắng biển, người ta vẫn ăn mừng.

Cái mặt nạ mị dân cuả ông Đinh La Thăng rớt xuống mất rồi. Dân mất nghiệp, chết đói, ông bỏ 1000 tỷ đồng lát đá hoa cương, ốp gỗ lim cho đường đi bộ. Dân xuống đường đòi biển đòi cá, ông xua công an hội đồng đánh vỡ đầu, tống gần 800 người ào trường đua Phú Thọ, bỏ đói cả ngày. Ông đã hơn Hà Nội, ông đã phản bội trông đợi của lòng người. Ông vẫn muốn Sài Gòn thành Thượng Hải để cho giống Trung Quốc? Ông sẽ dẫn bầu đoàn đi Thượng Hải để họ chỏi và khoe lòng thần phục?

Những gì xảy ra

Cá bắt đầu chết ngày 6/04. Từ ngày 15/04, hàng chục tấn cá nổi trắng biển từ Hà Tĩnh tới Quảng Bình. Cá tiếp tục chết và trôi dạt, phía bắc lên Nghệ An, phía nam xuống Quảng Bình, Đà Nẵng, Thưà Thiên Huế.

-Ngày 21/04, báo chí đăng rầm rĩ.

-Ngày 21/04, Ông Phạm Khánh Ly, Vụ nuôi trồng thuỷ hải sản Bộ Nông nghiệp cho biết: "Đoàn công tác không vào kiểm tra tại KCN Vũng Ánh vì đây là KCN có yếu tố nước ngoài, đoàn công tác không có thẩm quyền, chức năng kiểm tra tại khu vực này".

- Ngày 22/04, C49, cục cảnh sát PCTP tài nguyên môi trường đã vào điều tra, nhưng, thiếu tướng Nguyễn Xuân Lý cho biết, phiá C49 không thể phát ngôn ngay được vì ảnh hưởng tới nhiều vấ đề khác.

-Ngày 23/04, một thợ lặn làm cho công ty đê chắn sóng lặn tại cảng Sơn Dương, Formosa (Hà Tĩnh). Khi về, nạn nhân thấy tức ngực, khó thở nên được đưa vào bệnh viện, sau đó tử vong.

-24/04, bộ TNMT vào kiểm tra Hà Tĩnh, thứ trưởng Võ Tuấn Nhân giải thích ống xả thải của Formosa đã được cấp phép.

-24/04, phó thủ tướng Trịnh Đình Dũng kiểm tra Hà Tĩnh, yêu cầu chuyên gia nước ngoài giúp điều tra xác định nguyên nhân.

-25/04 ông Đặng Ngọc Sơn (Phó Chủ tịch UBND tỉnh Hà Tĩnh) nói dân có thể yên tâm tắm biển và ăn cá ở khu vực Vũng Áng.

-27/04 Công điện chính phủ cấm kinh doanh và tiêu thụ hải sản nhiễm độc.

-27/04 Bộ TNMT họp báo, chậm nửa tiếng nhưng kéo dài chỉ 10 phút, không cho phóng viên đặt câu hỏi, thứ trưởng Võ Tuấn Nhân nói có nguyên nhân do"hiện tượng tảo nở hoa gọi là hiện tượng thủy triều

đỏ,..chưa có bằng chứng để kết luận về mối liên quan của Formosa và các nhà máy đến vấn đề cá chết hàng loạt".

-Nhưng sau đó một ngày, 28/04, Bộ nông nghiệp và PTNT báo cáo chính phủ "loại trừ nguyên nhân hiện tượng tảo nở hoa mà thế giới gọi là thủy triều đỏ".

-28/04 dân Quảng Bình biểu tình.

-28/04 bộ trưởng bộ TNMT Trần Hồng Hà kiểm tra công ty Formosa, công bố đường xả thải ngầm dưới biển của Formosa là phạm luật.

-30/04 phó thủ tướng Trịnh Đình Dũng làm việc lần hai tại Hà Tĩnh, vẫn chưa thể xác định nguyên nhân cá chết.

-01/05 Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc chủ trì liên bộ, yêu cầu khẩn trương phối hợp với chuyên gia quốc tế xác định nguyên nhân cá chết.

- Bí thư Đà nẵng Nguyễn Xuân Anh, Huỳnh Đức Thơ, Chủ tịch UBND tắm biển Mỹ Khê, ăn cá hấp.

- Hà Nội 2000 người biểu tình, không có đàn áp, không bắt bớ.

- TP HCM 5000 biểu tình, công an đánh hội đồng người dân vỡ đầu, bắt hàng loạt người, trong đó có cựu tù nhân lương tâm Phạm Thanh Nghiên cùng chồng và nhóm bạn bè.

- 03/05 Công văn chính phủ yêu cầu các địa phương tuyệt đối không chế biến làm thực phẩm cho con người hoặc thức ăn chăn nuôi với hải sản chết dạt bờ, hải sản đánh bắt trong vùng biển 20 hải lý trở vào thuộc 4 tỉnh Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị và Thừa Thiên Huế mà có kết quả kiểm định không an toàn.

- Email của nhân viên đối ngoại FHS gửi lại câu trả lời báo Lao động "Hiện nay, cơ quan nhà nước đang tập trung điều tra, khi chưa có kết quả điều tra chính thức thì Công ty không trả lời câu hỏi nào cả."

-04/05 Xuất hiện vệt nước đỏ 1, 5 km sát bờ biển Quảng Bình đi kèm hiện tượng cá chết rải rác dạt vào bờ.

- Bộ Tài nguyên lập đoàn kiểm tra môi trường khu Vũng Áng.

-04/05 Chuyên gia Mỹ Đức Nhật và Israel nhận phối hợp điều tra Formosa.

Bác sĩ CK1 Đào Thị Yến Thủy, Trung tâm Dinh dưỡng TP.HCM, cho biết người ăn phải các loại cá chết tại vùng biển miền Trung (hiện đang nghi ngờ do bị nhiễm độc hóa chất) có thể bị nhiễm độc hóa chất, gây ngộ độc cấp (nôn ói, tiêu chảy, sốt, đau bụng,...), tăng nguy cơ dị ứng (mề đai da, phản ứng phản vệ như sưng phù đỏ da, hen suyễn, tiêu phân máu....

Báo Tuổi Trẻ 21/04 đưa tin:

"Hơn một tuần nay, người dân sống ven biển các xã Kỳ Ninh, Kỳ Lợi, Kỳ Hà, Kỳ Nam, phường Kỳ Phương, Kỳ Liên… thị xã Kỳ Anh (tỉnh Hà Tĩnh) hoang mang khi cá nuôi trong lồng bè nổi phơi bụng. Cá biển cũng chết hàng loạt, dạt vào bờ thối rữa, gây ô nhiễm nhiêm trọng.

Ông Võ Hữu Duật (ở thôn 1 Hải Phong, xã Kỳ Lợi, thị xã Kỳ Anh) cho biết hai lồng bè thả cá sú, cá hồng… đang chuẩn bị thu hoạch thì bất ngờ chết sạch. Thiệt hại khoảng 110 triệu đồng. Nhiều hộ dân nghi ngờ nước biển bị ô nhiễm từ các nhà máy ở Khu kinh tế Vũng Áng xả ra nên di chuyển số cá còn sống xa 4-5 hải lý nhưng cũng không cứu được.

“Ở xã có năm hộ nuôi cá lồng bè tại khu vực biển Vũng Áng thì cá chết hết, thiệt hại hàng tỉ đồng” - ông Lê Xuân Vượng, Chủ tịch UBND xã Kỳ Lợi (thị xã Kỳ Anh), nói.

Theo Sở NN&PTNT, cá nuôi trong lồng bè ở các xã nằm trong phạm vi Khu kinh tế Vũng Áng (thuộc thị xã Kỳ Anh) chết hàng loạt, thiệt hại đã 4, 7 tỉ đồng.

Ngư dân ở Kỳ Anh cũng bắt gặp nhiều cá chết trên biển. Thiếu tá Nguyễn Thế Vị, Đồn phó Đồn biên phòng Đèo Ngang (thuộc Bộ đội biên phòng tỉnh Hà Tĩnh), cho biết không chỉ cá nhỏ mà cá mú, cá vược biển to 3-4 kg cũng chết không rõ nguyên nhân làm người dân hoang mang.

Ngoài ra, nhiều đầm tôm bơm nước biển vào cũng khiến tôm chết như Công ty TNHH Grow Best (ở phường Kỳ Phương, Kỳ Anh) bơm thêm nước biển vào hai ao tôm khiến tám tấn tôm chết hết.

Tiểu thương ở các chợ lớn tại tỉnh Quảng Bình cũng lao đao. Ngay như các mặt hàng cá xuất khẩu có giá trị lớn như cá mú, cá hồng, các đầu mối tiêu thụ cũng ngưng mua. “Ngày trước cá móm, cá liệt, cá chim trắng giá 120.000-150.000 đồng/kg nhưng nay còn 40.000-50.000 đồng/kg. Cá phèn, cá kình giá 50.000-70.000 đồng/kg nay chỉ còn 10.000 đồng/kg. Giá rớt thê thảm nhưng không ai mua, tôi phải cho gà, vịt ăn” - tiểu thương tên Nguyễn Thị Xảo nói.

Tương tự, các ngư dân đã bỏ nhiều chi phí kéo được cá về cũng không bán được, đành bán để làm thức ăn gia súc. Vì vậy, nhiều người đề nghị các cấp chính quyền sớm trả lời thỏa đáng về nguyên nhân cũng như việc xử lý các thiệt hại."

Ngài Tổng Bí thư

Có một điều không ai có thể hiểu, là giữa một không khí sục sôi như vậy cả báo chí chính luồng lẫn ngoài luồng, cả trong lẫn ngoài nước. Trước một sự cố nghiêm trọng như vậy, cả về mặt kinh tế xã hội trước mắt, đời sống hàng ngày của một số đông bà con nghèo đói khó khăn, cả sự nghiêm trọng về kinh tế và sinh thái lâu dài cuả đất nước, tại một điạ điểm hết sực nhạy cảm với an ninh quốc phòng, ông Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng, người có trách nhiệm chính trị cao nhất cuả chế độ, đến hôm nay vẫn không một lời phát biểu. Không thấy ông làm gì. Bởi vậy, không biết ông đang nghĩ gì.

Ngày 21/04, gần 40 tờ báo chính thống đưa trên trang nhất, cá chết trôi dạt suốt 250km bờ biển từ Hà Tĩnh tới Thưà Thiên Huế. Dân nhiều người ngộ độc. Chợ cá không người mua, không còn người bán. Cá tôm kể cả được đánh bắt từ khơi xa, cũng không có người mua, phải bán rẻ làm thức ăn gia súc. Thuyền phải bán, Lưới phải bán.

Sáng ngày 22/04 ông Trọng tới làm việc tại tỉnh uỷ Hà Tĩnh, thăm và đôn đốc tiến độ thi công dự án Khu công Nghiệp Vũng Áng, thăm và động viên nhà máy thép Formosa. Không một phút ghé thăm dân tại vùng cá chết. Không một lời chia buồn san sẻ. Không một câu chất vấn tập đoàn lãnh đạo nhà máy, ngay cả khi trước đó, ban lãnh đạo Formosa đã cúi đầu xin lỗi dân Việt Nam, và cách chức phó giám đốc đối ngoại Chu Xuân Phàm vì phát ngôn xấc xược, "hoặc cá, hoặc thép, phải chọn một, muốn cả cá lẫn nhà máy thép hiện đại, thì ngay thủ tướng cũng không làm được".

Nhưng vị Tổng bí thư lại động viên khuyến khích các nhà đầu tư "tích cực đẩy nhanh hoàn thành tiến độ", giưã lúc người dân và dư luận thì gào lên, "chúng tôi chọn cá, không chọn thép", "Formosa cút khỏi Việt Nam". "Đả đảo những kẻ phá hoại môi trường, triệt đường sống cuả dân".

Ông Trọng đã trở thành người vô cảm, gỗ đá. Ông là đại diện cho đảng. Ông vẫn nói đảng của ông từ nhân dân mà ra, đảng cuả ông không có lợi ích nào khác ngoài lợi ích cuả dân, trong khi ông không hề thấy họ bị dồn vào đói khát, không hề thấy môi trường sống của họ đang bị những nhà lãnh đạo đang đứng trước mặt ông cướp đoạt và phá huỷ. Ông có thể bị lú thật. Ông già rồi. Đầu ông không nghĩ được nữa rồi.

Ngày 03/05, ông tiếp tục đi thăm Phú Yên, qua vùng cá chết trắng biển, vùng biển đã trở nên hoang vắng, nhưng ông vẫn không có một lời. Ông vô tình tránh né hay cố tình né tránh, cố tình ngậm miệng. Ông cố tình không mở miệng hay không thể mở miệng. Người ta hay nói, "há miệng mắc quai", nghĩa là có thể ông muốn nói, nhưng vì vướng quai mà ông không thể há miệng được. Chiếc quai ấy là gì. Là những giao kèo,

những Cam kết có nguồn gốc "Thành Đô"? Hay phiá sau cái Hiệp định ấy là tiền, rất nhiều tiền? Người ta đã từng chứng kiến ông Nông Đức Mạnh, chỉ có ký Tuyên bố chung, ký Hiệp định giưã hai "đảng anh em" mà có đủ vàng để dát kín gian thờ Hồ Chí Minh trong nhà ông ta. Tất nhiên rồi, với mức lương Tổng bí thư, 26 triệu đồng một tháng, một căn nhà ba gian cấp bốn, ông cũng không đủ tiền mua, sao có biệt thự bờ hồ, dát vàng như cung vua được. Người ta nói ông không tham nhũng, nhưng không có gì làm bằng chứng, nên cũng chẳng ngăn được việc người suy luận. Vả, ông Nguyễn Tấn Dũng cũng có nhận bao giờ là tham nhũng đâu.

Chủ Tịch nước

Còn ông Trần Đại Quang, ngài chủ tịch nước, chủ tịch hội đồng an ninh quốc gia, suốt cả tháng trời khi người ta thải chất độc làm chết cá trên suốt chiều dài bờ biển hơn hai trăm km miền Trung, ngư dân của ông bỏ biển cho láng giềng. Biển ngoài đảo đã mất, bây giờ biển sát bờ cuả nước ông cũng sắp mất, ông đang ở đâu, đang làm gì? Ông có thấy dòng nước mà Formosa đang thải ra là gì không. Nó sẽ tiêu huỷ sự sống trên suốt một chiều dài 250km, nơi sống của 4 triệu người dân nghèo khổ. Bảy mươi năm, chúng sẽ thải cái chất mà cá tôm sẽ tuyệt giống, không sinh sản. Cây cối sẽ không mọc. Con người sẽ không còn nguồn sống. Đất sẽ trở nên hoang tàn cằn cỗi. Suốt một cõi miền Trung, nơi đất nước chỉ có gần 50 km chiều rộng, nơi phản lực bay chưa đầy hai phút, nơi xe tăng chỉ đi mất nưả giờ, sẽ chỉ còn người Trung Quốc. Khu công nghiệp Vũng Áng nằm nép theo dãy Hoành Sơn như con dao găm lách vào mạng sườn. Trong nưả giờ, đất Việt sẽ bị cắt làm đôi.

- Ngày 29/04 ông đi thăm, và làm việc với lãnh đạo Đà nẵng, thăm và làm việc với bộ tư lệnh Quân khu 5.

-Ngày 30/04 ông đi thăm và dâng hương tại khu di tích lịch sử nước Oa, Quảng Nam.

Tuy nhiên, không lúc nào ông có ý ghé qua vùng cá chết hay nhắc với lãnh đạo các nơi ông tới thăm về vụ việc này.

- Ngày 01/05 ông chúc mừng các lãnh đạo Đà nẵng và Hà tĩng tắm biển và ăn cá: "lãnh đạo tỉnh nào cũng làm được như thế thì tốt qúa, ngành công an không phải tăng biên chế, có thể bớt ngươi". Một ông chủ tịch nước không biết đến tai hoạ môi trường sinh thái, mà nhìn đất nước chỉ như một bộ máy công an.

Quốc Hội, Mặt Trận

Bà Nguyễn Thị Kim Ngân, ông Nguyễn Thiện Nhân, hai vị đang ở đâu? Chủ tịch Quốc hội, và Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc, hai tổ chức duy nhất có danh nghĩa đại diện cho dân, cuả dân. Sao biển chết, cá chết, dân đang chết, sẽ chết mà không thấy các vị đâu? Có phải các vị đang tiếp tục vụng trộm bày trò gian lận cho vụ bầu cử sắp tới? Không thể ngờ Mặt trận à uốc hội mà có thể làm những việc thoá mạ danh dự như trò hiệp thương và hội nghị cử tri như vậy. Cả 870 ứng viên chỉ còn lại 11 người tự ứng cử, mà thực chất cả 11 vị tự ứng cử này cũng chỉ là thứ quân xanh, cũng là người mà các vị cài vào. Thật là thiếu văn hoá. Đành rằng các vị phục vụ đảng, nhưng đảng cũng cần văn hoá, và lòng tự trọng nữa chứ. Các vị là những người cũng được gọi là có ăn có học mà. Người có học thì biết có người sẽ hiểu việc mình làm.

Thật là buồn, thật là lạ, và thật là lố bịch, đúng không?

Một thảm hoạ, nhưng đến giờ, hơn một tháng vẫn chưa tìm ra nguồn gốc. Cá chết là cá lớp tầng sâu. Miệng ống thải ngầm dưới biển tại khu vực cá chết có chất nhờn mầu vàng. Người thợ lặn ngạt hơi độc mà chết. Công ty Fomosa mới nhập 300 tấn hoá chất, gồm 40 chất, có chất cực độc. Công ty Fomosa vừa tiến hành súc rửa đường ống. Tiến sĩ Lê Huy Bá nói "Tôi vẫn nghiêng nhiều về khả năng cá chết do những chất cực độc, đồng thời với một lượng lớn và là tổng hợp của các loại chất độc khác nhau. Người ta vẫn có câu hỏi: tại sao cá sống ở tầng sâu chết

mà cá trên tầng nước mặt thì ít hơn? Điều này chỉ được giải thích là chất độc được phóng thích từ họng xả thải tầng sâu, sát đáy". Phó giám đốc đối ngoại Formosa Chu Xuân Phàm thú nhận, hoặc chọn cá, hoặc chọ thép, không thể cả hai...Phó GS. Tiến sĩ Nguyễn Huy Thịnh nói, "nếu là tôi, chỉ một ngày tìm ra nguyên nhân. Công ty Formosa mới súc rửa và mới xả thải, như vậy, dù có tan loãng ra, dấu vết còn lại chắc chắn sẽ vẫn còn, chỉ cần luồn ống hút lấy mẫu vào sâu bên trong ống thoát"..

Thế đấy, nguyên nhân rõ ràng là đấy, nhưng một đất nước có tới 24000 tiến sĩ, chịu bó tay. Thủ tướng hai lần họp liên bộ, phó thủ tướng hai lần kéo bầu đoàn thê tử 4 bộ, vào tận nơi kiểm tra. Thứ trưởng bộ Môi trường nói Formosa được cấp phép và xả thải đúng luật. Bộ trưởng Môi trường nói, Formosa đặt ống xả thải phi pháp. Dân ăn cá bị ngộ độc, tiêu chảy, thợ lặn chết ngạt, bộ trưởng Nông nghiệp nói, nước đảm bảo các tiêu chuẩn nuôi cá. Bộ trưởng y tế nói hàm lượng độc tố dưới mức, đảm bảo ăn được. Chưa truy được ra nguồn gốc nguyên nhân, phó chủ tịch Hà Tĩnh khuyên dân tắm và ăn cá Vũng Áng. Bí thư, Chủ Tịch Đà nẵng, Hà tĩnh tắm, ăn cá và tổ chức ăn hải sản miễn phí. Sao người ta thấy giống một lũ rối xuẩn ngốc vậy. Sao người ta thấy lũ cán bộ chủ chốt cuả đảng chúng tham lam và đần độn thế.

Nhưng dù không tìm ra nguyên nhân, hay nguyên nhân không phải do lỗi của Formosa đi nữa, thì với gần 100 đường ống thải cuả gần 100 nhà máy tại Vũng Áng, đều đổ ra biển, có cách gì tin được rằng, vùng nước khu vực này thực không bị độc. Với một khu vực hoàn toàn thuộc doanh nghiệp nước ngoài, muốn ra vào kiểm tra phải có ngiấy phép của thủ tướng hoặc chủ tịch tỉnh, và phải báo trước, một hy vọng giám sát kiểm soát được quy trình xả thải là một chuyện không tưởng. Nếu là một việc làm hữu ý, thì với sự tích tụ khối lượng chất độc trong suốt 70 năm, sự nghiêm trọng cuả thiệt hại là khôn lường.

Người duyệt dự án là ai

Một dự án có quy mô 22.721 ha, tổng số vốn đầu tư 25 tỷ đô la, cho thuê đất 70 năm, nằm về phía bắc sát dọc sườn dãy Hoành Sơn tỉnh Hà Tĩnh.

Bạn hãy nhắm mắt lại và hình dung đi. Ở chỗ gần hẹp nhất cuả hình chữ S Việt Nam, rộng chừng 50 km, có một dãy núi gọi là dãy Hoành Sơn chạy theo hướng Tây Bắc Đông Nam từ biên giới Lào ra tận biển, tại mũi Vĩnh Sơn, cắt đôi đất nước. Khu Công Ngiệp Vũng Áng nằm ép sát và dựa lưng dọc theo dãy núi này, cắt đường cao tốc Bắc Nam Quốc lộ 1A tại mép bờ biển. Phía biên kia biển Đông khoảng 300km là đảo Hải Nam Trung Quốc, nơi có căn cứ tàu ngầm hạt nhân quan trọng nhất cuả Trung Quốc, căn cứ hải quân lớn nhất bờ tây Thái Bình Dương. Không khó để thấy, nếu nối vùng kiểm soát từ Hải Nam qua Vũng Áng, Vịnh Bắc bộ hoàn toàn chỉ còn là biển nội địa. Toàn bộ miền Bắc Việt Nam không còn lối ra. Với một chiều dài chưa đầy 50 km, trong bối cảnh phương tiện quân sự hiện đại hiện nay, không đầy nưả tiếng, Hoành Sơn bị kiểm soát, toàn bộ miền Bắc Việt Nam hoàn toàn bị cô lập. Với gần 100.000 quân chính quy thường trực tại toàn tuyến biên giới 1640km và một lực lượng dự bị sẵn sàng được huy động lên tới 2, 5 triệu, khi đường cao tốc Vân Nam Hà nội Hải phòng hoàn thàn cuối năm nay, đường cao tốc nối Nam Ninh, Lạng Sơn Hà nội Hải Phòng đang hoàn thiện, sau một lọa tên lửa mang đầu đạn hạt nhân xuống Hà Nội, không đầy 3 tiếng sau, quân lính Trung quốc đã tràn ngập lãnh thổ. Kế hoạch xâm chiếm miền Bắc Việt Nam có thể nằm trong kế họach có từ thời Mao, với danh nghĩa đoạt lại vùng lãnh thổ vốn thuộc Trung Quốc trước khi ký giao cho Pháp trong Hiệp định Pháp Thanh năm 1885. Vũng Áng và Trường Sa đều là chi tiết thuộc kế hoạch này.

Ai có thể phê duyệt, cấp phép đầu tư và cấp phép thuê đất. Danh nghĩa là Đài Loan, nhưng thời gian thuê đất là 70 năm trong khi Đảng cộng sản Việt Nam vẫn tuyên bố công nhận Một Trung Quốc, Đài Loan chỉ là một tỉnh, sẽ phải về Trung quốc khi làm hết vai trò gián điệp hai mang. Hơn 16.000 lao động, nhưng hơn 11.000 lao động đến từ Trung Quốc, trong đó có hơn 40% lãnh đạo chủ chốt các công ty lớn là người

Trung quốc đại lục. Một lãnh thô riêng 22.700 ha, bốn bề tường kín bao bọc, tháp canh cao 32m, xây cả Nhà thờ phụng.

Quy mô lớn như vậy, tầm quan trọng an ninh quốc phòng lớn như vậy, nhưng lại chỉ do một nhúm người trong bộ chính trị đảng cộng sản quyết định. Dự án này nằm trong chủ trương "Hiệp định về mở rộng và đi sâu hợp tác kinh tế thương mại song phương", "Hai hành lang, một vành đai kinh tế", phát triển các dự án quan trọng, cùng với Bô xít Tây nguyên, được ký kết giữa Tổng Bí thư Nông Đức Mạnh và Tổng Bí thư, Chủ tịch Hồ Cẩm Đào, trong tuyên bố chung ngày 17 tháng 11 năm 2006.

Cái bộ Chính trị này, thủ phạm của cái tội tày đình trên kia gồm 14 vị, chúng ta ghi tên họ ra đây để đừng bao giờ quên:

Nông Đức Mạnh, Nguyễn Minh Triết, Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, Trương Vĩnh Trọng, Nguyễn Sinh Hùng, Phạm Gia Khiêm, Phùng Quan Thanh, Lê Hồng Anh, Phạm Quang Nghị, Lê Thanh Hải, Nguyễn Văn Chi, Hồ Đức Việt, Tô Huy Rứa.

Dự án Vũng Áng được ký duyệt có thể vì ngu dốt, có thể do tối mắt vì tham, cũng có thể do cả hai, vừa ngu dốt vừa tham.

Hãy nghe tiếng dân

Cá chết trắng biển suốt một dải miền Trung mà lãnh đạo đảng làm ngơ. Các ngài có thể giả câm giả điếc, các ngài có thể cố tình bao che lấp liếm, bao che cho chính những mụn nhọt trên thân thể các ngài, bao che cho anh bạn láng giềng nham hiểm độc ác của các ngài, nhưng trước mặt dân, trên thân thể các ngài không có quần áo.

Ngày 01/05/2016, Hà Nội có 2000 người xuống đường. Tp HCM có gần 5000 người xuống đường. Chưa bao giờ có những cuộc xuống đường nào rầm rộ như thế. Từ những vụ công an nhổ nước bọt vào mặt

dân, công an dùng võ thuật quật ngã vỡ đầu một thanh niên bán rong trên viả hè, công an ném mắm tôm vào người ủng hộ các ứng viên tự do...

Người ta đang chứng kiến xuất hiện một người dân Việt Nam khác. Đó là loại người dân không sợ công an nữa, người dân không còn sợ bạo quyền nữa.

Hãy nghe đi, hàng ngàn người trên đường phố hai đầu đất nước họ hô vang "Chúng tôi chọn cá, không chọn thép", "Formosa cút khỏi Việt Nam". "Đả đảo Trung quốc xâm lược", "đả đảo những kẻ phá hoại môi trường". Phía sau hàng nghìn người này là hàng triệu người khác. Phiá sau những khẩu hiệu kia là những câu, "đả đảo đảng cộng sản", "Hãy phế truất đảng cộng đi". "Đảng cộng sản bán nước cho Trung Quốc".

Cá chết, và khi hỏi tại sao cá chết, người ta nghĩ đến chuyện chế độ nô lệ.

05/05/2016

Cá chết miền Trung Việt Nam nhưng bàn tay gây tội nằm ở Bắc Kinh

Tổng thống Mỹ OBAMA sẽ tới thăm Việt Nam từ ngày 22/05/2016 tới ngày 25/05/2016. Trong chuyến thăm lịch sử này, một loạt Hiệp định quan trọng có thể sẽ được ký kết, trong đó quan trọng nhất là lệnh dỡ bỏ cấm vậ vũ khí sát thương. Tất cả các nước trên thế giới đều rất quan tâm, ủng hộ. Nhưng có một nước, vừa tức giận vừa lo sợ. Đó là Trung Quốc.

Phá bằng được liên kết Việt Mỹ

Cá chết dọc bờ biển miền Trung, nguồn sống và môi trường sinh thái bị huỷ hoại sẽ làm dân phẫn nộ. Biểu tình dứt khoát nổ ra. Lo sợ chế độ sụp đổ, chính quyền dứt khoát đàn áp. Đàn áp người dân bộc lộ ôn hoà vì bảo vệ môi trường là vi phạm nhân quyền. Nhân quyền là điều kiện bắt buộc để Quốc hội Mỹ phê chuẩn quyết định dỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí sát thương cho Việt Nam.

Huỷ bỏ hoàn toàn cấm vận vũ khí, thực chất là bước cuối cùng để tới một Hiệp định Đối tác chiến lược giưã hai quốc gia cựu thù Việt Mỹ.

Nếu lệnh cấm vận vũ khí sát thương được hủy bỏ, Hiệp định Đối tác chiến lược được ký kết thì Hợp tác quốc phòng và an ninh chung sẽ không còn bị Ý thức hệ hay Thể chế chính trị ngăn cản, có khả awnh thành hiện thực.

Nỗi lo sợ mất chế độ được dỡ bỏ. Hàng loạt những hiệp định hợp tác quy mô lớn sẽ đi vào thực chất. Hiệp định hỗ trợ hạt nhân cho nền Quốc phòng, cho nền Kinh tế và Khoa học kỹ thuật có khả năng hiện thực.

Siêu cảng Cam Ranh có thể sẽ trở thành siêu căn cứ hải quân của Mỹ. Biển Đông sẽ không không còn khả năng lọt vào tay Trung Quốc. Giấc mơ Lưỡi Bò của Mao tan vỡ. Kế hoạch "đưa 500 triệu bần nông Trung Quốc xuống Đông Nam Á" thất bại. (xem Lời nguyền láng giềng cuả cùng người viết). Kế hoạch vũ trang Hoàng Sa, Trường Sa phá sản, công sức và thiết bị vũ khí đã đầu tư hết sức tốn kém, sẽ trở thành vô dụng. Trước sức mạnh hơn hẳn cuả Mỹ, trong tình huống chiến tranh, những hàng không mẫu hạm không di chuyển được này sẽ dễ dàng bị xoá sổ chỉ trong một vài giây. Chúng sẽ không còn dùng được vào việc gì, nhưng duy trì thì tốn kém, chảy máu đôla suốt ngày đêm.

Cứ theo trình tự lôgíc này, thì rõ ràng Trung Quốc sẽ phải phá liên kết Việt Mỹ bằng mọi giá. Chuyến đi cuả OBAMA phải bị thất bại. Không thể để lệnh Dỡ bỏ cấm vận vũ khí sát thương được thực hiện.

Vì vậy, cá phải chết vào tháng tư. Biểu tình phải nổ ra và Chính phủ phải đàn áp thật thô bạo vào đầu tháng năm. Quốc Hội Mỹ sẽ phải xét lại quyết định dỡ bỏ lệnh cấm vận trước khi OBAMA sang Việt Nam vào cuối tháng 5/2016.

Theo tính toán ày, Formosa phải nhận được lệnh xả thải ồ ạt với hàm lượng hoá chất độc đủ để gây cá chết, đầu tháng tư.

Cùng một lúc, phối hợp với Formosa, tàu đánh cá trá hình được lệnh thả hoá chất độc xuống vùng biển ngoài khơi khu vực Vũng Áng.

Và những gì phải xảy ra, đã xảy ra.

Ngày 2/04, Tuần duyên Hải phòng bắt một tàu chở dầu ededTrung Quốc tại phía đông đảo Bạch Long Vĩ cách hải Phòng 70 km, sâu trong hải phận biển Việt Nam. Thuyền trưởng tàu khai nhận "chuyển dầu cung cấp cho các tàu đánh cá". Ngoài 100 tấn dầu công khai cho khám xét, ai có thể biết chiếc tàu này còn chở cái gì và cung cấp cái gì nữa!? Và tại sao lại "cấp dầu cho tàu đánh cá" trong hải phận Việt Nam?

Ngày 5/04/2016, Biên phòng Quang Bình phát hiện nhiều tàu Trinh sát Trung Quốc giả dạng tàu cá vào sâu trong hải phận Việt Nam.

Ngày 05/04/2016, ngư dân Hà Tĩnh phát hiện 5 tàu đánh cá Trung Quốc thả cái gì đó xuống biển rồi bỏ đi.

Từ ngày 06/04 cá bắt đầu chết nổi trên biển, sát khu vực Vũng Áng. Tới ngày 21/04/2016 thì cá đã chết trắng một dải 250 km bờ biển miền Trung, từ Hà Tĩnh tới Thừa Thiên Huế.

Ngày 07/04/2016, Biên phòng Quảng Bình bắt 6 chiếc tàu cá Trung Quốc đánh bắt trái phép trên vùng biển cách bờ 20 hải lý.

Trang Elitereaders tố cáo đầu tháng 5/2016, Trung Quốc cho tàu đánh cá thả hoá chất độc giết chết cá và xua đuổi ngư dân quanh vùng đảo Thị Tứ (Pagsa) đang do Philipinnes kiểm soát. (http://www.elitereaders.com/)

Như vậy, thủ phạm đứng phía sau vụ cá chết ở Vũng Áng và ngoài khơi vùng biển Hà Tĩnh, Quảng Bình có thể khẳng định không ai khác là Trung Quốc, là Trung Nam Hải và Bộ chính trị đảng cộng sản Trung Quốc.

Có một mối liên hệ giữa ban lãnh đạo Tập đoàn Formosa và nhà cầm quyền Bắc Kinh. Nhưng bản chất mối liên hệ này là như thế nào? Nếu ban lãnh đạo này dù là người Đài Loan, nhưng chịu sự chỉ đạo cuả nhà cầm quyền Trung Quốc, nói cách khác, hoặc bị mua, hoặc là gián điệp Trung Quốc trá hình thì sao, điều gì có thể xảy ra? Tất cả các dự án đứng tên nhà đầu tư Đài Loan trên cả nước sẽ là cùng một khuôn mẫu như vậy không? Và nếu đây là một âm mưu, một thủ đoạn, thì sẽ thấy rằng, tất cả các dự án trồng rừng trên suốt 10 tỉnh biên giới, đứng tên nhà đầu tư Hồng Kông, cũng chỉ là chuyện "đầu dê thịt chó".

Việc chuyển nhượng cổ phần nhà máy, cổ phần toàn bộ Dự án Vũng Áng từ Tập đoàn Formosa cho các Tập đoàn Thép Trung Quốc, theo như tin đồn đoán, thực chất là một thủ đoạn qua mắt công đoạn kiểm duyệt Dự án. Bằng thủ đoạn này, các dự án có quy mô và vị trí địa lý quan trọng, do Singgapore, Nam Hàn, Thái Lan, hay bất cứ nhà đầu tư nào, đều có thể bị Trung Quốc mua lại, bằng rất nhiều tiền.

Đúng là có biểu tình, và cũng đúng là có đàn áp biểu tình. Nhưng hai lần biểu tình, chỉ lần thứ hai bị đàn áp, và đàn áp dã man, có máu đổ và có phụ nữ, trẻ em bị đánh. Cựu tù nhân lương tâm nổi tiếng Phạm thị Thanh Nghiên bị bắt cùng với chồng và bị đánh" không hiểu sao cứ nhè đầu mà đánh".

Như vậy, có chủ trương không đàn áp ở lần biểu tình lần thứ nhất ngày 1/05/2016, và có chỉ đạo đàn áp, cố tình gây thương tích tại cuộc biểu tình lần thứ hai ngày 8/05/2016. Tại sao? Có hai phe trong đảng? Phe đàn áp là ai? Phe này nhận lệnh từ Trung Nam Hải phá quan hệ Việt Mỹ?

Ở Hà nội, mặc dù công an gây khó khăn, phá bằng được biểu tình, nhưng không có đàn áp bằng vũ lực. Ở Sài Gòn, đã có đổ máu, nhưng đàn áp dân là công an hay côn đồ đội lốt? Ai là người thuê côn đồ, cảnh sát hay Vạn Thịnh Phát-một Tập đoàn Bất động sản người Việt gốc Hoa lớn nhất Việt Nam, đóng tại Sài gòn? Có mưu đồ một viên đạn bắn hai chim, phá Hiệp định Việt Mỹ và lợi dụng để hạ bệ uy tín bí thư Đinh La Thăng?

Rất khó trả lời được hết các câu hỏi này. Nếu có hai phe trong đảng thì phe bán nước thân Tàu đã nhận lệnh phải phá hỏng chuyến công du của tổng thống Mỹ OBAMA. Và chắc chắn chưa thể dừng ở vụ cá chết này. Trước, trong và sau chuyến đi này sẽ còn nhiều trò diễn khác nữa.

Xa hơn là gì?

Nhưng những suy đoán trên kia dù có thể không quá sai, thì cũng chỉ đúng với sự kiện sắp xảy ra là chuyến thăm cuả tổng thống Mỹ OBAMA, một sự kiện được dự kiến từ tháng 7/2015, đã bị hoãn một lần vào cuối tháng 11/2015, và chỉ mới được khẳng định lại vào tháng 3/2016.

Trong khi đó, 90% các dự án tổng thầu EPC lọt vào tay Trung Quốc từ hơn 10 năm nay, gần 400, 000 ha rừng đầu nguồn thuộc 10 tỉnh biên giới rơi vào tay nhà đầu tư Hồng Kông và nhà đầu tư Trung Quốc, từ những năm 2010 và thuê trong 50 năm. Khu Công nghiệp Vũng Áng được Đài Loan đầu tư từ 2008. Bôxít Tây nguyên được đầu tư từ 2007. Nửa phía đông đảo Trường Sa bị chiếm từ tay chính quyền Việt Nam Cộng hoà năm 1974. Đảo đá Gạc ma bị đánh chiếm năm 1988. Bảy đập nước khổng lồ đã được xây trên sông Lan Thương, dòng chính của thượng nguồn sông Mêkông từ 2005, đang thi công hai đập phía thượng nguồn, và chuẩn bị xây tiếp ba đập nữa dưới hạ nguồn sông Lan Thương, giáp ngã ba biên giới.

Tất cả những hành động này đương nhiên có một mục tiêu lớn hơn, xa hơn. Mục đích của Trung Quố thâm độc hơn.

Tới 15/04/2016 đã có 13/13 tỉnh thuộc đồng bằng sông Cửu Long và miền tây Nam bộ công bố tình trạng hạn hán và xâm nhập mặn nghiêm trọng.

"Hạn hán và xâm nhập mặn đã khiến 338.849 hộ dân, 20 triệu người tại khu vực Nam Trung Bộ, Tây Nguyên và đồng bằng sông Cửu Long bị thiếu nước sinh hoạt; 240.215 ha lúa, 18.335 ha hoa màu, 104.106 ha cây công nghiệp; 4.641 ha thủy sản bị thiệt hại. Ước tính tổng thiệt hại lên đến 5.600 tỷ đồng. Dân phải mua 200, 000đ một m3 nước sông. Chỉ riêng hai tỉnh Kiên Giang và Sóc Trăng đã có hơn 40.000 người bỏ quê đi làm ăn xa trong điều kiện túng quẫn.

Tại các tỉnh đồng bằng sông Cửu Long, phạm vi xâm nhập mặn vào đất liền sâu nhất lên đến hơn 90 km (chưa từng xuất hiện trong lịch sử quan

trắc xâm nhập mặn), độ mặn lớn nhất tại các khu vực lớn hơn và vào sâu trung bình nhiều năm từ 10-25 km".(báo Đại Kỷ nguyên)

Ngày 16/03/2016 Chính phủ Việt Nam đã gửi công hàm đề nghị Chính phủ Trung Quốc xả nước hồ chứa thủy điện ở thượng nguồn sông Mekong. Chính phủ Trung Quốc đồng ý xả nước thượng nguồn sông Mekong từ 15 tháng 3 năm 2016 đến 10 tháng 4 năm 2016 với lưu lượng xả 2.190 m3/giây.

Ông Lê Anh Tuấn, Phó viện trưởng Viện Nghiên cứu Biến đổi Khí hậu từ Đại học Cần Thơ nhận định: "Lượng nước xả như vậy khi đến Đồng bằng Sông Cửu Long không còn bao nhiêu nữa.Vì thế, khi nước đến Đồng bằng Sông Cửu Long sẽ không đủ để đẩy mặn được. Tính toán của chúng tôi cho rằng nếu cần đẩy mặn, thì nước tới Đồng bằng Sông Cửu Long cũng ít nhất phải từ 10.000m3/giây mới có thể đẩy mặn hiệu quả trong hoàn cảnh này".

Như vậy, số phận 13 tỉnh đồng bằng sông Cửu Long, 47% diện tích lúa, 56% sản lượng lúa cả nước, và 90% lượng gạo xuất khẩu, 60% sản lượng thuỷ hải sản xuất khẩu, trong năm nay sẽ mất trắng, và từ nay về sau sẽ hoàn toàn phụ thuộc lòng tốt cuả Trung Quốc. Việt Nam sẽ không phải là nước đứng thứ hai thế giới về xuất khẩu gạo. Đồng bằng sông Cửu Long sẽ khó vượt qua ngưỡng đói và khát.

Trung Quốc xả nước, nhưng không nhằm cứu đồng bằng sông Cửu Long, mà nhằm nhắc lãnh đạo Việt Nam về "lời nguyền láng giềng". Núi liền núi, sông liền sông.

Có một cuộc chiến tranh đang được chuẩn bị một cách khẩn trương?

Trung tướng Nguyễn Quốc Thước cảnh báo: “Vấn đề xa hơn mà tôi muốn đề cập là an ninh quốc gia chứ không đơn thuần chỉ là chuyện cá chết, không phải chỉ là một chất thải nào đó vượt quá quy chuẩn cho phép.

Tiến sỹ Lê Viết Khuyến, chuyên gia địa vật lý biển, từng có 17 năm làm việc trong quân đội Việt Nam, nói:

“Tôi nghĩ còn một lý do nữa, không loại trừ, đấy là lý do phía đối phương cố tình tác động lên các yếu tố về môi trường của Việt Nam, gồm phần đất liền, phần nước và cả phần khí quyển, có yếu tố cố tình, gây ra những thiệt hại to lớn, có tác động lớn lên phát triển kinh tế, các chiến lược phát triển kinh tế của Việt Nam."

Đường nào thì cũng mất.

Trung Quốc là xuất sứ của môn cờ vây, một trò chơi chiếm đất. Môn cờ này phát triển tư suy lấn chiếm lãnh thổ của đối phương. Để hiểu tư tưởng bành trướng của người Trung Quốc, không thể không hiểu cờ vây.

Cờ vây là môn cờ cổ, sản phẩm của riêng trí tuệ Trung Hoa, được người Trung Quốc chơi từ hơn 4000 năm. Tương truyền rằng, một lần ngủ mơ, Vua Nghiêu thấy mình đang xem Hoàng Đế(một vị trong Ngũ đế đầu tiên cuả lịch sử Trung Hoa) chơi cờ với vị tiên Dung Thành. Đó là một bàn cờ được kẻ thành ô, và các quân cờ trắng đen. Nhà vua thỉnh cầu Tiên ông dạy cho mình. Đang thích thú chơi thì giật mình tỉnh dậy, lòng luyến tiếc. Bèn cố nhớ lại, rồi dần dà bổ khuyết luật lệ và sáng tạo ra môn cờ. Nhà vua gọi nó là môn cờ vây, vì mục đích cuả trò chơi là vây chiếm lãnh thổ, và đoạt người cuả đối phương bị nhốt trong vòng vây. Sau đó, cờ vây được thái tử Đan Chu truyền bá khắp thiên hạ.

Cờ vây phát triển dần từ bàn cờ 13x13 ô, đời nhà Liêu, tăng dần lên 15x15, nhà Đường, nhưng 17x17 từ thời Đông hán, Bàn cờ chuẩn cho đến hiện nay 19x19 ô, tìm thấy từ đời nhà Tuỳ. Số nước biến hoá cuả môn cờ này được coi là vô hạn, gấp hàng triệu lần so với cờ vua của châu Âu. Nhà vô địch cờ vua thế giới Emanuel Lasker đã nói: "Cờ vua chỉ hạn chế cho nhân loại sống trên Trái Đất, trong khi cờ vây vượt khỏi

thế giới này. Nếu một hành tinh nào có những sinh vật có lý trí thì ở đó họ phải biết đánh cờ vây."

Cờ vây có mục đích là chiếm càng nhiều đất càng tốt, bắt được càng nhiều quân cuả đối phương càng tốt. Người thắng cuộc là người buộc được đối phương không còn lối đi và mất hết quân để giải vây. Đây là một môn cờ phát triển tư duy chiến tranh. Đặc biệt là chiến tranh xâm lược và bành trướng lãnh thổ.

Người chơi cờ vây thường tính trước nhiều nước không chỉ cho một nhóm quân mà có thể cả chục nhóm quân nằm xen kẽ phức tạp trên bàn cờ. Từ đó, cờ vây còn được nhìn nhận không phải là một chiến trường đánh phá, tiêu diệt mà còn là một dạng kiến thiết, xây dựng, khai phá, mở rộng phạm vi. Người thắng cuộc luôn là người có khả năng tính trước được nhiều nước nhất. Nhưng yếu tố dẫn đến chuyển bại thành thắng lại là yếu tố bất ngờ và mạo hiểm.

Mao Trạch Đông từng nói từ năm 1939 “Sau khi đánh bại triều đình nhà Thanh, các nước đế quốc đã chiếm các lãnh địa phiên thuộc của Trung Quốc: Nhật chiếm Triều Tiên, Đài Loan, Lưu Cầu, quần đảo Bành Hồ và Lữ Thuận - Anh chiếm Miến Điện, Butan, Hồng kông- Pháp chiếm An Nam…”.

Rồi năm 1963, Mao nhắc lại quyết tâm của ông ta: "Tôi sẽ làm chủ tịch của 500 triệu bần nông tràn xuống Đông nam châu Á".

Nếu không thể tin được rằng người Trung Quốc là những người thích đuà, và thừa nhận với nhau một đặc tính của người Trung Quốc là thâm hiểm, thì phải hiểu rằng phiá sau những lời nói này là hàng trăm nước đi cuả môn cờ vây, một kế hoạch được vạch ra từng bước bởi một bộ tham mưu thâm thuý nhất cuả tinh hoa Trung Hoa.

Và chuyện cá chết hôm nay ở biển miền Trung Việt Nam, chuyện đồng bằng sông Cửu Long không còn nước v.v... chỉ là chuyện phần nổi cuả tảng băng chìm.

Và nếu biết như vậy, tin như vậy thì người bi quan sẽ tự nhủ, đường nào cũng mất, tình thế đã không thể đảo ngược. Không có cách nào giữ được nước nữa rồi. Một thời kỳ Bắc thuộc nữa sắp đến rồi.

Đây là tâm trạng của vị tiến sỹ già Hà Sĩ Phu:

"Nhưng ác ở chỗ nước ta bị cái sức nén ngoại lai. Nếu nền CS ở Việt Nam thua, nếu Việt Nam có đa nguyên đa đảng thì kế hoạch xâm lược của Trung quốc hỏng ăn, lập tức nó đưa quân sang ngay, tình huống mất nước có thể đến ngay lập tức. Vậy trớ trêu là đừng chống đảng, cứ để đảng từng bước nhượng bộ Tàu thì sẽ mất nước từ từ, nếu dân chủ thắng lợi biết đâu nguy cơ mất nước sẽ đến ngay lập tức. Với tư duy lạnh lùng cứ đặt ra những tình huống như thế."

Liên minh với Mỹ.

Để đất nước đến tình trạng hôm nay, trước hết là Hội nghị Thành đô, là sự quỳ gối cuả bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam, mà người chịu trách nhiệm cao nhất là Lê Đức Anh, sau đó là Nguyễn Văn Linh, Đỗ Mười. Sự quỳ gối cầu xin đã buộc phải nhượng bộ, phải buộc chịu thua thiệt bất bình đẳng. Hậu quả là mất đất, mất biển, mất người.

Tiếp đến là một tư duy bệnh tật "làm bạn với tất cả", nhốt tất cả tốt xấu, trắng đen, bạn thù vào một giỏ. Kết quả là không còn ai thực là bạn. Vì khi thế giới còn tốt, xấu, còn bạn, thù, thì bạn cuả kẻ thù không thể là bạn. Nếu anh tin lời kẻ thù cuả tôi, thì ít nhất, tôi không thể nói thật với anh. Nếu với loại người nào cũng tiếp, thì cái này gọi là "điếm mười phương".

Chủ trương "ba không" là một chủ trương ngu xuẩn. "Không liên minh với bất cứ nước nào, không để nước nào đặt căn cứ quân sự, không liên kết với này chống lại nước khác". Việt Nam là một nước nhỏ, nghèo tài nguyên và lạc hậu về trình độ phát triển. Việt Nam tự thân không đủ năng lực để tự bảo vệ độc lập trước một siêu cường, có sức mạnh hơn

hẳn hàng nghìn lần, như Trung Quốc. Một thực tế khách quan là Việt Nam ngoài tập hợp cao nhất sức mạnh nội lực, phải tranh thủ và kết hợp được các sức mạnh bên ngoài. Trong quan hệ quốc tế, quyền lựa chọn liên minh không phải là quyền của nước nhỏ. Chỉ có nước lớn mới là người có quyền lựa chọn đồng minh.

Một nước nhỏ, đặc biệt là một nước nhỏ bên cạnh và chịu áp đe dọa chủ quyền thường xuyên cuả một nước lớn như Việt Nam với Trung quốc, cố gắng tự bảo vệ bằng các chi phí chạy đua không thể có giới hạn và không thể dừng, sẽ làm quốc gia kiệt quệ và tất yếu bị tiêu diệt. Cần phải được giải thoát khỏi đe doạ chủ quyền để tập trung năng lực vào phát triển. Các quốc gia nhỏ như Nam Hàn, Nhật Bản đã đi như vậy để trở thành siêu cường hoặc được cư xử như một siêu cường.

Tự trói và tự cô lập mình trong khi tự thân không thể chống đỡ trước hiểm hoạ mất nước chính là điều mà những kẻ luôn âm mưu thôn tính Việt Nam đang cầm quyền ở Bắc Kinh mong muốn. Những kẻ đang hô hào ba không tại Việt Nam, cần phải được điều tra động cơ bán nước.

Trung quốc muôn đời thèm khát lãnh thổ, chiếm đất thiên hạ để nhập vào Trung quốc, mở rộng và bành trướng cương giới. Càng thân cận với Trung Quốc chỉ càng bị nuốt dần từng tí cho đến hết. Vì vậy, một chính sách cần và đủ cho Việt Nam là lánh xa và cách ly hoàn toàn với một Trung Quốc cộng sản, một Trung Quốc độc tài. Tư tư<owrng bành trướng đại hán chỉ có thể thay đổi khi Trung Quốc trở thành một nền dân chủ thực sự.

Người Mỹ, nước Mỹ không có thèm khát lãnh thổ. Người Mỹ, nước Mỹ không có nhu cầu chiếm đoạt đất đai. Nước Mỹ là quốc gia toàn cầu, không có biên giới lãnh thổ. Tư duy Mỹ là tư duy toàn cầu, không tham lam ích kỷ và nhỏ mọn như Trung Quốc. Sức mạnh Mỹ là sức mạnh toàn cầu, cả về khoa học kỹ thuật, tính sáng tạo và khả năng đổi mới, lẫn sức mạnh quân sự, vĩnh viễn không bao giờ có đối thủ. Tiếng Mỹ (tiếng Anh), là ngôn ngữ toàn cầu, tiền Mỹ, đồng đôla là đồng tiền toàn cầu. Google, Facebook là ngôi nhà toàn cầu.

Ghép làm một với Mỹ là con đường hợp quy luật khách quan, hoà nhập vơi cộng đồng chung của thế giới, là xu thế tất yếu, là con đường dẫn đến tiến bộ và thịnh vượng. Trước hết và trên hết là ngay lập tức chặn bàn tay nham hiểm, tham lam cuả Đảng cộng sản Trung Quốc.

Nỗi lo của những trí thức Việt Nam chân chính như tiến sĩ Hà Sĩ Phu sẽ được giải. Nếu làm cho chế độ độc đảng cộng sản Việt Nam sụp đổ, thì ngay lập tức Trung Quốc sẽ tràn sang, hiểm hoạ mất nước ập đến ngay lập tức, nhưng để cho chế độ độc đảng cộng sản này tồn tại, thì nước sẽ mất từ từ, từng tí một, trước sau, sớm hay muộn cũng mất.

Lời giải bài toán này là liên minh với Mỹ, nếu có thể thì liên minh cả với Nhật, với Ấn Độ, với Liên hiệp châu Âu, với Úc.. và chỉ nhằm để chống Trung Quốc cộng sản.

11/05/2016

Có quyền mừng không?

Lệnh cấm vận vũ khí sát thương đã được dỡ bỏ. Tổng thống Mỹ OBAMA đã công bố ngay ngày đầu tiên đến Hà Nội, sáng 23/05/2016. Lịch sử quan hệ Việt Mỹ có thể bắt đầu một chương mới. Liệu có thể ăn mừng không?

Lệnh cậm vận vũ khí của Mỹ bắt nguồn từ sự kiện vịnh Bắc bộ năm 1964. Chế độ cộng sản Bắc Việt chính thức trở thành kẻ thù chiến tranh của Hợp Chủng quốc Hoa Kỳ. Cuộc chiến tranh uỷ nhiệm giữa hai hệ thống chế độ, đại diện hai hệ thống tư tưởng toàn cầu bắt đầu, bằng những cuộc ném bom miền Bắc Việt Nam. Thắng hay bại trong cuộc chiến này không chỉ là thắng bại của ưu thế quân sự mà chủ yếu bị gắn vào biểu tượng thắng bại của ý thức hệ Dân chủ và ý thức hệ Cộng sản.

Theo G.S Zach Abuza từ Học viện Chiến tranh Hoa Kỳ, lệnh cấm vận với Việt Nam chính thức được áp dụng năm 1975, nhưng nâng mức, khi Việt Nam đưa quân vào Cămpuchia năm 1978, danh nghĩa tiêu diệt Pon Pot, nhưng sau đó có mưu đồ chiếm đóng.

Lệnh cấm vận hoàn toàn đối với Việt Nam được Quốc hội Mỹ phê chuẩn và được đưa vào luật năm 1984, Quy định Buôn bán vũ khí quốc tế (ITAR, International Traffic in Arms Regulations) liệt Việt Nam vào danh sách các quốc gia bị cấm mua bán vũ khí với Mỹ và các đồng minh quân sự của Mỹ. Luật này áp dụng cho các quốc gia kẻ thù của Mỹ, các chế độ được luật pháp Mỹ coi là khủng bố, chống lại dân chủ. Dù năm 1995 hai nước đã bình thường hóa quan hệ ngoại giao nhưng lệnh cấm vận vũ khí vẫn không được dỡ bỏ và kéo dài tiếp hơn 20 năm qua. Dấu mốc lần này thực sự là điều mà cả hai bên cùng mong muốn.

Như vậy, cấm vận vũ khí không phải có tuổi 41năm (từ sau chiến tranh năm 1975), mà là 48 năm.Gần nửa thế kỷ là kẻ thù, nay trở thành bạn.

Đúng là "Trời còn để có hôm nay, tan sương đầu ngõ, vén mây giữa trời". Chúng ta có quyền ăn mừng cho cuộc tan sương này.

Sự sụp đổ của ý thức hệ.

- Chiến tranh lạnh kết thúc từ sau sự sụp đổ cuả hệ thống XHCN thế giới cùng lúc với sự sụp đổ và tan rã cuả Liên bang cộng hoà XHCN Xô Viết năm 1991, nhưng chủ nghĩa cộng sản thế giới vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Đảng cộng sản vẫn còn cầm quyền ở Trung Quốc, Triều Tiên, Cuba và Việt Nam. Những nước này đương nhiên là những nước mà luật pháp Mỹ xếp cùng phía với các quốc gia như Iran, Triều Tiên, Libye của Kadhafi, Irak cuả Sadam Hussein, Alqueda, IS...là những quốc gia hay tổ chức khủng bố, nặng hơn là kẻ thù của nhân loại, là đối tượng phải bị tiêu diệt.

Trong số những quốc gia này, Việt Nam là nước đầu tiên và độc nhất cho tới nay được Mỹ huỷ bỏ lệnh cấm vận. Một cách gián tiếp, Hoa kỳ không còn coi Việt Nam là nước có khác biệt ý thức hệ. Luật pháp Mỹ quy định Mỹ chỉ được bán vũ khí cho các quốc gia bạn. Mỹ bán vũ khí cho đồng minh và cấm các đồng minh bán cho bên thứ ba, nếu bên thứ ba không phải là bạn. Nhật và Israel không thể bán vũ khí cho Việt Nam, nếu Việt Nam không được coi là quốc gia bạn. Từ nay, Việt nam có thể mua vũ khí Mỹ, vũ khí Nhật, vũ khí Israel, cuả bất cứ nước nào thuộc khối NATO, vì Việt Nam là bạn của Mỹ. Việt Nam không thuộc hệ thống tư tưởng đối kháng.

- Việc dỡ bỏ lệnh cấm vận này, sau khi được Quốc Hội Mỹ thông qua, được luật hóa, sẽ mở ra một chương hoàn toàn mới cho quan hệ hai nước. Việt Nam không bị coi là quốc gia thù địch. Thể chế chính trị độc đảng cộng sản của Việt Nam chính thức được luật pháp Mỹ thưa nhận, bình đẳng và có đầy đủ quyền và pháp nhân như mọi thể chế chính trị khác mà nền dân chủ Mỹ thưa nhận. Đây là điều mà những nhà lãnh đạo của chính quyền Hà Nội luôn luôn yêu cầu Mỹ mỗi lần có chuyến

thăm viếng, hay sự kiện phải ra tuyên bố chung, như một bảo đảm cho an toàn của chế độ.

Cùng với việc dỡ bỏ cấm vận vũ khí là sự dỡ bỏ nghi ky giữa hai chế độ, đặc biệt của nhà cầm quyền Hà nội với tâm lý lo sợ của một tư thế thấp kém và của một chế độ mong manh. Hà Nội sẽ bạo dạn hơn, tự tin hơn và cởi mở hơn trong các bước đi tiếp.Từ bình thường hóa quan hệ hoàn toàn tới quan hệ bạn bè, và từ bạn bè tới đồng minh là một quá trình, nhưng là quá trình liên kết tiệm tiến, không có phân cách rõ ràng về chất, cũng như không có ranh giới không gian và thời gian.

- Cùng với hủy bỏ lệnh cấm vận, những căn cứ địa cuối cùng của đối kháng ý thức hệ cũng được dỡ bỏ. Những kẻ cố thủ nhất, mù quáng nhất trong chế độ không còn đất để bám víu.Từ nay, những kẻ rao giảng chủ nghĩa láng giềng sẽ không còn chỗ đứng. Bốn tốt và mười sáu chữ vàng sẽ ít xuất hiện trên đài báo. Liên hoan thanh niên và sinh viên Việt Trung hàng năm sẽ không còn nội dung «liên hoan» nữa. Hội hữu nghị Việt Trung sẽ giảm biên chế và sẽ thu gọn kinh phí hoạt động. Những cụm từ “kẻ thù số một”, “kẻ thù trực tiếp”, “kẻ thù ngàn đời”...sẽ tái xuất hiện trên báo chí chính thống như thời ông Lê Duẩn.

- Hội thảo Lý luận Trung Việt giưã hai cơ quan nghiên cứu lý luận cao cấp của hai đảng, do một uỷ viên bộ chính trị phụ trách tuyên giáo dẫn đầu, gồm 50 cán bộ nghiên cứu cao cấp của hai đảng, được tổ chức luân phiên, một năm tại Trung Quốc, một năm tại Việt Nam là tổ chức có nguồn gốc ý thức hệ cộng sản, và có mục đích bảo vệ, tăng cường và phát triển ý thức hệ cộng sản.

Tổ chức này do chính Nguyễn Phú Trọng, nguyên bí thư Hà Nội kiêm chủ tịch Hội đồng lý luậnTrung ương là đồng sáng lập với phía Trung Quốc, và trực tiếp dẫn đầu đoàn Việt Nam dự Hội thảo lần thứ nhất năm 2003. Hội thảo gần đây nhất là hội thảo lần thứ XI, tổ chức ngày 17/06/2015 tại Thượng Hải, giữa Đinh Thế Huynh phía Việt Nam và Lưu Kỳ Bảo, uỷ viện bộ chính trị, bí thư TW, kiêm Trưởng ban Tuyên truyền TW đảng cộng sảng Trung Quốc.

Hội Thảo lý luận từ lâu là công cụ mà Trung quốc sử dụng để kiểm soát và khống chế bộ máy lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam, nhân danh bảo vệ trung thành với chủ nghĩa Mác Lênin và chủ nghĩa quốc tế cộng sản. Đặc biệt thông qua các hiệp định trao đổi và đào tạo hàng năm số lượng lớn cán bộ quản lý cao cấp, do đảng cộng sản Trung Quốc tổ chức tại Bắc Kinh và đài thọ kinh phí.

Cơ chế Hội Thảo lý luận hàng năm được cả hai đảng coi là nền tảng bảo vệ chế độ hai nước. Nó được coi như một loại Hiệp ước An ninh, cho phép quân đội hai nước, đều do đảng lãnh đạo tuyệt đối và trực tiếp, có thể được huy động, và can thiệp, trong trường hợp chế độ của nước này hay nước kia bị đe dọa. Hơn thế, những nhà lãnh đạo cả hai đảng đều có tham vọng là lãnh tụ của phong trào cộng sản quốc tế, ôm mộng khôi phục và lập lại được Quốc tế cộng sản. Đó là chiếc bình sứ mà Thường Vạn Toàn, bộ trưởng Quốc phòng Trung Quốc tặng cho Phùng Quang Thanh tại Giao lưu biên giới Trung Việt năm 2015, là «Đại cục» mà Tập Cận Bình răn đe giới tinh hoa Việt ngay tại hội trường Diên Hồng, Quốc Hội Việt Nam, tháng 11/2015.

Việc dỡ bỏ lệnh cấm vận là một khẳng định, rằng lợi ích quốc gia mới là thứ vĩnh viễn, ý thức hệ chỉ là thứ phù du. Rồi chúng ta sẽ chứng kiến sự biến mất không cờ không trống của cơ chế «Hội Thảo lý luận Trung Việt", mặc dù có thể không ngay lập tức. Ông Đinh Thế Huynh sẽ không cần kiêm chức Chủ tịch Hội đồng lý luận TW nữa. Trưởng ban tuyên giáo trẻ tuổi Võ Văn Thưởng sẽ mất cơ hội được đào tạo chuyên sâu về chủ nghĩa Mác tại các trường Đảng tại Bắc Kinh, và tránh được nhiễm máu Trung Quốc. Cây măng mà ông Nguyễn Phú Trọng hy vọng có lẽ không lớn lên thành loại tre giống ông và Đinh Thế Huynh. Lý luận Mác Lê sẽ chết cùng với lệnh cấm vận, vừa vì cổ hủ, vừa vì đảng không còn người, không còn người bị lừa.

- Chính Thời báo Hoàn cầu cũng thấy «...hiện tại với việc Mỹ dỡ bỏ hoàn toàn cấm vận vũ khí sát thương cho Việt Nam, một quốc gia theo thể chế xã hội chủ nghĩa, có thể thấy chiến lược ngoại giao của Mỹ

không còn bị "ý thức hệ hóa" như trước khiến người ta phải xem xét lại, nghiên cứu kỹ.

Cử chỉ này của ông Obama vừa nhằm mục đích để lại di sản ngoại giao trước khi rời Nhà Trắng, đồng thời còn tính toán đến chiến lược thúc đẩy chính sách xoay trục sang châu Á - Thái Bình Dương. Khi Mỹ cần gấp rút bao vây Trung Quốc trên Biển Đông, bất luận là ý thức hệ hay nhân quyền đều có thể nới lỏng hơn một chút."

- Dù lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam muốn hay không, việc dỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí không thể che đậy mục tiêu là nhằm chống lại Trung Quốc, nói một cách khác, khái niệm bạn thù, ít nhất trên lĩnh vực chủ quyền quốc gia, đã công khai xác định ai là bạn, ai là thù. Việt Nam đã hoàn toàn đoạn tuyệt sự trói buộc và chi phối của Trung Quốc, thậm chí chính thức lựa chọn đối đầu với Trung Quốc, dù chỉ trên vấn đề biển đảo. Lãnh đạo đảng cộng sản không muốn, có thể còn lo sợ, nhưng nhân dân Việt Nam thì mừng.

An ninh Quốc phòng và Biển Đông.

- Ông Obama nói «việc dỡ bỏ lệnh cấm vận là kết quả sự phát triển của quan hệ hai nước, không liên quan tới Trung Quốc và biển Đông», nhưng trên thực tế, không một ai không biết, động cơ chủ yếu dẫn hai nước Việt Mỹ tới sự tin cậy hôm nay là ý chí và nguyện vọng bảo vệ chủ quyền biển đảo của Việt Nam và chiến lược chuyển trục cuả Mỹ nhằm ngăn chặn âm mưu bành trướng cuả Trung Quốc. Đây là sự gặp gỡ của lợi ích quốc gia. Khi nói «không có bạn hay kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích quốc gia là vĩnh viễn», thì cũng có thể hiểu rằng mối quan hệ này có độ bền không thể ngắn, vì chủ quyền biển đảo là lợi ích vĩnh viễn của Việt Nam, và lợi ích gắn với tự do hàng hải quốc tế là lợi ích vĩnh viễn không chỉ của Mỹ, mà của tất cả các nước, trước hết là các siêu cường có trách nhiệm trên thế giới. Trong tình thế hiện tại, không một quốc gia nào có vai trò và sức mạnh thích hợp hơn Mỹ.

- Lệnh cấm vận vũ khí được dỡ bỏ cho phép Việt Nam có cơ hội hiện đại hoá trang bị vũ khí tự vệ. Mỹ sẽ cung cấp ngay cho Việt Nam 18 tàu tuần tra Metal Shark, Hải quân Việt nam có thể được trang bị máy bay trinh sát săn ngầm P-3C Orion. Sau đó là máy bay vận tải hạng nặng C-130 Hercules. Việt Nam có thể sẽ mua chiến đấu cơ hiện đại F-16. Hãng thông tấn Sputnik dẫn lời Jim Jatras- cựu quan chức Bộ Ngoại giao Mỹ cho biết, "tàu chiến ven bờ LCS và chiến đấu cơ F/A-18 nhiều khả năng sẽ là hai cái tên đứng đầu trong danh sách vũ khí mà Việt Nam có thể mua từ Mỹ sau khi Tổng thống Mỹ Barack Obama tuyên bố dỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí kéo dài 50 năm đối với Hà Nội". CH-47F là ứng viên để trang bị cho Lực lượng Đổ bộ đường không mới thành lập của Việt Nam.

Vũ khí sát thương được hiểu là loại vũ khí nhằm mục đích tối quan trọng là trực tiếp tiêu diệt nhanh chóng kẻ địch. Những vũ khí sát thương có uy lực lớn, sức công phá khủng khiếp và gây chấn thương nghiêm trọng hoặc thiệt mạng ngay tức khắc.

Trong chiến tranh thông thường, vũ khí sát thương là một con bài quan trọng để áp chế lực lượng đối phương và tung ra đòn quyết định giành chiến thắng cuối cùng. Việt Nam rất cần cho tình huống phải đối phó với chiến tranh xâm lược của Trung Quốc như tình huống xẩy ra tại các vùng biên giới phía Bắc năm 1979, hoặc như trận Gạc Ma.

Trước đây hồi tháng 8.2015, Nigeria từng được Mỹ dỡ một phần lệnh cấm vận vũ khí sau khi tổ chức khủng bố Boko Haram hoành hành quá mạnh ở quốc gia châu Phi này. Khi lệnh cấm được tháo bỏ, vũ khí Mỹ đã giúp Nigeria ngăn chặn Boko Haram phát triển quá mức.

Ai Cập cũng từng được Mỹ dỡ bỏ lệnh cấm mua vũ khí sau khi tổ chức khủng bố IS tăng cường "chân rết" khiến tình hình vô cùng nguy cấp. Sau cuộc điện thoại giữa ông Obama và người đồng cấp Sisi, Ai Cập đã được mua 12 chiến đấu cơ F-16, 20 tên lửa Harpoon và 124 tên lửa M1A1 Abrams hạng nặng nhằm tiễu trừ khủng bố.

- Theo New York Times, nếu chiến hạm Mỹ được phép vào Cam Ranh (nằm ở phía Tây của biển Đông), cùng với căn cứ ở Philippines (nằm ở rìa Đông), Mỹ sẽ tạo được thế gọng kìm trên Biển Đông, bao vây các căn cứ quân sự Trung Quốc dựng lên phi pháp. Giáo sư Alexander L.Vuving, Trung tâm nghiên cứu an ninh châu Á - Thái Bình Dương của Mỹ, nhận định: "Nếu xảy ra sự cố trên Biển Đông, Mỹ cần nhiều thời gian hơn để hiện diện trong khu vực so với Trung Quốc. Việc chiến hạm Mỹ thường xuyên ra vào Vịnh Cam Ranh rất thuận lợi cho Washington trong việc duy trì cân bằng quyền lực với Bắc Kinh".

Dỡ bỏ lệnh cấm vận cho phép Mỹ tận dụng cơ hội khai thác Cam ranh trong khi Nga đang còn "cân nhắc". Cam Ranh sẽ không trở thành căn cứ quân sự cuả riêng Mỹ, nhưng với ưu thế vũ khí và kinh phí, trong sự lúng túng do khó khăn kinh tế của Nga, Mỹ dễ dàng chiếm thế thượng phong. Hiện đã có Hiệp định lưu giữ thiết bị Mỹ tại Đà Nẵng. Sẽ không có từ "Căn cứ quân sự", nhưng thực chất là gì, và cách gọi như thế nào, chưa bao giờ là chuyện khó khăn đối với Hà Nội.

Sự có mặt thường xuyên và chiếm ưu thế của Mỹ tại Cam Ranh, (dù trên danh nghĩa chỉ do Mỹ không có khó khăn tài chính) sẽ biến âm mưu độc chiếm biển Đông bằng sức mạnh quân sự của Trung Quốc thành ảo tưởng. Trung Quốc đã rất tốn kém, cả tiền bạc lẫn uy tín quốc tế, chỉ để kiểm soát được biển Đông, biến đường lưỡi bò thành thực tại. Nhưng với sự có mặt cuả hải quân Mỹ tại căn cứ Subic Philippines và Cam ranh Việt Nam, quyền tự do hàng hải trên toàn bộ biển Đông là thực tế bất khả kháng.Tất cả những khí tài, những đầu tư tốn kém của Trung Quốc tại Hoàng Sa, đặc biệt tại Trường Sa sẽ trở thành vô dụng. Chiến tranh Trung Việt sẽ không bao giờ còn khả năng xảy ra.

- Tờ Hoàn Cầu Thời báo bằng tiếng Hoa có trụ sở tại Bắc Kinh chạy bài với tiêu đề "Obama không quên 'quây lưới' quanh Trung Quốc trước khi rời nhiệm sở".

"Các cựu thù không được châm ngòi mồi lửa trong khu vực" là tiêu đề của bài báo đăng trên tờ Trung Hoa Nhật báo ở Bắc Kinh.

Bài báo bình luận rằng "Mỹ đang sử dụng Việt Nam để đối trọng với sức mạnh ngày càng lớn của Trung Quốc, đặc biệt sau những căng thẳng gia tăng ở Nam Hải vì các tuyên bố chủ quyền của các nước này. Điều đó, nếu đúng, báo hiệu xấu cho hòa bình và ổn định khu vực, vì nó sẽ làm phức tạp thêm tình hình ở Nam Hải, và có nguy cơ biến khu vực này thành một mồi lửa xung đột...»

Nếu Hoàn Cầu Thời báo là phát ngôn cuả nhà cầm quyền Trung Quốc, thì một sự thật không che đậy, có thể xác định được, đó là đối với đảng cộng sản Trung Quốc, đảng cộng sản Việt Nam, Nhà nước Việt Nam đã đứng về phía Mỹ, đối đầu và chống lại Trung Quốc, có thể chưa là đồng minh của Mỹ, nhưng với Trung Quốc thì đã là kẻ thù. Và nếu là kẻ thù của Trung Quốc, thì khó thóat khỏi bị trừng trị và nhận thêm bài học mới. Việt Nam đối diện với một cuộc chiến tranh, cứng trong một cơ hội có thể, nhưng mềm thì luôn có, lúc nào cũng có, và mức độ hiểm độc chỉ ngày càng tăng.

- Tuy vậy, không thể bỏ qua khả năng một thủ đoạn xấu chơi được hiển hiện dưới sự hoan hỉ hầu như chỉ từ phía công chúng này. Có thể thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trần Đại Quang bên cạnh OBAMA. Có thể thấy báo chí rất ít lời ca ngợi. Không thấy một vị lãnh đạo cao cấp nào có phát ngôn, và biểu thị tình cảm.

Trước chuyến thăm của Tổng thống OBAMA, sáng 16-5, thủ tướng Việt Nam Nguyễn Xuân Phúc đã có chuyến thăm Nga và hội đàm với bộ trưởng quốc phòng Nga. Chuyên gia Nga Dmitry Mosyakov nói "Quyết định dỡ bỏ lệnh cấm vận liên quan đến chính sách của Mỹ nhằm kéo Việt Nam về phía mình, để tái trang bị quân đội Việt Nam với vũ khí của Mỹ. Tuy nhiên, tôi không nghĩ rằng, chuyến thăm này có ảnh hưởng gì đó đến đường lối đối ngoại của Hà Nội và chính sách tái vũ

trang quân đội Việt Nam. Kết quả cuộc hội đàm của Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc với Tổng thống Nga và Thủ tướng Nga cho thấy rằng, mối quan hệ Việt-Nga có triển vọng rất lớn, kể cả trong lĩnh vực hợp tác kỹ thuật quân sự". http://vn.sputniknews.com/

Một thực tế là từ năm 2008, Việt Nam và Nga đã thiết lập cơ chế đối thoại chiến lược ngoại giao-quốc phòng-an ninh thường niên cấp Thứ trưởng thường trực Ngoại giao; năm 2013 thiết lập cơ chế đối thoại chiến lược cấp Thứ trưởng Quốc phòng.

Đây rõ ràng là một trở ngại khó vượt qua. Nga thuộc danh sách bị cấm buôn bán vũ khí với Mỹ và đồng minh của Mỹ, trong khi gần 90% trang thiết bị quân sự trong quân đội Việt Nam là của Nga, quan hệ mua bán vũ khí giưã Việt Nam và Nga có một lịch sử phát triển từ lâu và đã ở mức rất sâu. Làm thế nào để vưà mua được vũ khí của Mỹ, vừa phải đảm bảo vũ khí đó không lọt vào tay Nga, và từ Nga, qua Trung Quốc. Chưa kể nhân quyền, chỉ điều này cũng biến việc dỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí với Mỹ khó để trở thành khả thi.

Rất có khả năng, với Hà Nội, "Dỡ bỏ cấm vận vũ khí sát thương" sẽ chỉ gói gọn trong phạm vi hàng hải nhằm chống Trung Quốc trên biển, giúp chế độ thoát khỏi thế trên đe dưới buá của dân. Ở mọi chỗ khác, việc khác, tất cả đều như cũ. Mục đích chính, mục đích căn bản cuả "Dỡ bỏ cấm vận vũ khí sát thương", chỉ là một đảm bảo cho việc bình thường hóa quan hệ hai nước, nghĩa là chế độ độc đảng được thừa nhận trong pháp luật Mỹ, không còn nguy cơ là đối tượng lật đổ của chính phủ Mỹ. Rất có thể Hà Nội vẫn chủ trương "tách khỏi Trung Quốc nhưng không cách xa, tiếp cận Mỹ nhưng không quá gần".

Ở Việt nam mới có một loại định nghĩa mới về khái niệm bạn và thù. "Người giúp giữ chủ quyền là bạn, ngược lại thì là thù". Định nghĩa này mới hoàn toàn. Trước đây, chỉ có tư sản, địa chủ là kẻ thù giai cấp vô sản, tư bản chủ nghĩa là kẻ thù của xã hội chủ nghĩa, không có bạn và kẻ thù chung chung, chung chung là xét lại, là phản động. Phải rồi, không còn ý thức hệ nữa. Khác về tư tưởng không còn là kẻ thù. Mỹ

giúp giữ chủ quyền, Mỹ là bạn. Ngược lại, Trung Quốc cướp chiếm biển đảo, Trung Quốc là thù. Nếu đúng là chủ quyền trên hết, thì Trung Quốc là kẻ thù số một, Mỹ là bạn hơn tất cả mọi bạn.

Nhưng nếu "chế độ" thay vào chỗ "chủ quyền" thì cái định nghĩa vừa rồi sẽ phải viết"người giúp giữ chế độ là bạn, ngược lại là thù". Trung Quốc giúp giữ nguyên chế độ độc tài độc đảng, Trung Quốc là bạn, và Mỹ giúp cho dân chủ hóa đất nước, Mỹ thành kẻ thù. Nếu ổn định của chế độ độc đảng quan trọng hơn chủ quyền quốc gia, thì bạn là Trung Quốc, là đảng cộng sản Trung Quốc, và Mỹ, nền tự do dân chủ Mỹ trở thành kẻ thù, kẻ thù của đảng cộng sản.

Như vậy, chỉ cần biết Đảng cộng sản Việt Nam hiện đang yêu cái gì, Tổ quốc hay chế độ, lập tức biết được ngay, Mỹ hay Trung Quốc là bạn.

Nhân quyền và dân chủ

- Nhân quyền đã bị gạt sang một bên nhường chỗ cho việc dỡ bỏ lệnh cấm vận. Trần Huỳnh Duy Thức thay vì được thả vô điều kiện, lại bị truy bức tới mức phải tuyên bố tuyệt thực vô thời hạn. Nancy Nguyễn và Nguyễn Viết Dũng bị bắt cóc trước khi tổng thống Mỹ đến. Khách mời cuộc gặp mặt dân sự với Tổng thống Obama, Tiến sĩ Nguyễn Quang A, người dẫn đầu phong trào xã hội dân sự Việt Nam hiện nay, bị bắt cóc ngay khi ra khỏi nhà, chở đi Hưng Yên và "buộc phải đi thăm chùa và ăn canh cá rô". Ông chỉ được đưa về nhà vào lúc 13H30, khi cuộc họp với Tổng thống Mỹ đã kết thúc. Nhà báo Đoan Trang, luật sư Hà Huy Sơn và blogger Thảo Teresa bị ngăn cản và câu lưu. Tất cả các diễn văn, nội dung các cuộc trò truyện của Tổng thống OBAM đều bị cắt xén...cho thấy lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam không hề nhượng bộ Mỹ về các đòi hỏi nhân quyền, cũng có nghĩa là Mỹ đã bị cộng sản Việt Nam lợi dụng. Lệnh cấm vận vũ khí được dỡ bỏ mà không được

trả giá bằng nhân quyền, chỉ đơn thuần là “kết quả sự gặp gỡ của lợi ích quốc gia”, như nhận xét của nhiều nhà quan sát. Đó là cuộc gặp “đồng sàng, nhưng dị mộng”, của “kẻ cướp và bà già”. Chủ nghĩa thực dụng đã chiến thắng ý thức hệ. Cả cộng sản Việt Nam và Mỹ không ai kém thực dụng hơn ai, và cả hai đã cùng thắng.

Thượng nghị sĩ Mỹ, ông Cornyn đề nghị Quốc hội Mỹ sửa luật để trừng phạt ngay chính quyền cộng sản Hà Nội, "Ngay cả tại thời điểmTổng thống Obama đến Việt Nam, điều quan trọng là phải nhớ rằng Việt Nam là một chế độ cộng sản nghiêm khắc, tiếp tục từ bỏ các quyền con người cơ bản". Sửa đổi đề xuất biện pháp trừng phạt và hạn chế nhập cảnh vào Mỹ đối với những công dân Việt Nam, theo quan điểm của Hoa Kỳ, có các hành vi vi phạm nhân quyền. http://vn.sputniknews.com/

- Nhân quyền phải tự giành lấy, không ai cho, không thể trông chờ người khác đem lại. Đúng như vậy, người ta đang chơi trò chơi nhân quyền. Nhưng mọi sự nôn nóng và cực đoan, tuyệt đối hoá vận động tự thân, cách ly phong trào với mọi nguồn xung lực không phải là giải pháp cần và đủ để đưa lại kết quả như mong đợi.

Đấu tranh dân chủ, trong đó bắt đầu bằng cuộc đấu tranh cho những quyền cơ bản của con người, là một cuộc đấu tranh dẫn đến sự thay đổi về chất của một thể chế chính trị, phải là một quá trình bắt đầu bằng chuyển đổi nhận thức.

Lật đổ một chế độ bằng bạo lực, kể cả bằng bạo lực tinh thần số đông, cũng không tạo ra sự thay đổi thực chất và bền vững nếu chưa có đủ sự chuyển đổi nhận thức. Chưa hiểu một cách đầy đủ hình hài của một chế độ xã hội phải được hình thành sau lật đổ, thì dân chủ thực sự chưa đến, thậm chí có thể có một nguy cơ còn tệ hại hơn, đó là sự rối loạn đảng phái vô chính phủ dẫn đến sự ra đời của chế độ phát xít, tàn bạo hơn độc tài nhiều lần.

Vì vậy, sự thay đổi từng bước, hình thành từng phần của mô hình, từ bên trong chế độ hiện hữu, là quá trình hình thành sự chuyển biến có tính cập nhật của nhận thức, cùng một lúc với sự hình thành từng bước, từng bộ phận cơ sở hạ tầng cuả một xã hội tương lai trong lòng thực tiễn xã hội hiện tại.Từng bước, tập quán sinh hoạt xã hội mới sẽ được thiết lập tự thân. Đó là con đường ôn hoà và phù hợp với thực tế cuả Việt Nam.

- Sau cấm vận, Mỹ triển vọng thành nhà đầu tư số một, không phải chỉ có ý nghĩa kinh tế. Trước hết là sự chiếm chỗ trong không gian. Không gian có hạn, sự chiếm chỗ của Mỹ sẽ đẩy Trung Quốc ra ngoài. Đầu tư của Mỹ sẽ pha loãng ảnh hưởng cuả Trung quốc, giảm tỷ lệ phụ thuộc vào Trung Quốc của nền kinh tế Việt Nam. Ưu thế công nghệ và văn hoá quản trị hiện đại sẽ làm lộ rõ chân tướng lạc hậu và gian dối của doanh nghiệp Trung Quốc và bộ mặt tham nhũng cuả quan chức Việt Nam.

Quan hệ mở rộng có nghĩa là giao lưu mở rộng, sự gắn kết và tuỳ thuộc lẫn nhau, đòi hỏi sự tương thích hai chiều, sẽ tạo dần sự đồng nhất hóa. Đầu tiên là thói quen sinh hoạt thay đổi, sau đó sẽ là cấu trúc xã hội, và tiếp đến là thể chế chính trị, mô thức của chính quyền. Người Việt Nam có câu ngạn ngữ «đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy». Xét trên thang phát triển tổng thể, đặc biệt về tư duy nhân văn, thì Trung Quốc còn cách xa Mỹ có thể cả nửa thế kỷ, thậm chí hơn.

- TPP đòi hỏi đồng nhất hoá nhận thức các khái niệm về giá trị và tập quán quốc tế, điều chỉnh tiến tới đồng nhất hoá luật pháp, bắt đầu từ những quy định luật pháp liên quan tới hoạt động kinh doanh. Nhu cầu tăng cường khả năng cạnh tranh quốc gia và mục tiêu lợi nhuận, ép buộc hệ thống luật pháp quốc gia phải điều chỉnh dần theo hướng đồng nhất hoá với hệ thống luật của các nước thành viên, các nước này, trong TPP đều là các quốc gia dân chủ mà hệ thống pháp luật có căn cứ chủ yếu trên nguyên tắc Tam quyền phân lập, tự do cá nhân và sở hữu tư

nhân. Chế độ lương tối thiểu và quyền được có công đoàn độc lập, quyền tự vệ cuả người lao động là xuất phát từ những yêu cầu đồng nhất hoá luật lao động phổ biến ở tất cả các nước công nghiệp phát triển.

Ông OBAMA nói, "Gỡ bỏ cấm vận vũ khí nhằm mục đích thay đổi bản chất mối quan hệ hợp tác giữa hai nước. Tất nhiên là chúng tôi cũng còn có nhiều quan điểm chưa thực sự thống nhất. Chúng tôi quan tâm đến các cam kết của Việt Nam trong TTP như cải cách luật pháp, cải thiện tiêu chuẩn lao động..".

Như vậy, suy cho cùng, việc dỡ bỏ lệnh cấm vận tạo ra các xung lực từ bên trong, cùng với áp lực của phong trào xã hội dân sự, hình thành thế trận "nội công, ngoại kích".

Liên minh là tất yếu

- Nếu chỉ thấy ở việc dỡ bỏ lệnh cấm vận liên quan tới việc cho phép Việt Nam mua vũ khí Mỹ để đối phó với Trung Quốc thì có phần ảo tưởng. Mua gì, mua bao nhiêu thì khả dĩ đối phó được với Trung Quốc. Không, nếu vẫn đơn độc một mình thì chỉ khi sở hữu vũ khí hạt nhân, Việt Nam mới tránh được một cuộc chiến tranh tiêu diệt. Chỉ chạy đua vũ khí thông thường, thì dẫu VN giành toàn bộ GDP cũng chỉ bằng kinh phí giành cho quân sự hàng năm cuả Trung Quốc.

Tiến sĩ Trần Công Trực (báo G.D) «Mặt khác về mặt kỹ thuật, nhiều chuyên gia trong và ngoài nước cũng đã cho rằng, hơn 90% vũ khí trong biên chế Quân đội Nhân dân Việt Nam hiện nay là của Nga, nên ý nghĩa giao dịch thương mại của việc dỡ bỏ hoàn toàn lệnh cấm vận vũ khí sát thương với Việt Nam không nhiều.

«Còn một khi độc lập, chủ quyền, toàn vẹn lãnh thổ của Việt Nam bị đe dọa, người Việt sẽ làm mọi việc để chống lại các thế lực xâm lược, và đến lúc đó liên minh chống xâm lược tự nó sẽ hình thành. Lịch sử

chiến tranh cận hiện đại đã cho thấy rõ điều này nên thiết nghĩ không cần đặt vấn đề đồng minh, liên kết». Trung tướng Lê văn Cương Cần nói thẳng chơi bài ngửavới Trung Quốc: "VN không liên minh với Mỹ để chống TC, nhưng Việt Nam cần sức mạnh của Mỹ để răn đe mọi thế lực ngoại bang muốn xâm lược VN."

Cho nên, thực chất chờ đợi ở quyết định dỡ bỏ cấm vận không hoàn toàn nằm ở việc mua sắm vũ khí. Nó nhắm một mục đích cao hơn, là mở rộng cánh cửa cho mối quan hệ hợp tác mỗi ngày một chặt chẽ gắn kết hơn, để tiến tới một liên minh.

Trong một khả năng xảy ra chiến tranh, tức là trong tình huống Việt Nam gặp nguy cơ đe dọa an ninh chủ quyền, thì hợp tác an ninh hàng hải ở mức hiện tại giữa hai nước, chỉ dừng ở mức tuần tra chung, cứu trợ thiên tai, chống khủng bố hay các tình huống an ninh phi truyền thống...không đủ để đáp ứng đòi hỏi cuả Việt Nam. Một Hiệp định an ninh chung phải được ký kết ràng buộc trách nhiệm bảo vệ an ninh cho mỗi bên. Hiệp ước như vậy sẽ có thể là một bước tiếp của "Hiệp định khung hoà bình" Việt Mỹ đã được ký trong chuyến đi này, ngay sáng ngày 24/05/2016 tại Hà Nội.

Dù thế nào, thì lịch sử Việt Nam cũng đã đi lên một bước, về hướng bình minh. Có thể vì thế mà chúng ta có quyền tự cho phép mình ăn mừng.

26/05/2016

Có gì lạ trong nghi lễ đón Obama

Rất nhiều người trong chúng ta thắc mắc chuyện Việt Nam coi thường Mỹ. Trong khi đón Tập Cận Bình với đầy đủ các nghi lễ long trọng nhất có thể, thảm đỏ từ chân cầu thang máy bay, đội cảnh vệ danh dự sắp hai hàng, người đón là Đinh Thế Huynh, người thứ hai trong đảng cùng bộ trưởng ngoại giao, trưởng ban Đối ngoại TW, tiếp đó là 21 phát đại bác, quốc yến, dạ hội..thì ông OBAMA đến một mình với chỉ vài nhân viên an ninh, vào ban đêm, và phía Việt Nam chỉ có vài người đón, cấp cao nhất là thứ trưởng bộ Ngoại giao, và chỉ có một bó hoa mà nhiều người nhận xét là "lá nhiều hơn bông".

Có thật là chính phủ Việt Nam và chính quyền Mỹ không xem trọng chuyến đi này của tổng thống OBAMA? Có một sự lạnh nhạt có vẻ như cố tình cuả các lãnh đạo cao cấp nhất trong bộ máy đảng và nhà nước. Ông OBAMA vẫn cố giữ phong cách thường có nhưng với một công tác kiểm soát an ninh nghiêm ngặt, tổ chức khép kín và không bỏ sót một chi tiết với một bộ máy đồ sộ và chuyên nghiệp.

Tại sao trước, và trong chuyến đi có quá nhiều sự kiện trùng lặp?Tại sao chuyện đàn áp biểu tình, bất chấp nhân quyền xảy ra ngay trước mặt Tổng thống Mỹ, nhưng ông OBAMA làm như không hề biết, và quyết định dỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí sát thương vẫn được công bố ngay những giờ phút đầu, có vẻ như chẳng cần đến đàm phán? Việt Nam đã qua mặt Mỹ? Và Mỹ cũng chỉ coi chuyến viếng thăm của ngài Tổng thống như một chuyến đi chơi?

Nhưng lại có vẻ không phải như vậy, nếu chúng ta để ý rằng quy mô chuẩn bị cho chuyến đi này đã được nghiên cứu và sắp xếp một cách kỹ lưỡng và đặc biệt là "siêu tốn kém".

Báo Vnexpress đưa những hàng tin như sau:

“Theo lịch trình ban đầu, chuyên cơ Air Force One chở Tổng thống Barack Obama và phái đoàn Mỹ sẽ đến Hà Nội vào lúc 1h sáng ngày 23/5. Nhưng Hà Nội được báo sớm trước hai giờ rằng máy bay Air Force One chở Tổng Thống sẽ đến Nội Bài vào 21h30 ngày 22/05/2016, chiếc Air Force One đóng thế sẽ đến chậm hơn khoảng nưả giờ, tức là vào khoảng 22H.”

“Mật vụ Mỹ muốn biết vị trí, vũ khí và trang phục của đội bắn tỉa Việt Nam để họ chủ động trong quá trình bảo vệ Tổng thống Obama suốt chuyến công du. Lực lượng này đề nghị khách sạn ông Obama nghỉ sẽ do họ chịu trách nhiệm bảo vệ và chỉ họ được mở cửa xe cho tổng thống.”

“Phía Mỹ đã vận chuyển tới Việt Nam hàng trăm tấn hàng hóa, đồ dùng, trang thiết bị kỹ thuật phục vụ công tác an ninh. Số người tháp tùng, phục vụ, chuẩn bị cho chuyến thăm bao gồm quan chức chính phủ, doanh nhân, nhân viên an ninh, mật vụ... lên tới trên 1.000 người. Hàng loạt phương tiện chuyên dụng đã được Mỹ đưa tới Việt Nam để đảm bảo an toàn cho Tổng thống Obama.”

“Quy trình an ninh đối với báo chí rất ngặt nghèo với 2 lần kiểm tra: hành lý gửi vào bên trong từ trước, đến khi đoàn đón ông Obama vào hết trong sân bay phóng viên mới được vào”.

«Khi vào, an ninh dẫn từng tốp 5 người một. Trong số phóng viên, chỉ khoảng 10 người đến từ các cơ quan báo chí quốc tế. Đây đều là những người đã tới sân bay đợi từ chiều.”

«Những trường hợp có thẻ nhưng không đăng ký trước đều phải ra về. »

“Một chiếc máy bay trong đoàn máy bay hộ tống từ Nhật đã đến sớm hơn dự định.”

Đặc biệt, cách bố trí đoàn xe hộ tống:

Đi trước 2 xe cardillac one là xe Chevrolet gây nhiễu và tác chiến điện tử, phá sóng các thiết bị nổ tự chế điều khiển từ xa, phát hiện tên lửa.

Xe chở Tổng thống gồm 2 xe Cadillac The Beast giống hệt nhau, một xe chở Tổng thống và một xe đóng thế, nghi binh. The Beast bọc thép chống đạn dày 20cm, cưả sổ bằng kính 5 lớp dày12, 5cm có van chống phá, có khả năng chống súng, lựu đạn, các vụ nổ, và các cuộc tấn công hoá học.Trên xe trang bị cả vũ khí tấn công, súng phóng lựu,, hơi cay, lựu đạn, súng ngắn, thiết bị chữa cháy, bình ôxy, chai máu cùng nhóm với tổng thống.

Chiếc Suburban thứ hai đi sau cặp The Beast, liên kết qua vệ tinh với Nhà Trắng, trung tâm theo dõi từng diễn biến của chuyến đi.

Chiếc FORD của an ninh Việt Nam.

Tiếp đến là chiếc SURBAN chở vũ khí tấn công.

Tiếp là hai Surban chở các thiết bị chuyên dùng.

Xe tải Ford F là xe chuyên dụng của Mật vụ.

6 xe tiếp theo là xe chở các nhân viên phục vụ, hỗ trợ, các bác sĩ của Tổng thống, và đoàn chuyên viên tuỳ tùng.

Sau cùng là xe Hummer H2 của an ninh Việt Nam.

Đặc biệt tại sân bay Tân Sơn Nhất.

Báo Vnexpress đưa tin, “Từ ngày 20 đến sáng 22/5, gần 10 chuyến bay của đoàn Tổng thống Mỹ Obama liên tục hạ cánh xuống sân bay Tân Sơn Nhất, TP HCM mang theo trực thăng, trang thiết bị an ninh, cùng chó nghiệp vụ».

Khách sạn nơi nghỉ của Tổng thống lúc đầu có tin là NEW WORLD, từng là nơi nghỉ của cả ba tổng thống Mỹ trước đó, hai ngày cuối mới được báo chính thức là khách sạn Intercontinent, được bao thuê hoàn toàn, không để trống chỗ nào. An ninh Việt Nam chỉ kiểm soát vòng ngoài.

Kết cấu và các biện pháp an ninh gay gắt và triệt để như đối phó một âm mưu khủng bố. Nhưng người ta sẽ hỏi, nếu là để chống khủng bố, hay chống ám sát, thì chủ mưu của khủng bố hay ám sát này là ai? Dễ dàng chỉ ra ngay là Trung Quốc. Chỉ có duy nhất Trung Quốc là kẻ hoảng sợ và hằn học trước sự sáp lại của Việt Namvới Mỹ. Chỉ có Trung Quốc là kẻ sẽ tìm mọi cách để phá quyết định dỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí sát thương mà Mỹ sẽ trao cho Việt Nam. Và với một tâm địa ác độc, bất chấp đạo đức, văn hoá vốn có cuả lãnh đạo cộng sản Trung Quốc, khủng bố hay ám sát là khả năng có thật.

Một kế hoạch phá thông qua bẫy nhân quyền đã được Trung Quốc tung ra bằng vụ cá chết chưa từng có tại Vũng Áng, Hà Tĩnh. Cùng với cái bãy cá chết, gây biểu tình rối loạn, cuốt hút mọi sự tập trung cuả nhà nước lẫn dân chúng vào việc môi trường và nhân quyền, trong khi đó gián điệt Trung Quốc âm thầm tổ chức khủng bố. Đây là cách mà Trung Quốc thường xuyên áp dụng. Tôi Tử gọi là chiêu dương đông kích tây. Dân gian Trung Quốc có chuyện "đạo chích trộm táo" nhà phú hộ. Để trộm táo, hắn phóng hoả đốt nhà, cốt gây rối, rồi lẻn vào vườn ung dung trộm táo, bất biết chỉ vì vài quả táo, hắn có thể giết người.

Trong những ngày này, tàu cá Trung Quốc được huy động một số đông khác thường, xâm nhập hải phận Việt Nam, tàu chở dầu vi phạm sâu trong vịnh Bắc bộ, sát đảo Bạch Long Vĩ, Hải Phòng, Quảng Bình, Đà Nẵng đều bắt được tàu do thám trá hình của hải quân Trung Quốc..

Ngày 5/04 Thường trực Ban bí thư Đinh Thế Huynh đến thăm và làm việc tại tỉnh Quảng Trị

Ngày 06/04/2016, cá bắt đầu chết trên biển Vũng Áng, Hà Tĩnh

Hai ngày 13 và 14/4, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng cùng các đồng chí lãnh đạo Trung ương Đảng đã thăm và làm việc tại tỉnh Quảng Ninh.

Ngày 22/4, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã về thăm và làm việc tại tỉnh Hà Tĩnh và kiểm tra tiến độ thi công dự án tại nhà máy thép FORMOSA.

Sáng 29/4, Chủ tịch nước Trần Đại Quang đã có buổi thăm và làm việc với cán bộ chủ chốt TP Đà Nẵng và quân khu 5.

Ngày 01/05 bắt đầu có biểu tình.

Ngày 3/5, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã đến thăm, làm việc tại tỉnh Phú Yên

Ngày 4-5, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã đến thăm, làm việc tại tỉnh Khánh Hòa

Sáng 5/5, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng, Bí thư Quân ủy Trung ương cùng đoàn công tác của Trung ương đã đến thăm, làm việc với các đơn vị Hải quân đóng quân trong Căn cứ quân sự Cam Ranh, Vùng 4 Hải quân.

Nếu kết hợp chuyện chuẩn bị chuyến đi của tổng thống OBAMA với vụ cá chết hàng loạt đầu tháng 4, với các chuyến đi thăm và làm việc của ba lãnh đạo cao nhất của đảng tại các tỉnh ven biển, các vụ biểu tình suốt ba chủ nhật đầu tháng năm, người ta phải tự hỏi, đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay phía sau có chuyện gì.Tất cả những câu hỏi đặt ra trên kia có đáp án không?

Nếu giả thiết rằng, đã có một âm mưu từ phía Trung Quốc, và tình báo đã phát hiện và cả Mỹ lẫnViệt Nam đã được thông báo và thống nhất hành động, lập tức mọi chuyện sẽ trở nên sáng suả.

Lãnh đạo đảng chỉ có những nhân vật cao cấp nhất được biết, âm thầm "đi thăm" và "làm việc". Biểu tình không được phép biến thành rối loạn để không mắc mưuTrung Quốc. Biểu tình phải bị trấn áp bằng mọi giá.

Nhân quyền bị thẳng tay trừng trị không che đậy, nhưng người Mỹ đã làm ngơ, "Mỹ và OBAMA đã bán rẽ nhân quyền, đổi nhân quyền và đạo đức Mỹ lấy lợi ích"!

Đến đây, chúng ta đã tạm nhất trí về khả năng một vụ mưu sát, hay một vụ khủng bố, thậm chí một vụ đảo chính chế độ, do bàn tay Trung Quốc. Chúng ta cũng không quên, một chuyện giống như một vụ đảo chính đã hình như xảy ra trong chuyến đi thăm Mỹ của tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng, tháng 7/2015. Người ta đã buộc Phùng Quang Thanh phải nghỉ "dưỡng bệnh" trong khuôn viên Bộ Tổng Tham mưu, sau một tháng chữa bệnh tại Paris.

Sự lạnh nhạt có phần căng thẳng trong thái độ tiếp đón của các lãnh đạo Việt Nam, đã có thể hiểu được.

Sự vồn vã qúa mức có thể trọc tức những cái đầu ở Trung Nam Hải, bắt nguồn cho những cú xuống tay không thể lường được.

Và sự trang trọng "hết cỡ" trong nghi thức đón Tập chỉ là "chuyện quá biết nhau" mà thôi.

Và tại sao, công tác an ninh được đặc biệt chú trọng tại Saì Gòn? Cuộc biểu tình tại Sài Gòn ngày 15/05/2016 bị đặc biệt đàn áp. Nhưng ít ai chú ý tới một chi tiết. Đó là xuất hiện sự tham gia công khai của người Việt gốc Hoa. Sẽ thấy lôgích nếu lưu ý rằng, Sài Gòn có hơn một triệu người gốc Hoa, có quận 5 với những đại gia có lịch sử hàng trăm năm, có người khổng lồ Vạn Thịnh Phát, có Hội liên Hoa mới bị ép giải tán. Sẽ hiểu rằng cái chuà mà tổng thống Mỹ chọn đi thăm, là một chuà do một người Hoa thành lập, và hiện vẫn do người Hoa quản lý, dù đã buộc phải đổi tên và thay trụ trì chuà người Hoa bằng một vị Thượng tọa người Việt. Chỉ đơn giản là không ai cài mìn trong chính nhà mình, và phải kể thêm là yếu tố bất ngờ. Ngay chính Giáo Sư Tương Lai có một thư gửi Tổng thống OBAMA đề nghị ngài Tổng thống huỷ bỏ chuyến thăm chuà, vì chuà này không đại diện văn hoá tín ngưỡng của Việt Nam.

Nếu tin vào những gì vưà đoán nhận, chúng ta có thể thấy sự sụp đổ của Trung Quốc đang đến gần. Người trung thành cuối cùng với Trung Quốc cũng đã đoạn tuyệt, bỏ đi. Trung Quốc chỉ còn lại một mình trên mặt Địa cầu. Đó là giá phải trả cho sự xảo trá và tham lam. Đó cũng là giá phải trả cho một nhân cách lạc hậu.

Mỹ cần một sự chuẩn bị để có thể tạo ra một cuộc cấm vận Trung Quốc, như đang thực hiện cấm vận với Moskva. Nhìn bao quát sân khấu, vở diễn có thể đang bắt đầu vào những màn cao trào cuối cùng.

27/05/2016

Tội phạm Vũng Áng là ai?

Cho dù đến tận bây giờ, nguyên nhân cá chết xuất phát từ vùng biển Vũng Áng, Hà Tĩnh, vẫn chưa được nhà nước Việt Nam công bố, thậm chí có ý định không bao giờ công bố qua việc mượn lời chuyên gia Nhật Bản lấp lửng rằng, "có thể phải cần một năm".

Nhưng trước áp lực của xã hội, ngày hôm qua, 02/06/2016, trong cuộc họp báo của Chính phủ, bộ trưởng Truyền Thông Trương Minh Tuấn nói "Về nguyên nhân cá chết chưa thể công bố, các nhà khoa học nỗ lực tìm ra nguyên nhân và đã sớm tìm ra nguyên nhân. Nhưng việc điều tra cá chết là nhiệm vụ của nhiều cơ quan nên còn nhiều ý kiến khác nhau vì thế cần phải rốt ráo xác định nguyên nhân.

Các cơ quan phải điều tra đầy đủ các bằng chứng pháp lý về môi trường xem các tổ chức, cá nhân có vi phạm không. Quan điểm của Chính phủ là bất kỳ tổ chức, cá nhân nào vi phạm đều bị xử lý nghiêm minh. Cho nên, cần phải có thời gian kỹ lưỡng để có kết luận xác thực".

Theo cách trả lời có phần ỡm ờ này, thì người ta "mười phần đã đoán ra được chín". Chẳng có gì là khó hiểu. Vì kết luận khoa học xác định nguyên nhân cá chết đã có ngay từ ngày 20/04/2016, theo Giáo sư Tiến Sĩ Giáo sư Nguyễn Tác An, nguyên viện trưởng Viện Hải Dương Học Nha Trang "Ở Vũng Áng sau khi xảy ra sự cố như thế thì (các) nhà khoa học đã ra rất nhiều phương án để tiến hành và những phương án đều thu được những kết quả.

Theo tôi nghĩ có cái gì đó mà người ta không muốn nói. Chứ tìm cả năm cũng vậy vì người ta đã biết nguyên nhân rồi. Như thế thôi, không được ai phát biểu hết: chỉ Tổng Cục Môi Trường và Bộ Tài nguyên-Môi trường mới được phát biểu, ai muốn phát biểu cũng không được. Người ta đã nói như vậy rồi thì thôi!"

Dư luận cuả cả xã hội, cả tập thể các nhà khoa học Việt Nam và quốc tế không thể nói ra, nhưng thưà biết không ai khác ngoài nhà máy thép Formosa. Dẫu Chính phủ kết luận là ai, thì người ta vẫn tin rằng chỉ có nhà máy thép. Nếu thủ phạm Chính phủ nói không phải là Formosa thì dứt khoát có chuyện khuất tất được che đậy phía sau.

Chỉ có njhững kẻ ngớ ngẩn mới che đậy một sự thật hiển nhiên như vậy.

Bất chấp thủ đọan nhả tin từ từ cuả chính phủ Việt Nam, bất chấp phía sau chưá đựng âm mưu hay mục đích gì, bất chấp kết quả công bố thế nào, thủ phạm là ai, điều mà tất cả chúng ta, tất cả dân chúng, tất cả những người làm khoa học hay không làm khoa học, cả trong nước và cả trên thế giới đều nhất trí một điều là cần phải đóng cửa nhà máy thép Formosa. Vì nó còn nằm đấy thì còn xả thải và nguy cơ cá chết, dân chết và nguy cơ huỷ hoại môi trường sống của con cháu muôn đời vẫn còn nguyên đấy.

Nguyên nhân gây ra nạn cá chết không cần phải có các nhà khoa học nghiên cứu để kết luận. Truy ra nguyên nhân, để truy ra thủ phạm. Đó là việc của công lý, xử đúng người đúng tội. Nhưng vấn đề không chỉ đơn thuần nằm ở việc xử ai. Mục đích chính là bảo vệ môi trường và đời sống của con người.

Không cần biết có phải chính do nhà máy thép Vũng Áng xả thải không qua xử lý hay không, điều chúng ta đã không còn tranh cãi là Sản xuất thép là một loại sản xuất gây ra độc hại, huỷ hoại môi trường. Và đặt nhà máý thép tại vị trí nhạy cảm này là hoàn toàn sai.

Vậy giải pháp cho nó rõ ràng là:

1- Bắt buộc nhà máy thép phải xử ký triệt để đúng quy định cuả pháp luật Việt Nam và quy chuẩn quốc tế về bảo vệ môi trường.

2- Sưả lại luật về quy trình và chế độ giám sát xử lý trước xả thải ra biển.

3- Đóng cưả từng bước và tiến tới đóng cửa hoàn toàn nhà máy thép tại Vũng Áng.

4- Xác minh thông tin tàu đánh cá Trung quốc thả những thùng chưá hoá chất độc, được đục thủng trước cho thoát ra từ từ, tại vùng biển ngoài khơi Vũng Áng, tiến hành trục vớt và nạo rưả đáy biển nếu có.

5- Xử lý tẩy rửa vùng biển khu vực xả thải của nhà máy thép Formosa ngay. Thủ phạm là Trung Quốc phía sau người Đài Loan, không có gì phải che giấu.

Tại sao có sự ra đời và tồn tại của nhà máy này?

- Theo tất cả các phân tích khoa học, cả về mặt kinh tế, thảm họa môi trường lẫn an ning quốc phòng, việc tồn tại một nhà máy thép tại thời điểm mà chính "Bắc Kinh hiện đã ra lệnh cấm các dự án mới trong lĩnh vực sản xuất thép, ximăng, nhôm điện phân, kính và đóng tàu cho tới năm 2017" (http://bnews.vn/nganh-thep-); Sản lượng thép từ lâu đã vượt qua nhu cầu thị trường."Đường Sơn, được xem như là "kinh đô" của ngành luyện thép, nay chỉ còn là cái bóng của chính họ với những nhà kho bị bỏ trống và bàn ghế bỏ không."

"Các chuyên gia môi trường nhận định, nếu tất cả các dự án thép được cấp phép và triển khai đúng cam kết thì đến năm 2020, ngành thép sẽ thải ra 174 triệu tấn CO2 và lúc đó, riêng ngành thép sẽ "giáng" lên đầu mỗi người dân Việt Nam thêm 1, 5 tấn khí CO2".

Chính Formosa "Năm 2009, bị nhận giải "Hành tinh đen" do Ethecon, tổ chức bảo vệ môi trường Đức dành cho những cá nhân/tổ chức "đóng góp" vào việc phá hủy môi trường."

Vậy ai là người ký duyệt cho Formosa thực hiện đầu tư?

Trong thư ngỏ gửi Bộ trưởng tài nguyên môi trường Trần Hồng Hà, ngày 01/05/2016, Tiến sĩ Tô Văn Trường cũng nêu ra câu hỏi vì sao lại

phải kêu gọi đầu tư nhà máy thép. Ông nhắc lại chi tiết vào "ngày 15 tháng giêng năm 2008, Formosa mới có thư trình thủ tướng về dự án thép thì ngay ngày hôm sau 16 tháng giêng, vị quan chức đứng đầu của Hà Tĩnh lúc bấy giờ là ông Võ Kim Cự bí thư kiêm chủ tịch HĐND Hà Tĩnh có thư trình xin Thủ tướng 'cho phép', mặc dù Formosa không hề gửi thư đó cho ông Cự."

Tại sao ngày 15/01/2008, Formosa có thư trình thủ tướng xin đầu tư dự án, thì ngày 16/01/2008 đích thân bí thư chủ tịch Hà Tĩnh Võ Kim Cự làm tờ trình xin Thủ tướng cho phép Formosa đầu tư. Võ Kim Cự biết trước ý định đầu tư của Formosa?

Ngày 4/03/2008, Hoàng Trung Hải ký công văn 323/Ttg: "đồng ý chủ trương cho Tập đoàn công nghiệp nặng Formosa (Đài Loan) lập Dự án đầu tư nhà máy liên hợp thép tại Khu kinh tế Vũng Áng và Dự án cảng nước sâu Sơn Dương, tỉnh Hà Tĩnh".

Ba tháng sau, ngày 6/06/2088, ông Hoàng Trung Hải ký tiếp công văn 869/Ttg Đồng ý thực hiện Dự án đầu tư khu liên hợp Gang thép và cảng sâu Sơn Dương tại Vũng Áng. Trên cơ sở công văn này, Ngày 21/5/2008, Công ty Formosa có đơn đề nghị cấp Giấy chứng nhận đầu tư; ngày 12/6/2008 Ban Quản lý khu kinh tế Vũng Áng cấp Giấy chứng nhận đầu tư lần đầu số 282023000001 cho Công ty với thời hạn hoạt động của dự án là 70 năm.

Chưa bao giờ một Dự án có tổng vốn đầu tư 22 tỷ đôla, chiếm dụng 3.300ha đất, di dời hàng nghìn hộ dân, mà từ ngày trình tờ xin lập dự án, lập luận chứng Dự án, lập báo cáo khả thi, báo cáo tác động môi trường, trình duyệt Quy hoạch tổng thể 1/200, Khảo sát địa chất thuỷ văn, lập và trình duyệt Dự án chi tiết 1/500, Duyệt cấp giấy phép đầu tư, chỉ có thời gian 4 tháng, trong khi chỉ một báo cáo thông thường cũng cần tối thiểu 4 tháng.

Tháng 1/2015, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ký Quyết định cấp cho Formosa 300 tỷ đồng từ ngân sách, xây nhà ở cho công nhân người Trung quốc.

Thủ tướng Dũng dự lễ động thổ nhà máy thép Vũng Áng, ngày 02/12/2012, và khánh thành tổ máy số 1 nhà máy nhiệt điện Vũng Áng ngày 17/09/2015.

Như vậy, chính thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng là người quyết định và hoàn toàn chịu trách nhiệm về sự có mặt của công ty thép Formosa tại Vũng Áng.

Tại sao. Vì không đủ trình độ. Vì tiền. Hay vì một thế lực nào khác.

Ông Nguyễn Gia Kiểng, chủ tịch Tập Hợp dân chủ đa nguyên nhận định "đã có sự câu kết bất chính giữa chế độ cộng sản và các thế lực tài phiệt nước ngoài, ở đây là công ty Formosa".

Chế độ cộng sản mà ông Kiểng đề cập là bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam mà trực tiếp là ông cựu thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng. Nhưng cũng lưu ý một điều rằng, ban đầu, dự án được phê duyệt trên danh nghĩa là cho tập đoàn Formosa làm chủ đầu tư, nhưng hiện nay, cổ phần của tập đoàn Formosa đã được nhượng lại tới 25% cho tổng công ty thép Trung Quốc, Chine Steel, và lao động của công ty thép Vũng Áng hiện tại gồm 10.000/16.000 là người Trung Quốc lục địa. Sự cấu kết đó đương nhiên có nguyên nhân từ tiền hối lộ.

Phải truy tìm cho ra ông Dũng và ông Võ Kim Cự đã nhận của Formosa bao nhiêu tiền, trong số tiền đó có bao nhiêu xuất phát từ Trung Quốc cộng sản. Số tiền này tuồn sang Quỹ đầu tư của cô Nguyễn Thanh Phượng bằng con đường nào. Phải truy tố ông Dũng ra Toà. Trước một thảm hoạ cho quốc gia như vậy, trước một nguy cơ tiêu diệt nguồn sống cuả hàng triệu người, có hàng nghìn bà con đang đói và nguy cơ chết vì nhiễm độc, không thể để cho Dũng có quyền thoát tội. Haỹ xem, trong khi dân đói, cá chết, ông Dũng đi thăm chuà Thiên Hưng tại Bình

Định và nghe Đàm Vĩnh Hưng hát "Thành phố buồn" tại Sài Gòn. Phải là loại người như thế nào mới có thể nhẫn tâm như vậy.

Có liên hệ gì giưã Trung Nam Hải và cá nhân ông Nguyễn Tấn Dũng không? Chắc chắn an ninh chính trị của đảng đã có câu trả lời. Ông Võ Kim Cự đã buộc phải thôi chức bí thư Hà Tĩnh tháng 10/2015, trước thềm đại hội đảng. Ông Dũng bị buộc phải bàn giao quyền thủ tướng cho ông Phúc trước tháng tư năm 2016.

Đã có nghi vấn giữa vụ cá chết tại Vũng Áng với mục đích phá huỷ chuyến thăm của Tổng thống OBAMA và lệnh dỡ bỏ cấm vân vũ khí.

Vì vậy, cần phải rà soát lại tất cả những dự án do ông Nguyễn Tấn Dũng phê duyệt, kiểm tra và loại bỏ các yếu tố Trung Quốc ra khỏi các dự án đó.

03/06/2016

LiệuViệt Nam có quyết định rời khỏi Trung Quốc?

Tổng thống Mỹ Barack Obama, vị Tổng thống thứ ba của Mỹ đến thăm Việt Nam kể từ khi bình thường hóa quan hệ Việt – Mỹ, đã kết thúc chuyến thăm được đánh giá làm sâu sắc thêm quan hệ giữa hai quốc gia từng là cựu thù, trước hết đem lại nhiều chờ đợi trong dân chúng về một triển vọng sáng suả hướng về phía tiến bộ. Chính sách ngoại giao cuả Việt Nam hưá hẹn sẽ có ít nhiều thay đổi.

Tuy nhiên, điều này hoàn toàn không đơn giản. Quan hệ Việt – Mỹ dù các cố gắng tăng cường, không thể tách hẳn đường lối các chính sách ngoại giao của Việt Nam khỏi những nguyên tắc truyền thống.

Từ sau năm 1991, khi khối XHCN thế giới tan vỡ, Việt Nam theo đuổi con đường cải cách, trong đó có chính sách ngoại giao độc lập trong đa dạng và đa hướng, với quan điểm xây dựng một môi trường hợp tác và hòa bình với bên ngoài, tạo điều kiện theo đuổi các lợi ích quốc gia như phát triển kinh tế, chủ quyền quốc gia, duy trì chế độ độc đảng cầm quyền, phát triển kinh tế và xã hội. Những nguyên tắc này thường được rút gọn lại bằng bốn chữ, "chế độ và tăng trưởng". Đó là những thứ mà lãnh đạo Việt Nam gọi là "nhị bất biến, ứng với vạn biến".Trước hết là chế độ, chống mọi thế lực thù địch và âm mưu diễn biến. Tiếp đến là tăng trưởng kinh tế nhằm tìm kiếm chính danh và sức mạnh đảm bảo ổn định cho chế độ.

Ưu tiên chế độ duwaj trên ưu tiên ý thức hệ dẫn đến ưu tiên quan hệ Trung Việt. Sau ba mươi năm, quan hệ Trung Việt phát triển cả chiều rộng lẫn chiều sâu, bề ngoài, có vẻ như chế độ có một chân đế vững chắc. "Sơn thuỷ tương thông, lý tưởng tương đồng, Vận mệnh tương quan". Không có Trung Quốc làm diễn biến hoà bình. Không có Mặt

Trận kháng chiến phục Việt do Trung Quốc giật dây, nuôi dưỡng. Không có "dân chủ và nhân quyền tư bản".

Nhưng, sau ba mươi năm, biên giới hầu như thông thương, mọi thứ, cả con người lẫn phương tiện qua lại tự do, không thể phân biệt ngay gian. Rừng biên giới có người Trung Quốc rào chăn, làm đường, đào hầm, lập làng, cưới vợ, gả chồng sinh con, đẻ cái. Công ty Trung Quốc hiện diện ở khắp mọi nơi, thuê dài hạn và chiếm những vị trí xung yếu, trên suốt chiều dài đất nước, đặc biệt vùng đất hẹp miền Trung. Nền công nghiệp què quặt của Việt Nam, phần lớn sản xuất bằng công nghệ lỗi thời của Trung Quốc, sử dụng nguyên liệu nhập từ Trung Quốc, sẵn sàng tê liệt khi mất nguồn cung từ Trung Quốc. Người ta không thể quên, những lãnh tụ Trung Quốc từng tổng kết rằng, có ba con đường để Trung Quốc mở rộng lãnh thổ, một là đồng hoá các dân tộc trong cùng biên giới, hai là dồn dân tới các vùng giáp ranh để lấn đất, ba là gây chiến tranh.Với Bôxít trên nóc cao Nguyên, khu công nghiệp Vũng Áng trấn tại đèo ngang Hà Tĩnh, một khi chiếm trọn Trường Sa, thì cả biển lẫn đất có nguy cơ không có cách gì giữ được?

Chủ trương chế độ trên hết đã bộc lộ là một chủ trương sai lầm. Càng gần Trung Quốc, càng phát triển rộng và sâu với Trung Quốc, chính quyền Việt Nam càng mất dần khả năng kiểm soát đất nước, chủ quyền biển đảo càng có nguy cơ không giữ được. Không phải từ các nước dân chủ. Đây mới chính là thực chất cuả mối đe dọa chế độ.

Việt Nam tìm kiếm trước hết sự hỗ trợ từ ASEAN, hy vọng tạo ra được một tiếng nói chung khả dĩ đa phương hoá nguy cơ chèn ép nước lớn của Trung quốc. Nhưng cộng đồng chung này chưa có gì chung ngoài ý chí, thực chất đã bị phân hoá trước thủ đọan của Trung Quốc chia rẽ bằng lợi ích kinh tế ích kỷ của từng quốc gia thành viên, trong khi cộng đồng tồn tại với một cơ chế đồng thuận lỏng lẻo.

Nhật Bản là một lựa chọn. Việt Nam biết Nhật Bản với những trói buộc chưa thể gỡ bởi luật pháp quốc tế đối với một quốc gia nguyên là tội phạm chiến tranh, không cho phép Nhật phát triển tự do tiềm lực quân

sự và hỗ trợ quân sự cho các quốc gia khác. Chưa nói, bản thân tiềm lực quân sự của Nhật bản dẫu mạnh, vẫn chưa thể đối đầu với Trung Quốc. Nhưng Nhật Bản có một điểm đặc biệt là không đối kháng về thể chế chính trị với chế độ cộng sản độc đảng. Nhật Bản không có yêu cầu nhân quyền gắn kèm các hợp tác kinh tế. Vì vậy, Việt Nam gắn kết toàn tâm bằng sự tin cậy hoàn toàn với Nhật Bản. Nhật Bản là một quốc gia dân chủ và là đồng minh đặc biệt cuả Mỹ. Quan hệ gắn bó và sâu sắc, tin cậy hoàn toàn với Nhật bản, Việt Nam có cơ hội quen dần và thích nghi với chuỗi giá trị khác với hệ thống giá trị truyền thống của chế độ XHCN. Qua Nhật Bản, vốn từng là cựu thù chiến tranh, vì thế, cách nhìn nhận một cựu thù như Mỹ đối với lãnh đạo cộng sản Việt Nam có phần bớt gay gắt.

Trước một thách thức lớn đến từ sự trỗi dậy, tiềm tàng một tham vọng bành trướng mang tên"giấc mộng Trung Hoa", Biển Đông có nguy cơ biến thành ao riêng cuả Trung Quốc. Khu vực biển có lưu lượng hàng hoá luân chuyển gần 50% tổng lượng hàng hoá lưu chuyển toàn cầu và trên 5000 tỷ đôla giá trị sản lượng hàng năm, tự do hàng hải, tự do hàng không phía trên vùng biển và an ninh trật tự khu vực có lợi ích gắn với lợi ích cuả Mỹ.

Sau tuyên bố Mỹ có lợi ích quốc gia với tự do hàng hải và luật pháp quốc tế tại biển Đông của bộ trưởng Ngoại giao Mỹ, bà Hillary Clinton năm 2010 tại ASEAN, Tổng thống OBAMA tuyên bố chuyển trục chiến lược sang Đông Á.

Việt Nam vốn biết, đàm phán song phương với Trung Quốc chỉ đem lại thất bại. Đàm phán là thủ đọan kiềm chế và trói tay đối phương bằng mồi nhử kinh tế, để Trung Quốc lấn lướt, một mình tự tung, tự tác trên thực địa, tạo "thực trạng đã rồi", từng bước, từng lát cắt cho đến khi độc chiếm hoàn toàn. Việt Nam tìm cách đa phương hoá tranh chấp. Việt Nam tìm kiếm chỗ dựa, tìm hỗ trợ cho cuộc chiến quá chênh lệch với Trung Quốc.

Và Việt Nam đã thấy ở chiến lược chuyển trục Đông Á của Mỹ nhằm bảo vệ tự do hàng hải và trật tự an ninh khu vực theo luật pháp quốc tế, có lợi ích ngăn chặn chủ nghĩa bá quyền của Trung Quốc đồng nhất với lợi ích bảo vệ chủ quyền biển đảo cuả Việt Nam.

Tháng 7/2013, Việt Nam và Mỹ nhất trí nâng cấp quan hệ song phương lên "đối tác toàn diện", thúc đẩy quan hệ trong mọi lĩnh vực, tạo sự tin cậy gắn kết từng bước tới thực chất.

Cũng bắt đầu từ sau chuyến thăm Mỹ của ông Trương Tấn Sang, Trung Quốc tăng cường trả đũa Việt nam bằng áp lực Hoàng, Trường Sa. Hai nước Việt Mỹ càng tiến lại gần nhau, quan hệ hợp tác giữa hai nước càng phát triển thì thái độ lấn chiếm biển đông càng kiên quyết, tốc độ xây dựng và quân sự hoá theo hướng tăng cường khả năng tấn công càng bộc lộ rõ. Dường như thông điệp mà Trung Quốc muốn chuyển tới lãnh đạo Hà Nội là Việt Nam không còn lối thoát bất chấp mọi cố gắng tìm kiếm đồng minh.

Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược và Quốc tế (CSIS, Mỹ) nhận định "nếu tình hình Trung Quốc quân sự hóa biển Đông không bị ngăn chặn, biển Đông sẽ biến thành ao nhà của Trung Quốc vào năm 2030." Điều này có nghĩa là không có can thiệp Mỹ, sau 2030, Việt Nam sẽ không còn biển? Nếu đường lưỡi bò trở thành hiện thực, ra cách bờ khoảng 44km, Việt Nam đã lọt vào biển Trung Quốc (12 hải lý lãnh hải + 12 hải lý giáp ranh lãnh hải), nếu không có phép, tàu thuyền Việt Nam sẵn sàng bị băn hạ, ngư dân Việt Nam không còn biển.

Báo Guardian (Anh) tuần trước dẫn lời Giám đốc Cơ quan An ninh Quốc gia Mỹ (NSA) Michael Hayden cảnh báo nếu Mỹ không xử lý tốt đà trỗi dậy của Trung Quốc trong 10 năm tới thì hậu quả sẽ là thảm họa với Mỹ và với cả thế giới. Theo ông Michael Hayden, "Mỹ cần soạn ra một kế hoạch chặt chẽ và lâu dài cho khu vực Thái Bình Dương trong thập niên tới và cả sau này".

Mỹ đã có một chiến lược, đương nhiên. Nhưng điều đáng quan tâm là Việt Nam ở đâu trong kế hoạch này? Việt Nam rõ ràng không có nhiều lựa chọn.

Quan hệ Việt – Mỹ phát triển không ảnh hưởng tới các mối liên hệ giữa Việt Nam với Trung Quốc. Thay vì phải chọn một bên nào, Việt Nam đang cố gắng hết sức để tăng cường quan hệ với cả Trung Quốc và Mỹ, và coi quan hệ với hai nước này là quan hệ các bên đều có lợi.

Để công nghiệp hóa và hiện đại hóa, Việt Nam coi trọng Mỹ như nguồn chính về thị trường, đầu tư, công nghệ và phát minh sáng chế. Các nước khác, trong đó có Trung Quốc, đều đã củng cố quan hệ với Mỹ vì lý do tương tự. Tăng cường quan hệ Việt – Mỹ cũng đem lại cho Việt Nam các nguồn lực ngoại giao và chiến lược mạnh hơn. Mỹ ủng hộ ASEAN đóng vai trò trung tâm trong việc định hình các cấu trúc an ninh khu vực tại Châu Á – Thái Bình Dương và hỗ trợ các thành viên ASEAN, trong đó có Việt Nam, xây dựng năng lực hàng hải để cải thiện khả năng cảnh báo trong lĩnh vực hàng hải và các năng lực an ninh biển.

Tháng 9/2011, Việt Nam và Mỹ đã ký Biên bản ghi nhớ (MOU) nhằm thúc đẩy hợp tác quốc phòng song phương trong 5 lĩnh vực, bao gồm an ninh hàng hải, tìm kiếm và cứu hộ, các chiến dịch gìn giữ hòa bình của LHQ, các hoạt động nhân đạo và cứu trợ thiên tai, và hợp tác giữa các trường đại học quốc phòng và viện nghiên cứu. Trong chuyến thăm vừa qua, Tổng thống Obama đã thông báo dỡ bỏ hoàn toàn lệnh cấm vũ khí sát thương đối với Việt Nam.

Tuy nhiên, thúc đẩy quan hệ Việt – Mỹ, Việt Nam luôn nhấn mạnh không đồng nghĩa với kiềm chế và chống lại Trung Quốc. Việc dỡ bỏ lệnh cấm trên chủ yếu nhằm tạo điều kiện cho Việt Nam đa dạng hóa nguồn cung cấp trang thiết bị quân sự và đạn dược.

Hình ảnh độc lập của chính sách đối ngoại của Việt Nam chủ yếu dựa vào chính sách quốc phòng, theo đó Việt Nam theo đuổi nghiêm ngặt "nguyên tắc ba không" – Việt Nam sẽ không tham gia một hiệp định

quân sự và trở thành một đồng minh quân sự với bất kỳ nước nào, không cho phép bất kỳ nước nào lập căn cứ quân sự trên lãnh thổ của mình, và không dựa vào bất kỳ nước nào để chống lại một nước khác.

Tuy nhiên, các lãnh đạo Việt Nam thưà biết, không có sự can thiệp của Mỹ, Việt Nam dẫu có quyền mua vũ khí ở bất kỳ đâu, hy sinh thu nhập cho trang bị quốc phòng đến mức nào, cũng không cản được bước của Trung Quốc tiến tới chiếm đoạt hoàn toàn.

Là một thành viên ASEAN, Việt Nam đã chủ động tham gia các nỗ lực của Hiệp hội trong việc thu hút tất cả các nước lớn thông qua các cơ chế hợp tác do ASEAN đứng đầu, với chủ trương ASEAN không phải là một hiệp định quân sự hay nằm dưới sự ảnh hưởng của một nước lớn nào, mà là một tổ chức thúc đẩy ngoại giao để giải quyết những bất đồng.

Việc nghiêng về một bên nào đó là không hợp lý và không khả thi, vì cả Mỹ và Trung Quốc, bất chấp những bất đồng của họ, đều đang phối hợp dựa trên một quan hệ kiểu mới coi trọng việc tránh đối đầu quân sự, đồng thời thúc đẩy quan hệ trong mọi lĩnh vực.

Là một nước nhỏ theo dõi sát diễn biến trong quan hệ Mỹ – Trung, Việt Nam không thể không lo ngại các kịch bản Bắc Kinh và Washington trực tiếp đối đầu hoặc thỏa hiệp với nhau.

Lo ngại của Việt Nam không phải là không có cơ sở, vì lịch sử đã cho thấy Việt Nam bị ảnh hưởng bởi những thăng trầm trong quan hệ Mỹ – Trung trong thời Chiến tranh Lạnh.

Vả lại Trung Quốc sẵn sàng làm mọi việc để đạt được thoả hiệp với Mỹ, nhằm chủ yếu đạy bài học cho các quốc gia nhỏ yếu khác. Một chính sách như vậy sẽ đẩy Mỹ đối diện với thử thách không dễ vượt qua, khi Quốc hội Mỹ chỉ lựa chọn lợi ích cuả người dân Mỹ.

Vì vậy, lựa chọn chính sách là bạn với cả Mỹ và Trung Quốc, chủ động trong ASEAN, và tuân thủ các nguyên tắc toàn cầu của luật pháp quốc

tế cũng như các chuẩn mực khu vực đã được thiết lập về cách hành xử và bộ quy tắc ứng xử, có thể là lựa chọn chiếm ưu thế trong các nhà lãnh đạo Việt Nam. Sự cải thiện trong quan hệ Việt – Mỹ sẽ củng cố xu hướng này.

Nhưng liệu chủ trương này cuả Việt Nam có khả thi không? Với Mỹ, dù không gắn kết bằng một hiệp định đồng minh, Việt Nam vẫn có thể phát triển quan hệ đối tác toàn diện với đầy đủ sự tin cậy và tôn trọng bình đẳng, căn cứ trên luật pháp quốc tế và văn minh nhân quyền. Với Trung Quốc, ngược lại, quan hệ thân thiện hoặc đối tác toàn diện chỉ đem lại thiệt hại. Ngay cả khi là đồng minh, Trung Quốc luôn lợi dụng các hiệp định hợp tác để tạo ra sự trói buộc và lệ thuộc tới mức Việt nam mất khả năng kiểm soát. Trong trường hợp không còn là đồng minh, hoặc có biểu hiện ngả sang phía đối thủ, Trung Quốc sẽ gây áp lực và đe dọa an ninh chế độ, nuôi lửa xung đột buộc Việt nam phải chạy đua quốc phòng, dẫn tới tình trạng chảy máu, kiệt sức.

Làm thế nào để chặn được tất cả các vòi bạch tuộc đang len lách ở khắp mọi nơi. Cách ly hoàn toàn thì có nguy cơ xung đột, gây đổ vỡ lập tức, không thể kịp ứng phó. Nhưng nếu không cách ly, để ngỏ cưả, thì nguy cơ có thể đến chậm, nhưng cũng không có cách nào ngăn chặn được.

Có thể phải lựa chọn làm bạn với Mỹ, cho dù không tránh khỏi những điều không thể tránh khỏi, nhưng nguy cơ mất nước thì chắc chắn là không.

04/06/2016

Fulbright VN và sự lạc hướng cuả dư luận.

Ngày 15/05/2016, Bộ trưởng Ngoại Giao Mỹ Jhon Kerry đã có chuyến sang thăm và làm việc với phía Việt Nam, chuẩn bị cho chuyến thăm ngày 22/05/2016 cuả tổng thống OBAMA.

Ngoài ba nội dung được tập trung quan tâm là việc đối phó với xung đột Biển Đông, việc gỡ bỏ lệnh cấm vận và việc phê chuẩn TPP, có hai nội dung đặc biệt, nhưng báo chí chỉ đưa lướt qua, không kèm bình luận, khiến dư luận không quan tâm. Đó là Hiệp định khung cho chương trình Hoà Bình và Quyết định thành lập Fulbright Việt Nam. Hai nội dung này là kết quả những đàm phán dai dẳng suốt hai mươi năm bình thường hóa quan hệ, được coi là những bước triển khai cụ thể của chương trình phát triển quan hệ hợp tác hai nước, đắt đầu những bước đi thực chất, phản ánh việc gạt bỏ những nghi ngại cuối cùng của Hà Nội đối với Mỹ.

Sau đó một ngày, ngày 16 tháng 5 năm 2016, Trường Đại học Fulbright Việt Nam đã chính thức nhận quyết định thành lập của Thủ tướng Chính phủ theo quyết định số 819/QĐ-TTg do Phó Thủ tướng Vũ Đức Đam ký.

Một ngày sau khi tổng thống OBAMA tới Hà nội và tuyên bố gỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí sát thương, sáng 24.5/2016, Phó thủ tướng, Bộ trưởng Ngoại giao Phạm Bình Minh và Ngoại trưởng Mỹ Jhon Kerry đã chứng kiến lễ ký kết Hiệp định khung cho chương trình Hoà bình, về việc VN đồng ý cho phép tình nguyện viên Mỹ của Peace Corps dạy tiếng Anh tại TP.Hà Nội và TP.HCM như những sứ giả đầu tiên trong Chương trình hòa bình Việt Mỹ.

Và sáng ngày 25.5/2016, dưới sự chứng kiến của cả Jhon Kerry và Bí thư Đinh La Thăng, Chủ tịch UBND TP.HCM Nguyễn Thành Phong

đã trao quyết định thành lập Trường ĐH Fulbright VN (FUV) cho Chủ tịch Hội đồng tín thác FUV Bob Kerry, trường Đại học tư thục Việt Nam đầu tiên được tổ chức theo mô thức độc lập tài chính phi lợi nhuận và độc lập về nội dung giảng dạy theo các chuẩn mực quốc tế cao nhất.

Quyết định bổ nhiệm ông Bob KERREY, nguyên cựu chiến binh Mỹ tại Việt Nam, nguyên tác giả của vụ thảm sát Thạnh Phong vào tháng 2-1969, nguyên thượng nghị sỹ bang Nebraska, nguyên hiệu trưởng trường NEW SCHOOL NewYork làm Chủ tịch Hội đồng tín thác FUV đã gây tranh cãi. Ở phía ủng hộ, có cả trăm ý kiến cá nhân, phần lớn là những trí thức có uy tín, như Giáo sư Chu Hảo, nhà văn Nguyên Ngọc, nhà giáo Phạm Thị Ly, sử gia Dương Trung Quốc, GS Nguyễn Minh Thuyết...còn nếu xem trên Facebook thì có hàng ngàn ý kiến từ nhiều góc nhìn, cuả rất nhiều tầng lớp quần chúng khác nhau. Phía phản đối ông BOB Kerrey ngược lại, chỉ có vài người, là bà Tôn Nữ Thị Ninh và ông nhà văn Nguyễn Văn Thọ. Ông Thọ sau khi lỡ lời, mặc dù không cải chính, không thấy ông nói gì thêm, nhưng người ta thấy lạ một điều là sau cái bài viết với giọng khiêu khích, 'Lẽ nào nước Mỹ không còn ai ngoài Bob Kerrey? ' bà Ninh lại phóng tiếp bức "Thư ngỏ gửi người Việt Nam và những người bạn Mỹ", trong đó người ta bảo là bà bịa ra cái thông tin rằng số tiền 20 triệu đôla tiền vốn ban đầu của FUV "là món tiền chính quyền Sài Gòn nợ chính quyền Hoa Kỳ trước 1975(?), mà nhà nước CHXHCN Việt Nam thống nhất nhận trả phía Mỹ theo thông lệ quốc tế(?). Nói cách khác, thực chất đây là việc chuyển một món tiền có sẵn - từ mục đích cấp học bổng hàng năm sang mục đích tài trợ ban đầu cho FUV - chứ không phải do BK mới gây quỹ đặc biệt cho FUV". Báo Vnexpresse.net bác bỏ: "Hồi tháng 6/2014, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đồng ý chủ trương đầu tư dự án FUV. Tháng 12/2014, Quốc hội Mỹ phê chuẩn thành luật, cho phép chính phủ Mỹ tài trợ khoảng 20 triệu USD cho dự án FUV trong giai đoạn đầu tiên", còn chính BOB Kerrey thì nói: "Năm ngoái, nỗ lực của chúng tôi đã thành công khi Quốc hội quyết định tài trợ một khoản gần 20 triệu USD để xây dựng FUV, còn phía chính phủ Việt Nam dành cho trường khu đất. "

Sau khi ông Đinh La Thăng, uỷ viên bộ chính trị, bí thư Sài Gòn, có ý dẹp dư luận bằng ý kiến "vượt lên hận thù chúng ta mạnh mẽ hơn ", đặc biệt là đối diện với sự khiêu khích lộ liễu của bà Ninh, ngày 07/06/2016, tại New York, ông BOB Kerrey đã công bố quyết định không từ chức. Dư luận không còn ai nói tới chuyện chọn hay không chọn. Riêng bà Tôn Nữ Thị Ninh vẫn tiếp tục bị dư luận ném đá, thậm chí không chỉ có đá mà còn cả cà chua thối.

Có lẽ không có gì "dại" hơn những gì bà Tôn Nữ Thị Ninh đã làm. Không ai hiểu tại sao bà công khai và đích danh công kích cá nhân ông BOB Kerrey, và cái khó hiểu nhất là bà lại nhân danh lòng "nhân ái và danh dự trí thức", cái mà ở chính bà, người ta đã thấy là thiếu nhất.

Người ta đã chứng kiến ở bà một trí thức săn đuổi địa vị và tìm kiếm vinh quang như thế nào. Từ một lưu học sinh cuả chế độ Việt Nam Cộng Hoà, không biết bằng cách nào, bà được tuyển dụng làm phiên dịch viên cho nguyên bộ trưởng ngoại giao Chính phủ lâm thời Cộng hoà miền Nam Việt Nam Nguyễn Thị Bình tại hội nghị Paris. Rồi từ một Phó Khoa của Phân khoa Anh ngữ, Đại học Sư phạm Sài Gòn năm 1972, bà lọt vào mắt ông Xuân Thuỷ, uỷ viên bộ chính trị, bộ trưởng ngoại giao chính phủ Việt Nam dân chủ cộng hoà bắc Việt, để rồi sau đó có thể trở thành một đại sứ đặc mệnh toàn quyền của chính phủ Việt Nam XHCN tại Bỉ, bên cạnh Liên Hiệp châu Âu. Với lòng "tự trọng danh dự trí thức", bà đã có thể chiếm được sự tin cậy cuả cả hai chế độ đối kháng không đội chung trời của nhau, mà không bị gọi là tráo trở.

Khi tự cho mình quyền nhân danh lòng nhân đạo để nói "Việc ông hối hận về vai trò trong vụ thảm sát Thạnh Phong tôi không thể biết và chỉ có mình ông Kerrey biết. Không thể coi việc giữ vị trí lãnh đạo của đại học nhiều tham vọng như ĐH Fulbright là cách sửa sai cho những hành động trong quá khứ", bà đã buộc người ta phải hỏi lại bà rằng: nếu thảm sát là một vụ gây ra nhiều cái chết oan uổng cho những người vô tội, thì cho dù không thể phủ nhận tội lỗi cuả mình, BOB có thể chỉ là kẻ bị lừa. Những thủ lĩnh cộng sản đã đẩy dân ra phía trước để lãnh đạn cho họ, như chính nhà văn Nguyên Ngọc thú nhận "chúng tôi vẫn từng

"nấp" trong nhân dân vô tội, để họ có thể cùng chết với chúng tôi"(thực ra ông muốn nói rằng "để họ chết thay cho chúng tôi"), cách mạng vẫn dùng dân như một lá chắn, vưà làm bia đỡ đạn sống cho cách mạng vưà lấy cớ buộc tội đối phương.

Bà không thể im lặng để chối bỏ một sự thật, rằng không có cuộc thảm sát nào lớn hơn cuộc cải cách ruộng đất mà chính quyền cộng sản tiến hành suốt những năm 1954-1956, khiến 172.008 bị giết oan uổng một cách thô bạo. Không có cuộc thảm sát nào lớn hơn là cuộc tổng tấn công mậu thân 1968, chính quyền cộng sản cố tình đẩy 277.000 người vô tội vào một cuộc thử nghiệm đẫm máu, khiến 44.842 chết, 61.267 bị thương, 4.511 mất tích. Và lớn hơn, cuộc chiến tranh hai miền đã khiến người Việt giết lẫn nhau suốt 30 năm làm cho hơn 6 triệu người chết, trong đó hơn 4 triệu dân thường. Ai đã gây ra vụ thảm sát nồi da nấu thịt đó. Người Mỹ không đến để chiếm đất Việt nam. Người Mỹ chỉ đến để chiến đấu cùng với một nửa người Việt vì một "nỗi lo sợ cộng sản" *. Cá chết trắng một dải bờ biển từ Hà Tĩnh tới Thừa Thiên Huế, đe doạ thảm họa cho hàng triệu con người đói khát vô tội, mất nghề nghiệp, mất nguồn sống, bà và những trí thức như bà đang ở đâu, sao không thấy bà lên giọng "cao thượng" để giúp đỡ những người không có phương tiện gì ngoài tiếng nói, xuống đường ôn hoà chỉ để đòi quyền được biết, quyền được sống trong sạch, vẫn bị chính quyền đàn áp không thương tiếc bất chấp cả phụ nữ và trẻ em. Lịch sử sẽ có lúc quay lại để phán xét.

Khi bà công kích đích danh ông BOB, khích ông BOB từ chức Chủ tịch Hội đồng tín thác vì "danh dự và lòng tự trọng" và khi bà đặt ra câu hỏi "chẳng nhẽ nước Mỹ không còn ai ngoài BOB Kerrey", hình như bà muốn nhắc mọi người rằng, tại sao không ai thấy sự có mặt của bà, bà thừa sức thay thế ông BOB?

Bà từng là nhà giáo, từng là Đại sứ đặc mệnh toàn quyền tại Bỉ bên cạnh Liên hiệp châu Âu, từng làm trưởng ban đối ngoại Quốc hội, bà từng là chủ tịch hội đồng quản trị dự án Đại học tư thục Trí Việt. Nhưng khi còn chưa đã cơn khát vinh quang thì buộc phải về hưu, bà uất ức,

cay đắng: « quy định tuổi nghỉ hưu 55 như hiện nay, chị em chưa kịp cất cánh thì đã phải hạ cánh». Bà đang còn muốn bay.

Năm 2007, nghỉ hưu, bà lập ra dự án Đại học Trí Việt, với nung nấu trở thành chủ tịch Đại học tư thục đầu tiên của nền giáo dục Việt. Nhưng sự thèm khát vinh quang đã làm cho bạn bè và đồng nghiệp của bà hoảng sợ. Bốn năm vận động, bà không xin được đất, không một cá nhân, một cơ quan tổ chức nào, cả trong nước lẫn quốc tế chịu góp vốn. Bà đành chấp nhận thất bại, buộc phải giải tán hội đồng sáng lập và tuyên bố huỷ bỏ Dự án. Tuy vậy, "tâm huyết" của bà với nền Đại học Việt vẫn chưa tắt trong con người bà. Bà liếc sang Fulbright với cả sự thèm khát và ganh ghét. Đã có lúc người ta nghĩ đến bà, có một vài người Mỹ bạn quen cũ đã góp lời. Nhưng có vẻ như người Mỹ đã hoảng sợ sau khi nghe lời tuyên bố của bà tại buổi họp báo Câu lạc bộ Báo chí Quốc gia Hoa Kỳ vào tháng 10 năm 2004: «Trong gia đình chúng tôi có những đứa con, cháu hỗn láo, bướng bỉnh thì để chúng tôi đóng cửa lại trừng trị chúng nó, dĩ nhiên là trừng trị theo cách của chúng tôi. Các anh hàng xóm đừng có mà gõ cửa đòi xen vào chuyện riêng của gia đình chúng tôi »

Họ hoảng sợ là đúng, vì nếu bà là chủ tịch Đại học thì những quan chức do bà đào tạo ra sẽ chỉ là những quan phụ mẫu, coi dân như con cái trong nhà hết, và nếu chúng hư đốn thì phải đóng cửa lại mà trừng trị. Bà là một đặc trưng của tư tưởng chuyên chế phong kiến, cuả thứ tư duy kiểu nhân quyền xã hội chủ nghĩa. Bà sẽ là kẻ phá hoại đáng sợ nhất, phản bội lại tư tưởng giáo dục và đào tạo độc lập của Fulbright. BOB và những người bạn cuả ông, thượng nghị sỹ Jhon McCain, bộ trưởng ngoại giao Jhon Kerry, GSThomas J. Valelly theo đuổi Dự án từ hơn hai mươi năm đương nhiên không phải để tạo ra những quan lại có tư tưởng nô lệ cho quyền lực, cuả thèm khát chức vị và hư danh.

Sự thất bại cuả bà Tôn Nữ Thị Ninh trước dư luận cho thấy một thái độ của trí thức Việt không còn như trước. Những kẻ chuyên kinh doanh

lòng trung thành với chế độ và buôn bán lập trường đã không còn che được mắt xã hội, và không còn kiếm lời được nữa.

Nhưng nếu sự kiện ra đời của FUV lại chuyển đổi thành sự cãi lộn xung quanh chuyện danh dự hay cao thượng của bà Ninh thì dư luận đã lạc hướng.

Ít ra người ta cũng tự hỏi, những việc này chỉ đơn thuần là động cơ cá nhân bà Ninh hay phía sau bà có thế lực nào.Vietnamnet.vn là tờ báo duy nhất đăng tải cả hai lần, hai bài viết ngược dòng cuả bà Ninh, có phải là tình cờ hay có sự chỉ đạo của ai. Sau vài ngày, bài viết đầu bị xóa, nhưng bài "thư ngỏ" được giữ lại muộn hơn, và hiện cũng chỉ còn trên các báo mạng khác, Vietnamnet.vn cũng đã gỡ nốt.

Từ sau khi tổng biên tập Nguyễn Anh Tuấn phải buộc ra đi sau một loạt phóng sự điều tra đất rừng đầu nguồn dính đến Innov Green Hồng Kông, Vietnamnet.vn hiện nay không khác gì Vnexpresse.net, nghĩa là chỉ là cái loa không hồn, không đầu. Nếu sự thật phía sau, là Vietnamnet.vn đã bị điều khiển bởi một bàn tay nào đó, thì hiển nhiên bàn tay đó thân Trung Quốc. Và chuyện bà Ninh chỉ là chuyện phá thối.

Bắt đầu từ quỹ học bổng Fulbright do thượng nghị sỹ, cựu chiến binh Jhon Kerry vận động. Bước đột phá đầu tiên của nỗ lực này là trong dự luật ngân sách 1991 khi lần đầu tiên 300 ngàn USD để cấp học bổng cho sinh viên VN (Harvard sau đó góp thêm 300 ngàn USD) được đưa vào. Đột phá được thực hiện bởi John Kerry cùng cùng với sự hỗ trợ của các cựu binh như John McCain, Richard Kessler,...

Năm 1992, chương trình học bổng Fulbright, dưới sự dẫn dắt của Thomas Vallely – một cựu binh Việt Nam khác – bắt đầu đi vào hoạt động. Từ số tiền này, những nhóm sinh viên đầu tiên của chương trình Fulbright như Phạm Bình Minh, Nguyễn Thiện Nhân, Cao Đức Phát,...đã được đưa sang Mỹ để học tại những ĐH hàng đầu.

Fulbright trở thành một Dự án Đại học tư thục Việt Nam từ năm 1994 kết quả của sự hợp tác giưã Trường đại học Kinh tế TP Hồ Chí Minh và Trường Havard Kennedy. Ngân sách do Vụ Giáo dục và văn hoá bộ Ngoại giao Mỹ tài trợ. Trong thời gian vận động để có giấy phép đầu tư chính thức, dự án có tên là Chương Trình Giảng Dạy Kinh Tế Fullbright, đã hoạt động hơn 12 năm trong lĩnh vực Giáo dục và đào tạo. Hiện đang được điều hành bởi Ô/B Benjamin Haxton Wilkinson, có địa điểm tại địa chỉ: 232/6 Võ Thị Sáu, Quận 3, TP Hồ Chí Minh, Việt Nam.

Dự án là một trong những nội dung được bàn thảo trong các hoạt động chuẩn bị cho việc lý kết Hiệp định đối tác toàn diện Việt Mỹ trong chuyến thăm chính thức của chủ tịch Trương Tấn Sang năm 2013. Dự án tiếp tục được ủng hộ và có những cố gắng rất lớn từ cả hai chính phủ, đặc biệt là bộ ngoại giao hai nước. Những rào cản thiếu sự thông hiểu từ phía chính phủ Việt Nam chính là nguyên tắc độc lập về tài chính, độc lập về nội dung giảng dạy và đào tạo trên nền tảng giáo dục khai phóng. Những môn học chính được giảng dạy hoàn toàn bằng tiếng Anh. Giáo trình là sự kết hợp với phương pháp giảng dạy theo nhóm giảng viên, không theo giáo trình cố định, soạn sẵn. Tuy nhiên, tất cả những trở ngại đã được vượt qua trong chuyến thăm của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng tháng 7/2015, sau khi Quốc hội Mỹ đồng ý tài trợ khoảng 20 triệu đôla, tháng 4/2014.

Giấy phép Đại học Fulbright Việt nam được cấp ngày 16/05/2016.

Quyết định thàng lập Đại học Tư thục phi lợi nhuận Fulbright Việt Nam được trao cho cựu Thượng nghị sỹ BOB Kerrey ngày 25/05/2016 trong chuyến thăm Việt Nam của tổng thống Mỹ OBAMA, tại TP Hồ Chí Minh. FUV có trụ sở chính tại Khu công nghệ cao TP.HCM với diện tích đất 15 ha, là trường Đại học do Quỹ tín thác sáng kiến ĐH Việt Nam (TUIV) đầu tư bằng 100% vốn nước ngoài.

Theo chương trình FUV sẽ là một trung tâm giáo dục đào tạo đạt chuẩn quốc tế đầu tiên tại khu vực Đông nam Á theo mô hình khai phóng mở còn rất mới đối với thế giới.

Tuy vậy, bên cạnh những hy vọng tràn trề, những người mắc bệnh hoài nghi vẫn mơ hồ một điều gì đấy, hình như không có thật, hay một cái gì quá tốt đẹp đã đến một cách vội vã, vưà như một phép mầu, vưà mong manh dễ vỡ.

Nhất là khi bên cạnh nhhững cái tên Mỹ, như BOB Kerrey, Thomas Vallely...lại có những cái tên gây thắc mắc không có lời giải đáp, chẳng hạn như Henry Nguyễn Bảo Hoàng, con rể nguyên thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, giữ chức phó chủ tịch hội đồng tín thác, tức là nhân vật thứ hai sau BOB Kerrey, cùng với sự có mặt của Nguyễn Thanh Phượng trong lễ trao quyết định thành lập FUV ngày 25/05/2016, không khỏi gây lo sợ cho dư luận. Sự có mặt của cha con ông Dũng luôn gắn với sự lũng đoạn của âm mưu và lòng tham. Tại sao, một con người, một gia đình thuộc loại vơ bèo vạt tép, không cái gì ăn được mà không ăn, không cái gì có lãi mà không đầu tư, lại không buông tha cả cái trường Đại học tư thục phi lợi nhuận Fulbright? Họ rưả tiền? Họ rót tiền bất chính vào Fulbright để nhân danh từ thiện, khoác lên những đồng tiền nhem nhuốc của họ một thứ danh nghĩa sạch sẽ? Hay họ đã hết thời làm mưa làm gió, đang đi tìm chỗ trú thân? Dù là gì thì khi Fulbright đi với đi với ma, người ta phải hỏi liệu chiếc áo mà FUV sẽ khoác, có phải là áo giấy? Tiền của Quỹ đầu tư Bản Việt, mà Nguyễn Thanh Phượng là Chủ tịch sẽ từ từ mua hết cổ phần của FUV, và Henry Nguyễn Bảo Hoàng sẽ trở thành Chủ tịch Hội đồng Tín thác. Trường Đại Học Fulbright đổi tên thành Trường Thanh Phượng?!

Một cái tên khác nưã là Đàm Bích Thuỷ, nguyên Tổng Giám đốc Tập đoàn ANZ, có tên trong danh sách Hồ sơ Panama, đang đảm nhiệm chức Hiệu trưởng FUV.

Một nhà buôn tham lam Nguyễn Bảo Hoàng sẽ phụ trách việc gây quỹ, một chủ ngành ngân hàng có tài xoay tiền Đàm Bích Thuỷ làm công việc giáo dục và đào tạo. Khó có thể tiên liệu tương lai của FUV. Nếu ở chỗ nào cũng có mặt mafia và nếu mafia đã trở thành một bộ phận hữu cơ của chế độ, thì một định chế không mafia sẽ tất yếu sụp đổ.?

Cùng với việc ký kết Hiệp định TPP, phát triển liên kết Quốc phòng sau dỡ bỏ cấm vận vũ khí, Peace Corps và FUV được xem là hai mũi nhọn đầu tiên, thâm nhập vào môi trường xã hội Việt Nam.

Việc chính thức cho ra đời hai định chế này, một mặt phản ánh những nghi ngại của Hà Nội quan niệm Mỹ như một thể chế chính trị đối kháng, như kẻ thù của chế độ có thể đã được gỡ bỏ, một mặt khác, sự nhượng bộ của chính quyền Hà Nội phản ánh xu hướng chấp nhận một sự chuyển hóa cơ cấu xã hội từ bên trong.

Đây có thể là một giai đoạn chuyển tiếp, một dạng quá độ đầy mâu thuẫn và đầy trở ngại, nhưng chứa đựng những mầm mống thay đổi căn bản?

Quá trình sáp lại gần nhau đầy nghi kị để đạt tới hợp tác toàn diện hôm nay và đang hiện hình một hợp tác đối tác chiến lược có thể trong tương lai không xa cho thấy một vài cảm nhận:

1- Chính quyền Mỹ dù khác về bản chất thể chế chính trị, không còn là đối tượng thù địch. Trong khi vẫn còn là nhân tố nghi ngại cho sự tồn vong của chế độ độc đảng, Mỹ là nhân tố quyết định tới chủ quyền quốc gia, tới phát triển thịnh vượng và văn minh xã hội.

2- Không có phe thân Trung Quốc trong nội bộ Đảng cộng sản từ sau đại hội XII.

3- Chính sách cân bằng Trung – Mỹ chủ yếu nhằm mục đích tránh một khủng hoảng có tính khủng bố và áp lực xung đột chiến tranh cục bộ đến từ Bắc Kinh, trong khi Hà Nội chưa chuẩn bị kịp các điều kiện đối phó cần thiết, không phải là chính sách vì sự duy trì thân thiện.

4- Hiện trong nội bộ đảng cộng sản Việt Nam chỉ còn hai quan điểm khác nhau, quan điểm tự nguyện cải cách theo hướng dân chủ hoá từng bước; và quan điểm tiếp tục duy trì chế độ độc đảng bằng cách tận dụng mọi cơ hội để tăng trưởng kinh tế.

Quan điểm tự nguyện cải cách ủng hộ hoàn toàn các quyết định ký kết TPP, quyết định dỡ bỏ lệnh cấm vận vũ khí, quyết định ký kết Hiệp định khung cho chương trình Hoà Bình Việt Mỹ, và quyết định thành lập Đại học FUV. Lực lượng này xem các định chế trên như những công cụ giúp xã hội Việt Nam thay đổi dần từng bước từ bên trong.

Ngược lại, quan điểm duy trì chế độ độc đảng tố cáo các định chế trên là công cụ diễn biến hoà bình, là vũ khí cuả chủ nghĩa tư bản Mỹ nhằm xoá bỏ chế độ cộng sản, tước bỏ thành quả của cách mạng vô sản Việt Nam, tiến tới tiêu diệt hoàn toàn chủ nghĩa cộng sản quốc tế. Lực lượng này, đương nhiên là những nhân vật giáo điều, bảo thủ trong đảng, trung thành mù quáng với tư tưởng của chủ nghĩa Mác Lênin. Lực lượng này buộc phải bám víu vào Trung Quốc và không tránh được bị Trung Quốc lợi dụng.

Dù bề ngoài, người ta đang cố sức che đậy những khuyết tật, cố dựng lên một hình hài đồ sộ và màu mè, nhưng không có cách gì che chắn được những đổ vỡ. Cuộc bầu cử quốc hội XIV đã thất bại, một số các cơ cấu của Quốc hội sẽ buộc phải chắp vá. Đảng viên đang bỏ đảng và từ chối sinh hoạt với con số tăng lên từng ngày. Những sạt lở từng mảng không thể chống đỡ đang bắt đầu. Những người còn chút tỉnh táo, khôn ngoan chắc cũng tự tìm ra cách hành xử thích ứng.

13/06/2016

Chuyện Trường Sa lớn và thông điệp gửi Hà Nội.

Báo Vnexpresse.net đưa tin, “Mỹ hôm qua, 22/06/2016, lên tiếng cảnh báo Trung Quốc không nên "thực hiện thêm các hành động khiêu khích" sau khi tòa trọng tài thường trực ra phán quyết về vụ kiện ở Biển Đông. Colin Willett, phó trợ lý ngoại trưởng Mỹ khu vực Đông Á, cho biết Washington có "rất nhiều cách" để đối phó với bất kỳ động thái nào của Trung Quốc trong khu vực, theo Reuters. Bà nói thêm rằng trong bối cảnh tòa trọng tài thường trực (PCA) ở The Hague sắp đưa ra phán quyết về vụ kiện của Philippines đối với Trung Quốc liên quan đến đường 9 đoạn mà Bắc Kinh tự vẽ ra trên Biển Đông, Mỹ đang tích cực làm việc với các đối tác và đồng minh khu vực nhằm đảm bảo thiết lập một mặt trận thống nhất”.

Chú ý rằng, lời cảnh báo này nhấn mạnh chữ “thêm”, có nghĩa là đã có khiêu khích.Và có thể thấy rằng vụ khiêu khích vừa rồi cuả Trung Quốc, vụ bắn hạ hai máy bay của Việt Nam, đã không che mắt được ai, nhưng công bố một quy kết lại không thể đơn giản là “biết” hoặc “chắc chắn”, nhất là chính Hà Nội, người bị nạn lại không muốn quy tội cho ai, và âm thầm nuốt hận, hay cắn răng chịu trận. Và Mỹ thì “chúng tôi tôn trọng quyền quyết định của các bạn”như lời Đại sứ Mỹ TED Osius.(những phân tích về âm mưu của Trung Quốc, xin xem bài “Chiến tranh biển Đông đã bắt đầu?”).

Bắn hạ hai chiếc máy bay hiện đại của không quân Việt Nam trong hai ngày 14/06 và 16/06, Trung Quốc đã thực hiện một âm mưu khiêu khích.Việt Nam biết và có bằng chứng, Việt Nam có thể công bố và quy kết trách nhiệm cho Trung Quốc, yêu cầu Trung Quốc bồi thường, và theo tập quán ngoại giao, Hà nội sẽ buộc phải có động thái đáp trả hành vi khiêu khích này. Nhưng nếu công bố kết tội Trung Quốc, Bắc Kinh sẽ lu loa lên rằng 'Hà Nội vu khống và khiêu khích. Hà Nội lợi

dụng Mỹ để công khai chống lại Trung Quốc. Chế độ Hà Nội đã phản bội lại láng giềng, phản bội chủ nghĩa Mác. Hà Nội đã trở thành kẻ thù của nhân dân Trung Quốc, Hà nội phải bị trừng phạt'. Tiếp đến, sẽ xảy ra các sự cố tàu thuyền đánh cá của Trung Quốc "bị bắn", ngư dân Trung Quốc trên biển thuộc lãnh hải Việt Nam "bị đánh chìm", Tầu chiến tuần tra của Trung Quốc đột nhiên "bốc cháy" gần đảo Trường Sa lớn của Việt Nam, có "bằng chứng tên lửa của Việt Nam được phóng đi từ Trường Sa lớn", v.v...Tất cả những cái cớ bịa đặt đó mục đích dẫn đến việc Trường Sa lớn của Việt Nam phải bị Trung Quốc trả đũa, và điều sẽ xảy ra là Trường Sa lớn, thủ phủ huyện đảo Việt Nam còn lại trên biển Đông, sẽ bị tiêu diệt và chiếm đoạt chỉ trong một đêm, bằng hoả lực không gì cản được.

Bằng việc giả như phớt lờ gợi ý trợ giúp của Mỹ, kêu gọi sự giúp đỡ của chính Trung Quốc, Hà Nội đã hoá giải âm mưu gây chiến đó của Bắc Kinh. Bắc Kinh không thể từ chối một hành động hỗ trợ nhân đạo, và buộc phải làm ngơ, như chưa hề có chuyện cố tình gây chuyện. Đó là biến "mưu của địch làm mưu của ta", là "tương kế tựu kế".

Âm mưu khiêu khích của Trung Quốc là tạo cớ gây chiến, lợi dụng hỗn loạn để chiếm đoạt tất cả những thực thể còn lại trong quần đảo Trường Sa đang thuộc quyền quản lý của Việt Nam, trước khi Toà Trọng Tài PCA đưa ra phán quyết, thực hiện chiến thuật "chuyện đã rồi", nhằm tạo thế không thể đảo ngược và bằng cách này hoàn thành mục tiêu độc chiếm biển Đông.

Nhưng ngay sau khi chiếc SU-30MK2 bị nạn rơi ngày 14/06/2016, Mỹ bằng một cách nào đó, có lẽ đã biết được. Ngày 15/06/2016, Mỹ đã cấp tốc điều 4 tầu chiến điện tử cùng với 120 nhân sự kỹ thuật tới biển phía đông Philippines, có nhiệm vụ gây nhiễu radar đối phương, và liền ngay sau đó, ngày 18/06/2016, cùng một lúc, Mỹ đã điều hai tầu sân bay John C. Stennis và Ronald Reagan hoạt động cùng nhau tại biển Philippines trong tình trạng sẵn sàng tác chiến.

Trong bài phát biểu hôm qua tại một diễn đàn kinh tế ở thành phố Davao, ông Rodrigo Duterte gợi ý rằng “Hiệp định Tương trợ Quốc phòng năm 1951 của các đồng minh không tự động buộc Washington phải giúp Philippines ngay tức thì, nếu nước này đối đầu với Trung Quốc do một xung đột về lãnh thổ.

Duterte nói ông đã hỏi Đại sứ Mỹ Philip Goldberg trong cuộc gặp gần đây. "Các vị có sát cánh bên chúng tôi hay không?", ông Duterte hỏi và ông Goldberg đáp: "Chỉ khi các vị bị tấn công". Philippines cũng đã cảm thấy một điều gì khác thường đang đến từ phía Trung Quốc?! Cũng như Việt Nam, họ tất nhiên cũng có tình báo quân sự tại Trung Hoa đại lục.

Như vậy, có thể thấy, ngay cả Philippines, dù được gọi là đồng minh lâu đời của Mỹ, nếu không có một Hiệp định an ninh chung thay cho Hiệp định Tương trợ Quốc phòng, thì khi Philippines có xung đột với Trung Quốc nhằm thu hồi lại Scarboroug, Mỹ vẫn không có quyền tự động can thiệp, trong khi nếu đã thành “chuyện đã rồi” thì không thể đảo ngược tình thế, nghĩa là không thể lấy lại, nếu không bằng một cuộc chiến tranh có tuyên bố với kết thúc bằng sự đầu hàng vô điều kiện của Trung Quốc.

Mỹ đã hoạt động hết sức tích cực. Với bốn tầu chiến điện tử và hai tàu sân bay có mặt tại biển Đông, trong tình trạng sẵn sàng, và với những công bố gần như nói thẳng bản chất những hành vi có chủ đích cuả Trung Quốc, Mỹ góp phần quyết định hoá giải một phần những thủ đọan không có gì ghê gớm nhưng hung bạo cuả Bắc Kinh. Sự có mặt của Mỹ có thể khống chế sự hung hăng của Trung Quốc, nhưng Mỹ không có quyền đương nhiên can thiệp những xung đột song phương. Vì vậy, những thủ đọan gây sự cố châm ngòi cho việc sử dụng vũ lực, đặc biệt, riêng với Việt Nam, liên quan tới Trường Sa lớn, có thể vẫn xảy ra. Và trên nguyên tắc, Mỹ chỉ có thể đưa ra thông điệp “luôn luôn có mặt bên cạnh và sẵn sàng giúp đỡ bằng mọi cách, nhưng chúng tôi tôn trọng quyền quyết định của các bạn”. Nếu chỉ có thế thì ngay cả khi chuyện xảy ra, đảo mất, biển mất, thậm chí, không thấy Mỹ hành động,

thì nước cũng có thể mất, và Hà Nội chỉ có thể ngồi nhìn, và Mỹ không thể làm gì ngoài "cực lực phản đối".

Nhưng phải hỏi, ở phía Việt Nam, khi đã biết Trung Quốc tập trận bắn đạn thật trên biển Đông từ ngày 13/069 tới ngày 17/06, tại sao lại cho tập luyện bay trên biển đông vào ngày ngày 14/06? Việt Nam răn đe Trung Quốc, hay Việt Nam thông đồng với Trung Quốc để tạo ra sự kiện? Ai đã ra lệnh xuất kích trong tình huống như vậy? Tại sao khi tín hiệu SOS kêu cứu phát ra từ vùng biển Nghệ An, chỉ cách bờ khoảng 20km theo lời thuật của thiếu tá Nguyễn Huy Cường, lại điều máy bay tuần thám CASA 212 tới đảo Bạch Long Vĩ, sát phía đông đường phân giới vịnh bắc bộ với Trung Quốc để bị rơi? Và tại sao phải cần một êquipe tới 9 người? Người ra lệnh này là ai? Nhằm mục đích gì? Có thể tin được rằng gián điệp của Trung Quốc nằm ngay trong bộ tư lệnh phòng không, không quân, ngay trong bộ chỉ huy tìm kiếm cứu nạn, và trong bộ tổng tham mưu? Trước mắt, có thể cách chức, thậm chí bắt giam ngay chờ điều tra người ra quyết định xuất kích bay tập trong khi Trung Quốc đang diễn tập bắn đạn thật tại biển Đông. Xử bắn công khai, nếu là gián điệp Trung Quốc. Nếu là một kế hoạch được chuẩn bị trước, thì hãy hình dung, những kẻ phản bội này táng tận lương tâm đến mức nào và thực tế chất lượng của quân đội Việt Nam hiện nay là thế nào.

Thông điệp khẩn cấp mà chúng ta muốn chuyển tới những kẻ đang nắm trong tay quyền lực của chế độ tại Hà Nội, rằng đảo đã mất, sắp mất hết, biển đang mất và đất nước sẽ mất chỉ do sự mê muội của ý thức hệ cộng sản, mê muội bạn thù. Hãy thức tỉnh, không còn thời gian nữa. Phía sau các vị không còn dân nữa.

Giặc Tàu đến, con cháu cuả những người bị các vị, bị cái lý tưởng viển vông của các vị lừa bịp, ba mươi năm làm bia đỡ đạn để các vị ngồi trên vinh quang, chia nhau quyền lực, vơ vét làm giàu, bây giờ họ sẽ không bị lừa dối nữa.

Nếu giặc đến, các vị hãy mang những lâu đài, biệt thự giát vàng của các vị ra mà đỡ đạn. Sau những việc cướp đoạt làm giàu trên xương máu người dân, các vị vẫn tin rằng người dân sẽ bảo vệ các vị, để các vị tiếp tục có chức có quyền, tiếp tục bòn rút xương tuỷ người lao động nghèo đói nữa hay sao?

Đành rằng không ai có quyền quy kết tất cả, trong các vị vẫn có những con người chính trực. Chúng ta đang chờ những con người đó hành động. Hãy tỉnh táo và suy ngẫm. Cái gì làm nên sự đổ vỡ của lòng dân, cái gì, nguyên nhân nào làm ra sự suy sụp nền đạo đức cuả một dân tộc giàu nhân bản, giàu lòng vị tha và yêu công lý như dân tộc Việt Nam?

Các vị trông chờ vào cứu cánh cuả ý thức hệ cộng sản, của chủ nghĩa quốc tế vô sản, nhưng những tên đồ tể đại Hán ở Trung Nam Hải không còn là những đồ đệ của Mác nữa, chúng chiếm biển Việt Nam, đất Việt Nam không phải để bảo vệ "lý tưởng tương đồng" với các vị, mà là để chia đôi Thái Bình Dương với Mỹ.

Hãy tỉnh lại, chủ nghĩa Mác chết rồi, bản chất xã hội loài người đã thay đổi, không còn man rợ như những gì in trên nhận thức đơn sơ và chết cứng của Mác. Nếu lịch sử là một quá trình tự hoàn thiện mình, thì hình ảnh gần nhất với mơ ước của Mác chính là các xã hội phát triển nhất trên hành tinh, không phải một Trung Quốc vẫn đang còn nguyên lối tư duy của những triều đại phong kiến trung cổ, tham lam và mông muội.

Không có cái "thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa" mà các vị suốt 35 năm tìm kiếm. Thị trường là Tự do cá nhân cộng với sở hữu Tư nhân. Những gì Việt Nam có hôm nay, những cái đã cứu cái chế độ của các vị thóat chết, chính là những gì đến từ cái phần thị trường trong cái nền kinh tế nửa dơi nửa chuột mà các vị chủ trương.

Nguy cơ mất biển mất đảo, dần tới mất nước là tư tưởng bá quyền thâm căn, không thể thay đổi của chủ nghĩa bành trướng đại Hán Trung Quốc. Đó là kẻ thù. Hợp tác với kẻ thù là tạo điều kiện cho kẻ thù thực hiện

dã tâm từ trong nhà, lợi dụng hợp tác để thiết chặt các trói buộc lệ thuộc, để đoạt quyền kiểm soát trong tình huống xảy ra xung đột, để kiến trúc dần những điều kiện chiếm đoạt cuối cùng.

Cần phải quy thành tội tất cả những hành vi hợp tác với Trung Quốc thành tội phản quốc. Các hoạt động hợp tác với Trung Quốc cộng sản đều là tội phản quốc. Thực chất, tình trạng Việt Nam bị lệ thuộc Trung Quốc cả về tư tưởng lẫn kinh tế như hiện nay, nhất là tình trạng chiếm cứ các khu vực có địa thế hiểm yếu, tạo thành thế da báo hiện nay là sản phẩm của hợp tác với Trung Quốc, sản phẩm của sự mê muội ý thức hệ và lòng tham trong hàng ngũ những người lãnh đạo đảng cộng sản Việt nam.

Không cần biết người ta định nghĩa diễn biến hoà bình là gì, nhưng những kẻ lẫn lộn giữa man rợ và văn minh nhân loại, giữa nô lệ và tự do nhân bản, giữa lòng bao dung và hận thù phải bị coi đầu tiên là kẻ thù cuả mọi diễn biến. Đến với tiến bộ, đến với nền văn minh chung, hoà nhập vào hệ thống giá trị chung của nhân lọai phải là một diễn biến mong đợi. Nếu diễn biến đó xảy ra một cách hoà bình thì là một quá trình diễn biến hợp lòng người, hợp thời đại. Các vị chẳng nên lo sợ. Chỉ có những người bạn mới tìm cách đến với các vị một cách hoà bình, kiên nhẫn chờ đợi sự chuyển biến chậm chạp cuả các vị. Ngược lại, hãy nhìn những gì Trung Quốc làm, đó là một thứ diễn biến man rợ, biến các vị và người dân thành những tên nô lệ, rồi sau đó xoá khỏi loài người.

Cần phải có ngay lập tức một Hiệp định an ninh tương hỗ cho phép Mỹ quyền đương nhiên và tức khắc can thiệp, mỗi khi Việt Nam có xung đột vũ trang đe dọa an ninh biển đảo và chủ quyền quốc gia. Không còn thời gian nữa. Nguy cơ tổn thất tài sản và hy sinh con người trên các đảo và đá có quân đội túc trực và dân cư sinh sống thuộc quần đảo

Trường Sa, đặc biệt là Trường Sa Lớn đang hiện rõ từng ngày, có khả năng xảy ra trước ngày phán quyết của Toà trọng tài PCA ngày 07/07/2016. Không cho phép bất kỳ ai chần chừ. Trách nhiệm về chủ quyền quốc gia và sinh mạng những con người này trước hết và trên hết thuộc về những cá nhân trong Thường vụ Quân uỷ Trung ương, bao gồm tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng, Chủ tịch nước Trần Đại Quang, Thủ tướng chính phủ Nguyễn Xuân Phúc, bộ trưởng quốc phòng Ngô Xuân Lịch, Tổng cục trưởng tổng cục chính trị Lương Cường, tổng tham mưu trưởng Phan Văn Giang và thứ trưởng thứ nhất bộ quốc phòng Nguyễn Chí Vịnh.

Không có gì có thể cứu vãn được lúc này ngoài một Hiệp định an ninh với Mỹ.

23/06/2016

Vở tuồng Formosa chưa thể hạ màn.

Nguyên nhân cá chết và thủ phạm gây ra cá chết trắng một dải bờ biển bốn tỉnh miền Trung, sau gần ba tháng lấp liếm che đậy, cuối cùng cũng buộc chính quyền cộng sản Hà Nội phải trình trước bàn dân thiên hạ, chiều ngày 30/06/2016. Đương nhiên, không có gì khác những điều tất cả đều đã biết. Nguyên nhân là chất độc do xả thải và thủ phạm xả thải là nhà máy thép Formosa Hà Tĩnh.

Ngay từ những ngày đầu tiên, chính những người dân Hà Tĩnh, những ngư dân, những người buôn bán tại chợ cá, những người trực tiếp sống nhờ những con cá hàng ngày về từ biển, họ đã biết. Không cần đến những kiến thức cao siêu, họ chỉ thấy những gì hôm nay khác hôm qua. Họ tiếp xúc với nước biển vùng cận nhà máy Thép Formosa hàng ngày, họ quen biển, thuộc màu sắc của nước biển từng buổi sáng, từng buổi chiều, những gì bình thường và khác thường. Họ ngửi được mùi của biển, mùi biển lành và mùi biển độc. Họ nhìn thấy khói từ nhà máy thép. Họ nhìn thấy những gì hàng ngày thoát ra từ những ống xả thải dưới đáy biển. Từ tất cả những thay đổi và cá chết. Một người thân của họ, một bà con cuả họ, một thợ lặn chuyên nghiệp của công ty thép đã bị nhiễm độc tại khu vực xả thải và tử vong khi nhập viện, nhưng kết quả xét nhiệm tử thi đã bị cấm tiết lộ. Họ biết chắc chắn nhà máy thép là tội phạm. Bất kể nhà cầm quyền nói gì.

Ngay trong những ngày đầu tiên người ta đã nhận thấy: “Cá chết là cá lớp tầng sâu. Miệng ống thải ngầm dưới biển tại khu vực cá chết có chất nhờn mầu vàng, mùi tanh hôi. Người thợ lặn ngạt hơi độc mà chết. Công ty Fomosa mới nhập 384 tấn hoá chất, gồm 40 chất, có chất cực độc. Công ty Formosa vừa tiến hành súc rửa đường ống, chuẩn bị chạy thử”.

Phó GS. Tiến sĩ Nguyễn Huy Thịnh ngày 24/04 nói, "nếu là tôi, chỉ một ngày tìm ra nguyên nhân. Công ty Formosa mới súc rửa và mới xả thải,

như vậy, dù có tan loãng ra, dấu vết còn lại chắc chắn sẽ vẫn còn, chỉ cần luồn ống hút lấy mẫu vào sâu bên trong ống thoát".. Và chính Phó giám đốc đối ngoại Formosa Chu Xuân Phàm ngày 25/04 thú nhận, “hoặc chọn cá, hoặc chọ thép, không thể cả hai”.

Một cách đơn giản, chỉ bằng một lệnh ngừng hoạt động, giữ nguyên trạng thái, cô lập toàn bộ hệ thống quản lý nhà máy, tức khắc huy động lực lượng kiểm soát và lấy mẫu, thời gian đưa ra kết luận có thể không cần tới một tuần.

Nhưng Vũng Áng hà Tĩnh là một lãnh địa riêng, đã được “nhượng bán cho người nước ngoài, một dạng tô giới”?! Ngày 21/04, Ông Phạm Khánh Ly, Vụ nuôi trồng thuỷ hải sản Bộ Nông nghiệp cho biết: "Đoàn công tác không thể vào kiểm tra tại KCN Vũng Áng vì đây là KCN có yếu tố nước ngoài, đoàn công tác không có thẩm quyền kiểm tra, phải có giấy của thủ tướng hay chủ tịch tỉnh"(?!).

Ngày 22/04, C49, cục cảnh sát PCTP (phòng chống tội phạm) tài nguyên môi trường đã vào điều tra, nhưng, thiếu tướng Nguyễn Xuân Lý cho biết, “phiá C49 không thể phát ngôn ngay được vì ảnh hưởng tới nhiều vấn đề khác”. Có nghĩa là, C49 đã biết nhưng không được công bố.

“Thực tế, đến nay việc xả thải qua quan trắc tự động của FHS chưa được đấu nối với đơn vị giám sát là Sở TNMT Hà Tĩnh, hợp đồng kiểm tra của Trung tâm Quan trắc Hà Tĩnh với Cty này cũng chỉ kiểm tra 3 tháng/lần”. (báo Lao động)

Như vậy, vấn đề không thuộc tính chất phức tạp mang yếu tố khoa học, mà là vấn đề hiệu lực cuả quản lý hành chính và hiệu lực của Pháp luật. Ai là người ký quy định kiểm tra hành chính Formosa phải có giấy phép cuả Chủ tịch tỉnh hoặc Thủ tướng? Tại sao chế độ quan trắc xử lý thải là bắt buộc, lại chỉ là hợp đồng kinh tế giữa nhà máy Formosa với phòng trắc nghiệm của sở tài nguyên môi trường tỉnh Hà Tĩnh, nghĩa là cơ quan quan trắc chỉ thực hiện đo đạc xác định chất lượng xử lý có nội

dung ghi trong hợp đồng của bên trả tiền là nhà máy Formosa, bao gồm thời gian thực hiện đo đạc, nội dung đo đạc và quyền công bố kết quả? Như vậy, xử lý hay không, chất lượng xử lý thế nào hoàn toàn không do cơ quan quản lý quyết định. Phòng quan trắc của tỉnh chỉ làm để được trả tiền.

Theo Giáo sư Nguyễn Tác An, nguyên viện trưởng Viện Hải Dương Học Nha Trang thì

"... Khoảng hôm 20 [tháng Tư] những kết quả đã được phân tích, được hình thành báo cáo, tôi nghĩ đã đến lúc hội đồng khoa học cấp quốc gia đánh giá và thông báo một cách khách quan.

"Nhưng đây là kết quả khoa học, còn công bố ra thông tin thế nào là trách nhiệm của cơ quan công bố thông tin, theo luật pháp của Việt Nam là như vậy."

“Từ ngày 29/04/2016, báo chí bị cấm đưa tin, nhà báo bị cấm tới khu vực cá chết, dân đói”, “lúc trước, các nhà báo về đông lắm, nhưng từ ngày 29/04, không có một ai về hỏi dân nữa.”- Nhà hoạt động Nguyễn Anh Tuấn từ Đà Nẵng, người từng nằm tại khu cá chết hơn một tháng kể lại như vậy.

Và thông tin được gọi là chính thức, tức là có hướng dẫn, thì ngày 2/05/2016, “Các nhà khoa học, chuyên gia lĩnh vực hải dương học người Đức, Mỹ, Isreal đã đến Việt Nam để cùng Bộ Tài nguyên và Môi trường tìm nguyên nhân cá chết hàng loạt ở miền Trung”. Và sau đó giáo sư người Nhật nói trên báo, "Nguyên nhân một khả năng là do thủy triều đỏ, hai là do những độc tố hóa học gây ô nhiễm biển..và với kinh nghiệm của chúng tôi, nó sẽ phân tích có khi đến một năm thì mới tìm ra được đúng yếu tố, nguyên nhân đó."

Người ta không lạ gì những thủ đoạn mà Hà Nội vẫn sử dụng xưa nay. Đó là chờ cho dư luận mệt mỏi, như chờ mũi tên bay hết đà thì rơi xuống. Ồn ào ầm ĩ mãi rồi cũng phải lắng xuống. Nguyên nhân, bàn tán mãi rồi cũng chẳng còn gì. Hậu quả, bàn cãi mãi rồi cũng nhàm. Bức

xúc, xả mãi rồi cũng xẹp. Chất vấn nhà nước, chất vấn đảng và chính phủ, nhưng chẳng có đảng, chính phủ nào trả lời. Dân cứ chất vấn lẫn nhau, tự hỏi và tự trả lời. Chính phủ, đảng và nhà nước giả như điếc, ban tuyên giáo bịt mồm các nhà báo, cài những thông tin gây nhiễu, tung hoả mù, làm dư luận mất hướng, cho mật vụ bám những nhân vật to tiếng, ầm ĩ nhất, bắt và đe dọa để lung lạc quần chúng...Và chỉ đến khi sự kiện đã trở thành một sự đã rồi, dư luận đã chấp nhận tự nhiên, không còn gì lạ và không còn muốn nói, thì "Chính phủ, dưới sự chỉ đạo quyết liệt của bộ chính trị và quyết tâm phi thường cuả cả hệ thống, đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ với phương châm phục vụ lợi ích của nhân dân."! Xưa nay vẫn vậy, bao nhiêu năm nay vẫn một bài như vậy. Ban tuyên giáo thuộc bài, dân cũng thuộc bài, chẳng lạ gì nhau.

Đó là sân khấu chính trị Việt nam, và trên sàn diễn là nhốn nháo những diễn viên hài. Đạo diễn và nhắc vở trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Thứ trưởng bộ Tài nguyên và Môi trường Võ Tuấn Nhân tuyên bố "đường xả thải của Formosa được cấp phép, Formosa xả thải đúng luật", nhưng bộ trưởng Trần Hồng Hà lại nói, "đường xả thải ngầm là phi pháp". Công điện Chính phủ "cấm đánh bắt, buôn bán và tiêu thụ sản phẩm đánh bắt gần bờ và trong phạm vi 20 hải lý", nhưng phó Chủ tịch Hà Tĩnh Đặng Ngọc Sơn tuyên bố dân có thể "yên tâm tắm và ăn hải sản khu vực Vũng Áng", Bí thư Nguyễn Xuân Anh và Chủ tịch Đà Nẵng Huỳnh Đức Thơ rủ nhau tắm biển và tổ chức ăn hải sản miễn phí. "Chính phủ chỉ đạo xít xao", nhưngTổng bí thư Nguyễn Phú Trọng nổi tiếng mị dân thì suốt ba tháng không một lời thăm hỏi dân đói miền Trung, như bị bệnh cứng lưỡi. Chủ tịch nước Trần đại Quang khen các lãnh đạo tắm biển và ăn cá hấp là gương mẫu, "nếu cán bộ nào cũng làm như vậy thì lực lượng công an bớt phải tăng biên chế". Họp báo chậm một tiếng(chắc bận cãi nhau), nhưng kéo dài hơn 5 phút và không cho nhà báo đặt câu hỏi.

Cho nên, dẫu cho Chính phủ chọn ngày 30/06 để công bố nguyên nhân là gì, thủ phạm là ai, điều đó đã không còn ý nghĩa nữa. Vì bất kể đảng kết tội ai, đối với người dân, Formosa vẫn là thủ phạm. Có lẽ vì biết

thế, mà loay hoay suốt ba tháng, chính phủ buộc phải công bố cái điều mà đáng lẽ có thể công bố ngay từ sau ngày 20/04/2016, khi các báo cáo khoa học đã đủ kết luận.

Người ta phải tự hỏi, tại sao nhà nước che đậy thông tin. Tại sao lại có chuyện phải đưa đẩy, né tránh quy kết Formosa cho đến khi không thể né tránh được nữa? Formosa là ai, Đài Loan hay Trung Quốc? Trong số 28 nhà thầu phụ của Formosa có 25 nhà thầu Trung Quốc, 3 nhà thầu Việt Nam. Formosa báo cáo hoá chất độc thải ra biển không qua xử lý do lỗi một nhà thầu phụ vì sự cố chập điện, nhưng không nói là nhà thầu Việt Nam. Như vậy, sự cố xảy ra tại một nhà thầu Trung Quốc. Chập điện, chất độc không được xử lý, thải trực tiếp ra biển. Cá chết, dân bỏ biển, thất nghiệp, hoang mang rối loạn trước nguy cơ nạn đói. 500 triệu USD Formosa bồi thường nói rõ cho mục đích đào tạo để chuyển đổi nghề cho 1 triệu dân. Ông Chu Xuân Phàm đã không dấu diếm, hoặc cá hoặc thép, như vậy, việc đuổi dân khỏi biển đã được tính đến từ trước khi đầu tư dự án. Hay nói một cách khác, một trong các mục đích đầu tư là chuyển đổi nghề biển của dân sang những nghề khác, để biển lại cho Formosa, tức là để biển lại cho Tàu. Họ đã biết làm thép thì phải thải hoá chất độc, và cá sẽ phải chết. Dân muốn sống phải chuyển đổi nghề nghiệp, bỏ nghề đi biển, đánh cá. Đầu tư nhà máy thép vào Vũng Áng, các nhà đầu tư đã biết trước, biển khu vực này sẽ không còn ngư dân, vì sẽ không còn cá. Như vậy, muốn đuổi ngư dân, muốn chiếm biển, chỉ cần xây dựng nhà máy thép. Nhà cầm quyền Việt Nam, một là chưa bao giờ biết đến tính chất nguy hại của nhà máy thép, không biết, nhưng không chịu biết, hai là nguy hại tới môi trường là thứ vô hình, trong khi những đồng tiền đầu tư ở ngay trước mặt, sờ nắn đo đếm được.

Thực chất của 500 triệu USD này là gì? Nhà báo Đoan Trang có một nguồn tin bí mật tiết lộ những thương lượng giữa bộ công an với Formosa. Có đúng là Formosa bồi thường đúng số tiền này không, tại sao lại chỉ là 500 triệu USD? Ai là người đưa ra con số này, căn cứ vào đâu? Có phải đây là số tiền Formosa đã dự tính trước, khi lập dự án,

dành cho việc di dân và đào tạo chuyển đổi nghề nghiệp cho khoảng 1 triệu dân, nằm trong tổng vốn đầu tư, nhưng đã được thoả thuận bỏ ra ngoài và trở thành một khoản "bồi dưỡng" cho các quan chức tham dự và có quyền hạn phê duyệt dự án cuả cả hai bên? Như vậy bộ Công an cùng các bộ liên quan dự án trong chính phủ đã ăn hớt tiền của dân?

Không thể kiểm chứng, nhưng nếu có chuyện ăn tiền này thì cũng không phải là chuyện lạ, khi dê cừu thuộc chương trình giúp dân thoát nghèo, còn lạc đường vào nhà bí thư và chủ tịch xã, thì tiền giúp chuyển đổi nghề và tiền bồi thường môi trường vào nhà quan chức là chuyện thông cảm được. Vả lại, xưa nay, quan chức giàu chủ yếu nhờ tiền "bồi dưỡng" và tiền "lại quả" từ các dự án. Chả có chữ ký nào trong danh sách các chữ ký bắt buộc phải có trong các quyết định phê duyệt dự ań mà không phải trả tiền. Vì thế mà những chức vụ liên quan tới các chữ ký này có giá cao hơn nhiều lần so với các chức vụ tầm phào, ngồi chơi khác.

Bộ Môi trường, bộ Công an có quyền thương lượng và mặc cả chuyện bồi thường của Formosa không? 500 triệu USD được thoả thuận để hạ màn vở diễn? Vụ án ghê rợn này sẽ được cho "chìm xuồng" bằng một sự móc ngoặc của một vài cá nhân? Ông Tô Lâm và ông Trần hồng Hà có đủ tư cách để phán xét thayToà án? 500 triệu USD dù là một khoản tiền không nhỏ, không thể là kết quả được thoả thuận từ những cuộc thương lượng kín, tuyệt mật giữa những con người, nhất là những con người ấy lại là quan chức của một chế độ tham nhũng, "ăn không chừa một thứ gì", tệ hơn, những quan chức này đều là "đảng viên"mà đảng viên có một tính chất chung là "rất dễ mua được bằng tiền, hoặc bằng rất nhiều tiền".

Cho nên việc bồi thường phải là việc thực thi quyết định phán xét cuả Toà án. Việc nhận tội chỉ là bước đầu của một của một phiên tòa, Formosa phại bị truy tố ra toà Hình sự. Bất kỳ kẻ nào có ý định "chìm xuồng" đều phải bị quy là đồng loã của tội phạm.

Và nếu chính Trung Quốc là thủ phạm thì không phải là sự cố "chập điện" mà là điện phải bị chập theo kế hoạch, vào đúng bốn tuần trước khi có chuyến thăm của tổng thống Mỹ OBAMA tới Việt Nam để công bố gỡ bỏ lệnh cấm vận và ký kết hàng loạt các hiệp định hợp tác, để còn đủ thời gian cho cá chết trắng biển, để dân phẫn nộ biểu tình, để chính quyền phải đàn áp để bị quy tội vi phạm nhân quyền, để Quốc hội Mỹ phản đối việc gỡ bỏ cấm vận với Việt Nam. Và nếu có bạo loạn, chính quyền cộng sản Việt Nam lúng túng, rung động thì rất có thể chuyến thăm sẽ trở thành một vụ khủng bố, chế độ thậm chí có nguy cơ đổ vỡ.

Việc xác định nguyên nhân và thủ phạm chưa thể dừng ở công bố 30/06. Phải xác định nhà thầu phụ gây ra chập điện là ai, Việt Nam hay Trung Quốc. Laãnh đạo nhà thầu phụ này là những nhân vật nào, đến từ đâu, có liên hệ gì với Trung Nam Hải. Điện chập vô tình hay có chuẩn bị trước, mục đích cuối cùng của sự cố chập điện là gì?

Song song với việc này, phải khẳng định được, hiện tại, Đài Loan hay Trung Quốc đang nắm cổ phần chi phối tại Formosa Hà Tĩnh. Mục tiêu của việc Trung Quốc chiếm dần quyền sở hữu và quản lý toàn bộ dự án, bao gồm nhà máy thép Formosa, nhà máy nhiệt điện và cảng nước sâu Vũng Áng là gì? Việc tạo ra sự cố cá chết, ngoài mục đích chiếm biển, có liên hệ gì tới âm mưu phá hoại chuyến đi của OBAMA và liên kết Việt Mỹ. Độc chiếm việc sử dụng cảng nước sâu Vũng Áng có liên hệ gì với hoạt động tàu ngầm Trung Quốc trong vịnh bắc bộ và có liên kết gì với căn cứ tàu ngầm Du Lâm tại đảo Hải Nam? Việt Nam đã có những cơ chế gì để giám sát những công trình xây dựng phía trong hàng rào khu công nghiệp. Vũng Áng đang xin cơ chế đặc khu nhằm mục đích gì. Có hay không khả năng biến Vũng Áng thành Tô giới, trước mắt là Đài Loan, tương lai là Trung Quốc trong suốt thời gian 70 năm?

Việc cấp phép đầu tư dự án thép Vũng Áng đã rõ ràng là một trọng tội. Cần phải khởi tố vụ án cấp phép, không thể để cho những tham quan tội đồ như nguyên thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, cựu bí thư kiêm chủ

tịch HĐND tỉnh Hà Tĩnh Võ Kim Cự vừa giàu sụ, vừa nhởn nhơ thăm chùa và nghe hát, * hưởng lạc ngoài vòng pháp luật.

Công suất sản xuất thép trên toàn cầu đã vượt quá 200% nhu cầu tiêu thụ. 50% năng lực sản xuất thép của Trung Quốc bị buộc phải đóng cửa hoặc giảm công suất. Năm nay Trung Quốc sẽ giảm 450 triệu tấn và sẽ giảm 600 triệu tấn trong ba năm tới. Giá thép thế giới đã giảm 200% từ tháng hai năm 2012 tới nay. Trung Quốc đang có 300 triệu tấn thép tồn kho không tìm được thị trường tiêu thụ.

Với công nghệ sản xuất thấp kém và đắt đỏ, nếu phải chi phí cao thêm cho công tác xử lý chất thải, thép của Formosa Hà Tĩnh sẽ không thể cạnh tranh, nguy cơ thua lỗ không thể bù đắp tất yếu dẫn đến đóng cưả. Phải buộc Formosa lắp đặt thiết bị quan trắc tự động 24/24g, 7/7 ngày, gắn với cơ chế cửa xả thải tự động, đấu nối với trạm giám sát của sở tài nguyên môi trường Hà Tĩnh. Tuyệt đối không để nước chưa qua xử lý hoặc chưa được xử lý tới ngưỡng chuẩn có thể thóat ra biển. Không thể di dân và chấp nhận xả độc ra môi trường. Phải ép bằng được Formosa đóng cửa. Đây phải là mục tiêu để Việt Nam thoát khỏi món nợ mà ông Dũng tham lam đã để lại.

Nếu mục đích của Trung Quốc núp bóng Formosa trả tiền cho Hà Nội di dân, đổi nghề và bỏ biển miền Trung, thì với 500 triệu USD, là giá quá rẻ. Cái đắt là sự ngu dốt cuả Hà Nội. Hà Nội hoan hỉ vì buộc được Formosa nhận lỗi và chịu bồi thường, Hà Nội hăm hở dùng 500 triệu để di dân khỏi vùng biển, vùng đất miền Trung, theo đúng ý đồ của Trung Quốc. Hà Nội ngoan ngoãn để Hán Tàu dắt mũi.

Không thể được, 500 triệu USD này sẽ chỉ phép được dùng vào việc khôi phục lại môi trường, nạo vét biển, tẩy rưả môi trường sống tự nhiên. Bồi thường cho dân những thiệt hại trực tiếp và gián tiếp, lập tức và lâu dài, hỗ trợ y tế để khắc phục và phòng ngừa những hậu quả do nhiễm độc, hỗ trợ đào tạo nghề nghiệp và phương tiện bám biển. Kẻ nào trong chế độ làm theo kế hoạch chuyển nghề và di dân, kẻ đó phải bị truy tố ra Tòa.

Phải thiết lập cơ chế pháp luật để có thể can thiệp có hiệu lực tức khắc mọi vi phạm của chủ Dự án. Truy trách nhiệm cho những quan chức vận động cấp quy chế đặc khu cho dự án Vũng Áng. Bãi bỏ tất cả những ưu đãi hàng chính đối với dự án, cảnh giác với mưu toan biến Vũng Áng thành khu tự trị, quốc gia trong quốc gia.

Điều tra và truy tố tất cả những cán bộ trực tiếp và gián tiếp quan hệ hành chính quản trị với Formosa trong suốt qúa trình từ khi cấp phép đến nay. Cần thay mới ngay lập tức tất cả các quan chức bộ máy liên quan tới quản lý dự án.

Những diễn viên diễn tồi như thứ trưởng Môi trường Võ Tuấn Nhân, như phó chủ tịch Hà Tĩnh Đặng Ngọc Sơn, những con rối tâng công ngờ nghệch như Nguyễn Xuân Anh, Huỳnh Đức Thơ...không nên để diễn tiếp.

Phía sau sân khấu, những kẻ tay nghề non nớt như trưởng ban tuyên giáo Võ Văn Thưởng cũng không nên tiếp tục nghề nhắc vở. Ông này còn hành xử theo cảm tính, chưa đủ độ lỳ trơ cứng cần thiết, có lẽ vì còn quá trẻ, tính cách thượng tôn danh dự trong con người này còn chưa biến mất. Nhất là ông chưa có một chiếc vỏ Mác Lê đủ dày, nên sự thật còn dễ lọt qua. Vụ hai máy bay nghi bị tên lưả Trung Cộng bắn hạ vừa rồi, rõ ràng còn lúng túng hơn. Thông tin rối loạn. Lúng túng giữa minh bạch thông tin và năng lực nói dối, lưà bịp dư luận, có lẽ ông sẽ phải bỏ nghề. Nghề nói dối, lươn lẹo vưà sắt đá vưà thính mũi rõ ràng là sở trường của Trương Minh Tuấn, bộ trưởng Thông Tin Truyền Thông. Ông này vưà được tín nhiệm kiêm phó ban tuyên giáo TW, thực chất là để thường trực ban tuyên giáo, để Võ Văn Thưởng có thời gian nghỉ. Chưa biết chừng Trương Minh Tuấn sắp vào bộ chính trị. Ông này mà lên, chưa biết chừng ông thu lại hết thẻ cuả các nhà báo, người làm báo chỉ còn lại loại người khồng đầu. Ông Thưởng lại về phó bí thư Sài Gòn. Cũng tốt, ông có thể là Gorbachốp, biết đâu!?

Màn diễn tiếp phải là cảnh phán xử của Tòa và các tội phạm. Tiền bồi thường không phải là con số tròn trĩnh 500 triệu USD. Tội phạm trực

tiếp là Trung Quốc, không phải Đài Loan. Âm mưu chiếm đọat biển phải được vạch trần. Formosa phải được Toà kiến nghị đóng cửa. Nguyễn Tấn Dũng và Võ Kim Cự phải bị kết án chung thân, tịch biên sung công toàn bộ tài sản chìm, nổi, giấu trong con cái.

Dưới một chế độ độc đảng, nơi đảng cao hơn và đứng ngoài pháp luật, tham nhũng của hệ thống quản trị là không thể tránh khỏi, trước khi có thay đổi từ chế độ đảng trị sang chế độ pháp trị, luật pháp phải nghiêm cấm cấp phép các dự án tiềm ẩn các nguy hại môi trường, tài nguyên của quốc gia, trước mắt, hoãn vô thời hạn các dự án điện nguyên tử, từng bước đóng cửa và chấm dứt dự án Bôxít Tây nguyên, các dự án khai thác titan, thiết chặt các yêu cầu đối với các dự án nhà máy giấy.v.v.

Mặt đất đang chuyển động dữ dội. Khó đoán được những gì có thể xảy ra trong những ngày sắp tới. Quốc hội 14 bầu ra chính phủ mới? Có thể còn nhiều cái mới nữa. Đài Loan có thể trở về Trung Quốc? Triều tiên sẽ thống nhất? Sẽ không còn phải tranh chấp Trường Sa?..

Chỉ có một điều có thể chắc chắn là Vở tuồng Formosa chưa thể hạ màn.

05/07/2016

Phán quyết PCA và tương lai của biển Đông

Còn hai ngày nữa, ngày 12/07/2016 Tòa trọng tài thường trực (PCA) sẽ đưa ra phán xét chính thức cho phiên xử đơn kiện của Philippines về đường lưỡi bò của Trung Quốc trên biển Đông.

Có thể tin chắc chắn rằng phán quyết cuả PCA sẽ ủng hộ Philippines, bác bỏ yêu sách chủ quyền đường chín đoạn hay đường lưỡi bò mà Trung Quốc đưa ra chỉ dựa trên "chứng cứ lịch sử", chiếm hơn 80% diện tích biển Đông Thái Bình Dương, nơi có lưu lượng luân chuyển chiếm gần 50% tổng lượng hàng hoá toàn cầu với giá trị gần 5000 tỷ USD.

Nếu yêu sách chủ quyền đường lưỡi bò bị bác bỏ, Trung Quốc bị dồn vào thế bắt buộc phải lựa chọn thái độ hành xử, và tuỳ theo từng lựa chọn của Trung Quốc, số phận biển Đông, trật tự thế giới và an ninh toàn cầu có thể thay đổi.

Theo suy luận thông thường, sẽ có ba khả năng xảy ra, ba phương án mà Trung quốc lựa chọn.

- Phương án thứ nhất, Trung Quốc chấp nhận thua kiện, thừa nhận tính phi pháp của đường lưỡi bò, muối mặt rút lại "chủ quyền không thể chối cãi" nhưng không thể chứng minh.

Buộc phải giữ chấp nhận giữ nguyên hiện trạng, huỷ bỏ tuyên bố chủ quyền đối với toàn bộ biển Đông. Với phương án này, Trung Quốc buộc phải từ bỏ giấc mơ Trung Hoa, từ bỏ "con đường tơ lụa trên biển" và giấc mơ chia đôi Thái Bình Dương với Mỹ, quay lại chiến lược "thao quang dưỡng hối", hoàn chỉnh các căn cứ tại Hoàng Sa, âm thầm hoàn thiện vũ trang các thực thể đã chiếm được tại Trường Sa, chờ đợi giàu có lên cho đến khi bằng và vượt Mỹ về năng lực quân sự, chờ đợi khủng

hoảng của Mỹ, khủng hoảng của thế giới các cường quốc, mai phục một khủng khoảng toàn cầu. Trong khi tìm mọi các tăng trưởng nhanh nhất về kinh tế, Trung Quốc sẽ tận dụng mọi cơ hội để chia rẽ thế giới siêu cường, kích thích các mâu thuẫn giữa Nga và phương Tây, nuôi dưỡng và duy trì khủng hoảng trung đông và giữ cho biển Đông không có chiến tranh nhưng luôn có xung đột cục bộ, giữ lửa để có thể bùng phát thành chiến tranh bất cứ lúc nào có cơ hội. Đây là chủ trương cuả Đặng Tiểu Bình, "chủ quyền của ta, gác tranh chấp, cùng khai thác". Khát vọng chiếm đoạt biển Đông không bao giờ bị từ bỏ, nhưng không được đưa ra như một mục tiêu có hạn định thời gian.

Kịch bản này tuy vậy, lại rất khó có thể chấp nhận. Vì trên thực tế, nhà cầm quyền Bắc Kinh, thúc đẩy bởi ảo tưởng siêu cường sau 40 năm liền tăng trưởng, đã đi quá xa trong việc kích động chủ nghĩa dân tộc, nhằm tạo ra sự cố kết quốc gia, sẵn sàng cho một cuộc phiêu lưu. Trung Quốc đã đẩy khát vọng thành một thứ ma tuý.

Nhưng trong một xã hội có truyền thống rời rã, bất tuân quyền lực trung ương, lực dính kết bề ngoài, chỉ bằng khát vọng đại Hán, là con dao hai lưỡi. Chấp nhận thất bại đường lưỡi bò là thất bại của giấc mơ siêu cường bá chủ, là thất bại của tính chính danh và uy thế quy tụ, tập trung quyền lực của tập đoàn cầm quyền, nguy cơ phân rã, nội loạn và tan vỡ có khả năng quay trở lại. Nếu quyền lực trung ương tan vỡ, "Quảng Đông, Vân Nam, Tứ Xuyên, Tân Cương, Tây Tạng, thậm chí cả Thượng Hải, vốn chưa bao giờ trung thành với Trung Nam Hải, có nguy cơ cát cứ. Trung Quốc trên thực tế sẽ tan thành từng mảnh. Trong hoàn cảnh quyền lực Trung ương mất hiệu lực, Hồng Kông sẽ xin nhập trở lại Anh và Đài Loan sẽ tuyên bố độc lập, Tân Cương có thể tuyên bố ly khai?!".

Nguy hại hơn, nếu thuà nhận UNCLOS, yêu sách"chủ quyền lịch sử" bị vô hiệu, các thực thể chiếm đoạt bằng vũ lực, cơi nới, bồi lấp nhân tạo không được coi là căn cứ tạo ra chủ quyền, Trung Quốc đối diện với các yêu sách của Philippines đối với Scarborough, Việt Nam đòi lại

Hoàng Sa và Trường Sa. Các vụ kiện ra Toà quốc tế có thể sẽ chỉ mới bắt đầu và sẽ còn tiếp tục.

Mặc dù vậy, ít ai chịu nhận rằng, đây là phương án duy nhất tốt cho Trung Quốc. Không có quyền chủ quyền trên toàn bộ biển Đông, nhưng bằng hữu nghị hợp tác bình đẳng, từ bỏ tư duy bành trướng và sôvin đại Hán, thực tâm tôn trọng các quốc gia nhỏ, đặc biệt là các quốc gia láng giềng gắn liền như Nhật bản, Hàn Quốc, Đài Loan, Philippines, và Việt Nam. Với tỷ trọng kinh tế khổng lồ và sức hút các lợi ích kinh tế, Trung Quốc sẽ làm chủ việc chia sẻ quyền kiểm soát trên thực tế không chỉ biển Đông mà cả biển Hoa Đông. Không cần phải đối đầu công khai với Mỹ, gây xung đột và đe dọa an ninh thế giới, thực tế Trung Quốc vẫn có thể thực hiện chương trình "một vành đai một con đường" mà không cần phải có quyền tài phán trên toàn bộ biển Đông.

- Phương án thứ hai, có lẽ là phương án có « xác suất cao nhất ». TQ không thưà nhận phán quyết cuả Tòa và tiếp tục tuyên bố không từ bỏ chủ quyền. Phương án này sẽ dẫn đến tuyên bố ADIZ. Phớt lờ phán quyết của Toà, tăng cường phương tiện quân sự đủ để kiểm soát vùng trời và vùng biển trên toàn bộ biển Đông, bất chấp vùng hải phận quốc tế theo quy chế công ước UNCLOS.

Cự tuyệt phán quyết của PCA, Trung Quốc sẽ buộc phải rút khỏi UNCLOS hay trên thực tế không còn được hưởng các quy chế quốc tế căn cứ trên UNCLOS. Thực tế, Trung Quốc tự đưa mình ra ngoài vòng pháp luật. Không tuân thủ luật pháp quốc tế, nhưng cũng sẽ không có tư cách để đòi hỏi được hưởng các quy chế quốc tế. Tư cách và tiếng nói cuả Trung Quốc trong các tổ chức, định chế quốc tế sẽ phải chịu áp lực.

Tuy là phương án mong muốn, vì vẫn giữ nguyên lập trường độc chiếm biển đông, không phản bội nguyện vọng dân chúng Trung Quốc vốn bị mê hoặc do chính chính sách tuyên truyền nhiều năm nay của nhà cầm quyền. Nhưng ADIZ chứa đựng không ít nguy cơ thất bại. Bằng tuyên bố vùng nhận dạng phòng không, Trung Quốc tạo áp lực, gây phiền hà

cho các hoạt động thương mại, đe dọa an toàn đối với các phương tiện bay và tàu thuyền đi lại của rất nhiều quốc gia liên quan.

Trừ các nước có sức mạnh kinh tế độc lập và sức mạnh quân sự tương ứng như Nhật, Mỹ, Úc, Ấn Độ, các nước nhỏ khác thông thường chấp nhận khai báo và xin phép Trung Quốc, một hình thức thừa nhận chủ quyền trên thực tế. Nhưng ngay các nước nhỏ, dù vẫn trình báo xin phép, nhưng không thừa nhận quyền chủ quyền của Trung quốc, và xử sự với Trung Quốc như với một bá quyền.

Tuy vậy, tuyên bố thì dễ, điều kiện để đảm bảo hiệu lực kiểm soát đó một cách thường xuyên và các điều kiện duy trì hiệu lực của nó về lâu dài, một mặt là vấn đề đang vượt quá sức của Trung Quốc, một mặt khác, đụng độ dân sự có thể sẽ diễn ra từng ngày, gây căng thẳng cho các lĩnh vực khác trong các quan hệ quốc gia.

Suy giảm kinh tế và thương mại hai năm vừa qua và khủng hoảng đang đến những năm sắp tới khoét sâu lỗ hổng thâm hụt. Tham vọng lũng đọan kinh tế chính trị thế giới bằng đồng tiền vung tay trên khắp các lục địa, tham vọng mua bán chính trị bằng những hứa hẹn quá trớn đang biến dự trữ ngoại hối của Trung quốc chỉ còn là một cái túi rỗng, thị tường tài chính của Trung Quốc trở nên không thể bù đắp, đang là một trái hơi và tất yếu sụp đổ.

ADIZ trên một vùng mênh mông hải không gian hàng triệu km2, suốt ngày bão gió, xa hậu cần hàng nghìn km, với chi phí tới hàng trăm tỷ USD một năm, có thể trở thành một vết loét rỉ máu không có thuốc chữa.

Mặt khác, ADIZ biển Đông là sự áp đặt quyền kiểm soát của Trung Quốc lên một phần hải phận và không phận quốc tế theo UNCLOS, vi phạm luật pháp quốc tế và xâm phạm lợi ích quốc gia của hầu hết các nước lớn. Những cản trở tự do sẽ lôi cuốn rất nhiều quốc gia khác không trực tiếp với biển Đông vào cùng một mặt trận phản đối, tạo sức ép không nhỏ trong các quan hệ với Trung Quốc.

Mỹ sẽ buộc phải tăng cường sức mạnh quân sự. Để vô hiệu ADIZ, hai hạm đội hàng không mẫu hạm hiện đang có mặt sẽ không đủ. ADIZ sẽ tạo lý do chính đáng để Quốc hội Mỹ tăng ngân sách quốc phòng cho khu vực biển Đông, và lực lượng hiện diện thường trực tại biển Đông sẽ được tăng lên đủ để chế áp một cuộc chiến với Trung Quốc. Nhưng mật độ phương tiện của Mỹ hoạt động trên biển đông, đặc biệt những chuyến tàu tuần tra trong ngoài ranh giới 12 hải lý các thực thể cơi nới nhân tạo có trang thiết bị quân sự của Trung Quốc, cũng như các chuyến bay B52 không chỉ là con số một vài như đối với Hoa Đông trước đây, có rất nhiều khả năng xảy ra xung đột. Nguy cơ bùng phát chiến tranh sẽ không thể chỉ coi là khả năng. Thế giới bị đặt trước một nguy cơ bùng phát chiến tranh toàn cầu.

Liên minh Mỹ, Nhật, Úc sẽ buộc phải thực tiễn và hữu hiệu hơn. Một mặt trận quốc tế bao gồm cả Ấn Độ, liên minh châu Âu và NATO sẽ không chỉ thống nhất trên nhận thức và tinh thần.. Có thể hình dung gần như một cuộc cấm vận quốc tế đối với Trung quốc về mặt Ngoại giao và Quân sự. Quan hệ thương mại cũng vì thế mà sẽ trở lại những rào cản bảo hộ mậu dịch, ảnh hưởng trầm trọng thêm khó khăn xuất khẩu đang ở mức cao hiện nay của Trung Quốc.

Thực chất, ADIZ chỉ làm cho Trung Quốc thua thiệt thêm về mặt chiến lược.

Tuy nhiên, với tâm lý thua kiện, mọi tức tối sẽ trút hết lên đầu Philippines, tiếp đến là Việt Nam. Tổng thống mới đắc cử Rodrigo Duterte dù muốn chuyển sang thương lượng song phương, tuyên bố "sẵn sàng đàm phán và chia sẻ tài nguyên biển Đông" với Trung Quốc sau phán quyết cuả PCA. Tờ China Daily phiên bản tiếng Anh của Trung Quốc hôm 4/7 dẫn nguồn thạo tin giấu tên cho hay Bắc Kinh sẵn sàng nối lại đàm phán với Philippines, nhưng với tiền đề là Chính phủ mới của Philippines "phải từ bỏ một cách thực chất kết quả phán quyết của PCA".

Vì vậy, mặc dù Trung Quốc luôn kêu gào đàm phán song phương, nhưng Trung Quốc sẽ không chấp nhận tha thứ. Những ai hiểu văn hoá Trung Quốc, những ai từng đọc lịch sử thương lượng tay đôi của Trung Quốc thì phải biết rút ra một bài học bất biến là Trung Quốc chấp nhận đàm phán song phương không phải nhằm phát triển hữu nghị mà là lợi dụng tiền bạc và danh nghĩa hữu nghị để thực hiện âm mưu trả thù, bắt chính phủ và người dân Philippines phải đền tội theo kiểu trừng phạt vốn có của ngườiTàu là sẽ làm cho Philippines khốn khổ tới mức "muốn chết không được chết".

Trong kịch bản này, Trung Quốc sẽ tiếp tục cơi nới, bồi lấp và trang bị các bãi đá, các rạn san hô thành các đảo nhân tạo. Tiếp tục tăng cường kiến thiết 7 thực thể đã chiếm đoạt thành các cơ sở chủ quyền và căn cứ quân sự. Nhưng cho dù Trung Quốc có đầu tư bao nhiêu cho Trường Sa và Hoàng Sa, nếu 21 thực thể Trường Sa còn nằm trong tay Việt nam, 10 trong tay Philippines... thì việc độc chiếm biển đông còn là chuyện xa vời. Khi đường lưỡi bò không có giá trị pháp lý, Trung Quốc không thể tuỳ tiện "thu hồi" những hòn đảo đá còn lại. ADIZ chỉ cho Trung Quốc cái cảm giác chủ quyền giả tạo, thực chất chỉ là sự phiền toái, bỏ thì thương, vương thì tội.

- Phương án thứ ba, chiến tranh.

Ai cũng biết, thực chất của các tranh cãi hiện nay là xung đột quyền lợi giữa Mỹ và Trung Quốc, đó là mâu thuẫn giữa một siêu cường đang nắm giữ vai trò kiểm soát trật tự thế giới và một lực lượng đang vươn lên với tham vọng phá vỡ cái trật tự đó, chia sẻ quyền kiểm soát toàn cầu với tư cách là siêu cường thứ hai. Trung Quốc đã không giấu diếm tham vọng đó trong ngày 7-8/6/2013, tại khu nghỉ dưỡng Sunnylands ở Palm Springs, California, khi Tập Cận Bình đã nói "Thái Bình Dương đủ rộng cho cả Mỹ và Trung Quốc", với gợi ý hình thành câu lạc bộ

siêu cường, nghĩa là thế giới chỉ còn hai quốc gia phải chia sẻ với nhau là Mỹ và Trung Quốc. Trung Quốc muốn Mỹ hãy chấp nhận chia đôi thế giới với Trung Quốc.

Bắt đầu từ 1909, đặt mốc chủ quyền trên Hoàng sa; năm 1947 vẽ đường "lưỡi bò"; năm 1956 Cộng hoà Nhân Dân Trung Hoa chiếm giữ phần phía Đông của Hoàng Sa ; năm 1958 Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa ra tuyên bố chính thức yêu sách chủ quyền hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa; năm 1974 chiếm nốt phần phía Tây của quần đảo Hoàng Sa; năm 1988 đánh chiếm Gạc Ma, Côlin trên quần đảo Trường Sa; năm 1995 đánh chiếm thêm Vành Khăn, phía Nam quần đảo Trường Sa. Tháng 5/2009 chính thức gửi công hàm tới Liên Hợp Quốc tuyên bố chủ quyền theo đường lưỡi bò, bắt đầu chiến dịc bồi lấp, cơi nới và lắp đặt thiết bị quân sự, xây dựng các công trình phục vụ sinh sống dân sự.

Như vậy, ý định và âm mưu chiếm đoạt biển Đông không phải bắt đầu từ năm 2013 khi có vụ kiện của Philippines, do đó, Trung Quốc sẽ không vì phán quyết PCA mà thay đổi hay từ bỏ.

Có thể do phán quyết của Toà Thường trực PCA, ý đồ chính danh đi ra biển thông qua chủ quyền lưỡi bò đã thất bại. Lựa chọn con đường không chính danh, hay là con đường tước đoạt bằng sức mạnh đang nằm trên mặt bàn nhà cầm quyền Trung Quốc. Không phải Trung Quốc thua Philippines hay Việt Nam mà là do có sự hiện diện quân sự của Mỹ. Trung Quốc đã sai về chiến thuật. Thủ đọan cắt lát salami cho phép Trung Quốc lấn chiếm mà tránh được xung đột với Mỹ. Nhưng chiến thuật này quá chậm và vì vậy mà không còn yếu tố bất ngờ. Mỹ đã kịp chuyển trục và tăng cường từng bước năng lực thích ứng. Trung Quốc buộc phải đối phó với bức tường chắn không thể vượt qua.

Nhưng nếu không chiếm đoạt và kiểm sóat biển đông, không tạo ra con đường thóat ra bên ngoài, thông thương với biển quốc tế, Trung Quốc chỉ là là một con hổ bị hãm trong cũi sắt. Hai lỗ hổng có thể chọc thủng, hai mắt xích có thể bẻ gãy là Trường Sa của Việt Nam và Đài Loan.

Nếu Trung Quốc chớp nhoáng đánh chiếm Trường Sa lớn, Song Tử Tây và Sinh Tồn, những thực thể có hiện diện của hải quân Việt nam ngay từ trước khi Mỹ bỏ cấm vận Việt Nam năm 1995, hoặc ít nhất cũng trước khi Mỹ tuyên bố xoay trục năm 2010, thì không cần viện ra đường lưỡi bò, thực chất biển Đông cũng chỉ có mặt một mình Trung Quốc.

Sai và muộn, nhưng chưa phải là hết. Mỹ vẫn chưa có quyền can thiệp đương nhiên khi xảy ra xung đột theo hiệp định an ninh tương hỗ với Philippines, nếu Philippines không bị tấn công trước, Philippines sẽ không có lý do để cầu cứu Mỹ, và Mỹ sẽ không có quyền can thiệp. Như vậy, với Scarborough, Trung Quốc chỉ cần một lực lượng đủ mạnh dàn thành bức tường ngăn, Philippines sẽ không dám tấn công, và Trung Quốc có thể ung dung bồi lấp cơi nới và biến nó thành một căn cứ nhân tạo. Mỹ chỉ có thể đứng nhìn.

Còn với Việt Nam, trong khi Mỹ và Việt Nam còn chưa có một hiệp định an ninh chung, thì khi Trung Quốc tấn công chớp nhoáng, xoá sổ nhanh chóng và hoàn toàn sự hiện diện của bất cứ người Việt nào trên các đảo hay đá có người trên Trường Sa, Mỹ chỉ có thể ngồi nhìn và chấp nhận việc đã rồi. Việt Nam không dám đơn phương công bố chiến tranh, trong khi Mỹ không có lý do nào để tuyên chiến với Trung quốc.

Nếu không bằng chiến tranh thì buộc Việt Nam, thậm chí cả Mỹ, lẫn các định chế quốc tế, không làm được gì khác là kêu gọi đàm phán. Trung Quốc đã biến các rạn san hô nửa chìm, và những hòn đá không có sự sống thành các hòn đảo nhân tạo, với đầy đủ trang thiết bị của mộc căn cứ quân sự bằng thủ đoạn vừa làm vưà đàm, đàm để làm. Đàm phán sẽ chỉ đem lại lợi thế nhiều hơn cho Trung quốc. Thực trạng mà Trung Quốc đạt tới hiện nay là kết quả của nghệ thuật đàm và hãm không cho xung đột xảy ra. Mỹ biết mà không thể làm gì.

Vì vậy, phương án thứ ba là chiến tranh chớp nhoáng chiếm đoạt Trường Sa của Việt Nam, trong khi Hà Nội lúng túng như gà mắc tóc, giằng xé giữa chế độ và chủ quyền, lẫn lộn giữa bạn và kẻ thù. Chiến

tranh sẽ phải nổ ra trước khi Hà nội tỉnh ngộ và một hiệp định an ninh chung giữa Mỹ và Việt Nam được ký kết.

Con đường thứ hai là Đài Loan. Trung Quốc vốn muốn chiếm Đài Loan bằng chiến thuật bao vây phong toả, buộc Đài Loan không có lối ra với thế giới, bị trói hoàn toàn vào Trung Quốc lục địa, và bắt buộc chấp nhận sáp nhập hoà bìng vào Trung Quốc, thực hiện chiến thuật "không chiến tự nhiên thành".

Nhưng muốn vậy, Trung Quốc cần kiểm sóat hoàn toàn cả biển Đông lẫn biển Hoa Đông. Thất bại đường lưỡi bò sẽ kéo dài vô hạn con đường ra biển về phía Nam của Trung Quốc qua biển Đông, đặt Trung quốc trước nước cờ sáp nhập Đài Loan ngay lập tức.

Nhưng Đài Loan với xu hướng bài Trung và ly khai là một trở ngại bất lợi sau khi đảng Dân Tiến do bà Thái Anh Văn làm chủ tịch vưà giành ghế tổng thống. Tham vọng biến màu Đài Loan, chuyển đài Loan thành một thứ khu tự trị, điều khiển chính thể Đài Loan không cần một tuyên bố sáp nhập, đã thất bại cùng với thất bại của Quốc Dân đảng. Một trong những sự kiện điển hình là vụ cá chết tại Vũng Áng của Việt nam. Tập đoàn Formosa đã bị ngay chính chính phủ Đài Loan tố cáo và lật tẩy, trong khi cổ phần cuả Trung Quốc mới chỉ đạt 39%, là một cú đánh trực diện vào âm mưu ra biển của Trung Quốc. Chậm hơn chỉ càng bất lợi. Trung quốc đứng trước một quyết định sáp nhập Đài Loan trước khi trở thành quá muộn. Mỹ sẽ tăng mạnh sự hiện diện quân sự trong thời gian tới, và khả năng sáp nhập Đài Loan sẽ trở nên không thể, đồng thời, xu hướng độc lập của Đài Loan sẽ chỉ càng phát triển để tiến tới một tuyên bố độc lập sau trưng cầu dân ý.

Một khả năng xảy ra sẽ là hoặc Việt Nam là trận địa giả, các khiêu khích tại Trường sa sẽ tung hoả mù, cuốn hút tập trung của Mỹ và thế giới, nhưng cuộc chiến sẽ xảy ra cấp tập giữa hai bờ eo biển Đài Loan. Một cuộc đảo chính do Quốc dân Đảng tổ chức có hỗ trợ từ Đại lục, sẽ lập ra chính phủ mới và tuyên bố trưng cầu dân ý sáp nhập vào Trung

quốc, trước khi Mỹ kịp phản ứng. Con đường ra biển sẽ tạo ra từ chỗ này, biển Đông không còn là một nhu cầu bắt buộc. Sẽ thu hồi dần dần.

Nhưng một khả năng khác có xác suất cao hơn là khả năng sự kiện sẽ diễn ra theo chiều ngược lại. Nghĩa là Đài Loan sẽ chơi vai trò trận địa giả. Vũ khí sẽ ồ ạt tập trung phía bờ biển đối diện với Đài Loan. Tuyên bố chống lại chính phủ Thái Văn Anh sẽ liên tục với mức căng thẳng khác thường. Các vụ đụng độ dân sự và quân sự trên biển Đài Loan sẽ có vẻ không thể dàn xếp. Chiến tranh có thể nổ ra bất cứ thời điểm nào. Nhưng tiên lửa lại ồ ạt bắn xuống ba hòn đảo có người ở tại Trường Sa Việt Nam, tàu ngầm bất ngờ nổi lên tại những hòn đảo này và quân đội Trung quốc sẽ có mặt để đổi ngôi chủ nhân của những hò đảo này, và chôn cất các thi thể của hải quân và dân cư Việt nam. Hà Nội sẽ kêu gọi "nhân dân bình tĩnh, đảng và chính phủ sẽ kiên quyết đấu tranh và sẽ lập tức đàm phán, yêu cầu Trung Quốc trao trả cho Việt Nam. Thiện chí hoà bình hữu nghị của anh em trong nhà không cần bất kỳ sự can thiệp nào từ phía thứ ba". Mỹ khoanh tay ngồi nhìn. Ngược lại, nếu Mỹ huy động lực lượng vào Trường Sa, Đài Loan có khả năng bị mất luôn.

Xong cả hai việc này, Trung Quốc sẽ làm mọi việc phục vụ lợi ích quốc gia Mỹ, sẵn sàng cho Mỹ tất cả những gì Mỹ muốn nhân danh lợi ích quốc gia, miễn là Mỹ sẽ không tuyên bố chiến tranh với Trung Quốc.

***

Tóm lại, sau phán quyết PCA, chẳng có gì thay đổi gọi là mới. Vì âm mưu độc chiếm các lối thoát ra biển của Trung Quốc vẫn còn nguyên. Dù có phải giả vờ an phận phục tùng phán quyết của PAC, âm mưu của Trung Quốc không bao giờ đổi, họ sẽ không ầm ĩ mà lặng lẽ lấn chiếm từng tí một, và sẽ lợi dụng mọi sự hỗn loạn của thế giới, hoặc sẽ cố tìm mọi cách tạo ra hỗn loạn giả, lôi sự chú ý của thế giới ra chỗ khác để âm thầm hành động.

10/07/2016

Tại sao phải khởi tố vụ án cấp phép Formosa

Do tính chất quá nghiêm trọng của vụ việc, Vụ án xả thải gây cá chết hàng lọat của Formosa phải bị truy tố theo luật tố tụng hình sự, đó là điều mà chính phủ Việt Nam không thể trốn tránh. Đã có hàng nghìn đơn kiện của dân chúng, những người trực tiếp bị hại, và của hàng chục tổ chức, hội đoàn chính trị và xã hội dân sự. Các tổ chức phi chính phủ quốc tế có thể cũng đang chuẩn bị khởi kiện ra toà Quốc tế.

Hoặc chính phủ phải xử Formosa theo đúng luật, hoặc chính Chính phủ phải chịu phán xử cuả công luận, cuả dân chúng. Đảng và Chính phủ nếu cố tình lấp liếm cho kẻ phạm tội, sẽ trở thành kẻ đồng lõa với tội ác. Nếu Chính phủ đứng ở vị trí bị can, thì cái chế độ mà đảng đang nắm quyền sẽ phải đứng trước vành móng ngựa. Điều này phải được hiểu rằng, nếu đảng không xử thì dân sẽ xử, dân sẽ xử cả tội phạm Formosa và xử cả tư cách cầm quyền của đảng.

Nhưng nếu Formosa chỉ là kẻ gây tội ác, bản thân nó không chịu trách nhiệm về sự có mặt của nó tại Việt nam và nhất là có mặt tại Vũng Áng Hà Tĩnh, một địa điểm nhạy cảm có một không hai trên dải đất hình chữ S. Tập đoàn Formosa là tập đoàn tội phạm môi trường nổi tiếng trên thế giới, nếu nó có mặt và gây tội tại Việt Nam thì cái tội ác ấy phải do những người cấp phép cho nó chịu trách nhiệm.

Theo chủ tịch hội đồng dân tộc Quốc hội, Hà Ngọc Chiến, “đây là dự án đầu tư nước ngoài được phê duyệt rất nhanh, đánh giá tác động môi trường cũng được phê duyệt rất nhanh. Sau khi nhà đầu tư được cấp phép (rất nhanh) thì các yêu sách cũng được đáp ứng rất nhanh và cuối cùng hậu quả thảm hoạ cũng đến rất nhanh, mặc dù chưa hoạt động chính thức, mới chỉ vận hành”.

Theo ông Chiến, riêng với vụ Formosa "phải làm rõ nguyên nhân liên quan đến quản lý nhà nước, trách nhiệm thẩm định, phê duyệt, kiểm tra, giám sát cả quá trình để xác định lỗi chủ quan như thế nào. Cần làm rõ mới có uy tín với cử tri, với nhân dân. "

Trên tờ "Một Thế Giới", chuyên gia kinh tế Phạm Chi Lan yêu cầu "Cần nêu đích danh ai cho phép Formosa hoạt động".

Thế mà vưà rồi lại có ý kiến cho rằng "đòi hỏi truy tố những kẻ cấp phép cho Formosa chỉ là hướng vạch ra cho dư luận đi vào chỗ rối mù mịt và cuối cùng là mệt mỏi buông xuôi". Chưa rõ ý kiến này có ý định chạy tội cho ông Dũng và những tội phạm do hệ thống quản trị 10 năm của ông này tạo ra hay không, nhưng có thể thấy, việc cấp phép đầu tư cho Formosa là nguyên nhân trực tiếp tạo ra tác nhân gây tội, dẫu có "rối mù" cũng phải truy cho ra, không thể để sót người, lọt tội.

Tất nhiên, sẽ chẳng có báo chí chính thống nào dám nêu đích danh, nếu không truy tố vụ việc ra toà. Nhưng cũng chẳng có người Việt nào không biết, những người cấp phép cho Formosa, trước hết là ba ông: Một là ông cựu thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, người duy nhất có quyền chấp nhận đơn xin đầu tư của Formosa, và là người phê duyệt cuối cùng theo phân cấp của Quốc hội. Hai là ông nguyên phó thủ tướng quản lý xây dựng và công nghiệp Hoàng Trung Hải, là người ký công văn 323/Ttg "đồng ý cho tập đoàn Formosa lập Dự án Nhà máy thép Vũng Áng" và công văn 869/Ttg "cho phép Tập đoàn Formosa thực hiện Dự án đầu tư khu liên hợp Gang thép và cảng sâu Sơn Dương tại Vũng Áng". Thứ ba là vị thủ phạm trực tiếp, người đích thân chuyển tờ trình xin đầu tư của Formosa lên Thủ tướng và vận động hành lang các bộ ngành cho Formosa, là cựu bí thư kiêm chủ tịch tỉnh Hà Tĩnh, ông Võ Kim Cự.

Cùng với mấy ông này là hàng ngũ những ông bộ, thứ trưởng ký tên trong hồ sơ ký duyệt dự án, là những chữ ký bắt buộc phải có theo luật đầu tư, bao gồm bộ Quốc phòng, bộ Công an, bộ Kế hoạch và Đầu tư, bộ Khoa học và Công nghệ, bộ Công thương, bộ Xây dựng, bộ Tài

nguyên Môi trường, bộ Tài chính, bộ Nông nghiệp và phát triển Nông thôn, bộ Y tế. Xét xử "vụ án cấp phép" thực chất là xét xử Chính phủ ông Nguyễn Tấn Dũng.

Vụ thải độc ra biển của Formosa gây cá chết, tác động trực tiếp cuộc sống hàng triệu người, có nguy cơ huỷ hại môi sinh hàng trăm năm, bắt buộc phải bị truy tố hình sự, bởi vì với một vụ án mà phạm nhân là một pháp nhân, chỉ có Toà mới đủ thẩm quyền phán quyết tiền bồi thường, và chỉ có Toà mới quy định thể thức bồi thường. 500 triệu USD chỉ là sự thoả thuận giữa tội phạm Formosa với bộ Công an và bộ Tài nguyên Môi trường, không căn cứ trên cơ sở khoa học pháp lý, và cơ chế bồi thường, biện pháp thực hiện bồi thường phải do cơ quan thi hành án của Toà quy định, không phải do Chính phủ phân công nhau để có thể tiền bồi thường đến tay ai, vào nhà nào, không ai có thể biết.

Vụ án cấp phép là vụ án có tính đương nhiên, vì đó là nguyên nhân trực tiếp tạo ra sự có mặt của tội phạm Formosa tại Vũng Áng. Tính chất phức tạp và ẩn chứa yếu tố tham nhũng gây tổn thất nghiêm trọng cho tài sản xã hội, tài nguyên của đất nước, sinh mạng và đời sống người lao động.

Vụ án cấp phép sẽ phải làm sáng tỏ tại sao một dự án như vậy lại có thể được cấp phép một cách quá nhanh chóng và dễ dàng một cách bất bình thường?

Tháng 1/2008, Formosa có tờ trình thủ tướng xin đầu tư, tháng 3/2008 Hoàng Trung Hải ký công văn đồng ý cho Formosa lập dự án. Tháng 6//2008, tức là chỉ sau ba tháng, Hoàng Trung Hải ký công văn giao cho Formosa thực hiện dự án. Căn cứ công văn này, Ban quảnlý Vũng Áng cấp giấy phép đầu tư cho Formosa. Sản xuất thép là lọai sản xuất đứng đầu trong các ngành sản xuất độc hại, với quy mô ban đầu 7, 5 triệu tấn/năm tiến tới 10 triệu rồi tới giai đoạn ba 25 triệu tấn /năm, nhưng từ lúc lập tờ trình xin đầu tư cho đến khi cấp phép chỉ không đầy 5 tháng. Luận chứng kinh tế kỹ thuật và thiết kế cơ sở một dự án như vậy có thể thực hiện được trong thời hạn ba tháng? Chỉ riêng nghiên

cứu báo cáo đánh giá tác động môi trường cũng cần số liệu khảo sát ít nhất 6 tháng, trong khi Dự an bắt đầu từ khảo sát thiết kế đến thiết kế tiền khả thi, sau khi được duyệt tức là được các cơ quan thẩm quyền chấp nhận đầu tư, mới bắt đầu làm thiết kế khả thi, và chỉ sau khi thiết kế khả thi được duyệt, tức là tất cả các báo cáo đánh giá, về an ninh quốc phòng, về phòng cháy chữa cháy, về tác động môi trường, về vệ sinh y tế, về tài chính, về tác động công nghệ và cạnh tranh, về lao động và an toàn lao động.v.v.. rồi mới chính thức được phép làm thiết kế cơ sở. Thiết kể cơ sở nếu được duyệt, sẽ là cơ sở để cấp giấy phép đầu tư. Những thủ tục như vậy là hết sức phức tạp. Nếu không nặng phong bì, thì thậm chí rất nhiều lần triệu tập cũng không bao giờ đủ thành phần chữ ký. Với một bộ máy đã quen được bôi trơn bằng phong bì, mà các quan chức thì vốn ăn không chưà một thứ gì, thì người ta cũng chẳng úp mở gì "tại sao Formosa cái gì cũng nhanh thế."!

Ngoài việc phải xác định và truy nguyên cho ra đây có phải là vụ án tham nhũng không? Toà phải kết luận được luật pháp Việt Nam XHCN có đủ khả năng chống và chặn tham nhũng không. Tại sao? Nguyên nhân bất lực của chính quyền chống tham nhũng nằm ở đâu, ở "ý chí và quyết tâm của đảng" hay ở tính độc lập và hiệu lực quyền tối cao của Luật pháp?

Mô hình đảng lãnh đạo toàn bộ và toàn diện mọi hoạt động chính trị và xã hội cuả đất nước, đảng quyết định nội dung của Hiến pháp, đảng chỉ đạo Quốc Hội, đảng phân công chủ tịch nước, đảng chỉ định Thủ tướng và chính phủ, đảng đứng trên và đứng ngoài luật pháp v.v...có phải là nguyên nhân tạo ra tham nhũng không, có phải là nguyên nhân cuả mọi nguyên nhân không?

Nếu Luật Pháp XHCN không thể chống được tệ tham nhũng, (thực tế suốt 35 năm nay là càng quyết tâm chống thì tham nhũng càng tăng, mức độ tham nhũng càng trầm trọng, thủ đọan tham nhũng càng tinh vi, và đối tượng tham nhũng càng ngày càng leo lên cao), thì những dự án gây hại cho môi trường và đời sống người dân từ sau ngày "đổi mới" năm 1986 tới nay sẽ không phải chỉ có Formosa. Sự tàn phá đất nước

có nguyên nhân từ sự bất cập của hệ thống pháp luật phải do chế độ do đảng cộng sản cầm quyền chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Tất cả các dự án được cấp phép đầu tư đều có yếu tố tham nhũng, hối lộ, mua bán chữ ký và bồi dưỡng "bôi trơn" các quan chức có thẩm quyền. Đó là một kết luận có ý nghĩa pháp lý.

Tất cả những dự án có tính chất gây hại môi trường, khoản tài chính dành cho việc xử lý môi trường đều được chủ dự án cố tình tách ra thành các khoản chi bồi dưỡng các chữ ký phê duyệt, đặc biệt các tiếng nói có ảnh hưởng nhất của bộ tài nguyên và môi trường. Đây là khoản chi hai bên cùng có lợi. Trong các dự án độc hại, chi phí cho hệ thống xử lý môi trường luôn chiếm khoảng 20-25% tổng dự tóan đầu tư và chiếm 10-15% trong kết cấu giá thành sản phẩm. Chia đôi khoản tiền 20% trong tổng vốn ban đầu, nhà đầu tư sẽ bớt được một khoản bằng 10% tổng vốn đầu tư ban đầu và giảm được 10% trong giá thành sản phẩm, tăng khả năng cạnh tranh cho suốt cuộc đời khai thác dự án.

Chúng ta không được quyền bỏ qua. Phải liệt kê tất cả các dự án đầu tư có yếu tố môi trường để rà xoát lại các quy chuẩn được phê duyệt như thế nào, thực tế đã được thi công và thẩm định ra sao, trong suốt thời gian khai thác, công việc giám sát và quan trắc được thực hiện như thế nào, môi trường đã bị tác động đến mức độ nào, có hiện tượng gây bệnh cho cộng đồng dân cư khu vực không, môi trường sinh thái có biểu hiện xuống cấp hay biến dạng sinh học không v.v..

Nhất định những kẻ làm tiền trên môi trường sống cuả cả một cộng đồng dân tộc, những kẻ vì tiền mà tiếp tay cho tội phạm làm biến dạng dòng giống người Việt phải bị đền tội. Ông Dũng có thể thảnh thơi thăm chùa và nghe hát, không một chút ăn năn, có tình thách thức dư luận là không thể chấp nhận? Không, nếu chính phủ này, nhà nước này không xử được chính phủ của ông Dũng, thì dân sẽ xử, đời này chưa xử được, thì đời sau con cháu cũng sẽ sẽ xử.

Toà phải kết luận được rằng, chế độ độc đảng cộng sản đã đẻ ra một thứ luật pháp được điều khiển bằng ý chí cuả một thiểu số người, là nguyên nhân huỷ hoại nguồn sống của 90 triệu dân Việt Nam hiện nay và hàng trăm triệu dân Việt Nam trong nhiều năm sau.

Toà phải đưa ra được một kết luận rằng, trong tình trạng cốt thép có thể thay được bằng cốt tre, bê tông có thay được bằng bùn, thì những dự án nhà máy điện hạt nhân nếu được duyệt xây dựng sẽ là những quả bom nguyên tử giết chết hàng triệu người, và tạo ra một giống người Việt dị dạng cho hàng nghìn năm sau.

Chấp nhận "theo chuẩn Việt Nam" tức chỉ đòi hỏi "một nửa tiêu chuẩn quốc tế" có nghĩa rằng người Việt có khả năng kháng độc cao hơn các dân tộc khác, hay người Việt Nam tình nguyện sống ngắn hơn các dân tộc khác và sẽ phải chứng kiến những đồng bào cuả mình có dị dạng, dị hình nhiều gấp đôi các dân tộc khác?

Những ai đặt ra những tiêu chuẩn này, ai cho phép dùng các tiêu chuẩn ấy để phê duyệt các dự án đầu tư nước ngoài?

Nếu Formosa không bị đóng cưa, lượng chất độc được thải ra môi trường suốt 70 năm, theo cái tiêu chuẩn thấp kém và lạc hậu cuả chính phủ Việt Nam hiện nay, con cháu sẽ phải chịu những gì? Tại sao một dự án độc hại như vậy lại được chọn để đặt vào Vũng Áng Hà Tĩnh mà không phải là chỗ khác?

Như vậy tội phạm đầu tiên và trước hết thuộc về những kẻ cấp phép cho đầu tư một nhà máy thép có công nghệ lạc hậu và độc hại, của một chủ đầu tư nổi tiếng thế giới về phá hoại môi trường là tập đoàn Formosa, tại một địa điểm nguy hiểm bậc nhất với cả nước.

Theo báo Pháp luật Việt Nam, ngày 1/7/2014, tại khoản 7, Điều 4, Hợp đồng thuê đất ngày 6/2/2009 quy định "đảm bảo không thu hồi đất vì mục đích cộng đồng và phát triển kinh tế hay các mục đích khác; Đối với thu hồi đất vì lý do quốc phòng, an ninh, hai bên tiến hành thảo luận đi đến thống nhất bồi thường dứt điểm trước khi thực hiện". Có nghĩa

rằng, đất cho Formosa thuê, thực chất là nhượng địa, là lãnh thổ của Formosa trong lòng lãnh thổ Việt Nam. Chính phủ Việt Nam không có quyền thu hồi, trừ một lý do duy nhất là quốc phòng an ninh, nhưng lại phải thương lượng bồi thường trước. Đó là loại hợp đồng, trong đó người thuê ra điều kiện cho người cho thuê.

Tháng 1/2015, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ký Quyết định cấp cho Formosa 300 tỷ đồng từ ngân sách, xây nhà ở cho công nhân người Trung quốc. Điều khoản nào của luật đầu tư, của luật tài chính và luật ngân sách cho phép thủ tướng dùng ngân sách nhà nước cấp cho nhà đầu tư. Đây là việc vi phạm pháp luật của ông Dũng. Ông Dũng thương riêng Tập đoàn giàu kếch xù này hay sao? Có bao nhiêu nhà đầu trong nước tư xin nhà nước cho vay mà mỏi mắt? Có bao nhiêu địa phương xin chính phủ từng chục triệu để xây làm những cây cầu khỉ. Với 300 tỷ, sẽ có hơn hai nghìn trường học cho con em miền núi. Luật lại quả 2% đối với mọi loại giải ngân là luật bất thành văn, nhưng không một đối tượng nào được loại trừ, bao nhiêu tiền đã quay lại ông Dũng?

Vì vậy mà vụ án cấp phép cho Formosa phải được khởi tố. Và chính vụ án này mới là vụ án mà nhân dân Việt Nam hôm nay và con cháu người Việt những thế hệ sau chờ đợi.

Nếu chính phủ của chế độ này thoái thác, lẩn tránh hay không đủ năng lực xét xử thì có thể phải đứng ra bên cạnh, nhường chỗ cho một chính thể khác, một chính thể chính trị cho phép pháp luật độc lập, không phải thứ pháp lnuật "thống nhất về chính trị" dưới sự điều khiển cuả đảng, chỉ bao gồm một nhóm người thuộc bộ chính trị, đứng ngoài và đứng trên tất cả.

"Vụ án Formosa" và vụ án "cấp phép Formosa" phải được truy tố hình sự cùng một lúc. Nếu tham "nhũng có ở mọi nơi, mọi chỗ, tham nhũng không chỉ kinh tế mà cả chính trị", thì Toà án không thể là một ngoại lệ. Toà có thể bị mặc cả, mua bán và dàn xếp trước. Cần phải có một công ty độc lập làm công việc điều tra thay cho tất cả các ban bộ của chế độ rất dễ bị mua được bằng tiền. Một công ty độc lập như vậy không

thể tồn tại trong chế độ đảng trị. Mọi vụ án đều bị hoặc chính trị hoá, được điều khiển bởi hệ thống chính trị và phục vụ cho mục đích chính trị hoặc bị thao túng và phục vụ cho lợi ích nhóm quyền lực. Sự thật và công lý không phải là mục đích cuả Toà án. Chính vì vậy mà chỉ còn một lựa chọn, hoặc sự thật, công lý hoặc chế độ. Còn chế độ trong đó chỉ có một đảng chính trị độc quyền tư tưởng và chân lý, thì không có sự thật và không có công bằng.

Ai cũng biết như vậy. Chính những kẻ đang ăn cơm chế độ, cả những người tham gia thiết kế chế độ cũng biết như vậy. Nhưng mỗi người đã làm ngơ với những lý do riêng. Ngay trong đảng hiện nay, thậm chí ngay trong những người trên thượng đỉnh quyền lực, họ không phải là gỗ đá, và không phải là những vật thể không đầu, họ biết suy xét chân lý và có nhận thức. Nhận thức đẻ ra hành động. Người ta chờ đợi những điều kỳ diệu sẽ đến từ trong lòng chế độ.

Phải xử Formosa, và xử những kẻ tạo ra sự có mặt của Formosa tại Vũng Áng, nhưng suy cho cùng, chính cái thể chế độc đảng không chấp nhận quyền độc lập của pháp luật, nguyên nhân sinh ra mọi loại tội phạm mới đáng bị xử đầu tiên.

14/07/2016

Việc cuả đảng, không phải việc cuả dân.

Kỳ họp lần thứ 11, phiên cuối cùng cuả Quốc hội 13 khai mạc ngày 12/03/2016 đã cuốn hút sự quan tâm chú ý của công chúng một cách khác thường. Phiên cuối cùng cuả Quốc hội nhiệm kỳ cũ nhưng lại bầu ra cả một hệ thống bộ máy Nhà nước mới cua Quốc hội nhiệm kỳ sau, chua ư được bầu ra.

Cái nhà nước này chỉ tồn tại hợp pháp có ba tháng, từ ngày 12/04/2016 tới ngày 22/07/2016, phiên họp đầu tiên cuả Quốc hội 14, là phiên họp sẽ bầu ra Nhà nước mới. Một loại Nhà nước lâm thời, trung chuyển, như một thứ giải pháp cấp bách như trong thời loạn chiến, nhưng lại giữa thời bình.

Thông thường, không có Quốc hội nào lại tự làm cái việc điên rồ đó, nó chẳng phục vụ cho cái gì cả và chỉ làm tốn tiền của dân. Nhưng làm cái công việc kỳ lạ này không phải do nhu cầu bức thiết từ dân, từ nhu cầu xã hội, mà là do những lý do riêng của đảng, của riêng đảng cộng sản cầm quyền. Quốc hội là cơ quan quyền lực cuả dân, nhưng chỉ làm những gì đảng cần làm, và những gì đảng bảo phải làm.

Cũng có lúc ít nhiều gọi là cho dân, nhưng cái việc dựng vội vã một Nhà nước vào cái lúc Quốc hội sắp mãn nhiệm thì chẳng có gì liên quan tới dân. Đây thuần tuý là việc cuả đảng, cho đảng và vị đảng. "Cơ quan quyền lực cao nhất" cuả Quốc Gia do đảng lãnh đạo! Mà lãnh đạo của hơn bốn triệu đảng viên là 200 uỷ viên trung ương, lãnh đạo của 200 TW là 19 ông bộ chính trị, đứng đầu 19 uỷ viên bộ chính trị là ông Tổng bí thư.

Như vậy, Quốc hội, suy cho cùng do ông Tổng bí thư này bảo làm gì thì làm. Ông này không nằm ở chỗ nào trong cái Nhà nước ấy cả. Nhưng chẳng có gì không do ông ta lãnh đạo, hiến pháp, luật pháp cũng một

tay ông làm ra tất. Ông ta muốn phải thay đổi Nhà nước, thay đổi Chính phủ trước khi đón tiếp ông thống thống Mỹ.

Nhưng tại sao bắt buộc phải thay đổi Nhà nước trước khi Tổng thống Mỹ sang? Chắc phải do một nguyên nhân không bình thường. Chính phủ cũ là chính phủ của ông Dũng, do ông Dũng cầm đầu.

Người ta đoán rằng có lẽ ông Trọng và Bộ chính trị sợ một cuộc binh biến hay một cuộc đảo chính. Người ta lo sợ nguyên thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng sau khi trực tiếp hội kiến tổng thống Mỹ OBAMA trong chuyến thăm chính thức ngày 22/05/2016 sẽ tuyên bố giải tán đảng cộng sản, huỷ bỏ kết quả bầu cử của Quốc hội 13, quyết định bầu ra Quốc hội mới, công bố hiến pháp mới với quy trình bầu Tổng Thống, bãi bỏ chế độ độc đảng.

Vì vậy mới có việc làm quái gở đó của ông Trọng, của bộ chính trị, đã từng làm sôi sục dư luận, cả một bộ máy nhà nước chỉ một cuộc họp là chỉ định ra hết xong hết, và Quốc Hội bỏ phiếu trước khi hết nhiệm kỳ.

Sau ba tháng, phiên họp đầu tiên của Quốc hội mới lại bỏ phiếu bầu Bộ máy nhà nước mới, nhưng nguyên như cũ.

Thế mà lạ một điều là, hầu như dư luận chả có ai quan tâm. Một thái độ thờ ơ đặc biệt. Báo chí lề đảng đăng tin nhạt nhẽo như chuyện thường ngày, lẫn với những chuyện cháy nhà, tai nạn ôtô, sập nhà hàng chết người... Báo lề dân hầu như không có ai bận tâm.

Thái độ của dư luận như kiểu: «biết rồi, ai là ai, ai ở đâu, giữ chức gì, biết hết rồi, bày ra trò bầu nữa làm gì»

Chả có gì vô duyên hơn trò chơi mà kết quả người ta đã biết trước. Mà cũng chả có vô duyên hơn diễn trò mà chẳng có người xem. Trò tuồng cứ diễn, nhưng người xem thì đã bỏ đi.

Ông Tổng bí thư vưà kêu gọi «hãy sáng suốt lựa chọn những người xứng đáng vào cơ quan quyền lực cao nhất» lại vưà chỉ thị «không để

những người có tư cách thế này thế khác lọt vào cơ quan quyền lực cao nhất». Như vậy thì chọn cái gì, ai chọn, còn bấm nút hay bỏ phiếu cần gì phải là cơ quan quyền lực cao nhất.

Phiên họp đầu tiên cuả Quốc Hội 14 được ấn định ngày 20/07/2016 để bầu ra các cơ quan quyền lực cao nhất của Nhà nước. Nhưng cái Nhà nước, bao gồm Quốc hội, Chủ tịch nước, Chính phủ và toàn bộ nhân sự cao cấp, vừa mới được dựng lên trước đó có 3 tháng, Bộ chính trị bê nguyên cả cục, bịa ra cái lý do "vẫn giữ nguyên uy tín, được TW tiếp tục tín nhiệm và nhất trí giới thiệu cho Quốc hội". Và g thế là Quốc hội chir còn việc bỏ phiếu.

Từ sau ngày 20/07/2016 cái cơ quan quyền lực cao nhất nước lần lượt bầu chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị kim Ngân, chủ tịch nước Trần Đại Quang và Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc. Các phó chủ tịch nước, phó chủ tịch Quốc hội, thường vụ Quốc hội, các ban cuả Quốc hội, các phó thủ tướng chính phủ, các bộ trưởng và các cơ quan ngang bộ v.v.. ngoài trường hợp duy nhất là Nguyễn Xuân Cường bộ trưởng Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn thay ông Cao Đức Phát còn chưa công khai lý do, tất cả đều đúng tên từng người từ bên đảng chuyển sang.

Quy trình chỉ có vậy, và bao giờ cũng vậy. Đảng họp, bộ chính trị chỉ định, TW biểu quyết, lập thành danh sách chuyển sang cho Quốc hội, các đại biểu bỏ phiếu. Thế là hợp thức hoá một chế độ. Thế là một Nhà nước do các đại biểu của dân sáng suốt lựa chọn, tất tật đều khớp với ý đảng. Cùng một lúc thể hiện được cả hai việc. Một là thực chất, đảng lãnh đạo toàn bộ và toàn diện, hai là "ý đảng, hợp lòng dân"!

Nhưng trên sấn khấu, các trò chơi, các vai hề cứ diễn, bên dưới, không còn người xem. Người kiên nhẫn thì nhổ nước miếng quay mặt đi, người cục tính thì chửi, "Đ... mẹ, nhố nhăng, vô giáo dục!".

Nhưng đáng phải nói nhất, đau nhất, theo lôgíc thông thường, chắc chắn phải là các vị đại biểu. 496 đại biểu trên tổng số hơn 90 triệu dân, dù là chọn đều, cũng thuộc số ít, được làm ông nghị, bà nghị, có quyền bất

khả xâm phạm, một bước lên xe, xuống xe có người săn đón, đưa rước. Nhưng trừ những phường giá áo túi cơm, người có ăn học chút ít, khó mà chịu nổi nỗi nhục.

Thế mà cũng có chuyện kỳ lạ khác, chuyện có ông nghị tới bốn lần. Đó là ông Dương Trung Quốc, tổng thư ký hội khoa học lịch sử Việt Nam. Ông này trúng đại biểu Quốc hội kỳ 14 này là bốn lần. Chuyện cuả ông chắc cũng thành chuyện duy nhất trong lịch sử chính trị cận đại. Ở một Quốc hội thiếu tự trọng như vậy, mà ông có thể đủ sức chịu đựng tới bốn nhiệm kỳ, đúng là chuyện chưa từng có và sẽ không thể có. Ông là người ngoài đảng mà đi theo chế độ làm diễn viên được chừng ấy năm. Ông có nghề làm sử, chắc định ghi tên mình vào sử!

Còn chuyện diễn hài của đảng đạt đến độ "siêu" có lẽ ở chuyện Tuyên thệ. Trong vòng có mấy tháng, người xem tuồng Việt nam chứng kiến tới hai lần tuyên thệ của cùng mấy con rối có cùng tên tuổi. Thiên hạ tuyên thệ thì đảng cộng sản Việt cũng phải tuyên thệ để làm ra vẻ là đảng thì cũng là người, không khác loài người. Nhưng người ta khi tuyên thệ, tay trái đặt lên bản Kinh Thánh, là thề trước thần thánh, thề trước đấng Tạo hoá, thề trước quyền uy Vũ trụ, trước uy quyền tuyệt đối không phải loại uy quyền do con người làm ra hay uy quyền chiếm đoạt được.

Chủ tịch Quốc hội, Chủ tịch nước, Thủ tướng chính phủ, ba ông bà đảng viên cấp dưới của ông Tổng bí thư, tuyên thệ, tay trái đặt lên cuốn Hiến Pháp do đảng sáng tác, trong đó có điều Bốn ghi rằng đảng là quyền uy tối thượng. Hiến pháp là cái thứ dùng để thể chế hoá cương lĩnh của đảng, luật hoá và hợp thức hoá mọi quyền uy cuả đảng. Thề với Hiến pháp là thề với ai?

Thế mà lại tuyên thệ những hai lần chỉ trong vòng ba tháng. Thực là chả có gì lố bịch hơn thế, nhố nhăng hơn thế. Những ông bà này phải có một lớp da chai sạn khác người. Họ thuà biết giả dối, kệch cỡm mà vẫn diễn được. thật là siêu diễn viên.

“Siêu của siêu” phải là người giật dây, điều khiển những con rối diễn viên ấy. Con người bày ra cái trò diễn tuồng này là ai. Hoặc là cái con người hay nhóm người này không bình thường, hoặc những kẻ này muốn biến tất cả lãnh tụ thành hề?! Giống như “bộ quần áo của Hoàng đế” vậy.

Từ sau Đại hội 12, lọai được Nguyễn Tấn Dũng, trả được món nợ phải uất ức khóc nghẹn tại hội nghị TW 6, ông Trọng có thể đã lâm bệnh. Bệnh hoang tưởng. Không còn đối thủ ngang tầm, ông trở nên quá tự tin tới mức tuỳ tiện.

Với hầu như toàn bộ những nhân vật trong bộ chính trị cũ có thâm niên, có quyền lực và có vây cánh bị loại, các uỷ viên mới không ai dám đứng ngang với ông, chỉ nghe ngóng và chấp hành. Chưa bao giờ cả ba nhân vật gộc cội Nguyễn Tấn Dũng, Trương Tấn Sang và Nguyễn Sinh Hùng cùng bị loại một lượt, cả ba vị trí đặc biệt quan trọng phải thay mới cùng một lúc. Đây là cơ hội để ông Trọng ban phát ân huệ, tác oai, và tập trung quyền lực, vì chỉ Tổng bí thư có quyền đề cử, chấp nhận đề cử và ký quyết định bổ nhiệm. Chưa bao giờ, tổng bí thư nắm trong tay toàn bộ cả bốn công cụ quyền lực tối cao cuả chế độ, Đảng, Nhà nước, Chính phủ và Quốc hội. Trong lịch sử đảng cộng sản Việt Nam, chưa lúc nào có cơ hội thực tế để đảng thao túng chế độ như lúc này. Ông Trọng là người mưu lược và có tài tổ chức, thực tế đã xác nhận điều đó.

Việc quyền lực trên thực tế đột nhiên lọt hoàn toàn vào tay ông Trọng có thể chỉ là một cơ hội, khi gần hết bộ chính trị cũ đồng lọat quá tuổi. Nhưng mặt khác phản ánh một quy luật. Ở giai đoạn cuối sự tồn tại của một thế lực chính trị bao giờ cũng là chuyện phân rã, phân rã về lợi ích, phân rã quyền lực, và phân rã về khuynh hướng tư tưởng. Đó là hiện tượng trống rỗng dẫn đến sụp đổ của lý tưởng. Sự phân rã này ép buộc xu thế tập trung quyền lực, tạo ra quy tụ bằng cưỡng bức. Nhưng hiện tượng cũng cho thấy khủng hoảng cán bộ kế cận. Đó là sự trống rỗng đứt quãng của quy hoạch. Các đảng viên lớp kế tiếp không còn đáng tin cậy.

Putin đã xuất hiện như vậy ở Liên xô cũ, và Tập Cận Bình đang trở thành một Mao mới ở Trung Quốc.

Bây giờ, Nguyễn Phú Trọng có cơ hội để trở thành nhà độc tài, biến Nhà nước thành một thứ đồ chơi cho ý chí cuả cá nhân ông.

Nhưng Nguyễn Phú Trọng cũng có cơ hội trở thành nhân vật số một trong lịch sử tiến hóa bốn ngàn năm cuả Việt Nam, nếu ông giải tán chế độ độc đảng, thiết lập một chế độ dân chủ đa nguyên đích thực, mở ra một kỷ nguyên mới hoàn toàn, chưa từng có cho dân tộc và đất nước Việt Nam.

Người ta chờ đợi, dõi theo từng bước đi của từng sự kiện từ sau đại hội đảng 12. Người ta tranh cãi nhau về nhân cách vừa bí ẩn vừa rất mâu thuẫn của ông Nguyễn Phú Trọng. Có thể ông nhận diện được kẻ thù, nhưng ông lẫn lộn khái niệm bạn bè. Có thể ông còn lúng túng khái niệm trung thành như một loại đạo đức khổng giáo, giuã trung thành với tổ chức và trung thành với dân tộc.

Cơ hội của ông và vận may cuả đất nước.

06/08/2016

Có thuyết định mệnh không

Trước hết xin được nói trước rằng tôi không phải là người tin vào sự tồn tại của thượng đế và thần thánh. Tôi không hề tin vào bất cứ một thứ gì định trước. Đối với tôi, tương lai là sản phẩm của hiện tại, nghĩa là xảy ra sau hiện tại. Trong một không gian giới hạn, các ương tác giữa các vật thể có giới hạn, kết quả sinh ra từ các tương tác đó có thể dự đoán. Nhưng trong không gian vô hạn, lượng vật thể là vô hạn, số các tương tác ngẫu nhiên trở nên vô hạn, thì kết quả sinh ra, sau một thời gian đủ dài, là không thể xác định.

Với sự phát triển của khoa học, toán học kết hợp tin học đã cho ra đời những phần mềm siêu mạnh, với những dữ liệu hiện tại của từng ngành, từng lĩnh vực, từng bộ phận thành phần của xã hội, trong đó mỗi thành phần, mỗi lĩnh vực, mỗi ngành nghề tuân thủ quy luật phát triển của riêng mình, khi ghép các thành phần lại, máy tính có thể đưa ra hình ảnh của một xã hội tương lai. Nhưng ngay cả khi năng lực tính toán của máy tính có thể đạt tới nhiều tỷ phép tính trong một giây, tức là khả năng giải hàng tỷ xác suất khác nhau, thì những gì máy tính đưa ra cũng chỉ là hình ảnh ảo, chỉ có giá trị dùng vào việc hỗ trợ tư duy, gợi mở tư duy. Bởi vì máy tính là sản phẩm nhân tạo dựa trên quy tắc lôgíc, trong khi diễn biễn cuả vạn vật lại là các tương tác hoàn toàn ngẫu nhiên. Có một hiện tượng mà các nhà khoa học gọi là "hiệu ứng cánh bướm". Hiệu ứng này nói, một con bướm vỗ cánh ở Bắc Kinh có thể gây ra bão ở New York. Đó là do tính ngẫu nhiên của các va chạm tương hỗ. Đã là ngẫu nhiên thì không thể đoán trước, chỉ đơn giản là vậy. Không thể đoán trước, thì không có định mệnh, nghĩa là không có số mệnh được định hình trước. Nếu trong không gian, không có hình ảnh của thế giới tại một thời khắc nhất định nào đó, thì không thể có người nhìn thấy nó, dù người đó là ai, có những năng lực đặc biệt nào. Không thể nhìn thấy cái không có.

Nhưng trong cuộc sống thực của nhân loại, có những sự thật chứng minh khả năng nhìn thấy tương lai của những cá thể đặc biệt. Nostradamus nhìn thấy một cái gì đó giống như chiếc xe tăng, 200 năm trước khi nó xuất hiện bằng sắt và bằng thép trên mặt đất vào đầu chiến tranh thế giới lần thứ nhất. Bà Vanga nhìn thấy toà tháp đôi của Mỹ sụp xuống dưới cánh hai con chim sắt từ năm 1989, trước khi nó bị đổ sụp do hai chiếc máy bay của bọn khủng bố, vào ngày 11/09/2001.

Với những gì sẽ xảy ra cho năm 2016, thì cả hai nhà tiên tri cùng nhìn thấy một thứ giống nhau:

Nosradamus tiên tri, vị tổng thống Mỹ tới năm 2016 là vị tổng thống cuối cùng.

Nhà tiên tri người Bulgaria, bà Vanga, dự đoán Tổng thống thứ 44 của Mỹ sẽ là một người gốc Phi. Và bà cảnh báo đây cũng là "Tổng thống Mỹ cuối cùng".

Nếu cả hai người, sống ở hai thời đại cách nhau hơn 400 năm cùng nhìn thấy một thứ ở tít sâu trong không thời gian, thì cái thứ mà họ nhìn thấy phải có xác suất tồn tại thật(!?)

Và điều đó đang ứng nghiệm.

Donal TRUMP, vị ứng viên điên khùng của đảng cộng hoà, tưởng như không thể gượng dậy trước thế áp đảo lấn lướt của bà Hyllary Clinton, đột nhiên bật dậy.

Bà Clinton đột nhiên ngã bệnh. Những người ủng hộ bà suy sụp. Phiếu ủng hộ Trump tăng vọt. Đảng Dân chủ lúng túng trước lựa chọn thay hay không thay ứng viên.

Kết quả thăm dò mới nhất, cách đây vài ngày (18/09/2016) là Hyllary 46% và Trump 44%. Vì là thăm dò nên có thể nói là bằng nhau. Cũng có nghĩa là bà Hyllary đang thua. Vì xuống thì cần phải có chạy ngang rồi mới lên lại.

Và giả sử nếu đúng vấn đề sức khoẻ của bà Hyllary là có thật, vì cho đến thời điểm này, đảng Dân chủ vẫn chưa có công bố chính thức, chấm dứt vấn đề sức khoẻ của bà Hyllary, và nếu quả thật, bà không thể khôi phục đủ sức để theo đuổi tranh cử, Trump sẽ không còn đối thủ, tụ nhiên đắc cử.

Tại sao tất cả lại cùng một lúc đột nhiên xảy ra. Sự ứng nghiệm của những điều bí ẩn có quy luật xuất hiện vào những thời điểm cuối cùng và trái chiều với trật tự lôgíc.

Nếu định mệnh là có thật, tức những gì bà Vanga và Nostradamus nói là những gì họ đã nhìn thấy, thì Trump sẽ trúng tổng thống. Và nếu Trump trúng cử, nước Mỹ sẽ rối loạn, quy chế tổng thống sẽ bị xét lại, Thượng và Hạ viện của Mỹ sẽ giải tán, Hiến pháp Mỹ thay đổi, bãi bỏ chế độ tổng thống. Trump không được hiến pháp mới thừa nhận tư cách tổng thống. Nghĩa là nước Mỹ không có Tổng thống thứ 45. Điều mà Vanga và Nostradamus tiên tri, vị tổng thống gốc Phi sẽ là vị tổng thống cuối cùng của Hợp chủng quốc Mỹ, sẽ ứng nghiệm. Nước Mỹ vĩnh viễn không có tổng thống thứ 45.

Nhưng trước khi bị phế truất tư cách tổng thống, có thể Trump đã đủ thời gian để tạo ra khủng hoảng loạn cho thế giới.

Chúng ta sẽ không thể miêu tả nổi sự hỗn loạn toàn cầu có thể xảy ra từ sự hỗn loạn chính trị tại Mỹ, nếu mọi chuyện xảy ra theo kịch bản trên. Nhưng chỉ hình dung sự cộng hưởng cuả hai nhà chính trị, Trump của Mỹ và Duterte của Philippines, cả hai nhà chính trị có ảnh hưởng hàng đầu đối với số phận của biển Đông, cùng có đặc điểm ngẫu hứng trong việc đưa ra quyết định, cùng có cách hành xử không thể đoán trước, và nhất là bất chấp truyền thống luật pháp, biển Đông sẽ hoặc lọt vào tay Trung Quốc mà không hề có lưả của súng đạn, hoặc sẽ có một cuộc chiến khốc liệt nhưng nhanh chóng kết thúc, với kết quả cũng như trên, là toàn bộ biển Đông lọt vào tay Trung Quốc.

Việt Nam không biết làm gì, không thể làm gì và cũng không thể làm được gì.

Sau khi không còn biển Đông thì Việt Nam không còn gì để mất nữa. Và chiến tranh tự khắc hết. Bởi vì không còn gì để mất cũng có nghĩa không còn gì còn chưa bị mất.

Bà Vanga còn nhìn thấy châu Âu hoang vắng, không có người ở. Bà bị hỏng cả hai mắt, từ lúc 11 tuổi, như vậy, cái bà thấy là tâm linh.

Có thể đúng, ít nhất là về mặt tinh thần châu Âu, tức là tinh thần Cựu Lục địa, hiện không còn, hay hiểu cho đúng ý bà Vanga là trống rỗng. Khủng bố và làn sóng di cư chỉ là hiện tượng chủ quyền, thực chất, tập quán châu Âu, hay nói quá một chút là văn hoá châu Âu đã biến mất rồi. Người châu Âu gốc đang sống nép vào một góc, ngay trên đất tổ tiên. Im lặng nhìn những gì đang xảy ra, diễn ra hàng ngày không hề giống những gì có trước đấy, không hề là của họ. Vài căn hộ còn lại âm thầm dọn nốt ra khỏi những dãy chung cư, bây giờ chỉ toàn người xa lạ. Những gia đình có chút ít gốc gác lặng lẽ nhập quốc tịch ở một quốc gia xa xôi nào đó. Châu Âu đang rỗng người châu Âu.

Bà Vanga cũng thấy, rằng người Nga quay lại, người Nga sẽ thống nhất lại châu Âu, đem người châu Âu về lại lục địa vào những năm sau 2025. Còn phải chờ xem điều tiên tri này ứng nghiệm kiểu gì.

Sau Trump, đồng đôla Mỹ bị thay bằng một đồng tiền thanh toán quốc tế khác, Mỹ không còn là người cầm cờ. Mỹ bỏ biển Đông cho Trung Quốc, Mỹ bỏ NATO, Mỹ buông châu Âu. Đất châu Âu thành lãnh địa của các dân tộc bắc Phi. Bà Vanga nói chúa gửi châu Âu cho người Nga. Sứ mệnh cứu châu Âu là người Nga.

Với một lý thuyết, nếu đúng ở phần đầu, thì phần sau tất đúng. Nếu Trump thắng cử, thì nền chính trị Mỹ rối loạn. Hệ thống giá trị Mỹ thay đổi. Tổng thống gốc Phi OBAMA là tổng thống cuối cùng. Thiên hạ sẽ chia ba. Trung Quốc là siêu cường châu Á, Nga là chủ châu Âu, phần còn lại là của Mỹ. Sẽ có ba đồng tiền của ba khu, trên nền một đồng

tiền chung có giá trị thanh toán quốc tế. Đấy là những gì mà bà Vanga đã mô tả.

Hãy chờ xem. Nếu hai tháng nữa, Trump đắc cử, nhưng rồi bị phế truất, và nước Mỹ huỷ bỏ chế độ tổng thống, thì chắc chắn điều mà bà Vanga nhìn thấy là hình ảnh của thế giới đã được sắp đặt trước, không phải là suy diễn hay tưởng tượng. Người ta sẽ phải xem lại thuyết định mệnh.

24/09/2016

Trịnh Xuân Thanh và chuyện Nguyễn Phú Trọng nắm quyền Công An

Sáng 21-9, Hà Nội công bố Quyết định của Bộ Chính trị Khóa XII về việc chỉ định Đảng ủy Công an Trung ương nhiệm kỳ 2015-2020.

Tại buổi lễ, Ủy viên Bộ Chính trị, Trưởng ban Tổ chức Trung ương Phạm Minh Chính đã công bố Quyết định của Bộ Chính trị về việc chỉ định Đảng ủy Công an Trung ương nhiệm kỳ 2015-2020, gồm 16 người; Ban thường vụ Đảng ủy gồm 7 người, trong đó có 3 Lãnh đạo Đảng, Nhà nước là: Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng, Chủ tịch nước Trần Đại Quang và Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc.

Nhiều người hoảng hốt. Ông Trọng đương kiêm bí thư Quân uỷ trung ương, bây giờ nhảy vào thường vụ đảng uỷ bộ Công an. Có phải sắp có đại loạn? Ông Trọng đang thâu tóm quyền lực, ông Trọng đang trở thành độc tài?

Bình tĩnh một chút sẽ thấy đây có lẽ chỉ là phản ứng trực tiếp đối phó chuyện chạy trốn của Trịnh Xuân Thanh.

Việc khẳng định chính quyền đảng trị phi dân chủ, không còn là chuyện phải tranh luận, nhưng chỉ vì không thể chấp nhận chế độ mà lẫn lộn khái niệm đạo đức, đến mức bênh vực kẻ cắp, thì sẽ không còn công lý nữa.

Nếu tôi gọi Trịnh Xuân Thanh là một tên ăn cắp, sẽ có ai phản đối?

Tất nhiên, hắn không ăn cắp của đảng, đảng không có gì để hắn ăn cắp. Hắn ăn cắp của dân. Trong con số 3.300 tỷ đồng thất thóat thua lỗ, có rất nhiều phần vào túi hắn. Đó là mồ hôi, nước mắt, thậm chí là xương máu cuả 3 triệu người dân lương thiện làm ra trong một năm.

Hắn có thể bây giờ chống lại đảng của hắn, nhưng hắn chống ai, thì hắn vẫn là thằng ăn cắp. Hắn ăn cắp của dân, thì dù hắn có trốn thoát vòng tay của tổ chức đảng của hắn, hắn không và sẽ không bao giờ chạy thóat khỏi lưới trời.

Hắn lách được kẽ hở của đảng luật, một thứ pháp luật vận hành bằng chỉ thị của lãnh đạo đảng, vọt được sang Đức hay đâu đó, bên ngoài Việt Nam. Nhưng khốn nạn cho hắn, ngoài Việt Nam, thì luật đảng không còn giá trị. Hắn sẽ không có lối thoát nữa. Sớm hay muộn thì hắn cũng bị bắt.

Hắn đang cố tình lập lờ đánh lận, bịt mắt thiên hạ bằng hoả mù chống đảng, để lách luật chính trị. Hắn trở thành một thằng ăn cắp có hạng là nhờ đảng của hắn. Hắn lên lon, lên chức là nhờ hắn biết đường tận tụy với đảng. Hắn có cơ hội để ăn cắp của dân, vì nhờ có đảng, hắn có địa vị, có quyền lực, và bởi vì đảng cuả hắn trao vào tay hắn một khối tài sản khổng lồ nhưng không có chủ nhân, gọi là tài sản quốc dân, tài sản thuộc sở hữu nhà nước. Nếu hắn không ăn cắp thì mới là một thằng ngu. Có cái chỗ nào có tài sản thuộc sỡ hữu nhà nước mà không có bọn ăn cắp có thẻ đảng? Vấn đề không phải là bắt thằng ăn cắp, mà việc cần trước hết là không để có cái gì vô chủ trước mặt bọn sẵn sằng ăn cắp ấy.

Nhưng của ăn cắp dù có nhiều cũng không thể vô hạn, và không thể đủ để chia khắp. Và nguyên nhân chính hắn bị đảng của hắn truy lùng bắt bớ, chính là trong đảng của hắn, hắn chỉ cung phụng được có một phần. Những kẻ đang tổ chức truy lùng hắn là những kẻ nằm ngoài số đó.

Bây giờ trốn được ra nước ngoài, hắn đang tìm cách tạo dựng cho hắn một hồ sơ chính trị. Hắn chống đảng của hắn vì hắn «yêu nước», vì hắn «không chịu được chế độ độc tài đảng trị». Hắn không chịu được hành vi «đè lên luật pháp của chính ngài tổng bí thư đảng». Hắn không là thằng ăn cắp tiền của, hắn chống đảng vì một cuộc «đấu tranh vì một

nền dân chủ thật sự cho tổ quốc yêu dấu» của hắn. Hắn phải được xem là nạn nhân chính trị. Bên cạnh cái biệt thự giá 5 triệu Euro, hắn sẽ còn được hưởng trợ cấp tị nạn. Hắn sẽ xin được quy chế đoàn tụ gia đình để đưa nốt những người còn lại sang để tha hồ phè phỡn vơi đống tiền ăn cắp được. Hắn thậm chí sẽ trở thành một «lãnh tụ phong trào dân chủ cho Việt Nam» nữa!!! Đấy, những tính toán và âm mưu của hắn là như vậy. Thế mà vẫn có những kẻ đang nhân danh hoạt động dân chủ để đỡ lưng cho hắn.

Ông Trọng, trước hết không nằm trong nhóm những kẻ có phần ăn chia cái thất thoát 3.300 tỷ đồng đó. Có thể thấy, những kẻ xúm quanh ông Trọng hiện là những người này. Ông Đinh Thế Huynh, thợ cạo giấy, chuyên nghề lý luận, ông Tô Lâm, nguyên thứ trưởng Công An phụ trách An ninh đối ngoại, Trần Quốc Vượng, nguyên viện trưởng Kiểm sát tối cao, Trương Hoà Bình, Chánh án Toà án tối cao, Ngô Xuân Lịch, tướng mà làm bí thư...toàn những nhân vật chức vụ rất cao, nhưng không có phần chia trên chiếc bánh ăn cắp, mà chỉ «may ra» thì có chút ít quà cáp.

Không nói tới chuyện khác, chỉ riêng cái bánh 3.300 tỷ này, lần theo con đường nào cũng dẫn tới chỗ Đinh La Thăng và Nguyễn Tấn Dũng. Ông Thăng là cấp trên trực tiếp của Trịnh Xuân Thanh và Vũ Đức Thuận, hai tên nhúng bùn trực tiếp, với chuyên môn nguyên là một kế toán trưởng, chưa biết chừng chính Đinh La Thăng mới là kẻ chủ mưu ăn cắp. Chính vì vậy mà xong chuyện, Trịnh Xuân Thanh lẩn như trạch, lánh thật xa, lặn thật sâu.

Nhưng ông Thăng sơ hở ở chỗ ông Thuận, tác giả Kami nói, ông Thuận này là tay hòm chìa khoá của ông Thăng, nghĩa là không được phép xa ông Thăng nửa bước. Chạy lòng vòng, nhưng khi ông Thăng được ông Dũng giao chức Bộ trưởng giao thông, thì Vũ Đức Thuận về làm chánh văn phòng Bộ. Đầu tháng ba, ông Thăng vào làm bí thư Sài Gòn, thì lập tức Vũ Đức Thuận bỏ mặc Văn phòng bộ, lang thang vào Sài gòn

chờ cho đến khi ông Thăng thu xếp khả dĩ yên vị, mới bổ nhiệm ông này thành phó chánh văn phòng đảng uỷ. Việc thu xếp này kéo hơi dài, thể hiện ông Thăng không hề làm chủ địa bàn và bộc lộ hoàn toàn bộ mặt thật của Đinh La Thăng, nhưng vì lâu quá mà lộ chuyện tay chân.

Có thể dễ dàng đoán nhận ra, Đinh La Thăng là giải pháp thoả thuận giữa Nguyễn Tấn Dũng và Nguyễn Phú Trọng, trả giá cho việc chấp nhận rút lui của ông Dũng trước đại hội XII.

Sài Gòn là khát vọng nung nấu của Nguyễn Tấn Dũng, vưà để trả hận Lê Thanh Hải, vưà nắm nguồn tấc đất tấc vàng, trong đó có kể đến con vịt đẻ trứng vàng trong tay Lê Thanh Hải là tập đoàn gốc Hoa Vạn Thịnh Phát. Ông Thăng làm ầm ĩ báo chí, trảm tướng, chỉ là để ra oai, phát tín hiệu dụ hàng đối với Vạn Thịnh Phát. Sự kiện khu ngã tư Nguyễn Huệ lại vưà lọt vào tay Vạn Thịnh Phát báo hiệu kết thúc cuộc mặc cả, và Vạn Thịnh Phát đã đầu quân cho ông Dũng và Thăng?!

Nhưng việc khởi phát tiếng súng tấn công này cùng một lúc với việc ban hành quyết định số 13-TB/TW Thông báo Kết luận của Ban Bí thư về việc xác định tuổi của đảng viên theo hồ sơ gốc, nhằm vào việc sử ngày sinh của ông Quang, có thể là một sai lầm nữa của ông Trọng. Ông không thể cùng lúc đánh cả ông Dũng lẫn ông Quang. Đây có thể là sự nôn nóng quá sức của ông Đinh Thế Huynh, vì có thể thời hạn giữa nhiệm kỳ đã đến quá gần?

Nhưng nếu vì bị ép qúa, ông Quang sẽ lại quay lại với ông Dũng. Nếu phải đánh trận như vậy, ông Trọng và ông Huynh tất thất bại, chế độ sẽ sụp đổ. Nếu hai phe đánh chém nhau, chưa biết chừng cha con Phùng Quang thanh lại quay trở lại.

Nếu lực lượng quần chúng chưa sẵn sàng, khung kết cấu nền dân chủ chưa có, thì Việt Nam buộc phải đi qua một thời kỳ quân phiệt, tương tự như những gì từng xảy ra tại Mianmar, lịch sử Việt nam sẽ lại phải dừng lại ít nhất hai mươi năm nữa.

Nghiêm trọng, nhưng dư luận mải miết săn tìm Trịnh Xuân Thanh. Cái tội này có phần do Gió gây ra. Gió là chuyển động không khí từ chỗ áp suất cao sang chỗ có áp suất thấp. Mà áp suất khí quyển thì giống như hiệu ứng cánh bướm, nói rằng, một con bướm vỗ cánh tại Bắc Kinh có thể gây ra bão ở New York. Nhưng khi Trịnh Xuân Thanh bị bắt, mà chắc chắn bị bắt, thì Gió có thể cũng tắt.

24/09/2016

Đối thoại và lựa chọn.

Đối thoại với đảng cộng sản cầm quyền là con đường ngắn nhất, thực tế và khả thi nhất. Không có con đường nào dẫn đến thay đổi chế độ một cách hoà bình, thân thiện và tiết kiệm hơn con đường chính đảng cầm quyền tự nguyện hoà giải thông qua đối thoại với các thành phần chính trị khác của xã hội. Không có đập bỏ, không có loại trừ, không có ân oán, thù hận. Cầm quyền không phải là một cuộc tranh đoạt quyền lợi, không phải là cuộc chiến giành giật quyền áp đặt ý thức hệ. Cầm quyền là một vinh dự, niềm kiêu hãnh được cống hiến.

Nhưng để đối thoại, nói đúng hơn để đảng cộng sản có thể chấp nhận đối thoại, có hai việc cần làm, một là làm cho đảng viên, nhất là các đảng viên cao cấp trong bộ máy lãnh đạo đảng cộng sản nhận thức thực chất nhu cầu bức thiết và chính đáng phải thay đổi thể chế chính trị, từ bỏ độc đoán chuyên chế, thứ hai, phải tạo bằng được áp lực buộc đảng cộng sản phải chấp nhận đối thoại vì lợi ích của chính đảng cộng sản trên nền lợi ích quốc gia dân tộc. Đây sẽ là cuộc cách mạng cuối cùng.

Lộ trình bao gồm Năm bước đi, chúng ta sẽ thảo luận công khai cho từng bước, tuy nhiên, cuộc đấu tranh đang còn ở phía trước, trong lúc chưa đủ giác ngộ để tin rằng trong một xã hội dân chủ, sự khác biệt tư tưởng, khác biệt ý thức hệ không tạo ra đối kháng, không tạo ra kẻ thù, có thể thái độ và hành xử của nhà cầm quyền vượt ra ngoài giới hạn, chưa kể trong số những kẻ cuồng tín mông muội mà còn nắm quyền lực, thì không thể lường trước tất cả. Vì vậy, sẽ có những nội dung phải thảo luận chi tiết trong một phạm vi hẹp hơn. Ở đây chỉ nêu ra những nội dung có thể thảo luận công khai. Đó cũng là nguyên tắc thông thường.

Lộ trình Bốn bước tới dân chủ đa nguyên.

1- Bước một- Làm thay đổi thể chế chính trị tại Việt Nam từ chế độ độc đảng chuyên chính sang chế độ dân chủ đa đảng theo tiêu chí Tự Do- Công lý- Tiến bộ.

Bước đi này có hai nội dung:

A - Tạo áp lực, bao gồm các nội dung sau:

1- Thành lập Mặt trận dân chủ thống nhất, là Liên minh hay Uỷ ban Liên minh các tổ chức, các lực lượng dân chủ và xã hội dân sự cả trong nước và nước ngoài, tổ chức vận động xây dựng và tổ chức quần chúng.

- Thảo luận và công bố tuyên bố chung cuả Mặt trận.

- Bầu chủ tịch và thường vụ Mặt trận.

- Bầu ban kiểm tra.

- Thông qua quy ước sinh hoạt.

2- Cung cấp phương tiện và tổ chức tuyên truyền, bồi dưỡng nâng cao nhận thức chính trị cho quần chúng với mục tiêu thành lập Mặt trận dân tộc theo phương châm toàn bộ và toàn diện.

3- Tổ chức tập dượt các hình thức biểu dương lực lượng.

4- Hình thành các Uỷ ban tự quản do dân bầu trực tiếp tại địa phương cơ sở có quy mô tăng dần từ cấp làng, xóm, thôn, xã, tổ dân, tiểu khu, phường.

5- Tổ chức biểu tình ôn hoà, quy mô từng bước lớn dần, phản đối các chính sách sai trái của chính phủ, phản ứng kịp thời các diễn biến chính trị xã hội có biểu hiện tiêu cực.

6- Tiến tới tẩy chay chính sách, bất tuân pháp luật, làm tê liệt từng phần cuả hệ thống.

B- Vận động đối thoại:

1- Vô hiệu hoá các công cụ chuyên chính của chế độ bằng các biện pháp dân sự, tập trung các vụ án chính trị, các biện pháp đàn áp biểu tình.

2- Tiếp cận vận động đối tượng.

3- Tổ chức đối thoại bàn tròn, giải toả và điều chỉnh khác biệt.

4- Thoả thuận Quy trình hình thành chính phủ chuyển tiếp.

II- Bước Hai - Thành lập chính phủ chuyển tiếp

- Chính phủ chuyển tiếp là quy ước thoả thuận sau đối thoại, là chính phủ đương quyền, nhưng chịu sự giám sát cuả Hội đồng chính phủ có sự tham gia của các đại diện chính của Mặt trận.

- Chủ tịch Hội đồng Chính phủ chuyển tiếp là Tổng bí thư đảng cộng sản, hoặc một đại diện toàn quyền của đảng cộng sản cầm quyền.

- Nghị quyết của Hội đồng lâm thời có hiệu lực pháp lý cao nhất trong giai đoạn chuyển tiếp.

Chính phủ chuyển tiếp có ba nhiệm vụ chính:

- Thành lập Hội đồng soạn thảo Hiến Pháp

- Thành lập Uỷ ban An ninh quốc gia, chống đảo chính và bạo loạn.

- Thành lập Uỷ ban chuẩn bị Tổng tuyển cử, thảo thư mời Liên Hợp Quốc.

III- Bước Ba - Bầu cơ quan lập pháp tức là bầu Quốc hội hay Hạ viện, theo nguyên tắc phổ thông, trực tiếp, bỏ phiếu kín và có sự giám sát của Liên Hợp Quốc.

- Quốc hội phê chuẩn và công bố Hiến pháp.

IV- Bước Bốn - Bầu cơ quan Nhà nước, bao gồm:

- Bầu Tổng thống hay Chủ tịch nước theo nguyên tắc phổ thông, trực tiếp bỏ phiếu kín và có giám sát quốc tế.

- Bầu Thượng viện hay Hội đồng Nhà nước, theo thể thức gián tiếp đại diện, bỏ phiếu kín theo quy tắc số phiếu từ trên xuống.

***

Trong lộ trình này, rõ ràng, bước một, có ý nghĩa quyết định.v bước đi này có thể tóm tắt như sau. Muốn làm thay đổi từ chế độ độc đảng sang chế độ dân chủ đa đảng, phải có đối thoại. Muốn có đối thoại phải tạo được áp lực. Muốn tạo được áp lực phải tạo ra tổng hợp lực cuả tất cả các tổ chức chính trị và xã hội, quy tụ, giáo dục và tổ chức quần chúng. Đảng cầm quyền sẽ chỉ chịu chấp nhận đối thoại khi không còn năng lực kiểm soát xã hội, khi quyền kiểm soát xã hội nằm trong tay phong trào quần chúng.

Trong lời kêu gọi đối thoại, Gíáo sư Chu Hảo nói "Vì chưa có điều kiện xuất hiện những tổ chức chính trị đối lập, cũng như chưa hình thành được một xã hội dân sự đủ mạnh để làm đối trọng với chính quyền, nên cuộc Đối thọai này phải do phía đảng độc quyền lãnh đạo chủ động mời gọi để tránh một cuộc xung đột không được kiểm sóat không thể không xảy ra nếu có thêm nhiều tiếng súng nữa tương tự như 9 tiếng mới phát nổ ở Yên Bái vừa qua". Thực ra ông Chu Hảo không muốn xảy ra chuyện quá khích không thể kiểm soát, chẳng hạn như chuyện những tiếng súng khác tương tự Yên bái, nhưng không chỉ nhằm vào quan đầu tỉnh, mặc dù rõ ràng mong muốn của ông là "xuất hiện những tổ chức chính trị hay dân sự đủ mạnh để đối trọng với đảng".

Bà Từ Huy có lẽ còn sốt ruột hơn, "Để có một cuộc đối thoại với chính quyền trong tương lai, phải bắt đầu bằng việc mở ra không chỉ một mà nhiều cuộc đối thoại giữa các nhóm, các tổ chức, đảng phái nhỏ lẻ hiện nay của người Việt. Một liên minh, nếu muốn được hình thành thì các nhóm phân tán hiện nay cần có nhu cầu đối thoại và cần mở ra được

các cuộc đối thoại. Để có thể đối thoại được với chính quyền, người Việt cần có khả năng đối thoại với nhau và cần nhanh chóng đi tới tiến hành đối thoại với nhau".

Khi nhìn vào thực trạng, bà Từ Huy thất vọng, "phải chăng một lý do nữa khiến người Việt không tập hợp lại được với nhau là vì ai cũng tự thấy mình giỏi, người này tự thấy mình giỏi hơn những người khác, nhóm này tự thấy mình giỏi hơn các nhóm khác? Phải chăng vì thế mà các nhóm người Việt đấu tranh cho dân chủ, nhóm nào nhóm nấy đi con đường riêng của mình, chia rẽ, tách rời, tồn tại trong manh mún nhỏ lẻ? Lẽ nào cứ mãi manh mún rời rạc như vậy mà bất lực nhìn con tàu Việt Nam từ từ chìm xuống biển Đông".

Đó là một sự thực thật đáng tiếc. Trong khi không một tổ chức nào, khi công bố thành lập, không tuyên bố rằng tổ chức của mình lấy dân chủ hoá xã hội làm mục đích, nhưng lại thấy một tổ chức khác đấu tranh cho dân chủ theo lối của họ là không thể chấp nhận và không thể hợp tác. Nếu những người cùng tôn thờ dân chủ mà không chịu được sự khác biệt trong phương sách hành động của nhau, nếu những người cùng trận tuyến với nhau còn không thể đối thoại tìm kiếm sự thống nhất với nhau, thì kẻ đối diện với chúng ta, những lãnh đạo cộng sản thủ cựu, giáo điều và ngạo mạn trên chiếc ngai quyền lực, có thể chấp nhận đối thoại với chúng ta không, trong khi điều chúng ta cần không chỉ là đối thoại chung chung, mà là đối thoại để đi đến chấp nhận các yêu sách và chương trình của chúng ta.

Dù khác biệt đến đâu, những khác biệt đó có thể đến từ nhiều nguyên nhân, từ lịch sử hình thành tổ chức, từ quan niệm cuộc sống, từ thói quen, từ cá tính v.v..nhưng cái chung của chúng ta là văn hoá dân chủ, điều có thể khẳng định rằng chúng ta hơn hẳn những kẻ mê muội chủ nghĩa cộng sản. Nếu gạt bỏ những khác biệt bề ngoài, nhiều khi vặt vãnh ấy, chúng ta sẽ chỉ là những bộ phận gắn liền trên một cơ thể. Mỗi người, mỗi tổ chức, dù hoạt động nhiều hay ít hiệu quả khác nhau, thủ lĩnh của nó có thể nhiều hay ít năng lực, nhưng dù ít còn hơn không, và nhất là dù vô ích nó cũng sẽ không là kẻ có hại.

Với lại, cũng nên nói rõ một điều rằng, phần bánh cuả ai, tất nhiên phụ thuộc vào cống hiến và đóng góp của người đó. "Gái có công, chồng không phụ". Nhưng trước hết phải có bánh. Không lẽ giành nhau chiếc bánh giấy? Phải có bò đã rồi mới cãi nhau về cách mổ chứ! Nếu trong chúng ta, ai cũng chỉ thấy mình to, mình quan trọng, và cách khôn ngoan hơn người là tìm cách chiếm phần hơn về mình, bất chấp lợi ích chung, thì chính chúng ta đang bị "diễn biến", nhưng là diễn biến cộng sản hoá, một ngày nào đó, lại có người gọi lầm mình là "Trọng Lú".

Cho nên, thú thực, tôi rất thông cảm khi bà Từ Huy buộc phải đưa ra đề nghị, "Nếu trong hàng ngũ cao cấp đương nhiệm có một vị lãnh đạo cộng sản đủ năng lực, đủ can đảm và đặt lợi ích quốc gia cao hơn lợi ích cá nhân và lợi ích của đảng, để tiến hành các thao tác cần thiết nhằm chuyển đổi thế chế chính trị một cách ôn hòa theo xu hướng dân chủ, thì vị lãnh đạo đó xứng đáng được người dân bầu làm Tổng thống của một nước Việt Nam dân chủ".

Ở bước thứ hai trong lộ trình bốn bước mà chúng ta đang thảo luận cũng có một đề nghị tương tự. Tổng thống lâm thời, hay Chủ tịch Hội đồng chính phủ chuyển tiếp cần, và có thể buộc phải là Tổng bí thư hay một đại diện toàn quyền của đảng cộng sản cầm quyền. Vì chỉ có thế mới tránh được đổ máu, hoặc ít nhất là tránh được hỗn loạn, tiết kiệm tiền của cuả dân.

Phiá trước đang là những bước đi khó khăn nhất, nhưng chúng ta hoàn toàn tự tin, vì chúng ta đang đi đúng hướng. Tiếng súng Yên Bái, Vụ trộm cắp Trịnh Xuân Thanh báo hiệu những đổ vỡ từng mảng. Nguyễn Tấn Dũng, Đinh La Thăng, Trần Đại Quang, Phùng Quang Thanh...những trái bom nổ chậm đang còn đó. Chúng sẽ nổ. Việc của chúng ta là chuẩn bị tốt hành trang và với tư thế sẵn sàng. Cơ hội có thể đến nhanh hơn sự hình dung cuả chúng ta, nhanh hơn rất nhiều.

25/09/2016

Gió có thể đang thành bão.

Chuyện Trịnh Xuân Thanh trốn ra nước ngoài, tuyên bố chống đảng, trực tiếp tuyên chiến với tổng bí thư đảng Nguyễn Phú Trọng, với ý đồ tạo gió. Gió xoay hướng, từ chuyện ăn cắp tiền dân thành chuyện chống đảng. Một mũi tên, nhưng nhằm nhiều đích. Một đích bắn thẳng vào bộ não trung ương đảng, đe doạ hạ bệ uy tín ông Trọng, đào đất dưới chân chế độ, một đích đến khác bắn vào hồ sơ tị nạn chính trị, lập lờ chuyện lập công với dân chủ, làm như chạy trốn chỉ nhằm chống đảng cộng sản độc tì, làm như bị uy hiếp chính trị mà bỏ chạy. Hy vọng xoay được quy chế tỵ nạn, không phải sống chui lủi ở nước ngoài.

Rất khó biết những tính toán này có phải do mưu cuả chính ông Đinh La Thăng, thậm chí của cả ông Nguyễn Tấn Dũng, nhưng có thể thấy ngay rằng, nếu có thì lại một lần nữa cả hai ông cùng sai.

Cơn gió mà Trịnh Xuân Thanh tạo ra tưởng chỉ là cái vỗ cánh cuả một con bướm, đang có nguy cơ trở thành một cơn bão.

Khi ông Dũng đưa ông Thăng từ sông Đà về Tập đoàn Dầu khí Việt Nam, nơi có nguồn thu ngoại tệ lớn nhất khối Quốc Doanh do Thủ tướng trực tiếp quản lý, một âm mưu khổng lồ có thể đã hình thành. Làm thế nào để chuyển hàng nghìn tỷ tiền vốn nhà nước, tích luỹ được từ xuất khẩu dầu thô thành tiền túi?

Với kinh nghiệm gần mười năm làm kế toán trưởng, từ kế toán trưởng công ty cung ứng vận tải tới kế toán trưởng Tổng công ty sông Đà, một Tổng công ty quốc doanh lớn nhất Việt Nam, rồi sau đó leo lên phó tổng giám đốc, tổng giám đốc, rồi Chủ tịch Hội đồng quản trị Tổng công ty sông Đà, Đinh La Thăng nắm được toàn bộ quy trình chu chuyển của dòng tiền của một Tổng công ty khổng lồ và biết được quy tắc vận hành của hệ thống kế toán tài chính quốc gia.

Ông Dũng là một người có con mắt tinh đời, hay cũng gọi là một người thính mũi. Ông đã ngửi thấy mùi tiền từ Tập đoàn Dầu Khí Việt Nam. Ông đã nhìn thấy tài năng của Đinh La Thăng. Một kế hoạch được vạch ra. Phải chuyển lượng tiền khổng lồ dưới tay quản lý cuả ông thành tiền vốn đầu tư các dự án. Rót vốn từ Tập đoàn dầu khí vào tài khoản các Ban quản lý dự án. Tiền từ các Ban quản lý sẽ thành tiền tạm ứng và tiền thanh toán từng giai đọan cho Tổng công ty xây lắp. Tiền sẽ được rút ra thành tiền cá nhân từ Tổng công ty xây lắp bằng tiền lương, thưởng, quà biếu, tiền bồi dưỡng, tiền hiếu hỉ, đặc biệt bằng cách thanh toán khống cho các công ty khách hàng theo các thoả thuận ăn chia sau khi giải ngân....tất cả các chủ tài khoản, các kế toán trưởng, các ngân hàng nhận và các ngân hàng giải ngân cuả các dòng tiền này là chủ nhân các khoản tiền được chia, mà về sau được hạch toán thành các khoản lỗ, do nhiều nguyên nhân, cả chủ quan lẫn khách quan, rất khó quy trách nhiệm cá nhân, sẽ biến thành các khoản nợ, và ông Dũng sẽ chỉ đạo ngân hàng nhà nước mua lại các khoản nợ khó đòi nợ bằng tiền ngân sách, dấu vết các khoản lỗ sẽ dần dần biế mất.

Tổng công ty xây lắp dầu khí PVC được chọn làm nơi nhận tiền và chia tiền. Ông Thăng chuyển "Diệu Đen" về thay "Hưng địa chủ", nhưng Diệu Đen bất tài, hoặc có thể không đủ gan ăn cắp, đã bỏ cuộc. Trịnh Xuân Thanh được Đinh La Thăng phát hiện, từ Tổng Sông Hồng, được Đinh La Thăng đưa về, cùng với Vũ Đức Thuận trở thành cặp bài hoàn hảo.

Một loạt dự án đầu tư được ồ ạt triển khai. Một loạt siêu dự éasn được Đinh La Thăng trình Thủ tướng duyệt. Hàng loạt Ban quản lý Dự án được thành lập tương ừn cho từng dự án để nhận tiền từ tay ông Đinh, Tập Đoàn Dầu khí PVN. Từ các Ban Quản lý, tiền ào ào rót vào cho Tổng Cộng ty xây lắp PVC thông qua các hợp đồng giao thầu. Tổng tài sản và tổng lợi nhuận của PVC tăng vọt trong những năm 2008-2010. Sau đó là chiến dịch thụt két, báo lỗ. Có lãi thì có lỗ, đó là chuyện thường của kinh doanh, chẳng ai có lỗi cả. Trịnh Xuân Thanh được

phong anh hùng lao động thời kỳ đổi mới để làm bình phong và hoả mù, báo chí được chỉ đạo ca ngợi.

Đáng lẽ, theo mưu toan của Đinh La Thăng, các khoản lỗ hàng nghìn tỷ đồng cuả PVC sẽ được Tập đoàn dầu khí bù đắp bằng cách chuyển tiền lãi từ xuất khẩu dầu thô, thông qua kỹ thuật kế toán, và mọi chuyện sẽ êm ru. Nhưng thật không may, người tính không bằng trời tính, từ sau 2010, giá dầu thô tụt dốc, xuất khẩu dầu thất thu, nếu hạch toán lãi sẽ không có tiền nộp ngân sách. Các khoản báo khống, không có tiền bù, đã hiện nguyên hình. 3.300 tỷ đồng lỗ do thất thoát, do thụt két, có chủ ý, không phải do yếu kém hay lỗi kinh doanh, không thể lấp liếm. Điều khốn nạn mà không ai có thể lường được, đó là hiện tượng té nước theo mưa của cấp dưới. Khi đã biết được thủ đoạn ăn cắp của cấp trên, mọi loại két, mọi loại quỹ, cả đen lẫn đỏ của cả lưới đều thả sức ăn cắp, không gì chặn được, giống như ong vỡ tổ, như đê sạt lở do tổ mối.

Đinh La thăng và Nguyễn tấn Dũng buộc phải chuyển Trịnh Xuân Thanh và Vũ Đức Thuận ra khỏi vũng bùn, tìm cách dìm cho chìm xuồng. Nhưng, người ăn ốc, người đổ vỏ. Thanh và Thuận ôm tiền chạy, dù thực ra là tiền của ông Thăng và của ông Dũng, nhưng cái "thối" để lại, những người đến sau tiếp quản, ngửi hết. Những người này tìm cách diệt Thanh và Thuận, danh nghĩa là đòi nợ. Chính vì vậy mà Thanh lủi xuống tận Hậu Giang, tránh bão, không ôm một vị trí có lộc nào của tỉnh, chỉ lo làm từ thiện và xoá đói, nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát. Còn Thuận thì Thăng ở đâu, phải ở liền bên cạnh, rời một bước, lập tức có kẻ kề dao vào cổ liền. Bây giờ là trợ lý bí thư thành uỷ nhưng không thoát được ngồi tù.

Kết hợp việc ông Trọng nhảy vào thường vụ đảng uỷ bộ Công An, và việc có chuyện cố tình tung tin ông Dũng tái xuất, nhảy ra nắm bộ khung 400 cán bộ trung cao cấp của thành phố Hồ Chí Minh, có thể là những động tác vờn nhau, báo hiệu một cơn bão lớn đang đến.

Bài báo "Thanh hay Thăng" của nhà báo Huy Đức chứa đựng những thông tin mà không một nhà báo nào, dù giỏi nghiệp vụ tới đâu cũng

không thể có được. Và cái điều quan trọng nhất là câu hỏi trực tiếp "Thanh hay Thăng"? Cái mũi nhọn nhằm thăng vào ông Thăng này nếu đến từ một nhân vật hay một nhóm nào đấy sau lưng ông Huy Đức, thì cuộc chiến một mất một còn chuẩn bị diễn ra. Ông Sang và ông Dũng thường tránh mặt nhau. Ở đâu phải có mặt cả hai, thì ông này về, ông kia mới đến.

Phần thua sẽ thuộc về phía ông Thăng và ông Dũng. Bởi vì tại sài Gòn ông Dũng đang thọ địch từ nhiều phía, từ phía ông Trọng, đương nhiên, từ lực lượng của ông Lê Thanh Hải, cuả quận Năm - ông Võ Tiến Sĩ, của nguyên bí thư Quận Hai và đương kim phó bí thư thường trực Tất Thành Cang, của Tập đoàn Vạn Thịnh Phát, nếu Tập đoàn này còn chưa kịp phản thùng. Ở Sài Gòn, rõ ràng ông Dũng chưa có lực lượng, trong khi ông Thăng cố tifnhlafm ồn ào, nhưng thực cũng chưa có gì.

Ông Thăng có thể được rút về Trung ương, trước khi ra Toà. Và hai giải pháp khác nhau có thể xảy ra. Nếu ông Thưởng quay trở lại thì có nghĩa ông Trọng thắng cuộc, còn nếu ông Tất Thành Cang lên thì ông Lê Thanh Hải chưa hề buông kiếm. Dự án Nam Sài Gòn vừa lọt vào tay Vạn Thịnh Phát nghe nói có phần trăm góp vốn của Lê Thanh Hải.

Dù thế nào thì Sài Gòn vẫn không hết ngập lụt. Người làm lụt và trời làm lụt. Và từ Đức, ông Trịnh Xuân Thanh còn có thể chuyển gió thành bão.

28/09/2016

Gió quá xa không còn biết lối về.

Trong "Đường xa vạm dặm", phần năm, Gió tiết lộ mấy chuyện, hoàn toàn đúng những điểm mà dư luận thắc mắc, và phán đoán. Điều đó có thể cho thấy rằng chuyện Trịnh XuânThanh chưa hề kết thúc, và Gió chưa thể bỏ cuộc. Ở bài này, thấy Gió đang chìm sâu, đang mất hướng. Nếu Thanh bị bắt thì Gió sẽ bị buộc phải tắt, vì Thanh gây ra Gió. Nguồn gây biến thì Gió tất tắt.

Thứ nhất, những người đang tìm cách giải thoát cho Thanh theo kiểu đường đường chính chính, tức là đánh đảng và cho Thanh mặc bộ áo chính trị là chuyện chưa thể làm được. Gió cho biết những người này đang chuẩn bị cho Thanh ra họp báo công khai. Không nghi ngờ rằng Thanh sẽ công bố một số tài liệu. Nhưng là tài liệu gì? Có thể là loại tài liệu gì? Trọng tham quyền thủ đoạn và vô liêm sỉ? Trọng đã cùng Sang lừa Dũng và lật lời hứa? Chuyện này thì ai cũng biết. Tuy nhiên, nếu Thanh và sau Thanh là Thăng, Dũng đưa ra được bằng chứng thì thật tốt, thiên hạ hoan nghênh. Nhưng bằng chứ, dẫu rất có hại cho Trọng và Sang, không có gía trị để hiểu rằng Thanh là con dê tế thần của trò chơi đơn thuần chính trị. Thanh là con dê tế, thì đúng, nhưng là nạn nhân của trò chính trị là sai. Thăng là một tên trùm ăn cắp, và Dũng là tên đồ tể của mọi tên trùm ăn cắp trên suốt dải đất Việt Nam trong suốt Hai mươi năm nay. Còn chuyện Chính trị thì chính Dũng cũng phải thề thốt với Nguyễn Phú Trọng qua lá đơn, "đời tôi, hơn 50 năm cống hiến hy sinh, hơm mười viên đạn còn nằm trong thân thể tôi, không dễ gì tôi phản bội", đâu có phải vì phản đảng, vì o ép chính trị mà nhận tiền của Trung Quốc, mà bán rừng biển Việt Nam cho tất cả những ai đem tiền đến cho hắn?

Để chứng minh vụ án này không phải là vụ án kinh tế?

Việc thất thoát cộng thua lỗ 3.300 tỷ là sự thật, không thể chối cãi. Ngay từ 2014, đã được hội đồng Kiểm toán quốc gia kết luận, sau hai năm điều tra. Bây giờ, sau bấy nhiêu năm thu thập, điều tra, thì hồ sơ chi tiết, truy theo từng dòng tiền, đối chứng từng khoản thoát ra khỏi tài khoản Tổng công ty PVC, hướng tới đâu, vào tay ai, đã nằm gọn trong tay Cục an ninh kinh tế C46, Bộ công an. Trịnh Xuân Thanh có tài thánh cũng không lật lại các hồ sơ ấy được. Sẽ có hàng trăm công ty ma, hành chục thầu phụ ma, hành trăm hợp đồng đội khống các giá trị thi công xây lắp khống, và sẽ có hàng trăm tài khoản cá nhân, có tên mà không có người, có người ký nhận mà không biết là tiền của ai và ký nận nhưng không được sờ vào tiền. Những cái này, ngồi ở Đức hay ở một xứ nào đó, xa đất nước, có tài thánh thì Thanh cũng không thể mua lại, không thể bịt và xoá bằng tiền được nữa. Và điều quan trọng nhất, là Thanh không có cách nào biết tất cả những gì Vũ Đức Thuận và nguyên kế toán trưởng PhạmTiến Đạt đã khai gì và còn sẽ khai gì. Chứng minh rằng vụ này không phải vụ kinh tế thật là chuyện vớ vẩn.

Rằng Thanh không phải là thủ phạm?

Tất cả những cái vụ việc có thể làm biến khỏi két sắt Tổng công ty PVC trong suốt hai năm 2009-2011, với lượng tiền bằng tiền lãi của một Tổng công ty nắm giữ tới 30% Tổng tài sản của Tập đoàn dầu khí Việt Nam, có thể lọt ra ngoài con mắt của Trịnh khi Trịnh trong tư cách là Chủ tịch hội đồng thành viên, chủ tài khoản, buộc phải ký tên trong tất cả cái quyết định giải ngân có giá trị từ 10 tỷ đồng trở lên, cùng với hai chữ ký khác của ông Tổng Giám đốc Vũ Đức Thuận và ông Kế toán trưởng Phạm Tiến Đạt? Thanh có thể trốn được trách nhiệm vụ thất thoát khổng lồ này? Và Thanh có đủ tài để có thể thóat không? Người ta có quyền nghi ngờ một con người có phẩm chất như hắn. Đã chấp nhận lần xuống Hậu Giang, để tránh gió bão, đã chỉ nhận phó chủ tịch phụ trách một khu vực là chương trình xã hội và xoá đói giảm nghèo, nghĩa là xa lánh mọi cạm dỗ, tu thân, tích đức, và hắn đã lừa được dân hắn khi trúng đại biểu quốc hội với số phiến cao nhất tỉnh, nhưng hắn lại không chịu nổi cám giỗ của hưởng lạc. Tiện nghi và sự sang trọng

của LEXUS đã khiến con người tham lam cuả hắn không chịu được, và đây là kẽ hở mà Đinh La Thăng và có thể cả ông Dũng không ngờ tới. Cái tội này, xét về nguyên tắc một tổ chưc (nếu sự thật, Dũng và Thăng đã kịp thành lập mộttr chức riêng), thì Thanh cũng đáng tội khai trừ, thậm chí còn bị chính người trong tổ chức thủ tiêu, vưà để bịt cái hũ thối đã vỡ, vưà để răn đe sự xa đọa, ngu dốt. Nếu có cái đảng toàn bọn ăn cắp và ăn vụng ấy, thì đất nước này tiến đến đâu?

Qua bài báo này, người ta thấy Gió đã hoàn toàn bán linh hồn cho quỉ, bằng cách lập lờ đưa ra giọng nói của một con ma vô hình, Gió thanh minh cho Thăng, thanh minh cho Dũng và còn kéo theo cả Nguyễn Thanh Phượng nữa. Con ma này, ẩn hiện, cũng chỉ là một thằng như Thanh, ngồi cùng mâm, ăn cùng đuã. Ma, nhưng là người. Mà là người cụ thể của Thăng và cuả Dũng. Ở đất Đức, cái trò ma mãnh của luật đảng, luật đút lót, luật mua pháp luật bằng thật nhiều tiền, không áp dụng được. Ở Việt Nam, những người biết tiền thì khát tiền, vì có đấy nhưng mất đấy. Còn ở đây, người ta cũng biết tiền, nhưng người ta không khát, vì những gì người ta có hôm nay, ngày mai người ta vẫn có. Luật pháp lo đảm bảo cái đó cho họ.

Gió cũng không biết một chi tiết có thể Gió cho là nhỏ, rằng, Báo cáo thua lỗ, thực ra là thất thoát của PVC, là kết luận của ban Kiểm Tóan Quốc gia mà tác giả của nó là Vương Đình Huệ, uỷ viên Trung ương đảng, Trưởng Ban Tổng Kiểm tóan quốc gia, bây giờ là uỷ viên bộ chính trị, phó thủ tướng chính phủ, phụ trách kinh tài. Vương Đình Huệ sau 5 năm làm Tổng kiểm toán quốc gia, một trong hai người, cùng với Nguyễn Bá Thanh đã có cơ hội trở thành uỷ viên bộ chính trị từ giữa đại hội XI, nếu không bị Dũng chơi đểu, vì trở thành uỷ viên bộ chính trị, Vương Đình Huệ, trưởng ban Kinh tế trung ương, là người lãnh đạo cao nhất quốc gia về mặt kinh tế, theo cơ chế đảng lãnh đạo, sẽ kiểm soát cả Thủ tướng. Ông Huệ có thể thuộc hồ sơ những kẻ không đội chung trời với ông Dũng.

Có điều thể hiện Gió vừa có thể nhẹ dạ, vưà có thể chủ quan, và cũng có thể Gió bị mua nữa, vì "người kia" có thể nuôi Gió cả tháng, nếu

Gió đồng ý, ai biết, nếu có thể nuôi Gió cả tháng, thì người này còn có thể cho Gió những gì nữa?

Nhưng Gió nhận lời lôi Trần Vũ Hải và Lê Công Định vào cuộc thì thật là chuyện quá đáng. Hai ông luật sư này có thể ấu trĩ thế hay sao? Điều này khó tin được, nếu hai ông không cùng tìm cách tự sát. Ai có thể cãi cho quỷ biến thành người? Trước hết, điều đó là không thể, quỷ và người thuộc hai loại giống sinh vật khác loài, có cấu tạo sinh học khác nhau, thứ hai, đó là đều vô đạo đức, trừ khi cũng tự biến mình thành quỷ, theo đạo lý của quỷ, có nghĩa là phải quy cho phần còn lại của nhân loại là quỷ.

Gió chưa dứt, và sẽ không dứt được, cho đến khi thành bão và cuốn đi những gì gọi là rác rưởi.

Mấy hôm nay, vụ công an đánh nhà báo tuổi trẻ đang tác nghiệp, vụ trung uý công an kéo lê phụ nữ trên đường Sài Gòn, cả chủ tịch Hà Nội, nguyên thiếu tướng công an Nguyễn Đức Chung lẫn giám đốc công an Sài Gòn thiếu tướng Lê Đông Phong đều vào cuộc trực tiếp, công khai, cùng với việc Uỷ Ban Huyện Kỳ Anh Hà Tĩnh chịu nhận đơn kiện Formosa của hơn 600 đồng bào, đang dội lên một luồng tin, luật về quyền lập Hội sẽ được Quốc hội thông qua trong kỳ họp cuối năm nay, bài phân tích của nguyên phó Ban Tuyên giáo Vũ Huy Hoàng, có tín hiệu đảng chấp nhận xã hội dân sự, sẽ có thể cho phép thành lập công đoàn độc lập, các tổ chức dân sự không do Nhà nước tổ chức, do nhà nước trả lương và quy định điều lệ hoạt động, do đảng bố trí đảng viên làm chủ tịch, luật biểu tình có thể được phê chuẩn đầu năm 2017. Nếu tín hiệu tích cực từ bầu cử Mỹ, Hiệp định TPP có thể được Quốc hội phê chuẩn ngay cuối năm nay.

Sức mạnh từ bên dưới đang mạnh dần, có tổ chức dần dần. Dân chủ Trong Ngoài đang đến gần sự thống nhất. Xã hội đang được từng bước nới rộng các trói buộc. Cuộc chiến một mất một còn đang đi tới những bước cuối cùng. Quân đội đang chứa đựng những tiềm ẩn bùng nổ,

Sự thay đổi đang hiện hình, dù tốt hay tệ hơn, nhưng sẽ sắp phải thay đổi.

30/09/2016

Có thể một mình một chiếu không.

Mức độ thành công của cuộc biểu tình hàng vạn người ngày chủ nhật vưà rồi, ngày 02/10/2016, phản ánh hai điểm quan trọng.

Một là không thể đàn áp một quần chúng gắn kết đã đạt tới một số lượng đủ đông.

Hai là quần chúng đã có bước nhẩy vọt về nhận thức. Phong trào không còn là một sự tụ họp bột phát, mà là một hành động có ý thức, tự nguyện và chấp nhận tổ chức. Và thực chất, quần chúng đã được tổ chức và đã là một lực lượng có tổ chức. Đó là sự trưởng thành về văn hoá biểu tình ôn hoà bất bạo động. Một hình hài cách mạng dân sự đang hiển hiện.

Đương nhiên, thành công này không thể tự nhiên có. Có thể thấy đó là sự bền bỉ, sáng tạo, can đảm và đức hy sinh của những người dẫn dắt, kết hợp với một quần chúng có bản chất cách mạng, trong đó bao hàm tính kế thưà truyền thống. Đây là một thành công lớn của những người dẫn dắt.

Khi nhìn nhận lực lượng quần chúng khu vực miền trung, đặc biệt khu vực mà nòng cốt là quần chúng giáo dân thuộc Giáo phận Vinh là một tài sản vô giá của cuộc cách mạng dân chủ hoá đất nước, thì không thể phủ nhận công sức của những người dẫn dắt. Có thể nói không quá, rằng lịch sử đang bắt đầu từ đây, một lần nữa từ khu vực đặc biệt này của đất nước, dân tộc.

Nhưng đứng trước một thực tiễn trưởng thành của một bộ phận quần chúng, những người tâm huyết với nền dân chủ, những người ít nhiều quan tâm tới tới sự chuyển hoá chế độ đang tự đặt ra câu hỏi, làm thế nào để nhân rộng phong trào, từ khu vực miền trung ra cả nước, làm thế nào để phong trào không chỉ bị bó hẹp trong phạm vi đơn thuần môi trường, bởi vì xét cho cùng, môi trường chỉ là một phần của cuộc sống,

và thảm hoạ môi trường có căn nguyên từ khuyết tật có tính bản chất của chế độ và nền tảng tư tưởng mà trên đó, chế độ được thiết lập.

Điều này có nghĩa là chúng ta không thể dừng lại ở đấu tranh môi trường. Dứt khóat và không thể khác, phải nâng cấp mục tiêu đấu tranh lên một cấp mức cao hơn. Cũng có nghĩa là phải công khai và chính thức hoá tính chất chính trị của phong trào. Khẩu hiệu của phong trào sẽ không chỉ dừng lại là «Phải đóng cửa Formosa», «Phải trả lại môi trường sống cho Dân», «Không đổi nghề để trao biển cho kẻ cướp» v.v..mà phải là «Tham nhũng là bản chất chế độ» «Còn chế độ độc đảng thì còn Tham nhũng». «Dân chủ đa đảng là lối thoát», «Kiểm soát quyền lực một cách độc lập là lối thoát» v.v..

Nhưng để nhân rộng và chính trị hoá phong trào, bắt buộc lực lượng quần chúng phải được tiếp thu và dẫn dắt bằng các tổ chức xã hội chính trị, không chỉ bó hẹp trong phạm vi tôn giáo. Trong khi nòng cốt quần chúng chỉ mới quy tụ tập trung tại khu vực miền Trung và chủ yếu được dẫn dắt bằng các nhà lãnh đạo tôn giáo, phần đông còn lại của một dân chúng trên 90 triệu người, gồm đủ các thành phần, từ nông dân, công nhân tới các nhà doanh nhân, tới sinh viên, trí thức, từ tôn giáo tới quân đội, cảnh sát... đang manh mún, từng bộ phận, chịu ảnh hưởng của một tổ chức, một nhóm hội, nhỏ lẻ, được dẫn dắt bằng những cá nhân dấn thân theo từng mức độ, từng khả năng, từng năng lực tinh thần và vật chất riêng rẽ.

Ở trong nước chúng ta đã có gần ba mươi tổ chức xã hội dân sự, ít hoặc nhiều đều thể hiện sức bền và ảnh hưởng. Các tổ chức này, dù trên danh nghĩa là các tổ chức xã hội tự nguyện, không vụ lợi, không kinh doanh và phi chính trị, nhưng thực chất đều có mục tiêu vận động tới một thể thức sinh hoạt xã hội khác về chất với kết cấu xã hội hiện tại, tức là tiến tới thay đổi chế độ, vì vậy mà thực chất đều là các tổ chức chính trị, ít nhất là trong giai đoạn hiện nay, khi một chế độ xã hội khác chưa được thiết lập.

Ở nước ngoài, mặc dù tại thời điểm hiện tại, chỉ còn một vài tổ chức có lực lượng, có tổ chức và chương trình hành động ổn định, trên thực tế vẫn còn hàng chục đảng phái riêng rẽ, mặc dù cùng một mục tiêu đấu tranh cho một nền dân chủ vĩnh viễn tại Việt Nam, nhưng vẫn giữ những phương pháp hoạt động khác nhau, giành giật ảnh hưởng và vì vậy tạo ra sự chia rẽ, gây khó khăn cho việc nhất quán nhận thức của quần chúng.

Rõ ràng liên minh các tổ chức xã hội chính trị nhằm huy động cao nhất sức mạnh quần chúng đã trở nên một đòi hỏi có tính thực tiễn và cấp bách.

Và thực tế đang có một cuộc vận động như vậy, nhưng cũng như rất nhiều lần và nhiều ý định trước đây, cuộc vận động này vẫn bị đáp lại bằng một thái độ có phần lạnh nhạt, chỉ vì một mặc cảm thiếu chuẩn xác.

Cuộc vận động đã chỉ là biểu hiện của một nhu cầu có thật, thúc bách bởi tình hình, nhưng vẫn bị dị ứng bởi tính cứng nhắc cố hữu của mọi tổ chức, đặc biệt là các tổ chức được hình thành từ một ý tưởng triết lý.

Ở mọi tổ chức, chương trình hành động, hay nói theo kiểu đại ngôn là cương lĩnh chính trị, bao giờ cũng được xây dựng một cách độc lập. Vì vậy trong các cương lĩnh này, không ở đâu, và không ở tổ chức nào có điều khoản phối hợp hành động với các tổ chức khác, làm như chỉ có một mình tổ chức của mình làm cách mạng, và chỉ có một mình làm cái việc giáo dục và vận động quần chúng làm cách mạng, trong khi trên thực tế hoàn toàn khác, quần chúng được chia ra thành nhiều cụm, chịu ảnh hưởng của từng nhóm hội hay tổ chức khác nhau. Vì vậy mà, khi xuất hiện nhu cầu liên minh liên kết, mọi tổ chức đều dị ứng.

Người đề xuất hay khởi xướng cuộc vận động liên kết đương nhiên không phải là người có vai trò hay ưu thế tới nội dung liên minh hay liên kết. Bởi vì nguyên tắc bất khả xâm phạm của liên minh là nguyên tắc bảo vệ tính độc lập của mỗi tổ chức. Liên minh không phải là tổ

chức hoà tan hay vận hành theo nguyên lý trọng trường, tức là xoá tên, biến tất cả thành một tổ chức duy nhất, hoặc tổ chức lớn sẽ hút các tổ chức nhỏ hơn. Các quyết định của Liên Minh xác lập theo nguyên tắc đồng thuận. Những nội dung có thể đưa vào tuyên bố chung là những nội dung và chỉ là những nội dung có sự đồng thuận 100%. Mọi nội dung nếu có một ý kiến không nhất chí, thì bất kể ý kiến đó là của ai, của tổ chức nào, quy mô lớn hay nhỏ và có khuynh hướng chính trị ra sao, cũng sẽ bị phủ quyết, không có giá trị quy ước và không có hiệu lực hành động trong liên minh.

Như vậy, vấn đề không hề bị hạn chế bởi tư cách hay phẩm chất người đề nghị, Hơn thế nữa, nội dung đề nghị thảo luận không hề có giá trị hướng đạo. Chúng ta đang hướng tới một phong cách sinh họat dân chủ đa nguyên. Bởi vậy, không có gì được ấn định trước, và không ai có khả năng biết trước chắc chắn những gì xảy ra hay đạt được sau thảo luận.

Quần chúng với những phẩm chất cần có, đã có.

Sự tan vỡ của chế độ trong một tương lai rất gần có thể không có gì ngăn cản được.

Quyền lực bị bỏ trống có thể rơi vào tay quân đội. Nếu Tập đoàn lũng đoạn quân đội chỉ nhằm vào việc chiếm quyền kiểm soát Tổng công ty 319, thì nguy cơ độc tài quân phiệt còn nguy hiểm hơn hàng nghìn lần độc tài độc đảng.

Chỉ có thể liên minh, liên kết và chuẩn bị sẵn điều kiện để giữ cho tổ quốc tránh một thảm hoạ có thể vùi lấp thành quả của sự hy sinh nhiều chục năm. Đơn độc, chúng ta sẽ cùng chết.

Chỉ có thể ngồi vào chung một chiếu và cùng tạo ra cái cuối cùng, bởi thực tế, không có ai một mình một chiếu. Chỉ có một cái chiếu và mỗi người đã chiếm cái góc của mình rồi, ngồi chung hay xé nó ra thôi.

04/10/2016

Có thể thấy gì từ chuyến đi Mỹ cuả ông Đinh Thế Huynh

Một trong những lãnh đạo cao nhất của Đảng Cộng sản Việt Nam, ông Đinh Thế Huynh, Ủy viên Bộ Chính trị, Thường trực Ban Bí thư vưà kết thúc chuyến thăm lần đầu tiên trên cương vị mới tới Hoa Kỳ từ ngày 24-30/10/2016 theo lời mời của Ngoại trưởng Hoa Kỳ, John Kerry.

Dư luận xôn xao, nhưng cho đến tận bây giờ, ngày 5/11/2016, các nhận định từ các phân tích khác nhau, phần nhiều mang dấu vết chủ quan từ góc nhìn của từng người, không cho thấy được nhiều sự nhất trí. Chuyến đi của ông Đinh Thế Huynh vẫn còn quá nhiều ẩn số. Bài viết này trình bày một phân tích từ góc nhìn khác, có thể có một vài điểm khác với đánh giá của dư luận, nhưng cũng là thêm một đóng góp cho diễn đàn.

Chúng ta sẽ cố gắng đặt mình vào tư thế của những người trong cuộc, là bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam, cố gắng lý giải những quyết định mà họ lựa chọn.

Ai cũng biết nguyên tắc sinh hoạt của đảng cộng sản Việt Nam nhiều năm nay là Tập thể lãnh đạo, cá nhân phụ trách. Mọi quyết định đều tuân theo nghị quyết, một loại quyết định tập thể, mặc dù có chỉ đạo, chịu ảnh hưởng và nhất l af không được trái với cá nhân người lãng đạo cao nhất. 5 năm một lần có nghị quyết Đại hội đại biểu toàn quốc, 6 tháng một lần có nghị quyết TW, một đến ba tháng một lần có nghị quyết thường trực Ban bí thư và hàng tuần đến hàng tháng có nghị quyết Bộ chính trị. Có định kỳ và có bất thường. Không một công việc nào không được chuẩn bị trước, không một quyết nào là quyết định cá nhân.

Như vậy nhận định cần thống nhất trước tiên là chuyến đi Mỹ từ ngày 24/10 tới ngày 30/10/2016 là quyết định của Bộ chính trị và ông Đinh Thế Huynh là người được lựa chọn để uỷ nhiệm, nội dung chương trình

làm việc suốt một tuần với các đối tượng, đối tác khác nhau trong chính quyền và hệ thống chính trị Mỹ, gặp ai, bàn gì và phát ngôn thế nào đều đã được chuẩn bị chi tiết. Việc chắp mối, và cùng với Mỹ tổ chức cho chuyến đi là duy nhất qua con đường ngoại giao. Ông Phạm Bình Minh, uỷ viên bộ Chính trị, phó thủ tướng kiêm bộ trưởng Ngoại giao phải nhận được phân công thực hiện. Ông Đại sứ Việt Nam tại Mỹ Phạm Quang Vinh phải là người được uỷ quyền liên hệ trực tiếp với bộ Ngoại giao Mỹ, chương trình và những nội dung quan trọng nhất, mục đích cần đạt được của chuyến đi, chắc chắn phải có sự thoả thuận trước của phía Mỹ. Còn chuyện mời chỉ là việc thủ tục. Như vậy, việc liên hệ có tính cá nhân ông Đinh Thế Huynh, hay thậm chí là hoạt động riêng rẽ của ông Trọng với ông Huynh nếu được coi là đồng mưu là không thể. Giả thiết này có thể bị loại bỏ.

Vì vậy, trước hết, chuyến đi Mỹ này không thể chỉ mang tính hình thức, có tính cách ngoại giao thông thường. Nội dung chuyến đi Mỹ phải có một ý nghĩa chiến lược quan trọng, nếu không phải là quyết định đối với việc định hình các chính sách kinh tế trong thời gian tới. Nghị quyết TW 4 vừa kết thúc xác định tốc độ tăng trưởng có xu hướng giảm dần, phản ánh những động lực từ các chính sách cải cách giai đoạn trước đã hết tác dụng, cần những cú hích động lực mới. Trật tự xã hội có những biểu hiện mất ổn định nghiêm trọng, cần có tăng trưởng mạnh và rộng khắp mới tránh được những tan vỡ dẫn đến sụp đổ của chế độ. Động lực mới đó trông cậy hoàn toàn vào Hiệp định tự do thương mại thế hệ mới, Hiệp định TPP.

Nếu TPP được phê chuẩn, nền kinh tế của Việt nam đương nhiên được công nhận là nền kinh tế thị trường, sẽ tránh được các thiệt hại và rào cản của luật chống phá giá, cản trở và gây thiệt hại rất lớn cho lưu lượng hàng hoá xuất khẩu, đặc biệt là nông lâm hải sản của Việt Nam vào các thị trường lớn và thực chất như thị trường Mỹ và châu Âu.

Đặc biệt vào được TPP, trong vòng hai tới 5 năm, gần 90% hàng hoá xuất khẩu cuả Việt Nam được hưởng chế độ thuế bằng zero %. Đây là nguồn kích thích cho đầu tư sản xuất rất lớn, thu hút các nguồn đầu tư

trực tiếp nước ngoài FDI, tăng lượng tiền lưu thông, tăng khả năng thanh toán cho nền kinh tế, tạo công ăn việc làm và tăng trưởng kinh tế, tăng thu nhập cho người lao động, điều kiện cứu cánh cho sự ổn định xã hội. TPP là cú hích cần thiết tiếp tục giữ cho nền kinh tế có sức bật và duy trì động lực tăng trưởng. Không có TPP, các mục tiêu tham vọng của nghị quyết Đại hội XII chắc chắn phá sản. Tăng trưởng đạt trên mức 7%, thu nhập đầu người trên 5000đô la/năm, mục tiêu đưa nền kinh tế Việt Nam đạt tiêu chí nền công nghiệp phát triển vào năm 2020, đã một lần phải điều chỉnh, một lần nữa đứng trước nguy cơ phá sản. TPP là lựa chọn sống còn của chế độ.

Nhưng TPP quy định hàng hoá xuất khẩu phải sử dụng nguyên liệu trong nước hoặc từ các nước thành viên nội khối, ngoài việc đòi hỏi phát triển nền công nghiệp phụ trợ và quy mô sản xuất của các doanh nghiệp Việt Nam, và bắt buộc hạn chế sự lệ thuộc vào nguồn nguyên liệu đến từ Trung Quốc.

Một số nhà phân tích cho rằng chuyến đi "2 trong 1" lần này của ông Đinh Thế Huynh tới Bắc Kinh và Washington là cách làm quen thuộc của các lãnh đạo Việt Nam từ trước tới nay, nghĩa là hoặc thực hiện cùng một lúc hoặc 2 chuyến đi liên tiếp nhau đến hai "trụ" trong mối quan hệ "tay ba" Việt-Mỹ-Trung.

Trong khoảng thời gian 8 ngày, là một thời gian dài trong một cuộc viếng thăm, nhưng suốt chuyến đi, chỉ có cuộc hội đàm chính thức với ông Jhon Kerry, bộ trưởng ngoại giao ngày 25/10/2016, chỉ được công bố công khai với một nội dung nhạt nhẽo, lặp lại những gì đã nói, đã làm, những ngày còn lại không có báo chí nào, kể cả của Hoa Kỳ, nhắc tới. Điều này không giải thích một cách thỏa đáng sự sắp xếp có chuẩn bị của bộ chính trị, xưa nay vẫn rất thận trọng, tỉ mỉ, đặc biệt trong công tác đối ngoại. Buộc phải nghĩ rằng, chắc chắn có những cuộc gặp và những nội dung được giữ kín.

Có thể là những gì, tại sao phải giữ kín. Không thể có gì khác ngoài hai nội dung:

Một là chiến lược trong chính sách biển Đông, và từ chiến lược biển Đông sẽ có những thay đổi chiến lược trong quan hệ với TQ.

Bản chất âm mưu chiếm đọat hoàn toàn biển Đông cuả Trung Quốc không hề thay đổi, nó đang tìm cách khác, hoặc ít nhất chờ thời cơ. Philippines trong tay DUTERTE, một chính trị gia nông nổi, có phong cách giang hồ, có thể bị TQ lợi dụng triệt để, hoặc có thể sập bẫy cuả Trung Quốc, là một trong những cơ hội đang xuất hiện theo đúng chờ đợi của Trung Quốc.

Chỉ cần Mỹ không còn được tự do hành động, không còn tính chính danh để công khai sử dụng vũ lực, Trung Quốc sẽ châm lửa chớp nhoáng để tạo việc "đã rồi".

Việt Nam muốn kiểm tra lập trường và tính sẵn sàng của Mỹ. Mỹ cũng đã nhận được tín hiệu đó. Chính vì vậy mà ngay khi ông Đinh chưa bắt đầu đi Mỹ, ngày 21/10/2016, thì Hạm đội Ba đã được lệnh tuần tra tại Hoàng Sa, với ngụ ý rằng, thậm chí ngay cả Hoàng Sa, là nơi chỉ có quan hệ giữa Trung Quốc và chủ quyền của Việt Nam, Mỹ cũng không ngại đối đầu với Trung Quốc, thậm chí còn kèm theo một thứ tình cảm như sự chuộc lại quá khứ, bởi chính Mỹ dính trách nhiệm tới việc làm mất quần đảo này của Việt Nam, và đồng thời làm mất thế chiến lược của Mỹ tại biển Đông. Việc tăng cường Hạm đội Ba cho khu vực Thái Bình Dương, cùng với Hạm đội Bảy thường trực tại căn cứ chủa Nhật, cho thấy Mỹ quyết tâm đối phó với Trung Quốc trước thái độ bất thường của Philippines.

Hai là thay đổi quan hệ với Trung Quốc, cũng thể hiện trên hai mặt:

Một là tách dần ra khỏi sự lệ thuộc vào Trung Quốc về mặt kinh tế. Thông qua TPP để giảm phụ thuộc vào nguyên liệu và nguồn tiền vốn từ TQ. Việc tách khỏi sự lệ thuộc về kinh tế với Trung Quốc là một việc làm khó, cần một lộ trình dài, nhưng dứt khoát không có con đường nào khác ngoài các Hiệp định thương mại tự do như FTA với EU, với

Canada, Astralie, với Anh, với Liên minh kinh tế Á Âu v.v. trước hết và quan trọng nhất là TPP.

Hai là từ bỏ ý lệ thuộc thức hệ cộng sản, mà trên thực tế, đảng cộng sản VN thừa biết bản chất tư tưởng của đảng cộng sản TQ đã từ lâu không còn là cộng sản. TQ đang thực hiện một thứ tư tưởng hoàn toàn TQ, không mang ý thức hệ nào khác. Và loại tư tưởng này, dù có biến dạng, dù được bao phủ bằng vỏ bọc hiện đại hoá, bản chất vẫn là tư tưởng Đại Hán, tư tưởng trung tâm và thống lĩnh nhân loại, chiếm đoạt và nô dịch các dân tộc còn lại, với tư duy bành trướng cương thổ lạc hậu.

Đinh Thế Huynh là nhân vật duy nhất có số lần Hội thảo lý luận với Trung Quốc nhiều nhất, từ lần thứ VII năm 2011 tới lần thứ XI năm 2015. Nếu là người trung thành với lý tưởng chủ nghĩa Mác Lê nin dưới mầu sắc Trung Quốc, thì ông Đinh có bề dày để trở thành người trung thành nhất, nhưng nếu để hiểu và có thể khẳng định bản chất phản chủ nghĩa Mác của đảng cộng sản Trung Quốc, thì ông Đinh cũng là người có nhiều khả năng nhất và hiểu rõ nhất.

Ông Đinh Thế Huynh đã nhận nhiệm vụ Thường trực Ban bí thư, đã trao quyền trưởng Ban Tuyên giáo lại cho Võ Văn Thưởng, nhưng Hội đồng lý luận TW, cơ quan cao nhất về hướng đạo tư tưởng và ý thức hệ của hệ thống chính trị, chưa biết vì lý do gì mà mãi tới 7/09/2016 mới được quyết định thành lập, và chức chủ tịch vẫn tiếp tục được giao cho ông Đinh Thế Huynh cho nhiệm kỳ 2016-2021. Đây là quyết định giành giữ quyền quyết định lựa chọn chính trị của hệ thống hay chỉ đơn thuần là đối phó với sự phân rã tư tưởng đang rất rõ ràng trong nội bộ? Có khả năng ông Huynh muốn toàn quyền quyết định sự chuyển hướng của ý thức hệ tư tưởng của hệ thống khi đủ điều kiện, hơn là cảnh giác một xu hướng chính trị khác. Sự chuyển hướng ý thức hệ đó có thể là gì? Nếu là một cải cách dân chủ theo khuôn mẫu Mỹ, thì ông Huynh liệu có lặp lại thất bại của Gorbachôp hay không. Kinh nghiệm cho thấy, nếu đảng cộng sản Việt Nam muốn cải cách, họ sẽ làm được.

Và tại sao, mặc dù ông Đinh Thế Huynh vẫn tiếp tục giữ chức chủ tịch Hội đồng lý luận, nhưng Hội thảo lý luận Trung Việt lần XII, năm 2016, vẫn chưa có tín hiệu được tổ chức, trong khi thông thường, cuộc Hội thảo luân phiên hàng năm này, thường được tổ chức vào muà hè, lần cuối cùng gần đây là lần thứ XI, tổ chức tại Thượng Hải vào 17/06/2015, mặc dù Hội thảo vẫn được nhắc lại trong tuyên bố chung Trung Việt tại chuyến thăm tháng 9/2016 của thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc.

Ông Đinh gặp người đồng nhiệm của mình, ông Lưu Vân Sơn, trưởng Ban tư tưởng TW đảng cộng sản Trung quốc tại Bắc Kinh, ngày 21/19/2016 nhưng không thấy hai ông nhắc gì đến chủ trương Hội thảo, mặc dù cho tới cuối năm, không còn mấy thời gian. Không biết có phải vì lý do gì khác, hay đơn thuần là việc hội thảo lý luận đã trở thành trò lố bịch, khi cả hai đều đã dứt khoát đoạn tuyệt chủ nghĩa Mác, hay ít nhất thì cũng đã chán cái trò đạo đức giả, ẩn nấp dưới lá bài chủ nghĩa Mác của Trung Quốc. Chắc chắn không phải vô tình khi ông nhắc lại cần"nói đi đôi với làm" với chính kẻ quản lý tư tưởng của đảng cộng sản Trung Quốc từ hơn mười năm nay, như một cách mia mai cái chót lưỡi đầu môi của ngài Tập chủ tịch và sự trống rỗng của các luận thuyết.

Chưa bao giờ một nhân vật có vai trò cầm nắm tư tưởng cuả chế độ và là nhân vật sẽ thay thế người đứng đầu đảng cầm quyền có một chuyến đi nhiều ngày như vậy, tiếp cận một hệ thống chính trị vốn được coi là đối kháng bản chất, lại chỉ có một nội dung hời hợt, mờ nhạt như những gì được công bố công khai, không giống với tập quán thận trọng và tỉ mỉ xưa nay của lãnh đạo đảng. Sự kỳ lạ này khiến người ta suy diễn có sự che đậy một hoạt động khác thường nào đó.

Có người liên hệ tới chuyến đi Mỹ của bà nguyên phó chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân cùng đoàn 15 cán bộ cao cấp ngành Lập pháp của Quốc hội Việt Nam, hồi tháng tư năm 2015 đã thực hiện một chương trình 10 ngày tập huấn và tìm hiểu cơ chế hoạt động của hệ thống lập pháp Mỹ. Nội dung tập huấn tại Trung tâm Đại học Havard là trả lời câu hỏi, "làm thế nào thay đổi hệ thống lập pháp mà vẫn giữ

ổn định chế độ chính trị"? Chuyến tập huấn cao cấp dài ngày này cho thấy một phần chủ trương cải cách chính trị theo xu hướng tăng cường quyền lực cho cơ quan lập pháp của TW đảng cộng sản Việt Nam.

Lần đi này của ông Huynh, ngoài những cuộc gặp và tuyên bố, nhân vật đứng đầu về công tác tư tưởng của hệ thống chính trị Việt Nam rất có thể đã có một chuyến tập huấn hoặc khảo sát mô hình của hệ thống chính trị của Mỹ. Trong phần sau của chuyến đi, ông Đinh Thế Huynh có những cuộc làm việc cả với Đại diện của đảng Dân chủ lẫn của đảng Cộng hoà. Người ta đặt câu hỏi nội dung những cuộc trao đổi này là gì, lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam quan tâm tới điều gì về hoạt động của hệ thống chính trị Mỹ. Liệu có bài toán đa đảng trong chuyển tiếp dân chủ không? Đảng cộng sản Việt Nam có phải đang nghĩ tới một đảng chính trị đối lập hợp pháp cho hệ thống chính trị của Việt Nam không?

Nếu một người có khả năng trở thành người quyết định cao nhất của đảng cầm quyền lại là người quyết định hệ thống lý luận và tư tưởng của đảng đang tập huấn một chương trình cải tổ chính trị? Công việc này chứa đứng những vấn đề nghiêm trọng. Nếu những hành vi vủa ông Huynh đã có sự nhất trí trong đảng, đặc biệt của ông Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng thì sau chuyến đi của ông, sinh hoạt chính trị tại Việt Nam sẽ bắt đầu những chuyển biến. Nhưng nếu không phải thế, ông Huynh chắc chắn bị loại khỏi sân khấu chính trị, thậm chí nếu việc loại ông gặp khó khăn, người ta có thể sẽ sử dụng các biện pháp phi truyền thống.

Hơn thế nữa, nếu những tiết lộ này đến tai Trung Nam Hải, ông Huynh không tránh được án tử hình.

Có một nội dung cũng quan trọng khác liên quan tới sự thành công của hội nghị APEC mà Việt Nam đăng cai tổ chức năm 2017. Phó Thủ tướng Phạm Bình Minh nhấn mạnh "APEC 2017 là một trong những sự kiện đối ngoại quan trọng nhất trong tiến trình hội nhập quốc tế của nước ta". Không loại trừ, nội dung đang được chuẩn bị cho Hội nghị

APEC cần được tham khảo trước với Mỹ vì một lý do tế nhị nào đó, và vì thái độ và đóng góp cuả Mỹ có vai trò quyết định đối với thành công của Hội nghị. Ông Huynh có sứ mệnh tìm hiểu ý muốn của Washington.

Có người so sánh chuyến đi của ông Huynh với chuyến đi của ông Phạm Thanh Nghị, nguyên bí thư thành uỷ Hà Nội, thăm Mỹ, ba tháng trước khi có chuyến thăm chính thức của tổng bí thư Nguyễn Phú trọng tháng 5/2015. Ông Nghị là hòn đá dò đường, không hơn. Trong khi thể chế chính trị độc đảng chưa có được một căn cứ nào chứng tỏ được chính phủ Mỹ thừa nhận, ông Nghị với tư cách một cán bộ chính trị thuần tuý, cần phải biết chính phủ Mỹ đón tiếp và có đối sách thế nào. Việc này cần cho cả hai, cả Việt Nam và Mỹ. Như một cuộc tập dượt trước, những trục trặc có thể sẽ bộc lộ và sẽ có những điều chỉnh cần thiết. Chưa kể, an ninh cộng sản luôn muốn biết các tình huống an ninh sẽ xảy ra là gì, thái độ và các hình thức có thể mà lực lượng chống cộng hải ngoại tại Mỹ có khả năng sẽ thực hiện là gì, chuyến thăm của ông Nghị sẽ giúp làm lộ diện. Bộ trưởng Trần Đại Quang thăm Mỹ không chính thức, một tháng trước chuyến đi có lý do này.

Ông Đinh Thế Huynh sang Mỹ với tư thế người thay thế quyền lực cao nhất của chế độ. Thể chế chính trị độc đảng, vai trò tối cao của đảng đã được chính phủ Mỹ xác nhận. Ông này sang với tư cách kiểm tra, khảo sát các điều kiện để xác lập đường lối chính trị, đối ngoại và chính sách kinh tế có tính chiến lược dài hạn với chính quyền Mỹ, bất kể tổng thống mới là ai, trước hết là nhằm khẳng định tương lai của TPP. Người tạo dựng chính sách là ông, là đảng, theo cơ chế đảng cầm quyền, chứ không phải Thủ tướng chính phủ,. Việc bộ trưởng Bộ nội vụ đột ngột kiến nghị Quốc hội hoãn phê chuẩn Luật Hội, đúng vào chiều ngày 25/10/2016, một mặt phản ánh khả năng TPP sẽ chưa chắc chắn được Mỹ phê chuẩn nếu chính phủ mới là chính phủ thuộc phe Cộng Hoà. Đó là thông điệp của ông Huynh từ cuộc Hội đàm với bộ Ngoại giao Mỹ cùng ngày, nhưng cũng là một chứng minh với Chính phủ Mỹ về vai trò của ông Đinh Thế Huynh đối với việc quyết định lập pháp hay hình thành chính sách của Việt Nam.

Như vậy, việc ông Huynh sang Mỹ là một thái độ chiến lược của bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam. Việc sang Trung Quốc trước khi sang Mỹ chỉ là một động thái giữ thăng bằng hình thức. Một mặt, người ta muốn công khai chứng tỏ thần phục, theo cách nghĩ thông thường rằng, Việt Nam trình báo và xin chỉ thị, trước khi có quan hệ với Mỹ, nếu có gì với Mỹ thì cũng đã có sự cho phép ngầm của Trung Quốc, bởi vì Việt Nam hiểu rõ rằng Trung Quốc muốn thế. Mặt khác, bằng sự lấp lửng đó, Việt nam muốn tránh một phản ứng bất lợi cho quan hệ với Trung Quốc, mặc dù, trên thực tế, thực thi một chính sách chiến lược thực chất hơn với Mỹ.

Điều có thể khẳng định chắc chắn rằng ông Huynh đã được lựa chọn để thay thế ông Trọng. Quyết định 13-BT/TW của Ban bí thư ngày 17/08/2016 chỉ xét tuổi của đảng viên theo hồ sơ gốc khai khi kết nạp, chính là bản án tử hình đối với sự nghiệp chính trị của Trần Đại Quang.

Điều còn chưa rõ là việc thay thế này sẽ được thực hiện vào lúc nào, giưã nhiệm kỳ như ông Trọng hình như đã hứa tại hội nghị 14 đại hội XI, tức là vào đầu năm 2018 hay là hết nhiệm kỳ này, vào năm 2020.

Nếu vào giữa nhiệm kỳ, ông Huynh sẽ phải chuẩn bị một báo cáo chính trị khi nhậm chức Tổng bí thư. Có thể mục đích của chuyến đi này chính là định hình các nội dung chiến lược của báo cáo đó. Có thể chưá đựng những thay đổi căn bản, bước dạo đầu cho những cải cách về chất cuả chế độ ở nhiệm kỳ tiếp theo. Chiến dịch chống tham nhũng có thể chỉ kết thúc với cựu bộ trưởng Vũ Huy Hoàng. Đinh La Thăng sẽ tạm thời yên vị. Hoàng Trung Hải và Nguyễn Văn Bình tạm chưa thể bị nhắc đến. Lý do duy nhất là tránh một việc xáo trộn và thay đổi cán bộ quá lớn, không thể chuẩn bị kịp.

Chúng ta không đủ tư liệu để có thể nhận dạng chính xác các hành vi của đảng cộng sản Việt Nam, nhưng nếu đơn giản hoá nó, nhìn nó chỉ bằng những biểu hiện nhìn thấy được thì không tránh khỏi sai lầm.

Nhưng yếu tố Đinh Thế Huynh và chuyến đi khác thường của ông này sang Mỹ mang tín hiệu một sự chuyển hướng về phía Mỹ nhiều hơn là tiếp tục lệ thuộc Trung Quốc, như nhiều đánh giá cuả các nhà quan sát, có lẽ đúng.

05/11/2016

Trump sẽ chẳng giữ Biển Đông không công.

Từ sau ngày 08/11/2016, Tổng thống đắc cử Donald Trump hình như chưa có một phát ngôn nào, dù chỉ là dính líu tới biển Đông.

Điều này nói rằng, dù có cố tình an ủi, hoặc có cố tình tìm mọi lý do để tự an ủi, người Việt, trong đó có cả chính quyền cộng sản Hà Nội đều có chung một tâm trạng lo lắng tới số phận của biển Đông.

Trước sự kiện Nhật Bản vội vã phê chuẩn Hiệp định TPP trước khi thủ tướng Nhật ABE đi Mỹ gặp trực tiếp TRUMP một ngày, trước một cuộc gặp lớn hơn với các nền kinh tế Thái bình dương tại Thượng đỉnh APEC Peru ngày 19-20/11/2016, cho thấy một tâm lý lo lắng tới mức hoảng sợ một nước MỸ dưới tay TRUMP sẽ bỏ mặc Nhật Bản tự đối phó với đe dọa hiếu chiến của Trung Quốc.

Việc Quốc Hội Nhật đã cố tình phê chuẩn TPP như muốn tạo nên một việc "đã rồi", buộc TRUMP phải chấp nhận, và lấy cớ không còn khả năng đảo ngược để vận động APEC tạo sức ép với Tổng thống Mỹ, cho thấy rõ ràng đối với Nhật Bản, công cụ hiệu quả lớn nhất, nếu không là duy nhất chống lại mối đe dọa Trung Hoa chính là TPP.

Nhưng TRUMP vẫn giữ tuyên bố sẽ bác bỏ TPP ngay cả trước một sức ép và tâm lý như vậy, tuy vậy, ông ABE vẫn tuyên bố, cuộc gặp là "thẳng thắn" và "ấm cúng".

Tại sao lại như vậy? Ông ABE đã nhận được gì từ những thảo luận "ngầm" giữa ông và TRUMP. "Thẳng thắn", nghĩa là ông đã nói với TRUMP rằng tuyên bố cuả TRUMP về việc rút quân Mỹ khỏi OKINAWA, giảm chi phí cho các hoạt động quân sự của MỸ tại Nhật, gợi ý để Nhật tự phát triển vũ khí hạt nhân nhằm tự đối đầu với Trung Quốc, giảm cho Mỹ khỏi những chi phí tốn kém chỉ phục vụ nền an

ninh Nhật và tách Mỹ ra khỏi một cuộc chiến Trung Nhật v.v.. có thể sẽ rất tai hại cho nền kinh tế Mỹ? Thẳng thắn, vì Nhật Bản phản đối, thậm chí có thể nặng lời quy kết TRUMP là phản bội đồng minh.

Nhưng còn "nồng ấm"nghĩa là gì, có thể là gì, nếu TPP vẫn sẽ bị từ chối?

Khác với bất cứ cuộc thương thảo nào khác, thương thảo lần này giữa ông ABE và TRUMP sẽ không có nội dung nào quan trọng hơn là mối quan hệ an ninh giữa Nhật với Trung Quốc, trong đó, át chủ bài là sự phê chuẩn TPP.

Và TRUMP đã giải cơn stress lớn này cuả ông ABE như thế nào?

Rất khó đoán và không trái với một đặc tính đã giúp TRUMP đắc cử là đặc tính "khó đoán". Phải dùng một lối suy diễn cũng thật khó đoán, may ra rơi phần nào vào những cái khó đoán của TRUMP.

Trump sẽ kích động một cuộc chạy đua vũ trang "giả nhưng thật, thật nhưng giả". Nghĩa là Nhật và Hàn sẽ được cung cấp các tài liệu và hỗ trợ kinh phí để làm như "thiết lập ngành công nghiệp hạt nhân". Dẫu không thật thì Trung Quốc không thể làm gì khác là tăng cường đầu tư. Một Trung Quốc phải đối phó với ba nền hạt nhân, sẽ như da một con ếch căng ra ba góc. Nạn tự chảy máu trong một nền kinh tế đã kiệt sức, sẽ đưa Trung Quốc vào tình huống của Liên xô năm 1989, ít nhất thì Trung Quốc cũng chỉ còn là cái thùng rỗng đối với các dự án khổng lồ đầy tham vọng lũng đọan nền tài chính thế giới. Với việc này, nếu Trung Quốc không sụp đổ thì cũng chỉ là một con hổ trong cũi sắt, may lắm, người ta cũng chỉ nghe tiếng gầm, có phần cay đắng, của nó.

Và chỉ "giả như thật" thì cũng đủ để Bình Nhưỡng tự sụp đổ vì kiệt quệ với những cơn ác mộng của mình. Những tư duy độc ác này, trong thế giới văn minh có thể coi là bất thường, nhưng bất thường thì thành khó đoán, mà khó đoán thì đúng loại với tư duy TRUMP hay Duterte.

Với tư duy của một con buôn có hạng, và sĩ diện của một kẻ ngạo mạn, huênh hoang, TRUMP sẽ không chịu để Trung Quốc vượt mặt theo kiểu khôn vặt, điều mà tất cả các nhà trị quốc quen tôn trọng thể diện và văn hoá kiêu hãnh trước đây, đã vì thế mà thất bại trước một kiểu văn hoá bất chấp, kết quả biện minh cho thủ đoạn, của các bậc vĩ nhân Trung Quốc.

Hoặc đồng nhân dân tệ phải được tăng lên tới 45% hoặc hàng hoá Trung Quốc vào Mỹ phải chịu thuế tới 45%. Hàng hoá Trung Quốc, ngoài chuyện đang chịu tẩy chay vì độc hại trên toàn địa cầu, sẽ không còn rẻ so với hàng Mỹ, sẽ một mặt, làm cho nền kinh tế đang còn tồn tại nhờ xuất khẩu của Trung Quốc không còn đất sống, một mặt, toàn bộ tiền vốn Mỹ đang đầu tư vào Trung Quốc sẽ được rút về Mỹ, tạo công ăn việc làm cho người Mỹ. Cùng với Nhật và Hàn Quốc, khoảng 30% lượng tiền vốn đầu tư, tạo ra gần 60% lượng hàng hoá xuất khẩu của Trung Quốc sẽ không cánh mà bay. Nghĩa là khoảng 30% GDP biến mất, gần 50 triệu việc làm biến mất. Không có gì gây thiệt hại cho nền kinh tế của Trung Quốc hơn thế. Và không có gì làm cho lãnh đạo Trung Quốc sợ hơn thế.

Trật tự kinh tế thế giới sẽ quay lại thời kỳ trước khi Trung quốc vào WTO. Tiền vốn Nhật và Hàn Quốc sẽ quay sang châu Âu, sẽ quay lại Mỹ, hay ít nhất cũng chuyển sang các nước ASEAN. Và những gì là "Giấc mơ Trung Hoa", những gì là "Đường tơ luạ", là "Đại ngân hàng đầu tư phát triển", chả có ai hô, mà tự khắc "biến".

Có thể những chuyện này là chuyện khó trở thành thực tế, và nhất là không thể thực thi được trong một sớm một chiều, nhưng vì không khả thi, nên khó đoán, và vì khó đoán, nên nó lại đúng là tính cách của TRUMP, và vì đúng là tính cách của TRUMP, nên, nếu TRUMP còn là Tổng thống Mỹ ngày nào, thì cái khó đoán ấy sẽ có khả năng thực thi lớn nhất.

Vì thế mà, dù TRUMP vẫn bác bỏ TPP, ABE vẫn thấy là "ấm cúng".

Những chuyện ít có lãi, và có lãi nhưng chậm và cần vốn đầu tư ban đầu quá lớn như việc an ninh và tự do hàng hải Biển Đông, và chuyện không đâu như chuyện nhân quyền tại một quốc gia mắt muỗi Việt Nam, với cái đầu thực dụng và vị lợi nhuận của nhà kinh doanh làm tổng thống, thì sẽ chẳng bõ để ông ta bận tâm.

"Khôn thì sống, mống thì chết", đó là triết lý cần và đủ cho các nhà lãnh đạo Việt Nam. Việc ông Đinh Thế Huynh cất công đi Mỹ 8 ngày, thăm dò số phận của TPP, thường trực ban bí thư, tức là vị trí quyền lực thứ hai, quyết định chính sách, có được xem là tương đương Thủ tướng ở thể chế thông thường không, đã thành công dã tràng.

Cái quyết tâm giữ tỷ lệ tăng trưởng 6, 7% GDP trong nghị quyết 05, quyết tâm đẩy mạnh quá trình hội nhập và chủ trương "cải cách hoạt động của Tổng liên đoàn lao động" đối phó với công đoàn độc lập, trong nghị quyết 06, thuộc TW4 vừa rồi, sẽ giống như những quả đấm trí tuệ của toàn đảng chỉ để "đấm vào bị bông".

Sự vĩ đại của một tổng bí thư lần đầu tiên ra được tới sáu nghị quyết cho một hội nghị trung ương 4, nhiệm kỳ XII, (mới chỉ thấy công khai nghị quyết 04, 05 và 06) vừa ký chưa ráo mực đã phá sản. Cùng với TRUMP, cùng với sự ra đi cuả TPP chưa rõ số phận, lãnh đạo đảng hoàn toàn mất hướng với một tổng bí thư chỉ biết viết sách về thủ đoạn xây dựng đảng và tiêu diệt phe nhóm, không một chút hiểu biết về lý thuyết kinh tế, và chỉ có sở trường "xây dựng đảng".

Cái chính danh chủ quyền của một thể chế chính trị do đảng cầm quyền, phải mất gần 30 năm để được nền chính trị Mỹ thừa nhận, vừa hiện hình đầy tham vọng với chính quyền bao dung 8 năm của OBAMA, đang biến mất. Bây giờ, không thể lập lờ đánh lận con đen được nữa. Sẽ không thể có kinh tế dính đuôi "xã hội chủ nghĩa, kinh tế nhà nước giữ vai trò chủ đạo" mà vẫn được thừa nhận là kinh tế thị trường. Sẽ không có loại nhân quyền trong phạm vi biên giới quốc gia, nhân quyền riêng của chế độ độc đảng, loại nhân quyền có tính đảng.

Lối thoát phía trước là chân thành hội nhập, làm những gì mà một nền kinh tế thật sự cần làm, cần có để phát triển. Hãy làm những gì mà một xã hội dân chủ thực sự cần có để ổn định và giải phóng năng lượng. Không thể tồn tại chỉ nhờ khôn lỏi, luồn lách giữa những kẽ hở của thiên hạ và bằng lừa dối. Đảng cộng sản Việt Nam hoặc cải tổ thật sự hoặc lại phải chờ đợi một chu kỳ bao dung nhẹ dạ mới cuả Mỹ để lại sử dụng thủ đoạn khôn lỏi, lập lờ tính chính danh của thể chế.

Chủ nghĩa ích kỷ sẽ tạo ra chủ nghĩa ích kỷ. Cao nhân tất hữu cao nhân trị. Chủ nghĩa ích kỷ dân tộc đã náo loạn thế giới. Trung Quốc là nguồn gốc của tư tưởng khoanh vùng lợi ích trong phạm vi biên giới lãnh thổ. Cũng chính chủ nghĩa ích kỷ dân tộc là nguồn gốc của chia rẽ cộng đồng châu Âu. Cũng chính chủ nghĩa ích kỷ dân tộc tạo ra luân lý của Brexit. Trung Quốc đã tạo ra TRUMP. Và TRUMP sẽ là người chiến thắng, vì TRUMP là người đến sau cùng.

Nhưng riêng về chuyện Biển Đông, thì khó có thể đoán trước.

TRUMP sẽ không ham hố cái "lợi ích cốt lõi tại vùng biển Đông Nam Á". Mặc dù sẽ không bao giờ chịu nhả cho Trung Quốc, nhưng trước mắt, trong một tương lai gần, TRUMP sẽ chỉ quan sát diễn biến.

TRUMP sẽ nhìn kỹ xem Duterte làm gì, Malaysie làm gì và Trung Quốc hành xử ra sao. Và quan tâm của TRUMP sẽ là Trung Quốc và sẽ chỉ là Trung Quốc. Đơn giản chỉ với một triết lý, chỉ cần xử lý Trung Quốc. Nếu kiếm được lợi thì Trung Quốc cũng đủ, còn ngược lại, thì nếu cái cây mà chết, những loại dây leo sẽ tự nhiên chết.

Trung Quốc, với bản tính tham lam thực dụng, sẽ không bỏ lỡ cơ hội khi Mỹ không còn khả năng can thiệp trực tiếp do Duterte dỡ bỏ hiệp ước an ninh tương hỗ ký với Mỹ năm 1951. Và khi không còn Philippines và Malaysie và Brunei, Việt Nam không còn chỗ bám cho một chính sách đa phương. Nếu Trường Sa bị mất, vì một "sự cố" được xắp đặt nào đó, thì dù Mỹ không muốn, cũng sẽ chỉ còn quyền tuyên bố cảnh cáo Trung Quốc bằng con đường ngoại giao, và sẽ cho qua, khi

nhận được lợi ích do Trung Quốc "hối lộ". TRUMP cũng chỉ cần có vậy. Không bỏ gì mà được lợi.

TRUMP dù sẽ tìm cách "diệt" Trung Quốc, nhưng không phải vì Việt Nam và càng không phải để đòi lại đảo cho Việt Nam. Một nước Việt Nam không dân chủ, chẳng có giá trị gì với lợi ích của Mỹ, chẳng đáng để TRUMP bận tâm. Nếu Trung Quốc chiếm đảo, Việt Nam sẽ giữ được và vĩnh viễn không còn đảo. Nhưng Mỹ sẽ vẫn có tự do hàng hải vì sau khi chiếm trọn Biển Đông, Trung Quốc sẵn lòng, thậm chí rất cần Mỹ tự do đi lại. Đảo là của Việt nam và Việt Nam chẳng là gì với Mỹ. Mỹ vẫn tôn trọng "quyền tự lựa chọn của Việt Nam, không can thiệp vào công việc nội bộ của Việt nam".

Cái trò khôn vặt, làm bạn với tất cả, sẽ chẳng có ai làm bạn thật khi lâm nguy. Nếu cả với kẻ thù cũng làm bạn, thì bạn với kẻ thù là một. Và nếu bạn chết thì sẽ chẳng có ai viếng bạn, vì trong những người viếng sẽ có cả bạn và kẻ thù. Họ sẽ đánh chém nhau và giết nhau ngay trên đám tang của bạn. Có thể khi chưa chết, ai cũng tử tế, nhưng khi nằm xuống, dù thảm thương, sẽ chỉ có những người đứng nhìn bạn từ xa. Người độc mồm sẽ nói" đáng đời".

Nếu ngay cả NATO, ngay cả Nhật, Hàn Quốc, TRUMP cũng đòi phải thanh toán, thì Việt Nam liệu có nhờ Trump giữ Biển Đông không công không?

18/11/2016

Duterte và con chó sói Đại Hán.

Sự ấu trĩ hay sự phản bội.

Từ ngày trúng cử tổng thống Philippines, Duterte không che giấu một thái độ xoay chuyển lập trường, từ phía đồng minh với Mỹ, và tất nhiên, sau Mỹ có thế giới dân chủ thuộc phần tiến bộ của nhân loại, sang phía đối đầu, mà đại diện của nó là Nga và Trung Quốc, một thiểu số nhỏ bé, vẫn chưa thóat ra khỏi lối tư duy hoài cổ, tiếc nuối lịch sử, những phần tử ham hố quyền lực, hiếm hoi còn sót lại trên mặt địa cầu.

Tại cuộc gặp với ông Putin, bên lề Hội nghị thượng đỉnh APEC, tại Peru hôm qua, 19/11/2016, ông Duterte phê phán nhiều nước phương Tây "bắt nạt nước nhỏ" và "đạo đức giả". Ai cũng biết là ông muốn nói tới Mỹ.

Trước chuyến đi tới Peru, ông Duterte không giấu sự ngưỡng mộ với ông Putin, gọi Tổng thống Nga là "anh hùng".

Khi thăm Trung Quốc vào tháng 10, ông nói: "Có ba nước đối đầu thế giới - Trung Quốc, Nga và Philippines"

Ông Duterte gắn tên nước mình vào nhóm quốc gia chống lại nhân lọai, đối đầu với thế giới. Nhưng với quan niệm của ông, cái nhóm chống lại nhân lọai này chỉ gồm có 3 nước, hoặc sẽ do 3 nước này khởi xướng và dẫn dắt.

Ở đây vưà có một ảo tưởng vưà có sự lẫn lộn.

Có thể ông Duterte nghĩ rằng, đang có một mưu đồ chia lại thế giới, hoặc ít nhất cũng là một cuộc chiến đòi sắp xếp lại trật tự thế giới mới. Những kẻ đang cố gắng tìm kiếm một sức mạnh để làm được điều đó đang là thiểu số, không đủ sức, nên có thể rất cần các tình nguyện viên. Những kẻ đầu quân sớm, trong lúc khan hiếm, sẽ được trọng vọng.

Duterte sẽ tự nhiên có tên trong những kẻ cầm đầu nổi lọan, Philippines đột nhiên trở thành siêu cường mà không cần phải giầu có hay hiện đại.

Chia lại thế giới hay sắp xếp lại trật tự thế giới mới không còn là âm mưu, nó đang diễn ra công khai và gay gắt, mặc dù không có kẻ nào tuyên bố. Cuộc chiến này chưa có tiếng súng nhưng không vì thế mà không phải là cuộc chiến "một mất một còn". Gọi tránh đi chỉ là tự lừa dối, hoặc như việc tự uống thuốc an thần. Mỹ vừa xuất hiện tổng thống mới, một người có lẽ ra đời từ cuộc chiến này, cần cho cuộc chiến này và đáp ứng nhu cầu của cuộc chiến này. Có lẽ lịch sử nhân loại cần như vậy, phải như vậy, tất yếu như vậy. Nếu sự trùng lặp của những người hùng quái dị là một định mệnh, thì thảm hoạ sẽ xảy ra ở thập niên này.

Nhưng dẫu như thế, sự đầu quân có phần ngô nghê của Duterte không có giá trị gì với ông Putin và đặc biệt với Tập Cận Bình. Chỉ đơn giản là sự ấu trĩ chính trị và cách hành xử giống một thằng hề rẻ tiền của ông Duterte không đem lại một chút hãnh diện nào cho hai ông này, cho tính chính danh đang rất "vớ vẩn" mà hai ông đang làm.

Tuy nhiên, cả Putin và Tập sẽ rất hoan hỉ bắt tay Duterte.

Nhưng ảo tưởng rằng, bằng sự mẫn cán và sự bộc lộ chân thành, Duterte sẽ nhận được sự đối xử công bằng, "không bị bắt nạt", như ông nói ông từng bị với người Mỹ, thì chỉ là một ảo tưởng. Hãy hiểu rằng đó là quy luật, và thừa nhận nó như một quy tắc chơi.

Cái khốn nạn của ông Duterte có thể sẽ không chỉ là sự ấu trĩ trong cái nhìn vào thế giới chính trị. Tệ hơn sự ấu trĩ là sự phản bội. Tệ hơn là thái độ trâng tráo của sự phản bội đó. Ông sẽ đi vào lịch sử chính trị nhân loại như một hiện tượng hiếm hoi.

Một chú cừu trước mũi một con sói.

Trung Quốc không thừa nhận phán xét của Toà án PCA. Trung Quốc không từ bỏ mục đích chiếm đoạt chủ quyền hoàn toàn biển Đông. Chỉ có dân chủ hoá thực sự chế độ chính trị, người Trung Quốc mới có khả năng từ bỏ sự thèm khát lãnh thổ của quốc gia khác.

Bắt đầu từ 1909, đặt mốc chủ quyền trên Hoàng sa; năm 1947 vẽ đường "lưỡi bò"; năm 1956 Cộng hoà Nhân Dân Trung Hoa chiếm giữ phần phía Đông của Hoàng Sa; năm 1958 Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa ra tuyên bố chính thức yêu sách chủ quyền hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa; năm 1974 chiếm nốt phần phía Tây của quần đảo Hoàng Sa; năm 1988 đánh chiếm Gạc Ma, Côlin trên quần đảo Trường Sa; năm 1995 đánh chiếm thêm Vành Khăn, phía Nam quần đảo Trường Sa. Tháng 5/2009 chính thức gửi công hàm tới Liên Hợp Quốc tuyên bố chủ quyền theo đường lưỡi bò, bắt đầu chiến dịch bồi lấp, cơi nới và lắp đặt thiết bị quân sự, xây dựng các công trình phục vụ sinh sống dân sự. Từ năm 2008-2015, Trung Quốc đã đầu tư hơn 10 tỷ Đôla cho khu vực Hoàng Trường Sa.

Trung Quốc chấp nhận cho phép ngư dân Philippines đánh cá trở lại trên vùng biển cận Scarborough, nhưng trả lại nó cho Philippines thì không bao giờ. Và khi 13 tỷ đôla ký kết vưà qua giữa Duterte với Tập bắt đầu được giải ngân những khoản mục đầu tiên, sẽ là lúc Trung Quốc bắt đầu cơi nới, bồi lấp, tất nhiên là bí mật tối đa, nhưng cũng cấp tập và chớp nhoáng tối đa. Tất nhiên sẽ phải luôn đi kèm bằng một tuyên bố kiểu như, “tình hữu nghị anh em Trung Phi là tài sản quý của hai nước và hai dân tộc” và “Philippines không cần người khác để bảo vệ độc lập và chủ quyền của mình”. Đã “hữu nghị” thì mọi chuyện có thể đối thoại. Đã “độc lập” thì không kẻ nào có quyền can thiệp, ngay cả khi cháy nhà. Trung Quốc chỉ cần và chỉ đợi có vậy. Thằng ăn cắp nào cũng sợ có người thứ ba trông thấy.

Trung Quốc sở dĩ “biến” được từ chỗ không có gì ở Trường Sa thành chủ sở hữu của ít nhất 7 thực thể nửa chìm nửa nổi trên Trường Sa, và biến được chúng thành những căn cứ quân sự lớn nhất, trang bị vũ khí hiện đại và hoả lực mạnh nhất, trước mũi thiên hạ, mà không ai làm

được gì, kể cả sự cay cú cuả những chiến lược gia Mỹ, chỉ nhờ các Hiệp định thương mại song phương với các nước liên quan trực tiếp, và dừng lại vào đúng lúc bùng nổ xung đột, rồi lại dẹp yên bằng các Hiệp định hữu nghị và thương mại mới, để bắt đầu lấn chiếm mới. Cứ như thế, cứ song phương, mua chuộc và nhét tiền vào miệng các nhà đàm phán trên bàn hội nghị, và cứ chiếm trên thực địa.

Con sói này đang nhìn Duterte như một con cừu non đang từng bước sập bẫy. Nó đang nhỏ giãi thèm khát.

Có rất nhiều tranh cãi về một Duterte khôn ngoan, lão luyện của một kẻ giang hồ. Người ta nói rất nhiều rằng phía sau những hành vi bất thường và thậm chí "du côn", là những tính toán chuẩn xác, tinh tế.

Nhưng đem so sánh cái sự "khôn ngoan" này cuả ông Duterte với những cái đầu ở Trung Nam Hải, thậm chí chỉ cần so với Hà Nội, thì sự so sánh này sợ còn khập khiễng hơn mọi thứ khập khiễng.

Thế giới đang trở nên vô định với một ông Trump, một Tổng thống Mỹ khác thường. Có thể là dấu hiệu ngày tận thế, cũng có thể một triết lý cổ điển tiếp tục được khẳng định.

Duterte không hề biết rằng, nếu không có Mỹ, không có Hiệp định đồng minh với Mỹ thì Philippines biết mất lâu rồi. Bao giờ cái mà người ta không có cũng lớn và quan trọng hơn nhiều cái đang có hàng ngày. Người Việt có câu "Bụt chùa nhà không thiêng".

Nhưng sự khác thường, còn gọi là điên rồ của Duterte có thể phải chứng kiến ngọn lửa thiêu rụi phát ra từ sự thèm khát trả thù của chủ nghĩa dân tộc Đại Hán bị giam nhốt bấy lâu. Cùng với sự xa rời Mỹ, thiên hạ sẽ thấy một Philippines đang bị nuốt dần.

20/11/2016

Phần Ba

Ông Trọng, Gà què ăn quẩn cối xay.

Nhân dịp Xuân Đinh Dậu - 2017, Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã có bài khá dài, trả lời phỏng vấn TTXVN. Có lẽ ông vurà muốn lên gân cho toàn đảng của ông, toàn xã hội, nhưng có thể chị tự cố lên dây cót cho chính mình, vì hoảng sợ tương lai, giống như người tự hò hét khi đi ngang nghĩa địa một mình.

Ông khẳng định lập trường trung thành trước sau như một với chủ nghĩa quốc tế vô sản, với chủ nghĩa Mác-Lê nin- Mao Trạch Đông, trước chuyến đi "thăm" do triệu tập đột ngột (gọi là mời) của Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình.

Trong bài trả lời phỏng vấn này, có một điều đáng chú mà ông nhấn mạnh, rằng:

"Trước đây, khi nói đến nguy cơ đối với sự tồn vong của Đảng, của chế độ, thường nói đến âm mưu diễn biến hòa bình của các thế lực thù địch; đến Nghị quyết Trung ương 4 (khóa XI) là tình trạng suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức lối sống; và Nghị quyết Trung ương 4 (khóa XII) đã thẳng thắn chỉ rõ, phân tích sâu sắc tình trạng “tự diễn biến”, “tự chuyển hoá” trong nội bộ " "Tình hình mâu thuẫn, mất đoàn kết nội bộ không chỉ ở cấp cơ sở mà ở cả một số cơ quan Trung ương, tập đoàn kinh tế, tổng công ty...có thể dẫn tới tiếp tay hoặc cấu kết với các thế lực xấu, thù địch, phản bội lại lý tưởng và sự nghiệp cách mạng của Đảng và dân tộc".

Đây là một nhận thức hoàn toàn mới của đảng, có nghĩa là của bộ chính trị, trung ương đảng, hay của chính bản thân ông Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng. Diễn biến hoà bình không phải do âm mưu của thế lực thù địch, cũng không còn phải là suy thoái tư tưởng đạo đức, mà đã thành tự diễn biến, tự chuyển hoá trong nội bộ, và có khả năng đã biểu hiện

thành một bộ phận nằm ngay trong các cơ quan trung ương của đảng. Không có kẻ địch nào phá từ bên ngoài, chỉ là do " ta đánh ta", sự mục ruỗng từ trong ra.

"Cái mới của Nghị quyết Trung ương 4 (khóa XII) là đưa ra nhận diện thế nào là suy thoái về tư tưởng chính trị, thế nào là tự diễn biến, tự chuyển hóa".

"Không phải từ bên ngoài", đây là lực lượng tự chuyển hoá nhận thức, chuyển hóa lập trường, chuyển hoá lòng tin vào chủ nghĩa, là sự xác nhận rằng chủ ngĩa Mác-Lênin, nền tảng tư tưởng chế độ đã không còn giá trị thống soái, đã mất vai trò độc tôn, cũng là thurà nhận đang tồn tại hay bắt đầu xuất hiện tình trạng giành giật chân lý giữa lý thuyết Mác-Lênin và các xu hướng tư tưởng dân chủ khác. Điều mà chưa bao giờ trong lịch sử 30 năm đổi mới, đảng cộng sản chịu thừa nhận. "...nguy hiểm nhất là sự phai nhạt lý tưởng cách mạng, không kiên định con đường xã hội chủ nghĩa, mơ hồ, dao động, thiếu niềm tin, nói trái, làm trái quan điểm, đường lối của Đảng.." Hình như ông nói tới hiện tượng đa đảng ngay trong chính nội bộ đảng?! Đảng của ông đã hoá thành nhiều đảng, hay là đã đa đảng hoá đảng cộng sản!

Nhưng nếu ông đánh giá sự thay đổi bắt đầu có hơi hướng về chất, thì các nhóm giải pháp mà nghị quyết 4 lần này đề ra lại vẫn không có gì mới. Vẫn là bốn nhóm, và vẫn "cơ bản, chủ yếu, quyết định là nhóm công tác tư tưởng".

Nghị quyết 4 viết thế này:

"1- Về công tác chính trị tư tưởng, tự phê bình và phê bình

1) Tập trung lãnh đạo, chỉ đạo nâng cao nhận thức trong toàn Đảng về ý nghĩa, vai trò, tầm quan trọng và sự cần thiết của việc học tập, nghiên cứu, vận dụng sáng tạo và phát triển chủ nghĩa Mác - Lênin, tư tưởng Hồ Chí Minh"...

2- Về cơ chế, chính sách

3- Về kiểm tra, giám sát, kỷ luật đảng

4- Về phát huy vai trò của nhân dân và Mặt trận Tổ quốc, các đoàn thể chính trị - xã hội".

Và vì không có gì mới, khác với bốn nhóm giải pháp cổ điển này, thì đương nhiên là:

- Suốt 30 năm, suốt 6 nhiệm kỳ đại hội liên tiếp nhau"sợi dây kinh nghiệm rút hoài không hết" và "...Tình trạng suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống của một bộ phận không nhỏ cán bộ, đảng viên không bị đẩy lùi, có mặt, có bộ phận còn diễn biến tinh vi, phức tạp hơn, mức độ "tự diễn biến", "tự chuyển hoá" trầm trọng hơn..."

Và điểm cuối cùng tất yếu sẽ đến là sự tan rã không tránh khỏi của đảng và sụp đổ tan tành của chế độ.

Cứu cánh duy nhất của chế độ, cũng là bấu víu cuối cùng chính danh cầm quyền còn lại của đảng là tăng trưởng kinh tế, là sự tìm kiếm từ tăng trưởng một cách lôi kéo lạc hướng sự tức giận của quần chúng nghèo đói vào sự khốc liệt của cuộc săn tìm sinh kế.

Ông Trọng biết rõ rằng, "Trước hết phải có đời sống no đủ thì người dân mới yên tâm, tin tưởng được, đất nước có bình yên thì mới phát triển được". và "Vấn đề đặt ra là làm thế nào để vừa làm cho tổ chức đảng và bộ máy nhà nước trong sạch, vững mạnh, vừa phát triển được kinh tế; xã hội ổn định; đất nước không ngừng phát triển đi lên."

Nhưng cái khó khăn cũng rất "cơ bản" là tầng lớp lãnh đạo của đảng hiện rất thiếu kiến thức cơ bản về khoa học kinh tế. Bản thân tổng bí thư chỉ biết lý thuyết xây dựng đảng và thực tiễn kinh qua duy nhất của ông là viết và biên soạn lý thuyết xây đựng đảng. Đứng đầu chính phủ là một người, nếu không kể tới 5 năm bổ túc công nông khi tập kết ra Bắc lúc 13 tuổi, thì bằng cử nhân kinh tế của ông chỉ đi lên từ trình độ

lớp ba phổ thông. Đứng đầu thường trực Ban bí thư Đinh Thế Huynh, người kế cận tổng bí thư đảng, lại là nhân vật leo vào lãnh đạo chỉ vì từng là chủ tịch Hội đồng lý luận trung ương, vào bộ chính trị chỉ nhờ câu tuyên bố với các nhà báo Ấn độ rằng "Việt Nam chưa có nhu cầu và không có nhu cầu đa đảng". Những người này không làm cải cách kinh tế được, vì họ không biết gì nhiều lắm về kinh tế, nhất là kinh tế thị trường. Mà không làm cải cách thì không có tăng trưởng.

Thực tế sẽ không có tăng trưởng và sẽ không còn tăng trưởng nưã.

Ngày 17/10/2016, chính phủ ông Nguyễn Xuân Phúc buộc phải trình QH xin rút chỉ tiêu vì "không thể đạt được mức tăng trưởng 6, 7%. Chính phủ sẽ quyết tâm đạt 6, 3-6, 5%":

Cuối cùng, báo cáo cuối năm cuả bộ tài chính, tăng trưởng chỉ đạt 6, 21%, trong khi, sự thật, theo ngân hàng thế giới thì chỉ đạt 6, 1%.

Điều này phản ánh nền kinh tế đã không còn động lực, bắt đầu chuỗi suy thoái.

Nhưng, một nghịch lý khó hiểu, là ngày16/12/2016 Chính phủ giao chỉ tiêu năm 2017 tăng trưởng 6, 7%. Nó kỳ lạ giống như cái bằng cử nhân kinh tế của ngài Thủ tướng vậy.

Theo tập quán, kế hoạch của năm sau dựa trên các số liệu thống kê vào cuối quý ba của năm trước. Con số 67% này căn cứ trên các tính tóan dựa vào con số các doanh nghiệp mới đăng ký trong năm 2016, và số vốn đăng ký kinh doanh được dự kiến tăng vọt, đặc biệt từ khu vực đầu tư nước ngoài trực tiếp (FDI), cùng với các chỉ tiêu đăng ký kế hoạch nhập khẩu nguyên liệu từ giuã quý ba năm 2016. Những dự kiến kế hoạch này là kết quả tác động bởi chiến lược đón đầu TPP, dự kiến sẽ được phê chuẩn chậm nhất vào quý một năm 2017, đem lại khả năng xuất khẩu hàng hoá tăng khoảng 28%.

Báo VTV điện tử ngày 24/09/2016: "Bộ Kế hoạch và Đầu tư cho biết, trong 9 tháng vừa qua, cả nước có gần 81.500 doanh nghiệp thành lập

mới, tăng 20% so với cùng kỳ năm ngoái. Tổng vốn đăng ký 630.000 tỷ đồng, tăng gấp đôi so với năm trước. Dự kiến, năm nay sẽ có hơn 100.000 doanh nghiệp thành lập mới. Đây là điều chưa từng có trong lịch sử nước ta".

Tất cả đều là các con số dự kiến và trên thực tế đang trở thành các con số ảo, vì triển vọng sẽ phá sản cùng với sự ra đi của tổng thống OBAMA. Cả Thượng và Hạ viện Mỹ đều đã quyết định không thông qua TPP, và tất cả các hiệp định thương mại song phương cũng sẽ được xem xét lại theo hướng bảo hộ nền kinh tế Mỹ.

Các rào cản kinh tế sẽ có thể thay đổi, thuế nhập khẩu vào Mỹ sẽ tăng vọt, các tiêu chí chống phá giá với các nền kinh tế chưa được gọi là thị trường, như nền kinh tế Trung Quốc và Việt Nam sẽ rất gay gắt. Tất cả những điều này sớm hay muộn sẽ tác động tới khả năng xuất khẩu hàng hoá của Việt nam không chỉ vào thị trường Mỹ, mà cả trên thị trường châu Âu và tất cả các thị trường tiềm năng khác.

Tại Việt Nam, vốn đầu tư FDI sẽ dừng lại, hoặc ít nhất cũng sẽ chậm lại, nghe ngóng, thăm dò. Vốn huy động của các doanh nghiện nội địa sẽ không có lối thoát vì thiếu hụt ngân sách, và nhất là nếu thị trường xuất kẩu bế tắc, thì sản xuất sẽ buộc phải chậm lại, lao động sẽ dư thừa, kéo theo hàng lọat những hệ luỵ khác, tín dụng giảm, giá thị trường giảm, lạm phát xuống thấp kỷ lục.

Theo bấo Dân Trí 24/12/2016: "số DN đăng ký tạm ngừng kinh doanh có thời hạn của cả nước là 19.917 DN, tăng 4.268 doanh nghiệp so với cùng kỳ năm trước (27, 3%). Số doanh nghiệp tạm ngừng hoạt động không thời hạn hoặc chờ giải thể của cả nước là 40.750 DN, giảm gần 15.000 DN so với cùng kỳ (giảm 26, 9%)."

Trung Quốc cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất xấu do đối phó với các chính sách kinh tế mang nhiều mầu sắc chủ nghĩa dân tộc của TRUMP. Dự kiến nền kinh tế Trung Quốc năm 2017 sẽ giảm sâu xuống dưới 5, 5-5, 7%. Khả năng hấp thụ của nền kinh tế khổng lồ này giảm trầm trọng,

ảnh hưởng lớn tới mức tăng trưởng của các nền kinh tế mới nổi, khu vực ASEAN và đặc biệt Việt Nam.

Nền kinh tế Việt Nam trong khoảng hai quý đầu năm 2017 có thể vẫn giữ được mức sản xuất, nhưng sẽ mất đà và trượt sâu từ giữa quý ba, và sẽ suy giảm vào cuối năm. Chỉ tiêu tăng trưởng có thể chỉ đạt được không quá 5, 5%. Những khó khăn bắt đầu từ cuối năm 2017 sẽ tăng mức trầm trọng vào năm 2018, khởi đầu cho chuỗi năm suy giảm, không thể khắc phục vào những năm tiếp theo.

Rõ ràng, duy trì tăng trưởng không thề chờ đợi những cú hích từ bên ngoài. Tính cạnh tranh của nền kinh tế không thể trông chờ vào chính sách can thiệp phản thị trường của Nhà nước thông qua các chỉ thị, các nghị quyết của đảng, dù là cả của bộ chính trị. Tính cạnh tranh phải có xuất xứ từ năng suất lao động, từ trình độ tiên tiến cuả công nghệ, từ hàm lượng chất xám trong sản phẩm, không bằng sự hy sinh môi trường, hy sinh quyền lợi của người lao động, của phúc lợi xã hội.

Giải pháp cấp bách có hiệu quả trực tiếp là giải phóng khối tài sản khổng lồ đang thuộc hệ thống các tập đoàn kinh tế, các tổng công ty quốc doanh. Gần 70% tổng tài sản quốc gia do hệ thống này nắm giữ từ 30 năm nay không sinh lợi, năng suất lao động không những không tăng mà giảm dần, trong khi tài sản công biến dần vào trong tay các cá nhân, làm giàu bất chính cho các quan chức được đảng giao quyền thay phiên nhau thao túng.

Nếu đảng cộng sản vẫn kiên trì chủ trương kinh tế quốc doanh giữ vai trò chủ đạo, cùng với kinh tế tập thể, kinh tế hợp tác xã phát triển thành lực lượng kinh tế quyết định, không chỉ dừng ở mức nắm giữ trên 70% tổng tài sản quốc gia như hiện nay, thúc đẩy lộ trình hoàn thành thời kỳ qúa độ xây dựng cơ sở vật chất cho một nền kinh tế xã hội chủ nghĩa, bắt đầu vào giữa thế kỷ XXI, thì nguy cơ nền kinh tế phá sản hoàn toàn cùng với sự sụp đổ của chế độ là không thể tránh khỏi.

Mâu thuẫn giữa tính hiệu quả của quản trị kinh tế theo nguyên tắc Chính phủ nhẹ với chủ trương tập trung tuyệt đối hóa quyền lãnh đạo và kiểm soát kinh tế vào trong tay đảng, đang tạo ra sự giẫm đạt, chồng chéo giữa hai hệ thống, khoét sâu vết nứt bắt đầu xuất hiện giữa ông Phúc và ông Trọng. Ông Trương Hoà Bình, một thứ cảnh sát mật vụ của đảng cài vào Chính phủ đang gây rối và hàng lọat khó chịu cho ông Phúc.

Trung Quốc lo sợ ông TRUMP, và chính phủ của chế độ cộng sản Việt Nam lo sợ trước những gì ông TRUMP có thể sẽ làm. Cả hai nền kinh tế độc đảng này có một hệ thống Doanh nghiệp quốc doanh chiếm trên dưới 70% tổng tài sản quốc dân, một ngân hàng trung ương không độc lập, trợ giá và in tiền theo lệnh đảng chính trị cầm quyền. Cả hai sẽ phải bị xét lại bởi chính sách kinh tế mang mầu sắc bảo hộ thị trường của Tân tổng thống Mỹ.

Cả hai nền kinh tế có hàm lượng tham nhũng nhất nhì Hành tinh. Cả hai chế độ chính trị có những vi phạm nhân quyền nghiêm trọng nhất. Cả hai hệ thống cai trị mà tỷ lệ tham nhũng và vi phạm nhân quyền trong hàng ngũ các quan chức cao cấp là cao nhất, theo Luật Nhân quyền Magnitsky Toàn cầu mà Quốc hội Mỹ vừa phê chuẩn ngày 8/12/2016, sẽ là hai quốc gia có số lượng các hàng ngũ lãnh đạo cao cấp rơi vào đối tượng bị Chính phủ Mỹ cấm vận và phong toả tài sản. Sẽ khó có những chuyến thăm cao cấp diễn ra giữa Mỹ và hai quốc gia này. Sẽ không còn những chuyến thăm nhằm "nâng cấp quan hệ " giữa hai quốc gia này với Mỹ, ít nhất trong một vài năm tới. Đây là đòn đánh tệ hại nhất mà chế độ độc đảng cộng sản Việt nam, xưa nay vẫn khư khư giữ chính sách ngoại giao "đi giây", buộc phải ngậm đắng nuốt cay.

Ngày 20/01/2017 tới đây, ngày mà tổng thống mới của Mỹ, ông Ronald TRUMP chính thức chấp chính, có thể bắt đầu chuỗi ngày cay đắng nhất đối với hai cái chế đô, lươn lẹo nhất Hành tinh, chống lại quyền con người.

Một "equipe OBAMA- KERRY" là cơ hội ngàn năm để thoát Trung cho ViệtNam, nhưng đã bị cái đầu óc tăm tối của ông Trọng và đảng

cộng sản bỏ lỡ. Dưới con mắt chiếu yêu của Ronald TRUMP, Trung Quốc và Việt Nam cộng sản trở lại nguyên hình là những con yêu quái. Quy luật ngàn đời, "Quái nhân tất hữu Quái nhân Trị."

Điều có thể dự đoán là Tập Cận Bình và Nguyễn Phú Trọng sẽ bàn bạc những gì để đối phó với Mỹ, trong chuyến thăm đột ngột của ông Trọng tới Bắc Kinh trong tháng Một này. Sẽ gác lại xung đột và tranh chấp biển Đông, làm ngơ quyền chủ quyền, liên kết chặt chẽ để giữ vững hệ thống ý thức hệ vô sản và chủ nghĩa Mác-Lênin-MaoTrạch Đông "vô địch" chống lại "chủ chĩa đế quốc Mỹ" mới(?!).

Việt Nam sẽ một lần nữa bị trói chặt vào sợi dây ý thức hệ cộng sản để trở thành con rối trong tay Bắc Kinh.

Nhưng ông Trọng sẽ có thể làm được gì, nếu, tới đây, Mỹ sẽ không thừa nhận cái thể chế đảng nằm trên Nhà nước, một thứ thể chế mà bên trên Nguyên thủ, bên trên Lập pháp lại tồn tại một kẻ vô danh không tương ứng với bất cứ ai trong hệ thống chính trị thông thường của Loài người tiến bộ. Nếu loài người có một thứ Hiến Pháp chung, thì cái đảng của ông là một đảng vi hiến, một loại đảng chống lại pháp luật nhân loại. Nếu có thể tồn tại một Toà án toàn cầu, theo Hiến pháp toàn cầu, thì cả 4, 5 triệu đảng viên của ông sẽ phải vào tù.

Sẽ không có ai trên thế giới tiếp ông công khai nữa, ngoài Trung Quốc.

Jhon Kerry, trước khi rời khỏi chính trường, giành cho Việt nam chuyến tâm sự cuối cùng, trong chuyến thăm sắp tới. Ông đã nói: Good Bye Vietnam.

Jhon McCain là người trình Quốc hội phê chuẩn đạo luật Magnitsky, chính là thông điệp cuối cùng với chế độ cộng sản gian trá và lèo lá, đã tước đi của ông những thiện chí cuối cùng.

Hai đạo luật cuối cùng mà ông OBAMA ký phê chuẩn trước khi rời ghế tổng thống Mỹ(Luật nhân quyền Magnysky ký ngày 8/12/2016 và Luật chống tuyên truyền và thông tin sai lệch ký ngày 23/12/2016) là hai đạo

luật chống lại những chế độ và những cá nhân vi phạm nhân quyền, cũng là những thông điệp cuối cùng đối với chế độc đảng cộng sản, mà trước hết là Việt Nam.

Những người Mỹ cuối cùng hy vọng ở sự tự cải cách lương thiện của đảng cộng sản Việt Nam đã không còn đủ kiên nhẫn. Họ đã buộc phải làm những điều cần làm và đáng lẽ phải làm từ sớm hơn.

Tổng thống Trump đã gạt bỏ TPP ngay từ những ngày cầm quyền đầu tiên.

Ông Trọng buộc phải đi Trung Quốc ngay từ đầu năm, và ngay trước khi ông Ronald TRUMP cầm quyền là chuyện không khó giải thích. Vì ông còn có thể đi đâu, kiếm những hạt thóc thuà rơi vãi ở chỗ nào. Ông là con Gà què rồi. Quanh quẩn cái cối xay, mà chính nó cũng đã sắp mục ruỗng.

11/01/2017

Sự khác biệt tư duy Việt và tư duy Mỹ.

Có những thông điệp hết sức đơn giản, đã là người trưởng thành thì dù ở đâu trên Trái đất, có được hưởng một nền giáo dục đầy đủ hay còn thiếu hụt, đều có khả năng tiếp nhận và giải thích như nhau. Chẳng hạn con bò Mỹ và con bò Việt đều có bốn chân. Người châu Âu và người Việt đều nghĩ bằng đầu và uống nước bằng miệng. Và nói chung, theo khoa nhân chủng học, thì dù ở xa, cách biệt nền văn minh chung, cái giống vật sống trên giải đất hình chữ S cũng được gọi là Người. Nhưng có khi cái con người Việt ấy, khi mang cái não trạng cộng sản lại lẫn với loài sinh vật đến từ hành tinh khác.

Cũng là một thông điệp, nhưng khi ông Obama nói về dân chủ thì ông Trọng hoặc không hiểu, hoặc hiểu một cách không giống ai. Có những khái niệm mà loài người phải mất cả hàng nghìn năm đúc kết bằng xương máu, tưởng như hiển nhiên thì khi nói điều đó ra với những cái đầu của giới lãnh đạo cộng sản tại Việt Nam, chúng lại bị biến sang một hình thù khác, và được diễn giải một cách khác. Cái trật tự của tư duy lôgíc Việt cộng sản không trùng với cái trật tự lôgíc loài người thông thường.

"Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc".

Những lời mà Hồ Chi Minh mượn của tổng thống Mỹ Thomas Jefferson trong Tuyên ngôn độc lập của Mỹ năm 1776, để gắn vào bản tuyên ngôn độc lập năm 1945, tưởng là cùng một nghĩa, mà hoá ra không phải. Cũng từ những lời ấy, nhưng ở Mỹ thì bắt đầu một nền dân chủ đặc trưng bền vững và dẫn đầu nhân loại tiến bộ, trong khi ở Việt Nam, nó trở thành kinh thánh để biến nền dân chủ đa đảng thành một thể chế mà trong đó tất cả nằm trong tay một nhúm người cộng sản, đòi quyền mưu cầu mọi thứ.

Cũng là quyền được nghĩ, được nói ra cái điều mình nghĩ, là quyền Tạo hoá ban cho, mà ở Việt nam thì thành tội bêu riếu chế độ, thành tội âm mưu chống phá đảng và lật đổ Nhà nước và phải bị Nhà nước bắt vào tù.

Tại sao đã không phải là con vật, thì dù ở đâu, loài người đều phải có quyền tự tìm chỗ ở, tự do cư trú, mà tại Việt nam, đi đâu phải do chính quyền cấp "Chứng nhận chuyển đi", và đến chỗ nào thì phải được chính quyền chấp nhận "cho phép chuyển đến" (theo luật cư trú). Và nếu không được chính quyền cấp và cho những thứ đó, thì hoặc là phải mua, phải hối lộ để có, hoặc là con cái phải thất học, bố mẹ chúng không thể kiếm được việc làm, cả nhà chúng không thể có được chỗ ở hợp pháp, chúng sẽ không được vào hoc lớp của những đứa trẻ có hộ khẩu, và nếu chúng ốm đau, chúng sẽ không vào được cái bệnh viện khu phố chỉ giành riêng cho những gia đình có hộ khẩu thường trú tại phường xã đó.

Đó là thứ tự do của Việt Nam, của chế độ cộng sản tại Việt Nam, thứ "tự do" mà các dân tộc khác không có. Mọi "lưu trú phải khai báo về công an xã, phường, thị trấn trước 23 giờ cùng ngày"(Thông tư 35/2014/TT-BCA, luật cư trú sửa đổi 2014).

“Không để lọt vào cơ quan lãnh đạo cao nhất của Đảng, Nhà nước những phần tử thế này, thế khác”. Ông tổng bí thư đảng cộng sản Việt nam Nguyễn Phú Trọng nói như vậy. Đấy là quyền làm "chủ đất nước" của nhân dân Việt Nam. Đảng muốn cho ai vào Quốc Hội, muốn cho ai vào làm quan trong bộ máy Nhà nước là quyền của đảng, quyền của Bộ chính trị, quyền của ông Trọng-tổng bí thư. Ai mà để lọt vào cơ quan lãnh đạo cao nhất, những phần tử "thế này thế khác", tức là những kẻ nói xấu đảng, những kẻ không để im cho đảng lo mọi thứ, thì những kẻ đó "giờ hồn", đảng sẽ cho "ăn mày không có ống bơ"!

Tổng thống Mỹ Barack Obama phát biểu tại Hà Nội sáng ngày 24/5/2016 "Quyền con người không phải là mối đe doạ, mà là nền tảng

cho sự phát triển", "Tôi bị chỉ trích hàng ngày và nhờ đó nước Mỹ lớn mạnh".

Trong khi đó trả lời các cử tri quận Tây Hồ, ông Trọng nói "những góp ý với đảng cổ súy cho việc thực hiện “tam quyền phân lập”, tách biệt quyền lập pháp, hành pháp và tư pháp để “kiềm chế”, “đối trọng” giữa ba quyền này, “để xây dựng điều kiện áp dụng hệ thống chính trị đa nguyên, đa đảng... trung lập hóa, phi chính trị hóa lực lượng quân đội và cảnh sát (?!)" "... là những luận điệu của các thế lực thù địch, phản động ra sức tuyên truyền, kích động nhằm xóa bỏ vai trò lãnh đạo của Đảng và chế độ xã hội chủ nghĩa ở nước ta". Ở nước Mỹ thì người chỉ trích được cám ơn, ghi công, còn ở Việt Nam thì bị coi là phản động, bị bỏ tù.

Nền Văn minh ở Việt Nam không giống với nền văn minh chung của loài người tiến bộ. Cái thể chế đảng đứng trên mọi thứ chỉ có ở Việt Nam và một vài xó xỉnh, góc tối trên mặt Địa Cầu.

Ông Trọng nói "Cần khẳng định “tam quyền phân lập” có thể phù hợp ở các mức độ khác nhau với một số nước trên thế giới, nhưng không phù hợp với thể chế chính trị nước ta, bởi lẽ việc thực hiện quyền lực nhà nước theo phương thức nào là phụ thuộc vào thể chế chính trị của nước đó". Và “nước ta” là một trong số 4 quốc gia, trên tổng số 185 quốc gia toàn cầu, có một thứ thể chế riêng.

Theo đó, ở nước ta, mọi thứ quyền phải nằm trong tay đảng, không có một thứ quyền nào lọt ra ngoài. Cả ba quyền, lập pháp, hành pháp và tư pháp có thể "phân công nhưng thống nhất về chính trị", nghĩa là do đảng phân công, đảng chỉ đạo, đảng điều phối, đảng ra lệnh. Đảng cầm tay Chính phủ soạn thảo luật. Đảng giao cho các đại biểu Quốc hội bỏ phiếu phê chuẩn. Đảng épToà án xét xử các vụ nghiêm trọng theo nghị quyết Bộ chính trị.

Ở các nước dân chủ, Nguyên thủ quốc gia do dân bầu, Thủ tướng do quốc hội bầu Thẩm phán tối cao có quyền xét xử cả tổng thống lẫn thủ

tướng. Ở Việt Nam, người có quyền lực trên cả hiến pháp là Tổng bí thư đảng chỉ do hơn bốn triệu đảng viên bầu ra, chiếm chưa đầy 5% dân số, trong khi dân tộc bao gồm trên 90 chục triệu người dân thuộc đủ mọi tầng lớp, hơn 15 triệu phật tử, gần 7, 7 triệu tín hữu công giáo, hàng triệu người có đức tin và giáo phái khác cộng sản.

19 uỷ viên của bộ chính trị, đứng đầu là tổng bí thư, chỉ đại diện cho 4, 5 triệu môn đồ đạo phái Các-Mác, nhưng cưỡng chiếm quyền quyết định sinh mệnh của hơn chín chục triệu người, dẫn cả một dân tộc vào con đường không biết về đâu, phá huỷ tương lai cuả con cháu nhiều thế hệ, kéo lịch sử dân tộc lùi lại hàng trăm năm.

Ông Obama nói với sinh viên Việt Nam:

"Chúng tôi vẫn có vấn đề và vẫn bị chỉ trích; tôi cam đoan với các bạn, tôi nghe những lời chỉ trích đó hàng ngày.

Nhưng chính sức ép đó, những tranh luận mở đó, việc đối mặt với những khiếm khuyết của chính mình, và việc cho phép mọi người đều được có tiếng nói, đã giúp chúng tôi lớn mạnh hơn, thịnh vượng hơn, và công bình hơn."

Ở Việt Nam, những người trong nội bộ đảng nói như tổng thống Mỹ, dùng đúng những từ ngữ đó để tham gia đóng góp với Quốc Hội, sửa chữa những sau lầm trong chính sách của đảng và chính phủ, thì ông Trọng dịch ra là ngôn ngữ của những kẻ thóai hoá, biến chất, những kẻ tự diễn biến, tự chuyển hoá, phải bị lọai ra khỏi các cơ quan quyền lực, không được có chức quyền. Còn nếu là dân mà cũng nói những từ ngữ như vậy, thì ông Trọng gọi là những tên âm mưu lật đổ, những tay sai khủng bố, phải bị tống giam và đàn áp bằng vũ lực.

Những chuyện người thế giới nói một đằng, về đến Việt Nam, đảng và chính phủ giải ra nghĩa ra một nẻo. Việc tử tế thành ra chuyện xấu. Chuyện xây dựng thành ra phá hoại. Chuyện trắng ra đen. Chuyện biểu tình yêu nước thành ra phản động. Chuyện cứu dân chống lụt là làm

xấu mặt chính quyền, bêu riếu đảng. Chuyện đuổi Tầu, chống bành trướng Trung quốc xâm lược hoá thành phản quốc.

Người ta có quyền nghi ngờ khả năng hiểu ngôn ngữ Trái đất của ông Tổng bí thư đảng cộng sản Việt Nam. Có phải ông OBAMA đã dùng một thứ tiếng ngoài hành tinh, hay chính ông Nguyễn Phú Trọng, ông Trương Minh Tuấn và những con người giáo điều mông muội khác trong chế độ độc đảng đang cai trị nền chính trị Việt Nam có nguồn gốc từ Hành tinh khác, không cùng loại với nền văn minh của con người trên mặt Địa cầu?!

Có lẽ vì thế mà đảng đang dắt dân tộc đi tìm cái chủ nghĩa xã hội, một cái gì đó suốt ba mươi năm nay mà, không thấy nó ở đâu, không biết nó như thế nào, giống như người ta săn tìm những OVNI, những vật bay không rõ nguồn gốc?!

13/01/2017

Thử đoán xem ông Trọng và ông Tập nói gì với nhau.

Đương nhiên, với hai nhà lãnh đạo cuả hai cái chế độ mà hàm lượng sự thật có thể đọc được qua bề nổi của chính sách và các phát ngôn công khai là thấp nhất trong các nguyên thủ quốc gia, thì chuyện đoán xem họ có thể nói thầm, nói vụng với nhau những gì là chuyện hoàn toàn bất khả thi.

Chuyến thăm Trung Quốc bất ngờ của ông Trọng đúng ngày đầu năm Đinh Dậu là chuyện chính nó chứa đựng sự khó đoán.

Nhưng nếu với một mức độ khó đoán nhất của Tổng thống Mỹ vừa đắc cử, mà vẫn có không ít nhà phân tích uy tín tốn không ít bút mực và thời gian để mò mẫm, phán đoán, thì chắc rằng, dẫu những phỏng đoán

đó ít và khó xác định nhất, nó có thể vẫn có tác dụng, và đem lại ít nhiều ích lợi.

Không rõ ông Tập nảy ra ý định mời ông Trọng sang thăm Trung Quốc từ bao giờ, nhưng chỉ xét bối cảnh gấp gáp ngay trước ngày Tết cổ truyền, thường là dịp chỉ dành cho những chuyện chúc tụng hiếu hỉ, những cuộc hộ ngộ thân nhân, không ai bàn chuyện chính trị vào những ngày này, thì có thể suy đóan rằng, chuyện không phải là chuyện thường tình.

Và vì vậy mà những chuyện công khai trên mặt báo, chẳng hạn như việc bày ra chuyện bắn 21 phát đại bác, rồi lại long trọng ra tuyên bố chung, thực ra chỉ là việc vớ vẩn, diễn tuồng.

Bởi vì chuyến đi thăm không vào một cái dịp có ý nghĩa chính trị hay ngoại giao nào, không phải năm chẵn Năm hay chẵn Chục, cũng chẳng có lý do cụ thể gì, không theo một chương trình có sắp đặt trước nào. Vả lại, giữa hai nước không có diễn biến gì đặc biệt kể từ khi ông Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc thăm chính thức hồi tháng 9/2016, tức là chỉ mới có bốn tháng, chẳng có sự kiện gì để cả hai nhà nước phải thăm nhau tới cấp Nguyên thủ.

Ban đối ngoại Trung Ương ngày 9-1 ra thông báo, thì ngày 11/01/2017, ông Trọng đã lên đường đi thăm Trung Quốc 3 ngày. Chuyện lạ hiếm có. Một chuyến thăm của một tổng bí thư nguyên thủ, chỉ cho công luận biết trước có 2 ngày. Chắc chắn chuyện làm gì, đọc gì, ký gì sẽ không kịp có nghị quyết của bộ chính trị như tập quán.

Không có lý do gì cụ thể nhưng lại có nghi lễ 21 phát đại bác.

Đọc bản Tuyên bố chung lần này, nếu đem nó so sánh với tuyên bố chung trong chuyến thăm của ông Thủ tướng Phúc hồi tháng chín/2016, và với bản tuyên bố chung của chính ông Trọng thăm Trung Quốc tháng 4 năm 2015, thì thấy rõ, rằng, người ta đã chép lại chính những văn bản này, và chỉ sửa có một vài điều. Những Hiệp định hay những Ghi nhớ chỉ là sự tiếp tục hay kết quả của các bản ghi nhớ hay những dự thảo có

từ những tuyên bố chung lần trước, có lẽ đã bị bỏ bê do sự hờn dỗi của Trung cộng sau những vụ ầm ĩ về sự xích lại gần Mỹ của đảng cộng sản Việt Nam năm 2016 vưà qua. Có vẻ như Trung Cộng làm lành, lại có vẻ như ông Trọng đi tìm sự che chở.

Những điều mà bản tuyên bố chung lần này, dù không mới, nhưng được nhắc lại và được nhấn mạnh hơn so hai bản nêu trên kia, đó là:

- Nhắc lại quan hệ hai nước là tài sản vô gía do Hồ Chủ Tịch và Cố chủ Tịch Mao vun đắp.

- Nhắc lại quy tắc 16 chữ vàng và quan hệ Bốn tốt.

- Tiếp tục làm tốt Hội thảo lý luận hàng năm.

- Xúc tiến chương trình đào tạo cán bộ lý luận và quản lý cao cấp.

Sở dĩ có hai điểm cần phải"nhắc lại"trong Tuyên bố, có lẽ vì sau chuyến thăm của ngài Tổng Trọng sang Mỹ, sau vụ cá chết trên biển miền Trung do Formosa, nhưng có gốc tích từ âm mưu phá quan hệ Việt Mỹ của Trung Quốc, sau chuyến thăm của tổng thống Mỹ sang Việt Nam, và sau tuyên bố Mỹ dỡ bỏ cấm vận vũ khí sát thương, có vẻ như, đảng cộng sản Việt Nam đã công khai nhạt tình anh em với Trung cộng.

Hội thảo lý luận tổ chức luân phiên hàng năm giữa hai đảng là công cụ níu kéo, trói chặt đảng cộng sản Việt Nam vào với đảng đàn anh Trung Quốc bằng sợi dây chủ nghĩa Mác. Hội thảo này, kết thúc tại Thượng Hải tháng 5/2015, nhưng gần như bị bỏ lơ suốt cả năm 2016. Cho đến tận 23/12/2016, không biết do sức ép từ đâu và từ ai, mới tổ chức lại tại Hà Nội, nhưng lại không do ông Đinh Thế Huynh, đương kim Chủ tịch Hội đồng lý luận Trung Ương, hay ông Võ văn Thưởng, trưởng ban Tuyên giáo dẫn đầu như thông lệ, mà lại do ông Phạm Minh Chính, trưởng ban Tổ chức TW làm trưởng đoàn.

Điều này lại được nhấn mạnh trở lại trong bản Tuyên bố chung Trọng - Tập là một sự tự gán ghép của ông Trọng vào Trung Quốc, hay là áp

lực trói buộc như một điều kiện mà ông Tập đưa ra, trước khi bố thí gì đó cho ông Trọng hay cho chế độ của ông Trọng?!

Cùng với sự trói buộc này là Chương trình đào tạo cán bộ lý luận và quản trị cao cấp. Đây là điều kiện thứ hai, và là điều kiện sinh tồn của đảng cộng sản Việt nam. Vì không khó khăn để hiểu rằng, đào tạo là là khuôn đúc. Những người sẽ nắm những chức vụ quan trọng trong guồng máy lãnh đạo của Việt nam sẽ là những người theo khuôn Trung Quốc, có kiến thức của Trung Quốc, mang tư tưởng theo hệ thống tư tưởng Trung Quốc, sẽ phải chịu những ràng buộc thông qua hệ thống liên lạc được thiết lập kín, trói buộc họ với đảng cộng sản Trung Quốc. Những cán bộ cốt cán này sẽ bị mua chuộc, bị cài bãy, phải trải qua các thử thách để tạo dựng hồ sơ cá nhân. Họ bị ép buộc trung thành với Trung Quốc. Chưa kể họ sẽ được huấn luyện để trở thành gián điệp cho Trung Quốc, hay một lực lượng chuẩn bị cho bất cứ một cuộc khủng hoảng chế độ nào.v.v..tóm lại trong tương lai, bộ máy Việt Nam sẽ do Trung Quốc kiểm soát.

Ông Trọng từng có kinh nghiệm này, từng dùng thủ đoạn này và có lẽ ông đã từng tìm cách từ chối nó.

Vậy tại sao có chuyến đi vội vàng và bí ẩn này. Nếu đọc kỹ cả những hiệp định hợp tác giao thông, cả kinh tế, cả quốc phòng, an ninh, cả văn hóa, giáo dục, thì có cảm giác như Việt Nam đã là một bộ phận, một địa phương thuộc Trung quốc. Và một câu hỏi đặt ra là, nếu ông Trọng và đảng cộng sản Việt Nam không chính thức bán nước, thì vì lý do gì ông Trọng chấp nhận những trói buộc trên?

Chuyện này chỉ có thể giải thích bằng sự ra đời chính thức cuả Luật Nhân quyền Magnitski do chính tổng thống OBAMA vừa ký phê chuẩn ngày 2/12/2016, và do chính tay Thượng nghị sĩ Jhon McCain trình lên Quốc hội. Nếu kết hợp với chuyến thăm cuối cùng trước khi rời chức

vụ tại Nhà Trắng của Bộ trưởng ngoại giao Jhon Kerry, thì có thể giải thích thông điệp này như sau:

Cùng một lúc, cả OBAMA, cả Kerry, cả McCain, bộ Ba đã mất cả bốn năm để làm chuyển hoá chế độ cộng sản Việt nam theo hướng dân chủ hoá trong trật tự, hoà bình, như cố gắng cuối cùng, đã bị ông Trọng và đảng cộng sản Việt Nam lợi dụng và phản bội. Họ đã trở thành một lá bài trong trò chơi thể chế chính trị của ông Trọng và của đảng cộng sản Việt Nam. Công sức và những cố gắng của họ đã đổ xuống biển và biến họ thành những thằng ngốc tốt bụng. Jhon Kerry đến lần cuối để nói lời vĩnh biệt chế độ đảng trị và để lại thông điệp rằng, những người Việt, nên tiên trách kỷ, hậu trách nhân. "Những thằng ngu thường tưởng rằng mình khôn hơn người khác".

Khi Magnitski chính thức có hiệu lực và phát huy tác dụng, thì ngay Nguyễn Phú Trọng có thể cũng bị quy kết vi phạm nhân quyền. Trong bộ máy chính quyền của Việt nam, sẽ không ít hơn một phần ba số lãnh đạo chóp bu hoặc dính tội vi phạm luật nhân quyền, hoặc phạm tội tham nhũng, hoặc phạm tội cả hai. Và nghiêm trọng hơn, cái thể chế chính trị độc đảng phản dân chủ có bản chất vi phạm nhân quyền và nuôi dưỡng tham nhũng của Việt Nam sẽ không được công nhận là một thể chế chính danh theo pháp luật truyền thống quốc tế, có thể không được hưởng các quy chế đang áp dụng cho các chế độ thông thường.

Nếu chính phủ Việt Nam và Trung Quốc tới đây bị quy liệt vào danh sách quốc gia phân biệt và đàn áp nhân quyền, phân biệt và đàn áp tôn giáo và dung dưỡng tham nhũng hệ thống, cả hai sẽ không được hưởng các quyền tự do thương mại và các quyền tự do kinh tế khác. Tất cả các hiệp định đã ký kết có thể sẽ bị xét lại và sẽ bị siết chặt lại. Không phải vô tình khi TRUMP nói rằng ngay cả tư cách thành viên WTO của Trung Quốc cũng cần phải xem lại.

Hệ thống chính trị tương đồng duy nhất với chế độ độc đảng cầm quyền của Việt Nam, trên mặt Địa cầu chỉ còn lại nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa. Nhà nước duy nhất trên trái đất thừa nhận tính chính danh

của Tổng bí thư như Nguyên thủ quốc gia chỉ còn lại duy nhất là Nhà nước Trung Quốc. Chỉ còn duy nhất Tập Cận Bình có thể bắn đại bác để đón tiếp ông Trọng. Bắc Triều tiên là một ngoại lệ bệnh tật. CuBa là người bạn cuối cùng đã ra đi nốt. Chỉ còn Trung Quốc, dẫu Đất nước Việt có thể mất, sông núi, biển trời Việt có thể mất, nhưng chế độ thì không và cái chức Tổng bí thư của ông sẽ còn cớ lý để sống sót.

Trung Quốc sẽ giúp ông ngồi vững trên ghế, để ông cùng họ chống lại Mỹ. Trên trái đất, người Tàu chỉ còn Việt Nam cộng sản cuả ông Trọng được gọi là đồng chí. Người Tàu không có bạn, chưa bao giờ có bạn, sẽ không bao giờ có bạn. Những kẻ đi với họ chỉ là những con mồi họ sẽ ăn thịt vào lúc khẩn cấp, là những thằng ngốc mà họ vưà đá vào đít vưà nhét kẹo vào mồm. Người Tàu chỉ nuôi ông để thí mạng ông khi cần bảo toàn cho sinh mệnh của họ.

Hai con người này gặp nhau vội vã sẽ có thể nói những gì? Không, chẳng có gì cả, chỉ là hai thằng người ôm lấy nhau để cùng cảm thấy bớt cô đơn, để cố che đậy sự lo sợ. Chúng sẽ bỏ Biển Đông lại, vì "nếu chỉ vì Biển Đông mà bị tách ra cho Mỹ diệt từng thằng thì cả hai cùng chết. Tàu phải sống, vì nếu Tàu chết, thì Việt cộng sản không thể sống. Biển Đông là tiểu tiết, phải lấy Đại cục làm trọng".

Đấy là điều duy nhất họ nói với nhau, và chỉ giữa họ với nhau. Họ nói thầm và nói vụng với nhau. Người ngoài chỉ nghe thấy 21 phát đại bác.

17/01/2017

Ông Trọng không chịu rút giữa kỳ

Sau vụ đánh chém nhau gạt bỏ thành công Nguyễn Tấn Dũng ra khỏi vũ đài tháng 4 năm 2016, tưởng bão táp đã qua, có thể hài lòng tận hưởng yên bình, nhưng xuất hiện những dấu hiệu khiến những người quan tâm tới sân khấu tuồng chính trị của Việt Nam có cảm giác như nội bộ Bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam, lại một lần nữa đang chuẩn bị lao vào cuộc chiến.

Hôm 13/11/2016, một cách an nhàn thảnh thơi, ông Trọng đi thăm thôn Phật Tích, Bắc Ninh, dự ngày hội đại đoàn kết toàn dân tộc, ông đã cao hứng: " Có lẽ nhìn lại chưa bao giờ quê hương ta đẹp như thế này. Mặc dù bây giờ ra đường lắm chuyện khó chịu, nghe báo chí nói rất nhiều chuyện tiêu cực hàng ngày, rất là bực mình. Tệ nạn tham nhũng, cán bộ hư hỏng có cả nhưng nhìn tổng quát lại đất nước ta có bao giờ được thế này không?´"

Có lẽ ông chưa kịp tận hưởng những giây phút đê mê tự thoả mãn, như một sự tự tưởng thưởng cho mình sau những kỳ tích làm thiên hạ phải ngả mũ bái phục mưu lược của ông.

Phía sau ông, ngay bên cạnh ông, xung quanh ông có biết bao nanh vuốt, như những con sói đói, hau háu chờ cái thân già của ông rũ xuống, để xả thịt ông, để lao vào cắn xé lẫn nhau, giành cái ghế Tổng bí thư của ông. Cái khôn ngoan đưa ra chiêu "nửa nhiệm ky" để giữ ghế, gạt tất cả mọi đối thủ tiềm năng, trong đó có kẻ bất đội chung trời với ông là Nguyễn Tấn Dũng, bây giờ quay lại phản ông, làm hại ông.

Bởi vì nửa nhiệm kỳ sắp hết. Những con sói đói quyền lực đã chờ từ lâu cái giờ phút kết thúc nửa nhiệm kỳ này. Chỉ một biểu hiện dù nhỏ ý định tiếp tục cố vị của ông có thể làm ông tan xương, biến ông thành cái xác không hồn, chưa biết chừng lại tai biến đột quy, hay lại nhiễm bệnh bạch cầu, và thậm chí có thể có cả đạn K59 như vụ Yên Bái.

Và trong những con sói đói đó, người đầu tiên phải kể tới là ông Đinh Thế Huynh, thường trực Ban Bí thư, nhân vật mà chính ông hậu thuẫn, nhưng là để kiềm chế Trần Đại Quang, bây giờ trowr thành đối thủ nguy hiểm nhất, đe dọa cái ghế Tổng của ông.

Ông Đinh Thế Huynh, ngày 23 tháng 10/2016 đã sang Mỹ và ở lỳ bên Mỹ những 8 ngaỳ, và chỉ trình Trung Quốc 3 ngày lấy lệ. Ông Huynh cũng là một người được cho là khôn ngoan không kém ông, lại là "hậu sinh" có khi "khả uý" nữa. Ông này nổi tiếng là ít nói, và ít biểu lộ ra bên ngoài suy tính của mình. Loại người này, chưa biết chừng, nguy hiểm hơn ông tưởng nhiều.

Ông ta đi Mỹ giữa lúc chiến dịch bầu cử tổng thống Mỹ đang vào lúc sôi động, thắng bại thuộc ai, còn chưa chắc, nhưng sự phản bội Mỹ của người Philippines thì đã rõ và thay thế Philippines để trở thành đồng minh của Mỹ tại biển Đông là cơ hội vàng để Việt Nam thóat Trung, mà chỉ có cái đầu mông muội u tối của ông Trọng mới không thấy.

Giưã lúc ông Trần Đại Quang đang là người chiếm thế thượng phong, ông Nguyễn Xuân Phúc còn lúng túng với những bê bối mà sự ra đi của ông Dũng để lại cho Chính phủ, ông Huynh chọn đi Mỹ, một là lấp lửng công khai vị trí thế tử, hai là lấp lửng lập trường thân Mỹ, thứ lập trường đang ăn khách tại chính trường Việt Nam.

Nhưng ít người biết, và ít người dám suy đoán rằng, chuyến đi có vẻ bí hiểm này còn có một mục tiêu khác. Đó là chuyện ông Đinh gặp riêng ông Jhon McCain và Jhon Kerry phía sau những cuộc gặp, thăm và đón tiếp, vì thiếu nội dung, diễn ra ồn ào nhưng nhạt nhẽo.

Người ta cũng không thể quên rằng chuyến đi thăm 8 ngày, độ dài chưa từng bao giờ có của một uỷ viên thứ hai Bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam, sau khi về từ chuyến thăm Trung Quốc một ngày, mà báo chí và truyền thông chính thống chỉ nhắc tới khi ông Huynh đã đến Mỹ và bắt đầu đàm đạo với ông Jhon Kerry ngày 25/10/2016.

Chỉ có một thông cáo báo chí duy nhất của bộ Ngoại giao Mỹ, sau khoảng nửa ngày họp, rồi không ai biết được gì về những hoạt động 6 ngày sau đó.

Sau chuyến đi này của ông Huynh, người ta không thấy những phát biểu gì về Việt Nam của Tổng thống Obama. Ông tổng thống không hề nhắc gì thêm về Việt Nam, mặc dù chuyến đi thăm Việt Nam của ông đã được chuẩn bị rất công phu và những gì ông làm cho Việt Nam là rất ấn tượng và phải là một kỷ niệm đẹp của ông, không thể nguội lạnh nhanh thế. Chắc chắc, nội dung hoạt động của ông Đinh trong chuyến thăm có nội dung khác, thậm chí có thiên hướng khác.

Cuối cùng thì ngày 8/12/2016, Quốc hội Mỹ đã chính thức thông qua một dự luật nhân quyền - Luật Nhân quyền Magnitsky Toàn cầu (Global Magnitsky Human Rights Accountability Act) - nhắm vào những cá nhân vi phạm nhân quyền và những giới chức tham nhũng trên toàn cầu. Dự luật này - do hai Thượng nghị sĩ John McCain và Ben Cardin giới thiệu tại Thượng viện. Và tiếp đó, ngày 23/12/2016 chính tay tổng thống Obama ký phê chuẩn thành luật dự luật S. 2943. Còn ông Jhon Kerry thì đã dành chuyến đi cuối cùng để đến Việt Nam nói lời vĩnh biệt, như để nói rằng, các anh sẽ bị trừng phạt, sự ngu muội bắt buộc phải trả giá.

Ông Huynh đã nói gì với Jhon Kerry và Jhon McCain? Tại sao có thái độ này của những người bạn Mỹ? Tại sao dự luật nhân quyền này được trình ra Quốc hội Mỹ từ giữa năm 2012, bây giờ lại cùng một lúc được Quốc hội thông qua và tổng thống phê chuẩn thành luật? Người ta đồn với nhau rằng, cái mà ông Huynh tiết lộ với hai người Mỹ yêu Việt Nam nhất trong những người Mỹ này, là sự thật về thủ đoạn, và sự xảo trá của ông Trọng. Ông Trọng, trong thâm tâm, không bao giờ chấp nhận đi với Mỹ vì đi với Mỹ là đi đến Dân chủ, là đa đảng chính trị, là không có chủ nghĩa Mác và quốc tế vô sản. Và ông Trọng đã móc nối với Trung Cộng để chơi con bài Mỹ. Thể chế chính trị độc đảng cầm quyền, trong đó tổng Bí thư đảng đồng thời là người đứng trên cả hiến pháp, đứng trên tổng thống, trên thế giới hiện đại, không tìm đâu ra thể

chế tương quan, ngoài Trung Quốc, Triều Tiên và CuBa. Thế mà ông từng lừa được Obama đón ông như nguyên thủ quốc gia, đồng sàng với tổng thống quốc gia vĩ đại nhất Hoàn cầu.

Cho nên luật nhân quyền Toàn cầu S.2943, mặc dù mượn cớ trừng phạt Nga, nhưng mục tiêu nhắm tới không chỉ có Nga, mà những kẻ chết theo trước hết là Trung Cộng rồi đến Việt Cộng. Đây là cách đáp lại trò chơi nhân quyền mà ông Trọng lợi dụng.

Từ sau khi có Thông báo 13 -BT/TW của Ban bí thư về việc xác định tuổi của đảng viên theo hồ sơ gốc, thì Ông Trần Đại Quang chính thức bị loại khỏi danh sách người kế cận.

Ông Nguyễn Xuân Phúc, với nỗi lo về một nguy cơ phi mã tiếp tục suy giảm tăng trưởng GDP, có khả năng làm mất khả năng trả nợ và khả năng thanh toán của Nhà nước, dẫn đến sự sụp đổ nền tài chính quốc gia, cùng với hàng trăm vụ bê bối có nguồn gốc tham chũng cao cấp do triều đại thôi nát từ trên xuống của Chính phủ ông Nguyễn Tấn Dũng để lại, Ông Nguyễn Xuân Phúc đang có vẻ như chỉ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ Thủ tướng, chưa bộc lộ tham vọng.

Bà Ngân gần đây cũng bắt đầu thể hiện mình, để chứng minh rằng bà không chỉ là con rối trong tay ông Trọng, nhưng để làm cái gì khác nữa, thì bà thực có lẽ chưa nghĩ tới. Có thể sau này, chưa biết, nhưng lúc này thì không.

Bây giờ, chỉ còn lại ông Đinh Thế Huynh, thế tử do chính ông Trọng vun vén, nhưng lại đang trở thành người đào đất dưới chân ông.

Ông Đinh Thế Huynh được chọn để kế nghiệp chân tổng bí thư và cos khả năng được đảng cộng sản Trung quốc chấp nhận, vì ông này xuất thân từ ngạch lý luận, là uỷ viên bộ chính trị có thâm niên giữ chức chủ

tịch hội đồng lý luận TW lâu nhất và có số lần hội thảo lý luận Trung Việt nhiều nhất.

Nếu cần tìm một người bị nhiễm máu Tàu nhiều nhất, người đó không thể là ai khác ngoài Đinh Thế Huynh. Nhưng nếu tìm một người có khả năng hiểu bản chất Đại hán của Tập đoàn lãnh đạo chóp bu của đảng cộng sản Tàu, thì cũng khồng ai hơn Đinh Thế Huynh.

Nếu biết đến một sự thật như kết quả thăm dò của Trung tâm Nghiên cứu Pew, 78% người Việt yêu thích Mỹ và với Tàu chỉ có 16 %. Chỉ cần chứng kiến tình cảm cuồng nhiệt của người Việt giành cho Tổng thống Obama, và thái độ ghê tởm của người Việt đối với Tập Cận Bình trong chuyến vác mặt đến Quốc hội Việt Nam, 6/11/2015, thì chọn lựa thân Tàu là lựa chọn điên rồ, nếu tránh dùng từ ngu xuẩn.

Nhưng xem chuyến đi Trung quốc mấy ngày vưà rồi, đọc những gì ký kết với lãnh đạo cộng sản Trung Quốc thì thấy rõ, ông Trọng đã phản bội Mỹ, đồng nghĩa với phản bội dân chủ, phản bội ý nguyện của dân tộc, ông đã gán Quốc gia thành vật cầm cố để được Tàu đảm bảo cho chế độ độc đảng cầm quyền của ông và cho vị trí tổng bí thư của ông. Trong chuyến đi vội vã này, rất có thể ông đã tuyên án tử hình đối với ông Huynh.

Ông chưa muốn rời chức Tổng bí thư, Và ông nói với người Tàu rằng, nếu ông rời chức, chế độ cộng sản tại Việt Nam sẽ không còn. Và ông Tập đồng ý bảo kê cho ông. Mật vụ của Tàu nằm đầy rẫy tại Việt Nam, ngay trong TW đảng. Mạng sống của tất cả các quan chức Việt đều nằm trong tay Trung Nam Hải. Ai cũng biết điều đó, ông Huynh thưà biết và CIA cũng thưà biết.

Ông Trọng đang là vật cản duy nhất trên con đường đến dân chủ và tiến bộ của dân tộc Việt Nam. Ông này phải "bị cho đi" thì mới hy vọng có

thay đổi. Nhưng ông Trọng đang là người duy nhất đang kiểm soát cuộc chơi. Nếu cả ông Huynh và ông Quang đều bằng cách nào đó không tham chiến, thì dẫu có muốn rút, ông Trọng cũng không thể rút, thậm chí sẽ chẳng ai để cho ông rút.

Ông Huynh có thể làm gì, và làm được gì. Không ai biết và không ai có thể đóan được. Nhưng chắc chắn không có chuyện ông Trọng sẽ rút giữa nhiệm kỳ.

19/01/2017

Đảng làm luật xử quá khứ.

Theo Cổng thông tin điện tử Chính phủ, Luật kỷ luật quá khứ đã chính thức được ban hành và chính thức có hiệu lực, ngày 21/01/2017.

Cụ thể, ông Vũ Huy Hoàng bị kỷ luật xóa tư cách nguyên Bộ trưởng Công Thương, do đã có những vi phạm về công tác cán bộ khi giữ chức vụ Bộ trưởng và Ban bí thư cũng đã thi hành kỷ luật cách chức Bí thư Ban cán sự đảng Bộ Công thương (nhiệm kỳ 2011-2016) đối với ông Hoàng. Cách chức một chức vụ của quá khứ. Một chuyện lạ xưa nay chưa từng có.

Ông Vũ Mão, nguyên uỷ viên trung ương đảng, nguyên Chủ nhiệm Ủy ban Đối ngoại của Quốc hội, nói "Theo tôi, việc kỷ luật hành chính rất khó thực hiện vì như đã nói, hệ thống pháp luật hiện hành, kể cả luật Tổ chức Quốc hội, Chính phủ và văn bản pháp luật liên quan đều không có quy định về vấn đề xử lý kỷ luật hành chính hay xử lý về chức vụ với người không còn đảm nhiệm chức vụ đó." "Không thể bãi miễn được vì giờ ông ấy có còn là đại biểu Quốc hội nữa đâu."

Nhưng đã có chỉ thị của Ban bí thư. Chỉ còn cách thực hiện.

Báo Vnexpress.net viết:

"Trước đó ngày 2/11, Ban bí thư họp dưới sự chủ trì của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng đã xem xét thi hành kỷ luật đối với Ban cán sự đảng Bộ Công Thương và ông Vũ Huy Hoàng".

Sau đó, đương nhiên là ý kiến của Ban bí thư sẽ chuyển sang Quốc hội.

"Ủy ban Thường vụ Quốc hội giao Thủ tướng ra quyết định xử lý kỷ luật đối với ông Vũ Huy Hoàng. Đồng thời, giao Chính phủ khẩn trương nghiên cứu, trình Quốc hội xem xét, quyết định việc ban hành mới hoặc sửa đổi, bổ sung quy định của Luật về cán bộ, công chức, viên chức.

Đây sẽ là cơ sở pháp lý đồng bộ để xử lý công bằng, nghiêm minh các hành vi vi phạm của cán bộ, công chức, viên chức, kể cả khi đã nghỉ hưu hoặc chuyển công tác ra khỏi bộ máy nhà nước".

Chu trình chuyển dịch từ chỉ thị Bạn bí thư thành luật kết thúc bằng việc: "Ngày 21/01/2017, thay mặt Ủy ban Thường vụ Quốc hội, Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân đã ký ban hành Nghị quyết số 344/NQ-UBTVQH14 về việc xử lý kỷ luật bằng hình thức xóa tư cách nguyên Bộ trưởng Bộ Công Thương nhiệm kỳ 2011- 2016 đối với ông Vũ Huy Hoàng do đã có những vi phạm về công tác cán bộ khi giữ chức vụ Bộ trưởng".

Như vậy, điều cần thấy là phải thừa nhận sức mạnh toàn năng của ông Tổng bí thư Trọng. Ông muốn cái gì, thì cái đó thành luật. Ông muốn trị ai, thì điều đó phải được thực hiện bằng mọi biện pháp. Người ta buộc phải liên tưởng tới chế độ Quân chủ tuyệt đối, nơi Hoàng đế là người làm ra luật. Từ một chế độ độc tài tập thể bộ chính trị 19 người, chế độ đang trở thành độc tài chuyên chế, mà kẻ độc tài đó là ông Tổng Trọng.

Ông Vũ Huy Hoàng trong lúc đương quyền Bộ trưởng, đã phạm hàng loạt các khuyết điểm trầm trọng, nhưng khi đó, hoặc là Ban tổ chức TW cuả ông Tô Huy Rưá, ban Kiểm tra TW do ông Ngô Văn Dụ làm trưởng, thậm chí Ban bí thư, thường trực là ông Lê Hồng Anh, tất cả những cơ quan này hoặc không biết gì, hoặc đã bị mua hết bằng tiền, hoặc ông Hoàng khi đó đang là cánh tay phải của ông Nguyễn Tấn Dũng, người đã làm ông Trọng phải nghẹn ngào nuốt hận ở hội nghị TW 6 khoá XI, đã vô hiệu hoá toàn bộ hệ thống.

Bây giờ bằng cái luật này, ông Trọng sẽ có thể kỷ luật cả những kẻ thù của ông trong quá khứ. Bắt đầu từ ông Vũ Huy Hoàng. Luật sẽ cách cái chức vụ mà ông này từng giữ trong quá khứ, cái chức vụ do ông Dũng đề xuất và Quốc hội phê chuẩn, vượt quyền cuả ông.

Theo luật này, những cơ quan quyền lực hôm nay sẽ kỷ luật, sẽ tước bỏ quyền chức mà các cơ quan quyền lực trong quá khứ bổ nhiệm. Những người vốn là cấp dưới, bây giờ đang nắm quyền, sẽ tuyên bố cách chức chính những kẻ từng là cấp trên của họ. Luật mới ra hôm nay, sẽ chui trở lại vào quá khứ để thực hiện, như người ngồi trên cỗ máy thời gian quay về quá khứ. Cấp dưới sẽ kỷ luật cấp trên của họ, con cháu sẽ cách chức cha mẹ chúng. Lại một thời cải cách ruộng đất tái sinh.

Nếu luật có thể áp dụng cho ông Hoàng, thì sẽ có thể được áp dụng cho tất cả những kẻ phạm luật trong quá khứ.

Và sẽ đến lượt cấp trên trực tiếp của Vũ Huy Hoàng là nguyên thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng. Chỉ cần đưa ra bằng chứng tham nhũng của ông Dũng. Mà bằng chứng này thì vô số, Ban kiểm tra TW có thừa. Ông Dũng sẽ bị kỷ luật và sẽ mất chức nguyên thủ tướng về hưu. Sẽ không ai được phép gọi ông này là cố hay cựu thủ tướng. Mối uất hận sẽ được trả.

Con trai ông Vũ Huy Hoàng, ông Vũ Quang Hải đã phải buông bỏ chức phó tổng giám đốc Tổng công ty Sabeco Sài Gòn, thì có thể suy diễn số phận của Nguyễn Thanh Phượng, con gái đầu tỷ phú của ông Dũng, đang là chủ tịch ngân hàng Bản Việt.

Sau những vụ này, ông Tổng bí thư sẽ leo lên cỗ máy thời gian để quay về quá khứ xa hơn.

Tới đây sẽ có chuyện ông Nông Đức Mạnh mất nguyên chức tổng bí thư đảng vì lát vàng gian thờ Hồ Chí Minh bằng vàng mua bằng tiền bán Tây Nguyên cho Trung Quốc. Ông Lê Duẩn mất chức nguyên tổng bí thư đảng vì phạm tội ép Quốc hội thông qua Hiến Pháp gọi Tàu là kẻ thù số một!!?

Nhưng nếu cỗ máy thời gian có thể giúp ông Trọng quay về quá khứ để trả những nỗi hận một thời của ông, thì nó lại không giúp được ông vượt ra khỏi biên giới lãnh địa, nơi ông thống xoái cai quản, để truy tìm Trịnh Thanh Xuân và những kẻ như Vũ Đình Duy, Lê Chung Dũng, là

những vị quan chức do chính hệ thống của các ông bổ nhiệm, trao quyền trao chức, để cho họ biến tài sản của công thành tài sản của riêng, rồi khi không còn kiếm chác được nữa thì ôm tiền biến ra nước ngoài.

Khó, vì chẳng có mấy quốc gia tử tế chịu ký kết Hiệp định Dẫn độ tội phạm với chính phủ cộng sản của các ông. Bởi vì khái niệm tội phạm của chế độ cộng sản không có cùng một nghĩa với định nghĩa tội phạm thông thường theo quy chuẩn luật pháp quốc tế. Bởi vì hệ tư duy cộng sản không cùng loại với hệ tư duy của loài người tiến bộ.

Và bởi vì, theo định nghĩa tội phạm thông dụng quốc tế, thì cả cái chế độ này của các ông, nghĩa là tất cả các ông, 19 vị uỷ viên bộ chính trị và 200 uỷ viên Trung ương, đều có thể bị quy kết là tội phạm, tội chống lại quyền phổ cập của con người, tội chống lại nền văn minh nhân loại.Tội tạo ra tội phạm, tạo ra tha hoá và tạo ra sa đoạ. Chính vì vậy, các ông làm gì có tư cách phán xử để quy kết tội phạm cho người khác. Chỉ có đồng nhất luật pháp, nghĩa là đồng nhất khái niệm tội phạm, thì mới có đồng nhất phạm nhân, và mới có Hiệp định đẫn độ.

Luật Magnitsky đang có thể đặt chính các ông vào danh sách tội phạm.

Các ông có thể bịa ra đủ các loại luật để trị nhau và đè nén dân nghèo, nhưng kết cục của cuộc cờ sắp đến còn chưa biết các ông có thoát khỏi vành móng ngựa hay không. Các ông mặc sức xử nhau, nhưng có thể dân chúng sẽ là người cuối cùng xử tội các ông.

23/01/2017

Có nên gộp hai Tết tây Ta vào làm một.

Nhân dịp Tết Đinh Dậu, câu chuyện gộp hay không gộp cả hai loại Tết Dương và Âm vào làm một, lại được xới trở lại, nhưng có lẽ, rồi cũng lại như mọi năm, sẽ chẳng có một quyết định nào được đưa ra.

Nhưng, cái gì buộc phải đến, nó tất đến. Việc nhanh hay chậm phản ánh trình độ nhận thức chung không phải chỉ của quần chúng mà trước hết là của nhà cầm quyền. Trong một chế độ mà bộ máy quyền lực tập trung trong tay đảng cộng sản, chính sách và luật pháp đều từ ý chí và bàn tay của đảng mà ra. Sở dĩ chuyện tranh luận nên hay không nên này kéo dài nhiều năm nay, là một khẳng định não trạng và trình độ tư duy của những cái đầu lãnh đạo của đảng. Những con người này, phần đông và phần chủ chốt có xuất phát sâu thẳm từ nền văn hoá làng quê. Xét một cách biện chứng theo lý thuyết của Mác, thì việc đòi hỏi những con người này một lọai tư duy cất cánh khác, có thể cũng là việc khó, giống như việc đòi ông Lê Duẩn phải hiểu về chủ nghĩa Tư bản hay đòi ông Nguyễn Phú Trọng giải thích về Kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa vậy.

Người ta đưa ra lý do văn hoá, nét đặc trưng hàng nghìn năm. Bỏ Tết cổ truyền là bỏ di sản văn hoá, là bỏ truyền thống và những giá trị ngàn năm v.v..Nhưng thực tế lịch sử đã chứng minh, các hủ tục, các thứ truyền thống hủ bại, cũng có tuổi hàng nghìn năm, nhưng sau khi bãi bỏ, hoặc thay bằng một hình thức khác, chỉ sau một thời gian, nếu cái thay đổi đó phù hợp với cuộc sống, tạo ra những tác động tích cực, không có ai tìm cách quay lại. Đảng cộng sản sẵn sàng tiêu huỷ những gì văn minh nhưng có hại cho chủ trương độc đảng cầm quyền của họ, và bỏ mặc, thậm chí còn nuôi dưỡng những hủ tục nếu những hủ tục đó

đồng loã với họ che đậy sự lưà bịp và che chắn bảo vệ chế độ. Hai mươi ngày nghỉ một năm vào những ngày khởi đầu của một chu trình sản xuất kinh doanh mới, gay gắt cạnh tranh, là một việc cần tránh, nhưng những ngày nghỉ này có thể lôi con người ra khỏi những quan tâm chính trị, bỏ qua những tội ác của chính quyền, mà những kẻ lãnh đạo chóp bu cần và muốn che đậy, giấu diếm.

Mọi thứ bắt đầu từ nền sản xuất nông nghiệp và canh tác lúa nước.

Tất cả những thói quen, những tập quán hình thành và tồn tại hàng ngàn năm trong xã hội Việt nam để được gọi là nét riêng văn hoá, thực ra không phải là cái gì đặc trưng, hay sản phẩm đặc biệt gắn với đặc tính riêng của con người Việt nam, mà chỉ là kết quả của sự gắn kết cuộc sống con người với điều kiện đời sống canh tác nông nghiệp. Nếu có thể nói qúa một chút thì bản chất các tập quán này phản ánh sự trói buộc của số phận hàng ngàn đời của con người Việt vào sinh mệnh của cây lúa, cũng là sự trói buộc của số phận con người vào tính bất thường của giông bão, nắng mưa, vào sự giận giữ quở phạt của Thượng đế. Sự may mắn, yên bình, thuận mưa vưà nắng phụ thuộc vào sự quy phục của con người trước một thế lực quyền năng vô hình.

"Trông trời trông đất trông mây

trông mưa, trông gió, trông ngày, trông đêm

trông cho chân cứng đá mềm,

trời êm bể lặng mới yên tấm lòng"

"Mười chín tháng chín không mưa,

thì con bán cả cày bưà đi buôn."

Tết Ta là ngày cuối của năm Âm lịch, tức là lịch tính theo vòng quay một năm của mặt trăng, goị là lịch của nông dân, lịch thời tiết gắn với chế độ canh tác nông nghiệp và chủ yếu là canh tác lúa nước. Thực tế, các quy luật về thời tíết, như mưa gió, lụt bão hay khô hạn gắn với chu kỷ quay vòng của mặt trời rõ rệt và tác động mạnh hơn nhiều. Chuyển động của mặt trăng chỉ ảnh hưởng tới mức lên xuống của thuỷ triều hàng tháng, ảnh hưởng không nhiều tới vòng sinh trưởng kéo dài thông thường từ 5 đến 6 tháng của cây luá và thường chỉ vào sâu hạ lưu của các con sông chừng 50-60 km. Những quy luật thời tiết có thể quy chuyển về dương lịch tương ứng và thực tế người nông dân đã quen với cách tính theo lịch dương từ hàng trăm năm, đặc biệt từ sau khi chiụ sự bảo hộ của thực dân Pháp, khi mọi hoạt động xã hội được chính quyền ấn định theo Dương lịch.

Đương nhiên, nếu vòng quay của mặt trăng kết thúc vào đúng dịp người nông dân đang phải bận bịu với công việc đồng áng, không thể rời ra được, thì ngày kết thúc vòng quay đó không thể trở thành ngày Tết. Ngaỳ Tết chính là ngày nông nhàn, chỉ một năm một lần. Vụ chiêm của đồng bằng bắc bộ từ xa xưa bắt đầu gieo mạ từ tháng 10, bắt đầu cấy từ cuối tháng 11 và cấy xong vào dịp cuối năm. Đó là thời kỳ kéo dài 25-30 ngày, buộc phải chờ cho cây lúa bén rễ, đẻ nhánh, để cào cỏ và bón thúc cho cây luá chuẩn bị làm đòng. Đây là thời gian ngoài đồng không có việc gì làm. "Tháng giêng là tháng ăn chơi ". Vụ lúa muà, là vụ lúa quan trọng nhất đối với nhà nông, mới gặt xong tháng 10. Thóc mới, gạo mới, sau một năm khó nhọc, vất vả, giữa một dịp nông nhàn kéo dài cả tháng, người đi cấy thuê xa có dịp về nhà, hàng xóm làng nước có dịp thăm hỏi lễ lạt, chúc tụng nhau. Hàng nghìn năm như vậy, thói quen và tập quán trở thành một phần của cuộc sống. Những sinh họat văn hoá, tinh thần phát sinh, phát triển từ những ngày nghỉ này dần biến thành tài sản cộng đồng và trở thành văn hoá dân tộc.

Sản phẩm văn hoá ra đời từ các phong tục tập quán. Các phong tục tập quán xuất hiện, hình thành và phát triển trên nền mối quan hệ sản xuất

quan trọng nhất với đời sống cộng đồng. Một cách biện chứng, có thể thấy, khi quan hệ sản xuất của nền sản xuất chi phối xã hội thay đổi, thói quen sinh hoạt xã hội có thể thay đổi, từ đó văn hoá xã hội thay đổi theo.

Bản chất Nông nghiệp đã thay đổi.

1- Theo báo cáo của bộ nông nghiệp và phát triển nông thôn, các giống lúa nhân tạo đã khắc phục nhiều chênh lệch phụ thuộc vào thời tiết và việc canh tác các giống lúa này không buộc phải nghi nghỉ vào cuối hay đầu năm.

Vụ Đông-Xuân:

- Sớm: Mạ 25-30/12, Cấy 5-10/2, Thu hoạh 20-25/5

- Chính vụ: Mạ 5-20/1, Cấy 20-25/2 Thu hoạch 1-15/6

-Muộn: Mạ 25/1-5/2 Cấy 25/2-05/3 Thu hoạch 25-30/6

Công việc gieo mạ cho vụ Đông-Xuân cả ba loại giống lúa kéo dài suốt từ 25/12 cho đến 5/2, vắt qua dịp Tết Ta thường rơi vào khoảng giữa tháng Một và giữa tháng Hai. Vì vậy với cơ cấu canh tác các giống lúa mới, những ngày cuối năm không còn là những ngày nông nhàn. Việc nghỉ làm nông vào những ngày này đã trở nên gượng ép. Tháng giêng đã không còn là "tháng ăn chơi" như cách đây vài chục năm.

2- Cùng với việc thâm canh nhờ áp dụng tiến bộ kỹ thuật, năng suất sản lượng không ngừng tăng, trong khi diện tích canh tác nhiều năm nay chậm lại và tỷ lệ giữa mở rộng diện canh tác với hiệu quả đầu tư tiến dần tới giới hạn, dẫn đến tất yếu dư thừa lao động nông nghiệp. Năng

suất bình quân đầu người trong khu vực nông nghiệp vẫn còn rất thấp, phản ánh tình trạng lao động nhàn rỗi, không tạo ra sản phẩm, kích thích luồng di chuyển lao động từ nông thôn ra thành thị. Hiện nay, năng suất lao động nông nghiệp chỉ bằng một phần năm so với khu vực công nghiệp, cũng có nghĩa một phần rằng, lao động của khu vực nông nghiệp đang vượt quá nhu cầu ít nhất hai lần. Một nửa số lao động thường xuyên tại khu vực nông nghiệp có thể và cần phải được di chuyển ra khu vực công nghiệp và dịch vụ xã hội.

3-Tỷ trọng đóng góp của sản xuất nông nghiệp trong tổng sản phẩm quốc gia giảm dần tất yếu, nhường chỗ cho sản xuất công nghiệp và dịch vụ. Ở Việt nam hiện nay (2016), khu vực nông, lâm nghiệp và thủy sản chiếm tỷ trọng 16, 32%, trong đó riêng nông nghiệp chỉ chiếm không đến 10%; khu vực công nghiệp và xây dựng chiếm 32, 72%; khu vực dịch vụ chiếm 40, 92%; thuế sản phẩm trừ trợ cấp sản phẩm chiếm 10, 04% (Cơ cấu tương ứng của năm 2015 là: 17, 00%; 33, 25%; 39, 73%; 10, 02%). Trong vòng 10 năm nữa, sản lượng do Dịch vụ đem lại có thể lên trên 60%, sản lượng công nghiệp chiếm giữ khoảng 32-35%, ngành nông nghiệp sẽ chỉ còn đóng góp 5-8%.

4- Dân số Việt Nam năm 2014 tại khu vực nông thôn 66, 9%= 60.693, 50 triệu người, thành thị 33.1 %; = 30.035.40 triệu người. Trong khoảng 10 năm nữa, với tốc độ đô thị hoá tăng dần từ 3, 4% năm 2012 tới 8.2% cuối năm 2024, dân số nông thôn sẽ chỉ còn khoảng 37.8 triệu, chiếm khoảng 38% dân số cả nước.

5- Trong khoảng 10 năm nữa, trong cơ cấu nền kinh tế quốc dân, công nghiệp và dịch vụ sẽ chiếm 92-95%, sản xuất nông nghiệp có thể chỉ còn từ 5-7%. Hiện nay, ở các nước phát triển, công nghiệp dịch vụ đem lại một đóng góp bình quân khoảng 70-80%(Mỹ 78%, Pháp 79 % PIB,

trong khi nông nghiệp chỉ chiếm 1.45% PIB (Mỹ 2014) Pháp 1.68 %(2014).

6- Như vậy, trong khoảng 10 năm nữa, 90-95% các hoạt động kinh tế sẽ nằm ngoài khu vực nông nghiệp và cùng với nó sinh hoạt xã hội với sự cuốn hút tập trung của trên 62% dân số sẽ diễn ra tại khu vực đô thị và công nghiệp. Cùng với nó, các tập quán, các thói quen khác với truyền thống sẽ được xác lập và khẳng định. Các sản phẩm văn hoá tinh thần khác về bản chất vơi các sản phẩm có từ hàng ngàn năm trước sẽ có ảnh hưởng bao trùm. Đó chính là nền văn hoá hiện đại, phát triển căn cứ chủ yếu trên các tác phong sinh hoạt công nghiệp, chắc chắn có sự tiếp tục, kế thưà nhưng sẽ khác về bản chất với nền văn minh lúa nước.

7- Những níu kéo quá khứ là thuộc tính con người có tính quy luật, nó là một sản phẩm tự nhiên của tâm lý và tình cảm con người trước moi sự thay đổi, nhưng chính bản tính này là nguyên nhân của những chướng ngại gây cản trở tiến trình của tiến bộ. Những quán tính của tác phong nông dân, những thói quen cũ hình thành từ môi trường lao động thiếu kỷ luật và áp lực năng suất là tất cả những nguyên nhân tạo ra sự thấp kém của năng lực cạnh tranh quốc tế của sản phẩm hàng hóa do lao động Việt nam sản xuất. Tết âm lịch là một sự níu kéo của những toa tàu ì ạch, già cỗi. Giống như những bước chân lỗi nhip trong hàng ngũ diễu hành của đội quân toàn cầu.

Nhập Gia tuỳ tục.

Những thay đổi hợp quy luật là những thay đổi có tính cách mạng, thúc đẩy sự thay đổi đúng hướng là tiết kiệm cho lịch sử.

Nếu không thể đảo ngược hay trì hoãn một chu trình, thì giải pháp đúng đắn nhất là tháo gỡ moị vướng mắc, tạo các điều kiện để nó xuất hiện sớm nhất có thể.

Xu thế hội nhập toàn diện và toàn bộ nền kinh tế Việt nam vào nền kinh tế thế giới là một đòi hỏi chính đáng, hợp nhu cầu khách quan nhưng cũng hợp với nguyện vọng và tình cảm của người dân Việt nam.

Hoà nhập vào môi trường chung, tham dự sân chơi chung, đương nhiên là Việt nam phải chấp nhận luật chơi chung, thừa nhận chuẩn mực những khái niệm và những quy ước phổ cập toàn cầu. Trong những cái phổ cập đó, có quy tắc quy ước moị sinh hoạt theo dương lịch. Và ngày kết thúc của một năm là ngày kết thúc một chu trình sản xuất kinh doanh, là ngày tịnh kho, ngày khoá sổ kế toán, là một ngày thống nhất để đồng nhất moị quy chiếu.

Việc tổ chức nghỉ lạm việc 20 ngày từ 20 tháng chạp cho đến 10 tháng giêng năm mới là một việc làm không hợp với tinh thần hiện đại của kinh tế thị trường. Việc nghỉ quá dài gây ra hai hệ luy quan trọng. Một là người lao động khi ra khỏi guồng máy sản xuất quá lâu, quán tính làm việc biến mất và quán tính nghỉ ngơi hình thành. Đây là điều tối ky trong quản lý sản xuất. Trước khi nghỉ, tâm lý chuẩn bị cho chuyến nghỉ dài đã thực chất làm cho kỷ luật sản xuất rệu rã, năng suất lạo động sụt giảm. Hai là, sau kỳ nghỉ, kỷ luật lao động và năng suất lao động rất khó khôi phục nhiều ngày sau đó. Có thể thiệt hại gây ra cho sản xuất ít nhất là hai tháng trên một năm. Chỉ riêng nguyên nhân này, năng suất giảm 17%, có nghĩa là giá sản phẩm tăng 17%, khả năng cạnh tranh giảm 17%. Để có thể cạnh tranh quốc tế, ít nhất cũng phải có được những điều kiện tự nhiên có của các nền kinh tế khác. Không cho phép tự huỷ hoại bằng chính những điều kiện tự mình chối bỏ. Nhập gia tuỳ

tục. Hội nhập và hoà nhập chính là làm những gì moị người làm, có những gì moị người có.

Không có gì thay đổi ngoài dịch chuyển ngày lễ.

Kể từ năm 1873 Nhật Bản theo lịch Gregorian và năm mới là ngày đầu tiên của tháng giêng dương lịch. Nhưng những gì người Nhật Bản làm trong dịp tết nguyên đán trước đó, họ vẫn giữ nguyên và vẫn làm. Chỉ có ngày lễ là dịch chuyển về ngày cuối của năm Dương lịch, trùng với năm dương lịch áp dụng toàn cầu.Và một đất nước nghèo tài nguyên khoáng sản đã trở thành một cường quốc, nhiều thập niên nền kinh tế thư hai thế giới, một xã hội dân chủ hiện đại, một đất nước có nền khoa học hàng đầu thế giới. Nhưng một Nhật bản không thể lẫn với những đặc trưng văn hoá riêng biệt và đặc sắc.

Dân tộc Nhật, nền văn minh Nhật có chiều dài và bề dày có thể còn hơn nền văn minh Việt Nam. Những truyền thống, những tập quán văn hoá chắc chắn có những phẩm chất bền vững có thể còn hơn Việt Nam, nhưng Hoàng đế Nhật, những tinh hoa trí tuệ của dân tộc Nhật Bản đã có quyết định như vậy từ cách đây hai trăm năm. Và người Nhật không bị Tây hoá, người Nhật không bị ngoại lai. Quốc tịch Nhật còn là niềm kiêu hãnh của nhiều công dân có nguồn gốc Tây Âu.

Có thể mất đi cái gì, nếu vào ngày nghỉ Tết Dương lịch, người Việt giữ nguyên những "thịt mỡ dưa hành câu đối đỏ, cây nêu, tràng pháo, bánh chưng xanh". Tất cả những gì đang có, đang làm cho ngày Tết Âm lịch, nếu chỉ di chuyển thời điểm, về trùng với ngày Tết dương lịch, gộp hai ngày tết vào làm một, thì có thể mất gì?

31/01/2017

Thủ tướng tiêu diệt Kinh tế Quốc Doanh.

Có nhiều biểu hiện có thể cho thấy Thủ tướng chính phủ Nguyễn Xuân Phúc đang tìm cách che chắn cho mình. Không biết có phải do sức ép của bộ chính trị trước những nguy cơ có thật về một sự sụp đổ của chính phủ, bắt đầu bằng sự sụp đổ nền tài chính, mà trước hết là khả năng thanh toán các khoản nợ quốc tế tính trên đồng đôla mà Chính phủ phải trả, chỉ vì lỡ ký bảo lãnh cho các tập đoàn kinh tế quốc doanh.

Có thể ông Phúc đã không chịu là người đổ vỏ.

Những quyết định quá nuông chiều các Tập đoàn Quốc doanh trong việc vay vốn nước ngoài của chính phủ do ông Dũng cầm đầu, bây giờ tới lúc vỡ lở.

Thời ông Dũng, nhân danh dự án các quả "đấm thép", ông Dũng đã phê chuẩn hàng loạt các quyết định bảo lãnh cho các tập đoàn quốc doanh vay vốn của các đối tác nước ngoài.Và các tập đoàn đã không dùng tiền vay để tạo ra «đấm thép» mà để đầu tư vào chứng khoán và bất động sản, kiếm chác và chia nhau những khoản lãi kếch xù những năm bong bóng phình ra hàng chục lần, trước khi chịu khủng hoảng tan vỡ bắt đầu năm 2012, để lại cho nền kinh tế quốc doanh sự trống rỗng và những khoản nợ không gì lấp đầy được. Không ai biết, trong những khoản vay mà chính phủ bảo lãnh, sẽ có bao nhiêu phần trăm "quay lại"chữ ký, khi các ông chủ các tập đoàn đấm thép đút túi hàng nghìn tỷ đồng, và để lại những khoản lỗ hàng trăm nghìn tỷ cho nền tài chính quốc gia. Chỉ một Vinashin cũng hô biến một lần hơn 80.000 tỷ. Và có tới hơn 13 tập đoàn, hành trăm tổng công ty, hàng nghìn công ty con như vậy.

Nhưng cái khó chịu nhất là những chữ ký ấy không phải là chữ ký có tên Nguyễn Xuân Phúc, mà là tên ông Nguyễn Tấn Dũng, kẻ đang ung dnng "làm người tử tê" một các yên bình.

Còn bây giờ, “nợ công nếu tính đủ thì đã vượt trần”, ngày 29/12/2016, ông Phúc phải kêu lên như vậy, đó là lọai "tội phạm núp bóng Doanh nghiệp". Ông Phúc đang kết tội ai?!

Các Doanh nghiệp quốc doanh chính là thủ phạm của những thất bại mà ông đang phải đối diện, hay những gì mà cái chính phủ trước đó ăn rồi để lại vỏ cho ông, ông sẽ không thể âm thầm làm ra "cao thượng" để "áo gấm đi đêm"; và nhất là bây giờ, ông Trọng có thể ngồi đấy mà đẩy moị con cờ vào tay ông.

Tăng trưởng giảm, và sẽ tiếp tục giảm. Ngân sách thất thu không đủ chi. Tiền cho các chi phí thường xuyên, trong đó chủ yếu là chi lương thưởng cho bộ máy đảng và bộ máy hành chính khổng lồ không ngừng tăng, tạo cho Chính phủ một sức ép không thể chịu đựng.

Ông phải vay để lấy tiền trả nợ, nhưng tiền vay mới, chưa kể không còn nguồn nào chịu cho Việt Nam vay, mà nếu có, những khoản vay này không còn ưu ái với lãi suất thấp như những năm trước. Vay những khoản vay có lãi suất cao để trả nợ cho những khoản vay ưu đãi trước đấy, mà cái "hời" đó thì cái chính phủ trước đã bóc sạch. Hết ân hạn. bắt đầu phải trả cả vốn lẫn lãi. Có phải ông đã thành một thứ trâu kéo cày như một nghiệp chướng định mệnh của ông Dũng không!? sung sướng gì cái chân Thủ tướng vào lúc này. Trên đe, dưới búa.

Ai sẽ phải chịu cái tội gây ra những món nợ đang sắp không còn khả năng trả được này. Ai, ông không biết, nhưng không phải ông.

"Tôi nghe chuyên gia báo cáo, cảnh báo, nếu không chấm dứt tình trạng này, sự sụp đổ của nền tài khóa quốc gia không thể tránh khỏi". Ông bắt đầu dạo nhạc như vậy trong hội nghị tổng kết ngành tài chính được tổ chức chiều ngày 6/1/2017.

Ngay từ 5/2016, Tiến sĩ Lê Đăng Doanh đã cho rằng nếu tính đủ các khoản nợ từ cấp xã đến nợ xây dựng cơ bản của các bộ ngành, địa phương, nợ của doanh nghiệp nhà nước thì nợ công của Việt Nam có thể đã lên đến 110-120% GDP, khoảng trên 4, 5 triệu tỷ đồng, tương đương khoảng 220 tỷ USD. Các khoản nợ này có lãi suất từ 3-8%, bình quân 5%, như vậy nếu tăng trưởng dưới 5%, thì quốc gia tất phá sản. Ông Phúc đang phải đi xiếc trên dây.

"Cháu nó lú, nhưng có chú nó khôn". Ông Phúc chịu tiếng văn hoá không hơn gì ông Dũng, nhưng hồi ông Dũng giải tán Hội Chuyên gia cố vấn, để tiện việc «Sập xí sập ngầu», thì ông Phúc không làm thế, ông xin ông Trọng đưa ông Vương Đình Huệ xuống làm phó kinh tế cho ông, cũng gọi là ông biết người. Ông thưà biết không thể tìm chỗ dựa ở mấy thằng tập đoàn quốc doanh, át chủ bài của Thị trường định hướng XHCN, chỉ giỏi biến tài sản công thành tiền bỏ túi.

Báo kinhtedubao.vn vưà đưa tin:

"Thủ tướng Chính phủ vừa ký văn bản giao các bộ, cơ quan liên quan triển khai thực hiện những nhiệm vụ đã nêu trong các tài liệu phục vụ Kỳ họp thứ 2 Quốc hội khóa XIV và một số nội dung của Quyết định số 1981/QĐ-TTg ngày 18/10/2016 của Thủ tướng Chính phủ.

Cụ thể..khẩn trương soạn thảo, hoàn thiện dự án Luật Quản lý nợ công (sửa đổi) trình Phiên họp Chính phủ tháng 2/2017."

Điều đáng chú ý là luật Quản lý nợ công sưả đổi sẽ quy định đưa các khoản vay nợ nước ngoài của các tập đoàn và các doanh nghiệp quốc doanh vào khái niệm nợ công quốc gia, phù hợp với cách tính của cơ quan thống kê của Liên hợp quốc áp dụng cho moị nền kinh tế.

Theo tinh thần mới nhất mà Thủ tướng Phúc họp với ngành tài chính và các ngành khác, nếu doanh nghiệp nhà nước không trả được nợ vay nước ngoài thì sẽ phải tự phá sản chứ không thể trông đợi vào sự cứu giúp của Chính phủ.

Số liệu báo cáo của bộ tài chính, trong sáu tháng tới, có tới 30 % các tập đoàn và doanh nghiệp nhà nước đối diện với nguy cơ phá sản do mất khả năng thanh toán nợ nước ngoài.

Điều gì sẽ xảy ra khi Chính phủ của ông Phúc từ chối bảo trợ các doanh nghiệp Quốc doanh?

Một bộ phận của nền kinh tế Nhà nước sẽ bị bỏ rơi không thương tiếc? Ông Phúc thực sự có ý định thủ tiêu "lực lượng chủ đạo của nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa"? Ông Phúc chống lại quyết tâm "phát triển vững chắc nền kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, trong đó kinh tế quốc doanh và kinh tế tập thể sẽ ngày càng chiếm vị trí chủ đạo" ghi trong «Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội.(Bổ sung, phát triển năm 2011)»?!

Người ta không quên trước đó, Phát biểu khai mạc Hội thảo quốc tế «Tạo dựng Hệ sinh thái khởi nghiệp đổi mới sáng tạo Việt Nam» - diễn ra sáng 21-9 do UBND TP Hà Nội, Phó thủ tướng Vương Đình Huệ cho biết "Chính phủ đã đưa ra những nhóm giải pháp rất cụ thể về tạo dựng môi trường thuận lợi hỗ trợ doanh nghiệp khởi nghiệp đổi mới sáng tạo với mục tiêu có ít nhất 1 triệu doanh nghiệp hoạt động hiệu quả vào năm 2020". Một triệu doanh nghiệp này là những doanh nghiệp tư nhân, quy mô vừa và nhỏ.

Giảm kinh tế quốc doanh bằng mọi giá, và tăng kinh tế tư nhan bằng mọi cách. Đó là cách đánh thẳng vào chủ trương lấy kinh tế Quốc doanh làm chủ đạo.

Nếu năm 2020 có 1 triệu doanh nghiệp, khu vực kinh tế tư nhân sẽ giữ khoảng 500 tỷ đôla tiền vốn, trong khi lượng tài sản do khu vực Quốc doanh chiếm giữ, ước tính cho tới nay khoảng 150 tỷ đôla, có khả năng còn bị giảm, sẽ cho thấy một toàn cảnh nền kinh tế thị trường không còn tính chất định hướng xã hội chũ nghĩa nữa.

Tới năm 2035, khi cơ sở vật chất của một nền kinh tế công nghiệp hiện đại hình thành, sẽ chỉ còn kinh tế tư nhân. Cái ước vọng của ông Nguyễn Phú Trọng về một nền kinh tế xã hội chủ nghĩa, với duy nhất kinh tế quốc doanh và kinh tế tập thể, vào cuối thế kỷ sẽ chắc chắn tiêu tan.

Ông Phúc đang làm gì, bắt đầu làm gì? có phải Ông đang bắt đầu cuộc hành trình về phía Thế giới, ngược chiều với ông Trọng? Có một quy luật đã hiện hình từ rất lâu, rằng bất cứ kẻ nào ngồi ghế Chính phủ, dù tử tế hay không tử tế thì đều tìm cách đi ngược lại Đảng.

Hình như khi tiếp cận thế giới, những người này ngộ ra rằng, đảng đang đi ngược lại dòng chảy của loài người tiến bộ. Bất cứ ai, khi chấp nhận

hội nhập, chấp nhận luật chơi chung toàn cầu, đều thấy cái quái dị của thể chế độc đảng cầm quyền, và không thể không phản bội nó. Cũng như trước đấy, tất cả cá bộ trưởng ngoại giao, chỉ sau một nhiệm kỳ thì đều thất sủng. Đó là "tự diễn biến".

Nếu không biết cách tìm đến dân, không tìm kiếm sức mạnh từ phía các tổ chức chính trị xã hội, không biết dựa vào nguồn năng lượng vĩ đại như những cơn sóng thần đang vần vũ, thì rồi cũng lại đến lượt ông Phúc sẽ bị ông Trọng gạt ra ngoài lề bằng những thủ đọan có vỏ bọc "Giáo Làng".

03/02/2017

Ai mới đích thực là thủ phạm vụ án Kim Jong Nam?

Thông thường, khi tìm kiếm người chủ mưu gây ra một vụ án, người ta thường đặt ra câu hỏi: Ai, hoặc những ai là người sẽ hưởng lợi từ vụ án?

Trong vụ ám sát Kim Jong Nam, anh cùng cha khác mẹ của nhà độc tài Triều Tiên Kim Jong Un, xảy ra sáng ngày 13/02/2017 tại sân bay Kuala Lumpur, thủ đô Malaysia, đáng lẽ cảnh sát Malaysia cũng phải đặt ra câu hỏi này, làm chỉ nam cho công việc điều tra của mình.

Nhưng có vẻ như không phải vậy. Hình như Cơ quan an ninh của Malaysia chỉ nhằm tới mục đích xác minh nạn nhân đích thực là ai, cái gì trực tiếp gây ra cái chết, các thủ phạm trực tiếp gây án mạng là ai. Và dừng lại ở đó.

Phiá sau những cái trực tiếp này, là các câu hỏi, Mục đích của vụ ám sát này là gì và ai là người chủ mưu, người tổ chức vụ án mạng là ai, thì hình như người Malaysia không muốn biết, hoặc cố tình né tránh. Đó là vấn đề chính trị, và Malaysia, chỉ làm cái việc đảm bảo an ninh cho hoạt động Du lịch, một nguồn thu ngày càng trở nên đáng kể đối với nền kinh tế của Malaysia.

Chính bởi vậy mà người ngoài, những người không có khả năng tiếp cận với công tác điều tra, không bằng cách nào có được các thông tin khả dĩ dùng được để phân tích theo hướng tìm kiếm kẻ chủ mưu, từ đó xác định âm mưu của vụ án.

Cho nên, rất tự nhiên là khi tìm cách trả lời câu hỏi "Ai chủ mưu", chúng ta không thể tránh được những phỏng đoán mang tính suy diễn, cảm tính. Nhưng suy diễn cảm tính lại là một phản xạ tự nhiên, bản năng, của con người trước một sự kiện, nhất là những sự kiện mang nhiều tính bí ẩn như những vụ án mạng, hơn nữa lại là một vụ án mạng chính trị.

Câu trả lời của câu hỏi, "Ai hưởng lợi từ cái chết cuả Kim Jong nam?" đến ngay trực tiếp không hề khó khăn, lần lượt sẽ là Triều Tiên, Hàn Quốc và Trung Quốc, không có quốc gia thứ tư.

1- Có thể lọai bỏ ngay Nam Hàn ra khỏi danh sách, vì mấy lý do giản dị thế này:

- Nam Hàn là nền Dân chủ hiện đại và tiến bộ, là quốc gia có tư duy nhân bản hơn hai nước còn lại. Có thể tin rằng một chủ trương giết người man rợ như vậy, khó có thể đạt được đồng thuận trong giới lãnh đạo Hàn Quốc.

- Nam Hàn là người đầu tiên to tiếng nhất lên án hành vi man rợ, dã man này, và Nam Hàn quy kết không đắn đo thủ phạm là chế độ độc tài Kim Jong un. Ngay ngày đầu tiên sau khi có tin Kim Jong Nam bị giết hại, mặc dù chưa xác định rõ nguyên nhân cái chết, Nam Hàn đã chĩa hệ thống loa khổng lồ hướng ra Bắc, ra rả tố cáo tội ác vô đạo đức của chế độ Bắc Triều. Có thể suy diễn theo lôgic thông thường, không thể vô tư "to mồm" như vậy, nếu trong bụng toàn dao găm và bàn tay vừa dính máu người chết.

- Tình báo Nam Hàn không có thông tin trước về lịch trình chuyến đi sang Malaysia của Kim Jong nam.

Tờ Chosun Ilbo tường thuật hôm 20/02, "ông Alex Hwang, người Hàn Quốc, chủ nhà hàng tại Kuala Lumpur, nơi Jong Nam thường đến ăn mỗi lần đến Malaysia, cho biết, thường thường Tình báo Hàn Quốc đề nghị ông gửi thìa, dĩa, cốc mà Jong Nam dùng vào một túi nhựa và giao cho sứ quán để lấy mẫu vân tay và mẫu ADN nhằm xác định danh tính". Như vậy, tình báo Nam Hàn không có người theo Jong Nam ở tuyến Một, chỉ có được các tin tức sau, chỉ nhằm biết được tung tích của Jong Nam, không có nguồn tin ở vòng tiếp cận trực tiếp, nắm chương trình hoạt động, di chuyển từng ngày của Jong Nam.

Tình báo Nam Hàn có thể là một trong những người đầu tiên có tin Jong Nam bị ám sát, nhưng không thể là người tổ chức.

- Việc mất ổn định của chế độ độc tài bắc Triều Tiên đương nhiên có lợi cho an toàn của Nam Hàn, nhưng cái chết của Jong Nam chỉ có tác dụng gián tiếp và không đủ quan trọng tới mức chính phủ Nam Hàn phải mạo hiểm, phiêu lưu và đặt uy tín quốc gia trước một nguy cơ tự huỷ hoại.

2- Nghi phạm chủ mưu thứ hai, và được xem như đương nhiên, không cần phải chứng minh là Bắc Triều Tiên. Với một chế độ cai trị nổi tiếng là độc tài, một nhà nước khép kín đầy bí ẩn, một hệ thống lãnh đạo cha truyền con nối, một quá khứ thanh trừng nội bộ không thương tiếc, Kim Jong un từng ra lệnh xử tử chú dượng của mình, bây giờ xử tử anh ruột, thì có gì là lạ.

Điều lạ duy nhất là hình như chính quyền bắc Triều không hề biết thế giới đánh giá cái chế độ của họ như thế nào, và lạ nữa là ngay chính bản thân Kim Jong un không hề biết, hay cố tình không biết rằng trong con mắt thế giới, ông ta là một tên bạo chúa. Hay ông ta biết mà cố tình

công khai thừa nhận mình là một tên bạo chuá, man nợ và tàn bạo như một thú vật? Có thể như thế không?

Moị tin tức, moị bằng chứng, moị hướng và luồng lạch điều tra đều chỉ một chiều duy nhất về phía Bắc Triều Tiên.

- Toàn bộ 7 nghi phạm đều mang danh tính bắc Triều. Nghi phạm người bắc Triều đầu tiên được xác định là một chuyên gia hoá học, trong khi chất độc được xử dụng là độc tố VX, một thứ độc tố cao cấp, được Liên hiệp quốc liệt vào danh sách các vũ khí huỷ diệt hàng loạt, và chuyên gia Nam Hàn, ngày 24/02/2017, cho biết Bắc Hàn có một kho dự trữ tới 5000 tấn. Một nghi phạm khác được coi là cầm đầu nhóm hành động tại Malaysia được cho là một nhân viên cao cấp của Sứ quán Triều Tiên tại Kuala Lumpur.

- Không có một chút nghi ngờ nào vào một xu hướng kết luận tự nhiên, rằng thủ phạm là chế độ bắc Triều, chỉ kết luận như vậy là đủ, và có thể khép lại vụ án, không cần làm gì thêm. Và sẽ không có ai thắc mắc.

Nhưng tại sao vụ án được diễn ra có vẻ chóng vánh và rõ ràng như vậy. Tại sao moị chứng cớ, moị luồng lạch lại đều hướng về một mối, có phần dễ dãi. Cảnh sát Malaysia gần như xác định được ngay lập tức, từ danh tính, nhận dạng của nạn nhân tới danh tính của các nghi phạm chính.

Với một đội ngũ những sĩ quan tình báo nổi tiếng tài ba, dũng cảm, trung thành, được đào tạo chuyên nghiệp và có một trình độ thuộc một trong những đội quân tình báo hàng đầu thế giới, lại để lại dấu vết mà cảnh sát Malaysia có thể xác định 6 nghi phạm ngay từ hai ngày đầu tiên.

Nhưng hình như chỉ có thế và mọi hướng điều tra đều dừng lại ở đấy. Vạch hướng tới bắc Triều rồi tắt. Đến bây giờ, mọi nghi vấn đều chỉ hướng về phía bắc Triều, nhưng không một nghi vấn nào đủ chứng cớ để xác quyết. Các nghi phạm đã về bắc Triều, cảnh sát Malaysia không có cách nào tìm kiếp tiếp tục, trong khi, hai nghi phạm còn nằm lại tại Malaysia, nghi là đang trốn trong Đại sứ quán Triều Tiên, thì vẫn không thể làm gì, nếu không có sự hợp tác của Sứ Quán, trong khi mâu thuẫn giưã ngoại giao hai nước càng ngày càng căng thẳng, có thể dẫn tới đóng cửa Sứ quán cả hai phía. Mọi tội lỗi sẽ chỉ đổ lên đầu bắc Triều. Không thể chối cãi, và không cần bằng chứng. Mọi tình huống, nếu không thể đi đến kết luận, đều có thể đổ lỗi do thiếu sự hợp tác của chính phủ bắc Triều Tiên. Có những người "dân" đã cung cấp tin tức nhanh chóng cho cảnh sát Malaysia, hay cảnh sát Malaysia thậm chí đã được chỉ đạo?

- Kim Jong nam là con bài thay thế chế độ. Kim Jong nam còn sống thì nguy cơ thay thế vẫn còn. Suy luận này là hiển nhiên.

Nhưng sau lần gặp nhau duy nhất vào ngày tang lễ của cha của cả hai, Kim Jong il, ngày 17/12/2011, hình như đã có một thoả thuận nào đó giữa hai anh em. Từ tháng 2 năm 2012, Kim-Jong-nam bắt đầu cuộc sống lưu vong nước ngoài tại Macau. Có vẻ như Kim Jong-un chu cấp mọi phí tổn và đảm bảo cho Jong-nam một cuộc sống đầy đủ. Kịm Jong nam từ đó không còn liên hệ gì với hệ thống liên quan tới bộ máy quyền lực của chế độ và không còn quan tâm tới chính trị.

Vụ ám sát vào cuối năm 2012, được cho là do bắc Triều tổ chức nhưng thất bại nhờ tình báo Trung Quốc, cuối cùng chỉ là tin đồn, không có thực.Tin đồn được xuất phát từ một tờ báo lá cải ở HongKong, nhưng không rõ người chủ trương phao tin là ai. Tuy nhiên, báo Hong Kong khi đó cũng thưà nhận không phải là chuyện rò rỉ từ tình báo bắc Triều.

Từ sau "vụ án đồn đại" có thể hữu ý này, Bắc Kinh bắt đầu "chiụ trách nhiệm về an toàn tính mạng" cho Jong-nam và gia đình Jong-nam. Bắc Kinh bố trị mạng lưới điệp viên và thường xuyên có hai nữ vệ sĩ đi theo bảo vệ an toàn cho cá nhân và người thân của Kim Jong nam.

- Vụ án xử tử người chú dượng Jang Song taek ngày 12/12/2013 là việc quyết định xử tử hình người chú mà chính Kim Jong un có rất nhiều kỉ niệm gắn bó và rất yêu quý, sự thật cuối cùng là một âm mưu của Trung Quốc.

Jang Song taek là người thứ hai trong hệ thống quyền lực cuả chính phủ Kim Jong un, cố vấn an ninh tin cậy độc nhất, đặc phái viên duy nhất của Kim Jong un trong quan hệ với Trung Quốc, trong những ngày cầm quyền đầu tiên, thời gian mà Jong un còn chưa được Trung quốc ủng hộ.

Nhưng Jang Song taek đã bị Trung Quốc mua. Một âm mưu thay thế chế độ, tất nhiên dùng lá bài Jong nam, do Jang Song taek tổ chức thực hiện. Mặc dù phương án thay thế chế độ này do chính quyền Hồ Cẩm Đào chủ trương và trực tiếp tiến hành, nhưng được Tập Cận Bình tiếp tục.

Theo báo Đa chiều "Chính Chu Vĩnh Khang là người tiết lộ mật đàm giữa ông Hồ Cẩm Đào và Jang Song-thaek về việc lật đổ nhà lãnh đạo Kim Jong-un, đồng thời Chu Vĩnh Khang cũng định đào tẩu sang Bắc Triều Tiên. Vì việc tiết lộ bí mật quốc gia, Chu Vĩnh Khang ngay sau đó bị bắt giam. Việc bại lộ khiến ông Kim Jong-un nổi giật, lập tức xử tử người chú rể và quay mặt với Trung Nam Hải."

"Ngày 22/2, khi thăm Trung Quốc tháng 8/2012, Jang Song-theak đã mật đàm với cựu Chủ tịch Hồ Cẩm Đào trong khoảng 1 giờ mà chỉ có phiên dịch của phía Bắc Kinh".

Báo này nói rõ "Do Chu Vĩnh Khang làm lộ việc này, Jang Song-thaek nhánh chóng bị mất mạng. Không những thế, toàn bộ quan chức thân Bắc Kinh đã bị Kim Jong-un thanh trừng, nhưng một người đã kịp chạy sang cấp báo tình hình với Trung Nam Hải."

Nhưng, theo trang Wen Wei Po của Hong Kong, "Giám đốc Ủy ban Ngoại giao, Thương mại và Thống nhất của Quốc hội Hàn Quốc, Ahn Hong Joon quyết định hành quyết ông Jang Sung- taek không phải của nhà lãnh đạo trẻ Kim Jong-un, đây là chủ kiến của người đứng đầu Tổng cục Chính trị Triều Tiên Choe Ryong-hae."

.

Tờ Nhân Dân nhật báo bản hải ngoại ngày 25/12 dẫn tin từ truyền thông Bắc Triều Tiên cho biết, "nhà lãnh đạo Kim Jong-un đã khóc ròng suốt mấy ngày sau vụ hành quyết ông chú rể Jang Song-thaek, thậm chí đến ngày giỗ bố, ông Kim Jong-un vẫn còn khóc vì ân hận."

Theo tờ Yomiuri, "Kim Jong-un rất buồn sau vụ xử tử Jang Song-thaek, hình như ông tự thấy như chính mình đã giết chết chú dượng nên trạng thái tâm lý không ổn định. Từ hôm xử tử Jang Song-thaek ngày 12/12 đến ngày 17/12 diễn ra lễ kỷ niệm 2 năm ngày mất của người cha Kim Jong-il, Kim Jong-un vẫn còn khóc".

Có thể có quyền nghi ngờ một con người như vậy đã hết nhân tính không? Một người đã từng giết chú, bây giờ giết anh?! Và đó là một chàng trai từng chịu ảnh hưởng và ngưỡng mộ nền giáo dục Thuỵ Sĩ?!

Ngày 16/02 là ngày sinh nhật Kim Jong Il, và cả nước Triều Tiên đã chuẩn bị từ nhiều tháng trước rất nhiều hoạt động, bắn pháo hoa, và hàng loạt các hoạt động vui chơi nhiều ngày. Nhưng ngày13/02, Kim quyết định xử tử anh ruột của mình. Làm qua sinh nhật cha? Có thể có một con người còn nhân tính mà làm điều đó không. Jong un có thể mất trí tới vậy không?!

Kẻ gây ra chuyện này thật là tàn bạo và độc ác. Ai, có thể là ai?

Theo thông tấn KCNA, ngày 16/02, "Lãnh đạo Kim Jong-un cùng các quan chức tại Cung Kumsusan, nơi đặt thi hài của Kim Nhật Thành và Kim Jong Il. Trong chuyến viếng thăm bao gồm Hwang Pyong-so, Tổng cục trưởng Tổng cục Chính trị Quân đội Triều Tiên và Kim Ki-nam, Choe Tae-bok, Bí thư đảng Lao động Triều Tiên"

"Các hình ảnh được phát đi trên truyền thông nhà nước của Bắc Hàn cho thấy ông có vẻ mặt đằng đằng sát khí, và ông không giơ tay vẫy chào khi rời đi, điều lẽ ra ông vẫn thường làm.

Tuy nhiên, như ghi nhận của hãng tin Rënhap (Hàn Quốc), "trong số những người tham gia lễ viếng không có mặt hai nhân vật thứ hai và thứ ba của chế độ, Phó Chủ tịch Ủy ban Trung ương Đảng Lao động Triều Tiên Choe Ryong-hae và người đứng đầu Bộ Công an Kim Jong-hon, có giả thiết đã bị sa thải".

Nếu lưu ý rằng, Choe Ryong hae chính là nhân vật đại diện duy nhất của Kim Jong Un liên lạc với lãnh đạo Trung Quốc, từ sau cái chết của người chú dượng Jang Song taek, thì sẽ có thể suy đóan hai khả năng:

- Kim Jong un chỉ mới biết tới vụ ám sát anh trai, sau khi xong việc.

- Choe Ryong hae và Kim Jong-hon hoặc đã thực hiện theo chỉ đạo của thế lực thứ ba, hoặc tự tổ chức sau lưng Kim.

Nếu có thế lực thứ ba, Kim phải cay đắng chấp nhận, ngược lại, nếu là hành động tự ý, vượt mặt, sắp tới, rất có thể Choe Ryong hae và Kim Jong-hon sẽ biến mất, và hai nhân vật tháp tùng Jong un trong lễ sinh nhật là Hwang Pyong-so, Tổng cục trưởng Tổng cục Chính trị Quân đội Triều Tiên và Kim Ki-nam, Choe Tae-bok, Bí thư đảng Lao động Triều Tiên sẽ là những người thay thế.

Cho đến phút cuối cùng, bắc Triều Tiên vẫn một mực khẳng định người chết tại sân bay Kuala Lumpur ngày 13/02 là "nhân viên ngoại giao Kim Chol, không phải là Kim Jong nam, và Malaysie đang cố chính trị hoá vụ án". Điều này chỉ có nghĩa rằng bắc Triều Tiên không chịu trách nhiệm chính trị về cái chết của Kim Jong Nam, cũng có nghĩa rằng, theo chính phủ bắc Triều Tiên, vụ ám sát là một mưu đồ chính trị.

Người ta có thể ngầm hiểu rằng, theo chính phủ bắc Triều Tiên, có hai kẻ là thủ phạm, một là Nam Hàn, hai là Trung Quốc. Nếu Nam Hàn đã bị loại khỏi danh sách nghi phạm, thì nghi phạm duy nhất còn lại là Trung Quốc.

3- Thủ phạm có thể là Trung Quốc.

Trong suốt thời gian xảy ra vụ án cho đến ngày hôm nay, 27/02/2017, người ta chưa hề nghe một chút thông tin nào từ phía chính phủ Trung Quốc và thậm chí từ báo chí truyền thông trung Quốc. Hình như Trung Quốc cố tình lánh xa và làm như không quan tâm.

Tuy nhiên, một việc trái logic thông thường đã xảy ra.

Được biết Đoàn Thị Hương mua chiếc áo có chữ LOL của Taobao khi có mặt tại TQ 1 tháng trước đó. Nhưng, báo Vnexpress.net ngày 16/02 đưa tin, " Nữ nghi phạm sát hại Kim Jong-nam, anh trai nhà lãnh đạo Triều Tiên Kim Jong-un, mặc chiếc áo phông màu trắng in chữ "LOL". Nó có giá 6, 3 tệ (gần một đôla Mỹ), được bán rộng rãi trên Taobao, theo SCMP. Tuy nhiên, sau khi hình ảnh về nữ nghi phạm được công bố hôm qua, mẫu áo này đã nhanh chóng bị dỡ khỏi các quầy hàng trên Taobao, trang mua sắm trực tuyến lớn nhất Trung Quốc". Một dịp quảng bá miễn phí, và một dịp may hiếm có. Taobao tự ghè chân mình hay bị ép phải gỡ đường dẫn vụ án tới Trung Quốc.?

-Theo China Press, nhật báo tiếng Trung tại Malaysia, 2 nữ nghi phạm bị cảnh sát bắt giữ đã sống tại Trung Quốc trong khoảng 1 đến 3 tháng qua. "Trong thời gian này, họ hành nghề "gái gọi" và qua lại với một người đàn ông. Người đàn ông này là người trung Quốc".

Tờ báo cho hay người đàn ông này đã giới thiệu nghi phạm thứ nhất cho 4 thanh niên Triều Tiên.

Cảnh sát cho biết 4 người đàn ông Triều Tiên đã cung cấp thuốc độc cho hai phụ nữ thực hiện vụ án. Những người này bỏ trốn khỏi Malaysia cùng ngày với vụ sát hại, họ bay đi Vladivostok và từ Vladivostok về Triều Tiên, trong khi hai nữ nghi phạm, một người Indonesia và một người Việt Nam, bị bắt. Hai phụ nữ này có thể đã được tuyển dụng và huấn luyện bởi người Trung Quốc.

- Sau khi buộc phải chấp nhận sống lưu vong, đặc biệt sau cái chết của người chú dượng, Kim Jong nam không còn liên lạc với bất cứ ai trong chế độ. Sau vụ tin đồn ám sát hụt vào tháng 02/2012, Kim Jong nam chính thức được chính phủ Trung Quốc bảo vệ bằng biện pháp an ninh hai tầng, nghĩa là có vệ sĩ đi kèm và mật vụ vòng ngoài 24/24H. Việc tiếp cận Jong nam của tình báo bắc Triều đã trở nên không thể. Như

vậy, chỉ duy nhất mật vụ Trung Quốc nắm được chương trình chi tiết các dịch chuyển của Jong nam.

- Kế hoạch ám sát được hình thành trước đó ít nhất là một tháng, bắt đầu bằng một người Trung Quốc, sau đó chuyển sang tay những người Triều tiên. Người duy nhất có khả năng tổ chức vụ ám sát là chính phủ Trung quốc.

Một câu hỏi được đặt ra, tại sao Trung Quốc phải giết Kim Jong nam?

- Kim Jong Nam chưa bao giờ đươc coi là phương án thay thế Kim Jong Un do tư tưởng tự do và ủng hộ dân chủ. Kim Jong nam không che giấu thiện cảm với nền dân chủ và sự phồn vinh của Nam Hàn. Phương án Jong nam tất yếu dẫn đến thống nhất hai miền theo chế độ dân chủ và Triều Tiên sẽ trở thành đồng minh của Mỹ, đưa biên giới nước Mỹ tới phía đông bắc Trung Quốc suốt một chiều dài 1416km.

- Kim Jong nam được nuôi dưỡng và bảo vệ chỉ để làm con bài mặc cả và uy hiếp chế độ và gây áp lực với Kim Jong un, nhưng không phải là con bài thay đổi chế độ.

- Mục đích của Trung quốc là duy trì chế độ bắc Triều Tiên như một vùng đệm an toàn cho phía đông bắc Trung Quốc, sử dụng bắc Triều Tiên như một lọai thuốc thử, một phần tử khiêu khích nhằm đo lường phản ứng của dư luận và thái độ của các đối tác, châm ngòi lửa khi cần.

- Sự tồn tại cuả chế độ bắc Triều Tiên là một nhu cầu không thể tách rời của Trung Quốc.Triều Tiên vĩnh viễn phải là vùng đệm cho Trung Quốc. Trung Quốc không có nhu cầu xâm chiếm Triều Tiên, nhưng không thề chấp nhận một bắc Triều Tiên độc lập hoặc thoát khỏi sự khống chế của Trung Quốc. Trung Quốc hoàn toàn có thể nuôi sống

Triều Tiên. Trung Quốc sẵn sàng hỗ trợ chương trình hạt nhân của Triều Tiên đi đến bước cuối cùng bằng tiền và công nghệ Trung Quốc, nhưng chỉ khi nào Trung Quốc có được sự đảm bảo quản lý tuyệt đối chương trình đó, nghĩa là Trung Quốc phải là một trong hai người ấn nút hoả tiễn.

- Trước sức ép chiến tranh kinh tế mà tổng thống Mỹ Trump tuyên bố, "Trung Quốc hoàn toàn có thể ngăn chặn Triều Tiên, nhưng Trung Quốc đã không làm gì" và trước nguy cơ hệ thống phòng thủ tên lửa giai đoạn cuối(THAAD)có thể sẽ được lắp đặt trong cuộc tập trận Mỹ Hàn vào tháng ba sắp tới, Trung Quốc buộc phải xuống thang. Nếu TRUMP tăng thuế nhập khẩp hàng hoá Trung quốc lên 45%, thì không cần phải tuyên bố chiến tranh, nền kinh tế Trung Quốc tự sụp đổ. Và nếu THAAD được lắp đặt tại Nam Hàn thì cũng có nghĩa rằng moị cố gắng đầu tư trang bị vũ khí trên đất liền và trên biển của Trung Quốc hơn mười năm nay nhằm hướng ra biển Đông, tốn hàng chục tỷ USD, sẽ trở thành vô dụng.

Trung Quốc buộc phải làm một cái gì - trừng phạt Triều Tiên theo quyết định của Liên Hiệp quốc. Nhưng trừng phạt nhằm làm yếu chế độ Triều Tiên là điều Trung Quốc không muốn và sẽ gây căng thẳng với Triều Tiên, thậm chí gây ra, ngoài ý muốn, sự đổ vỡ hoàn toàn quan hệ hai nước tới mức không thể cứu vãn.

Có thể tưởng tượng một cuộc đối thoại giữa người của Tập Cận Bình và Kim Jong un diễn ra như thế này:

- Chúng tôi buộc phải trừng phạt các ngài, hoặc cả các ngài và chúng tôi sẽ cùng chết. THAAD nếu được lắp đặt, thì hạt nhân cuả các ngài thành vô dụng.

- Như vậy là thực sự các ngài muốn hy sinh chúng tôi?

- Không, ngược lại.

- Có gì đảm bảo, nếu các ngài ngừng nhập khẩu than và các ngài vẫn nuôi con bài thay thế?

- Chúng tôi sẽ đảm bảo bù lại một tỷ USD thiệt hại do ngừng nhập than, còn phương án thay thế, các ngài có thể yên tâm. Nó sẽ được thu xếp.

Ngày 13/02, Kim Jong nam chết tại Malaysia; khi chuẩn bị lên máy bay quay lại Macau. Ngày 18/02, Trung Quốc tuyên bố ủng hộ lệnh trừng phạt của Liên Hợp quốc. Ngày 19/02, lệnh ngừng nhập khẩu than của Triều Tiên có hiệu lực một năm, đến tháng hai năm 2018 với tổng gía trị lên tới một tỷ USD.

Những gì xảy ra chỉ chứng tỏ rằng, Trung Quốc muốn làm gì là làm được. Phương án thay thế biến mất và nó sẽ là món quà tặng cho sinh nhật ngài cố chủ tịch Kim Jong il, ngaỳ 16/02.

Bề ngoài, Trung Quốc sẽ bằng moị cách làm cho dư luận có cảm tưởng rằng việc giết haị nhân vật đang do Trung Quốc bảo trợ, và việc Trung Quốc đứng về phía các nước thù địch trừng phạt Triều Tiên, chứng tỏ hai quốc gia này đã trở thành thù địch, chứ không phải đồng minh.

Đúng là theo lôgíc thông thường, người ta sẽ chấp nhận một suy luận như vậy, dễ dàng và tự nhiên. Nhưng chắc chắn, theo lối suy diễn thông thường, người ta sẽ phạm sai lầm, nếu sự việc có liên quan tới cỡ chóp bu của chính quyền cộng sản Trung Quốc. Người Trung Quốc biết thế

giới sẽ nghĩ gì và nghĩ như thế nào. Nghệ thuật của Trung Quốc nằm ở chỗ mọi cách nghĩ đều phải dẫn tới ngõ cụt. Người ta chỉ có thể cảm thấy đúng Trung Quốc là thủ phạm, nhưng tìm ra chứng cớ thì không thể.

27/02/2017

Trầm Bê và số phận Nguyễn Văn Bình.

Chiều 24/02/2017, Ngân hàng Nhà nước đã công bố quyết định chấm dứt vai trò quản trị, điều hành của ông Trầm Bê và con trai ông là Trầm Khải Hòa tại Ngân hàng TMCP Sài Gòn Thương Tín - Sacombank.

Ngay lập tức, nhiều tờ báo đồng loạt đặt tít lớn, như một tiếng reo mừng rỡ "Chấm dứt vai trò ông Trầm Bê và con trai tại Sacombank"!

Nó chứng tỏ là dư luận chờ đợi cái quyết định này từ lâu rồi.

Bởi vì sau khi ông Nguyễn Tấn Dũng ngã ngựa, người đầu tiên mà người ta dự đoán sẽ "biến" theo là ông Trần Quốc Liêm, em vợ ông Dũng, trung tướng cục trưởng cục cảnh sát, người được cho là thủ phạm tổ chức vụ đầu độc ông Nguyễn Bá Thanh. Người thứ hai là Tư Thắng em trai ông Ba Dũng, không làm gì cụ thể nhưng nổi tiếng với danh hiệu "Vua cò Sài thành", chuyên kinh doanh quan hệ và chữ ký cho Dự án. Tiếp đến là Trầm Bê và Nguyễn Văn Bình, Hoàng Trung Hải và Đinh La Thăng rồi mới đến Vũ Huy Hoàng.

Có nghĩa là Trầm Bê xếp ngay sau những "ruột thịt" của ông Dũng, khớp với cái mà ông ta từng nói " tôi coi anh Ba như người ruột thịt, anh Ba sống thì tôi sống, anh Ba sổ mũi thì tôi bịnh.."(thư tố cáo của Trịnh Văn Lâu).

Nhưng những gì diễn ra trên sân khấu đã không như vậy, thậm chí còn ngược chiều. Trong những dự đoán trên, chỉ duy nhất ông em vợ ông Nguyễn tấn Dũng, ông Trần Đức Liêm là biến mất thật, nhưng biến một cách lặng lẽ, bí mật, không một dấu vết, không một tiếng động, không

ai biết bây giờ ông này ở đâu, sống hay đã chết. Có tin đồn ông này bị ông Thanh hiện về đòi xác, rồi hoá điên, trong khi lại có người nói nhìn thấy ông ta lê lết ăn xin ở chợ trời tỉnh Bình Phước(!)

Tư Thắng thì tất nhiên biến mất, vì ông Dũng không còn, thì quan hệ với ông còn "xơ múi" gì mà buộn, còn chữ ký của ông và của vây cánh của ông bây giờ cho không, chẳng ai thèm.

Chuyện ngược chiều là chuyện cả 3 ông - Bình, Hải và Thăng, không những không biến, mà còn leo ngược lên bộ chính trị. Ông Bình lên ban bí thư, trưởng ban kinh tế Trung ương. Ông Hải và ông Thăng leo lên làm bí thư hai thành phố quan trọng nhất nước.

Người đứng cuối trong danh sách dự đoán Vũ Huy Hoàng đột nhiên nhảy ra "chết" trước, bị Ban bí thư xóa chức nguyên bí thư đảng bộ Bộ Công thương, chính phủ kỷ luật xóa chức nguyên Bộ trưởng nhiệm kỳ 2011-2016.

Sacombank đứng cuối cùng trong danh sách các ngân hàng sẽ bị xử lý trong năm 2017, bao gồm VNCB, Oceanbank, GPbank, DongABank và thương mại cổ phần Sacombank.

Ngân hàng Xây Dựng VNCB đã xử ngày 9/9/2016 với kết quả ông Phạm Công Danh, nguyên chủ tịch Hội Đồng Quản Trị chịu án 30 năm tù.

Ngân hàng Oceanbank bắt đầu xử sơ thẩm ngày 27/02/2017, bao gồm ông Hà văn Thắm, cựu chủ tịch hội đồng quản trị cùng 47 bị can khác dự kiến diễn biến trong 20 ngày, nghe chừng cũng giống ông Công Danh, 30 năm.

Nhưng, những ngân hàng có tên trong danh mục các ngân hàng phải xử lý đầu tiên trên đây chính là những ngân hàng mà ngay khi mới ra Hà Nội, nhậm chức trưởng Ban Nội chính Trung ương, ông Nguyễn Bá Thanh đã từng tuyên bố "sẽ bắt liền, không nói nhiêù". Người ta nói, ông Thanh là một tên võ biền, bởi vì, đã đánh thì không nói, chưa đánh mà đã nói thì chết trước khi kịp ra đòn. Thế mà đúng. Xung quanh ông ta có tầng tầng lớp lớp kẻ thù, ẩn hiện như bóng ma. Không con ma này giết, thì con khác.

Trước tiên kẻ thù cuả ông là ông Dũng, thủ tướng, vì ngân hàng Bản Việt của cô con gái ông là ổ "công nghệ đút lót và rửa tiền"; trung tâm "chuyên trị" các giao dịch kinh doanh các loại "quan hệ".

Thứ đến là thống đốc ngân hàng nhà nước Nguyễn Văn Bình, sư phụ của các chiêu thức "Tay không bắt giặc", "Mỡ nó rán nó", bố già của những đại gia Nguyễn Đức Kiên khi trước, của Trầm Bê, Phạm Công Danh và Hà Văn Thắm sau này, cùng với vài chục ngân hàng đàn em khác, mọc lên như nấm từ sau năm 2008, khi Nguyễn Văn Bình được ông Dũng chỉ định đích danh thay ông Nguyễn Văn Giàu, người bị cho là "lệch pha" với Thủ tướng, bị ông Dũng "đá" sang Quốc hội.

Sở dĩ Bình cố tình cho phép các ngân hàng cổ phần tư nhân mọc lên như nấm sau cơn mưa, vì Bình đã tính tới vụ "gặt tiền" thông qua các chiến dịch thâu tóm và thanh tóan bằng chính sách "tái cơ cấu và tái sắp xếp". Bình thừa kinh nghiệm, chỉ cần loan tin "tái cơ cấu" hay "tái sắp

xếp", là tiền aò ào chảy vào cưả nhà Bình, vì tiền của cái đống ngân hàng nhố nhăng này toàn là tiền cướp giật được, chúng sẽ chẳng tiếc gì, chỉ cần được tiếp tục tồn tại để tiếp tục cướp giật nưã.

Trước khi bị diệt, trước khi biết là con mồi của Bình, thì tất cả các ngân hàng, cả to cả bé, tất cả đều muốn xé xác Nguyễn Bá Thanh, người đang muốn cướp miếng mồi nhày nhụa của họ. Và họ biết, phía sau họ có những nhân vật "khổng lồ" che chắn. Sau này, khi ông Dũng không còn gậy trong tay nữa, chính họ là người tiết lộ ra rằng, những nhân vật khổng lồ phía sau ấy chính là ông Bình thống đốc và và ông Dũng thủ tướng.

Không biết sáng kiến đầu độc ông Thanh là đề xuất của kẻ nào, nhưng người ta đã đồn rằng, "kế hoạch" được Trầm Bê sốt sắng "ủng hộ". Chi phí cho toàn bộ phí tổn của kế hoạch và "thuốc" điều trị của Nguyễn Bá Thanh do Trầm Bê tự nguyện cáng đáng, vì mặc dù kế hoạch do trung tướng cảnh sát Trần Quốc Liêm chỉ đạo, nhưng "thuốc" dùng cho kế hoạch, nghe nói, vẫn phải lấy từ nguồn Trung Quốc. Trầm Bê là người gốc Hoa, có đường dây từ ngày còn là trùm lừa bịp cờ bạc tại xứ chùa Tháp.

"Thuốc" của Trung Quốc có đủ loại, có loại tác dụng ngay sau vài giây, vài chục phút, có loại vài tháng, có loại vài năm mới lộ diện, cần loại nào, có loại đó.

Xin lưu ý mọi người rằng, những chuyện kể trên là chuyện hư cấu, chuyện tưởng tượng, nhưng là chuyện được nói ra từ miệng một nguyên chủ tịch ngân hàng từng có quan hệ với Trầm Bê.

Việc cuối cùng, chỉ có một mình Trần Quốc Liêm biết, Trầm Bê chỉ là người giao hàng lúc đầu và chi tiền lúc cuối. Và bây giờ, ông Trần Quốc Liêm ở đâu hay bị ai "thịt" rồi, chỉ có trời biết, đất biết và mình ông ta biết.

Chuyện cha con ông Trầm bê chính thức chấm dứt vai trò tại Sacombank đáng lẽ cũng là chuyện thường, bởi vì hai cha con ông này, thực ra đã bị tước quyền từ năm 2015- Thông cáo của Ngân hàng nhà nước ngày 14/08/2015 cho biết "Ông Bê đã "tự nguyện cam kết ủy quyền không hủy ngang, vô thời hạn các quyền cổ đông cho Ngân hàng Nhà nước sau khi hai ngân hàng (PNbank và Sacombank) sáp nhập" và "ông Trầm Bê sẽ không tham gia quản trị, điều hành ngân hàng sau sáp nhập". Nhưng phải mất một năm sáu tháng sau, ngày 24/02/2017, chính phủ ông Phúc mới chính thức gạt được cha con ông này ra khỏi Sacombank. Đúng 1 năm, sau khi ông Dũng bị đẩy lên vỉa hè và trở về làm người "lương thiện".

Đặt chuyện này trong bối cảnh cả 5 ngân hàng sẽ lần lượt bị xử lý, vụ án Vinashine vưà có hai án tử hình, trùm lưà Huyền Như chung thân, Phạm Công Danh 30 năm tù, Hà Văn Thắm đang hầu toà, không dưới 30 năm.Trần Phương Bình – tổng giám đốc Ngân hàng Đông Á ở TP.HCM – bị miễn nhiệm vào nửa cuối năm 2015. Nhưng mãi vưà rồi, cuối năm 2016 mới bị Cơ quan cảnh sát điều tra Bộ Công an khởi tố và bắt giam. Ông Vũ Huy Hoàng bị mất chức nguyên bộ trưởng nhiệm kỳ thứ hai 2011-2016. Từ kết luận của Ban Kiểm tra trung ương, Vũ Kim Cự và cả gánh Hà Tĩnh Formosa đang chờ quyết định kỷ luật... sẽ thấy những con sóng này rồi sẽ tiếp tục cuốn đi những gì.

Vũ Huy Hoàng có thể tạm dừng tại chỗ chờ Trịnh Xuân Thanh bị dẫn độ về từ nước ngoài. Vũ Đức Thuận trong trại giam chắc chắn đã khai

hết, nhưng không có Thanh, thì không thể xử. Vũ Huy Hoàng sẽ chưa phải hầu toà để chịu án, và vì vậy mà Đinh La Thăng còn chưa bị sờ gáy, vẫn có thể tung tẩy hò hét.

Vũ Kim Cự và bè lũ dính Formosa Hà Tĩnh sẽ phải nhận kỷ luật và bị ép "thành khẩn" nhận khuyết điểm, lộ ra những nghi vấn tạo cớ cho những điều tra tiếp theo, rất có thể cho một vụ án, mà những phần tử dính liú không thể không có tên Hoàng Trung Hải.

Ban bí thư chủ trương đánh Vũ Kim Cự rồi dừng, hay đi tiếp? Ông Cự từng nói, "Hà Tĩnh cấp phép, nhưng phải do cấp trên đồng ý thì Hà Tĩnh mới cấp được". Chính tay ông Hoàng Trung Hải ký hai công văn 323CV/TTg ngaỳ 04/03/2008 "đồng ý để Formosa lập Dự án" và 869CV/TTg ngày 6/6/2008 "đồng ý cho Tập đoàn Formosa thực hiện đầu tư". Như vậy, nếu ông Cự và bè lũ Hà Tĩnh phải ra toà, thì ông Hải làm sao thóat án? kể cả ông chỉ ký thay, nhưng ký thay không có nghĩa ông là người máy.

Nhưng còn chuyện cái tượng vàng ông Hồ nặng 50kg mà người ta đồn Formosa biếu ông Trọng thì sẽ như thế nào, có điều tra không? Không có thật thì cũng phải có ết luận chứ!

Chuyện sẽ vẫn để ngỏ, nhưng ai là người chủ trương để ngỏ? Ai có quyền để ngỏ? Ai?

Trầm Bê sắp tới sẽ bị điều tra vụ thâu tóm ngân hàng Sacombank.

Ngân hàng Phương Nam(PNBank) do gia đình Trầm Bê nắm tới 28% cổ phần, là ngân hàng do ông Bình ký giấy phép thành lập và chính ông

Bình ký quyết định phê chuẩn Ban quản trị bao gồm cha con và người nhà ông Trầm Bê. Không có ông Bình, không có ngân hàng Phương Nam. Vốn điều lệ đăng ký thành lập của Phương Nam bank chỉ có 4000 tỷ, nhưng ngay lập tức được ngân hàng ACB của bầu Kiên rót vào 5000 tỷ và Ngân hàng Nhà nước cho vay 5000 tỷ.

Và không ai biết có phải Ngân hàng này được ra đời để phục vụ kế hoạch của ông Bình thâu tóm Sacombank của ông Đặng Văn Thành, "người sáng lập với vốn điều lệ ban đầu là 3 tỷ đồng, tới khi chuyển giao ở thời điểm năm 2012, mạng lưới của ngân hàng này là 417 chi nhánh, hoạt động ở 3 quốc gia và có 9 công ty con trong nhiều lĩnh vực". "Vốn điều lệ lúc tôi rời đi đã lên tới 10.000 tỷ, tổng tài sản là 146.000 tỷ và lợi nhuận hàng năm cũng đạt khoảng 4.000 tỷ".

Điều đáng nói là thủ đoạn thâu tóm Sacombank bắt đầu bằng chiến thuật "mỡ nó rán nó", mà chính bầu Kiên và Bình đã thực hiện cho ACB. Một là đại gia, một là thống đốc, nhưng một từng là "trùm mafia", một từng là "soái" khi cả hai cùng "khét tiếng một thời" ở đông Âu và Liên xô cũ.

Thủ đọan đó được tóm tắt thế này:

- Southerbank(PNB) công bố ra công chúng một lãi suất tiền gửi đặc biệt, vượt xa các ngân hàng khác.

- Cùng lúc đó Ngân hành nhà nước siết lãi suất tiền gửi bằng đồng đôla, kêu gọi gửi tiết kiệm bằng tiền đồng, lãi suất cao mà ổn định, có nhà nước đảm bảo.

- Cách thức này đánh vào tâm lý hám lợi của dân chúng, thu hút nhanh chóng tiền gửi của số đông dân có tiền.

- Bằng lượng tài sản tăng lên nhờ tiền gửi của dân, PNB phát hành cổ phiếu và công bố tăng vốn điều lệ.

- PNB, tức là Trầm Bê thành lập một loạt các công ty con do con cái, họ hàng hoặc người tin cậy đứng tên.

- PNB cho các công ty này vay những khoản tiền lớn không yêu cầu tài sản thế chấp. Rút hết số tiền gửi của dân, biến số tiền dân này thành tài sản của các công ty người nhà.

- Ngân hàng nhà nước rót vốn cho PNB giúp PBN lấp chỗ trống, đối phó với việc rút tiền của dân, che giấu tình trạng trống rỗng không có thanh khoản.

- Các công ty này dùng các khoản tiền vay đó mua cổ phần của chính PNB vurà phát hành, tạo nhu cầu giả kích cho cổ phíêu tăng vọt, sau đó sử dụng khoảng chênh lệch giá vốn hoá để tăng tài sản giả tạo.

- Tiếp tục phát hành cổ phíêu khống lượng lớn, khiến giá cổ phiếu xuống thấp, lại dùng tiền vay mua vào, kích gía và hút đầu tư.

- Ngân hàng nhà nước rót tiếp vốn để PNB Công bố tăng tài sản, công bố các báo cáo tài chính với lợi nhuận trước thuế hấp dẫn, đồng thời tăng lãi suất tiền gửi không một ngân hàng nào cạnh tranh nổi, cuốn hết tiền dư trong dân.

- Bắt đầu chiến dịc thâu tóm Sacombank. Cha con Trầm Bê bắt đầu rút tiền của PNB bằng cách cho các công ty gia đình vay, sau đó chuyển lại cho cha con Trầm Bê mua hết các cổ phiếu phát hành mới của Sacombank, đồng thời vừa vận động vurà tung tin thất thiệt, vừa gây áp lực thông qua ngân hàng nhà nước để các cổ đông chiến lược của Sacombank mất lòng tin, hoảng sợ và nhượng lại các cổ phần của họ.

- Ngân hàng nhà nước liên tục tổ chức các đoàn kiểm tra Sacombank, công bố những kết luận lập lờ, kết hợp với việc tung tin đồn những bê bối đe dọa pháp lý đối với Sacombank. gây sức ép với thị trường để cổ

phiếu Sacombank mất giá, bán ra ồ ạt. Nhân cơ hội đó Trầm Bê tận thu gom hết.

- Sau 3 năm như vậy, cuối cùng, Đặng văn Thành buộc phải đầu hàng, chấp nhận sáp nhập với PNB. "Theo Quyết định số 1844 ngày 14/9/2015 của Ngân hàng Nhà nước Việt Nam, Ngân hàng TMCP Phương Nam (Southern Bank) chính thức sáp nhập vào Ngân hàng TMCP Sài Gòn Thương Tín (Sacombank) từ ngày 01/10/2015".

"Việc Southern Bank sáp nhập vào Sacombank là phù hợp với định hướng chung của Chính phủ và NHNN trong chương trình tái cấu trúc hệ thống ngân hàng nhằm mang đến cho thị trường những định chế tài chính lớn mạnh, an toàn và chuyên nghiệp hơn."

Nhưng chính thông tin từ Ngân hàng nhà nước, "ngân hàng Phương Nam của Trầm Bê chỉ có vốn điều lệ là 4.000 tỷ đồng, tổng dư nợ là hơn 51.000 tỷ đồng nhưng nợ xấu là 23.319 tỷ đồng chiếm 45, 46% tổng dư nợ; lỗ lũy kế 15.763 tỷ đồng, âm vốn chủ sở hữu 11.659 tỷ đồng". "Trong đó tổng dư nợ liên quan đến Trầm Bê là 29.625 tỷ đồng. Phần lớn tài sản đảm bảo là các khối bất động sản chưa đủ điều kiện thế chấp hoặc chưa sang tên đổi chủ, sai về thủ tục pháp lý hoặc được đánh giá quá cao. Nếu định giá lại thì giảm đi khoảng 10 ngàn tỷ đồng".

Âm mưu của Trầm Bê do Bình chỉ đạo là dùng năng lực tài chính của Sacombank và lượng khách hàng trung thành rất lớn của Sacombank để vurà che đậy vừa giải nợ dần dần cho PNB, lấp chìm khoản rút khống gần 40.000 tỷ chiếm đọat.

Trong số tiền chiếm đọat này, không ai biết có bao nhiêu vào túi thống đốc Nguyễn Văn Bình và Nguyễn Đức Kiên(vợ), nhưng có một khoản

1.500 tỷ mà PNB trả cho Quỹ đầu tư Bản Việt của Nguyễn Thanh Phượng, con gái thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng để thanh toán "hợp đồng tư vấn tái cơ cấu".

Thống đốc Bình là người có tài, từng tốt nghiệp toán kinh tế tại Đại học tổng hợp Lômônôxốp, một dạng Harvard uy danh nhất của nền đại học của Nga. Phải thừa nhận rằng trong lịch sử ngành ngân hàng, không có người nào giỏi lý thuyết tiền tệ và thông thạo thực hành tiền bạc như Bình. Ngay chính đám đại gia gốc Hoa tại Sài Gòn cũng phải lắc đầu chịu trận, qua hai chiến dịch "giá hối đoái đô-la" và chiến dịch "đổi vàng". Nhưng người Tàu không bao giờ thua, bất kể đối thủ là ai. Bởi vì không có ai hiểu và sử dụng diệu nghệ hơn họ quy tắc vạn năng "nếu không mua được bằng tiền, thì có thể mua được bằng rất nhiều tiền".

Trầm Bê đã mua được hết, nhưng không bằng tiền túi của ông ta, mà bằng một phần trong số tiền của chính những kẻ đó đem lại cho ông ta bằng quyền. Có nghĩa là ông Bình và ông Kiên chỉ gửi tiền của nhà nước vào két của ông Trầm Bê rồi rút ra từ đấy, chỉ có ông Trầm Bê biết.

Cái quyết định "Chấm dứt vai trò của Trầm Bê tại Sacombank" chiều ngày 24/02 vừa rồi đánh dấu sự kết thúc một giai đọan khó khăn của Ngân hàng nhà nước, nhưng có thể báo hiệu một lọat những biến cố khác sắp tới.

Cả 3 nhân vật lội ngược dòng trong đại hộ đảng XII vưà rồi, bây giờ đã lộ diện là bị đẩy lên, bị buộc phải lên, vì chỉ có lên thì mới cùng một

lúc đảm bảo được hai mục đích: "ra khỏi vị trí" và giữ được "ổn định". Ra khỏi vị trí để dọn nhà, và ổn định để giữ cho "bình" khỏi vỡ.

Vở tuồng diễn trên sân khấu Việt đang chuẩn bị vào những hồi sôi động và hấp dẫn nhất.

Nhưng người nào là đạo diễn chính những màn kịch sắp tới đây còn chưa lộ diện. Hãy chờ xem, nếu tới đây chính phủ trình Quốc hội phê chuẩn "luật xử lý quá khứ", tức là luật xử lý những tội phạm thuộc quá khứ, thì chắc chắn sẽ có những người từng là khổng lồ sẽ rớt như táo héo, kể cả đang tập làm lương thiện cũng chưa chắc thóat được tội.

Ba X dù sao cũng chỉ là một học sinh lớp ba phổ thông, nhưng cựu thống đốc Bình nếu không dùng được vào đâu đó thì kể cũng là lãng phí.

04/03/2017

Video Trương Gia Long, thử giải tín hiệu.

Như nhiều người đã quan sát rất kỹ lưỡng, và với những nhận xét rất kỹ thuật, mà thực ra thì ngay cả với những người không có chuyên môn nghiệp vụ gì, cũng có thể khẳng định rằng cuốn băng video này được ghi một cách chuyên nghiệp và chân thực, có thể chỉ là công việc nghiệp vụ thông thường của bộ môn chuyên trách tài liệu lưu trữ.

Giáo sư tiến sĩ Trương Gia Long là con người có thật. Bài nói chuyện của ông như một buổi ngoại khoá bổ sung kiến thức cho học viên chính trị của ngành công an là có thật. Nó thuộc loại tài liệu mật và lưu hành nội bộ trong phạm vi đối tượng có giới hạn. Nếu không có sự kiện gì, thì từ sau ngày được thực hiện, cuốn băng này chắc vẫn chỉ nằm trong tủ tài liệu.

Cuốn băng mặc dù có những thông tin mang tính nội bộ đảng cộng sản, nhưng là những nội dung hầu hết cũng đã được công chúng biết đến một cách tản mạn, và có thể bằng những ngôn ngữ ít nhiều khoác áo ngoại giao, có phần kín đáo hơn. Nghĩa là không có tin gì là quá mới và chẳng có gì đột ngột. Nó không có gì thuộc bí mật quốc gia đúng nghĩa, không có gì đáng để gây kích thích cho một kẻ kiếm chuyện.

Cá nhân ông Tiến sĩ là một người có nguồn gốc trong sạch thậm chí đáng được ca ngợi bởi tất cả những người lương thiện, nếu bỏ qua phần chính trị hay ý thức hệ. Ông Giáo sư tiến sĩ trưởng thành từ một cậu bé nghèo, mồ côi cha mẹ từ bé, sống bằng cơm cháo và ăn học nhờ đùm bọc của cả làng.

Như vậy sự xuất hiện của cuốn băng trên mạng không phải là ngẫu nhiên. Mà nếu không ngẫu nhiên thì phải do một tính toán. Ai?

Dễ dàng tin rằng bộ công an là người phóng cuốn băng này lên mạng. Mà nếu bộ công an là người phóng nó lên mạng thì đối tượng mà nó hướng tới là ai. Cũng lại không khó nhận ra rằng, người mà nó muốn chuyển thông điệp là phong trào tổng biểu tình toàn quốc do cha Lý nhân danh Tập Hợp Quốc Dân Việt phát động và kêu gọi, đang bùng nổ, dù rất khiêm tốn, nhưng có sức ảnh hưởng, đang có xu hướng lan rộng ra cả nước, bất chấp đàn áp của tất cả moị loại lực lượng an ninh chìm nổi. Chắc chắn, việc dập tắt được phong trào này, trước hết là một thử thách thuộc trách nhiệm cao nhất của ngành công an. Trách nhiệm thuộc về ông Tô Lâm.

Tiến sĩ Tô lâm, bộ trưởng bộ công an, một người trước đó đã từng có gần 5 năm liền nắm toàn bộ ngành an ninh quốc gia, một người được cả giới nghiệp vụ an ninh goị là người "có tầm hiểm có", người có lẽ đã từng dẹp linh mục Đặng Hữu Nam và Giám mục Nguyễn Thái Hợp, vưà rồi đến lượt lính mục Nguyễn Đình Thục, lần lượt "xếp giáo". Vụ 10 nghìn giáo dân bao vây Formosa hồi tháng 10 năm ngóai, dưới tay ông Tô Lâm đã không còn để lại, thậm chí, một chút tiếng vang. Các cha Đặng Hữu Nam, Nguyễn thái Hợp bặt vô âm tín, rồi Đặng Xuân Diệu bị đẩy sang Pháp, cha Nguyễn Đình Thục cũng bặt tin. Không biết số phận cuả giáo sứ Vinh sẽ ra sao. Sau khi ông Tô Lâm cho công bố Việt Tân là tổ chức khủng bố, thì tất cả mọi chứng cứ dính tới tổ chức này, ông đều cho ra ngoài vòng pháp luật. Bắt và giam không cần xét xử. Mà chứng cớ thì bộ công an không thiếu. Có chỗ nào Việt Tân có mặt mà không có người của ông. Vả lại, nếu không có chứng cớ thì bằng nghiệp vụ, tạo ra chứng cớ không phải là việc khó.

Sau những cuộc biểu tình lấy lý do môi trường buộc phải gói vào Formosa Hà Tĩnh, và giới hạn vào khối đồng bào công giáo, Tổng biểu tình toàn quốc kêu gọi quốc dân đồng bào biểu tình ôn hoà chống nguy cơ mất nước vào tay Tàu cộng, chống lại âm mưu bán nước của nhà cầm quyền cộng sản. Đó là mẫu số chung để quy tụ mọi lực lượng chính trị, dân sự trong quần chúng rộng rãi, bất kể xu hướng chính trị xã hội khác biệt. Bí ẩn của hội nghị Thành Đô và thái độ nhịn nhục quá mức của Chính phủ, đảng cộng sản đang bị dân kết án là bán nước cho Tàu, phản bội dân phản bội dân tộc. Đó là sự chuyển hướng của cha linh mục Nguyễn Văn Lý nhân danh tập hợp Quốc Dân Việt.

Có gì tốt hơn là phát tán cái video, ngay lúc mở đầu Trương Giang Long đã nói: «Trung Quốc, tôi xin nói, không bao giờ từ bỏ âm mưu thôn tính nước ta...» bằng giọng diễn thuyết thù ghét Taù một cách hùng hồn của một vị giáo sư tiến sĩ xuaất thân nhà nghèo từ một miền quê cách mạng. Nó hoá giải động cơ của tổng biểu tình toàn quốc. Đảng cộng sản chưa bao giờ quên Trung Quốc là kẻ thù truyền kiếp, chỉ có điều chống lại âm mưu xâm chiếm của chúng như thến nào. Nếu để chúng có cớ chiếm ngay thì Việt Nam chưa tự mình đủ sức. Đánh nhau vơí Tàu không giống đánh với Pháp và với Mỹ. Nhưng nếu ngả theo Mỹ ngay thì, một là đẩy qúa nhanh sự đối địch với Tàu, thiệt hại kinh tế sẽ không thể bù đắp, hai là, trong khi chưa đủ sức tự chủ mà rơi vào ảnh hưởng của Mỹ thì sẽ cũng không giữ được chủ quyền, như vậy sẽ "thoát hang hùm để rơi vào hang cọp".

Một lựa chọn mà đảng cộng sản muốn bộc lộ công khai toàn tâm toàn ý là hợp tác với Nhật. Nhật không có mưu đồ hay dã tâm xâm chiếm đất Việt. Nhật là một đất nước giàu mạnh, một nền dân chủ tiến bộ, nhưng Nhật Bản hợp tác với Việt Nam cũng vì cần Việt Nam như một đồng minh cùng bảo vệ lẫn nhau và sống chết có nhau. Nhật không nhìn Việt nam với con mắt khác biệt về thể chế. Không cần biết tới chế độ

chính trị là dân chủ thật hay giả. Vì vậy mà Việt Nam hợp tác hết lòng với Nhật. Với Nhật, Việt Nam hợp tác triệt để, không có một giới hạn nào, không một tính tóan riêng rẽ nào. Người Việt đã chơi với bạn thật thì hết lòng, còn cái "xà lỏn" cũng chơi, "hiến cả vợ cho bạn cũng không tiếc".

Nhưng mà Nhật là ai. Là Mỹ. Nhật chính là Mỹ tại châu Á. Thông điệp gửi cho Mỹ là nếu Mỹ cũng như Nhật, thì Việt Nam cũng sẽ hết lòng. Nghĩa là Mỹ hãy cũng như Nhật, không câu nệ khác biệt thể chế. Hãy thừa nhận chế độ đảng cầm quyền hiện nay như mọi chế đô khác, và không âm mưu kết hợp mọi thủ đọan để tìm cách lật đổ chế độ.

Đó là thông điệp mà ông Tô Lâm muốn nhắn tới chính phủ Mỹ.

Sau chuyến thăm Mỹ của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng tháng 7 năm 2015, loại thông điệp này có lẽ đã được chính phủ OBAMA tiếp nhận và bắt đầu có những tín hiệu kiểm chứng và thử thách để đi vào thực chất. Nhưng OBAMA đã không còn thời gian.

Và cái trớ trêu của duyên phận chế độ ông Nguyễn Phú Trọng là tổng thống mới của Hoa Kỳ, ông Donald Trum lại là người căm ghét không chỉ các chính sách của ông OBAMA mà có lẽ cả cá tính cũng không chấp nhận nhau. Donald TRUMP thậm chí muốn tẩy sạch mọi thứ, dù nhỏ nhất, những dấu vết còn để lại của OBAMA, giống như người Việt ghét nhau thì "đào đất đổ đi".

Cho nên, việc tung cái video này, ngoài đích đến đầu tiên là cha linh mục Nguyễn Văn Lý, và cha Giám mục Nguyễn Thái Hợp, thì người thứ hai là Donald TRUMP.

Ông Trương Gia Long nhấn đi nhấn lại lời của ông Tô Lâm nói với ngàI tân Đại sứ Hoa Kỳ tạiViệt nam rằng "Ngài đừng có đi theo các vết chân cũ, các vết xe thất bại của các người đi trước ngài"- nghĩa là đừng có câu kết với các phần tử tôn gíao, nhân danh nhân quyền để lật đổ chế độ của chúng tôi, các ngài sẽ lại thất bại.

Nhưng với D. TRUMP thì không thể một tổng thống của một nền Cộng Hoà vĩ đại nhất trái đất phải hạ mình để chấp nhận một tổng bí thư của một đảng chính trị lạc hậu, đã thuộc về rác rưởi cuả quá khứ nhân lọai.

Đó là một khó khăn không thể vượt qua cho nhiệm kỳ này của ông Trọng, hay của nhân vật nào đó có thể thay thế sắp tới. Trung Quốc đã khôn ngoan hơn và đã biết lách cái khập khiễng này bằng cách nhất thể hoá. Còn ở Việt Nam, các ông trên chóp bu chính quyền còn vướng chân nhau như gà mắc tóc.

Người thứ ba mới là Tàu, " không phải là chỉ có Tập Cận Bình đâu, ai lên cũng sẽ vậy, mãi mãi như vậy, chiếm cho kỳ được Việt nam mới thôi ".

Rõ ràng cái video này được bộ công an tung ra, có thể theo lệnh của chính ông Tô Lâm, và tất nhiên là được ông Trọng bật đèn xanh vì có thể ông Trọng cũng muốn thanh minh rằng, cái trò 15 Hiệp định mà ông ký vội vã trong chuyến đi Tàu hồi đầu năm, chỉ là chuyện"chơi bài", trước nguy cơ TPP mất trắng, nền kinh tế Việt sẽ hụt hơi. Sẽ còn chưa biết ai "trên tay"ai.

Viên đạn đầu tiên mà cuốn video này sẽ nhắm tới là phá tan cuộc Tổng biểu tình toàn quốc mà cha Lý là đích nhắm. Nếu biểu tình không bị dẹp, thì tính mạng của chính cha Linh mục sẽ chẳng có gì đảm bảo.

Viên đạn thứ hai, bắn hú hoạ, là ông TRUMP, "nếu thực sự ông không bỏ qua biển Đông và thực sự ông muốn chơi "trên tay can" những người Tàu, thì ông phải biết đến chúng tôi. Chúng tôi không đội chung trời

với Tàu, chúng tôi biết cách giúp ông đạt được mục đích, miễn là ông thừa nhận chúng tôi."

Và điều thứ ba, là thông điệp gửi cho Tàu. "Các vị có hàng trăm đặc tình cài cắm, chúng tôi biết hết, nắm hết, không làm gì được đâu, các vị cứ bỏ tiền ra đi, và các vị sẽ biết rằng moị cố gắng sẽ trở thành công cốc." Bằng cách nào, dù thâm độc đến đâu, thì người Tàu cũng vĩnh viễn không có chỗ trên mảnh đất Việt Nam.

Những phỏng đóan kể trên có thể là những thông điệp của những kẻ chủ tâm phóng cuốn video lên mạng. Nhưng bản thân việc phóng một cuốn video như vậy lên mạng công chúng lại chứng tỏ rằng đó là sự thừa nhận của chính quyền sức mạnh của lòng yêu nước của dân chúng. Dù tàn bạo và vô đạo đức, chính quyền đã không dám phản lại tình yêu đất nước của toàn thể dân chúng. Chỉ bộc lộ một chút ý tưởng phản bội tổ quốc, bán nước cho Tàu, thì dù bất kỳ ai, bất kỳ thế lực nào sẽ bị dân tộc trừng trị.

Phải chăng, đó cũng chính là thông điệp mà dân chúng muốn chuyển tới chính quyền, hãy đừng phản bội dân, đừng bán nước cho Tàu, hãy bảo vệ dân, đứng cùng phía với dân, đừng có đàn áp dân mỗi lần dân đứng dậy vì nguy cơ mất nước, mỗi lần sinh mệnh dân tộc bị đe doạ. Hãy là chính quyền của dân, không đánh dân để bảo vệ quyền lợi của giặc.

20/03/2017

Thử hỏi ông Trump buôn gì lãi nhất

Trên thế giới hiện tại, số tỷ phú đô la giàu nhất và đông nhất ai cũng biết là người Mỹ. Nhưng những tỷ phú này gồm những tỷ phú được công bố công khai, nguồn gốc tài sản của họ cả thế giới đều biết, có thể biết. Họ là những người kiếm được tiền và trở thành tỷ phú không bằng con đường buôn bán thuần tuý.

Phần đông họ là những nhà sáng chế, những nhà phát minh, khởi nghiệp bằng những phát kiến thiên tài. Chỉ có rất ít trong số họ là những nhà buôn. Và những nhà buôn công khai mang quốc tịch Mỹ không phải là những nhà buôn ghê gớm, bởi vì, dẫu họ không thiếu thông minh, thói quen tôn trọng pháp luật và thói quen tôn trọng văn hoá, ở một quốc gia ra đời bằng tuyên ngôn tự do nhân quyền, dân quyền, có bề dày hàng trăm năm, đã cướp mất của họ những phẩm chất cần thiết cuả nghề buôn là tính lươn lẹo. Bởi thương trường thường là nơi thi thố những tiểu xảo, bất chấp moị thủ đoạn để đạt được mục đích, đạt được lợi nhuận. Công cụ điều chỉnh duy nhất là hiệu lực của pháp luật.

Bởi vậy, dù cũng là con buôn, nhưng con buôn ở một thế giới dân chủ thực thụ, nơi luật pháp là một thiết chế quyền lực độc lập và được luật pháp bảo đảm tính độc lập, không giống với loại con buôn trong chế độ chuyên quyền cộng sản, nơi luật có thể dùng tiền và quyền lực làm méo.

Và nhất là người Mỹ, ngay cả khi người Mỹ này là một tay buôn bất động sản chuyên nghiệp như ông Donald Trump, tân tổng thống, thì trong đầu, ông ta có lẽ chưa từng tự đặt ra câu hỏi, "buôn cái gì có lợi nhất" và được trả lời rằng, "châu ngọc có thể lợi trăm lần, nhưng buôn Vua thì lợi không thể tính được". Donald Trump thậm chí có thể không biết trong lịch sử thế giới từng tồn tại một nhà buôn có tên là Lã Bất Vi. Nhà buôn này là người Tàu - tổ sư của nghề buôn Vua từ hơn hai nghìn năm.

Ông Tập Cận Bình, và toàn bộ Trung Nam Hải là hậu duệ của Lã Bất Vi, những Lã bất Vi thời nay, thời điện tử, tin học, thời hiện đại. Có thể cái gien con buôn sau hàng nghìn năm đã đạt tới sự hoàn hảo. Nếu Lã Bất Vi đã dùng tiền bạc để chiếm đoạt giang sơn nhà Tần, thì tập đoàn Trung Nam Hải có thể đang mưu toan dùng tiền để chiếm đoạt thế giới, từ tay một tên buôn bất động sản đang là tổng thống Mỹ.

Trunng Quốc đã đồng ý cấp cho các công ty của cha on Trump 35 bản quyền thương hiệu kinh doanh tại Trung Quốc.

Bắc Triều Tiên là một thứ quốc gia sống bằng tiền bạc Trung Quốc và múa may hò hét theo hiệu lệnh Bắc Kinh, đóng kịch loè bịp thiên hạ, là một loại hoàng đế bị mua bằng tiền Trung Quốc. Đúng ngày 19/03, khi Rex Tilerson, bộ trưởng ngoại giao Mỹ đang thảo luận những điều kiện cho cuộc gặp thượng đỉnh Tập -Trump với bộ trưởng ngoại giao Vương Nghị, thì Triều Tiên tiến hành thử tên lửa mang đầu đạn xuyên luc địa và tuyên bố có khả năng tới Mỹ. Nhưng ngay mẫu quả tên lửả được phóng đi đó, có tin đồn vừa được vận chuyển đến từ Trung Quốc bằng đường ngầm xuyên núi hai nước và tiền chi cho cuộc phóng thử cũng đến từ Trung Quốc.

Mặc dù Triều Triên luôn hung hăng làm như độc lập, thậm chí còn cả gan công khai phê phán Trung Quốc "theo chân ma quỉ", nhưng dư luận các nhà phân tích đều biết rất rõ rằng, chỉ cần Trung Quốc "rút ống thở", chế độ Triều Tiên lập tức sụp đổ. Người ta thậm chí còn phỏng đoán rằng, chẳng có cuộc thử hay tiến bộ "công nghệ tên lửa" nào xảy ra trên đất Triều Tiên. Tất cả đều là tên lửa được đưa đến từ Trung Quốc, muốn ở mức nào thì mang sang mức ấy, nhiên liệu và kinh phí đều do Trung Quốc. Tất nhiên là ngày giờ tiến hành thử phải do Trung Quốc quyết định. Người Triều Tiên chỉ hò hét đóng kịch.

Những chuyện gây rối ngang ngược của Triều Tiên chỉ để nói rằng, "không có Trung Quốc thì cả Mỹ, cả Nhật, cả thế giới sẽ chẳng làm được gì. Muốn hãm Triều Tiên, hãy thoả thuận và mặc cả với Trung Nam Hải"(!!)

Ngoài Triều Tiên, vài quốc gia Đông Nam Á khác, vốn là anh em sinh đôi, sinh ba với Việt Nam, chỉ vì miệng ngậm tiền của Tàu mà bây giờ quay lại tráo trở. Đương nhiên là không phải tất cả cái được gọi là quốc gia ấy được ăn tiền của Tàu, mà chỉ có cá nhân những kẻ đứng đầu quyền thế quốc gia. Họ ăn tiền của Tàu, hay bị bẫy phải ăn tiền của Tàu rồi quay lại phản bội anh em, bạn bè, thậm chí phản bội lại lợi ích dân tộc. Người Tàu là bậc thày dùng hối lộ và mỹ nhân kế để buôn đế vương.

Triết lý "những gì không thể mua bằng tiền, có thể mua được bằng rất nhiều tiền", có xuất xứ từ Hội Tam Hoàng Hồng Kông, nhưng nhiều người nói, có từ thời Xuân Thu Chiến Quốc(?!).

Trong chuyến đi Trung Quốc, được hứa hẹn vay ưu đãi 24 tỷ usd, ông Duterte tuyên bố, "Tôi không cần Mỹ nữa, " "Philippines không phải là người em bé nhỏ của Mỹ", "good by Hoa Kỳ"…

Và để chuẩn bị cho cuộc gặp thượng đỉnh Trung Mỹ vào đầu tháng tư tới, Bộ trưởng thương mại Trung quốc Chung Sơn đến "Phi" ngày 06/03, cấp cho "Phi" 3, 4 tỷ usd đầu tư các dự án hạ tầng. Tiếp một tuần sau, ngày 16/03, phó thủ tướng Uông Dương sang và hứa cấp thêm 6 tỉ USD cho các dự án đường sắt và thủy điện.

Sau tất cả những động thái này, ngày 19/3, theo AP, vào đúng giờ mà bộ trưởng ngoại giao Mỹ Tillerson họp báo với Vương Nghị tại Bắc Kinh, ông Duterte tuyên bố:

"Chúng ta (Philippines) không thể ngăn chặn Trung Quốc làm những gì họ muốn. Người Mỹ còn chẳng ngăn được họ.

Thưa các ngài, tôi có thể làm được những gì?

Tiến hành một cuộc chiến tranh chống Trung Quốc? Tôi có thể, nhưng toàn bộ quân đội và cảnh sát của chúng ta sẽ biến mất trong ngày mai, và đất nước chúng ta sẽ bị phá hủy".

Ngày 12-15/01/2017, ông Tập mời ông Trọng sang thăm đột xuất, trước ngày chính thức cầm quyền Nhà Trắng của TRUMP có một tuần, "khẳng định tình anh em" với 15 Hiệp định hợp tác chiều sâu, có gía trị nhiều chục tỷ usd.

Tiền của Trung Quốc có thể đã đảo lộn trật tự cái góc nhỏ này của thế giới? Tiền của Trung Quốc có thể đã đảo lộn đạo đức, đảo lộn tình người, đảo lộn chân lý?

Trước chuyến đi Trung Quốc của bộ trưởng ngoại giao mỹ Rex Tillerson chuẩn bị cho cuộc gặp thượng đỉnh Trung - Mỹ, có vẻ như Mỹ đã huy động tối đa để gây áp lực cho các đàm phán.

Ngày 7/03 Mỹ đưa máy bay không người lái và khởi động việc lắp đặt THAAD tại Hàn Quốc với hệ thống radar có tầm phủ tới 3000km.

Ngày 14/03, Chiếc tàu sân bay trực thăng lớn nhất của Nhật Bản được dự kiến sẽ huấn luyện cùng hải quân Mỹ ở Biển Đông và theo Reuters, động thái này sẽ là màn phô diễn lực lượng hải quân lớn nhất của Tokyo kể từ Thế chiến 2.

Ngày 15/03 Thượng viện Mỹ đưa ra dự luật trừng phạt nhằm vào các cá nhân, tổ chức Trung Quốc liên quan các vi phạm luật quốc tế tại biển Hoa Đông và Biển Đông.

Mỹ, Hàn, Nhật tuyên bố tập trận chung tại quần đảo Tinian, tây Thái Bình Dương, vào tháng 5/2017 có sự tham gia của tàu Mistral, chiến hạm hiện đại nhất của Pháp và nhiều trực thăng quân sự của Anh.

Ngày 14/03, Tump viết trên Twitter " Người Trung Quốc vẫn chẳng làm gì "

Ngày 15/03, Rex Tilerson đã tới Nhật Bản và sau đó tới Hàn Quốc. Ở Tokyo và Seoul, Tillerson tuyên bố, "sự kiên nhẫn chiến lược của Mỹ đối với Triều tiên đã kết thúc", "2 thập kỷ nỗ lực kiềm chế tham vọng hạt nhân của Triều Tiên đã thất bại", "Moị phương án đều được đặt lên bàn." "Mỹ phải hành động".

Ngày 17/03, trong lúc Tillerson đang chuẩn bị từ Hàn Quốc bay sang Bắc Kinh, ông Trump viết trên Twitter "Triều Tiên đang hành xử rất tệ. Họ đang "chơi" nước Mỹ nhiều năm nay. Trung Quốc chẳng giúp được gì".

Người ta cũng không thể không nhớ đến những tuyên bố của Rex Tillerson, ứng viên Bộ trưởng ngoại giao trước Quốc Hội Mỹ ngày 11/01: “Chúng ta sẽ phải gửi cho Trung Quốc một thông điệp rõ ràng rằng, thứ nhất, việc xây dựng đảo phải dừng lại, và thứ hai là Mỹ không cho phép Trung Quốc tiếp cận".

Mỹ tôn trọng nguyên tắc một Trung Quốc, nhưng không có gì "cản trở việc Mỹ có quyền bán vũ khí cho Đài Loan".

Tất cả những động tác này nhằm gửi tới Trung Nam Hải thông điệp gì.

- Với THAAD lắp đặt tại Hàn Quốc, hệ thống tên lửa của cả Trung Quốc và Nga đã bị vô hiệu hóa.

- Liên minh của Mỹ không phải chỉ có Nhật và Nam Hàn, Úc vẫn luôn trung thành, và còn có thêm Pháp và Anh.

- Triều Tiên sẽ bị tiêu diệt bằng vũ lực, nếu thượng đỉnh TRung Mỹ thất bại.

- Biển Đông và biển Hoa Đông đã có bảo đảm.

Trump và Tillerson đã chuẩn bị cho Trung Quốc một cú đấm "thôi sơn", tính tới chuyện hạ "knockout" Trung Quốc?! Đưa ra mọi ngón bài, Rex Tillerson muốn làm giá vớiTập trước cuộc gặp thượng đỉnh?

Nhưng sau khi gặp Tập Cận Bình, thiên hạ mới ngã ngửa ra rằng, chẳng có cú đấm nào cả. Tillerson đột nhiên "nói tiếng Trung Quốc", dùng đúng những ngôn từ của Trung quốc để tuyên bố " Hai quốc gia tôn trọng lợi ích của nhau" và không một lời đả động tới Triều Tiên, biển Đông và biển Hoa Đông, không một lời tới Tự do hàng hải và luật pháp quốc tế; không một lời động tới Đài Loan.

Trung Quốc có phép mầu?! Tillerson hùng hổ lúc đầu đã biến mất. Trên sân khấu chỉ còn thấy một Tillerson hiền lành, chân tình và có phần giống con sư tử bị tiêm thuốc ngủ.

Ông Tập Cận Bình ca ngợi ông Rex Tillerson "đã có rất nhiều nỗ lực" để đạt được một "sự chuyển đổi trơn tru" trong kỷ nguyên mới của quan hệ Trung - Mỹ. Ông còn nói:

"Ngài nói rằng quan hệ Trung - Mỹ chỉ có thể thân thiện. Tôi đánh giá cao điều này."

Reuters bình luận: "Trung Quốc và Hoa Kỳ dường như đã đạt được một số tiến bộ". Tờ Giáo Dục viết " Mỹ - Trung đã đạt được "cái gì đó" sau khi ông Tillerson gặp ông Tập Cận Bình ".

Nhưng rồi Giáo Dục lại bình tiếp "Đây là cuộc chơi của hai siêu cường, và không thể loại trừ khả năng lợi ích của các nước nhỏ có liên quan sẽ trở thành những món hàng trao đổi của các nước lớn."

Không ai biết những gì đã xảy ra tại Bắc Kinh trong ngày 19/03/2017, hay có thể nói cho rõ hơn là những gì đã xảy ra phía sau sân khấu, hay phía dưới gầm bàn.

Có điều, có thể khẳng định rằng, cho dù Tillerson, cựu chủ tịch Exxil Mobil, cho dù Donald Trump tỷ phú trùm bất động sản, những nhà buôn thực thụ của Mỹ, đứng bên cạnh những con buôn Trung Hoa, hậu duệ của Lã Bất Vi, các ông có thể chỉ là những "con tép".

Thử hỏi ông Donald Trump rằng buôn gì lãi nhất. Ông là trùm buôn bán bất động sản và nước Mỹ trong tay ông là một thứ bất động sản vô giá, có thể dùng để buôn kiếm lời được.

22/03/2017

Nhất thể hoá hay chuyển hoá thể chế.

Có thể nói, gần đây, đảng cộng sản Việt Nam bắt đầu tính đến chuyện tự chuyển hoá để tự biến mình thành một thể chế hợp thức với các loại hình thể chế chính trị phổ biến đang tồn tại trên thế giới. Điều này, mặc dù không phải là một phát kiến mới mà đã là chuyện được đặt ra từ rất lâu trong nội bộ Ban lãnh đạo đảng cộng sản. Nhưng trước đó, việc đồng nhất hoá thể chế với hệ thống chính trị toàn cầu chưa phải là áp lực thúc ép khách quan, mà nó ẩn chứa những mục đích khác.

Thể chế chính trị không tương thích với hệ thống các thể chế chính trị phổ biến trên thế giới gây bất cập lớn cho các mối quan hệ quốc tế. Ở một phía, việc không có các định chế tương ứng gây khó khăn trong các nghi lễ đối ngoại, đặc biệt các nghi lễ đã trở thành tập quán quốc tế. Ở phía khác, sự khác biệt, không đồng nhất trong các khái niệm triết học, chính trị và luật học, tạo ra những khập khiễng trong hệ thống pháp luật, gây khó khăn trong việc áp dụng các bộ luật quốc tế vào các hoạt động quốc gia cũng như các vận dụng luật pháp quốc gia đối chiếu với luật pháp quốc tế, gây trì trệ cho hoạt động quản trị cả kinh tế lẫn hành chính.

Sự khác biệt giữa kết cấu các định chế của thể chế so sánh với hệ thống các định chế phổ cập quốc tế bộc lộ những khuyết tật và đặt câu hỏi cho tính chính danh của chế độ. Trong một sân chơi được thừa nhận bởi tất cả, cái riêng biệt phản ánh cái chính đạo, bất chính danh.

Hội nhập kinh tế quốc tế là một chính sách lớn, tận dụng tiềm lực vốn, trình độ công nghệ, tri thức và kinh nghiệm quản lý tiên tiến của thế

giới để tạo động lực cho tăng trưởng, cơ sở cho sự ổn định của chế độ. Sự tương thích với hệ thống chính trị thế giới là một yêu cầu có tính bức thiết.

Một trong những chính sách đối ngoại quan trọng của đảng cộng sản Việt Nam là tìm kiếm sự thưà nhận quốc tế, đặc biệt là của các quốc gia có vai trò quyết định trong sinh hoạt quốc tế như Mỹ, Liên hiệp châu Âu, các nền dân chủ lớn. Thể chế đảng lãnh đạo quốc gia, đứng trên Nhà nước, đứng trên Quốc hội và đứng trên Chính phủ, Chủ tịch đảng đứng trên Nguyên thủ Quốc gia, đứng trên Thủ tướng chính phủ là lọai hình không có kết cấu tương ứng trong hệ thống các thể chế phổ cập quốc tế.

Chuyến đi Mỹ của ông tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng tháng 7/2015 phải mất hơn một năm chuẩn bị, hàng trăm các cuộc bàn thảo giữa các bộ môn cuả hai quốc gia, và phải cần cả một chuyến tập dượt trước bằng một chuyến thăm Mỹ "vô tiền khóang hậu" trong tập quán ngoại giao thế giới của ông uỷ viên bộ chính trị, bí thư Hà Nội Phạm Quang Nghị.

Và một trong những nội dung quan trong nhất được đề cập trong tuyên bố chung của chuyến viếng thăm là "tôn trọng sự bình đẳng về chủ quyền cũng như thể chế chính trị của nhau".

Nhưng nếu điều đó phần nào đã được chính phủ của Tổng thống OBAMA lập lờ nhân nhượng, thì tính hợp thức và tính chính danh mù mờ đó đang phải chờ đợi một thử thách mới vô cùng khó khăn với chính phủ mới của Tổng thống Donald TRUMP.

Không thể có một ông bí thư đảng lại sang thăm Mỹ với tư các người cao nhất của quốc gia một lần nữa. Với tính cách cứng rắn, dứt khóat và không nhân nhượng, tính chất mập mờ của thể chế đảng đứng trên nhà nước cuả chế độ cộng sản Việt Nam, đến Mỹ sẽ không có ai tiếp. Cũng có nghĩa là quan hệ sẽ không thể là chiến lược.

Tương lai quan hệ Việt Mỹ sẽ vô cùng khó khăn.

Nền kinh tế với một cơ cấu Kinh tế quốc doanh chiếm tỷ trọng gần 70% tổng tài sản quốc gia sẽ không thể được xem là nền kinh tế thị trường. Một thể chế đảng chính trị đứng trên cả Quốc hội lập pháp, trên Nguyên thủ quốc gia, và trên Thủ tướng chính phủ, sẽ không thể được chấp nhận bởi hệ thống chính trị Hoa Kỳ, thiết lập trên nền Tam quyền Phân Lập, đặc biệt dưới quyền tổng thống tính cách Ronald TRUMP.

Một trong những lối thóat phải tính đến là Nhất thể hoá chế độ đảng trị, khóac chiếc áo Pháp Quyền- Rule of law ra ngoài bộ mặt của đảng. Tổng bí thư đảng sẽ đồng thời là Nguyên thủ quốc gia. Chế độ đảng trị sẽ được thay thế bằng một thể chế bao gồm một Nguyên thủ quốc gia được bầu bởi toàn thể quốc dân qua phổ thông đầu phiếu và một Thủ tướng chính phủ do Nguyên thủ đề cử nhưng do Quốc hội bầu.

Bộ máy tuyên truyền đang khởi động tăng tốc, sẽ là trọng tâm của hội nghị trung ương 6 đại hội XII, tổ chức vào quý III năm nay. Ông Đinh Thế Huynh, thường trực Ban Bí thư đã giao cho đề tài cho Ban Tổ chức.

Tuy nhiên, chủ trương nhất thể hoá hệ thống không chỉ có mục đích duy nhất là đồng nhất hoá thể chế chính trị Việt Nam với hệ thống thể chế phổ cập thế giới, mà còn nhằm tới nhiều mục tiêu khác.

Việc nhất thể hoá giữa hai bộ máy đảng và bộ máy nhà nước, sẽ trước hết giải thóat cho cuộc khủng hoảng tài chính ngân sách. Cùng một lúc, ngân sách phải chi cho cả hai bộ máy quan liêu, một bộ máy công chức hành chính và dịch vụ công vụ của chính phủ từ trung ương xuống địa phương, một bộ máy đảng với đầy đủ các cơ quan, các bộ phận có cùng một chức năng như vậy, cộng thêm các tổ chức thuộc hệ thống chính trị nối dài như Mặt trận tổ quốc, hội Phụ nữ, liên đoàn lao động, đoàn thanh niên, hội cựu chiến binh.

Hệ thống này bao gồm 2, 7 triệu công chức, viên chức; 56.000 đơn vị sự nghiệp công, tiêu tốn 400.000 tỉ đồng(20 tỷ usd) chiếm 67% tổng chi thường xuyên của ngân sách.

Bộ trưởng Tài chính Đinh Tiến Dũng tại kỳ họp giữa tháng Ba năm 2017 của Ủy ban Thường vụ Quốc hội vưà phải thanh minh về việc không thể giảm nợ công, vì "Năm 2016 dự báo giá trị thực tế GDP là 5, 1 triệu tỷ đồng nhưng thực hiện chỉ được 4, 6 triệu tỷ đồng"."...nguồn thu ra sao không biết, nhưng phần chi lương cho đội ngũ bị phản ánh có đến 30% công chức không làm gì cả, vẫn phải giữ nguyên." và ông kết luận "Chi tiêu như thế thì chỉ có chết".

Hệ thống các Tập đoàn và Doanh nghiệp nhà nước chính là các cơ quan kinh tài cho bộ máy của đảng, vì các tổ chức này, bề ngoài là tổ chức kinh doanh, nhưng là các tổ chức của đảng và chịu sự chỉ đạo của đảng. Lãnh đạo của doanh nghiêp là các cán bộ chính trị do đảng bổ nhiệm. Các chỉ tiêu giao nộp ngân sách đối với các doanh nghiệp quốc doanh được giao thông qua nghị quyết đảng như một nghĩa vụ và trách nhiệm đảng viên. Các chỉ tiêu này mặc dù có vỏ bọc là thuế lợi nhuận, nhưng thực chất là các nghĩa vụ được phân chia gánh vác, trở thành tiêu chí để đánh giá phẩm chất, năng lực cán bộ và tiêu chuẩn để quy hoạch phát triển cán bộ.

Nhưng quy luật thị trường không biết tới phẩm chất chính trị của cán bộ lãngh đạo, mà đòi hỏi năng lực cạnh tranh của doanh nghiệp. Trong khi các doanh nghiệp quốc doanh, do trình độ và bản chất quản trị thấp kém, năng suất lạo động lạc hậu, dẫn đến kết quả kinh doanh luôn luôn thua lỗ, chỉ tiêu giao nộp ngân sách luôn là một áp lực giữa mục tiêu chính trị và sự tồn tại như một tổ chức kinh doanh.

Nhất thể hóa chức danh hai bộ máy đảng và chính quyền nếu giải quyết triệt để sẽ giảm ít nhất 1/2 số lượng công viên chức, giảm một nửa chi phí, giành thêm được 10 tỷ usd hàng năm cho đầu tư công hoặc trả nợ vay.

Bằng chủ trương nhất thể hóa, trên danh nghĩa tinh giản biên chế, tăng cường hiệu lực tổ chức và hiệu xuất quản lý, tiết kiệm ngân sách v.v...công việc sắp xếp lại tổ chức, nhất thể từng chức danh, từng vị trí, từ Trung ương tới địa phương, thực chất sẽ là một chiến dịch thanh trừng nội bộ và củng cố vây cánh. Trong chiến dịch này, dự kiến sẽ được bàn thảo tại hội nghị TW 6 vào quý ba năm nay, những công cụ quyết định sẽ nằm trong tay ba nhân vật, Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng, Thường trực Ban bí thư Đinh Thế Huynh và Trưởng Ban tổ chức TW Phạm Minh Chính. Bằng cách làm này, Ban bí thư vô hiệu hoá hoàn toàn các thiết chế quyền lực khác như Quốc hội và Chính phủ.

Vào tháng 9/2016, ông Nhị Lê, Phó Tổng Biên tập Tạp chí Cộng sản, đã khởi động "nhất thể hóa" bằng bài trả lời phỏng vấn khá dài cho trang VietTimes với nhan đề "Nhất thể hóa chức danh, nhất nguyên chế tổ chức bộ máy là bước đi tất yếu".

“Giải thể các bộ máy chồng chéo, sáp nhập các bộ máy dù của Đảng hay của Nhà nước làm chung một việc theo hướng thống nhất và đa năng, giảm mạnh số các đầu mối bộ máy và tổ chức, bảo đảm sự chuyên nghiệp và liên thông- nhất nguyên chế. Nói cách khác, từ nhất thể hóa chức danh tới nhất nguyên chế về tổ chức bộ máy là bước đi tất yếu. Chẳng hạn, một vài cơ quan có nhiều chức năng, nhiệm vụ giống nhau, nên chăng tính toán nhất nguyên hóa tối thiểu ở 3 cấp: Trung ương; tỉnh, thành phố; quận, huyện, thị, theo phương châm: đa năng hóa bộ máy hay bộ máy đa năng".

Hội nghị toàn quốc ngành Tổ chức xây dựng Đảng năm 2017 vào ngày 4/3, do Ban Tổ chức trung ương chủ trì, Thường trực Ban Bí thư Đinh Thế Huynh đã trực tiếp “phát biểu chỉ đạo”.

Như vậy sau hơn một năm kể từ thời sóng gió ngay trước đại hội 12, “nhất thể hóa” đã trở thành một đề nghị chính thức.

Giảm một nửa bộ máy quan liêu, giảm một nửa nhu cầu cán bộ trên toàn hệ thống và đặc biệt trên thượng tầng trung ương, đảng cộng sản đang rơi vào khủng hoảng thiếu trầm trọng các cán bộ cốt cán gọi là cán bộ nguồn.

Như chính những đảng viên có chức vụ cũng không giấu diếm rằng "có đến 90% đảng viên có chức quyền tham nhũng". Nhất là sau các chiến dịch chống tham nhũng do chính ông Trọng khởi động, từ nay tới cuối năm, sẽ có sự ra đi của cả những uỷ viên bộ chính trị cộm cán.

Nhưng vấn đề sẽ được đặt ra là khi nhất thể hoá hai chức năng chính trị và kỹ thuật vào làm một, thì yếu tố kỹ thuật bắt buộc phải giữ vai trò quyết định. Một cán bộ chuyên trách công tác đảng không thể đảm nhận chức năng điều hành sản xuất của một chủ tịch hay giám đốc. Cho đến hiện tại, Giám đốc điều hành sản xuất thông thường là người thuộc

ngành kỹ thuật và kiêm chức phó bí thư. Bí thư đảng chỉ làm công tác chính trị thuần tuý, không có chức danh bên chính quyền. Nếu nhất thể hoá chức danh đảng và chính quyền sẽ xảy ra một điều là phía chính quyền, bên kỹ thuật sẽ lấn sang chiếm chỗ của bên đảng chứ không có chiều ngược lại, như vậy là tạo ra mâu thuẫn ngay trong lòng tổ chức. Vì các cơ quan nắm quyền tổ chức, quyền xây dựng đảng, cụ thể là ông Nguyễn Phú Trọng, ông Đinh Thế Huynh và ông Phạm Minh Chính là những người chịu trách nhiệm tổ chức cải tổ lại chỉ là những cán bộ chuyên trách đảng, không có nghiệp vụ kỹ thuật và chưa hề kinh qua quản trị sản xuất, không có kinh nghiệm về mặt chính quyền. Sẽ đặt ra một xu hướng là thủ tướng sẽ kiêm nhiệm chức Tổng bí thư đảng, chứ không phải là Tổng bí thư đảng kiêm làm thủ tướng. Không lẽ những người có quyền xếp chỗ lại chỉ xếp cho người khác?

Nếu ban bí thư phát động nhất thể hoá, có khác gì tự tiêu diệt. Ban bí thư chỉ gồm những nhà lý luận chuyên nghiệp, những chuyên trách đảng nhà nghề, không được đào tạo kỹ trị và không kinh qua các chức vụ quản trị sản xuất.

Như vậy, nhất thể hoá không thể được thực hiện nếu chỉ nhằm mục tiêu tập quyền.

Phạm Minh Chính, trưởng Ban tổ chức Trung ương, người chịu trách nhiệm chính trong việc thực hiện Nhất thể hoá, nguyên là Bí thư Quảng Ninh, nơi được giao khởi thuỷ các thí điểm nhất thể hoá cấp tỉnh, theo nghị quyết Đại hội XI. Việc ông Chính trúng uỷ viên bộ chính trị tại đại hội XII và giữ chức Trưởng ban Tổ chức trung ương đảng, chính là phản ánh quyết tâm của bộ chính trị và của ông Nguyễn Phú Trọng và Ban bí thư. Nhưng có thể nội dung nhất thể đã không đúng với ý định có trước.

Những hình thái trái ngược quy luật phát sinh từ cơ chế đảng lãnh đạo tuyệt đối và toàn diện, đẩy đảng đứng trên hiến pháp và đứng ngoài hệ thống quản trị quốc gia, đã tạo ra những mâu thuẫn không thể khắc phục.

Biến hình như thế nào để đảng không đứng trên và đứng ngoài hệ thống mà vẫn giữ nguyên chế độ, giữ nguyên quyền lãnh đạo quốc gia? Có nghĩa là làm thế nào để hợp thức hoá chế độ bằng con đường cải cách thể chế?

Lãnh đạo đảng hình như từng có một ý tưởng. Bà Nguyễn Thị Kim Ngân khi còn là phó chủ tịch Quốc Hội từng dẫn đầu một đoàn gồm 15 cán bộ cao cấp ngành Lập pháp của Quốc hội Việt Nam, hồi tháng tư năm 2015 đã thực hiện một chương trình 10 ngày tập huấn và tìm hiểu cơ chế hoạt động của hệ thống lập pháp Mỹ. Nội dung tập huấn tại Trung tâm Đại học Havard là trả lời câu hỏi, “làm thế nào thay đổi hệ thống lập pháp mà vẫn giữ ổn định chế độ chính trị”? Bây giờ vẫn chưa có đáp án.

Ở Trung Quốc, đảng cộng sản đã nhìn thấy trước sự khập khiễng của thể chế đảng cai trị, nên từ nhiều năm, đã che giấu bằng cơ chế tổng bí thư đảng đồng thời là chủ tịch nước. Nhưng từ đại hội 18, Tập Cận Bình đã khởi động một cuộc cải cách tiếp tục. Với giấc mơ Trung Hoa trở thành siêu cường thủ lĩnh khu vực, chia thế giới với Mỹ, Tập Cận Bình biết rất rõ Trung Quốc không thể được chấp nhận vai trò dẫn dắt khu vực mà không phải là một quốc gia dân chủ.

Ông Tập Cận Bình đã bối rối khi Ngoại trưởng Australie Julie Bishop nói tuần trước, 15/03/2017, tại Singapore rằng, "Trung Quốc không thể dẫn dắt khu vực vì nước này phi dân chủ".

Và có lẽ Tập Cận Bình lựa chọn giải pháp thông qua Quốc Hội.

Ông Ngô Tổ Lai, học giả Trung Quốc đang sinh sống tại Mỹ nhận định, "ông Tập Cận Bình có khả năng đang cân nhắc việc sau khi hết hai nhiệm kỳ giữ chức Tổng Bí thư sẽ chuyển sang giữ chức Chủ tịch Ủy ban Thường vụ của Đại hội Đại biểu Nhân dân toàn quốc, đồng thời sẽ đem quân quyền giao cho Đại hội Đại biểu Nhân dân. Nếu làm như vậy thì quân đội và quốc gia sẽ thực sự thuộc về nhân dân, và có khả năng giải tán ĐCSTQ một cách hợp pháp".

Dân chủ hoá Trung Quốc để trở thành thủ lĩnh khu vực, đấy chính là giấc mơ Trung Hoa, cũng đồng thời là giấc mơ của Tập Cận Bình, khi ông không che giấu tham vọng đưa cái tên của ông vượt qua Đặng Tiểu Bình để xếp ngang hàng với Mao Trạch Đông.

Ở Việt Nam, trí khôn của cái tinh hoa cộng sản chưa từng vượt qua cái tinh hoa ở Trung Nam Hải. Những gì Trung Quốc làm, mười năm sau mới đến được Việt Nam. Ông Đinh Thế Huynh cũng sẽ phải đợi ông Bình làm xong dân chủ tại Trung Quốc. Nếu ông Bình tiến hành huỷ bỏ chế độ Ban thường vụ, bắt đầu tiến trình giải tán đảng cộng sản Trung Quốc vào cuối nhiệm kỳ đại hội 19, thì ít ra cũng phải mất 10 năm nữa, khi ấy, chắc ông Đinh Thế Huynh đã phải về hưu. Nếu không thể không làm, tại sao không làm ngay mà phải đợi?

Ngạn ngữ Việt có câu "theo voi ăn bã mía", không biết xuất hiện từ đời nào, nhưng chắc chắn là nhằm vào đội ngũ những cái đầu trong bộ chính trị thời nay tại chế độ độc đảng cộng sản. Cứ đi sau con voi Tàu Cộng, thì chỉ còn "bã".

25/03/2017

Tập hay Trump ai sẽ là người thua.

Cuộc gặp thế kỷ được cả thế giới chờ đợi giữa hai siêu nhân đặc biệt của lịch sử thế giới sắp diễn ra tại Mar-a-Lago, Florida, Hoa Kỳ 6/4/2017.

Từ một phiá, người ta đã nhận thấy rất rõ những áp lực có ý định của Trump.

Bắt đầu bằng chuyến bộ trưởng ngoại giao Rex Tillieson đích thân đi một vòng qua Nhật, Hàn với một lọat những tuyên bố, như vẻ nếu không có giải pháp gì từ phía Trung Quốc, thì thân phận Triều Tiên đã và dứt khóat do |Mỹ định đoạt và đã được định đoạt, "sự kiên nhẫn chiến lược của Mỹ đối với Triều tiên đã kết thúc", "2 thập kỷ nỗ lực kiềm chế tham vọng hạt nhân của Triều Tiên đã thất bại", "Moị phương án đều được đặt lên bàn." "Mỹ phải hành động".

Kể từ hôm 03/04/2016 Hải Quân Nhật Bản, Hàn Quốc và Hoa Kỳ bắt đầu cuộc tập trận trong ba ngày. Mục tiêu đợt thao diễn quân sự lần này nhằm đối phó với đe dọa Bắc Triều Tiên phóng tên lửa đạn đạo từ tàu ngầm. Nghĩa là khi Tập ngồi với Trump, thì cuộc tập trận còn chưa kết thúc.

Trong khi đó, Tầu khu trục USS Fitzgerald, thuộc Hạm Đội Tác Chiến 5 Hoa Kỳ (US Carrier Strike Group 5) đã cập cảng Subic, ở Zambales, gần đảo Scarborough, nơi Trung quốc đang dự định lắp đặt trạm quan sát.

Tờ The Yomiuri Shimbun ngày 3.4 đưa tin Mỹ đang cân nhắc bán các chiến đấu cơ tàng hình F-35 và hệ thống phòng thủ tên lửa tầm cao giai đoạn cuối (THAAD) cho Đài Loan cùng nhiều vũ khí khác.

Ngày 6/03/2017, Mỹ triển khai lắp đặt THAAD tại Nam Hàn phủ sóng radar quan sát Trung Quốc suốt chiều sâu 3000km.

Tờ The Yomiuri Shimbun ngày 3.4 đưa tin Mỹ đang cân nhắc bán các chiến đấu cơ tàng hình F-35 và hệ thống phòng thủ tên lửa tầm cao giai đoạn cuối (THAAD) cho Đài Loan cùng nhiều vũ khí khác.

Ngày 03/04/2017, Tổng thống Mỹ Donald Trump tuyên bố ông sẵn sàng "tự giải quyết" nếu Trung Quốc không thể thay đổi được chương trình hạt nhân ở Triều Tiên.

Ông nói trước cuộc phỏng vấn Finance Times: "Trung Quốc sẽ phải quyết định liệu họ có thể giúp chúng tôi về vấn đề Triều Tiên hay không", "Nếu có, điều đấy thật tốt. Nếu không, sẽ thật phiền phức cho các bên".

Như vậy, những món hàng mà Trump sử dụng lần này để mặc cả trong cuộc gặp Tập Cận Bình, rõ ràng gồm số phận Triều tiên, số phận Đài Loan và số phận biển Đông.

Ông ta sẽ đổi những thứ này lấy cái gì của Trung Quốc?

Trước hết sẽ là chương trình hạt nhân của Triều Tiên, và thứ hai là thâm hụt thương mại.

Theo CNN, ông Trump cho biết hôm 30.3: "Cuộc họp trong tuần tới với Trung Quốc sẽ là cuộc gặp khó khăn vì chúng ta không thể chịu thâm hụt thương mại lớn và chuyện mất việc làm thêm nữa. Giới doanh nghiệp Mỹ phải chuẩn bị xem xét các giải pháp thay thế".

Ngày 31.3, ông ký hai sắc lệnh nhằm chống các động thái thương mại nước ngoài mà Nhà Trắng cho là lạm dụng, trong đó Trung Quốc là quốc gia mà Mỹ có thâm hụt nhiều nhất, tới 310 tỷ đôla.

Và trung Quốc sẽ bán cho Trump những gì?

Để chuẩn bị cho cuộc gặp thượng đỉnh Trung Mỹ, đích thân bậc thầy của nền ngoại giao trung quốc, Dương Khiết Trì đả phải xuất tướng thân chinh đi Mỹ hai lần. Với tính cách thâm trầm và sắt đá, người ta tin rằng, một khi Dương Khiết trì đã quyết định được ngày gặp, có nghĩa là Trung Quốc đã có được đảm bảo, nghĩa là các cuộc mặc cả đã ngã giá và phần thắng chắc chắn đã thuộc về Trung Quốc, tất nhiên là thắng theo cách diễn giải hợp với lợi ích của Trung Quốc.

Như vậy, có thể khẳng định, cái duy nhất mà Trung Quốc có thể bán là chương trình hạt nhân của Bắc Triều Tiên và chỉ có chương trình hạt nhân, không hơn. Chế độ bắc Triều Tiên chỉ có thể nhờ thế mà mạnh lên, không thể biến mất. Sau cái chết của Kim Jong Nam và sau vụ giả ngưng nhập than, chính quyền Bắc Triều Tiên đã hoàn toàn toàn tin tưởng và quy phục Trung Quốc. Từ nay, Triều Tiên sẽ răm rắp tuân theo theo ý Trung Quốc. Một đường hàng không mới được mở ra ngày 31/03 vừa rồi, giữa những tranh cãi và sỉ vả từ hai phía, đã bộc lộ màn diễn bất đắc dĩ.

Đàm phán 6 bên sẽ được khôi phục trở lại. Chương trình thử nghiệm tên lửa hạt nhân của Triều Tiên sẽ được ngừng lại, máy móc thiết bị mang dấu ấn Triều Tiên sẽ được sơ tán và thay vào đó những thứ chỉ còn vỏ, chuẩn bị cho vụ thiêu huỷ. (Sau này, nếu đàm phán thất bại, các cuộc thử nghiệm sẽ được tái lập bằng thiết bị và mẫu tên lửa đem sang từ Trung Quốc).

Nạn đói đang đến do chính bắc Triều Tiên đã loan báo từ tuần trước, sẵn để chờ một cuộc viện trợ nhân đạo của các nước.

Tiếp đến là Trung Quốc dù sẽ không giảm xuất khẩu sang Mỹ, nhưng Trung Quốc sẽ cân đối thương mại bằng cách tăng lượng nhập khẩu từ Mỹ. Trung Quốc cần rất nhiều thứ từ Mỹ cho cuộc cách mạng công nghệ cao cho nền công nghiệp khởi nghiệp của Trung Quốc, Trung Quốc có nhiều tiền, miễn là Mỹ dỡ bỏ lệnh cấm vận những hàng công nghệ cao và bí mật với Trung Quốc.

Như vậy là Trump thắng, nhưng không phải đoạt được mà là do Trung Quốc ấn tất vào tay. Trump hiếu thắng, nên chỉ thắng, Trump sẽ nhường lại hết. Trump đạt được cả hai mục tiêu của cuộc đàm phán. Ông ngừng được chương trình đe dọa hạt nhân của Triều Tiên và ông loại trừ được thâm hụt ngoại thương với Trung Quốc. Ông đã chứng minh sự hơn hẳn của ông so với ông Obama, chủ cũ của Nhà Trắng đối với một đối tác khó nhằn như Trung Quốc.

Ngoài ra, chắc chắn là cả 35 mặt hàng đăng ký trên đất Trung quốc của tập đoàn kinh doanh mang tên ông và con gái, con rể ông được Trung

Quốc cấp bản quyền sẽ chiếm vị thế thượng phong trên đất Trung Quốc, đảm bảo đem về cho ông hàng chục tỷ đôla. Có thể, ông cũng chẳng cần ngồi lâu hơn một năm trên cái ghế nóng rẫy này.

Đổi lại, Trump sẽ chấm dứt chiến dịch đánh thuế nhập khẩu hàng hoá đến từ Trung Quốc. Và làn sóng các công ty Mỹ đang tác nghiệp trên đất Trung Quốc sẽ chấm dứt trào lưu rút về Mỹ, thậm chí còn rót thêm vốn đầu tư.

Đài Loan sẽ bị bỏ quên. Chuyện bán vũ khí cho Đài Loan sẽ tiếp tục chỉ là một thứ chuyện đuà, một con bài được dùng để lặp lại mỗi lần cần ra giá với Trung Quốc.

Và biển Đông khi đã được ngầ giá thoả đáng ở những chỗ khác, Trump sẽ chỉ được nhắc đến như một yêu cầu chiếu lệ, cần "tôn trọng tự do hàng hải và duy trì hoà bình, không sử dụng vũ trang!!" thế là Ok!

Có thể chính vì dự đoán được vụ buôn bán này, kết hợp với việc Philippines tuyên bố chương trình đàm phán song phương với Trung Quốc về Scarborough vào tháng năm 2017, trong khi cách đây vưà một tuần, tổng thống philippines Duterte đã tiết lộ "Chúng ta (Philippines) không thể ngăn chặn Trung Quốc làm những gì họ muốn. Người Mỹ còn chẳng ngăn được họ." Họ đã mua, hay đã khuất phục được Philippines.

Đấy là âm mưu đàm phán song phương, chia tách từng nước để mua chuộc và để trị một cách "hoà bình" của Trung Quốc.

Chuyên gia Euan Graham đã cho rằng "Việt Nam muốn chống lại thủ đoạn biến đa phương thành song phương của Trung Quốc khi mua chuộc được Philippines, sự kiện trên có thể phản ánh một chiến lược mới của Việt Nam nhằm thúc đẩy việc tôn trọng phán quyết Biển Đông của Tòa Trọng Tài Thường Trực La Haye ngày 12/07/2016".

Cho nên, dù còn vài ngày nữa cuộc gặp gỡ giuã những tay buôn sừng sỏ mới gặp nhau, nhưng họ buôn gì và giá cả ra sao, những người gọi là "mắt thịt" cũng có thể thấy, mặc dù không hoàn toàn chính xác. Và kẻ người "thấp nước" là tổng thống Mỹ, một nhà buôn "hạng bét": Người dân Mỹ và một phần dân thế giới trở thành con tin trong tay Trump sẽ là những người thua thiệt.

Và điều thất vọng nhất có lẽ là tư cách Mỹ. Một dân tộc đang ở vị trí dẫn dắt nhân lọai, nếu Trump, vị tổng thống mà họ chọn ra, để đại diện cho họ, đang và vẫn chỉ là một tên buôn tầm thường và tham lam.

Không thể tin được, ngay cả lịch sử nhiều khi cũng vô lý. Nhưng sự vô lý nào rồi cũng sẽ chết yểu.

03/04/2017

Nước Pháp cần một cuộc cách mạng

Theo các cuộc thăm dò, ông Macron được dự báo sẽ lọt vào vòng hai bầu cử tổng thống Pháp cùng với ứng cử viên cực hữu Marine Le Pen tiến hành vào ngày 07/05/2017, mặc dù danh sách cho vòng một ngày 23/06 vẫn chưa kết thúc.

Là ứng cử viên được xếp vào cánh trung, cựu bộ trưởng Kinh Tế Macron hiện đang được sự ủng hộ của nhiều nhân vật cả bên cánh tả lẫn cánh hữu.

Cuộc bầu cử Tổng thống Pháp năm 2017 là cuộc bầu cử đáng chú ý nhất trong lịch sử gần đây của nền Cộng hòa thứ 5. Lần đầu tiên kể từ năm 1965, không ứng cử viên nào của các đảng lớn lọt vào vòng bầu cử cuối cùng. Cả đảng Xã Hội lẫn đảng Những người Cộng hoà đều không còn ứng viên. Nó phản ánh sự bắt đầu của cuộc khủng hoảng chính trị. Đó là sự cùng kiệt của tư duy chính trị cổ điển Pháp.

Sự cạn kiệt của tư duy kinh tế.

Người ta đã không còn lòng tin vào các đảng chính trị lớn với những chính sách kinh tế từng thi thố nhiều năm nay, cả tả lẫn hữu thay nhau cầm quyền, thay nhau quảng bá thay đổi khi vận động tranh cử, nhưng rốt cuộc thì cả hai cánh đều chỉ làm những việc đã từng làm và đều chỉ đi đến một kết quả giống nhau là nền kinh tế bế tắc không lối thoát và từ đó, an sinh xã hội ngày càng bê bết.

Macron đang hình như cố tạo ra một cái vẻ bề ngoài như có cả hai con bài. Nguyên là Cựu bộ trưởng kinh tế và không thuộc phe phái nào

trong hai phái lớn không còn uy tín. Người ta không còn tin vào cả hai đảng và người ta cho rằng cả hai đảng, không có ai hiểu biết gì về kinh tế. cả Jean Marc Ayrault lẫn Mannuel Valls dẫu cố vùng vẫy, thì vẫn nằm trong khung và vẫn là chính phủ của một Tổng thống bất tài Francois Holland. Có lẽ người ta tin rằng, đảng xã hội, thiên về bảo vệ người lao động và an sinh xã hội, tiêu diệt đầu tư, còn đảng Những người cộng hoà, khi bảo vệ giới doanh nghiệp và tự do kinh doanh, có thiên hướng gây tổn hại cho an sinh và sức mua cuả thị trường tiêu thụ. Vưà là chuyên gia kinh tế vưà trung dung, đó chính là nguồn gốc tạo ra sức hút của Macron. Tấtt nhiên, đó là chỉ nhìn từ xa, đến thật gần, thì Macron cũng vậy.

Việc phải lựa chon một ứng viên 39 tuổi vào vị trí tổng thống một quốc gia lớn, chỉ bộc lộ một sự thật không thể chối cãi, rằng nước Pháp không còn chính trị gia. Nước Pháp đã cạn kiện nhân tài. Nước Pháp khủng hoảng triền vọn, nước Pháp đang đi đến điểm cuối cùng của tương lai.

Tăng trưởng kinh tế trên 5% suốt "30 năm huy hoàng" kết thúc vào 1976, rồi từ đó trượt dài và chìm đắm trong các cuộc suy thoái triền miên, không bao giờ gượng được dậy. Mọi cố gắng, mọi phương cách, mọi thủ đọan, bằng mọi kỹ thuật của những kinh tế gia xuất sắc nhất của nước Pháp, từ cả hai phía Tả-Hưũ luân phiên nhau thi thố, đều đã thất bại.

Nhưng người Pháp không biết tự đặt ra câu hỏi tại sao, người Pháp đã trở nên mê muội? Người Pháp chỉ tìm cách lẩn trốn thực tế. Người Pháp không muốn ra ngoài để nhìn lại mình từ đầu đến chân. Người Pháp đang cố tình sửa sang sắp xếp đồ đạc, sơn sưả các đồ vặt trong nhà, trong khi cái cần cho nước Pháp là tạo ra một căn nhà bền vững trước bão táp đến từ bên ngoài. Phía trong có thể gọn gàng, nhưng trong bão tố, căn nhà đó sẽ rung lắc, đồ đạc sẽ đổ vỡ và tất cả sẽ đảo lộn.

Từ năm 1976 tới nay, 41 năm vật lộn với suy thoái, không thể giải thích rằng người Pháp đã không nghĩ tới hết nước, không truy tới tận cùng klý thuyết kinh tế. Như vậy, có thể câu trả lời không nằm thuần tuý trong bộ môn kinh tế. Liệu nó có nằm trong văn hoá của người Pháp không? Người Pháp là một dân tộc văn hoa, là một dân tộc nhân đạo và có năng khiếu về văn học, một dân tộc có thiên bẩm lãng mạn hơn thực dụng. Người Pháp có khiếu tưởng tượng, mơ mộng nhiều hơn thực tại.

Trong tổng số 62 giải Nobel, số nhiều nhất là Nobel Văn học, chiếm 15 giải, về Kinh tế ít nhất, chỉ có 3 người.

Chính vì thế mà cuộc cách mạng nhân quyền đầu tiên của loài người đã xảy ra trên đất Pháp năm 1789 và bản Tuyên ngôn Nhân quyền là tài sản độc nhất vô nhị của nhân loại, niềm kiêu hãnh của người Pháp.

Nhưng cũng chính bản Tuyên ngôn này đã trở thành một thứ Thánh Giá mà người Pháp phải mang vác suốt đời. Hơn hai trăm năm. Nó đã góp phần làm tính cách Pháp biến dạng. Khi tất cả khái niệm con người không có quốc gia, thì tính cách riêng Pháp cũng mất dần biên giới. Tính hơn hẳn không còn là một thứ động lực. Và cây Thánh Giá nhân quyền đã mặc nhiên âm thầm dẫn người dân Pháp tới một triết lý cào bằng để tạo ra công bằng. Nước Pháp sợ có người nghèo, nhưng nước Pháp còn sợ có người giàu hơn.

Không phải ngẫu nhiên mà khái niệm Không tưởng về "Thu nhập phổ cập"của Thomas More, sau gần 500 năm, lại quay lại thành chương trình tranh cử Tổng thống của cả hai cánh Tả và Hữu của nền chính trị Pháp. Chương trình của Benoit Hamon, cựu bộ trưởng giáo dục, đảng xã hội và cuả bà Nathalie Kosciusko-Morizet, chủ tịch nhóm Những người Cộng hoà trong Hội đồng Paris. Trí tưởng tượng và bẩm tính lãng mạn đã góp phần đưa các chính trị gia Pháp mất khả năng tiếp nhận và đánh giá thực tế.

Nguồn gốc của phúc lợi là của cải. Trong môi trường cạnh tranh khốc liệt của Thị trường toàn cầu hoá, trước những đối thủ thực dụng tàn

nhẫn như Trung Quốc, những chính trị gia có tư duy thực tế như Đức, My, Anh, thì đương nhiên, những chính trị gia lửng lơ kiểu Pháp không thể có đất đứng.

Thomas More đã tưởng tưởng một xã hội hoàn hảo, nơi con người hoàn toàn an tâm với khả năng sinh tồn của mình. Những nhu cầu của con người khi đó chỉ là lòng tốt, sự cao thượng và sự hảo tâm độ lượng, vị tha. Ở xã hội ấy, moị nhu cầu, dù quái đản nhất cũng có thể được thoả mãn miễn phí, có tác dụng làm nguồn cảm hứng cho những sáng tạo kế tiếp, tạo ra một nền sản xuất xuất chúng và tạo ra của cải tăng gấp bội, thỏa mãng các nhu cầu không giới hạn khác. Xã hội đó không biết tới hàng hoá, tức các vật dụng cần tiền để trao đổi, vì vậy xã hội đó không có tiền. Xã hội đó không có giầu nghèo, vì người nghèo nhất, nếu cần, cũng có thể có được moị thứ mà một người giàu có thể tưởng tượng được ra và có khả năng sở hữu riêng. Hãy nghĩ xem, nếu xã hội nhân loại hơn 7 tỷ người, đều là những Bill Gates, thì sẽ ai giầu hơn ai, và sự giàu có còn ý nghĩa khác biệt nữa không. Đó là hình ảnh của chủ nghĩa cộng sản.

Nhưng Thomas More cũng biết rằng, xã hội ấy nếu có, chỉ có thể trên một hòn đảo biệt lập khép kín, nơi mà lợi ích tổng thể, lợi ích bao trùm là đồng nhất và khả dĩ quản trị được. Nếu xã hội đó mở toang cửa, và xung quanh nhà nước đó là hàng ngàn những nhà nước khác, những dân tộc và công dân khác, có mức sống khác, nhu cần khác và những lợi ích khác không đồng nhất và không thể khống chế, điều tiết và quản trị, thì lập tức xã hội đó sẽ tan vỡ.

Đó là Toàn cầu hoá và Thu nhập Phổ cập. Mannuel Valls sở dĩ dù là đồng chí cùng đảng, thậm chí còn là bạn với Benoit Hamon, nhưng tuyên bố sẽ chiến đấu để Hamon không thể qua vòng hai, và sẽ làm tất cả để Hamon "kết thúc vòng một dưới 10% "...và những người bạn khác thì nói, ông ta "buôn giấc mơ", ông ta muốn "đưa tất cả vào một cơm ác mộng".

Quả thật, ý tưởng "Thu nhập Phổ cập" chỉ có thể đưa vào thực tế khi thu nhập đầu người bình quân phải đạt trên 100, 000 euros/năm, và điều quan trọng là thu nhập này phải là thu nhập toàn cầu, và thế giới không còn biên giới. Thế giới là một Quốc gia duy nhất. Sớm hơn chỉ là một sự phá hoại, mọi nền tảng của xã hội sẽ bị phá vỡ tận gốc.

Cần một tư duy cách mạng

Macron cũng sẽ không thoát ra ngoài quỹ đạo của nền kinh tế và kết cấu xã hội Pháp hiện có. Macron không thể làm gì khác.Và dù chọn Macron làm tổng thống, nếu tiếp tục như vậy, nước Pháp sẽ tiếp tục thất bại.

Nước Pháp cần một cách làm khác, một lối tư duy khác. Nói tóm lại là nước Pháp cần một cuộc Cách mạng tư tưởng.

Macron là một nhân vật có thể làm được thay đổi. Macron trẻ tuổi. Macron thuộc gien người không chịu bó buộc, không khuôn phép, không giới hạn, có máu nổi loạn. Mười sáu tuổi có thể chiếm đoạt tâm hồn chính cô giáo dạy tiếng Pháp của mình, một người phụ hữ hơn Macron 24 tuổi, mẹ của ba đứa trẻ. Một người có thể gạt bỏ mọi định kiến, mọi nếp nghĩ khuôn sáo của văn hoá truyền thống trong gia đình trong bạn bè và của cả xã hội để khẳng định mình. Macron là một chuyên gia ngân hàng tài ba, một bộ trưởng ủng hộ tự do kinh tế. Macron đủ trẻ để chưa kip tha hoá.

Nước Pháp cần một cách nghĩ khác, mạnh bạo, cách mạng, nhưng phải là một suy nghĩ có kiến thức kinh tế. Nước Pháp cần trong sạch và minh bạch. Đó là tất cả niềm hy vọng đổi mới của nước Pháp.

Cho nên, Macron hiển nhiên, dứt khoát và bắt buộc phải trúng cử Thổng Thống nước Cộng Hoà Pháp.

Nước Pháp cần bỏ đi tư tưởng xã hội chủ nghiã. Không thể giữ bộ mặt nhân đạo công bằng cho người nghèo bằng kìm hãm tự do sản xuất, cào bằng đói khổ. Muốn phúc lợi đồng lọat, cần phải có sản xuất, cần có đầu tư cho sản xuất tạo ra của cải. Cần phải có một nền kinh tế tiên tiến có năng suất vượt bậc. Đó là con đường tập trung số hoá 100% moị họat động xã hội. Là phát triển robot hoá một cách nhanh nhất và toàn thể. Không có con đường nào khác. Moị sự khủng hoảng xã hội hiện nay có nguyên nhân từ năng suất lao động. Mọi sự từ chối hay lẩn trốn làn sóng thất nghiệp tất yếu của các cuộc cách mạng kỹ thuật thứ Ba và thứ Tư sẽ là qúa trình tự sát, tự tiêu vong. Phải tìm được nguồn kinh phí đảm bảo cho các cuộc cách mạng đó trở thành hiện thực.

Phải giảm thuế doanh nghiệp xuống dưới 20%. Phải tăng đầu tư công lên trên 20% ngân sách quốc gia cho các công trình hạ tầng cơ sở và nhà ở cho người thu nhập thấp. Cùng với một lãi suất ngân hàng dưới 1%, giảm nhân viên công chức trong các quỷ caisse xã hội bằng cách khoán bảo hiểm xuống mức đồng loạt 490 euros theo phương án của Nathalie Kosciusko-Morizet, đơn giản tối đa dịch vụ trợ cấp. Chấm dứt chế độ đoàn tụ gia đình tự động với những công dân nhập cư. Giảm lượng nhập cư có chọn lọc xuống dưới mức 20.000người/năm, tương đương 1/5 thất nghiệp tự nhiên.

Đó là những chỉ tiêu nền tảng, trong đó giảm thuế doanh nghiệp xuống dưới 20%, tăng đầu tư công lên trên 20% và giảm lãi suất vay xuống dưới 1% là ba chỉ tiêu chìa khoá, bắt buộc. Tất cả các chỉ tiêu khác, các chỉ tiêu xã hội, sẽ tự đến. Vấn đề là làm thế nào có được một cách hiện thực ba chỉ tiêu trên, trong khi vẫn phải duy trì chỉ tiêu thâm hụt ngân sách dưới 3%.

Tăng đầu tư công, đảm bảo an sinh xã hội, đảm bảo sức mua của thị trường tiêu thụ, cung cấp vốn giá rẻ cho đầu tư, giảm thuế lợi tức và đóng góp doanh nghiệp để thu hút đầu tư, tất cả những cái đó được đảm bảo bằng ngân sách, nhưng không bằng con đường vay nợ. Đó là tất cả lời giải cho bài toán cho nước Pháp.

Nước Pháp cần bán số vàng dự trữ.

Nước Pháp có một dự trữ vàng bằng 2435, 4 tấn= 75, 500 tỷ euros, nằm chết không dùng vào việc gì, trong khi trên thực tế, dự trữ vàng đã không còn ý nghĩa đảm bảo giá trị đồng tiền kể từ khi Hiệp định Bretton Woods hết gía trị năm 1971, giá trị hối đoái đồng đôla bị thả nổi tự do, cho Mỹ quyền được tự do in tiền, tự do hạ giá đồng đôla bất cần một lượng vàng hay bất cứ một thứ giá trị tài sản nào tương ứng đảm bảo, bắt các đồng tiền khác muốn duy trì xuất khẩu, bắt buộc phải giảm giá theo, hoặc buộc phải bỏ tài sản thật của mình để mua đồng đôla giấy, giữ đồng đôla không mất giá. Đó là chủ nghĩa đế quốc Mỹ hiện đại, chủ nghĩa bóc lột quy mô toàn cầu.

Trên thực tế, giá trị hối đoái của các đồng tiền chỉ phụ thuộc vào năng lực cạnh tranh của hàng hoá, đặc biệt vào khối lượng đồng đôla lưu hành trong hệ thống thanh toán quốc tế bất kể dự trữ vàng của các đồng tiền đó.

Nước Pháp không được phép tự biến thành nô lệ của vàng và của đồng đôla. Chỉ với con số 75, 5 tỷ euros đang đắp chiếu đó, nước Pháp hoàn toàn đủ sức để tiến hành cuộc cách mạng kinh tế cho thế kỷ XXI, cùng một lúc vưà dẫn đầu hai cuộc cách mạng kỹ thuật lần Ba và lần Tư, vừa đảm bảo An sinh và trật tự xã hội.

Cần một quyết định can đảm. Phải giảm thuế lợi tức doanh nghiệp xuống càng thấp càng tốt. Cần phải bơm tiền, giảm tối đa lãi vay, cấp vốn vay giá thấp cho nhu cầu vay vốn đầu tư. Hãy dùng dự trữ vàng để bù đắp cho mọi thâm hụt xã hội. Thực hiện đồng bộ các biện pháp đó sẽ giảm tỷ lệ thất nghiệp xuống hạn tiêu chuẩn là 5%. Đó là con số 5 tỷ euros tiết kiệm cho ngân sách một năm, và sẽ bổ sung 10 tỷ cho tiêu thụ.

Tỷ lệ thất nghiệp trước hết phụ thuộc quyền tự do thải người của chủ doanh nghiệp. Càng dễ thải, thì càng dễ nhận. Đó là nguyên lý giảm thất nghiệp.

Khủng hoảng thể chế

Nhưng nhiều phân tích khẳng định rằng, sau cuộc bầu cử này, cho dù bất kỳ ai thắng cử, nước Pháp vẫn sẽ thất bại và sẽ còn tiếp tục thất bại. Chỉ đơn giản là dù trẻ và khác người, Macron chưa đạt tới hình mẫu tương xứng với đòi hỏi của lịch sử, và một nguyên nhân rất cơ bản còn nằm trong sự nửa vời của thể chế chính trị.

Câu hỏi đặt ra là sau ngày 07/05/2017, cái gì sẽ xảy ra.

Trong hệ thống chính trị Pháp, cuộc bầu cử tổng thống mới chỉ là một nửa con đường phải đi. Cuộc bầu cử tiếp theo là cuộc bầu cử Quốc hội, cơ quan lập pháp. Và từ Quốc hội, chính phủ và thủ tướng mới được bầu ra. Như vậy cuộc bầu cử Quốc hội là bước tiếp theo để hoàn thành việc định ra hai thiết chế hành pháp đồng thời, là tổng thống và thủ tướng chính phủ chứ không phải hai cuộc bầu cử để tạo ra hai cơ chế độc lập. Đây là lỗ hổng hay sự nửa vời của hiến pháp nền Cộng Hoà thứ 5.

Điều 8 hiến pháp 1958 quy định, thủ tướng do tổng thống bổ nhiệm và bãi miễn, nhưng lại không quy định chi tiết mối liên hệ giữa tính đại diện chủ quyền quốc gia của Tổng thống với các thiết chế dân cử khác.

Điều này có nghĩa rằng, khi một ứng viên được bầu chọn bằng phổ thông đầu phiếu trực tiếp toàn dân, thì sau khi thành tổng thống, vị ứng viên đó phải là biểu tượng đại diện chủ quyền quốc gia và đại diện bảo đảm các lợi ích tổng thể bao trùm của toàn thể quốc dân. Như vậy, chương trình kinh tế xã hội thuộc nội dung tranh cử của tổng thống phải có tính pháp quy tương đương hiến pháp, phải có chức năng làm khuôn khổ cho các chính sách của chính phủ.

Điều này cũng có nghĩa rằng, cuộc bầu cử tiếp theo, bầu cơ quan lập pháp, về thực chất là lựa chọn đảng phái hay lực lượng chính trị có năng lực thực hành tốt nhất chương trình của tổng thống. Như vậy, việc cạnh tranh chính trị giữa các đảng ở vòng bầu cử lập pháp sẽ là cuộc cạnh tranh năng lực triển khai hiệu quả nhất chương trình đã được lựa chọn của Tổng thống, không phải bằng những chương trình riêng biệt hay khác biệt với chương trình của Tổng thống.

Tổng thống có thể bãi miễn và yêu cầu Quốc hội bầu ra thủ tướng mới căn cứ trên kết qủa thực hiện chương trình của mình.

Nội dung như vậy, không được đề cập trong hiến pháp 1958, dẫn đến một thực tế là ở vòng bầu cử lập pháp, các đảng phái đưa ra chương trình của mình không căn cứ vào chương trình đã trúng cử của Tổng thống. Và tuỳ thuộc vào ảnh hưởng và hiệu quả của tuyên truyền vận động, đảng hoặc liên minh chiếm đa số trong quốc hội giành quyền lập chính phủ với một chương trình thậm chí chống lại chương trình đã được lựa chọn trước đó trong cuộc bầu cử tổng thống.

Đây là tính không nhất quán của thể chế bán Đại nghị lưỡng chế, áp dụng tại nền cộng hoà thứ 5 từ cuộc bầu cử năm 1964.

Khác với thể chế Tổng thống áp dụng tại Mỹ và thể chế Đại nghị áp dụng tại vương quốc Anh, cả hai loại hình thể chế này chỉ bầu ra một đầu chế hành pháp duy nhất, hoặc Tổng thống, hoặc Thủ tướng goị là đơn đầu chế, và tuỳ theo quan niệm hay truyền thống của từng quốc gia, mà quyền lực của hành pháp được kiểm soát và kiềm chế theo các

hình thức khác nhau. Do nguyên nhân này hay nguyên nhân khác, tính đơn chế trong hành pháp không tránh được nguy cơ quá lạm quyền lực, hoặc của cá nhân Tổng thống, hoặc của cá nhân Thủ tướng khi có đa số hay không có đa số của Quốc hội. Ở Pháp thực hành chế độ đại nghị lưỡng chế, nghĩa là cùng lúc tồn tại hai thiết chế hành pháp là Tổng thống và Thủ tướng. Hai thiết chế này hỗ trợ cho nhau khi thuận chiều, và quản chế lẫn nhau khi khác chiều.

Nhưng Hiến pháp hiện nay không khống chế điều kiện của các cuộc bầu cử Lập pháp, nên hiện tượng không nhất quán trong hành pháp làm suy giảm hiệu lực điều hành và làm giảm hiệu quả quản trị. Đặc biệt trong trường hợp chính phủ được lập ra từ một đảng đối lập, giành được quyền lập chính phủ bằng một chương trình khác biệt, thậm chí đối nghịch với chương trình của Tổng thống, việc vận hành một nhà nước như vậy tạo ra rối loạn chính sách gây trì trệ cho công tác quản trị hành chính và quản lý các chương trình kinh tế.

Như vậy, yêu cầu đặt ra là phải phân biệt rõ hai chức năng tổng thống và thủ tướng ngay trong hiến pháp. Hiện tượng chung sống khập khiễng giữa tổng thống và thủ tướng đã xảy ra dưới thời Mitterant- Chirac và giữa Chirac với Jospin đáng lẽ phải làm các nhà hiến pháp học suy nghĩ, nhưng từ thời ấy, đã chẳng có gì xảy ra.

Và sau ngày 18/06/2017, điều chắc chắn xảy ra ra một sự vênh váo, khập khiễng như vậy sẽ xảy ra với Macron. Vì đảng Tiến Bước mới có 10 tháng tuổi, chắc chắn sẽ không thể đủ phiếu để lập chính phủ thân tổng thống. Một cuộc chung sống chắc chắn sẽ xảy ra. Một tổng thống trẻ tuổi chưa nhiều kinh nghiệm, với một chính phủ bất phục, theo một đường lối khác, sẽ chỉ là một Nhà nước phá hoại.

Nếu không kịp sửa và bổ sung hiến pháp, nước Pháp sẽ thất bại.

Sự thiếu hụt trong các mô hình dân chủ

Trước hết, khủng hoảng thể chế chính trị toàn cầu, thể chế tổng thống ở Mỹ với Trump, thể chế đại nghị ở Vương quốc Anh với Brexit, và đang khủng hoảng bán tổng thống tại Pháp với khả năng đắc cử của một ứng viên trung dung không có nguyên nhân tự thân, mà đến từ khủng hoảng kinh tế. Đó là khủng hoảng đặc trưng tất yếu trước và trong các cuộc cách mạng kỹ thuật. Sự chênh lệch giữa năng suất tổng thể với thu nhập tổng thể. Tức là mâu thuẫn giuã khu vực năng suất tụt hậu dẫn đến thu nhập tụt hậu với khu vực thu nhập siêu tốc kết quả của năng suất siêu tốc.

Hiện tượng thắng thế của chủ nghĩa dân tuý đang tạo ra một cảm giác nghi ngờ sự lỏng lẻo, bấp bênh của nền dân chủ thế giới. Đó là một cảm giác lầm lẫn.

Không ai có thể nghi ngờ tính dân chủ kiểu mẫu của thể chế chính trị dựa căn bản trên nền tảng Tam quyền phân lập của nhà nước Hợp chủng quốc Hoa kỳ.Toà án có thể ngăn chặn các sắc lệnh của tổng thống. Và tổng thống không bị loại trừ điều tra và khởi tố bởi cơ quan pháp luật. Đó là khác biệt không thể chối cãi so với chế độ chuyên chế độc đảng.

Nhưng tại sao hệ thống ấy để lọt một nhân vật như Donald Trump, một nhà nhà đầu tư và buôn bán bất động sản, không năng lực, không kinh nghiệm chính trị, phẩm chất cá nhân bất định, có thể trúng cử tổng thống một quốc gia có tầm ảnh hưởng toàn thế giới.

Cùng với Brexit cuả vương quốc Anh, những khuôn mẫu khổng lồ của nền dân chủ tiến bộ thế giới đang sụp đổ. Tất nhiên, nền dân chủ dù không sụp đổ cũng phải là thoái trào, nhưng có thể sự thật là những kẽ hở trong các quy chế vận hành của nó chưa hoàn thiện, nó không đủ sức kháng cự với hoàn cảnh đặc biệt.

Theo đó, quy chế bầu cử bắt buộc phải đảm bảo ba nguyên tắc cơ bản sau:

1- Bầu sơ bộ không được đưa ra đại chúng. Ứng viên cho vòng bầu sơ bộ là đại biểu của các đảng và tổ chức chính trị, phải đủ uy tín trong đảng và phải đại diện cho đảng, vì vậy phải do nội bộ đảng bầu và giới thiệu ra ứng cử cho vòng bầu cử đại chúng.

2- Ở vòng sơ bộ bắt buộc phải chọn ba ứng viên cho vòng sau.

3- Cơ chế bỏ phiếu đơn danh một vòng theo đa số chỉ dùng để bầù cho 1/3 đại biểu Quốc hội, 2/3 còn lại phải bầu theo quy tắc tỷ lệ. Để đơn giản hoá vì mục đích tiết kiệm, 1/3 số đại biểu sẽ được bầu bằng đơn danh một vòng lấy phiếu cao nhất. 2/3 số còn lại bầu theo tỷ lệ với tối thiểu 5%.

Nếu trước hết phải chiếm được uy tín trong đảng cộng hoà, thì Donald Trump không thể thắng ở vòng sơ bộ.

Nếu có nhiều hơn ba đảng tranh phiếu, thì điều chắc chắn là không một đảng nào có đủ qúa bán tuyệt đối số phiếu. Khả năng dồn phiếu ngăn cản, không cho phép các đảng cực đoan hoặc mị dân thắng ở vòng cuối cùng. Nếu không phân tán phiếu ở vòng đầu và dồn phiếu ở vòng sau, thì Mặt trận quốc dân của Le Pen đã nắm ghế tổng thống Pháp nhiều nhiệm kỳ.

Cơ chế bầu tỷ lệ đảm bảo tính đa đảng trong cơ quan đại diện, phản ánh tiếng nói đại chúng và khuyến khích các đảng nhỏ tham gia hoạt động cộng đồng như một đảm bảo nền chính trị đa nguyên, chống lại xu thế hình thành hai đảng trong sinh hoạt chính trị.

04/04/2017

Hội nghị TW 6 có thể đã bắt đầu khởi động.

Những rò rỉ ra ngoài gần đây từ nội bộ Trung ương đảng dẫn đến một suy đoán, rằng, việc đi hay ở của Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng sẽ được quyết định vào hội Nghị Trung ương 6, dự kiến vào cuối quý 3 năm nay, 2017.

Nội dung chủ yếu của Hội nghị Trung ương 6 sẽ bàn tới công tác tổ chức, xây dựng đảng, nhất thể hóa các chức danh tới cấp tỉnh áp dụng cho cả nước, nhưng sẽ chủ yếu bàn tới công tác nhân sự cho nửa nhiệm kỳ sau của Đại hội XII, từ đó sẽ dự kiến quy hoạch lần đầu nhân sự cho đại hội XIII. Việc nhất thể hoá hai vị trí Tổng bí thư và chủ tịch nước hay Tổng thống, cùng với việc lọai bỏ hầu hết các chức danh đảng chuyên trách trùng lặp với chính quyền ở cấp trung ương sẽ được dạo những bản nhạc đầu tiên.

Như thông tin được đồn đoán từ đại hội XII rằng ông Trọng hứa sẽ chỉ tiếp tục giữ ghế tổng bí thư nửa nhiệm kỳ, chỉ để tiếp tục sự nghiệp tẩy trừ tham nhũng trong bộ máy chóp bu lãnh đạo đảng, thực chất là gạt ông Dũng ra khỏi Ban phòng chống tham nhũng, tước vũ khí, buộc ông Dũng về vườn, để trong nửa nhiệm kỳ tiếp theo, rảnh tay bứt hết các chân rết còn lại.

Tuy nhiên, sự đồn đóan đó, đã hơn một năm vẫn không có gì thêm để làm rõ thật giả, trong khi mặc dù ông Dũng, một "bunker" tham nhũng hạng nặng đã bị bứng, nhưng chiến dịch làm trong sạch bộ máy, càng ngày càng trở nên bất khả thi.

Vụ án Trịnh Xuân Thanh tất yếu dẫn đến chỗ ngồi của bí thư thành uỷ thành phố Hồ Chí Minh Đinh La Thăng.

Vụ Formosa, nếu cách chức Võ Kim Cự mà bỏ qua Hoàng Trung Hải thì khó thuyết phục được Quốc Hội.

Trong khi vụ Trầm Bê và bê bối ngân hàng, tình tiết nào cũng dẫn đến chỗ Trưởng ban Kinh tế trung ương Nguyễn Văn Bình.

MobilFone, Núi Pháo có bóng dáng của cả ông Dũng lẫn anh em ông Trần Quang Tỏ, Trần Đại Quang.

Bê bối trong nội bộ đảng uỷ tỉnh Thanh Hoá phản ánh sự ruỗng nát của nền đạo đức cộng sản.

Mâu thuẫn giữa Bí thư và chủ tịch Đà Nẵng cho thấy khả năng nhất thể hoá trong chế độ độc đảng là khó thực hiện.

Khởi tố uỷ viên bộ chính trị, khởi tố nguyên Thủ tướng, khởi tố bí thư hai thành phố quan trọng nhất nước? Một việc chưa có tiền lệ trong lịch sử đảng cộng sản, và không một ai đủ can đảm và trí tưởng tượng để hình dung ra những gì có thể xảy ra.

Nếu ông Trọng chịu lui về, ai sẽ là người dám và đủ bản lĩnh đứng mũi chịu sào? Một câu hỏi thực sự khó. Nhưng khó hơn là nếu tiếp tục cuộc chiến, sẽ không biết khi nào có thể kết thúc, các sợi dây sẽ còn lan tới đâu, đến những ai. Và điều chắc chắn là đảng sẽ không tránh được tan vỡ, nếu không tự giải tán thì từ bên ngoài, cũng sẽ xuất hiện các tác nhân thay thế.

Đứng trước nguy cơ khủng hoảng rối loạn dẫn đến "vỡ bình" nếu tiếp tục tìm "diệt chuột", ông Trọng và Bộ chính trị có thể đã lựa chọn giải pháp nửa vời: dừng lại và giữ nguyên. Kết thúc mọi vụ án ở nguyên hiện trạng, không phát triển thêm. Các vi phạm sẽ xử lý bằng phê và tự phê. Hồ sơ sẽ lưu phục vụ cho công tác quy hoạch. Chỉ kỷ luật cán bộ các cấp từ chiến lược trở xuống.

Nếu đây là phương án đã được quyết định, thì việc ông Trọng rút về giữa nhiệm kỳ có thể là hiện thực. Ông có ngồi tiếp trên chiếc ghế tổng bí thư, thì cũng không còn làm được gì và không còn gì để làm. Trước một thực tế vô vọng, ông cũng nhận ra là lực bất tòng tâm. Gần đây, nhiều người nói đã chứng kiến những biểu hiện để lộ vẻ mệt mỏi của ông.

Nhưng nếu có một sự chuyển động của ông tổng bí thư theo chiều thoái, thì chính nó lại khởi động những luồng chuyển động theo chiều ngược lại, mỗi lúc một sôi động.

Ông Đinh Thế Huynh, một ứng viên gần như đương nhiên sau đại hội XII, không rõ vì lý do gì, hình như đang mất dần ảnh hưởng. Chuyến đi Mỹ tháng 10/2016 vưà nhằm thăm dò triển vọng các chính sách của Mỹ sau bầu cử, vưà úp mở vị trí kế nhiệm của mình, hình như đã phản tác dụng. Có thông tin ông này đã tiết lộ với Kerry chủ trương, mà ông vô tình dùng từ bắt cá hai tay, cả Mỹ lẫn Trung quốc của Bộ chính trị, và có biểu hiện bộc lộ hướng thiên Mỹ của ông, sau đó bị phê phán trong bộ chính trị.

Tháng chín năm 2016, khi quyết định thành lập lại Hội đồng lý luận trung ương, đáng lẽ thường trực Ban bí thư phải giao lại chức chủ tịch cho trưởng Ban tuyên giáo, nhưng ông Đinh vẫn tiếp tục giữ chủ tịch Hội đồng lý luận, nhưng lại không rõ vì lý do gì, ông không tổ chức Hội thảo luân phiên với Trung Quốc, mặc dù cuộc Hội thảo lần thứ XII đáng lẽ phải được tổ chức từ trước tháng 7/2016, và khi phải tổ chức theo quyết định của Bộ chính trị một cách vớt vát vào cận ngày hết năm, ngày 23/12/2016, ông vẫn từ chối trách nhiệm trưởng đoàn phía Việt Nam và Bộ chính trị buộc phải phân công ông Phạm Minh Chính, trưởng ban Tổ chức Trung ương thay thế.

Và suốt thời gian sau đó, đáng lẽ như dự đóan, việc xuất hiện trên các phương tiện đại chúng và các phát ngôn của ông sẽ có tần suất rất ấn tượng để tạo lập hình ảnh kế cận của ông, thì ngược lại, hầu như ông im tiếng. Nếu có dự và phát biểu ở đâu đó, thì cũng chỉ trích dẫn tường thuật mà không chỗ nào đăng toàn văn. Không biết có phải vì thất sủng với ông tổng mà ông mất thế thượng phong. Tất nhiên, ông sẽ không buông bỏ, nhưng làm gì và làm như thế nào, vốn bản tính kín kẽ và thâm trầm, người ngoài chưa thể nhìn ra được.

Ông Trần Đại Quang vẫn được coi là một ứng viên có trọng lượng. Ông đang là chủ tịch nước, chỉ một bước kiêm chức tổng bí thư, thì nhất thể hoá hệ thống chính trị đã được thực hiện. Trước một nhu cầu đồng nhất hóa Chính quyền với vai trò lãnh đạo của đảng, quy tụ quyền lực và chức danh vào vị trí nguyên thủ quốc gia, tránh cho đảng đứng trên nhưng đứng ngoài hệ thống, phương án ông Quang ít tốn kém, ít xáo trộn và xem ra tự nhiên nhất.

Nhưng không hề đơn giản. Một ông nguyên Đại tướng công an, nguyên Bộ trưởng một bộ có chức năng ngăn chặn lừa bịp, gian dối, lại có thể đắc cử vào vị trí đứng đầu đảng bằng việc sửa ngày sinh của mình lùi lại 6 năm? Nếu ông Đinh thế Huynh vẫn chưa chịu cởi giáp, thì ông Trần Đại Quang không có cách gì vượt qua được chỉ thị 13-BB/TW, theo đó:" Kể từ ngày 18/8/2016, không xem xét điều chỉnh tuổi của đảng viên mà thống nhất xác định theo tuổi khai trong hồ sơ gốc của Lý lịch đảng viên khi được kết nạp vào Đảng". Theo tinh thần chỉ thị này, thì dù vào giữa nhiệm kỳ, tức vào giữa năm 2018, ông Quang cũng bị loại vì đã 68 tuổi, quá 3 tuổi, chỉ còn nước về hưu.

Như vậy, trên con đường dẫn lên phía trước, đột nhiên, chỉ còn một người đi duy nhất là thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc. Ít ai có thể ngờ

được, sự việc lại diễn ra như vậy. Mới chỉ cách đây vài tháng, người ta chỉ thấy một ông Phúc tất bật, chạy ngược chạy xuôi, đầu tắt mặt tối, hết lo ngân sách thiếu hụt, lo nợ công sắp vỡ, nền tài chính quốc gia sắp sụp đổ, suy thoái tiếp tục trượt, không có cách gì ngăn cản được. Người ta chỉ thấy một ông Phúc suốt ngày lắc đầu cay đắng với cái đống vỏ ốc mà ông Dũng và guồng máy của ông Dũng bỏ lại sau khi đã "mút sạch sành sanh".

Nhưng, cái khó ló cái khôn. Cũng vì chính phủ ông Dũng đã dồn ông vào chỗ không còn đường lùi, ông Phúc đang trở thành một nhà cải cách, ít nhiều hợp với lòng người. Ông hô hào một chính phủ kiến tạo, liêm chính và hành động. Ông thúc bách cải cách hành chính tới mức đơn giản nhất có thể. Ông cải cách chế độ thủ tục hỗ trợ đầu tư, hỗ trợ doanh nghiệp. Ông kêu gọi phát triển công nghiệp phụ trợ, thay đổi cơ cấu nền kinh tế theo hướng ưu tiên công nghệ thế hệ 4, bán vốn 100% các doanh nghiệp nhà nước, giảm thiểu tài sản nhà nước trong tay các doanh nghiệp quốc doanh, tăng ồ ạt số lượng các doanh nghiệp tư nhân. Tăng và tiến tới giải phóng hạn điền nông nghiệp, tăng cường doanh nghiệp hoá và công nghệ hoá sản xuất nông nghiệp và thuỷ hải sản. Giảm và tiến tới không bảo lãnh nợ vay của các doanh nghiệp nhà nước. Giảm thấp nhất chi thường xuyên và tăng tỷ trọng đầu tư công trong cơ cấu sử dụng ngân sách.

Mặc dù ông chỉ hành động theo sức ép của thị trường, sức ép chính trị duy trì tăng trưởng bền vững nền kinh tế, nhưng ông đã để lại dấu ấn một thủ tướng năng nổ, tâm huyết, phần nào bù đắp cho ấn tượng ban đầu về một ông thủ tướng vụng về và ít văn hoá.

Nếu Hội nghị TW 6 được gọi là hội nghị nhất thể hoá, thì tinh thần của Hội nghị này sẽ chắc chắn do lực lượng thuộc chính phủ kiểm sóat, vì trừ ông Trọng, trong bộ chính trị sẽ không còn ai còn đủ máu mặt để

khả dĩ đối diện. Ban bí thư, từ ông Đinh Thế Huynh trở đi, đều thuộc chuyên trách đảng, bị liệt vào đám quan văn, chẳng biết gì việc võ. Nếu để mấy ông này đứng trên mấy ông bên chính phủ thì sẽ chẳng ai phục. Ngay như ông Trương Hoà Bình, đương kim phó thủ tướng thứ nhất, nhưng xuất thân công an, thâm niên chuyên ngành Toà án, ngồi ghế phó thứ nhất nhưng chỉ làm việc sen-đầm, giữ trật tự, không dính sản xuất.

Theo tập quán thì những gì bàn tới và được quyết định tại hội nghị Trung ương 6, sẽ được xới ra, vưà gợi ý vưà thăm dò ngay trong hội nghị 5 sắp tới, có thể sẽ diễn ra vào đầu tháng năm. Hội nghị TW 5 có chủ đề về cải cách cơ cấu tăng trưởng và các giải pháp lối thóat cho sản xuất công nghiệp và xuất khẩu nămkế hoạh 2017, là vấn đề hóc búa nhất, trước thực tại suy thóai và vỡ chỉ tiêu 6, 7% mà chính phủ đặt ra đầu năm và Quôć Hội đã phê chuẩn. Chẳng có gì vô duyên hơn là tự lập rồi tự điều chỉnh và tự thưởng hoàn thành thắng lợi kế hoạch. Ba tháng đầu năm đã chỉ đạt có 5, 1%, báo trước một tương lai cả năm sẽ chỉ dưới 6%.

Nhưng ngay tại hội nghị 5, dù phái chuyên trách đảng không ai muốn, diễn đàn cũng sẽ thuộc về chính phủ và micro sẽ không chuyển sang tay cho cánh quan văn. Lợi thế thuộc về ông Phúc. Có thể từ hội nghị TW 5, ý tưởng tham vọng sẽ bắt đầu lấn chiếm con người ông Phúc.

Nhưng có một điều không khó khẳng định là dù cho ý chí của Bộ chính trị, của TW đảng có mạnh và quyết tâm đến đâu, thì việc đồng nhất hoá chế độ độc đảng với thể chế chính trị phổ quát toàn cầu luôn chỉ là một ảo tưởng, không nên và không bao giờ nên trở thành hiện thực.

Bởi vì trước khi đồng nhất đảng với chính quyền, nhất thể hóa chức danh Tổng bí thư đảng với chức danh tổng thống nền Cộng Hoà, việc đầu tiên cần làm là tách Tư pháp ra thành một thiết chế hoàn toàn độc lập và thiết lập cơ chế để đảm bảo tính chất hoàn toàn độc lập đó. Việc

thứ hai là làm cách mạng Quốc Hội, đảm bảo quyền kiểm soát thật sự của Quốc Hội đối với các thiết chế hành pháp.

Thiếu hai việc này, nhất thể hoá sẽ tạo ra một lọai độc tài bệnh hoạn và nguy hiểm. Hiện đang độc tài nhóm, đất nước đã không có dân chủ, nhất thể hoá để thâu tóm quyền lực vào tay một người trong khi không có cơ chế kiểm sóat, sẽ không có gì nguy hại hơn.

Viết lại Hiến pháp, bỏ điều 4, đảng cộng sản chỉ là một lực lượng trong một xã hội tự do cạnh tranh chính trị. Khi đó thể chế chính trị của quốc gia sẽ tự động đồng nhất với các thể chế thông thường, phổ quát của nhân lọai.

12/04/2017

Đồng Tâm, Lộc Hà, Tổng biểu tình và Xô Viết Nghệ Tĩnh.

Liên tiếp những ngày gần đây, hiện tượng xung đột giữa dân chúng với nhà cầm quyền địa phương đang bộc lộ những nấc thang mới. Mức độ đấu tranh của quần chúng đã có bước nhảy vọt cả về quy mô lẫn ý thức. Nhà cầm quyền cộng sản tại Hà Nội có vẻ như đang lúng túng giữa một cách hành xử phát xít và một lựa chọn văn minh.

- Ngày 9/04, Công an thị xã Kỳ Anh đã khởi tố vụ án 150 người tội gây rối trật tự công cộng.

- Ngày 12/04, Công an Hà Tĩnh khởi tố vụ án 2000 người gây rối cản trở hoạt động của cơ quan nhà nước.

- Ngày 16/04, công an Hà Nội khởi tố vụ án 4 người và đang có khả năng khởi tố vụ án 6000 dân xã Đông Hà, huyện Mỹ Đức gây rối trật tự công cộng, theo điều 245 bộ luật Hình sự.

Sự hoảng sợ thái quá, tư duy cai trị, sự hằn học sĩ diện cùng với sự thèm khát trả đuã đẩy các quan chức cấp thấp tới những quyết định có thể bị goị là ngu xuẩn, khiến Hà Nội không biết làm gì.

Khởi tố 150 người, khởi tố 2000 người, rồi đang muốn khởi tố cả 6000 người, không biết ở đâu trên trái đất, có thể có một phiên toà có số phạm nhân nhiều như vậy không và người ta sẽ phải xét xử như thế nào. tại sao có một loại luật pháp mà cùng một lúc có nhiều người vi phạm như vậy?

Hơn thế, một chính phủ có thể kết tội cả dân tộc của nó không?

Trong vụ án bắn chết 3 người tại Đắk Nông, tháng12/2016, ông Phạm Công Út từ Đoàn Luật sư Thành phố Hồ Chí Minh nhận định vụ án "giống như vụ Đoàn Văn Vươn ở Hải Phòng trước đây, ông Vươn cũng phải chọn con đường nguy hiểm cho mình khi chấp nhận mang án giết người cũng chỉ nhằm để bảo vệ đất đai của mình. Ở đây là các hộ dân bị "cướp đất" theo cách hiểu của họ, nên họ là những người bảo vệ từng tấc đất của mình, trong đó có nghi can Đặng Văn Hiến."

Tại Đồng Tâm, chiều tối hôm 15/04, "dân gọi, báo là đã đổ xăng vào 20 lính cơ động và sẽ đốt nếu làng bị bao vây và tấn công" ! Hiện côn đồ bao vây làng, doạ giết và đốt nhà dân !

Khi nhà báo hỏi bà con "có nản chí và sợ hãi không?" Thì họ trả lời rằng: "Dân ở đây thì cho lên máy chém cũng không hết người chị ạ, chúng tôi sẵn sàng giữ đất đến chết. Hiện nay hơn 6.000 dân vẫn đang cố thủ giữa làng."

Diễn biến tiếp, sẽ như thế nào?

Các vụ vụ khởi tố tập thể, khởi tố số đông dân chúng cho thấy quan hệ giữa người dân và chính quyền đang chính thức trở nên đối kháng. Bên kết án và bên bị kết án. Luật pháp đứng về phía chính quyền diễn giải tội thuộc về dân. Loại luật pháp không bảo vệ người yếu, người thua thiệt trong xã hội là luật pháp phi nghĩa, nó tự huỷ tính cách công lý của nó và nó tự trở nên vô giá trị.

Nó phản ánh tư duy cầm quyền và cai trị, không phù hợp với chế độ của dân, do dân và vì dân. Trấn áp nhằm tiêu diệt ý chí chống đối chính quyền. Lô gíc của nhà cầm quyền là nếu nhượng bộ, người dân sẽ được đằng chân lân đằng đầu, nếu chính quyền không trấn áp, đè bẹp hoàn

toàn, thì sẽ buộc phải lùi dần cho đến khi mất hết quyền lực và không còn kiểm soát được ổn định và tồn tại của chế độ.

Chính theo sự dẫn dắt của lối tư duy này, chính quyền chỉ vắt óc tìm mọi thủ đọan, đặt bẫy, lừa bịp, lèo lá lươn lẹo với người dân, nhằm thắng từng chi tiết nhỏ, những cái đầu cai trị này không hiểu được rằng, họ có thể lừa bịp được một vài người mà không thể lừa bịp được số đông, và chỉ có thể che đậy sự thật, có thể bịa đặt đảo lộn thật giả trong một thời hạn nhất định. Với thời gian, thật giả sẽ như cái kim trong bị. Vì vậy, bằng tiểu xảo, nhà cầm quyền chỉ càng làm sự phẫn nộ tăng lên, và chính quyền càng ngày càng không còn chính danh để thực hành pháp luật.

Đó là quy trình tự vô hiệu hoá quyền lực, vô hiệu lực hoá pháp luật.

Chính quyền sẽ không thể dừng ở khởi tố và kết án 2000 người của huyện Lộc Hà, 6000 người của xã Đồng Tâm. Nếu cái cần sửa là chính sách ruộng đất, là luật sở hữu đất đai mà không được sửa, cứ giữ mãi cái "đất đai là sở hữu nhà nước", để những tên cầm quyền, cầm chức tước đoạt từng miếng cơm của dân, thì nhà cầm quyền sẽ còn phải khởi tố và kết án nhiều dân nữa. Sau Đồng Tâm Mỹ Đức sẽ có hàng trăm, hàng ngàn Đồng Tâm khác.

Cuộc cách mạng ruộng đất, khẩu hiệu "ruộng đất về tay dân cày" đã thúc đẩy người nông dân cả nước vùng lên làm cách mạng giúp đảng cộng sản giành được chính quyền. Nhưng khi có chính quyền trong tay, những người cộng sản đã phản bội dân. Họ đã một lần nữa tước đoạt ruộng đất khỏi tay người cày bằng chính sách "Đất đai thuộc sở hữu nhà nước". Trên thực tế, nhà nước chính là các cấp chính quyền, bắt đầu và trực tiếp là chính quyền cấp xã, huyện. Sự tàn bạo của chế độ

chính là thể hiện qua sự tham lam, vô đạo và vô văn hoá của cấp thấp nhất này.

Hiện tượng ban đầu, người đi biểu tình mang theo cờ đỏ sao vàng, sau đó cờ đỏ sao vàng được thay bằng cờ tôn giáo, bằng linh kỳ truyền thống, rồi gần đây, xuất hiện cờ vàng ba sọc đỏ của chế độ Cộng hoà Việt Nam, phản ánh sự phát triển nhận thức của quần chúng.

Mang theo cờ đỏ sao vàng, biểu tình chống Trung Quốc xâm lược, chống tệ nạn tham nhũng trong tinh thần bảo vệ chế độ, nhưng bị chính cảnh sát chìm nổi, giả dạng côn đồ, thẳng tay đàn áp. Chính quyền không bảo vệ dân, người dân buộc phải tìm tới sự che chở của thần linh, của chúa trời và hồn thiêng đất nước. Và cuối cùng là một ước nguyện dân chủ, một thể chế dân chủ phổ biến của văn minh nhân loại.

Sự biến mất của cờ đỏ là tín hiệu cờ cộng sản đang không còn mang ý nghĩa tượng trưng hay đại diện nữa. Cùng với nó nghĩa là người ta đang đi đến phủ nhận tính hợp pháp của chính phủ, quyền cai trị của đảng cộng sản.

Các cuộc đối chất trực tiếp phản đối chính quyền địa phương cho thấy người dân đang bắt đầu giai đoạn chất vấn tính chính danh của chính quyền và bắt đầu không tìm đến chính quyền như tìm kiếm người bảo vệ các quyền lợi của mình. Luật pháp đang mất dần hiệu lực.

Lý thuyết đấu tranh bất bạo động nhấn mạnh khía cạnh giai đoạn cuối cùng của phong trào quần chúng là tự lập ra uỷ ban tự quản, bất tín nhiệm và vô hiệu hoá quyền lực của chế độ. Không thưà nhận hiệu lực của pháp luật, chính là không thưà nhận chính quyền.

Khi toàn bộ một quốc gia, người dân không tuân thủ chính quyền trực tiếp, thì thực chất, chế độ đã không còn tồn tại, vì không kiểm sóat và không điều hành được các hoạt động xã hội.

Hiện tượng bất tín nhiệm chính quyền địa phương, tự bầu ra người đại diện điều hành tự quản của mình, bất tín nhiệm người của chính quyền, tự hoạt động độc lập với chính quyền của chế độ đã xuất hiện trong làng xã Viết Nam, như một nhu cầu tư nhiên, khi chính quyền chỉ định một cách áp đặt không xứng đáng.

Theo Việt Nam Thời Báo, "bà Trần Thị Hiền kể lại vụ việc bắt đầu vào những ngày đầu tháng 7/2016, xóm Ngọc Thượng có tổ chức một cuộc họp với 39 gia đình tham dự:

“Khoảng 10 năm nay, xóm Ngọc Thượng chưa một lần tổ chức họp xóm đông đủ bà con. Lần họp ấy thì có cả thẩy 39 người. Trong lúc bỏ phiếu và công bố thì tôi được 21/39 phiếu rồi ông Hoàng thì được 18/39 phiếu. Tôi thắng cử và được vỗ tay công nhận, đích thân ông Chủ tịch, Bí thư cũng công nhận trước xóm. Bầu cử xong khoảng 2 ngày thì có ông Phó chủ tịch điện chúc mừng.”

Đây chính là một hình thức dân chủ trực tiếp. Người dân tự bầu ra người đại diện và cơ chế tự quản của mình. Chính quyền chỉ là người chứng kiến.

Phong trào Tổng biểu tình trên cả nước hiện nay cũng mang những hình thức tương tự. Những người biểu tình tự tổ chức, tự tín nhiệm tạo ra đại diện tự quản.

Mặc dù đó mới chỉ là những gì đang xảy ra một cách tự phát, bản năng, chưa phải là những chuyển động có tổ chức và được dẫn dắt theo một chương trình hay một kế hoạch được tính toán mang tính chất kỹ thuật. Nhưng khi hình thành đầy đủ các yếu tố cần thiết cho một chuyển động có ý thức, bổ sung và hỗ trợ lẫn nhau, việc ra đời một cơ chế tự quản tách khỏi sự lệ thuộc với chính quyền hiện hữu sẽ là chuyện tự thân và tất yếu.

Đó là sự hình thành nên phong trào xô viết Nghệ Tĩnh năm 1930-1931, mà chính đảng cộng sản đã biết tận dụng và khai thác triệt để sức mạnh của nó, như những khuôn mẫu để làm ra cuộc tổng khởi nghĩa toàn quốc, làm nên cuộc cách mạng giành chính quyền tháng Tám năm 1945.

Nếu nhà cầm quyền không nhận ra tín hiệu có tính quy luật tất yếu đó, thì sự cáo chung của chế độ chỉ còn là chuyện sớm hay muộn.

Không có khó khăn để hình dung những gì sẽ diễn ra:

Hà Nội sẽ chỉ đạo chính quyền địa phương thương lượng và làm một vài động tác xoa dịu yên dân, mục đích để cứu những CSCĐ đang bị nhốt giam tại nhà văn hoá xã.

Người dân xã Đồng Tâm cũng sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận thả các CSCĐ. Họ không thể và không có điều kiện để giữ mãi, mặc dù chính quyền sẽ không chịu thả những người dân bị lừa bắt đi.

Nhưng vẫn như những lần khác, bài của chính quyền là giả làm như xuống thang, thương lượng để dập tắt lửa, sau đó sẽ áp dụng các thủ đoạn nham hiểm, chia tách từng nhóm, từng cá nhân rồi tạo dựng hồ sơ, chứng cứ giả để luận tội, kết án, khởi tố. Song song việc bắt và truy tố điểm, chính quyền sẽ tạo một áp lực thường trực lên cuộc sống sinh

hoạt của cả xã, tạo một không khí khủng bố và một cảm giác thua thiệt. Tất cả con số 6000 người tham dự sự kiện, sẽ lần lượt bị xử lý bằng các thủ đọan khác nhau, âm thầm, nhưng không bỏ só một ai. Các vụ án sẽ bị xử cực nặng. Những cái chính quyền goị là đầu rắn sẽ bị nhà cầm quyền đập dập không thương tiếc.

Tóm lại là cách hành xử của một chính quyền chống lại dân chúng, thù địch với dân chúng.

Có nghĩa là, trước mắt, trong một thời hạn có thể không dài nào đấy, người dân xã Đồng Tâm sẽ thua. Cùng với người dân xã Đồng Tâm, dân chúng cả nước sẽ thua.

Nhưng chế độ đang biến mất. Nó thực sự đã biến mất khỏi ý thức của người dân trong tư cách một chính quyền. Nó đang hiện ra như một tập đoàn của một lực lượng chiếm đóng, đối lập thù địch với dân.

Một thứ chuyển động, ban đầu có thể âm thầm, nhưng sẽ đến lúc nó biến thành một làn sóng không gì ngăn cản được. Đó là làn sóng tẩy chay chính quyền trên quy mô toàn quốc. Dân chúng sẽ tự lập ra các uỷ ban tự quản, không chấp hành luật pháp và chính sách của chính phủ. Không nộp thuế và bất cứ một nghĩa vụ đóng góp nào cho chế độ. Một chính quyền thật sự của dân, vì dân sẽ tự hình thành như vậy.

Hãy kêu gọi sự xuất hiện của một nhân cách xuất chúng trong hàng ngũ những lãnh đạo cộng sản hiện tại vì một giải pháp ôn hoà tới nền dân chủ đích thực cho dân tộc Việt.

Giải pháp cho Đồng Tâm chứa đựng giải pháp cuối cùng, vĩnh viễn cho tương lai một Việt Nam nhân bản.

Ngược lại, dẫm đạp lên quyền sống của người dân, luật Magnitsky Toàn cầu sẽ không bỏ sót bất cứ kẻ nào.

Đàn áp, giết dân, thì không thể còn tư cách tồn tại.

Tổng thống Mỹ Donald Trump khi nói tới vụ dùng bom hoá học để giết chính dân Syrie của Bachar al Assad, đã tuyên bố, "chính phủ giết chính dân của mình thì không còn tư cách cầm quyền". "Nó đáng bị dội bom tiêu diệt".

Chính quyền cộng sản Hà Nội, nếu cũng lựa chọn giết dân, hoặc bỏ tù cả 6000 dân xã Đồng Tâm, cũng sẽ là một chính quyền đáng bị bỏ bom tiêu diệt.

17/04/2017

Đinh La Thăng, Điều phải đến đã đến.

Hội nghị TƯ 5 dự định diễn ra trong nửa đầu tháng 5/2017 có thể phải chuyển nội dung trọng tâm từ chuyên đề tăng trưởng và cân đối vĩ mô cho nền kinh tế đang có nguy cơ sụt giảm không thể cứu vớt, các chỉ tiêu lớn có khả năng bị phá sản, sang một vấn đề nóng bỏng và gay cấn hơn là vấn đề nhân sự, vốn là nội dung trọng tâm được sắp đặt cho hội nghị trung ương 6 dự kiến vào khoảng tháng 10/2017.

Ngày 27/04/2017 Uỷ ban kiểm tra Trung ương, công bố kết luận kiểm tra số 14 và kiến nghị Bộ chính trị kỷ luật đảng đối với ông Đinh La Thăng, Nguyên Bí thư, chủ tịch Tập đoàn Dầu khí Việt Nam PVN, đương kim Bí thư Thành uỷ thành phố Hồ Chí Minh, uỷ viên Bộ chính trị.

Những gì phải đến đã đến và đang đến. Dù công bố của uỷ ban kiểm tra trung ương có hơi đột ngột, nhưng là công bố được chờ đợi từ lâu.

Đây có thể là phát súng đầu tiên của một chiến dịch có quy mô tổng hợp, được bắt đầu từ nghị quyết 4 khoá XI, năm 2012, nhưng ngay lúc đó, ít ai hình dung được tính chất trầm trọng và quy mô chiến dịch tới mức độ như hiện đang bộc lộ.

Nghị quyết TW 4, ban hành ngày 16/01/2012, có viết "một bộ phận không nhỏ đảng viên hư hỏng, thoái hóa, biến chất, trong đó có những đảng viên giữ vị trí lãnh đạo, quản lý, kể cả một số cán bộ cao cấp, suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống với những biểu hiện khác nhau về sự phai nhạt lý tưởng, sa vào chủ nghĩa cá nhân ích kỷ, cơ hội, thực dụng, chạy theo danh lợi, tiền tài, kèn cựa địa vị, cục bộ, tham nhũng, lãng phí, tùy tiện, vô nguyên tắc..."

Cuộc vận động được ông Trọng phát động trong hàng ngũ lãnh đạo trung ương để kỷ luật một cán bộ cao cấp, được hiểu về sau này, là nguyên thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng. Nhưng cuộc bỏ phiếu tín nhiệm,

ông Dũng được trên 75%, khiến kế hoạch kỷ luật của ông Trọng và những người ủng hộ ông thất bại, và trước micro, trước 200 uỷ viên Trung ương, trước hơn 90 triệu người dân, tại hội nghị TƯ 6, ông Trọng đã phát khóc vì uất ức.

Cái uất ức ấy đã được ông Trương Tấn Sang chuyển thành thông điệp, như nói hộ cho ông:"Dứt khoát phải tiến hành thành công. Đó là mệnh lệnh của nhân dân. Không thể để Nghị quyết Trung ương 4 không thành công, là phụ lòng tin của dân, của Đảng, là không vì lợi ích của nhân dân, của Tổ quốc. Chúng ta không có con đường nào khác, chỉ có một lựa chọn duy nhất là phải thành công. Cho dù phải chấp nhận những biện pháp đau đớn cũng phải làm, vì đó là sự sống còn của Đảng, của chế độ và tương lai tươi sáng của đất nước này".

Đây chính là quyết tâm của Bộ chính trị trên danh nghĩa chống tham nhũng, nhưng được thúc đẩy bằng sự thèm khát rửa hận của ông Trọng và ông Sang cùng những người mà vì lòng tham mê muội, gần cuối, ông Dũng đã biến họ thành kẻ thù.

Cái quyết tâm và nỗi khao khát đó, chính là nền tảng của những kế hoạch được thành hình từ ngày ấy, và mục tiêu của nó hướng tới điểm cuối cùng là ông Dũng.

Tất cả những sợi dây liên kết với ông Dũng sẽ phải lần lượt được bóc tách.

Có thể thấy thế này:

Mũi số 1- Trịnh Xuân Thanh - Vũ Huy Hoàng - Đinh La Thăng - Nguyễn Tấn Dũng.

Mũi số 2 - Vũ Kim Cự - Hoàng Trung Hải - Nguyễn Tấn Dũng.

Mũi số 3- Trầm Bê - Nguyễn Văn Bình - Nguyễn Tấn Dũng.

Cả 3 mũi “giáp công” hiện đang được đồng thời tiến hành, đều dẫn đến ông Dũng và để đòi món nợ “Trung ương 6”.

Còn những mũi khác, chẳng hạn như vụ kỷ luật Bí thư và phó bí thư Hậu Giang đích thân xin Trịnh Xuân Thanh về làm phó chủ tịch tỉnh, vụ kỷ luật bí thư và phó bí thư Bình Định cố tình cơ cấu Nguyễn Minh Triết, con trai út ông Dũng, 24 tuổi, vào Ban chấp hành tỉnh uỷ, chỉ là dẹp bỏ vây cánh của ông Dũng tại địa phương. Còn Tỉnh uỷ Kiên Giang nữa, Nguyễn Thanh Nghị có lẽ sắp phải nhận công tác khác.

Trong các kết luận của Uỷ ban kiểm tra, ông Đinh La Thăng còn được ghi thêm tội tham mưu, đề xuất Thủ tướng cho chỉ định nhiều gói thầu không bảo đảm các điều kiện theo quy định của pháp luật. Điều này muốn nói rằng, nếu đề xuất một việc phạm pháp mà chịu kỷ luật, thì người ký duyệt quyết định phi pháp đó không thể không bị kỷ luật. Đây là phần để dành cho ông Dũng, là cánh cửa hé mở tới chỗ ngài nguyên thủ tướng. Sẽ đến lúc "sờ" đến.

Tin rò rỉ mới nhất tiết lộ, Ban Bí thư đã quyết định hình thức cảnh cáo đối với ông Thăng. Cảnh cáo là mức kỷ luật nặng thứ hai sau mức khai trừ. Nó mở màn cho các quyết định cách chức hàng loạt chức danh khác. Cùng với Trịnh Xuân Thanh, ông Đinh La Thăng khó thoát được án ngồi tù.

Và nếu ông Vũ Huy Hoàng đã bị kỷ luật cách chức nguyên Bí thư đảng đoàn Bộ Công thương, ông Vũ Kim Cự bị cách các chức nguyên bí thư và nguyên chủ tịch tỉnh Hà Tĩnh, thì ông Hoàng Trung Hải, ông Nguyễn Tấn Dũng làm sao thoát kỷ luật nguyên Phó Thủ tướng và nguyên Thủ tướng.

Người ta đã thắc mắc và không hiểu cái trò kỷ luật quá khứ, kỷ luật chức vụ không còn giữ nữa là trò chơi gì, ai là tác giả của cái trò quái dị này. Bây giờ mới ngộ ra rằng, đích ngắm của nó là ông Dũng. Ông Dũng sẽ bị cách chức nguyên thủ tướng. Mọi cái đều đã được nghĩ tới.

Đây thực chất là cái kỷ luật mà ông Dũng phải chịu từ ngày 15/01/2012, vì thực ra các quyết định kỷ luật ông đã được thảo sẵn ngay tại hội nghị trung ương 6, nhưng khi đó đã không thể đưa ra, nghĩa là kỷ luật thì

thuộc quá khứ, nhưng bây giờ mới công bố. Nghĩa là ông Trọng không hề thất bại. Và sự ngạo mạn xuẩn ngốc của ông Dũng phải trả giá. Ông sẽ bị tước hết mọi thứ kể từ ngày hôm ấy. Ông đã vênh vênh đi ra khỏi phòng họp, nhưng không phải ông là người thắng cuộc. Ông ra khỏi phòng họp nguyên vẹn, nhưng thực thì đã thành cái xác không hồn. Ông Dũng phải hiểu như vậy.

Sau khi bị kỷ luật đảng, hồ sơ sẽ được truy cứu tiếp. Tiếp theo là các căn cứ hình sự sẽ được "phát hiện", và không ai dám chắc, ông Dũng liệu có thoát được một cái án tù 10 năm không, vì một là, những dấu hiệu chứng minh ông Dũng trực tiếp tham nhũng không thiếu, hai là, khi đã truy xét trách nhiệm, thì thiệt hại hàng triệu tỷ đồng của ngân quỹ quốc gia do nguyên nhân tham nhũng của bộ máy chính phủ, không có vụ tham nhũng nào nằm ngoài trách nhiệm của ông Dũng. Vả lại, đã đến nước cùng, ông Vũ Huy Hoàng và ông Đinh La Thăng cũng sẽ tự tìm cách gỡ tội. Không lẽ chỉ có hai ông này tẩu tán hết 7 tỷ đôla tiền lãi do trượt giá dầu khí những năm 2009-2011.

Nhưng cho đến thời điểm này, người ta có lẽ vẫn chưa xác quyết được kẻ phát hiện ra số tiền 7 tỷ đô nằm nghỉ trong két Tập đoàn dầu khí những năm 2007-2008 là ông Dũng hay ông Vũ Huy Hoàng. Đây là số tiền lãi trời cho chỉ do giá dầu thế giới tăng vọt từ 50 lên xấp xỉ 140 đô la một thùng. Tiền vào két mà không phát sinh chi phí, thì chỉ cần một động tác kế toán là xong, có thể rút ra một cách an toàn. Ông Dũng vốn chỉ có sẵn lòng tham, chứ nghiệp vụ kế toán, chưa chắc ông biết được gì. Cho nên, nhiều suy đoán cho là kẻ phát hiện được số tiền này và nghĩ ra được cách tẩu tán nó, là ông Vũ Huy Hoàng và ông kế toán trưởng của Bộ Công thương, vì chính hai vị này là chủ quản vốn nhà nước tại PVN.

Nhưng phát hiện ra Đinh La Thăng lại là thiên tài của ông Dũng.

Ông Thăng vừa có kinh nghiệm 7 năm Kế toán trưởng siêu Tổng công ty Sông Đà, vừa có kinh nghiệm 5 năm Tổng giám đốc. Nghĩa là ông vừa biết cách rút tiền, vừa biết lấp liếm bằng sổ sách kế toán.

Theo kế hoạch của ông Thăng, một sự phối hợp Giuax Bộ Công thương, Thủ tướng và Tập đoàn dầu khí PVN bắt đầu.

Ông Dũng phát hành quyết định quy chế Tập đoàn Đa ngành, cho phép các tập đoàn đầu tư ngoài nghiệp vụ chính. Ông Thăng trình thủ tướng phê duyệt hàng loạt dự án, từ đó cho ra đời hàng loạt Ban Quản lý dự án và một đầu mối quan trọng nhất là Tổng Công ty xây lắp PVC của Trịnh Xuân Thanh.

Tiền trong két PVN được rót xuống cho các Ban Quản lý, rồi từ các Ban Quản lý chuyển cho Tổng công ty xây lắp. Tổng công ty xây lắp thành lập hàng loạt công ty thi công xây lắp và các thầu phụ.

Tiền từ Tổng công ty xây lắp PVC giải ngân thanh toán cho các công ty thi công và thầu phụ xây lắp. Từ đây, tiền thanh toán cho các công ty ma và các khối lượng xây lắp khống sẽ quay trở lại PVC cho Trịnh Xuân Thanh. Trịnh Xuân Thanh là người trực tiếp phân phối lại cho toàn bộ hệ thống.

Như vậy, Trịnh Xuân Thanh là người biết tất cả, ít nhất cũng tới chỗ ông Đinh La Thăng. Từ ông Đinh La Thăng tới ông Vũ Huy Hoàng và ông Nguyễn Tấn Dũng, ông Thanh chắc chắn biết, nhưng biết một cách cụ thể, thì chỉ có ông Thăng và tay hòm chìa khoá của ông Thăng là Vũ Đức Thuận.

Những chuyện tày đình này, ông Vũ Văn Ninh, Bộ trưởng tài chính lúc đó có biết không? Có thể khẳng định được rằng là có, vì sau khi ông Thăng được thuyên chuyển về bộ Giao thông, ông Ninh tiếp tục lên phó thủ tướng phụ trách tài chính. Người ta cũng nhớ lại rằng chính ông Vũ Văn Ninh đlà người ông Dũng giao trực tiếp xử lý vụ Vinashine.

Ngoài những nguồn khác, có thể một trong những người phát hiện ra vụ việc là ông Vương Đình Huệ, lúc đó là Tổng kiểm toán nhà nước. Ông này cùng ông Nguyễn Bá Thanh bị trượt uỷ viên Bộ chính trị, thay bằng ông Nguyễn Thiện Nhân và bà Nguyễn Thị Kim Ngân.

Điều đáng được nhắc lại là tại Đại hội 12, theo tin từ dư luận, để loại ông Dũng ra khỏi Trung ương, ông Trọng và Bộ chính trị đã phải nhượng bộ ông Dũng bằng cách chấp nhận cơ cấu ông Nguyễn Văn Bình, ông Đinh La Thăng và ông Hoàng Trung Hải vào bộ chính trị. Vì vậy mới có chuyện lội ngược dòng của 3 ông này mà theo phỏng đoán của dư luận thì phải ra khỏi đảng.

Có thể yêu cầu của ông Dũng là ông Hải và ông Thăng sẽ giữ hai thafdnh phố quan trojng nhất nước, và oongb bình sẽ giữ chức phó thủ tướng phụ trách kinh tế.

Có lẽ, vì mục đích gạt ông Dũng, ông Trọng và Bộ chính trị đã chấp nhận, nhưng chỉ chấp nhận hai ông Hải và Thăng xuống hai thành phố, với ý định cách ly Ban bí thư, nơi hình thành và sản sinh các quyết định của bộ chính trị, còn ông Bình, sau một thời gian rất lâu không được phân công, cuối cùng, nhận Ban Kinh tế, và sau đó thì được giao đặc trách khu Tây Bắc.

Như vậy, sau kỷ luật của ông Đinh La Thăng, nếu đi tới tận cùng thì cả ông Hải lẫn ông Bình sẽ ra khỏi bộ chính trị? Chắc chắn không dễ.

Vì chính ông Trọng từng nói, "chống tham nhũng là ta đánh ta", nghĩa là ông đang làm yếu chính ông, hay đang làm yếu cái đảng cộng sản mà ông đang là người đứng đầu. Hội nghị trung ương 6 đứng trước một khó khăn khó có lời giải thoả đáng.

Vụ án PVN sắp tới cùng với 12 vụ đại án phải xét xử trong năm nay sẽ còn đưa hàng nghìn đảng viên, kể cả đảng viên cốt cán vào tù, gây ra một tâm lý hoảng loạn, nghi kị nội bộ. Cả hệ thống sẽ chỉ còn lo việc che chắn, xoá vết, hoặc lợi dụng cơ hội hại nhau và chiếm chỗ của nhau, cả hệ thống sẽ tê liệt.

Những đảng viên nếu biết làm, thì không thể không biết biển thủ công quỹ và trở thành xấu. Những đảng viên nếu còn "tốt", chỉ là những đảng viên không biết làm, tức là những đảng viên vô dụng.

Trước mắt, phải thay bí thư Sài Gòn. Ông Nguyễn Thành Phong nếu lên bí thư, thì ông Tất Thành Cang sẽ lên phó bí thư, chủ tịch thành phố. Phương án này ít tốn kém và ít tổn hại nhất, nhưng cần có sự thoả hiệp giữa ông Phong và ông Cang. Mặc dù cùng có xuất thân "Thanh niên", nghĩa là cùng thuyền với Lê Thanh Hải trước đây, nhưng ông Phong về Sài Gòn trên danh nghĩa đặc phái viên của ông Trọng, nhằm cùng với ông Võ Văn Thưởng giải giáp ông Lê Thanh Hải, trong khi ông Cang và ông Võ Tiến Sĩ, bí thư Quận 5, là hai nhân vật được coi là con tin của ông Hải nằm lại trong hệ thống mới.

Giải pháp cách mạng triệt để sẽ là ông Võ Văn Thưởng bí thư, ông Nguyễn Thành Phong tiếp tục phó bí thư, chủ tịch. Đây là phương án hoàn hảo, Bộ chính trị sẽ nắm hoàn toàn thành phố, loại được mầm cát cứ. Nhưng Ban tuyên giáo, nếu không quay lại cho ông Đinh Thế Huynh thì nguy cơ rơi vào tay ông Trương Minh Tuấn, đúng ý của phái cơ hội bảo thủ, sẽ là một thảm hoạ cho chế độ, tuyệt đường cải cách. Ông này là sát thủ của báo chí tích cực, là lái buôn lập trường.

Nếu phải bầu bổ sung Bộ chính trị lấp vào chỗ cả ba ông Thăng, Hải, Bình, thay bí thư, phó bí thư cho các tỉnh Hậu Giang, Bình Định, và Kiên Giang, có thể cả Lai Châu, cùng với việc đi hay ở của ông Trọng, thì Hội nghị Trung ương 6 sẽ gần như một hội nghị trù bị cho một Đại hội giữa nhiệm kỳ vào đầu hay giữa năm 2018.

Nếu bỏ qua mục đích trả thù cá nhân ông Dũng, khiến ông Trọng phải lao tâm khổ tứ (thực chất là "một công đôi việc"), những diễn biến từ sau đại hội XII cho thấy, ông Trọng và Bộ chính trị có quyết tâm chống tham nhũng rất lớn với tham vọng làm trong sạch đảng, bằng cách đó củng cố vị thế của đảng và bảo vệ sự tồn tại của chế độ.

Cái tâm huyết mà ông dồn vào đấy, một mặt cho thấy ông trong sạch, ông thậm chí kỷ luật ông Cự với máu lạnh, chỉ vì có một tấm ảnh ghi hình ông Cự ghé tai ông như chuyện thầm thì giữa hai kẻ đồng loã. Nhưng mặt khác chứng tỏ ông là một người giáo điều mụ mẫm. Ông

vẫn giữ một đức tin không lay chuyển rằng, tham nhũng có nguồn gốc đạo đức, và chỉ cần cải tạo đạo đức là thủ tiêu được tham nhũng.

Đạo đức là sản phẩm của giáo dục, trong khi tham nhũng là thuộc tính bản năng. Bằng giáo dục đạo đức, tham nhũng có thể giảm, nhưng chỉ buông lỏng giáo dục, tham nhũng bùng phát trở lại.

Tham nhũng thực chất là ăn cắp. Luật phòng chống tham nhũng định nghĩa: tham nhũng là lợi dụng quyền chức để chiếm đoạt của công. Như vậy chống tham nhũng trước hết là kiểm soát quyền lực. Muốn kiểm soát quyền lực thì Pháp luật phải độc lập. Tư pháp, cảnh sát và toà án, phải được phi chính trị hoá, không có tính đảng, độc lập với quyền lực chính trị, không chịu sự lãnh đạo của bất cứ đảng phái, hay giáo phái nào. Sau nữa là không để bất cứ tài sản nào là tài sản công. Vì tài sản công thực chất là một thứ tài sản vô chủ, có thể biến được thành của riêng. Đất đai và tài sản trong các doanh nghiệp nhà nước chính là các tài sản công. Như vậy, chống tham nhũng chỉ có hai việc, một là độc lập Tư pháp, hai là tư hữu hoá đất đai và tài sản công.

Muốn chống những kẻ tham nhũng như ông Dũng, thì thứ nhất là cơ quan điều tra phải độc lập với chính phủ và Pháp luật có thể bỏ tù được ông Dũng, thứ hai là không có cái khoản tiền như khoản 7 tỷ đô la tiền xuất khẩu dầu khí, gọi là tiền quốc gia, để ông Dũng và tay chân của ông ta nổi máu tham.

Ông Thăng, ông Dũng và những gì trái lòng người không thể không bị phán xử. Cái phải đến đã đến và sẽ còn phải đến cho đến hết.

Nhưng một cái tất đến khác, cái tất đến lớn hơn, là một nền Dân chủ đích thực cho dân tộc Việt Nam cũng sẽ đến và thực sự đang đến. Bởi đơn giản là cái độc đảng chuyên chế và cái sở hữu toàn dân là những cái không hợp quy luật tự nhiên và trái lòng người, sẽ phải tự nó biến mất.

28/04/2017

Nghề làm "… mười phương"

Đảng cộng sản Việt Nam, chính xác hơn là Bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam, từ lâu, có một chính sách đối ngoại cổ quái gọi là chính sách "làm bạn với tất cả". Nghĩa là tốt xấu gì đều là bạn.

Thế giới là một tập hợp các quốc gia dân tộc có những quyền lợi, triết lý sống và lịch sử, truyền thống và văn hoá khác nhau. Ở đấy có những khái niệm triết học và đạo đức khác nhau. Cùng một sự việc, ở quốc gia này được gắn huân chương nhưng ở quốc gia khác có thể bị xử bắn. Ở nơi này, quyền của người dân là quy tắc làm luật, luật pháp là thể chế hoá quyền dân và bảo vệ quyền dân, quyền dân là tối thượng, trong khi ở nơi khác, nhà nước làm ra luật để quy định quyền của người dân, mọi cái đều "do luật định", dụng luật làm công cụ để khống chế và tước đoạt quyền của dân. Cũng là chính uyền quốc gia, nhưng có thật và có giả, có đạo đức và phi đạo đức.

Triết lý sống có nguồn gốc lịch sử và văn hoá khác nhau làm ra vũ trụ quan và nhân sinh quan của mỗi quốc gia khác nhau, thậm chí ngược chiều, đối kháng nhau. Lợi ích dân tộc của mỗi quốc gia không giống nhau, vì vậy, mối quan hệ giữa các quốc gia là khác nhau, có thể xung khắc lẫn nhau, thậm chí đối nghịch nhau.

Thế giới qua lịch sử phát triển hàng nghìn năm đã trở thành một mớ hỗn độn những quốc gia tốt xấu, bạn thù khác nhau. Có những kẻ tìm cách giết chính dân của mình. Có những kẻ chỉ lăm le chiếm đoạt của người khác.Tóm lại là thế giới có những người tốt, những con người phục thiện, nhưng cũng luôn tồn tại những tên cướp, những con ma và những con quỷ.

Chính sách "làm bạn với tất cả" của đảng cộng sản Việt Nam là một thứ chính sách gộp tất cả người và ma quỷ vào một rọ, "chơi" với tất cả, làm bạn với tất cả, đi đêm, chung chạ chăn gối với tất cả!?

Ngày xưa, ở cái thời mà cuộc đấu tranh giữa "hai phe" là cuộc đấu tranh "một mất một còn", cái việc lẫn lộn bạn thù là tội "mất lập trường giai cấp", nhẹ là tội phản bội cách mạng, nặng thì thành phản quốc. Còn bây giờ, như ông Phạm Bình Minh, gặp ai cũng cười, gặp cả người lẫn quỷ đều toe toét, hồ hởi tay bắt mặt mừng, thì vượt cả chính người thân sinh ra ông, không chỉ uỷ viên bộ chính trị, mà còn leo lên phó thủ tướng. Còn như ông Nguyễn Phú Trọng, đối diện cả hai đối tượng không đội chung trời với nhau như Thủ tướng Nhật và Chủ tịchTrung Quốc đều "chưa bao giờ tốt đẹp như bây giờ", nhưng không vì thế mà "mất lập trường giai cấp", vẫn ung dung Tổng bí thư, có khi cả hai nhiệm kỳ.

Trung Quốc nổi tiếng "rởm". Thế giới gọi Trung Quốc là "Vương quốc đồ đểu", "đểu từ túi ví Louis Vuilton tới luận án tiến sĩ", "hàng hoá rởm mà chính trị cũng đểu". Đến nỗi bây giờ, "đểu như Chai"(Chine) là câu thành ngữ phổ biến trên 34 thứ tiếng khác nhau, từ châu Phi tới Mỹ La-tinh, từ châu Âu sang châu Á, chỗ nào thấy Tàu, người ta cũng chạy, cũng tránh. Một quốc gia lớn, một nền văn hoá đồ sộ, nhưng là quốc gia duy nhất trên trái đất chỉ có kẻ thù công khai và kẻ thù giấu mặt, không có bạn.

Nhưng có "tình anh em" với ông Trọng và "thắm thiết, như môi răng" với bộ chính trị đảng cộng sản Việt Nam.

Đi với Bụt mặc áo Cà Sa, đi với ma mặc áo giấy. Đừng nói anh "chỉ lợi dụng". Trong khi anh lợi dụng nó một, thì nó lợi dụng anh mười. Anh nhỏ yếu hơn nó, và anh không đủ "đểu" bằng nó.

Trong một lần trả lời phỏng vấn, ngày 12/11/2016, khi ký giả hỏi ông về vấn đề Việt Nam, tân tổng thống Mỹ Donald Trump nói thế này:

"Đảng Cộng sản Việt Nam ư?!

Tôi nói thật, Bao năm qua họ chỉ lợi dụng Mỹ, họ chơi trò nước đôi đi 2 dây giữa Chúng Ta và Trung Quốc!!

Họ kêu gọi Mỹ và các Nước khác ủng hộ họ trong vấn đề biển đông và các vấn đề xung đột liên quan đến Trung Quốc; nhưng chính họ lại phục tùng, vâng lời Trung Quốc như một sứ giả chư hầu thời phong kiến.

Tôi là người ngay thẳng và không ưa những kẻ "2 lưỡi"; những tay lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam thậm chí còn có 3-4 lưỡi...

Không có TPP gì cả, không có tạo điều kiện hay viện trợ gì cả, và không có cho nhập khẩu hưởng lợi từ Mỹ nữa...Và nếu họ còn chơi trò "Lợi Dụng" nữa thì Chúng ta nên rút quân khỏi Biển Đông.... để cho "Anh Em chúng nó xé xác nhau".

Đến lúc nào đó người dân Việt Nam thật sự muốn từ bỏ cái đám Tham nhũng vơ vét ấy thì Chúng ta mới suy nghĩ về chính sách tốt hơn.... cho đất nước Việt nam, và tôi luôn lên tiếng bảo vệ tiếng nói của toàn dân Việt nam dám nói về đảng cộng sản VN....”

Người ta cứ bảo Tổng thống Trump là con buôn bất động sản, chả có kinh nghiệm gì về chính trị, nhưng trên thế giới, chưa một lãnh đạo quốc gia nào, với chỉ một vài lời, lại nói đúng bản chất của ban lãnh đạo đảng cộng sản Viêt Nam hơn vậy. Không một từ nào thừa, không một từ nào sai. Mặc dù, trên thực tế, không phải chỉ có hai, ba hay bốn lưỡi, mà là hơn, hơn rất nhiều. Hiện tại VN có quan hệ ngoại giao với 150 quốc gia, Việt Nam làm bạn với tất cả 150 quốc gia đó, mặc đù các quốc gia này nói tiếng khác nhau, có lợi ích khác nhau và có quan điểm bạn thù khác nhau.

Trong chuyến đi thăm đang được chuẩn bị của ông Nguyễn Xuân Phúc tới Mỹ, một mục tiêu có thể rất quan trọng là, hoặc Mỹ quay lại TPP, hoặc Mỹ chấp nhận một hiệp định tự do song phương với Việt Nam.

Và ông Dũng biết chắc rằng điều kiện duy nhất để Mỹ chấp nhận đàm phán thương lượng, một là VN phải từ bỏ chính sách đu dây lươn lẹo, hai là chấp nhận cải cách dân chủ đích thực. Muốn tăng trưởng chỉ để nuôi béo bọn quan lại cộng sản tham nhũng và chẹ họng dân lành thì ông TRUMP đã dứt khoát không rồi.

Chín năm liên tục suy thoái, và quý I chỉ đạt 5, 1%, vốn đầu tư FDI dừng không tăng, doanh nghiệp nước ngoài hoặc rút ra, hoặc nghe ngóng, không chịu bổ sung vốn mở rộng sản xuất. Số lượng doanh nghiệp thành lập mới đón đầu TPP, bây giờ rút vốn, đóng cửa hàng loạt. Hiệp định tự do thương mại với châu Âu (EVFTA), cứu cánh nếu TPP thất bại, không khai triển được vì nhân quyền. Bộ trưởng Trần Quốc Tuấn, tự an ủi, không có TPP, Việt Nam vẫn còn 16 hiệp định thương mại khác" nhưng ông Tuấn cũng biết rằng cả 16 hiệp định này, chưa có chỗ nào hoạt động trên thực tiễn.

Kết quả là xuất khẩu năm 2017 không có lối thoát, ngân sách không đủ tiền chi thường xuyên, không còn gì cho đầu tư, đánh vỉa hè có thể làm giảm 13% đóng góp của thị trường nội địa, nợ công sẽ khiến nền tài chính sụp đổ nếu không có tăng trưởng.

Khi bắt buộc phải nói "khả năng tăng trưởng vẫn còn tốt lắm", là ông Trọng chỉ tự an ủi. Ông thừa biết khủng hoảng là không tránh khỏi. 15 cái hiệp định mà ông ký hồi tháng 1/2017 với Trung Quốc, nếu không nhằm bán nước, thì là nằm trong cái kế và cái thế đó.

Nếu từ bỏ lập trường giai cấp vô sản của chủ nghĩa Mác Lê, nghĩa là thế giới vốn không có đối kháng vô sản và tư sản, thì thế giới vẫn còn khác biệt giữa Dân chủ và phản Dân chủ. Trung Quốc không có dân chủ, Trung quốc chống lại dân chủ, là đối kháng với phần còn lại của thế giới. Trung Quốc thuộc phần tối của Nhân loại, nửa Ác của loài người. Đảng cộng sản Việt Nam khi chọn làm bạn với Trung Quốc là chọn đi với ma.

Nói tóm lại là thế này: Những điều ông TRUMP nói là nói hộ các chính tị gia khác của các quốc gia khác. Có nghĩa là không ai trên thế giới không biết cái trò lươn lẹo của các vị bộ chính trị đảng cộng sản Viêt Nam. Hãy bỏ cái trò gặp ai cũng cười, cả với những người đang ghê tởm mình mà cũng toét miệng ra cười. Hãy bỏ cái trò đi với cả người lẫn quỷ. Làm gì có thứ màu vừa trắng vừa đen. Làm gì có thứ bạn hữu

với tất cả. Người ta nói «chọn bạn mà chơi», và «hãy nói anh đi với ai, tôi sẽ nói anh là ai».

Ngược lại, thì cứ «mặc xác nó», để cho «anh em nó xé xác nhau».

Người Việt ghét nhất nghề chung chạ, xó xỉnh nào cũng nằm, chăn chiếu nào cũng đắp, cho nên ngay trong chính giới «bán hoa» cũng lưu truyền bao đời câu châm ngôn «đánh đĩ chín phương, cũng để một phương lấy chồng». Đây có thể là lời khuyên thật lòng đối với ông Phạm Bình Minh và ông Nguyễn Phú Trọng.

02/05/2017

Có Sóng ngầm từ Đảng bộ thành Hồ?

Theo nguồn tin từ nội bộ TW còn chưa thể kiểm chứng, ngay sau khi Ban kiểm tra Trung ương ngày 27/04/2017 công bố kiến nghị Bộ chính trị xem xét kỷ luật ông Đinh La Thăng, thì cùng ngày, Ban thường vụ thành uỷ thành phố Hồ Chí Minh tổ chức họp đột xuất, thông quan bản tự kiểm điểm của ông Đinh La Thăng và gửi lên Ban bí thư T.W đảng một phong bì gồm một bản tự kiểm điểm của ông Đinh La Thăng dày 20 trang, kèm theo biên bản kết luận của cuộc họp ban thường vụ, với nội dung «không chấp nhận bản tự kiểm điểm và xin nhận mức kỷ luật khiển trách» của ông Đinh La Thăng, đồng thời «kiến nghị TW không áp dụng hình thức kỷ luật với đồng chí Đinh LaThăng».Thêm nữa, có một việc khác thường là, đáng lẽ chỉ được gửi đến Ban bí thư, phong thư này được «gửi tới tất cả các uỷ viên Trung ương, có tên trên mặt phong bì».

Nếu có chuyện như vậy thật, thì đây là một điều bất ngờ, thậm chí là không ngờ đối với Ban bí thư, nhất là với riêng ông Nguyễn Phú Trọng.

Có cái gì giống như cuộc bỏ phiếu tín nhiệm tại hội nghị Trung ương 6 khoá XI, tháng 10/năm 2012. Trung ương đảng khi đó đã biểu quyết chống lại quyết định của Bộ chính trị thi hành kỷ luật đồng chí X. Lần này là thường vụ thành uỷ Thành phố Hồ Chí Minh phản đối quyết địnnh của Ban kiểm tra TƯ kỷ luật ông Thăng. Không lẽ, định mệnh một lần nữa lại «chơi khăm» ông Trọng?

Thường vụ thành uỷ TPHCM đã làm như nghiêm chỉnh và khẩn trương kiểm điểm đảng viên thuộc đảng bộ của mình ngay sau khi có kết luận của uỷ ban kiểm tra Trung ương, nhưng thực chất là lợi dụng việc báo cáo biên bản cuộc kiểm điểm để gửi kiến nghị miễn áp dụng kỷ luật đối với ông Đinh La Thăng tới Ban bí thư và các uỷ viên TƯ.

Không biết đây là sáng kiến của ai trong Đảng uỷ thành phố, nhưng là một sáng kiến do nhầm lẫn. Trước đây thì là khôn ngoan, nhưng từ sau Hội nghị trung ương 6 khoá XI, cái kẽ hở dẫn đến sự lọt lưới của đồng chí X, đã bị ông Trọng bịt lại rồi. Kỷ luật do Bộ chính trị quyết định, TƯ chỉ quyết định mức kỷ luật cụ thể.

Năm 2011, Quyết định số 46-QĐ/TW của BCH TƯ quy định: «Ban Chấp hành Trung ương là cấp quyết định kỷ luật cuối cùng sau khi xem xét, kết luận và biểu quyết bằng bỏ phiếu kín việc kỷ luật hay không kỷ luật. Nếu có quá nửa số phiếu đề nghị kỷ luật thì tiến hành bỏ phiếu quyết định hình thức kỷ luật cụ thể.»

Đây là một quyết định mà sau đó ông Trọng và Bộ chính trị nhận ra kẽ hở, dẫn đến cuộc bỏ phiếu của Trung Ương chống lại quyết định của Bộ chính trị, mặc dù trước đó Bộ chính trị đã quyết định kỷ luật với số phiếu100%. Ông Dũng thoát kỷ luật nhờ thao túng được TƯ, lợi dụng kẽ hở này.

Sau Đại hội 12, Quyết định 46-QĐ/TW, nhanh chóng được thay bằng Quyết định 30-QĐ/TW tại hội nghị Trung ương 4, ngày 14/10/2016. Quyết định này được sửa lại: «Ban Chấp hành Trung ương là cấp quyết định kỷ luật cuối cùng, sau khi xem xét, kết luận phải biểu quyết bằng phiếu kín việc quyết định hình thức kỷ luật»

Theo quyết định này, Ban chấp hàng trung ương không còn là cấp quyết định kỷ luật hay không kỷ luật, mà chỉ bỏ phiếu để quyết định lựa chọn hình thức kỷ luật.

Để ý tới cách hành văn, đọc cả hai quyết định mới và cũ đều giữ nguyên mệnh đề «Ban Chấp hành Trung ương là cấp quyết định kỷ luật cuối cùng», nhưng câu tiếp thì ở quyết định 46: «biểu quyết việc kỷ luật hay không kỷ luật», trong khi ở Quyết định 30: « biểu quyết quyết định hình thức kỷ luật».

Ở đây, rất tự nhiên, có thể nghi ngờ ý định của người soạn thảo, vì khi phải đọc để thông quan cùng một lúc rất nhiều quyết định có nội dung

rất khác nhau, người bỏ phiếu rất dễ sơ xuất, nhất là khi sự tập trung có thể bị vô tình hay cố ý cuốn vào những quyết định khác nội dung quan trọng hơn. Nhiều người có thể tưởng rằng vẫn là Quyết định cũ đã từng thông qua. Đây là một thủ đoạn hữu ý.

Theo quyết định 30-QĐ/TW năm 2016 thì việc thi hành kỷ luật sẽ tiến hành theo quy trình sau:

1-Theo kiến nghị của Uỷ ban kiểm tra Trung ương, Bộ chính trị sẽ họp toàn thể, nghiên cứu báo cáo kiểm tra, suy xét, cân nhắc và bỏ phiếu kín quyết định có áp dụng kỷ luật hay không.

2- Bộ Chính trị, sau đó, sẽ triệu tập hội nghị Trung ương, theo định kỳ hoặc bất thường, để công bố quyết định thi hành kỷ luật. Sau đó, Trung Ương sẽ tổ chức bỏ phiếu kín lựa chọn hình thức kỷ luật. Hình thức quyết định sẽ là hình thức có số phiếu tính cộng dồn từ trên xuống cho tới mức kỷ luật tương ứng số phiếu quá bán.

3- Đảng bộ nơi sinh hoạt sẽ tổ chức kiểm điểm và thực hiện quyết định kỷ luật của Trung ương, gửi biên bản báo cáo về Ban bí thư.

Như vậy là việc tự tổ chức kiểm điểm đảng viên và tự thông qua kiến nghị hình thức kỷ luật của thường vụ đảng uỷ thành phố Hồ Chí Minh là việc làm sai nguyện tắc.

Thêm nữa, việc gửi kiến nghị kỷ luật tới tất cả các uỷ viên trung ương, theo quyết định 30-Q/DTƯ, là cấp không có chức năng quyết định kỷ luật, là việc vi phạm điều lệ đảng, và kỷ luật đảng.

Chính vì vậy, sợ bức thư này đến tay các uỷ viên TƯ, Ban bí thư đã phải ra một thông báo khẩn cấp, yêu cầu tất cả những uỷ viên trung ương nếu nhận được phong bì này thì không được mở mà gửi ngay về Ban bí thư.

Việc vi phạm quyết định TW của cả tập thể thường vụ đảng uỷ thành phố Hồ Chí Minh là một việc vi phạm kỷ luật tập thể hết sức nghiêm trọng.

Nó cho thấy mấy vấn đề:

- Nếu là việc sơ xuất chưa quán triệt nội dung tinh thần cuả Quyết định 30- Q/ĐTW, thì, ban thường vụ thành uỷ phải kiểm điểm tập thể, báo cáo về Ban bí thư và xin rút đơn kiến nghị nói trên.

- Nếu không phải vì sơ xuất thì đây là việc bất tuân tập thể, Đảng bộ TP Hồ Chí Minh bất tín nhiệm Uỷ ban kiểm tra TW, bất chấp nghị quyết Trung Ương, bất tín nhiệm thường trực Ban bí thư, bao gồm cả Tổng bí thư?

- Hiện tượng «bất tuân» này là của riêng đảng bộ thành phố Hồ Chí Minh, hay chỉ là bề nổi của tảng băng?

- Tư tưởng cát cứ của đảng bộ thành phố Hồ Chí Minh được đồn đại lâu nay là có thật?

Suốt thời gian 5 năm làm chủ tịch, 9 năm làm bí thư, ông Lê Thanh Hải đã biến đảng uỷ thành Hồ thành một thứ hội kín, bao bọc che chắn nhau chống lại mọi tác động từ bên ngoài. Đảng bộ thành phố Hồ Chí Minh vẫn được mệnh danh là một thứ Bunker bê tông cốt thép.

Ông Nguyễn Tấn Dũng ba lần bảy lượt cài người thân tín, thâm nhập công phá đều thất bại. Đến ngay cả cậu con trưởng, cắm vào trường Đại Học kiến trúc Sài Gòn với ý định cơ cấu vào Ban chấp hành đảng bộ Thành phố, nhưng bị ông Hải cự tuyệt. Nguyễn Thanh Nghị không vào được Ban chấp hành Thành uỷ, không có tên đi dự đại hội đảng toàn quốc, đồng nghĩa với việc không thể vào Trung ương, buộc ông Dũng phải nuốt hận nhờ tay chân thân tín khác, đi bằng con đường khác.

Nguyễn Khắc Định, phó chánh văn phòng chính phủ, người chấp bút tất cả các diễn văn nội ngoại cuả thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng suốt 7

năm, được «luân chuyển» vào Thành phố với ý định tiếp quản vị trí phó bí thư thành uỷ khi Nguyễn Văn Đua nghỉ hưu, nhưng bị bật trở lại Văn phòng chính phủ cùng với ông Lê Mạnh Hà, con trai Lê Đức Anh, vốn được ông Dũng cài vào từ 5 năm trước, nhưng bị ông Hải bọc kín, cô lập, không phát triển được. Và có một nguyên tắc là nếu không «lên» được thì phải «ra hoặc đi».

Bộ chính trị điều một lúc cả Võ Văn Thưởng và Nguyễn Thành Phong về làm phó bí thư từ tháng tư, chuẩn bị cho Đại hội X của thành phố vào tháng 10/2015, nhưng Võ Văn Thưởng vẫn bị đẩy ra, vì không đủ phiếu bầu. Thành phố luôn dị ứng với bên ngoài, mặc dù Võ Văn Thưởng vốn từ thành phố đi ra.

Người ta đã biết từ rất lâu rằng, ở thành phố Hồ Chí Minh, kể cả khi nội bộ đang có việc đâm chém nhau, nếu trung ương tìm cách can thiệp, họ sẽ co cụm lại thành khối, đánh bật những phần tử đến từ bên ngoài, rồi sau mới xử nhau. Ở đây có một nguyên tắc cứng là không bao giờ được phép tiết lộ nội tình. Kẻ để lộ nội tình, vi phạm quy tắc chống ngoại nhập, lập tức bị loại.

Đinh La Thăng thời kỳ mới vào, chưa biết gì về quy tắc sắt thép này, nên hung hăng, múa may ầm ĩ, không hợp với phong cách «anh Hai Sài Gòn». Lâu dần hiểu luật chơi, gần đây mới trở nên ít ồn ào, thậm chí còn «kiệm lời» nữa.

Nhưng khi đã được nhập cuộc, ông Đinh trở thành tài sản chung, và Trung ương không được phép động tới. Tuy vậy, mặc dù chắc chắn có chỉ đạo của «anh Hai» Lê Thanh Hải, phản ứng lần nay có thể đã phạm sai lầm, có lẽ vì «anh Hai» không còn trong Trung ương, nên cái 30-QĐ/TW kia bị thay mà «anh Hai»không biết?!

Cho dù có sơ xuất, thì chẳng lẽ, 15 uỷ viên thường vụ, tất cả đều cho rằng ông Đinh La Thăng không có tội? 7 tỷ đô lúc nhậm chức, còn 1, 9 tỷ khi rời đi, hơn 5 tỷ đô thất thoát chỉ trong hai năm, là không có tội?

Thành uỷ Sài Gòn không thể không biết số tiền này đi đâu, bởi vì luật lại quả 2% ra đời từ Sài Gòn vào khoảng năm 2006 rồi mới lan ra cả nước. Hơn 5 tỷ đô giải ngân từ két PVN, sẽ có bao nhiêu tiền quay lại cho ông Nguyễn Tấn Dũng, ông Vũ Huy Hoàng và ông Đinh La Thăng qua tay ông Trịnh Xuân Thanh và ông Vũ Đức Thuận? Nếu ông Trịnh Xuân Thanh có biệt thự triệu đô trên đỉnh Ba Vì, biệt thự 5 triệu euros ở Berlin thì ông Thăng sẽ có ở những đâu?

Cho nên, dù thường vụ Sài Gòn có kiến nghị xin miễn, ông Đinh La Thăng nhất định không thoát được kỷ luật. Nhưng Bộ chính trị, Ban bí thư đối diện với một vấn đề quá phức tạp.

Kỷ luật tập thể, hay bỏ qua?

Với 20% tổng thu nhập quốc dân, 35% tổng vốn đầu tư toàn quốc, 31% tổng thu ngân sách. Trung ương sẽ phải xử sự như thế nào với một đảng bộ như vậy? Chính trong tiền lương, tiền thưởng, tiền bồi dưỡng hàng tháng của bộ máy của TW đảng, của Ban bí thư, có 1/3 đến từ tiền nộp ngân sách của thành phố. Rõ ràng, thành phố có thể không cần TƯ, chứ TƯ không thể không cần thành phố.

Đảng bộ thành phố kiến nghị TW phê duyệt Cơ chế đặc khu, chính quyền đô thị đặc biệt, Trung ương vốn đã sợ thành phố cát cứ, bây giờ đòi tăng quyền tự chủ, dẫu có đúng và cần, cũng không thể chấp nhận, nhưng cũng không thể từ chối, chỉ có thể cho từng chút một, không ngay lập tức.

Người ta nhớ lại, hôm chia tay ông Thưởng ra Hà Nội nhậm chức Trưởng ban Tuyên giáo Trung ương, ông Lê Thanh Hải đã không kìm nén được xúc động, bật khóc và nghẹn giọng: «Em là người con ưu tú, tiêu biểu của Đảng bộ và nhân dân thành phố. Thành phố rất tự hào về em».

Muốn hiểu đúng, người ta phải dịch nghĩa câu nói của ông như thế này: «em là con ta, đứa con cưng nhất của ta, ta đã hy vọng ở em, nhưng em

đã rời ta, con ngựa thành Troya. Đó là sự đau đớn nhất trong lòng ta, cũng là sự oán hận lớn nhất của ta».

Cho nên, nếu phải thay ông Đinh La Thăng, Bộ chính trị sẽ gặp lại khó khăn trước đây.

Ông Thưởng là giải pháp hoàn hảo, nhưng nếu bóng của ông Lê Thanh Hải vẫn quanh quẩn đâu đó, thì ông Thưởng sẽ khó qua cửa, vì nếu trước đây đã không chấp nhận, bây giờ, ông Thưởng bị cho là đã Hà Nội hoá, Trung ương hoá thì càng ít khả năng được chấp nhận. Ngược lại, ngay cả khi ông Thưởng được chấp nhận, khả năng bị vô hiệu hoá hay Sài Gòn hoá, như dạng ông Nguyễn Thành Phong, hay ngay chính ông Đinh La Thăng, cũng có thể xảy ra. Nghĩa là trước sau, TƯ cũng không thể quản được Sài Gòn.

Trên góc nhìn khác, hiện tượng bất tuân TƯ của đảng bộ Sài Gòn chứa đựng bản chất bất tín nhiệm Bộ chính trị của đảng bộ cơ sở, nếu không phải chỉ ở đảng bộ Sài Gòn, thì khủng hoảng chia rẽ đã tới mức tan rã của toàn hệ thống. Tất cả các đảng bộ địa phương đều bất tín nhiệm Ban bí thư? Các quyết định của Ban bí thư sẽ không tự động có hiệu lực?

Đảng bộ Sài Gòn, đầu tầu kinh tế cả nước, nơi cọ sát từng ngày với năng lực cạnh tranh quốc tế, nơi mâu thuẫn giữa nhu cầu phát triển và nhu cầu thích ứng của thể chế chính trị luôn bộc lộ lớn nhất và gay gắt nhất. Chính ở đây, đòi hỏi bứt phá, giải phóng khỏi những tư duy giáo điều, lạc hậu, cản trở tiến bộ, là động lực đẩy đảng bộ Sài Gòn tách xa dần lối mòn tư duy của TƯ, đặc biệt là của Tổng bí thư. Sức ép của mâu thuẫn giữa tăng trưởng với tư duy giáo điều sẽ buộc Đảng bộ Sài Gòn thành nhân tố cách mạng.

Con sóng ngầm từ Sài Gòn đang mở màn sự tan rã không có gì cản được. Hãy nhìn xem toàn cảnh Việt Nam. Nông dân và những cuộc bùng nổ ruộng đất sẽ tiếp tục với trung tâm từ đồng bằng bắc bộ.

Formosa sẽ là rốn của vùng lũ miền Trung, công nhân sẽ tiếp tục đốt cháy nhà máy công xưởng Tàu từ khu vực miền Nam. Phong trào tự chủ và tự do tín ngưỡng của đồng bào công giáo, phật tử, dân tộc thiểu số Tây nguyên sẽ tiếp tục lan rộng trên cả nước. Tổng biểu tình tuy không rầm rộ nhưng không tắt, âm thầm chờ lửa, sẽ bùng lên bất cứ lúc nào. Ban bí thư và bộ chính trị bị cô lập, mất tín nhiệm, mất khả năng kiểm soát.

Những con sóng ngầm từ Sài Gòn có thể bắt đầu làm cho biển động.

05/05/2017

Không thể khác

Cuộc bầu cử tổng thống ngày 7/05/2017 đã kết thúc. Kết quả thắng lợi thuộc về ứng viên trẻ tuổi Emmanuel MACRON, mặc dù cũng trải qua những giây phút nín thở với một số người, với một số đông người khác là kết quả không thể khác.

Nếu ở vòng một, khi có những 11 lựa chọn khác nhau, những người tự tin nhất cũng không dám tin vào những phân tích và phán đoán của mình. Và thậm chí có những phán đoán sai lầm chỉ do một tập quán hay một lối tư duy xơ cứng, mà ngay chính chủ nhân của nó không thể tự nhận ra. Bản chất của hiện tượng không được nhận diện bằng diễn biến của sự kiện mà bằng định kiến và kinh nghiệm. Francois Fillon có thể thất bại cũng vì một lý do gần giống như vậy.

Nhưng ở vòng hai, khi chỉ còn hai lựa chọn, cử tri buộc phải đối diện với chính mình. Quyết định lựa chọn thể hiện chính mình. Dẫu có thể không hoàn toàn, nhưng lá phiếu vẫn phản ánh phần thắng bên trong mỗi con người. Dù không thích, hoặc không tin một chàng trai còn quá trẻ, nhưng đi cùng với chủ nghĩa ích kỷ hẹp hòi, chia rẽ và hận thù lại là sự khủng khiếp quá sức chịu đựng.

Ở vòng hai, ứng viên có thể không hoàn hảo, nhưng không thể có khuyết tật. Đối đầu trực diện với đối thủ, chỉ một khuyết tật nhỏ đủ để cho đối phương khai thác, và đủ để "chết".

Francois Fillon đã thất bại từ vòng đầu, chỉ vì ông ta không thể thắng ở vòng hai, bất kể đối thủ của ông ta là ai. Nếu chọn ông vào vòng hai, ông sẽ thua ở vòng đối chất, trước khi bỏ phiếu. Điều đó có nghĩa là, nước Pháp đối diện với nguy cơ một thảm hoạ, nếu đối thủ của ông là bà Marine Le Pen.

Đó là một thất bại không thể chấp nhận và không thể được phép. Vì đơn giản là điều xảy ra này đồng nghĩa với sự sụp đổ của nền cộng hoà,

sự tiêu vong của hệ thống giá trị có lịch sử xương máu hàng trăm năm của dân tộc Pháp – những giá trị đưa dân tộc Pháp lên vị trí những dân tộc đứng đầu nền văn minh nhân loại.

Cùng với bà Le Pen, Tuyên ngôn nhân quyền và dân quyền sẽ chỉ là một thứ sản phẩm của tính hài hước Molière và sự rút ra khỏi Liên hiệp châu Âu của Pháp sẽ là sự thất bại của một trong những sự kiện vĩ đại nhất của lịch sử nhân loại là sự ra đời của Liên hiệp tự nguyện của các Quốc gia, như một tiền lệ chưa từng có của sự mở rộng lãnh thổ không bằng chiến tranh xâm lược, khởi thủy của một tiến trình nhiều trăm năm, đi tới hình thành một quốc gia toàn cầu, chỉ với công cụ là tư tưởng dân chủ.

Cho nên, ông Fillon phải thất bại, Macron phải thắng nhưng bà Le Pen phải tồn tại. Nước Pháp phải phát triển, châu Âu phải chiến thắng, nhưng quyền lợi cơ bản của người Pháp phải được bảo đảm và không được phép bỏ qua.

33, 9% người bỏ phiếu cho bà Le Pen là trong số 10 người, có hơn 3 người có nhu cầu khẳng định nhận dạng của người Pháp. Bỏ qua thực tế đó, mọi chính phủ sẽ đều thất bại.

Với 66, 1% phiếu ủng hộ, Macron đã thắng, đã trở thành Tổng thống của nước Pháp. Nhưng đó là chiến thắng của ông Macron. Có một sự may mắn, nói như cách nói của người Á Đông thì là sự hội tụ kỳ diệu của cả ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hoà, nhưng có thể chỉ là sự trùng hợp giữa một phía là sự chín muồi của các yếu tố lịch sử – xã hội, phía khác là một tài năng có thể rất đặc biệt.

Lỗ hổng của Hiến pháp

Nước Pháp đã có một tổng thống trẻ nhất trong lịch sử, vượt qua Louis Naponéon, tổng thống nền cộng hoà thứ hai, năm 1848 lúc 40 tuổi, và Giscard d'Estaing chủ nhân điện Elysée khi 48 tuổi, năm 1974.

Nhưng phía trước Emmanuel Macron, lịch sử của nước Pháp không hề hứa hẹn một điều gì khả dĩ tốt hơn những gì đã và đang diễn ra. Bởi vì, từ ngày hiến pháp 1958 ra đời, nền chính trị Pháp bắt đầu cuộc hành trình đi xuống, không quá nhanh để dễ nhận diện mà từ từ, chậm chạp, nhưng không thể đảo ngược.

Đó là hiến pháp định hình một thể chế Bán Đại nghị. Người Pháp, mà tiêu biểu là Tướng Charles De Gaulle đã quá sợ hãi chủ nghĩa phát-xít Đức và như một con chim sợ cành cây cong, đã sợ đến cả bóng dáng của nó ẩn hiện ở thể chế Tổng thống của Hoa Kỳ và thể chế Đại nghị đơn nguyên của Vương quốc Anh.

Tuy vậy, những tác giả chủ nhân của nó đã dừng lại nửa chừng đường, không biết do klúng túng về bản chất của loại hình thể chế này, hay lo sợ sự lặp lại những trạng thái cực đoan mà họ cố tìm cách né tránh.

Một loại thể chế vừa có Tổng thống đại diện chủ quyền quốc gia và lợi ích tổng thể quốc dân, được bầu trực tiếp bằng phổ thông đầu phiếu, vừa có một Chính phủ đứng đầu bằng một Thủ tướng, được tạo ra từ một lực lượng chính trị, hoặc liên minh các đảng chiếm đa số trong Quốc hội. Hai thiết chế hành pháp song hành đồng thời, thay cho chế độ một Tổng thống hoặc một Thủ tướng. Đó là hành pháp lưỡng chế một sự cố gắng kiểm soát quyền lực hành pháp. Đơn chế bằng một cách nào đó cũng dễ biến thành độc chế rồi độc tài hơn lưỡng chế.

Và thực tế lịch sử đã chứng minh, hệ thống chính trị Pháp là một trong những nền chính trị có bản chất đa nguyên nhất trên thế giới, và xã hội Pháp là một xã hội có hạ tầng cơ sở của một nền dân chủ phát triển nhất.

Nhưng người Pháp đã không dám đi đến cùng đường. Sinh ra hai thiết chế hành pháp, nhưng họ đã không dám xác định mối liên hệ giữa hai thiết chế đó. Họ chỉ biết tới một yêu cầu có tính nguyên tắc là quyền lựcphải được và chỉ có thể được khống chế bởi quyền lực, vì thế các cơ chế quyền lực phải độc lập với nhau.

Người Pháp đã tạo ra một Tổng thống do dân bầu trực tiếp và một Thủ tướng được bầu ra bởi Quốc hội, hai hệ thống độc lập với nhau về mặt pháp lý, bởi hình thành từ hai cơ chế quyền lực khác nhau.

Thủ tướng là người đứng đầu của lực lượng chính trị giành được đa số ghế trong Quốc hội, vì vậy, mặc dù hiến pháp quy định Thủ tướng do Tổng thống chỉ định và bổ nhiệm sau khi thông qua Quốc Hội, trên thực tế, Tổng thống buộc phải bổ nhiệm theo quyết định của quốc hội.

Đây chính là lỗ hổng của hiến pháp.

Trường hợp đa số trong quốc hội thuộc cùng một đảng chính trị với Tổng thống, việc tạo ra một Thủ tướng là người đứng đầu một chính phủ có tính độc lập tương đối theo hiến pháp, trong đảng sẽ hình thành hai lãnh tụ, chính là nguồn gốc của sự phân hoá, dẫn đến sự chia rẽ trong nội bộ đảng. Ở trường hợp ngược lại, nếu có sự trung thành và phục tùng vô điều kiện của Thủ tướng, nguy cơ độc chế và chuyên quyền của Tổng thống là một thực tế khó tránh.

Trường hợp đa số trong quốc hội không cùng đảng hoặc thuộc đảng đối lập, xuất hiện hiện tượng gọi là "chung sống" trong hệ thống hành pháp. Nghĩa là Tổng thống buộc phải bổ nhiệm một Thủ tướng không cùng ý chí chính trị, thậm chí đối nghịch với mình.

Đây lại là một lỗ hổng nữa của hiến pháp.

Đa số của quốc hội cũng là bầu chọn của toàn dân, nhưng lại là kết quả bầu chọn cho một đường lối chính trị khác, một chương trình kinh tế xã hội khác với đường lối chính trị và chương trình kinh tế xã hội mới được lựa chọn trước đó chưa đầy hai tháng. Như vậy có thể coi cuộc bầu cử quốc hội phủ nhận cuộc bầu cử Tổng thống chỉ sau hơn một tháng.

Hành pháp với hai thiết chế mâu thuẫn, thậm chí đối kháng, loại trừ nhau là một nhà nước có thể được gọi là phá hoại, vì thực chất sẽ tiêu huỷ năng lực của quốc gia.

Cần một sự thay đổi trong hiến pháp.

Người Pháp có thể đã quên rằng Quyền hạn trực tiếp cao hơn quyền hạn gián tiếp, nghĩa là quyền hạn của Tổng thống cao hơn quyền hạn Thủ tướng và hệ thống quyền lực phải được thống nhất tại chủ quyền quốc gia và lợi ích thống nhất của toàn thể quốc dân. Trên khía cạnh pháp lý, có thể hiểu một cách quy ước rằng, tổng thống đại diện hiến pháp trong khi thủ tướng thể hiện cơ quan thực thi pháp luật.

Nếu Hiến pháp quy định tổng thống chỉ là người đại diện tối cao của chủ quyền quốc gia và lợi ích tổng thể của mọi thành phần xã hội, thì điều kiện đầu tiên để trở thành tổng thống sẽ phải là người không đảng phái, không giai cấp. Tổng thống phải thể hiện tính trung lập, bảo vệ và cân bằng lợi ích tổng thể, giữ vai tròtrọng tài và kiến tạo phát triển. Tổng thống sẽ là người cuối cùng phê chuẩn các đạo luật do chính phủ đề xuất và quốc hội thông qua, là người giám sát và kiểm soát hành vi của Thủ tướng và chính phủ. Như vậy, Tổng thống là người đủ năng lực và phẩm chất bảo vệ hiến pháp và trung thành với lợi ích tổng thể toàn xã hội, không cần phải gắn kết với một chương trình kinh tế xã hội, thực chất là chương trình tăng trưởng kinh tế và gia tăng phúc lợi xã hội.

Ngược lại, chính phủ và người đại diện cho nó là Thủ tướng chỉ có chức năng thực hành các chính sách nhằm thực thi các cam kết trong trương trình tranh cử. Chương trình kinh tế xã hội là công cụ cạnh tranh giành quyền lập chính phủ của các đảng, các lực lượng chính trị. Chính phủ hoạt động trong khuôn khổ hiến pháp, vì vậy không thể đối kháng với Tổng thống.

Nếu hiến pháp không tách biệt quyền hạn và chức năng của Tổng Thống và Chính phủ như những phân tích trên đây, nghĩa là Tổng thống gắn với chương trình kinh tế xã hội, thì hiến pháp phải đảm bảo chương trình của Tổng thống là chương trình cao nhất, là khuôn khổ quy định hoạt động của chính phủ.

Như vậy, quốc hội phải đương nhiên và bắt buộc có đa số thuộc lực lượng ủng hộ Tổng thống. Điều này dẫn đến cuộc bầu cử quốc hội nhằm mục đích thành lập một chính phủ độc lập chỉ còn mang tính hình thức, và trở thành không cần thiết. Để đảm bảo một chính phủ phục vụ Tổng thống, chỉ cần Chính phủ và thủ tướng do Tổng thống trực tiếp chỉ định.

Quốc hội sẽ chỉ là cơ quan phê chuẩn luật của chính phủ và giám sát hành vi của chính phủ căn cứ trên hiến pháp. Chức năng của quốc hội sẽ không còn là tìm kiếm đa số để lập ra chính phủ mà chỉ lựa chọn ra những đại biểu chân chính nhất đại diện cho nguyện vọng và ý chí của toàn dân. Chức năng này đòi hỏi các đại biểu phải thực sự là tinh hoa trí tuệ và phẩm hạnh đại diện của toàn dân.

Đây chính là mô hình hiện tại của thể chế tổng thống đang áp dụng tại Hoa Kỳ. Để có thể kiểm soát khả năng cực đoan, chỉ cần bổ sung một điều khoản, quy định thể thức bầu cử Tổng thống bắt buộc phải qua hai vòng, và ở vòng đầu phải có ít nhất ba ứng viên, đại diện ba lực lượng chính trị độc lập với nhau.

Nếu không sửa hiến pháp, xác suất xảy ra "chung sống" là rất cao, vì Macron rất ít khả năng có đa số, đồngnghĩa với sự tiếp tục thất bại của nền chính trị Pháp.

Bản hiến pháp mới phải quy định chương trình tranh cử cho một đa số trong Quốc hội phải là chương trình lấy chương trình của Tổng thống làm mục đích. Quốc hội phải lập ra được một chính phủ và người đứng đầu chính phủ có năng lực thực thi hiệu quả nhất chương trình của Tổng thống, không phải là một chính phủ và một thủ tướng có chương trình riêng khác biệt hoặc chống đối lại chương trình đã được đa số quá bán tuyệt đối của cử tri toàn quốc vừa lựa chọn trước đó 2 tháng.

Có thể có cách mạng không?

Không thể có cách mạng, nếu không thừa nhận tình trạng thiếu việc làm và thất nghiệp là một xu thế có tính quy luật và không thể đảo ngược.

Thế giới đang chứng kiến cuộc cách mạng siêu năng suất với công nghệ số hoá và robot hoá. Đó là sự diễn ra cùng một lúc hai cuộc cách mạng kỹ thuật lần ba và lần bốn. Trong vòng 10 năm nữa, có ít nhất 15- 20 % việc làm trên toàn cầu sẽ biến mất, 1/5 lao động toàn cầu sẽ không có việc làm.

Nếu không tìm cách thực hiện các cuộc cách mạng kỹ thuật số và robot hoá, thì sớm hay muộn nước Pháp cũng sẽ thất bại. Con đường duy nhất để đi đến thành công là làm chủ thị trường bằng tốc độ vượt trội về năng suất lao động, không có con đường nào khác.

Trước ngưỡng cửa của nền sản xuất siêu năng suất, lẩn tránh thất nghiệp hoặc tìm cách hãm thất nghiệp bằng cách duy trì hay khuyến khích các công nghệ cần nhiều lao động là biện pháp tự sát.

Tuy nhiên, tin học hoá, số hoá toàn bộ mọi hoạt động xã hội, robot hoá toàn bộ các hoạt động sản xuất và dịch vụ là con đường tiêu diệt việc làm, thất nghiệp sẽ trở thành không thể khắc phục. Nếu một lao động mới có thể tạo ra lượng sản phẩm và từ đó tạo ra một thu nhập bằng 100 người khác, thì đồng thời có nghĩa là mỗi một chỗ làm mới được tạo ra, thì cũng làm mất đi 99 chỗ làm khác. Thất nghiệp tăng là tất yếu.

Bài toán đặt ra là phải tiến hành số hoá và robot hoá, phải chấp nhận một xã hội với một tỷ lệ thất nghiệp có thể rất cao, nhưng phải đồng thời đảm bảo mức sống, mức bảo hiểm xã hội và duy trì sức mua của thị trường tiêu thụ.

Nếu cuộc cách mạng năng suất được thực hiện, lợi nhuận vượt trội của toàn bộ nền kinh tế sẽ đảm bảo được sự cân bằng giữa tích luỹ sản xuất và phúc lợi xã hội. Nền kinh tế số hoá và robot hoá là nền kinh tế có đặc điểm nhu cầu về vốn đầu tư thấp, nhưng cho một năng suất siêu cao, tạo ra siêu lợi nhuận, cơ sở của khả năng trang trải các chi phí cho các thực thể không tham gia sản xuất. Đây chính là nguồn gốc của ý tưởngcủa thu nhập phổ cập. Với một khả năng sản xuất đã đạt tới vô

hạn, nền kinh tế chỉ cần duy trì được thị trường tiêu thụ mà không cần tạo ra thêm việc làm.

Nhưng trước khi đạt được siêu năng suất, chính phủ phải có nguồn tiền để đảm bảo cân bằng ổn định chomột xã hội có con số rất cao những thành phần không trực tiếp sản xuất. Phải tìm ra nguồn tiền đó. Không có một nguồn tiền như vậy, thì cuộc cách mạng siêu năng suất sẽ không thể thực hiện, xã hội sẽ tiếp tục quanh quẩn với những mâu thuẫn không thể giải quyết giữa việc làm, tính cạnh tranh của hàng hoá, phúc lợi xã hội, sức mua của thị trường, tỷ lệ lạm phát, lãi suất vay, thâm hụt ngân sách, nợ công…nền kinh tế sẽ tụt hậu so với phần còn lại của thế giới, và sẽ là sự thất bại vĩnh viễn.

Mặc dù trẻ tuổi và tài năng, tân tổng thống Emmanuel Macron không có gì chứng tỏ một tư duy thay đổi. Chương trình của ông có thể có rất nhiều cố gắng sáng tạo, nhưng vẫn trong khuôn khổ của tư duy cổ điển trên lối mòn chỉ đem lại thất bại suốt nửa thế kỷ.

Và đứng trước một nguy cơ « chung sống» khó né tránh, người Pháp sẽ buộc phải mất thêm ít nhất một nhiệm kỳ 5 năm nữa.

Benoit Hamon, tác giả của ý tưởng nền kinh tế dựa trên «thu nhập phổ cập» có lẽ nên đi tiếp và tìm lời giải cho nửa còn lại của bài toán «cách mạng siêu năng suất». Cần một khoản tiền đủ lớn, độc lập và từ bên ngoài nền kinh tế. Nếu các chương trình chinh phục sao hoả có thể tìm được nguồn tài trợ, thì cuộc cách mạng trong đời thường không thể không có may mắn. Những cá thể siêu năng suất như Bill Gates, Warren Buffett, Charles Koch, David Koch, Michael Bloomberg… là hình ảnh của một thế giới siêu năng suất trong một tương lai nào đó.

Sẽ không phải Macron mà là Benoit Hamon hay một người có cùng ý tưởng với Hamon mới là tác giả của cách mạng.

10/05/2017

Có âm mưu trong vụ Đinh La Thăng không

Thường có một thói quen suy diễn mang màu sắc định kiến của các quan sát "lề dân" sau mỗi hành vi của lãnh đạo đảng cộng sản Việt Nam. Một trong những suy diễn điển hình là suy luận theo hướng nội bộ lãnh đạo đảng dùng chiêu bài này khác để thanh trừng lẫn nhau.

Có thể còn có một sự lẫn lộn giữa tính bè phái với tính phi dân chủ của đảng cộng sản, làm như đã độc đảng và phi dân chủ thì nhất định phải phe cánh bè phái, và kỷ luật người này, cách chức người kia, dứt khoát là thanh trừng lẫn nhau, hoặc thực hiện một âm mưu nào đó.

Phải thừa nhận một quy luật là trong sinh hoạt nội bộ một đảng chính trị, kỷ luật là một loại công cụ có tính phe cánh. Nó chỉ có thể có hiệu lực khi nằm trong tay phe mạnh, ngược lại, nó là hình thức đấu đá khi không có một bên hơn hẳn. Để loại nhau, phe nào cũng tìm cách nắm được quyền quyết định kỷ luật.

Tuy vậy, trên thực tế, không phải cứ lúc nào có kỷ luật, khi đó có thanh trừng hay trấn áp phe cánh. Phe mạnh thường tự gọi mình là phe "có chính nghĩa" theo một khái niệm nào đấy, trong bối cảnh nào đấy và trong một thời đoạn nào đấy. Kỷ luật khi đó có tính cách bảo vệ chính danh và không chấp nhận bị gọi là thanh trừng nội bộ, thậm chí còn là bộc lộ thế hơn hẳn của một phía nào đấy.

Vì lẽ đó, trước khi xét bản chất của một kỷ luật, phải xem có hiện tượng phe cánh không, và phe cánh là gì? Người ta chỉ dùng cụm từ "phe cánh" để chỉ các cụm người gắn kết với nhau vì một lợi ích chung thuộc loại "bất hảo", còn nếu chỉ để đề cập sự khác biệt giữa lực lượng nào đấy chống lại một nhóm "bất hảo" nào đấy, thì người ta không gọi là thanh trừng phe cánh.

Vụ kỷ luật Đinh La Thăng, nếu có thể nằm trong một âm mưu, thì ít nhất, họ Đinh phải mang một chút chính nghĩa nào đó, và hiện hữu một lực lượng đang sở hữu một thứ chính nghĩa nào đó ủng hộ và công khai bênh vực ông ta. Khi đó, cái gọi là bộ chính trị đảng, người đã thực hiện kỷ luật ông Thăng không có chính danh, hoặc chỉ có một thứ chính danh mập mờ. Nhưng không thấy có ai nói ông Thăng bị oan, và chẳng có nhóm người nào công khai lên tiếng bênh vực. Vậy là ông Thăng không có chút chính nghĩa nào và cũng có nghĩa là ông Trọng không cần phải có âm mưu mới kỷ luật được ông.

Tuy nhiên, chúng ta gặp khó khăn vì trên mặt truyền thông đại chúng công khai, đảng cầm quyền không cho phép phổ cập sự thật. Người ta chỉ được biết đến một ông Đinh năng nổ, trực tính, sốc vác, lăn lộn, sâu sát quần chúng, cương quyết với tiêu cực, miệng nói tay làm, v.v…còn những chuyện ông ta là thủ phạm của vụ tiêu tán hàng tỷ đôla của công quỹ, gây thiệt hại hàng nghìn tỷ đồng khác cho nền kinh tế, thì một mặt, được coi là việc chuyên môn của cơ quan điều tra, của cơ quan tư pháp, chỉ có thể công khai khi đủ điều kiện, một mặt khác, công khai những cái xấu của cán bộ đảng không phải là việc ưa thích, thậm chí còn là việc cấm kỵ của cơ quan tuyên giáo.

Nhưng cũng là lỗi của Tuyên giáo, vì tuyên truyền tạo dáng cho một nhân vật, rồi lại "đúng đắn sáng suốt" khi kỷ luật cách chức anh ta, thì giống như tuyên giáo, hay chính đảng tự vả vào mồm mình.

Nên thông thường, trước khi kỷ luật một đảng viên, tuyên giáo phải dạo nhạc rất lâu, chuẩn bị dư luận, tung tin dền dứ thăm dò, lèo lái dư luận theo hướng thuận chiều, rồi mới phát hành quyết định cuối cùng.

Khi Ban kiểm tra trung ương công bố kết luận thanh tra, kiến nghị Trung ương và Bộ chính trị xem xét kỷ luật ông Thăng, người ta đã biết chắc rằng tất cả đã xong rồi, có quyết định kỷ luật rồi, mới kiến nghị xem xét.

Việc Bộ chính trị phải bỏ ra 7 ngày kiểm điểm trong tháng 3/2017, rồi quyết định khai trừ khỏi Bộ chính trị và cách chức bí thư thành uỷ thành phố quan trọng số một của cả nước, ngày 8/05/2017, chỉ sau kiến nghị của Uỷ ban Kiểm tra đúng 11 ngày, cho thấy tất cả đã được chuẩn bị chi tiết từng bước.

Kỷ luật Đinh La Thăng đã được quyết định ngay từ tháng 3. Cả tháng ba, đã không thấy ông Thăng xuất hiện trên báo Sài Gòn và không thấy nói gì ầm ĩ nữa. Ông ra họp bộ chính trị tại Hà Nội và ở lại ngoài ấy cho đến khi ông Nhân nhận bàn giao.

Khi nghe ngài tổng bí thư cả quyết: "bắt bằng được Trịnh Xuân Thanh và dẫn độ về nước" trong buổi gặp cử tri quận Hoàn Kiếm ngày 10/02, thậm chí người ta đã đoán già, non rằng Trịnh Xuân Thanh đã bị bắt rồi và "hắn"đã khai hết. Cho đến ngày công bố kỷ luật, không thấy có tin gì thêm về Trịnh Xuân Thanh, người ta lại kháo nhau, chắc Vũ Đức Thuận đã khai và cấp đủ bằng chứng, không cần Trịnh Xuân Thanh phải về!

Uỷ ban kiểm tra khi công bố kiến nghị kỷ luật, thực ra đã có đủ bằng chứng kết tội Đinh La Thăng và đã được Bộ chính trị duyệt mức kỷ luật. Rút kinh nghiệm điều đã xảy ra với ông Nguyễn Tấn Dũng hồi hội nghị trung ương 6 khoá XI, nghị quyết 46-NQ/TW đã được sửa thành nghị quyết 30-NQ/TW quy định cấp quyết định kỷ luật là Bộ chính trị, TW chỉ biểu quyết mức kỷ luật. Và chắc chắn mọi sự đã được giải quyết tại cuộc họp kiểm điểm của Bộ chính trị trong tháng 3, cả mức kỷ luật lẫn bản tự nhận khuyết điểm của ông Thăng. Đấy là lý do giải thích việc kỷ luật một uỷ viên Bộ chính trị, bí thư đảng uỷ của thành phố quan trọng nhất nước, mà êm nhẹ, "xuôi chèo mát mái", không một chút phản ứng, không một chút đấu đá nào xảy ra. Nhanh đến mức ngay dư luận lề dân cũng ngơ ngác.

Tuy vậy, ông Thăng cùng với nhiều ông lớn khác, chẳng hạn như ông Nguyễn Văn Bình, ông Hoàng Trung Hải, chỉ bằng "người trần mắt thịt", người ta cũng biết mấy ông này là trùm tham nhũng, hoặc ít nhất

cũng đồng loã tham nhũng, nhưng bộ chính trị không những không nhắc gì đến sai phạm, mà tại Đại hội 12 còn bầu vào bộ chính trị, đảm nhận những chức vụ quan trọng. Có lẽ là khi đó, trong nội bộ đảng đúng là có phe nhóm thật: phe hình thành từ các phần tử tham nhũng, gắn kết với nhau không phải vì mục tiêu lý tưởng nào cả mà chỉ để che chắn, bao bọc, chạy tội cho nhau.

Có phải ông Trọng đang thực thi âm mưu thanh trừng phe cánh không? Đúng. Từ việc ông Nguyễn Xuân Sơn bị bắt, bị khai trừ đảng, ngồi nhà giam chờ ra toà ngay sau chuyến tháp tùng tổng bí thư đi Mỹ tới Trịnh Xuân Thanh, tới Vũ Huy Hoàng, cả bầy Phạm Tiến Đức, Vũ Đức Thuận, bây giờ là Đinh La Thăng, rồi vụ cách chức Huỳnh Minh Chắc nguyên bí thư và Trần Công Chánh phó bí thư tỉnh uỷ Hậu Giang, đề nghị kỷ luật Nguyễn Hữu Thiện nguyên bí thư tỉnh uỷ và ông Lê Hữu Lộc phó bí thư, chủ tịch tỉnh Bình Định. Sắp tới rất có thể sẽ xét tới các bí ẩn trong quá trình đại hội lần thứ X đảng bộ tỉnh Kiến Giang, từ cái quyết định điều đột ngột ông Trần Minh Thống nguyên bí thư tỉnh uỷ Kiên Giang nhận nhiệm vụ phó Ban chỉ đạo miền Tây, ngay trước giờ khai mạc Đại hội, biến ông Nguyễn Thanh Nghị đột nhiên thành ứng viên duy nhất và đắc cử bí thư. Việc này liên quan tới nguyên thường trực Ban bí thư Lê Hồng Anh. Tất cả đều là thân tín và phe nhóm của ông Dũng. Có cả phe nhóm lợi ích kinh tế, lẫn phe nhóm lợi ích chính trị.

Nếu đây là cuộc thanh trừng phe nhóm ông Dũng, thì cuộc thanh trừng này trùng hợp với việc thanh trừng các phần tử tham nhũng trong hàng ngũ lãnh đạo đảng. Và sẽ chưa phải là tất cả. Ông Trọng cũng đã nói: "Tuy nhiên xử lý như vừa qua mới là xử lý về mặt đảng còn hình sự ta đang làm. Còn một loạt nhân vật đang làm theo hình sự ta đang làm chứ không phải đây là tất cả." "sắp tới vẫn còn nữa".

Như vậy phe của ông Dũng, có thể gọi phe tham nhũng, vì những phần tử tham nhũng đều có nguồn gốc trong bộ máy dưới quyền ông Dũng, gián tiếp hay trực tiếp, nhiều hay ít đều dính lợi ích với chính ông Dũng, hay có thể nói một cách khác, là bộ máy dưới quyền của ông Dũng,

những cộng tác thân tín của ông, có mối liên hệ lợi ích phi pháp với nhau và với chính ông Dũng, tức là bộ máy đó hợp lại thành một phe tham nhũng.

"… còn một loạt nhân vật đang làm theo hình sự" nghĩa là còn một loạt nhân vật, có lẽ cũng quan trọng không kém, có khi còn quan trọng gấp bội, đang chờ kết luận điều tra.

Ai, những ai đang bị làm hình sự, và tiếp theo ông Thăng, "sắp tới sẽ còn nữa" là những ai?

Ông Võ Kim Cự đã bị cách hết tất cả các chức liên quan tới dự án Formosa thì không còn nghi ngờ gì nữa, nhân vật kế tiếp sẽ phải là nguyên phó thủ tướng Hoàng Trung Hải, đương nhiệm bí thư thành uỷ Hà Nội. Sau ông Hải, là nguyên Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.

Ông Trầm Bê đã bị rút ra khỏi ban quản trị ngân hàng thương mại cổ phần Sacombank, các cuộc điều tra hình sự dính tới việc thâu tóm Sacombank, sớm hay muộn cũng sẽ được làm sáng tỏ, và nhân vật được chỉ định khởi tố không ai khác là Trầm Bê, người đỡ đầu của ông này là Nguyễn Văn Bình và phía sau Nguyễn Văn Bình là Nguyễn Tấn Dũng.

Nếu cách đây một tháng người ta còn thắc mắc không biết ông Trọng có đủ can đảm để đi đến cùng đường, nghĩa là "làm" hết cái "loạt nhân vật"kia không, bây giờ nghe chính miệng ông nói, thì số phận ông Dũng chắc đã được định đoạt. Ông Thăng đã xin lỗi đảng và nguyện "đem hết sức mình phục vụ nhân dân", nghĩa là ông đã không còn là người cùng phe ông Dũng nữa, và ông sẽ chẳng buộc phải trung thành với phe tham nhũng của ông Dũng. Ông Trọng cũng đã mớm lời: "đánh người đi, ai đánh người quay lại", nếu sám hối, thành khẩn khai ra hết, lập công chuộc tội, có thể ông Thăng thoát được án ngồi tù. Nếu vậy, thì chắc chắn, tội của ông Dũng đã đủ bằng cớ, chẳng cần đợi bắt được Trịnh Xuân Thanh.

Tất cả những hành động này của ông Trọng nằm trong âm mưu trả mối hận "hội nghị TW6"nhưng núp dưới danh nghĩa chống tham nhũng, làm trong sạch đảng? Quy kết như vậy chắc chắn không sai. Không thể nói ông Trọng vô tư trong việc làm này. Nói như vậy là thiếu trung thực. Một công đôi việc. Nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng nghiệp vụ điều tra có quy luật tự thân. Nó chỉ phụ thuộc vào ý chí chủ quan ở quyết định khởi thuỷ. Khi đã bắt đầu, các liên kết chi tiết đòi hỏi được giải thích, ép buộc nhau đi đến tận cùng. Ngăn cản vào lúc này, có thể khó hơn để mặc nó đi tiếp đến kết thúc.

Hội nghị trung ương 6 có trọng tâm là việc sắp xếp lại tổ chức. Tất cả những nhân vật cần tẩy rửa sẽ phải được nhận diện hết. Từ nay cho đến trước ngày khai mạc hội nghị dự kiến cuối năm, 12 đại án ngân hàng sẽ phải kết thúc, 8 đoàn thanh kiểm tra mà Tổng bí thư mới ký quyết định sẽ thực hành kiểm tra 20 tỉnh uỷ có tố cáo tham nhũng và vi phạm kỷ luật đảng và quy chế bổ nhiệm cán bộ, trong đó có Lai châu, Thanh Hoá và cả Đà Nẵng.

Nếu làm tới cùng, hội nghị trung ương 6 sẽ có thể thay đổi đến 1/3 nhân sự trung ương. Trong khi ông Bình còn chưa bị đụng tới, thì cả trưởng và phó Ban kinh tế trung ương đều là những chuyên gia"thụt két" ngân quỹ, nhưng lại chẳng có gì đặc sắc về lý thuyết kinh tế, nhất là kinh tế thị trường đích thực. Ban này có thể bị giải thể, hoặc biến ra một Ban khác, nếu ông Thăng bị khởi tố, ông Bình bị khai trừ khỏi bộ chính trị.

Nhất thể hoá có thể đưa về vườn ít nhất 1/3 bí thư tỉnh uỷ, có thể chính các đương kim chủ tịch kiêm nhiệm chức bí thư. Nếu ông Hải mất chức uỷ viên bộ chính trị, chưa rõ với thủ đô, bộ chính trị có dám làm nhất thể không, trong khi ông Nguyễn Đức Chung còn chưa đủ độ chín.

Phải bầu bổ sung 3 uỷ viên bộ chính trị, chỉ định bí thư Hà Nội, có thể bầu thêm 20 uỷ viên Trung Ương. Đó là những khả năng khiến có người gọi TW6 là "Đại hội XII lần Hai", mặc dù rất ít khả năng ông Trọng chịu rút về giữa nhiệm kỳ, do một nhu cầu có thật, là chưa có khuôn

mặt nào đủ sức và đủ gan thay ông Trọng đứng mũi chịu sào trước những cơn bão táp sắp tới.

Nếu có một âm mưu bắt đầu bằng vụ kỷ luật ông Thăng, thì đó là âm mưu thay máu hoàn toàn đảng cộng sản.

Với những gì đang đến, chỉ cần dấn thêm một bước, có thể biến đảng cộng sản thành một đảng chính trị tiến bộ, thượng tôn dân chủ đích thực, khởi đầu bằng cách trả quyền lập pháp tối cao cho Quốc Hội xây dựng và phê chuẩn một hiến pháp mới, đảm bảo cơ chế luân phiên cầm quyền hoà bình và cạnh tranh đa nguyên. Dân tộc Viêt Nam vĩnh viễn thoát khỏi ách cai trị độc đảng.

Trong hoàn cảnh hiện nay, người có thể làm được việc thay máu đó, duy nhất chỉ có ông Trọng. Nhưng ông Trọng lại là người duy nhất không nhìn thấy điều đó. Bởi vì vậy, lịch sử không chọn ông mà quyết định đào thải ông. Con người lạc hậu như ông không thể đi tiếp và đồng hành với dân tộc.

Chính vì vậy mà những ý kiến khẳng định có âm mưu trong vụ kỷ luật ông Thăng là những ý kiến không có cơ sở thuyết phục. Ông Trọng không hề có ý định dùng kỷ luật ông Thăng để bắt đầu một cuộc cách mạng Dân chủ!!

15/05/2017

Đối toại thật hay giả

BBC ngày 19/05/2017 đưa tin, theo báp Pháp luật TPHCM, tại hội nghị trực tuyến toàn quốc hôm 18/05, ông Võ Văn Thưởng, uỷ viên Bộ chính trị, Trưởng ban Tuyên giáo Trung ương có tuyên bố: "Chúng ta không sợ đối thoại, không sợ tranh luận, bởi vì sự phát triển của mỗi lý luận và của học thuyết cách mạng nào rồi cũng phải dựa trên sự cọ xát và tranh luận".

BBC còn viết: "Ông cho biết ngành tuyên giáo đang chờ Ban Bí thư thông qua một văn bản hướng dẫn về việc "trao đổi và đối thoại" với những người có quan điểm khác với Đảng Cộng sản "

Tuy nhiên, BBC không dẫn link tới nguồn của báo Pháp luật. Tìm trên mạng với những câu trích dẫn trên thì chỉ dẫn tới các tờ báo không chính thống, chép lại BBC.

Đối thoại là vấn đề tối quan trọng nhưng nhạy cảm.

Nếu đúng là đảng cộng sản, qua lời một uỷ viên bộ chính trị, Trưởng ban tuyên giáo TW, là cơ quan cao nhất phụ trách lĩnh vực lý luận và tư tưởng của đảng, quyết định mở cửa tiếp nhận đối thoại với "những người có quan điểm khác với đảng cộng sản", thì đây quả thật là một cuộc cách mạng tư tưởng của đảng cộng sản, cụ thể là của ban lãnh đạo.

Đối thoại với các đối tượng khác chính kiến nhằm tìm kiếm chân lý, chính là tư tưởng bình đẳng chính trị, một biểu hiện cụ thể của sinh hoạt có tính đa nguyên.

Nếu chúng ta đã từng thống nhất với nhau một nguyên tắc chung là phấn đấu cho một nền dân chủ đích thực bằng con đường ôn hoà, phi bạo lực, thông qua đối thoại giữa đảng cầm quyền với các tiếng nói chính trị khác đã và đang trở thành lực lượng vật chất trong xã hội, thì quyết định mở cửa đối thoại của đảng cầm quyền chính là một mục tiêu

đã đạt được bước đầu của phong trào quần chúng và của tiến trình dân chủ hoá xã hội Việt Nam.

Và nếu hình dung rằng đây là bước khởi đầu của một cuộc đối thoại chân thành và thực chất, thì con đường dẫn tới dân chủ đích thực, con đường giải phóng cho dân tộc Việt Nam đang đứng trước một sự kiện vĩ đại nhất của lịch sử 4000 năm, cuộc cách mạng một lần cho vĩnh viễn.

Có thật như vậy không? Có thật là đảng cộng sản Việt Nam đã thay đổi nhận thức không?

Sự kiện này diễn ra ngay sau khi kết thúc hội nghị trung ương 5 /XII với tinh thần kiên định lập trường "định hướng xã hội chủ nghĩa" và kiên quyết chặn đứng "tự diễn biến, tự chuyển hoá", vốn vẫn là tư tưởng của tổng bí thư đảng Nguyễn Phú Trọng từ trước tới nay, khiến người ta nghi ngờ tính trung thực của mẩu tin của BBC, và nếu tin của BBC là có thật, thì sự nghi ngờ hướng tới tính trung thực của tín hiệu mở cửa đối thoại của đảng cầm quyền.

Đây là thủ đoạn lươn lẹo vốn đã thành bản tính của các nhà chỉ đạo chính sách của đảng cộng sản? Họ tung tin để đánh làm mất hướng phong trào đấu tranh của quần chúng, đặc biệt là quần chúng công giáo khu vực miền Trung đang có biểu hiện bất tuân dân sự, vô hiệu hoá quyền lực của chính quyền, và có xu hướng tiến tới giành quyền? Từ kinh nghiệm đối thoại với Đồng Tâm, nhà cầm quyền bắn tin đối thoại với những thành phần đứng sau phong trào?

Đây là con bài sẽ được sử dụng để tiếp tục thủ đoạn đánh tráo mặt nạ mà đảng đã ừng sử dụng và đã từng tưởng rằng đánh lừa được tổng thống Obama.

Trong cuộc đối thoại nhân quyền với phái đoàn nhân quyền Mỹ vào ngày mai, 23/05/2017 tại Hà Nội, kết quả và kết luận của phái đoàn Mỹ sẽ quyết định thái độ của tổng thống Mỹ Donald TRUMP trong cuộc gặp thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc trong chuyến thăm Mỹ sắp tới, với

ý nghĩa quá quan trọng quyết định thành bại của chuyến đi và ấp ủ quá nhiều hy vọng lối thoát cho nền kinh tế Việt Nam. Trump không phải là Obama, lập lờ, không trung thực sẽ không tránh được thất bại.

Con bài đối thoại với các lực lượng chính trị đối lập có thể chỉ được sử dụng như một thứ hàng trang trí, hoặc như một nơi trú ẩn khi còn đường lùi cho cuộc gặp ngày mai.

Nhưng con bài này có thể cũng được những người chủ trương cải cách thật sự sử dụng để lật thế cờ của ông tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng. Giả hoá thật. Đối phó với Mỹ, nhưng phải chứng tỏ thành tâm. Bởi vì tổng thống Mỹ Donald TRUMP đã không lạ gì thói đi giây giữa Mỹ và Trung Quốc của cộng sản Việt Nam (xem bài viết "nghề làm… mười phương")

Nếu đây là tín hiệu có thật thì Hội nghị TW 5 vừa rồi đã thất bại, chứ không phải "kết thức tốt đẹp" như ông Trọng nói trong diễn văn bế mạc.

Có thể hình dung cuộc tranh luận nảy lửa trong hội nghị và chắc chắn bất phân thắng bại giữa hai tư tưởng cải cách thật sự và cải cách nhưng giữ nguyên vai trò lãnh đạo quyết định của đảng.

Ông Trọng dựa vào nguyên tắc cổ điển trung thành với chủ nghĩa Mác và chủ nghĩa xã hội để giành ưu thế chính thống, nhưng ông Trọng đã không có đa số. Ba nghị quyết được ông Trọng tuyên bố thông qua ngay trong Hội nghị, nhưng đến nay chưa được phổ biến. Cái không nhất trí chính là hai chữ "định hướng" bỏ hay không bỏ ra ngoài văn bản.

Có thể phỏng đoán sự phân hoá trong bộ chính trị như thế này: những kẻ theo đuôi ông Trọng chỉ có bà Ngân, bà Phóng, phần còn lại trong bộ chính trị sẽ chia làm hai phần, phần cải cách thực sự chắc chắn sẽ có mặt ông Nguyễn Xuân Phúc, ông Võ Văn Thưởng và ông Đinh Thế Huynh, cùng gần toàn bộ uỷ viên bộ chính trị thuộc chính phủ, nhóm này do ông Đinh Thế Huynh dẫn nhịp. Phần còn lại là vài nhân vật cơ hội, chờ ngã ngũ cuộc cờ, trong đám này có thể có ông Trần Quốc Vượng và ông Phạm Minh Chính.

Việc Ban bí thư có thể thông qua bản hướng dẫn đối thoại hay không, và nội dung chính thức của đối thoại là gì sẽ cho biết sự thật mối tương quan lực lượng và sẽ quyết định cuộc cách mạng "đẫm máu" trong nội bộ đảng sắp tới.

Nếu những phỏng đoán trên đây là đúng thì phỏng đoán sự thất bại cuả ông Trọng cũng sẽ đúng. Điều này có nghĩa rằng, nếu tín hiệu mở cửa cho đối thoại với các tư tưởng khác quan điểm của đảng là có thật, thì phái bảo thủ kiên cố chủ nghĩa Mác, chống đa nguyên chính trị của ông Trọng sẽ thất bại. Hội nghị trung ương 6 sắp tới sẽ là hội nghị kết thúc sự nghiệp chính trị của ông Trọng, nếu ông không còn khả năng thích ứng vói sự phát triển của lịch sử.

Những bước đi tiếp theo của lộ trình đối thoại sẽ trở thành hiện thực.

Về chủ đề "Đối thoại", từ tháng 9/2016, tác giả có viết một bài có tựa đề "Đối thoại và lựa chọn" trong đó có thể có một vài ý tưởng góp ích cho tham khảo.

Chưa có gì có thể giúp cho việc xác định, nhưng dù tín hiệu mở cửa cho đối thoại của đảng cộng sản là thật hay giả, cũng không thể bác bỏ một thực tế là thông điệp "đối thoại hoà bình" để đến một nền dân chủ đích thực cho Việt Nam bằng con đường bất bạo động của các tiếng nói dân chủ, đã đến và đang được đảng cộng sản tìm kiếm đối sách. Đó là một bước thắng lợi của dân chủ, và thắng lợi cuối cùng là không thể đảo ngược.

22/05/2017

Chuyến đi thất bại của ông Phúc?

Quan sát những gì đang diễn ra, có thể rút ra một nhận xét rằng, kế hoạch chuyến đi sang Mỹ của ông Nguyễn Xuân Phúc, thủ tướng Việt Nam được công bố từ 29-31/05, cố làm như một chuyến thăm viếng quan trọng có nội dung phong phú cần tới 3 ngày, thực chất chỉ xảy ra trong phạm vi ngày 31/05/2017.

Mỹ chỉ tiếp chuyện thủ tướng Việt Nam trong không hơn một nửa ngày, và theo tập quán ngoại giao của Mỹ, ông Phúc chỉ được chính thức là khách mời của chính phủ Mỹ trong ngày 31/05.

Nội dung chính của chuyến đi chỉ có hai việc là cuộc gặp nói chuyện với tổng thống Donal Trump có thể chỉ kéo dài một tiếng đồng hồ, và sau đó là vài cuộc gặp với các nghị sĩ, một buổi nói chuyện tượng trưng tại Quỹ Di sản.

Báo chí cả của chính phủ Việt Nam lẫn của quốc tế, có vẻ tránh không đề cập nội dung chi tiết, có lẽ do sự nghèo nàn và nhạt nhẽo của nội dung mà chính phủ Việt Nam đã lỡ cố gắng thổi phồng ngay từ đầu.

Ông Phúc đã phải đáp xuống một góc của sân bay quốc tế John F. Kennedy, New York ngày 29/05/2017 là chương trình nội bộ Việt Nam, do người Việt Nam tự tổ chức với nhau. Người đón ông Phúc tại sân bay chỉ gồm các quan chức của chế độ làm việc tại Mỹ, trong những người này, cao cấp nhất là đại sứ Việt Nam tại Mỹ Phạm quang Vinh và bà Đại sứ tại Liên Hiệp Quốc Nguyễn Phương Nga.

Như vậy, chuyến viếng thăm này được hình thành không do nhu cầu từ phía Mỹ. Thực chất người ta cũng thấy ưu tiên quan tâm của tổng thống Trump chưa phải là quan hệ kinh tế với Việt Nam, và Biển Đông chưa phải là lúc được đặt lên bàn cân, mặc dù cả hai nội dung này không phải là nằm ngoài chiến lược của Mỹ.

Mỹ đã chấp nhận mời ông Phúc, trong chuyến thăm vội vã của phó thủ tướng kiêm bộ trưởng ngoại giao Phạm Bình Minh ngày 21/04/2017, có lẽ chỉ vì không đành lòng làm Việt Nam thất vọng.

Đấy là chưa kể tới một thông tin đặc biệt có thể được ông Phạm Bình Minh tiết lộ với bộ trưởng ngoại giao Mỹ, ông Tillerson, về tình huống có thể bị đảo lộn theo hướng xấu trong nội tình đảng cộng sản Việt Nam, nếu ông Phúc không được hỗ trợ kịp thời.

Ngay từ những ngày đầu sau khi trúng cử tổng thống Mỹ, ông Trump đã không giấu diếm thái độ dứt khoát với thủ đoạn lợi dụng Mỹ bằng chính sách đi dây giữa Mỹ và Trung Quốc của lãnh đạo cộng sản Việt Nam. Ông đã từng nói sẽ không có TPP và FTA nào cả, nếu nhà cầm quyền cộng sản vẫn tiếp tục vừa kêu gọi Mỹ giúp đỡ, vừa "phục tùng, vâng lời Trung Quốc như một sứ giả chư hầu thời phong kiến".

Ông Phúc biết rất rõ điều đó và sức ép tạo ra tăng trưởng, hoặc ít nhất duy trì ổn định kinh tế, có ý nghĩa sống còn với cuộc đời chính trị của ông, đã buộc ông phải tìm cách có được hậu thuẫn từ Mỹ.

Tăng trưởng gắn với thực chất kết cấu thị trường đích thực của nền kinh tế, tuân thủ nghiêm khắc các quy luật của thị trường, nền kinh tế phải được giải thoát khỏi mọi loại ý chí chủ quan của ý thức hệ tư tưởng. Ông Phúc nhìn thấy TPP, cũng như nhìn thấy trong kết cấu của xã hội Mỹ có những chỗ dựa và những động lực cần thiết cho những cải cách thể chế mà ông cùng với chính phủ của ông đang phải mạo hiểm cả sự nghiệp.

Ông Phúc cũng không thể không biết rằng, nhân quyền sẽ có một trọng lượng rất lớn đối với kết quả các thương lượng, nhưng một thế lực nào đó đã cố gắng phá hoại, ngay tận sát nút ngày đi, và chính phủ đã bất lực. Chính vì vậy mà bộ trưởng Công an Tô Lâm được cơ cấu như nhân vật thứ ba trong đoàn, chỉ sau ông Phạm Bình Minh.

Tiếc rằng sự cấp bách trong các diễn biến trên sân khấu chính trị Việt Nam đang lệch pha với sự quan tâm của chính phủ Mỹ.

Mặc dù vậy, dù kết quả của chuyến đi sẽ không có gì đáng kể nếu tính tới các con số, thậm chí có thể bị coi là một thất bại, nhưng ông Phúc chắc chắn nhận được thông điệp từ phía những người bạn Mỹ, và cũng sẽ chắc chắn rằng, tổng thống Trump cũng như các chính trị gia Mỹ có thể đã hình dung được bàn cờ chính trị Việt Nam đang đứng trước những triển vọng và những thử thách gì.

Nếu TPP không bị huỷ bỏ, hoặc nếu một hiệp định FTA song phương, dù không đem lại ưu đãi gì đặc biệt cho Việt Nam, việc cải cách thể chế phù hợp với hiệp định sẽ là căn cứ để những nhà cải cách cấp tiến trong hệ thống chính trị Việt Nam mượn gió bẻ măng.

Nhưng có hai điều kiện để Quốc hội Mỹ và tổng thống Trump chấp nhận, một là Việt Nam phải từ bỏ chính sách đi dây lợi dụng giữa các dòng chảy không cùng hướng, hai là tuân thủ nhân quyền phổ cập.

Cả hai điều kiện này, ông Phúc đều không có gì mang theo đến Mỹ, vì vậy mà ông sẽ chẳng đem được gì về, mặc dù suy cho cùng, thì có thể ông cũng chẳng thất bại.

30/05/2017

Có phải là trận truy quét cuối cùng?

Ngày 23/05/2017, Bộ chính trị và Ban bí thư đảng cộng sản Việt Nam phổ biến quy định kiểm tra và giám sát tài sản của cán bộ đảng viên cao cấp.

Theo bà Lê Thị Thuỷ, phó chủ nhiệm uỷ ban kiểm tra trung ương, đối tượng kiểm tra và giám sát thuộc quy định này sẽ bao gồm 1000 cán bộ cao cấp, trong đó không loại trừ uỷ viên Trung ương, thành viên Ban bí thư và uỷ viên Bộ chính trị, bất kể cán bộ đương chức hay đã nghỉ hưu.

Như vậy, sau khi kỷ luật cách chức uỷ viện bộ chính trị, bí thư thành uỷ thành phố Hồ Chí Minh của ông Đinh La Thăng ngày 17/05/2017, nhìn toàn cảnh, người ta sẽ thấy chiến trường là một chiến dịch đã được phát động tổng lực và toàn diện.

Vụ án ngân hàng Xây Dựng Phạm Công Danh, ngân hàng Đại Dương Hà Văn Thắm, vụ bắt giam Tổng giám đốc Nguyễn Xuân Sơn, khởi tố vụ án Trịnh Xuân Thanh, bắt giam Vũ Đức Thuận, kỷ luật cách chức Bí thư Đảng đoàn và chức nguyên Bộ trưởng bộ Công thương của Vũ Huy Hoàng, cách chức nguyên bí thư, nguyên chủ tịch tỉnh Hà Tĩnh của Võ Kim Cự, vụ kỷ luật cách chức uỷ viên bộ chính trị, bí thư thành uỷ thành phố Hồ Chí Minh của ông Đinh La Thăng, kỷ luật các bí thư và phó bí thư Bình Định, Bí thư và phó bí thư Hậu Giang, phát động điều tra xét xử 12 đại án ngành ngân hàng thương mại, quyết định phế truất chức vị trong hội đồng quản trị Sacombank của cha con Trầm Bê, mở màn cho những điều tra liên quan tới ngân hàng nhà nước. Thành lập 8 đoàn kiểm tra các tỉnh uỷ có đơn thư tố giác tham nhũng, 5 đoàn kiểm tra các tỉnh uỷ vi phạm quy chế đề bạt và luân chuyển cán bộ, và cuối cùng, ngày 23/05/2017, bộ chính trị quyết định phổ biến quy định kiểm tra tài sản của 1000 cán bộ cao cấp, kể cả uỷ viên bộ chính trị.

Mọi hiện tượng tham nhũng đều nhằm tới việc chiếm hữu tài sản công, mọi hành vi tham nhũng cuối cùng cũng tất yếu kết thúc bằng việc gia tăng tài sản bất minh, tức là tài sản không thể giải thích nguồn gốc chính đáng. Cho nên, nếu đã đi tới kiểm tra tài sản, có thể thấy chiến dịch chống tham nhũng đã quyết định đi tới bước cuối cùng. Nếu bước kiểm tra tài sản được tổ chức một cách hoàn hảo, chất lượng của công việc kiểm tra được đảm bảo chuẩn xác và triệt để, thì, một cách chủ quan, có thể khẳng định mọi biểu hiện tham nhũng sẽ bị phát hiện, ngay cả khi thủ phạm đã mất tích. Càng tưởng là an toàn thì càng lộ diện. Càng có cảm giác lãng quên thì càng dễ bị phát giác.

Khi quyết định phổ biến quy định kiểm tra và giám sát tài sản của 1000 cán bộ cao cấp, bộ chính trị đã quyết định đánh tới phần tử tham nhũng cuối cùng, cũng có nghĩa rằng những người chủ trương chiến dịch cuối cùng này tuyên chiến với tất cả những cán bộ có quyền có chức đang sở hữu tài sản bất minh, tài sản có được bằng tham nhũng.

Quyết định tuyên chiến này, vì vậy, mặc dù có thể được đưa ra trên danh nghĩa một nghị quyết tập thể của bộ chính trị và ban bí thư, nhưng chắc chắn từ những phần tử đang không hoặc có rất ít tài sản không rõ nguồn gốc.

Những phần tử này chỉ có thể là những uỷ viên trung ương hoặc uỷ viên bộ chính trị chuyên trách công tác đảng, thuộc "bộ máy đảng", không thực sự nắm các quyền chức liên quan tới cơ hội tham nhũng. Những đối tượng mà nó nhắm tới sẽ chủ yếu là các quan chức thuộc "guồng máy chính phủ", nơi bất cứ chức vụ nào cũng gắn trực tiếp với một loại tài sản hay một lợi ích nào đấy, nguồn gốc của cơ hội tham nhũng.

Vì vậy, trên thực tế, quyết định kiểm tra giám sát tài sản này là quyết định tuyên chiến của "khối chuyên trách" chống lại "khối chính phủ", cũng tức là đảng chống lại chính quyền, là "lãnh đạo" chống lại "quản lý".

Nó nhằm hai mục đích: một là giải giáp uy lực của khối chính quyền, từ đó thu gom quyền lực vào trong tay khối chuyên trách, gọi là tập trung quyền kiểm soát quyền lực vào tay đảng; hai là "dạy cho khối chính quyền một bài học", từ đó xác lập chế độ "tái phân phối" theo nguyên tắc điều hoà giữa hai khối, nhằm giải quyết mâu thuẫn lợi ích đang ở mức đã thành đối kháng giữa hai khối.

Khối chuyên trách, được hiểu là khối "lập pháp", là khối có quyền danh nghĩa cao nhất nhưng không gắn với "bổng và lộc", nên nói chung là "nghèo", trong khi khối chính quyền hay "hành pháp", dù chỉ là cấp thừa hành, trên thực tế gắn liền với mọi loại "bổng và lộc", tức là cơ hội tham nhũng, nhờ vậy giàu lên nhanh chóng và có thực quyền chi phối trên toàn hệ thống.

Chiến dịch chống tham nhũng sở dĩ được phát động tới giai đoạn kiểm tra tài sản cán bộ cao cấp, tức là "đánh tới hang ổ cuối cùng", không phải là một quyết tâm tiêu diệt tham nhũng tới cùng, bởi vì ai cũng biết, tham nhũng là sản phẩm tất yếu của chế độ chuyên chế độc đảng. Tham nhũng sinh ra từ lạm dụng quyền lực. Quyền lực chỉ có thể bị quản chế bằng một quyền lực khác ngang hàng và độc lập với nó. Nếu còn một điều 4 trong hiến pháp quy định đảng "là lực lượng duy nhất lãnh đạo Nhà nước, lãnh đạo xã hội", để từ đó các thiết chế quyền lực buộc phải thống nhất trong tay đảng, thì tham nhũng hệ thống là tất yếu. Cá nhân ông tổng bí thư đảng, hay thậm chí tập thể ban bí thư đảng nếu thực lòng muốn tiêu diệt tham nhũng với mục đích bảo vệ tài sản quốc gia, bảo vệ lợi ích dân tộc, thì tất yếu phải đoạn tuyệt với chế độ độc đảng, đảm bảo cơ chế độc lập của các thiết chế công quyền gắn với tự do cạnh tranh chính trị, công cụ hữu hiệu duy nhất có khả năng thực chất tiêu diệt nạn tham nhũng.

Cá nhân ông Nguyễn Phú Trọng và một số cá nhân trong tập thể bộ chính trị vẫn kiên quyết bằng mọi giá bảo vệ chế độ do đảng cộng sản duy nhất cầm quyền, chứng tỏ, chiến dịch "đánh chính phủ tới hang ổ cuối cùng" không hề mang mục đích chống tham nhũng một cách đích thực, nó chỉ mượn danh nghĩa chống tham nhũng để lạm dụng chính

danh tạo uy lực nhằm thoả mãn một thứ hằn học ganh ghét, xoa dịu lòng tham bị giam hãm, cầm tù vì không có cơ hội.

Nhưng đang xuất hiện một nghịch lý, những người nhân danh triệt để chống tham nhũng là những người bảo thủ, giáo điều, chống cải cách thể chế, trong khi những người ủng hộ và có thiên hướng ủng hộ cải cách chính trị lại thuộc chính phủ, những người thực tế gắn với cơ hội tham nhũng và thực chất là những đối tượng tham nhũng, mục tiêu loại trừ của chiến dịch.

Có một hiện tượng đã trở thành quy luật là bất cứ nhân vật nào khi phải gánh vác trách nhiệm và cọ xát với nhu cầu tiến bộ xã hội, cụ thể là tăng trưởng kinh tế và văn minh văn hoá, đều nhận ra một điều rằng, muốn tiến bộ, Việt Nam phải hội nhập, Việt Nam phải hoà vào dòng chảy chung của nhân loại. Đó là một giác ngộ tự nhiên. Những nhân vật này thường nằm trong bộ máy chính phủ, bởi một mặt đối diện hàng ngày với những bức bối có thật trong xã hội, một mặt có cơ hội tiếp cận thường xuyên với nền văn minh thế giới thông qua các hoạt động giao lưu nghiệp vụ và các hoạt động ngoại giao của chính phủ. Trong bài phát biểu tại Quỹ Di sản, 31/05/2017, ông Phúc không biết có ngụ ý gì khi dẫn lời ông Thomas Jefferson:"Với xu hướng, hãy bơi theo dòng; với nguyên tắc, hãy vững như bàn thạch".

Các cá nhân có tiếng nói tiến bộ và có đầu óc thực tiễn thường nằm trong ngành ngoại giao và các cán bộ chủ chốt trong chính phủ, không và chưa bao giờ thuộc hệ thống chuyên trách đảng. Điều này tạo ra một ấn tượng rằng Chính phủ luôn cấp tiến và Chuyên trách luôn bảo thủ và trên thực tế tạo ra hai luồng tư duy giành giật ưu thế lẫn nhau.

Cuộc chiến kiểm tra tài sản nhìn trên góc độ này sẽ thấy rằng đây là chủ trương của phe chuyên trách bảo thủ tràn sang chiếm chỗ của chính phủ. Kết quả của chiến dịch tổng kiểm tra tài sản sẽ như việc san mặt bằng, dọn chỗ cho nhất thể hoá, sắp xếp lại tổ chức đảng đã được lên kế hoạch cho hội nghị TW6 vào khoảng tháng 10/2017.

Phát động chiến dịch này, thâm ý của ông Trọng là tạo ra một cảm giác như mục tiêu chỉ là nguyên thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và vây cánh tham nhũng của ông Dũng, điều sẽ đem lại cho ông ưu thế chính danh, nhưng thực tế, ông đánh cả chính phủ hiện nay của ông Phúc. Vì chính ông Phúc cũng là một trong những nhân vật sở hữu rất nhiều đơn tố cáo. Và chính phủ của ông cũng phôi thai từ chính phủ của ông Dũng theo "quy trình quy hoạch cán bộ" khó có ai "trong sạch".

Quyết định này được chính thức phổ biến ngày 23/05/2017, ông Phúc đi Mỹ ngày 29/05/2017 và ông mang theo ông Tô Lâm, bộ trưởng công an. An ninh chính trị của Việt Nam đang "có vấn đề" và phải được các bạn Mỹ "chia sẻ".

Ông Trump không thích ông Trọng. Một ông phổi bò, ruột ngựa, một kẻ đứng không có bóng, đi không để dấu, trăm tay, nghìn mặt, vạn lưỡi.

Khi nói:"Rõ ràng là những giá trị nhân văn cao đẹp, có tính cốt lõi, xuất phát từ lịch sử của hai nước chúng ta sẽ làm tiền đề vững chắc để hai nước cùng nhau xây dựng mối quan hệ Việt Nam-Hoa Kỳ bền vững, sâu sắc và lâu dài", là ông Phúc khẳng định tính nhân văn, nếu đã là cao đẹp thì không phải của riêng ai. Con người là sản phẩm chung của tiến hoá. Con người sinh ra ở Việt Nam không nhất thiết có "nhân quyền" riêng, nghèo hèn, lạc hậu và khác với nhân quyền Mỹ và thế giới.

Ông Đinh Thế Huynh, ông Võ Văn Thưởng dù thuộc giới chuyên trách, nhưng nghề nghiệp buộc các ông tiếp xúc thường xuyên với những nghịch lý không thể diễn giải của lý thuyết "định hướng XHCN", cho nên chỉ trừ khi nhắm mắt đưa chân, lương tâm vẫn đẩy các ông sang hướng "bơi theo dòng".

Đối thoại để đi đến thiết lập một thể chế "Đại nghị hay Tổng thống lưỡng tính" như gợi ý của Tiến Sĩ Nguyễn Sĩ Dũng, nguyên phó Văn phòng Quốc hội: "Nhất thể hoá: phân tích để lựa chọn mô hình" đăng

trên Tạp chí Tia sáng, bộ Khoa Học Công nghệ, ngày 17/5/2017, giống như một xu thế không thể lẩn tránh.

Những cánh én đầu tiên hay cánh chim báo bão?!

Có lẽ vì vậy mà nhiều người gọi chiến dịch kiểm tra tài sản của 1000 cán bộ cao cấp là « trận truy quét cuối cùng», nhưng có người lại gọi đây có thể là “trận huyết chiến cuối cùng, được ăn cả, ngã về không”.

05/06/2017

Lại nói về đối thoại

1- Đã gần hai tháng sau cái ngày 18/05, ngày ông Võ Văn Thưởng, trưởng ban Tuyên giáo TW phát ra thông điệp đối thoại, khiến bao người ngơ ngác, bao người sững sờ. Cuối cùng thì vẫn im lặng, không có gì xảy ra. Ban bí thư chưa ra được bản hướng dẫn. Có thể sẽ chẳng có bản hướng dẫn nào cả. Với thái độ kẻ cả ngạo mạn vốn có, đối thoại với những người lãnh đạo trong chế độ độc đảng cầm quyền có thể vẫn chỉ là ảo tưởng.

- "Sự ngạo mạn đần độn" đã làm những người cộng sản đi từ sai lầm này sang sai lầm khác, không phải chỉ ở Việt Nam. Trung Quốc từng có một cơ hội cải cách thành một chế độ dân chủ.

Trong tuyên bố chung Anh – Trung năm 1984 giữa Đặng Tiểu Bình và bà thủ tướng Thatcher, ông Đặng giải thích, sở dĩ có công thức "một quốc gia hai chế độ "là vì sau 50 năm, Trung Quốc có thể đã trở thành một quốc gia phát triển (ngang với Hồng Kông hiện tại), thì « Trung Quốc và các nước khác có thể trở nên lệ thuộc lẫn nhau, thế nên không có lý do gì để thay đổi hệ thống ở Hồng Kông ». Ý của ông Đặng rõ ràng là trong khoảng 50 năm, Trung Quốc cũng sẽ là một quốc gia dân chủ hiện đại, sẽ không có gì mâu thuẫn với chế độ đang có tại Hồng Kông.

"Sự ngạo mạn ngu xuẩn" của những kẻ cầm quyền ở Bắc Kinh đã nghiền nát phôi thai của một nền văn minh bằng bánh xích xe tăng trên quảng trường Thiên An Môn ngày 4 tháng sáu năm 1989, để bây giờ, khi ngoại trưởng Úc Julie Bishop nói trong một cuộc họp có mặt Tập Cận Bình, ngày 17/03 tại Singapore, rằng "Trung Quốc không thể dẫn dắt khu vực vì nước này phi dân chủ". Hai nhà nghiên cứu Trung Quốc GS. William C. Kirby, cũng nói: "...những tranh luận về tương lai của TQ, dù là ngầm, đang sôi nổi chưa từng có ở đại lục. Nhưng khi nào những cuộc tranh luận như thế trở nên cởi mở, công khai và thậm chí

là dự đoán được, ở đại lục, khi đó - và chỉ khi đó - mới tin được là TQ có năng lực để thực sự làm người lãnh đạo.

Nếu những lãnh đạo đảng cộng sản Trung Quốc không mắc bệnh "ngạo mạn", thì họ đã có cơ hội cất cánh từ 30 năm trước. Và với một nền dân chủ, Trung Quốc có thể đã là một trung tâm khu vực Đông Nam Á như một liên minh theo mô hình liên minh châu Âu.

Khát vọng bành trướng đại hán kết hợp với một cuồng vọng vĩ nhân đang thúc ép ông Tập dàn trận cho một cuộc cải cách muộn màng. Để cải cách, ông Tập cần quyền lực, nhưng ông ta quên rằng chính quyền lực sẽ phá huỷ hạ tầng của dân chủ.

- "Sự ngạo mạn ngu xuẩn" tương tự cũng đã khiến ông cựu tổng bí thư Lê Duẩn đã cướp đi của lịch sử cơ hội phát triển hợp tác với Mỹ ngay từ sau chiến tranh.

- Có thể cũng chỉ do "ngạo mạn ngu xuẩn" mà ông Nguyễn Phú Trọng ngộ nhận về một ảo tưởng "mình phải thế nào họ mới đón tiếp như vậy chứ". Nếu ông Trọng biết lắng nghe bằng hai tai, ông sẽ tránh được cái quả đắng mà ông Trump giành cho đảng cộng sản của các ông hôm nay.

2- Báo Quân Đội nhân dân có một bài của một nhân vật có "nick name" Bắc Hà, nói rằng mọi người đã hiểu sai ý của Trưởng ban tuyên giáo. Không có đối thoại với đối lập nào cả. Những người khác quan điểm với đảng mà ông Thưởng đề cập, là những người chưa hoặc không hiểu đường lối chính sách của đảng, được mời "đối thoại để được giải thích thông suốt", không có chuyện đối thoại để thay đổi luật pháp và chính sách, càng không thể có chuyện đối thoại để thay đổi thể chế chính trị.

Bài báo cố ý để người đọc hiểu rằng, chân lý không phải cần qua cọ xát, nhất là cọ xát với với đối lập quan điểm.Tất nhiên, một nhận định có tính cốt lõi như vậy đăng trên mục "chống diễn biến" của cơ quan Quân uỷ mà ông Trọng trực tiếp là bí thư, thì phải hiểu rằng cái ông Bắc Hà vô danh nào đấy chỉ là cái lưỡi thay lời ông Trọng, theo chỉ thị của ông trọng hay ít nhất cũng được ông Trọng cho phép.

Nghĩa là, nếu không phải là ông Thưởng phạm lỗi dùng từ “đối thoại” không đúng chỗ, hoặc lẫn lộn nghĩa của từ “đối thoại” với “quán triệt” thì rất có thể chính ông trưởng ban tuyên giáo đang có vấn đề về tư tưởng.

Khi ông Thưởng nói: “Ban Tuyên giáo Trung ương đang chờ Ban Bí thư thông qua một văn bản hướng dẫn về việc "tổ chức trao đổi và đối thoại với những cá nhân có ý kiến và quan điểm khác với đường lối, chủ trương, quan điểm của Đảng và pháp luật của Nhà nước” và còn nhấn mạnh thêm, rằng: “Đây là vấn đề rất quan trọng. Chúng ta không sợ đối thoại, không sợ tranh luận, bởi vì sự phát triển của mỗi lý luận và của học thuyết cách mạng nào rồi cũng phải dựa trên sự cọ xát và tranh luận. Và cũng chính sự tranh luận đó tạo ra cơ sở để hình thành chân lý…” thì không thể hiểu là ông Thưởng chờ Ban bí thư hướng dẫn những người dân đến gặp đảng và chính quyền để nghe giải thích đường lối và quán triệt “chân lý” của đảng?!!

Ông Trọng chỉ đạo bẻ quặt ý của ông Thưởng, vuốt mặt ông Thưởng hay còn tính gì khác!?

Chân lý xưa nay vẫn là độc quyền của đảng, không phải “hình thành qua đối thoại và cọ xát”, nhất là lại cọ xát với đối kháng. Đây là diễn biến suy thoái. Trưởng ban Tuyên giáo mà suy thoái tư tưởng? Nếu ông Trọng không bị loại khỏi ghế Tổng bí thư, thì ông Thưởng phải chuyển nghề khác. Hãy chờ xem.

Vở kịch còn đang diễn. Xung đột chỉ đang tiệm cận đỉnh điểm.

3- Đảng cộng sản Việt Nam nếu loại bỏ được vai trò cá nhân của ông tổng bí thư giáo điều Nguyễn Phú Trọng, thì một triển vọng cải cách đi trước Trung Quốc có thể thành hiện thực. Việt Nam gọn nhẹ và thông minh hơn nhiều. Và đã từng bỏ qua các cơ hội đối thoại.

Góp ý vào dự thảo thay đổi hiến pháp năm 2013, Kiến nghị của 72 nhân sĩ trí thức nổi tiếng viết: “Cuộc sống chỉ rõ nguyên nhân gốc rễ dẫn tới tình hình ấy(mất lòng tin của dân, tham nhũng và trì trệ kinh tế) chính

là chế độ toàn trị của một đảng trên thực tế đang chi phối toàn bộ quyền lực nhà nước và hệ thống chính trị, đứng trên Nhà nước và pháp luật, vô hiệu hóa nhiều quyền tự do, dân chủ đã được quy định trong Hiến pháp…đổi mới căn bản thể chế chính trị, chuyển từ toàn trị sang dân chủ, là yêu cầu cấp bách của đất nước, của nhân dân".

Kiến nghị của 61 đảng viên kỳ cựu ngày 28/07/2014 cũng viết: "Việc cần làm ngay để thể hiện sự thực tâm chuyển đổi thể chế chính trị, tạo niềm tin trong dân là các cơ quan công quyền chấm dứt các hành động sách nhiễu, trấn áp, quy kết tùy tiện đối với người dân biểu tình yêu nước, đối với các tổ chức xã hội dân sự mới thành lập, trả tự do cho những người đã và đang bị kết án hình sự chỉ vì công khai bày tỏ quan điểm chính trị của mình".

Nhưng ông Trọng là người duy nhất trong những người lãnh đạo đảng quy kết: "Xem ai có tư tưởng muốn bỏ Điều 4 Hiến pháp không? Phủ nhận vai trò lãnh đạo của Đảng không? Muốn đa nguyên đa đảng không? Có tam quyền phân lập không? Có phi chính trị hóa quân đội không? Người ta đang có những quan điểm đấy, đưa cả lên phương tiện thông tin đại chúng đấy. Thế là suy thoái chứ còn gì nữa. Tham gia khiếu kiện, biểu tình, ký đơn tập thể, thì nó là cái gì? Nên phải quan tâm xử lý những điều đó."

Khó có thể hình dung một con người cực đoan đến mức mụ mẫm như vậy có thể đứng đầu một đảng cầm quyền một quốc gia hơn 90 triệu dân.

Chỉ một giả thuyết không có mặt ông Nguyễn Phú Trọng trên sân khấu, đủ để một kịch bản đối thoại tới dân chủ đích thực trở thành hiện thực.

4- Tại sao ông Võ Văn Thưởng phát tín hiệu đối thoại? Có phải sự kiện xảy ra tại Đồng Tâm là hình mẫu lộ trình dẫn đến thế đối thoại? Người dân phải bắt giam công cụ đàn áp của chính quyền. Người dân phải rào làng và sẵn sàng thề chết để bảo vệ quyền và môi trường sống của mình? Muốn chính quyền chịu chấp nhận đối thoại phải theo hình mẫu

này? Có phải đây là lời nhắn nhủ của ông Thưởng và những người còn giấu mặt?

Nhưng người dân Đồng Tâm đã không đủ sức bền để khả dĩ chịu đựng thách thức. Họ quá đói nghèo, mỏng manh và cô độc để đương đầu với những thủ đoạn nham hiểm khó lường của chính quyền.

Cần có một cú huých! Có phải quyết định khởi tố hình sự của công an Hà Nội nhằm mục đích tạo ra cú huých? Một ông chủ tịch thất hứa, một chính quyền lừa bịp. Pháp luật của cái chính quyền này tuỳ thuộc sức mạnh và ý muốn của mỗi phe cánh, không thể tin và vì vậy không thể tuân thủ vô điều kiện. Pháp luật do nhà cầm quyền đặt ra từ tay phải, thực hành bằng tay trái và chỉ nhằm bảo vệ sự tồn tại của chế độ có đủ tư cách và phẩm chất để được gọi là luật không? Sự tráo trở, lật lọng của nhà cầm quyền chỉ xảy ra khi đó là chính quyền độc trị, không có dân chủ đích thực. Cú khởi tố đã cố tình khơi lại ngọn lửa, tạo sức ép cho một cuộc đối thoại? Cuộc đối thoại mới sẽ không phải của ông chủ tịch thành phố mà sẽ là của ông chủ tịch nước!?

Không thể có đối thoại suông kiểu kiến nghị 72 và kiến nghị 61. Chìa khoá của đối thoại là áp lực có thật từ phía quần chúng, một quần chúng có số đông và được tổ chức. Hãy chứng minh khả năng đối thoại bằng một cuộc xuống đường quy mô hơn, sẵn sàng chấp nhận cuộc chơi với cường độ gay gắt hơn trước sự thách thức công khai, trắng trợn của chính quyền bằng lệnh khởi tố. Nếu không có xuống đường thì sẽ vẫn không có đối thoại, và sự "ngạo mạn ngu xuẩn" sẽ vẫn ngự trị.

5- Khởi tố có thể là hòn đá dò đường, nhưng cũng là loại thuốc thử.

Nếu là hiện tượng bột phát, chỉ cần quây hai cụ Lê Đình Kình và cụ Lê Hữu Ba là sẽ chẳng có gì xảy ra tiếp theo nữa! Hai cụ sẽ bị khởi tố hình sự cùng với những người đập phá tài sản công.

Nếu 6000 dân Đồng Tâm có một hạt nhân lãnh đạo, người dân tập hợp theo hiệu lệnh và hoàn toàn có ý thức, thì hạt nhân sẽ một mặt, bị buộc phải lộ diện và họ sẽ tức khắc bị tiêu diệt bằng điều 79, tội hoạt động

lật đổ chế độ, nhưng ngược lại, nếu quả thực, dân Đồng Tâm đã có một "bộ não" và phong trào dân chủ đã có hình thù như một thực thể có thật, thì những nhân tố trong phe cải cách sẽ tận dụng nó như một lực lượng đồng minh và đối thoại sẽ là công cụ để phe cấp tiến thực hiện cải cách. Như vậy, muốn có đối thoại cải cách thì dứt khoát, dân làng Đồng Tâm phải được tổ chức. Muốn có đối thoại với đảng cầm quyền thì những gì xảy ra tại Đồng Tâm phải được mở rộng ra toàn quốc và có thể vận hành được bằng hiệu lệnh thống nhất.

Chưa có gì, về phía dân chưa có gì giống những điều cần phải có, vì vậy những gì giống như chuyện đối thoại với nhà cầm quyền vẫn chưa thể xảy ra. Ban bí thư sẽ chẳng cần phải mất công soạn thảo bản hướng dẫn, hay nếu có thì chỉ là một bản bày cách lừa bịp dân cho các cấp cơ sở trực tiếp.

6 - Nhưng tại sao lại do Võ Văn Thưởng là người phát tín hiệu sẵn sàng đối thoại? Võ Văn Thưởng là quân xanh, là cò mồi hay Võ Văn Thưởng là người ủng hộ cải cách mà người đứng đầu, đang được đồn đoán là thường trực bạn bí thư Đinh Thế Huynh, phát tín hiệu khởi động đối thoại để tìm kiếm lực lượng?

Tại sao Công an Hà Nội khởi tố hình sự ngày 13/06, một tháng sau lời kêu gọi đối thoại của ông Thưởng, hai tháng sau khi xảy ra vụ bắt 38 cảnh sát cơ động của dân làng Đồng Tâm? Công an Hà nội thuộc phe nào? Hạ nhục Nguyễn Đức Chung chỉ nhằm mục đích trả thù vụ tố cáo công an Hà nội bảo kê các quán bia hay nhằm dọn đường cho việc hạ bệ ông Chung khỏi chân chủ tịch thành phố, gạt nốt nhân vật con nuôi của dây Lê Hồng Anh - Nguyễn Tấn Dũng ra khỏi vũ đài Thủ đô, sau khi loại Đinh La Thăng ra khỏi Sài Gòn?

Nhưng nếu Công An Hà Nội cố tình khởi tố chống dân là nhằm hạ nhục chính quyền lừa bịp, kích động lòng dân tẩy chay pháp luật cộng sản? Khó giải thích tại sao Công an Hà Nội hành động đúng như tiên đoán của dư luận trước đó, rằng chính quyền sẽ giả vờ nhân nhượng để tháo

ngòi, tước vũ khí, rồi sẽ tách để diệt từng người? Họ muốn phơi trần bộ mặt tráo trở và lừa bịp của chế độ phi dân chủ của đảng cộng sản?!

Trả lời cử tri Hải phòng ngày 26/06, ông Phúc nói "Việc bắt giữ người trái phép, phá hoại tài sản phải được điều tra nghiêm túc. Trước khi xử lý người dân sai trái, quá khích này, phải xử lý ngay những cán bộ đã lạm dụng, vô trách nhiệm, đã làm sai ở tại xã đó".Ý ông muốn nói, dân sai do quan sai, dân phạm luật do quan phạm luật, phải xử lý quan trước, dân sau.

Vậy ai là người chỉ đạo công an Hà Nội khởi tố hình sự những người nghèo xã Đồng Tâm khi cam kết của ông chủ tịch thành phố còn chưa kịp khô mực? Không phải là chuyện thượng tôn pháp luật, khi pháp luật do chế độ tuỳ ý làm ra. Vậy cứ theo ý ông Phúc thì trước hết các quan quân đội, rồi đến quan huyện, quan xã phải là đối tượng xử lý đầu tiên.

7- Trong khi Ngoại trưởng Phạm Bình Minh chuẩn bị đi Mỹ (20/04/2017) với nội dung chủ yếu là kiếm được lời mời chính thức của tổng thống Mỹ giành cho thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc, thì tại Đồng Tâm xảy ra chuyện quan huyện kết hợp quan xã cài bẫy bắt cóc hai cụ Lê Đình Kình, Lê Hữu Ba cùng một số người dân, dẫn đến việc người dân bắt giữ nhân viên an ninh đòi trả người. Chính quyền huy động công an và cảnh sát cơ động vũ trang, dự định thẳng tay đàn áp. Ngay lập tức, Công ty môi giới của CSVN tại Washington nhắn với Hà Nội rằng «nếu xảy ra đàn áp tại Đồng Tâm thì ông Phạm Bình Minh không nên đi Mỹ»(?).

Theo tác giả Bùi Anh Trinh, nếu Cộng sản Việt Nam hành động tại Đồng Tâm y như chính quyền Trung Cộng tại Thiên An Môn thì Tổng thống Trump sẽ rút lại lời mời ông Phúc đi Mỹ. (Tổng thống George H.W.Bush đã ra lệnh cấm vận Trung Cộng khi xảy ra vụ đàn áp Thiên An Môn).

Những kẻ chủ mưu gây ra chuyện Đồng Tâm là ai, có nằm trong âm mưu phá hoại chuyến đi của ông Phúc không? Nếu có thì những kẻ thực hiện chắc chắn là tay chân của Trung Nam Hải. Và ông Nguyễn Đức Chung khi ký cam kết không xử lý hình sự toàn thể dân Đồng Tâm, dùng đối thoại để giải toả xung đột, chính là kẻ thọc gậy bánh xe, là tên phá đám?!

8- Như vậy, xác suất khả tín là ông Thưởng đánh tiếng đối thoại thật. Chưa thể xác định ông Trọng là chủ mưu của sự kiện Đồng Tâm, nghĩa là tay sai của Tàu, nhưng có thể khẳng định ông Trọng là người phá đối thoại.

Nếu đã xuất hiện nhu cầu đối thoại, thì xu hướng dân chủ hoá là có thật và nội bộ đảng đang chia thành hai luồng khác nhau. Một luồng kiên cố trung thành với chủ nghĩa Mác do ông Trọng đại diện. Luồng thứ hai ủng hộ cải cách triệt để theo mô hình dân chủ hiện đại, có thể bao gồm gần hết nội các của ông Phúc, và có vẻ như có sự hỗ trợ của ông Võ Văn Thưởng và ông Đinh Thế Huynh.

9- Chiến dịch nhân danh tận diệt tham nhũng của Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng mặc dù trực chỉ tiêu diệt phe cánh ông cựu thủ tướng tham nhũng Nguyễn Tấn Dũng, nhưng có thể đang giấu lưỡi gươm thọc sườn ông Phúc bằng chỉ thị kiểm tra tài sản 1000 cán bộ cao cấp. Ông Phúc sẽ phải buông bỏ mục tiêu cải tổ, nếu không kịp che chắn cho đống tài sản khủng mà ông đang sở hữu, thực chất đúng là tài sản tham nhũng, nhưng không thể không tham nhũng nếu muốn tồn tại dưới tay ông Dũng.

Ngày 20/03/2017, thứ trưởng bộ ngoại giao Hà Kim Ngọc đi Mỹ "thăm dò phản ứng của Mỹ và dọn đường cho chuyến thăm của lãnh đạo Việt nam". Ngày 16/04/2014 xảy ra vụ Đồng Tâm. Ngày 20/04/2017, phó thủ tướng Phạm Bình Minh đi Mỹ vận động giấy mời cho ông Phúc.

Ngày 21/04, ông Minh nhận được lời mời chính thức. Ngày 22/04/2017, ông Nguyễn Đức Chung kí giấy cam kết với dân làng Đồng Tâm. 18/05, ông Thưởng phát tín hiệu sẵn sàng đối thoại. 23/05/2017 bộ chính trị công bố chỉ thị kiểm tra tài sản 1000 cán bộ cao cấp. Ngày 29/05 ông Phúc khởi hành đi Mỹ. Ngày 13/06/2017 Công an Hà Nội công bố quyết định khởi tố dân Đồng Tâm.

Lôgíc các sự kiện dẫn đến một nhận định là nội bộ đảng đang có đặc tình của Trung cộng và phe chống lại cải cách là phe do ông Trọng cầm đầu. Điều còn chưa rõ là phe chống lại cải cách có là một với các phần tử cài cắm của Trung cộng hay không.

10- Vẫn có khả năng Ban bí thư sẽ ra bản hướng dẫn đối thoại, vì nếu ý của ông Thưởng đúng như sự giải thích của ông Bắc Hà, thì ông Thưởng chẳng cần gì phải chờ hướng dẫn, xưa nay vẫn vậy. Nghĩa là ông Thưởng đi tìm "đối thoại thật". Nhưng cái ông Thưởng đang chờ, rất có thể là kết cục của cuộc phân tranh cuối cùng đang sắp kết thúc. Đó là khi ông Trọng chính thức lấm lưng, và chỉ cần một mình ông Trọng "đi" là đủ, khi đó Ban bí thư sẽ có bản hướng dẫn!

Có thể vào lúc đó, cuộc đối thoại đích thực hướng tới hình thành một bản hiến pháp mới, đảm bảo cho sự ra đời một thể chế chính trị dân chủ đa đảng, sẽ trở thành hiện thực. Ngược lại, thì ông Đinh đi, mà cả ông Thưởng chắc cũng đi. Ông trọng tiếp tục ngồi hết nhiệm kỳ.

27/06/2017

Quân đội là khu vực sạch nhất?

Trả lời phỏng vấn VTV ngày 10/07/2017, thứ trưởng bộ Quốc phòng Nguyễn Chí Vịnh khẳng định: "Đúng là có một số khu đất được sử dụng không đúng mục đích, thì thời gian vừa qua quân đội đã kiểm tra và xử lý rất nghiêm, thời gian tới cũng sẽ xử lý mạnh mẽ, triệt để…. Mục tiêu là không để cho những sai phạm xảy ra ở một nơi sạch nhất, đó là quân đội."

Ở đây phải hiểu đúng điều vị thứ trưởng muốn nói, một là ở cái nước này, đang không còn có chỗ nào sạch? tất cả đều bẩn, chỉ còn quân đội, nơi cũng không sạch nhưng ít bẩn nhất. Đó có vẻ là một sự thật không?

Nhìn những hình ảnh mà người ta ghi lại được như những bức ảnh chụp đại tá Phùng Quang Hải với người đẹp, người ta thấy sự hợm hĩnh phè phỡn của những tên biển thủ tài sản quốc gia, lại ngang nhiên khoe của, khoe sự giàu sang của mình. Nhìn những hình ảnh này, người ta không thể tin rằng quân đội còn sạch, ít nhất thì cái tổng công ty 319 nhiều năm là công ty riêng của cha con ông bộ trưởng quốc phòng Phùng Quang Thanh không thể là một nơi sạch và nhất là những người này không thể làm giàu vì lợi ích quốc phòng.

Nếu ngay cả chỗ mà ông Vịnh cho là sạch nhất, thực ra là ít bẩn nhất, cũng làm cho người ta kinh tởm, thì cái đất nước này, cái đất đã trở thành chỗ nào cũng bẩn sau 80 năm cầm quyền và sau 35 năm "sáng suốt đổi mới" của đảng cộng sản thì cái đảng này có đáng được đem ra cho lịch sử xử tội?

Về chuyện quân đội xây dựng khu kinh doanh trong lãnh thổ sân bay Tân Sơn Nhất, ông Vịnh nói rằng: "Đây là dự án đã được cấp có thẩm quyền phê duyệt theo đúng luật." nên ông đòi "Khi ta làm dự án thì đúng luật thì khi thu hồi dự án cũng phải đúng luật"!

Phải hiểu ông định nói gì? Ông nói việc xây dựng của Quân đội không sai, vì được cấp có thẩm quyền phê chuẩn và cấp phép. Thế tại sao bây giờ xuất hiện tranh cãi về việc phải ngừng xây dựng và trả lại đất cho sân bay? Cuối cùng Quốc Hội đồng ý với quyết định của Thủ tướng ngưng xây dựng tại sân golf. Thế nghĩa là việc cấp phép của thủ tướng trước đây là sai?

Nếu Thủ tướng Dũng ký duyệt quy hoạch cho phép Quân đội làm sân golf trong khu vực cận sân bay, là Thủ tướng không tính được nhu cầu phát triển chỉ trong khoảng thời gian 10 năm? Ai dám bỏ một khoản tiền khổng lồ chỉ để kinh doanh trong 10 năm? Ai đã lập ra dự án, các luận chứng kinh tế kỹ thuật nào đã tư vấn để Thủ tướng Dũng ký quyết định phê duyệt?

Như vậy có thể thấy, nếu phát sinh vấn đề chỉ sau vài năm thực hiện dự án, thì lỗi ở tầm nhìn của Thủ tướng và chính phủ? Có thể chỉ do trình độ "có hạn" hoặc lỗi ở các căn cứ kinh tế kỹ thuật, nghĩa là lỗi ở các cơ quan tham mưu. Trình độ của các cơ quan này yếu kém hay có lý do khác? Người ta vẫn biết các dự án được duyệt bằng rất nhiều tiền ứng trước của chủ đầu tư. Và dưới quyền ông thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng có rất nhiều dự án gây thiệt hại cho đất nước nhưng được cấp phép "đúng luật" và đúng "quy trình", nghĩa là có rất nhiều chủ đầu tư đã phải ứng trước rất nhiều tiền cho phê duyệt?!

Nhưng ngay cả khi phía sau việc "đúng luật" này là thủ đoạn có mục đích tham nhũng của quân đội thì cái lỗi vẫn thuộc về người cấp phép, tức là người cấp cái quyền thực hành theo "đúng luật" cho quân đội. Ý ông Vịnh muốn nhắc đến trách nhiệm trực tiếp của ông Nguyễn Tấn Dũng?

Bây giờ "khi thu hồi cũng phải đúng luật", nghĩa là gì vậy? Ông Vịnh muốn hạch vấn lại chính phủ? Chính phủ sai thì Chính phủ phải sửa sai? Luật ở chính phủ, nên cấp đúng luật mà thu hồi lại cũng sẽ đúng luật? thế nghĩa là luật đểu?! Một tay chính phủ ra luật rồi hành luật. Luật là chữ ký của người có quyền. Cứ có chũ ký của Thủ tướng thì là

đúng luật, bất kể vị Thủ tướng ấy có thể hoặc ngu dốt hoặc tham nhũng hoặc vừa tham nhũng vừa ngu dốt. Và bất cứ ai, bất cứ chỗ nào cũng phải tuân thủ luật pháp, dù chỉ toàn là luật "đểu". Và đặc biệt khi cần, chẳng hạn như vụ Đồng Tâm, Nhà nước mượn danh"thượng tôn pháp luật"để dùng luật "đểu"trừng trị những người dân đen.

Ông Vịnh muốn nói rằng ở cái Nhà nước này, hai cái quyết định ngược nhau đều là "đúng luật"cả?!

Nhưng mà thu hồi như thế nào để là "đúng luật"? Ông Vịnh nói là khi thu hồi phải: "tính đến quyền lợi Nhà nước, quyền lợi của địa phương, lợi ích của quân đội và cả lợi ích chính đáng của doanh nghiệp".

Ông ghép Nhà nước và địa phương vào, nhưng thực chất chỉ để nhấn mạnh "lợi ích quân đội và lợi ích 'chính đáng'của doanh nghiệp". Vậy lợi ích của Quân đội là gì, và thế nào là lợi ích chính đáng của doanh nghiệp?

157 ha đất sân golf, 1570000m2 đất với giá thị trường 10 triệu đ/m2 sẽ là một khoản vốn bằng 15.700tỷ đồng, bằng 785 triệu usd, tiền này không phải của Quân đội, không phải là tiền vốn của doanh nghiệp.Bộ máy và lao động của doanh nghiệp là sĩ quan và lính nghĩa vụ, được ngân sách trả lương, thiết bị máy móc được ngân sách chi trả, v.v.. nhưng khi đưa các tài sản quốc gia này vào kinh doanh thì đồng tiền sinh lời ra là tiền mà ông Vịnh cho là doanh nghiệp được quyền "chia chác"chính đáng? "chia"ở đây là chia cho cấp trên và chia cho nhau. Có hàng nghìn khoản chi không có sổ sách. Có hàng trăm khỏan chia nhau chỉ để giấu lợi nhuận. Nhưng nếu có "chia" qúa tay, thì lập tức thành "lỗ" và ngân sách phải bù, vì "an ninh quốc phòng".

Báo Quân đội ngày 6/07 đã tổ chức một cuộc toạ đàm chỉ ba ngày sau ý kiến của Thủ tướng về việc ngưng làm kinh tế của Quân đội. Toạ đàm viện dẫn lời của cựu bộ trưởng Phạm Văn Trà, cựu phó thủ tướng Vũ Khoan, Trung tướng Trần Đơn...bảo vệ quan điểm Quân đội tham gia làm kinh tế. Người ta có cảm giác Quân đội đang dàn binh chống lại

chính phủ, chống lại cá nhân ông Nguyễn Xuân Phúc và những tướng tá vào hùa với Thủ tướng.

Nhưng Thượng tướng Tham mưu trưởng Phan Văn Giang từ đầu không hề xuất hiện. Và Thượng tướng Lương Cường chủ nhiệm Tổng cục chính trị cũng im tiếng. Thiếu tướng Phạm Xuân Huấn tổng biên tập báo Quân đội Nhân dân chủ trì cuộc toạ đàm, nhưng chắc sáng kiến không phải của ông này và cũng không do ông tự ý.

Chỉ bởi vì quân đội làm kinh tế nhằm mục đích tăng cường khả năng đảm bảo quốc phòng, không nhằm vào mục tiêu lợi nhuận. Như vậy, mọi hình thức kinh doanh không hướng tới mục tiêu quốc phòng đều phải dẹp bỏ bằng cách thoái vốn hoàn toàn. Các loại Giám đốc- Đại tá không được đào tạo quân sự và không đủ kiến thức sẽ không được phép mang quân hàm, bị buộc phải giải ngũ.

Gọi là cải thiện và nâng cao mức sống của binh lính và sĩ quan, nhưng chỉ với những đơn vị làm kinh tế, những đơn vị khác vẫn chỉ chờ đồng lương đói khát từ ngân sách, nhìn những đơn vị làm kinh tế với con mắt thèm khát, ganh ghét hằn học, và tìm mọi cách để cũng làm kinh tế.

Quân đội có 21 tập đoàn và tổng công ty làm kinh tế, nghĩa là có 21 đơn vị bao gồm 27 vị tướng tá phụ trách và vài trăm sĩ quan thuộc cấp, ngoài tiền lương như các đơn vị chuyên quân sự còn được hưởng các khoản thu nhập khác nhiều khi gấp hàng trăm lần tiền lương. Vì vậy có hiện tượng, tướng làm kinh tế giàu gấp nhiều so với các tướng làm quân sự. Những thu nhập bên ngoài thang bậc chính thống là nguồn gốc kích thích thèm khát hưởng thụ, một mặt tha hoá đạo đức sĩ quan, một mặt gây ganh ghét và chia rẽ trong lòng các tổ chức quân đội, làm mất sức chiến đấu, mất khả năng sẵn sàng và huỷ hoại đức hy sinh quên mình cần có của quân đội.

Tướng Vịnh nói thêm: “Quân đội chúng ta trước đây lúc nhiều nhất có 305 doanh nghiệp, vừa qua rút xuống còn 88. Trong đề án Quân ủy Trung ương, Bộ Quốc phòng báo cáo Chính phủ, tới đây chỉ còn 17

doanh nghiệp". Trong xu thế chung đến 2025 sẽ chỉ còn khoảng 110 doanh nghiệp 100% vốn Nhà nước thì con số 17 doanh nghiệp quân đội cũng là hợp lý.

Tuy nhiên, điều đáng chú ý nhất là sau tất cả những tranh cãi, có vẻ không phân thắng bại, giữa ủng hộ và không ủng hộ Chính phủ, thì ngày 07/07/2017, đích thân ông Ngô Xuân Lịch đi thăm Tập đoàn Viettel và tuyên bố: "Thời gian tới, trách nhiệm chính trị của Đảng bộ quân đội là phải làm tốt và tốt hơn nữa, phấn đấu làm sao có nhiều Viettel nữa, giữ vững hình ảnh bộ đội Cụ Hồ trên lĩnh vực lao động sản xuất, kết hợp kinh tế với quốc phòng. Chứng minh rằng chủ trương xây dựng các DN quân đội của Đảng là đúng đắn, Quân đội do Đảng lãnh đạo trực tiếp, không cho phép bất kỳ ai giật dây, điều khiển Quân Đội».

Ông Phúc định thông qua ai đó để giật dây Quân Đội? Đảng lãnh đạo trực tiếp, Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng trực tiếp là bí thư Quân uỷ Trung ương. Thế là rõ. Chính phủ và Quân Đội, hay chính phủ và đảng không cùng phía với nhau.

Dẹp được Quân đội làm kinh tế chỉ có trời. Mianmar, Thái Lan là dẫn chứng.

Dẹp được những tướng tá đại gia giàu có đâu có dễ. Ông Phùng Quang Thanh mất chức bộ trưởng Quốc phòng từ tháng 6 năm 2015, nhưng mãi tới 24/11/2016, mới ép được Phùng Quang Hải bàn giao chức chủ tịch Hội đồng quản trị 319 cho người khác.

Để dẹp được 70 cái ổ tham nhũng còn lại vừa có tiền vừa có vũ khí, sẵn sàng thuê cả đàn côn đồ thí mạng, hoàn toàn không phải là chuyện vài năm.

Đấy là vì Quân đội là chỗ duy nhất sạch!

10/07/2017

Thực dụng hay thực tiễn có tên Donald Trump

Những gì tổng thống Donald Trump đang làm trong thế giới ngoại giao hiện đại giữa các siêu cường, chính là đặc trưng tính thực tiễn của chủ nghĩa thực dụng Mỹ. Tính thực tiễn của chủ nghĩa thực dụng đó có thể đã giúp Trump buộc G20- 2017 tại Humburg phải hai lần sửa lại tuyên bố chung, chịu cho Mỹ rút khỏi Hiệp định biến đổi khí hậu Paris và lấp lửng chấp nhận chủ nghĩa Bảo hộ mậu dịch.

Nhưng điều đáng nói là việc chỉ thừa nhận hành động và kết quả từ hành động, Donald Trump đã làm thất bại mọi thủ đoạn theo kiểu khôn lỏi, ma mãnh vốn vẫn giúp Trung Quốc vượt mọi thứ rào cản, vượt lên mọi đối thủ. Đó là thủ đoạn tạo ra sự đã rồi một cách nhỏ giọt, dừng lại trước khi gây ra khủng hoảng, và mỗi sự đã rồi là một bước nhảy lên phía trước và để đối thủ lại phía sau.

Có vẻ như tổng thống Trump đã bắt được cái tẩy đó của Trung Quốc. Trên hồ sơ Triều Tiên, Trung Quốc biến thủ đoạn đó thành trò chơi "bước nửa bước". Trước mỗi đe doạ áp lực của Mỹ, Trung Quốc lại xăm xắn hành động, làm như hăng hái hưởng ứng, nhưng chỉ bắt đầu rồi dừng trước khi hành động gây tác dụng thực, đợi môt áp lực mới để lại hăng hái bước nửa bước mới. Mục đích là không để Mỹ phát khùng, nhưng không để cái gì Mỹ muốn thành thật.

Trung Quốc tuyên bố cắt nhập khẩu than của Triều Tiên, và một vài chuyến tầu chở than phải quay đầu, nhưng quý I/22017, lượng than nhập khẩu từ Triều Tiên đã tăng 40% so với cùng kỳ. Trung Quốc tuyên bố ngừng toàn bộ hoạt động thương mại, nhưng, theo Reuters, xe ô tô loại sang, xe chở khách, hàng tiêu dùng, lương thực, thực phẩm quá cảnh biên giới Trung - Triều vẫn không giảm tốc độ. Trung Quốc tuyên bố ngưng mọi liên hệ quân sự với Triều Tiên, nhưng không có gì xảy

ra trên thực tế. Mật độ và cường độ các lần thử tên lửa chỉ mỗi ngày một tăng. Người ta không giải thích được bằng cách nào, Triều Tiên đạt được tốc độ phát triển kỹ thuật tên lửa nhanh như vậy. Nhà máy của Triều Tiên có trang bị như thế nào để có thể sản xuất các mẫu mới với những tổ hợp kỹ thuật mới phức tạp trong một thời gian ngắn kỷ lục…

Trung Quốc đang chơi trò ú tim với Mỹ? Triều Tiên sẽ phải có vũ khí bắn tới mọi nơi trên đất Mỹ và sẽ buộc Mỹ phải nhượng bộ hoặc chịu thiệt hại khi cuộc chiến xảy ra? Đó chính là mục tiêu của chính Trung Quốc, không phải của Triều Tiên. Chế độ Triều Tiên không thể bị tiêu diệt và có sứ mệnh phải làm vật thiêu thân cho cuộc chiến Trung Mỹ. Trump thừa biết như vậy. Triều Tiên là một phần của Trung Quốc. Những gì trông thấy và nghe thấy chỉ là trò diễn. Nhưng cái thời Trung Quốc thôi miên thiên hạ đã qua rồi.

Đấy là chưa kể cả Nga lẫn Trung Quốc đều chơi con bài Triều Tiên với vai một anh Chí Phèo.

Ông Rex Tillerson nói: "...Trung Quốc đã có hành động đáng kể và sau đó tôi nghĩ, vì nhiều lý do khác nhau họ tạm dừng hành động thêm, sau đó họ làm tiếp một số bước rồi lại tạm dừng."

Ngôn ngữ ngoại giao là loại ngôn ngữ có thể phải đăng được trên thông tin đại chúng. Còn hiểu được thì phải nhìn được phía sau ngôn ngữ đó.

Trump đã bỏ ngoài tai những gì Trung quốc tuyên bố miệng và mặc nhiên coi như Trung Quốc luôn ủng hộ các sáng kiến của Mỹ nhằm chấm dứt nguy cơ hạt nhân của Triều Tiên. Trump đang thực thi nghị quyết của Liên Hiệp Quốc và Trung Quốc có bổn phận ủng hộ.

Trump đưa hạm đội và máy bay ném bom tập trận chung với Hàn Quốc và Nhật bản, Trump ném bom cảnh cáo vào một vị trí giả định trên đất Triều Tiên, Trump trừng phạt các công ty, ngân hàng và các cá nhân làm ăn với bắc Triều Tiên, Trump cho tầu đi xuyên khu vực Trung Quốc tuyên bố chủ quyền tại đảo Hoàng Sa, Trump bán cho Đài Loan lượng

vũ khí trị giá 1, 4 tỷ đô la. Trump sẽ không dừng việc lắp đặt THADD tại Nam Hàn...

Trung Quốc đau hơn hoạn, nhưng Tập vẫn phải nhũn nhặn và "hoà nhã" khi gặp mặt Trump tại G20. Có lẽ trong lịch sử ngoại giao, Trung Quốc chưa bao giờ rơi vào tình huống khó xử như hiện nay. Với lối chơi siêu thủ đoạn, với các nước khác, nhất là các nước nhược tiểu quang vùng Đông Nam Á, Trung Quốc đã quen với sự quy phục và đã quen xử sự theo lối trịch thượng.

Trump đã hành động theo cách thức mà Tôn Tử gọi là "tương kế tựu kế", dùng chính thủ đoạn "nửa bước" của Trung Quốc để buộc Trung Quốc chấp nhận việc đã rồi do Mỹ hành động. Dù là nửa bước, cũng là đi cùng một chiều, không có lý gì phản đối, và không thể phản đối.

Cùng một lúc, Trump buộc Trung Quốc phải đối phó với cả ba hồ sơ: Đường lưỡi bò, Đài Loan và Triều Tiên. Trên cả ba hồ sơ, Trung Quốc đều bị trói vào mà đánh, đau mà không kêu được.

Có căn cứ để có thể tin được rằng "đường lưỡi bò" đang vuột khỏi tay Trung Quốc, nếu không bằng chiến tranh. Trung Quốc chỉ thích ăn cướp, nhưng sợ chiến tranh, và Trung Quốc chưa bao giờ thắng bất cứ cuộc chiến tranh nào.

Hà Nội hoàn toàn có thể hưởng lợi từ hành động của Mỹ, miễn là đừng có giở trò khôn vặt, nhất là cái trò không vặt ấy thiên hạ đã biết, không còn lừa được ai.

Bởi vì, nếu cái tẩy của Trung Quốc không qua được mắt của Trump, thì cái tẩy của cộng sản Việt Nam không thể có may mắn. Sự lèo lá lươn lẹo nào cũng chỉ thắng ván mà không thể thắng trận.

Cái thời làm bạn với tất cả, luồn lách cóp nhặt những rơi vãi do sơ ý giữa những sự hỗn độn của thế giới qua rồi. Đó là lối tư duy của một thằng ăn mày, khố rách áo ôm, không giúp một người đàng hoàng ngẩng mặt lên được.

Cần phải xác định bạn và thù. Cái khốn nạn sẽ gắn liền thành một khối giữa cái "Hợp tác với kẻ thù" và "Cảnh giác với bạn bè". Đã chơi với bạn thì "còn cái xà lỏn" cũng chơi. Với kẻ thù thì chỉ có rào giậu cho kín. Vấn đề là tìm được bạn.

Chế độ đến rồi đi, chỉ có đất nước và dân tộc còn lại. Hợp tác với kẻ thù, tưởng giữ được chế độ, nhưng khi đất nước không còn, dân tộc không còn, thì chế độ bám vào đâu để tồn tại?

11/07/2017

Khói ở biên giới Trung-Ấn, nhưng lửa có thể ở Biển Đông?

Mâu thuẫn bùng nổ tại biên giới Trung Ấn từ hơn một tháng nay.

Căng thẳng bắt đầu nổ ra khi một trung đội Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc (PLA) hôm 8/6 lợi dụng đêm tối lặng lẽ tiến vào cao nguyên Doklam nằm giữa biên giới Trung Quốc và Bhutan, phá bỏ những lô cốt mà quân đội hoàng gia Bhutan đã xây dựng cách đây nhiều năm để phục vụ cho kiểm soát biên giới.

Đến ngày 16/6, một đơn vị công binh Trung Quốc với xe ủi, xe lu và máy xúc tiến vào Doklam nhằm xây dựng một con đường chạy xuyên qua cao nguyên, nhưng vấp phải sự phản đối của quân đội Bhutan. Cho rằng Trung Quốc đã vi phạm thỏa thuận không thay đổi nguyên trạng được hai nước ký năm 1998, lính Bhutan đã tranh cãi, thậm chí xô xát với lính Trung Quốc. Tuy nhiên, lính Trung Quốc không chịu rút đi, buộc Bhutan phải nhờ Ấn Độ giúp đỡ. Hai ngày sau, khoảng 300-400 lính Ấn Độ tiến vào Doklam, ngăn chặn đơn vị công binh Trung Quốc, khởi đầu cho cuộc khủng hoảng đang kéo dài tới tuần thứ tư.

Tới ngày10/7 Ấn Độ triển khai thêm 2.500 binh sĩ, bất chấp người phát ngôn bộ Ngoại giao Trung Quốc, Lục Khảng yêu cầu «Ấn Độ lập tức rút quân khỏi khu vực tranh chấp ở biên giới nhằm tránh leo thang căng thẳng giữa hai nước». Và Trung Quốc tiến hành tập trận bắn đạn thật tại một khu thuộc Tây Tạng gần biên giới Ấn Độ.

Thiên hạ lại một phen đổ dồn mọi con mắt. Nhưng chiến tranh không xảy ra và sẽ không thể xảy ra. Trung Quốc sẽ chỉ doạ, vì Trung quốc sẽ chỉ cần tạo ra sự ồn ào, rối ren, rồi dừng. Trung Quốc cần hỗn loạn nhưng lại rất sợ chiến tranh.

Tại sao TQ cố tình gây ra sóng gió cho khu vực này? Theo logic thông thường thì Trung Quốc lại đang chơi trò tung hoả mù, dương đông kích tây. Điều này có nghĩa là Trung Quốc đang làm gì đó ở một nơi khác, và ở đấy mới là chỗ Trung Quốc "làm" thật. Trong những nơi khác đó khả dĩ có Biển Đông, vịnh Bắc bộ hoặc Scarborourgh, có thể là biên giới Mianmar, có thể Senkaku, có thể là THAAD tại Nam Hàn, có thể là Đài Loan, lại có thể là chuẩn bị phát động một vụ gián điệp ăn cắp bí mật quân sự tại Mỹ, có thể là một cuộc đảo chính tại Hà Nội, v.v… không ai biết được ở đâu, chuyện gì, "ai có thân thì lo", vậy thôi.

Nếu trước đây, khi kéo giàn khoan HD 981 vào khu vực không tranh chấp thuộc hải phận chủ quyền của Việt Nam gây nên sự ồn ào chưa từng có trên thế giới và một phong trào biểu tình sôi động phản kháng trên cả nước Việt Nam, người ta tưởng Trung Quốc cố tình khai thác dầu tại khu vực thuộc chủ quyền Việt Nam, khiêu khích Việt Nam phải bộc lộ thái độ ngoại giao giữa Mỹ và Trung Quốc, thăm dò quyết tâm chủ quyền của chóp bu Hà Nội lẫn việc đo lường nhân tâm dân Việt. Không phải.Tất cả những sự khuấy động đó thực chất chỉ là hoả mù. Thực chất của âm mưu nằm ở chỗ khác.

Trung Quốc cần một tháng để kéo tên lửa ra các hòn đảo tự tạo thuộc Trường Sa. Trung Quốc cần di chuyển các thiết bị thi công cỡ lớn và khối lượng lớn vật tư thiết bị nhằm kết thúc nhanh chóng việc tạo ra các hòn đảo giả đủ điều kiện để đưa con người ra sinh sống, cùng các thiết bị quân sự, một mặt tăng cường ý chí chủ quyền, một mặt nâng cấp năng lực phòng vệ và tấn công tại vùng biển chiến lược này.

Và Trung Quốc đã thành công. Sau một tháng, Trung Quốc tuyên bố hoàn thành việc khảo sát lập bản đồ tài nguyên và quyết định rút giàn khoan. Chính phủ Việt Nam vỗ ngực tự khoe sáng suốt. Thế giới hạ nhiệt. Nhưng quay lại Trường Sa thì mọi việc đã được Trung Quốc "cơ bản hoàn thành" trên cả 7 thực thể. Việc cơi nới mở rộng diện tích cũng như việc xây dựng các công trình quân sự, mở rộng, kéo dài đường băng, dựng hanga máy bay, các loại kho tàng, các nhà chứa và bệ phóng

tên lửa, các trạm rada v.v...mọi việc cần đã được thiết lập và không thể đảo ngược. Một bước tạo ra "việc đã rồi" đã được thực hiện hoàn thành.

Việt Nam và thế giới chỉ còn việc tố cáo Trung Quốc vi phạm luật pháp quốc tế, nhưng những gì vừa được tạo ra một cách phi pháp trên các thực thể chiếm đoạt phi pháp thì không có gì vì tố cáo mà biến mất, và trở thành những tài sản của nhà nước Trung Hoa để xác quyết quyền chủ quyền.

Từ sau phán quyết của Toà án PCA, tháng 7/2016, bác bỏ quyền chủ quyền nhân tạo của Trung Quốc đối với các thực thể thuộc các quần đảo đá trên toàn bộ Biển Đông, Trung Quốc đã âm thầm rút mọi hoạt động vào bí mật.

Trung Quốc không ồn ào tiếp tục xây dựng, (vì đã cơ bản hoàn thành"), có vẻ như không chuyên chở tiếp các thết bị quân sự ra các hòn đảo nhân tạo này, (vì đã quá sức chứa của các thực thể bé nhỏ và thiếu điều kiện), Trung quốc tái cho phép ngư dân Philippines và Việt Nam được đánh cá trên các vùng biển chưa ngã ngũ tranh chấp. Trung Quốc tránh mọi đề cập quốc tế liên quan Trường sa và Hoàng Sa. Không có xung đột, luật ứng xử COC đang được chính Trung Quốc chủ trì soạn thảo và đang được khẩn trương để có "thể nhanh chóng hoàn thành kết thúc"!

Trung Quốc đã biết rằng ầm ĩ thì "lộ chuyện", và găng quá thì thiên hạ co cụm lại thành khối khó "nuốt".

Trung Quốc thay đổi chiến thuật, làm như không còn quan tâm, nhưng bên trong, âm mưu và khát vọng chỉ càng nung nấu hơn. Sự kìm nén chỉ làm cho các thủ đoạn càng trở nên tàn độc.

Triều Tiên lập tức ồ ạt thử tên lửa, hung hăng tuyên bố sẵn sàng chiến tranh ngay cả với Mỹ. Một quốc gia đói khát, bị bao vây cô lập mọi nguồn thu, nhưng có thể hơn một tháng bốn lần thử tên lửa (14/5, 21/5, 8/6, 4/7). Với trò hung hăng, ồn ào, làm như chiến tranh xảy ra đến nơi, khiến Mỹ và thế giới cuống quýt hoảng sợ. Mọi ánh mắt, mọi sự chú ý

dồn cả vào khu vực bé nhỏ này. Thậm chí cả Trung Đông và Ukraine đều lùi về phía sau. Ở vụ việc Bắc Triều, Trung Quốc là nhân vật duy nhất có khả năng giải quyết. Hãy biết và thừa nhận vai trò của Trung Quốcđối với vận mệnh nhân loại. Đấy là thông điệp của Bắc Kinh gửi thế giới.

Nhưng thằng hề Bắc Hàn đang hết vai trò. Nó chỉ hò hét làm trò, nhưng chính nó cũng biết rằng nó chỉ sống sót được vài ngày sau khi chiến tranh bùng nổ, dù có thể làm khối người chết theo. Chả có ai biết chết mà vẫn làm, trừ khi người đó mất trí.

Vụ phóng tên lửa ngày 4/7 vừa rồi, Mỹ có hơn một tiếng theo dõi từng hành vi của Jong-un, nhưng không thèm hành động. Nếu Mỹ thực sự sợ chiến tranh của anh chàng "tâm thần" này, Mỹ sẽ chẳng tiếc một quả rocket.

Đội đặc nhiệm của Mỹ có thể tìm tới nơi trú ẩn bí mật ở tận Pakistan, để trực tiếp xả đạn tiêu diệt trùm khủng bố Bin Laden là một bằng chứng, rằng Mỹ đang vẫn còn cần mạng sống của Jong- un, và vẫn muốn chơi trò diễn kịch với Trung Quốc.

Trung Quốc cần một mồi khói khác. Vì vậy mà chuyện nguy cơ chiến tranh Trung - Ấn bùng phát. Mặc dù về bản chất, Bắc Kinh luôn cần càng nhiều khói càng tốt.

Cứ ở đâu có dính với Trung Quốc, ở đó phải đều có thể có khói. Trung Quốc đụng với Nga, và vẫn nuôi nguồn đụng với Nga, kể cả bên ngoài có thể là liên minh. Trung Quốc đụng với Nhật và sẽ không bao giờ tắt nguy cơ chiến tranh. Trung Quốc đụng Philippines và sẽ nuôi khói thường trực với Phi để thổi thành lửa bất cứ lúc nào. Trung Quốc từng nô dịch Việt Nam hàng nghìn năm và không lúc nào buông bỏ dã tâm thôn tính. Trung Quốc luồn sâu vào lãnh thổ Lào và sẵn sàng giải giáp chế độ vào mọi lúc. Trung Quốc giữ khói trên dọc biên giới với Mianmar bằng các cuộc đụng độ của quân đội ly khai như một thứ con tin, mặc cả ổn định của chế độ.

Trung Quốc không chơi với ai mà thực tâm. Nếu Trung quốc chơi với ai thì chỉ để "ăn thịt" người đó, vào một lúc nào đó.

Vì vậy, nếu có nguy cơ chiến tranh bùng nổ ra trên biên giới Trung-Ấn, thì thứ nhất, nó không là chuyện gì bất thường, vì không phải là nơi duy nhất. Thứ hai là phải tin rằng sẽ chẳng có gì sẽ thực xảy ra cả. Trung Quốc chỉ là con hổ giấy, không phải vì Trung Quốc yếu, mà vì Trung Quốc rất kém về việc tổ chức và vận hành chiến tranh, và còn vì Trung quốc là tổ sư của chủ nghĩa thực dụng. Chả có cuộc chiến tranh nào không có nguy cơ thất bại và thực sự có lợi. Và vì thực dụng nên người Trung Quốc nhát gan và rất dễ phản bội, khi không thấy còn có lợi. Trong lịch sử 5 nghìn năm, Trung Quốc chỉ tự đánh lẫn nhau và Trung Quốc thua mọi cuộc chiến chống người ngoài.

Cho nên, cần phải rút ra một kết luận rằng, cứ ở đâu có Trung Quốc, thì ở đấy có hỗn loạn, nhưng ở đâu thấy có hỗn loạn thì ở chỗ ấy có an toàn. Chỗ mà Trung Quốc phá hay cướp là chỗ im lặng ít người để ý nhất. Trung Quốc có thể tự đốt nhà mình chỉ để lẻn vào ăn cắp nhà người khác. Lúc Trung Quốc thân thiện nhất chính là lúc Trung Quốc đã chuẩn bị xong cú "xuống tay" quyết định.

Chính sách "vừa hợp tác vừa đấu tranh" của Hà Nội chính là món ăn mà Bắc Kinh mong đợi nhìn thấy trên mọi mâm cơm của cả Mỹ và châu Âu. Cái "khôn ngoan sáng suốt" của Hà Nội chính là cái "ngu xuẩn" của Bắc Kinh. Trump và thế giới có vẻ đã quên Biển Đông, vì vậy, phải nghĩ ngay rằng hành động thực của Trung Quốc có thể lại là ở chỗ này!

21/07/2017

Ngưng khoan dầu có giữ được Trường Sa?

BBC ngày 24/07 đưa tin Chính phủ Việt Nam yêu cầu REPSOL ngưng khoan dầu và ngừng kế hoạch khai thác dầu tại lô 130-03, Bãi Tư Chính thuộc phạm vi chủ quyền của Việt Nam, vì lý do Trung Quốc đe doạ «sẽ tấn công các căn cứ của Việt Nam tại quần đảo Trường Sa nếu không dừng việc khoan thăm dò».

REPSOL đã chính thức rút giàn khoan, ngưng hoạt động, nhưng nguồn tin «lề phải» cho biết rằng REPSOL tạm ngưng hoạt động vì lý do thời tiết biển Đông không thích hợp, và sẽ quay lại vào tháng 11/2017.

Không có đủ thông tin để có thể khẳng định được điều gì. Nhưng nhìn lại sự việc từ sau khi Tướng Phạm Trường Long đùng đùng bỏ dở chuyến thăm Việt Nam hôm 18/06/2017, theo suy luận thông thường thì khả năng Trung Quốc tấn công Trường Sa là có thật, không phải chỉ là đe doạ.

Phó chủ tịch Quân uỷ, nhân vật thứ hai theo thang bậc chính trị, nhưng là người cao nhất của Quân đội Trung Quốc, nếu phải bỏ về sau khi tuyên bố: «tất cả các hòn đảo tại Trường Sa là của Trung Quốc từ thượng cổ», thì không thể không tin con người này sẽ không làm gì.

Theo BBC, Phạm Trường Long đã khởi hành chuyến công du quân sự sang Phần Lan và Tây Ban Nha từ ngày 12/06/2017 cho đến khi ghé vào Hà Nội ngày 18/06.

Phần Lan là một cường quốc thăm dò và khai thác dầu khí. Tây Ban Nha là nơi có trụ sở của REPSOL, công ty mẹ của Talisman - Việt đang thực hiện hợp đồng với Việt Nam khoan thăm dò và khai thác dầu khí lô 136-03, Bãi Tư Chính.

Báo cáo trước đó của RÉPSOL cho biết đã có kết quả xác định một mỏ dầu và khí lớn, mặc dù mũi khoan chưa đạt tới độ sâu thiết kế.

Chuyến đi của Phạm Trường Long được phỏng đoán về một cuộc thương thảo hợp tác thăm dò hay khai tác dầu khí tại vùng Biển Đông với các công ty Phần Lan và gặp trực tiếp RÉPSOL, để một là mua chuộc REPSOL từ bỏ hợp tác với Việt Nam, hai là đe doạ gây khó khăn để công ty này rút khỏi hợp đồng.

Như vậy, có khả năng ông Phạm đã có tin tức kết quả thăm dò từ trước khi đi.

Có thể khẳng định, chiều ngày 18/06, Phạm Trường Long đã yêu cầu chính phủ Việt Nam ngưng thăm dò và khai thác dầu tại khu vực này, và bị lãnh đạo Việt Nam kiên quyết từ chối. Phạm Trường Long nổi giận, tuyên bố sẽ thu hồi Trường Sa và huỷ chuyến thăm, bỏ về.

Theo báo chí chính thống, buổi chiều ngày 18/06, cuộc đón tiếp của Bộ trưởng Bộ quốc Phòng Việt Nam Ngô Xuân Lịch diễn ra tốt đẹp. Hai bên đã tiến hành hội đàm thân mật và cùng chứng kiến việc ký kết các Hiệp định hợp tác an ninh và đào tạo. Nhưng ông Phạm Trường Long bỏ về ngay trong buổi tối ngày 18/06. Báo đưa tin và ảnh các cuộc gặp lần lượt với Tổng bí thư, Chủ tịch nước và cuối cùng là với Thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc.

Như vậy có thể thấy rằng chính thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc là người không chấp nhận yêu cầu của ông Phạm, vì nếu chuyện xảy ra hoặc với ông Trọng, hoặc ông Quang, thì cuộc gặp ông Phúc đã có thể không diễn ra. Có thể yêu cầu chỉ được ông Phạm đưa ra trong cuộc gặp với ông Phúc.

Không biết Bộ chính trị đã kịp hội ý chưa. Nhưng xét hành trình của ông Phạm có thể phỏng đoán thế này: Chương trình ông Phạm sang thăm Việt Nam, ký kết một số các hiệp định hợp tác an ninh và đào tạo

cán bộ, sau đó tham dự Giao lưu Biên giới hai nước đã có kế hoạch từ trước, vào hai ngày 18-19/06. Nhưng ông Phạm đã lên đường từ ngày 12/06, đi qua Phần Lan và Tây Ban Nha. Ý định yêu cầu Việt Nam ngừng khai thác dầu khí có từ trước, là mục đích chính của chuyến đi, nhưng giấu kín.

Có thể lãnh đạo Việt Nam hoàn toàn bất ngờ. Nhưng cũng có thể quyết tâm khai thác đã được xác định trước và Hà Nội đã lường trước phản ứng của Trung Quốc.

Kết quả thống kê cho biết tỷ lệ tăng trưởng quý I chỉ đạt 5, 1%. Chỉ tiêu 6, 7% đã đề ra và Quốc hội phê chuẩn đứng trước nguy cơ phá sản, vì những quý tiếp theo buộc phải đạt bình quân từ 7, 5% trở lên. Bộ Kế hoạch đầu tư và bộ Công thương thống nhất trình chính phủ và Quốc hội phê chuẩn phương án tăng sản lượng khai thác dầu khí lên 3, 5 triệu tấn, hy vọng với đà tăng của giá dầu thế giới, chỉ tiêu 6, 7% tăng trưởng cả năm có thể duy trì được, vì nếu điều chỉnh giảm tăng trưởng, sức ép thâm hụt ngân sách và nợ công sẽ không còn khả năng kiểm soát.

Kế hoạch nâng sản lượng khai thác dầu lên khoảng 3, 5 triệu tấn, tức là tăng 2 triệu tấn so với sản lượng hiện tại sẽ làm tăng 0, 4% GDP, được xây dựng với quyết tâm lớn của lãnh đạo từ đầu tháng tư.

Ổn định xã hội, tức là ổn định của chế độ kết hợp với chủ quyền quốc gia đã đẩy Lãnh đạo Việt Nam lần đầu tiên trong lịch sử quan hệ, dám từ chối yêu cầu của Trung Quốc. Nhưng chống lại Trung Quốc, xung đột là khó tránh khỏi. Cần phải tìm chỗ dựa.

Ông Phúc cần phải đi Mỹ. Ông Phúc bắn tin sẵn sàng đi thăm Mỹ trên Facebook, từ đầu tháng ba. Ông thứ trưởng Ngoại giao Hà Kim Ngọc đi Mỹ vận động hành lang từ cuối tháng 3. Và cuối cùng là ông Phạm Bình Minh đi Mỹ đem về giấy mời của tổng thống Trump cho ông Phúc vào 23/04. Nhìn cơ cấu đoàn tuỳ tùng, trong đó ngoài ông Phạm Bình Minh, nhân vật thứ hai là ông Tô Lâm, bộ trưởng Công an, ngồi liền bên trái ông Phúc trong mọi cuộc Toạ đàm, cho thấy, ngoài mục đích

trực tiếp là «kiếm tiền», nhiệm vụ quan trọng chính có thể lại là tìm kiếm một đảm bảo an ninh trên biển. Hơn thế, có thể ông Tô Lâm có sứ mệnh truyền đạt với chính Phủ Mỹ một bí mật nào đấy, liên quan tới an ninh nội bộ, dính tới âm mưu của Trung quốc và có quan hệ tới lợi ích của Mỹ(?!)

Nhưng cứ theo những gì trông thấy, thì chuyến đi này thất bại. Ông Trump lạnh nhạt, dửng dưng, miễn cưỡng. Không biết, phía sau, tức là bên ngoài các đàm phán công khai, ông Tô Lâm có «kiếm» gì không, nhưng báo chí chính thống tuyệt không ồn ào như thường lệ sau mỗi chuyến xuất ngoại của lãnh đạo.

Và Nhật Bản, có lẽ hiểu nỗi thất vọng này, đã «rộng tay» chia sẻ. Ông Phúc mừng như chết đuối vớ được cọc. Chưa có lần nào, ông Phúc có những lời tri ân «có cánh» và cảm động như lần này.

Nhưng Nhật không phải Mỹ và không thể thay thế Mỹ. Nếu có xung đột Việt- Trung, thì Nhật cũng chỉ đứng nhìn, động thủ là rơi vào bẫy của Trung Quốc, Senkaku sẽ mất trắng.

Còn phía Trung Quốc, chắc chắn Phạm Trường Long tìm cách dằn mặt Việt Nam, để trả hận. Nổi giận và bỏ dở chuyến đi là một thất bại, xấu mặt thiên triều, Hà Nội đã hỗn xược, đã dám vuốt râu hùm.

Tuy vậy, muốn trị được Hà Nội, phải cô lập nó. Trước hết là lôi Mỹ ra khỏi cuộc chơi. Ngày 4/7, đúng ngày Quốc khánh Mỹ, Bắc Hàn thử tên lửa đạn đạo có tầm bắn đạt tới 6000 km, chạm Alaska và tuyên bố sẵn sàng tặng cho Mỹ nhiều «món quà bất ngờ». Tiếp tục, những ngày gần đây, tình báo Mỹ phát hiện «những di chuyển cho thấy có khả năng Bắc Triều tiên lại chuẩn bị phóng tên lửa».

Đặc biệt những vụ tranh cãi ồn ào khác thường về các chuyện bê bối khác nhau đe doạ chiếc ghế tổng thống của Trump, gây hoang mang dư luận và tạo ra nguy cơ làm tê liệt hoàn toàn khả năng phản ứng với tình hình thế giới của Trump. Khớp với mong muốn của Bắc Kinh.

Ngày 8/6, Trung quốc cho quân đội đổ bê tông làm đường tại biên giới ba nước, chung với Buthan và Ấn Độ. Gây căng thẳng biên giới với Ấn Độ, Trung Quốc tăng cường quân đội, huy động thiết bị tới biên giới và tuyên bố chuẩn bị chiến tranh tổng lực. Ấn Độ phải tăng từ 400 lên 2500 quân và huy động cả hải quân và không quân chuẩn bị cho chiến tranh. Ấn Độ là một đối tác quan trọng của Việt Nam trên Biển Đông.

Ngày 21/07, Trung Quốc tập trận "Phối hợp trên biển - 2017" chung với Nga tại biển Ban tích. Nga vốn có những ký ức về đóng góp cho thắng lợi của Việt Nam trong các cuộc chiến chống cả Mỹ và Trung Quốc.

Trong suốt thời gian từ 12/07, Trung Quốc đưa rất nhiều tầu chiến và tàu đánh cá tới khu vực Trường Sa. Trang Facebook của nhà báo Huy Đức đưa con số 200. Không xác định được chính xác con số nào, nhưng thông tin «có rất đông tàu Trung Quốc được huy động tới quanh khu vực Trường Sa» là xác thực. Thời báo Hoàn Cầu không thừa nhận nhưng không bác bỏ.

Chỉ một mồi lửa là cuộc chiến biển Đông có thể nổ ra. Tên lửa hành trình mang đầu hạt nhân sẽ được phóng từ căn cứ tên lửa Quế Lâm.Với một chiều dài 600 m, rộng chưa tới 300 m, chỉ một quả tên lửa có sức phá hạt nhân đủ để nhanh chóng san phẳng Trường Sa Lớn, thủ phủ của huyện đảo. Và ít nhất 200 con tầu đang áp sát sẽ bao vây và đổ bộ lên hòn đảo đã chỉ còn là bụi. Chỉ nửa ngày, Trường Sa lớn lọt hoàn toàn vào tay Trung Quốc.

Chống lại được loại tên lửa hành trình này, chỉ có hệ thống phòng thủ tên lửa giai đoạn cuối, THAAD, của Mỹ. Nhưng theo luật Mỹ, THAAD chỉ được phép lắp đặt trên đất Mỹ và lãnh thổ các quốc gia đồng minh có Hiệp ước với Mỹ.

Khi không còn Trường Sa lớn, chủ quyền của Việt Nam với toàn bộ 28 thực thể còn lại trở thành vô nghĩa.

Trước một nguy cơ mất đảo, mới thấy Việt Nam hoàn toàn cô độc. Nhật không đủ sức. Ấn Độ đang tự lo thân chưa xong. Nga không còn như thời Liên Xô, lại đang cần Trung Quốc để chống lại thế giới. Với châu Âu, thì một Việt Nam độc đảng phản nhân quyền hay một Việt Nam sụp đổ dưới tay Trung Cộng chả khác gì nhiều. Mỹ thì ông Trump từng nói: «tôi là người ngay thẳng và không ưa những kẻ "2 lưỡi"; những tay lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam thậm chí còn có 3-4 lưỡi...

Không có TPP gì cả, không có tạo điều kiện hay viện trợ gì cả, và không có cho nhập khẩu hưởng lợi từ Mỹ nữa... Và nếu họ còn chơi trò "Lợi Dụng" nữa thì Chúng ta nên rút quân khỏi Biển Đông... để cho "Anh Em chúng nó xé xác nhau».

Ngày 10/07, Trung Quốc đưa ra điều kiện, «nếu không ngưng khai thác sẽ tấn công các căn cứ tại Trường Sa»,

Ngày 18/07, «đồng chí Phăn-khăm Vị-pha-văn, Ủy viên Bộ Chính trị, Thường trực Ban Bí thư Đảng Nhân dân Cách mạng Lào, Phó Chủ tịch nước Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Lào thay mặt đảng và nhà nước Lào trao tặng Huân chương Vàng quốc gia và Huân chương Tự do hạng nhất cho Lãnh đạo cấp cao của Đảng, Quốc hội, Nhà nước và Chính phủ Việt Nam ».

Ngày 19/07, Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng thăm Vương quốc Cămpuchia và ra tuyên bố chung nhấn mạnh, « trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không để bất cứ lực lượng chính trị, quân sự nào sử dụng lãnh thổ nước này để đe dọa đến an ninh nước kia».

Có thể thấy một hiện tượng lạ, là chưa bao giờ một tuyên bố chung ngoại giao lại được ghi rõ: «làm bằng ba thứ tiếng: tiếng Việt, tiếng Khmer và tiếng Anh, mỗi tiếng hai bản và các bản đều có giá trị như nhau». Nó giống một bản Hợp đồng kinh tế. Có phải vì bản tính lá mặt lá trái của lãnh đạo Cămpuchia, hay ông Trọng đề phòng một chính phủ mới của phe đối lập chống Việt sắp giành quyền chính phủ?

Ngay trong ngày 24/07, thủ thướng Nguyễn Xuân Phúc đích thân thị sát, «thăm» và làm việc với lãnh đạo của Formosa giống như một cuộc trấn áp tại chỗ. Ai có thể biết, cùng đi với ông có bao nhiêu mật vụ?

Hà Nội đã đề phòng Trung Quốc từ phía Lào và Cămpuchia. Hà Nội sợ rằng chính người Trung Quốc mới là chủ nhân của Formosa.

Việt Nam đơn độc. Việt Nam không có chỗ dựa nào khi nguy khốn. Đó là một sự thật cay đắng. Việt Nam không có bạn, mặc dù từ hai chục năm nay, đảng cộng sản thực thi chính sách làm bạn với tất cả? Tất cả đều là bạn, nên khi cần một người bạn thì không có ai cả.

Chính sách «Chế độ trên hết» chứ không phải «Dân tộc trên hết» là nguyên nhân của sự cô độc này.

Nếu tai qua nạn khỏi, thì bằng quyết định ngừng thăm dò và khai thác dầu, lần thứ hai, Hà Nội thoát chết.

Lần trước, khi Trung Quốc bắn hạ chiếc máy bay SU-30MK2 ngày 14/06/2016, rồi ngay sau đó bắn hạ tiếp chiếc CASA 212, hai chiếc máy bay thuộc loại hiện đại nhất của không quân Việt Nam, Hà Nội đã nhanh chóng khẳng định là rủi ro kỹ thuật, cố tình kêu gọi sự giúp đỡ của Trung Quốc. Bằng cách đó, Hà Nội đã vô hiệu hoá âm mưu khiêu khích của Trung Quốc, tránh cho một cuộc chiến xảy ra khi Hạm đội hải quân Trung Quốc còn đang tập trận bắn đạn thật tại sát phía đông Nam Trường Sa.

Quyết định ngưng khai thác dầu là cách rút củi ra khỏi bếp lửa. Phạm Trường Long không còn lý do để «trừng phạt». Nhưng sau đấy, tiếp đến là gì?

Là hợp tác khai thác? Hợp tác sẽ không có chiến tranh lập tức. Nhưng hợp tác khai thác là thừa nhận chủ quyền của Trung Quốc ngay tại khu cực thuộc chủ quyền không thể chối cãi của Việt Nam, biến đường 9 đoạn thành ranh giới hợp pháp.

Hợp tác khai thác là liên doanh, nghĩa là ăn chia theo tỷ lệ góp vốn và tỷ lệ sản lượng khai thác. Trung Quốc nhiều tiền. Trung Quốc có nhiều thiết bị có ưu thế công nghệ. Như vậy, liên doanh, thực ra là trao quyền khai thác cho Trung Quốc, từ chỗ chủ quyền quyết định biến thành một bộ phận ăn theo, phụ thuộc.

Nhưng âm mưu thâm độc lại nằm ở chỗ khi đã chấp nhận hợp tác, quyền chủ quyền là ngang bằng, đường chín đoạn được mặc nhiên thừa nhận. Trung Quốc sẽ âm thầm thu hồi tất cả các thực thể đang còn thuộc về Việt Nam, từng cái một cho đến hết.

Rõ ràng bài toán này chỉ có một lời giải: Không có hợp tác khai thác, nhưng không thể để xảy ra chiến tranh. Nếu Việt Nam cô độc như hiện nay, không hợp tác, thì hoặc không có khai thác, hoặc sẽ có chiến tranh. Dù có mỏ dầu khí dưới đáy biển, cũng coi như không có. Như vậy, rút lại là: Không hợp tác và không cô độc.

Liên minh với Mỹ, trở thành đồng minh có hiệp ước với Mỹ là con đường duy nhất phải chọn vào lúc này, để không cô độc. Đảng cộng sản sẽ không mất gì, không tốn kém gì. Tất cả sẽ được giải thoát cùng một lúc. Quy chế kinh tế thị trường sẽ có thể lập tức được thừa nhận. Hiệp định tự do thương mại song phương Việt Mỹ lập tức được ký kết, hàng nhập khẩu vào Mỹ của Việt Nam sẽ lập tức không còn quota. Tín dụng với Ngân hàng thế giới và Quỹ tiền tệ quốc tế sẽ không còn bị giới hạn, và các Hiệp định thương ại kác sẽ không chox nào gặp trở ngại...

Cái duy nhất bị mất là chế độ độc đảng phi dân chủ. Muốn cầm quyền đảng cộng sản phải cạnh tranh năng lực quản trị và đạo đức nhân cách với các đảng phái chính trị khác, không phải tự nhiên cầm quyền theo điều 4 hiến pháp như hiện nay.

27/07/2017

Bắt Trịnh Xuân Thanh, ông Tô Lâm đã hết nghiệp.

Sáng qua, ngày 30/07/2017, trên trang facebook cá nhân của nhà báo Huy Đức người ta đọc được dòng status: «Trịnh Xuân Thanh đã về nước mà báo chí im nhỉ!». Ngay trong buổi sáng cùng ngày, trả lời phỏng vấn của báo Pháp Luật TP Hồ Chí Minh, bộ trưởng Tô Lâm cố nhắc đi nhắc lại tới hai lần rằng: «đến bây giờ, tôi chưa có thông tin gì».

Nhưng sáng hôm nay, 31/07/2017, tức là chỉ sau không đến một ngày, báo Vietnamnet đưa tin: «Cơ quan Cảnh sát điều tra, Bộ Công an thông báo: Trịnh Xuân Thanh, bị can bị truy nã theo quyết định số 20/C46-P12 ngày 19/9/2016 Bộ Công An Việt Nam, đã đến Trực ban hình sự Cơ quan An ninh điều tra, Bộ Công an đầu thú, và Cơ quan An ninh điều tra, Bộ Công an đã làm thủ tục tiếp nhận người phạm tội ra đầu thú theo đúng qui định pháp luật».

Như vậy, việc một sự kiện quan trọng, một sự kiện nằm trong số trung tâm chờ đợi của dư luận từ hơn một năm nay, chắc chắn nằm trong số các kế hoạch trọng điểm của Bộ Công an, có cthể phải báo cáo từng tuần, thậm chí từng ngày như các vụ án trọng điểm, vậy mà một bộ trưởng không được biết, không hề biết, không bằng một nhà báo tự do.

Một chuyện vừa «như đùa» vừa phi lý.

Ông Tô Lâm đã làm một việc có thể gọi là «vớ vẩn» với những gì người ta nghĩ về ông.

Nhưng cái nghiêm trọng hơn là ông đã nói dối và nói dối có chủ ý. Đương nhiên là không ai trong chính quyền các ông nói thật, nhưng

điều ông nói dối hôm nay che đậy một vi phạm nghiêm trọng luật pháp của một quốc gia khác, một quốc gia có chủ quyền và có luật pháp riêng. Hơn thế các ông đồng thời vi phạm luật quốc tế, luật chống khủng bố, bắt cóc người có sử dụng vũ khí.

Thời báo.de một tờ báo của người Việt ở Đức do nhà báo Lê Trung Khoa là chủ biên đăng tin:

« Sáng Chủ nhật, ngày 23.7.2017 tại Berlin, lúc 10 Giờ 30 trong lúc đang ở khuôn viên nhà riêng ở Berlin, ông Trịnh Xuận Thanh cùng 1 cán bộ Bộ Công thương đã bị nhóm đối tượng người Việt Nam với vũ khí xông vào nhà và dùng vũ lực bắt cóc đưa lên một chiếc xe đợi sẵn để chở thẳng sang một nước Châu Âu bên cạnh.»

Một nguồn tin khác cho biết thêm: Trịnh Xuân Thanh được đưa sang Cộng hoà Malta, quốc gia quần đảo tại Nam Âu, và từ đó bay về Hà Nội, ngày 24/07/2017.

Ông Tô Lâm đã nói dối. Có nguồn tin còn cho biết rằng, Bộ Công An đã lên kế hoạch bắt cóc Trịnh Xuân Thanh từ tháng 4. Nhưng đã có ý kiến phản đối. Kế hoạch này được lặng lẽ chấp nhận từ sau chuyến đi Đức dự hHội nghị G20 của thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc và cuộc đàm phán thất bại của ông Phúc về việc Đức giúp dẫn độ Trịnh Xuân Thanh về nước. Việt Nam không có Hiệp định dẫn độ với Đức, và quan điểm của Đức về việc kết án tội phạm tham nhũng khác với Việt Nam.

Thực ra, ông trịnh Xuân Thanh đã bị nhà cầm quyền Ba Lan chính thức bắt từ 31/03/2017 tại Varsava. Khi đó, tuyền hình BaLan kênh TV-N24 đã đưa hình ông Trịnh Xuân Thanh và dòng tin bằng tiếng BaLan rằng Chính quyền Balan đã bắt một người có quốc tịch Việt Nam 51 tuổi, có tên trong danh sách truy nã đỏ quốc tế.

Nhưng sau đó, bặt tin.

Vào khoảng cuối tháng 5, một số người cho biết thấy Trịnh Xuân Thanh xuất hiện lại tại Đức, cùng với thông tin chính phủ Đức đã thoả thuận

với chính phủ BaLan xin đảm bảo cho Trịnh Xuân Thanh, vì Chính phủ Đức đang nghiên cứu hồ sơ cấp quy chế tị nạn chính trị cho Trịnh Xuân Thanh.

Như vậy có thể suy đoán, người phản đối kế hoạch bắt cóc đưa ra tháng tư là ông Phúc. Nhưng sau cố gắng thương lượng thất bại hồi tháng 5/2017, có lẽ ông Phúc, mặc dù không đồng ý, nhưng cũng không công khai ngăn cản.

Tin tiết lộ, tác giả kế hoạch là Thiếu tướng Nguyễn Đức Thịnh - Cục trưởng C46, nhưng được bộ trưởng Tô lâm và Trung tướng Phan Văn Vĩnh, Tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát ủng hộ. Kế hoạch này sau đó nghe nói bị huỷ trước khi báo cáo bộ chính trị.

Bộ công an chiu áp lực của Bộ chính trị và có thể của chính cá nhân ông Trọng. Thời gian để hoàn thành Dự án «Sắp xếp tổ chức tăng cường hiệu quả lãnh đạo đảng» nội dung chính của Hội Nghị Trung ương 6, dự định vào tháng 10 còn ít mà khối lượng công tác còn quá nhiều. Mặc dù đã có 20 báo cáo tham nhũng, 8 báo cáo vi phạm quy hoạch và bổ nhiệm cán bộ, nhưng 12 vụ đại án đã buộc phải kéo sang đầu năm 2018, kế hoạch kiểm tra tài sản của 1000 cán bộ cao cấp có khả năng chỉ có kết luận một vài đối tượng. Vì vậy mà việc kết thúc vụ án Trịnh Xuân Thanh có ý nghĩa quan trọng đặc biệt, vì đây là vụ án các đối tượng tham nhũng liên quan trực tiếp tới ông NguyễnTấn Dũng, chính mục tiêu của Hội nghị TƯ 6.

Vũ Đức Thuận nguyên Tổng giám đốc PVC, người dư luận gọi là tay hòm chìa khoá của ông Đinh La Thăng, từng bỏ vị trí Chánh văn phòng bộ Giao thông Vận tải để vào Sài Gòn theo ông Thăng, ngồi chơi cho đến khi được giao chức vụ phó văn phòng bí thư thành uỷ. Vũ Đức Thuận nắm trong tay gần 100 số tài khoản bí mật giữ số tiền được rót vào từ các quyết định giải ngân từ két của PVC mà ông cùng Trịnh Xuân Thanh Chủ tịch Hội đồng thành viên và Phạm Tiến Đạt nguyên kế toán trưởng PVC là ba chữ ký.

Gần một năm trong tù, Vũ Đức Thuận và Phạm Tiến Đạt đã đủ thời gian để khai hết, nhưng để đưa được ra toà, thì thiếu một chữ ký không được.

Mua chuộc, đe doạ đã không lay chuyển được Trịnh Xuân Thanh. Trịnh Xuân Thanh có tài sản tại Đức. Tin cho biết Trịnh Xuân Thanh là chủ một biệt thự tại Berlin trị giá 5 triệu Euros. Vợ và các con hình như đã sang và sống tại Pháp, nơi Trịnh Xuân Thanh có một người anh em họ là một nhà vật lý thiên văn nổi tiếng thế giới là Trịnh Xuân Thuận.

Tin cũng tiết lộ rằng, Đinh La Thăng đã chính thức bị quản thúc tại gia từ 20/07/2017, chấm dứt mọi hoạt động, tức là trước sự kiện chỉ ba ngày. Tin này càng khẳng định việc bắt cóc Trịnh là chuyện khả tín và đã được biết trước.

Ông Tô Lâm chắc chắn biết việc làm này vi phạm luật pháp của Đức và luật chống khủng bố quốc tế. Vì vậy mà ông khăng khăng khẳng định không hề biết gì về việc Trịnh Xuân Thanh đã về nước.

Nhà báo Lê Trung Khoa Thờibáo.De, cho biết «Phía Đức thông báo, chỉ ít giờ nữa họ sẽ ra thông cáo báo chí về vụ việc nghiêm trọng này. Việc mang theo vũ khí xâm nhập lãnh thổ Đức để bắt cóc người sẽ ảnh hưởng nặng nề đến quan hệ ngoại giao giữa Việt Nam và Đức cùng liên minh châu Âu»

Và nếu chính phủ Đức tổ chức điều tra, thì chứng cớ vụ bắt cóc được tổ chức sẽ được bóc trần. Việc chứng minh nhà cầm quyền Việt Nam và bản thân ông Bộ trưởng vô can phải được chứng minh.

Vì vậy, Trịnh Xuân Thanh «tự về nước đầu thú» là kịch bản chắc chắn đã được sắp đặt trước. Và với hai bản án «cố ý làm trái quy định gây thiệt hại 3.300 tỷ đồng» và «tham ô tài sản» lên tới hàng trăm tỷ đồng, cả hai đều thuộc khung tội tử hình, Trịnh Xuân Thanh không có lối nào khác là thú tội với hứa hẹn khoan hồng của một «nhân vật cao cấp giấu tên».

Trong ngày hôm nay, hay chậm lắm là vài hôm nữa, sẽ có công bố chính thức của Trịnh Xuân Thanh về việc «tự về» và «không có chuyện bắt bớ nào cả».

Nhưng cũng chưa có gì chắc chắn, vì Trịnh không thể không biết bản chất lá mặt lá trái của chính quyền. Sẽ có lời hứa, nhưng cuối cùng vẫn có án tử hình. Cộng sản là như vậy. Đạo đức khi là của dân, còn độc tài, bản thân nó đã là vô đạo đức. Không có danh dự hay đức tin với độc tài. Sẽ phải có mặc cả và phải có quyết định được công bố công khai, và như Trịnh đã một lần tuyên bố, sẽ phải có Toà xử có chứng kiến quốc tế. Trịnh phải đòi được cái đó, vì nó là lối thoát duy nhất cho Trịnh. Tất nhiên là nếu Trịnh còn có được tỉnh tháo. Nhưng thực tế chứng minh rằng, những ai lọt vào tay an ninh cộng sanr, thì đều không còn tỉrnh nữa. Trần Thji Nga pải cống bố bác bỏ tất cả những gì chính mình tuyên bố sau khi bị công an bắt.

Hoặc là Nhà cầm quyền Việt Nam đứng trước Toà án quốc tế, vì tội phạm quốc gia khủng bố, hoặc Bộ Chính trị phải xử Bộ Công an trước khi Trịnh tuyên bố bất cứ điều gì, để chạy tội.

Ông Tô Lâm đã đi trước bài chạy tội. Đến tận hôm nay, sau khi « Cơ quan An ninh điều tra, Bộ Công an thông báo Trịnh Xuân Thanh đã ra đầu thú» ông mới được biết!!

Thế thì ông thiếu tướng Nguyễn Đức Thịnh - Cục trưởng C46 và Trung tướng Phan Văn Vĩnh, Tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát sẽ là hai con vật thế mạng.

Nhưng dù có như thế nào, thì nghiệp Công an của ông Tô Lâm cũng kết thúc rồi. Không lẽ đứng đầu trách nhiệm một vụ việc thiếu văn hoá như vậy còn tư cách để đại diện Quốc gia, dù chỉ trên góc An ninh. Đấy là cái mà định mệnh giành cho ông. Hãy hỏi người bạn học cũ của ông là anh Ba Sàm Nguyễn Hữu Vinh xem câu trả lời ở đâu.

Tuy nhiên, thông điệp mà Chính phủ Đức có lẽ muốn gửi tới nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam là hãy thay đổi.

Người ta còn nhớ cách đây hơn một năm, một nghị sĩ người Liên bang Đức đã sang Việt Nam, xin chính quyền được tham dự phiên toà xử án anh Ba Sàm, nhưng bị từ chối, chuyện đã làm giáo sư Nguyễn Minh Thuyết: «tôi cảm thấy xấu hổ» khi trả lời BBC.

Đó là Dân biểu Martin Patzelt, người đã từng sống dưới thời Cộng sản ở Cộng hòa Dân Chủ Đức và là người đã đấu tranh cho một nước Đức thống nhất, dân chủ như ngày hôm nay. Khi phải rời Việt Nam vì bị từ chối, ông đã nhắn lại những người cộng sản Việt Nam rằng:

"Hãy cần một sự thay đổi, nếu những người lãnh đạo Việt Nam không muốn đến lúc chính họ là người thua cuộc. Việc đảm bảo quyền tự do cho công dân, là việc hết sức cần thiết để tồn tại đất nước Việt Nam giàu mạnh."

01/08/2017

Tham nhũng cá nhân và tham nhũng chế độ.

Quanh chuyện Trịnh Xuân Thanh tự thú hay bị bắt cóc, đang nổ ra những tranh luận ầm ĩ và có nhiều ý kiến xuôi ngược khác nhau.

Đáng chú ý là ý kiến của nhà báo Huy Toàn của Truyền hình Công An nhân dân: «"Thực ra "bắt cóc" hay "đầu thú" không quan trọng, mà quan trọng là có con người Trịnh Xuân Thanh tại Việt Nam - một mắt xích quan trọng trong cuộc chiến chống tham nhũng."

"Nếu phía Đức đưa ra những cáo buộc Việt Nam "bắt cóc" cũng chẳng qua họ muốn thể hiện uy quyền và sự nghiêm minh của bộ máy tư pháp của họ mà thôi. Bởi Trịnh Xuân Thanh không phải là biểu tượng về "tự do dân chủ", "nhân quyền", hay một nhà hoạt động về tư tưởng, chính trị. Còn họ bảo hộ cho một kẻ tham nhũng thì họ cũng chẳng tốt lành gì, " ông Toàn bình luận.

"Tôi nghĩ rằng đó chỉ là cái cớ để họ làm khó những vấn đề khác mà thôi. Sẽ vất vả cho các bác Bộ Ngoại giao phải vào cuộc và giải quyết những bất đồng giữa hai nước trên tinh thần xây dựng, "

Ý kiến này có những nhân định chủ quan, gượng ép và không xác đáng.

Thứ nhất là quan điểm thực dụng của chính sách. Đây là loại chính sách gọi là «mục đích biện minh cho phương tiện» mà Trung Quốc là quốc gia nổi tiếng bất chấp đạo đức và văn hoá, miễn là đạt được mục đích. Đảng cộng sản Việt Nam, trên thực tế là Công an Việt Nam là một điển hành áp dụng chính sách này. Cứ xem họ đạp vào mặt người biểu tình, đánh cả phụ nữ toé máu mặt rồi lôi họ xềnh xệc trên mặt đường thì biết văn hoá của công an Việt Nam thuộc cỡ bậc nào. Cho nên ông Huy Toàn mới nói: «tự thú hay bắt cóc không quan trọng», miễn là có mặt Trịnh tại Việt Nam để thụ án là được.

Thứ hai, ông Huy Toàn suy diễn ác ý một cách cố tình: « Còn họ bảo hộ cho một kẻ tham nhũng thì họ cũng chẳng tốt lành gì». Ông là nhà báo mà dám suy diễn theo kiểu quy kết như vậy, thì người ta có quyền nghi ngờ trình độ và lòng tụ trọng của ông.

Không phải là chuyện bảo hộ hay không bảo hộ tham nhũng, mà là thế nào là tham nhũng, và như thế nào là xử lý tham nhũng.

Việt Nam quy kết Trịnh Xuân Thanh tội làm thất thoát tài sản quốc gia. Có thể với đầy đủ bằng chứng, điều đó không sai. Nhưng bản chất của sai phạm đó, căn nguyên của sai phạm đó ở đâu? Trịnh Xuân Thanh có phải là người duy nhất, và sau khi bắt giam Trịnh Xuân Thanh thì tệ và nạn tham nhũng có giảm và bị tiêu diệt không? Ở Việt Nam đã có hàng nghìn cán bộ quan chức phạm tội tham nhũng. Ở Trung Quốc có hàng trăm nghìn quan chức đã bị bắt, nhưng còn có hàng triệu quan chức khác chưa bị bắt.

Ngay trong đảng, nhiều ý kiến khẳng định 90% cán bộ có chức quyền là tham nhũng. Như vậy, mỗi cá nhân tham nhũng, đương nhiên là phạm tội, nhưng những cá nhân đó là sản phẩm không thể tránh khỏi của cái lỗi chung, lỗi của hệ thống. Hết lượt những tội phạm này bị xử, sẽ xuất hiện tiếp tục những tội phạm khác. Cho nên xét tới cùng, chế độ mới chính là tội phạm. Nạn tham nhũng hệ thống gây tổn thất tài sản quốc gia, gây ra sự băng hoại nền đạo đức xã hội và phá huỷ nền tảng văn hoá của dân tộc.Vì vậy, tư cách xử tội của chính quyền cần phải được xét lại.

Chính phủ Đức luôn là người ủng hộ các chính sách nhằm cải thiện cuộc sống cả vật chất và tinh thần của người dân Việt Nam, nhưng là một chính phủ có lập trường dứt khoát và cứng rắn nhất trong các quốc gia thuộc Liên hiệp châu Âu phản đối các chính sách vi phạm nhân quyền và các hành động đàn áp các nhà hoạt động ôn hoà của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam.

Có một lý do đặc biệt khác nữa, chính là Chính phủ hiện tại là chính phủ của liên minh đảng Dân chủ Thiên chúa giáo do Angela Merkel, một người từng là cán bộ quận đoàn thanh niên cộng sản Đông Đức, làm chủ tịch đảng và Thủ tướng. Chính phủ của bà là chính phủ hiểu rõ bản chất của một chế độ do đảng cộng sản cầm quyền là chế độ mị dân và không trung thực.

Quan niệm về tội phạm chính trị của chính phủ Đức vì vậy không giống, thậm chí chống lại quan niệm của chính phủ Việt Nam. Đó là lý do Hiệp định dẫn độ tội phạm giữa Việt Nam và Đức không thể thực hiện, mặc dù đã có nhiều năm đàm phán.

Vụ bắt cóc Trịnh Xuân Thanh xảy ra sau những cố gắng thương lượng lần cuối cùng trong cuộc gặp với cả Tổng thống lẫn Thủ tướng Đức của ông Nguyễn Xuân Phúc bên lề Hội nghị G20, ngày 8/7 vừa rồi.

Đây là cách xử sự mang tính trả miếng của chính phủ Việt Nam. Nó vừa thể hiện sự xấc xược, bất chấp, vừa cho thấy hành vi thiếu văn minh của chính quyền Việt Nam.

Cho nên, nhà báo Huy Toàn có phần không trung thực khi đổ cho chính phủ Đức cái tội «cáo buộc Việt Nam bắt cóc». Không phải là «cáo buộc» mà ông Huy Toàn muốn lập lờ ngụ ý chính phủ Đức đổ vấy cho chính phủ Việt Nam cái tội không có, mà Bộ ngoại giao đã Đức triệu đại sứ của Việt Nam để công bố chính thức kết quả điều tra và yêu cầu trục xuất nhân viên an ninh của chính phủ Việt Nam nằm trong Sứ quán dính líu tới vụ án bắt cóc.

Việc bắt cóc là việt có thật, đã được tổ chức thực hiện trên đất Đức giữa thanh thiên bạch nhật, với đầy đủ dấu vết, không thể tẩy xoá và không thể chối cãi. Và có bằng chứng vụ bắt cóc được thực hiện bởi lực lượng mật vụ của chính quyền. Điều đó nói lên rằng vụ bắt cóc đã được lên kế hoạch từ trước và có được chuẩn bị.

Việc Chính phủ liên quan tới vụ án là không thể chối cãi. Vì vậy, việc ông Bộ trưởng Công an từ chối không biết, và việc tạo ra lời «cam kết

tự thú» vụng về và muộn màng của chính ông Trịnh Xuân Thanh không hề có giá trị và chỉ càng làm vụ việc trở nên bất lợi cho uy tín của nhà cầm quyền.

Thông Điệp mà chính phủ Đức qua sự việc này là: não trạng và tư duy của Hà Nội đã quá lạc hậu rồi, cần có một sự thay đổi để theo kịp và hoà nhịp với nhân loại tiến bộ.

03/08/2017

Chuyện lạ của ông Quang

Trong tuần cuối tháng 7/2017, liên tiếp có những diễn biến dồn dập, từ chuyện Chính phủ yêu cầu công ty REPSOL ngừng khoan dầu do sức ép đe doạ tấn công các căn cứ của Việt Nam tại Trường Sa, tới việc Trùm mafia ngân hàng Trầm Bê bị bắt, cho tới cuối cùng là tham tán sứ quán Việt Nam tại Đức bị chính phủ Đức trục xuất vì dính líu vụ bắt cóc Trịnh Xuân Thanh có vũ trang. Cùng xảy ra đồng thời với tất cả những vụ việc đó là việc nhà cầm quyền bắt một loạt 7 nhà hoạt động dân chủ trong đó có tới 5 người thuộc Hội anh em dân chủ.

Bầu không khí chính trị cả nước căng như dây đàn, nhưng ông Trần Đại Quang không thấy xuất hiện ở bất cứ đâu.

Sau khi ký quyết định tước quốc tịch Việt và trục xuất giáo sư Phạm Minh Hoàng ngày 17/05/2017, hình ảnh cuối cùng của ông Quang mà người ta trông thấy là hình ông thăm và tặng quà thương binh tại trạm điều dưỡng Kim Bảng BA Sao ngày 26/07.

Mặc dù nhân dịp ngày thương binh liệt sĩ, ông có viết một bài rất dài có tưa đề là «uống nước nhớ nguồn». Bài viết này ông gửi đăng trên báo Vietnamnet ngày 24/07, nhưng có một điều gây nhiều thắc mắc là tất cả các hoạt động kỷ niệm được tổ chức ngày 27/07, không thấy có măt ông.

Sáng ngày 27-7, tại Trung tâm Hội nghị Quốc gia, Ban chấp hành Trung ương Đảng, Quốc hội, Chủ tịch nước, Chính phủ, Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam và thành phố Hà Nội đã long trọng tổ chức Lễ kỷ niệm 70 năm Ngày Thương binh - Liệt sỹ (27/7/1947 – 27/7/2017), trong khi có mặt đầy đủ các lãnh đạo đương nhiệm lẫn mãn nhiệm, người ta không tìm thấy ông Quang.

Trong đoàn lãnh đạo nhà nước thắp hương tại Đài tưởng niệm Liệt Sĩ, chỉ thấy Ông Nguyễn Phú Trọng và ông Nguyễn Xuân Phúc, không thấy mặt chủ tịch nước.

Dẫn đầu đoàn cán bộ chủ chốt ủa nhà nước vào lăng viếng Hồ Chủ tịch, chỉ thấy có ông Trọng và ông Phúc dẫn đầu, không thấy ông Quang trong đoàn người theo sau.

Như vậy là từ ngày 26/07 tới nay, mặc dù đã có nhiều câu hỏi thắc mắc về sự vắng mặt có phần khác thường của ông Quang, đến nay vẫn không thấy ông xuất hiện, nhưng cũng không một lời giả thích.

Việc ông gửi đăng trước bài viết kỷ niệm ngày thương binh liệt sĩ và vắng mặt trong ngày kỷ niệm chính thức, chứng tỏ ông đã có kế hoạch gì đó không thể có mặt đúng dịp kỷ niệm, hoặc ông đã biết trước «bị tước quyền có mặt»?

Hiện tượng ông Đinh Thế Huynh biệt tích một cách bí mật từ sau hội nghị TW5, không một lời giải thích, rồi sau khi dư luận ồn ào, thì đột nhiên có hội nghị Hội Đồng ly luận trung ương họp phân công ông Phùng Hữu Phúc giữ chức vụ phó chủ tịch thường trực, và đến ngày 28/07, «Bộ chính trị phân công ông Trần Quốc Vượng tham gia ban bí thư thay ông Đinh Thế Huynh trong thời gian điều trị, kể từ ngày 01/08». Dư luận hiểu thế là kết thúc một vận mệnh chính trị. Ông Đinh đã bị loại khỏi sân khấu. Thói quen dấu diếm, vụng trộm là một thói quen của những cá thể lạc hậu.

Vì vậy mà sự vắng mặt của ông Trần Đại Quang khiến người ta suy diễn.

Liệu ông có sắp bị bệnh ung thư không? Lúc nào thì ông xuất hiện hay chỉ quay lại với một câu «tau có chi mô» rồi biến vĩnh viễn?

Ông có dính líu gì tới chuyện «biến mất» của ông Đinh Thế Huynh không, khi người ta đã biết đích xác rằng chính ông Đinh Thế Huynh là người ký quyết định 13-TB/TW, chỉ xét tuổi của đảng viên theo hồ sơ gốc khi kết nạp, mỗi khi xét quy hoạch hay đề bạt cán bộ, một quyết định được coi là nhằm loại ông Quang ra khỏi danh sách ứng cử viên vào chân Tổng bí thư, cũng chính là án tử hình đối với sự nghiệp chính trị của ông Quang. Nếu không triển vọng trở thành người đứng đầu đảng, ông Quang coi như đã về «hưu tại nhiệm», nghĩa là không còn quyền hành gì và vây cánh sẽ buông bỏ hết.

Người ta nhớ lại cái chết rất đúng lúc của thượng tướng Phạm Quý Ngọ, khi lời khai của Dương Chí Dũng liên quan tới khoản hối lộ 1, 5 triệu đô la «cho một anh cấp trên», khi ông Quang đang là Bộ trưởng bộ Công An.

Và người ta cũng không quên rằng ông Quang là một công an chuyên nghiệp, suốt đời chỉ hành một nghề cảnh sát, cũng có nghĩa là kỹ thuật nghề nghiệp của ông là độc nhất vô nhị.

Nhưng lại có tin là ông Quang dính tới các vụ việc của Trịnh Xuân Thanh ngay từ hồi Đinh La Thăng còn là Chủ tịch PVN, cấp trên trực tiếp của Trịnh Xuân Thanh. Uỷ ban kiểm tra TW và ông Trọng đã có lời khai của Vũ Đức Thuận khớp với tiết lộ của Đinh La Thăng về dấu vết của Trần Đại Quang, chỉ cần có mặt Trinh Xuân Thanh về đối chứng. Chính vì vậy mà tinTrịnh Thanh Xuân bị bắt và đưa về ngày

23/07/2017 đã khiến Trần Đại Quang tự biết không còn lối thoát. Cách đây một tuần đã có tin đồn Trần Đại Quang cùng bị quản thúc tại gia giống như Đinh La Thăng. Tin đồn này khớp với sụ vắng mặt từ ngay 26/07 cho tới nay.

Nếu giả thiết chuyện biến mất của Đinh Thế Huynh có bàn tay của ông Quang la đúng, thì đồn đoán trước đấy về chuyện ông Đinh bị thất sủng vì phản bội ông Trọng khi báo cáo hành vi bắt cá hai tay của ông Trọng với Bộ ngoại giao Mỹ, hồi tháng 10 năm ngoái, chưa chắc đúng, và giả thiết ông Quang và ông Dũng cùng dây lại quay lại có giá trị. Ông Quang là người ông Dũng đề cử Bộ trưởng Công an thay ông Lê Hồng Anh chỉ 5 ngày sau khi ông nhậm chức Thủ tướng nhiệm kỳ hai. Ông Quang là thứ trưởng trực tiếp phụ trách an ninh, sau đó làm Bộ trưởng, gắn bó suốt hai nhiệm kỳ ông Dũng làm Thủ tướng.

Theo giả thiết này, thì tổng số 36 tỷ đô tiền bán dầu chui cho Trung Quốc trong suốt 10 năm ông Dũng làm thủ tướng có thể dính tới toàn bộ nội các của chính phủ. Chỉ khác là kẻ ít, người nhiêu thôi. Có thể nói ông Quang là người biết hết, hay dính tới hết tất cả các phi vụ.

Cứ xét như vậy, thì ông Nguyễn Tấn Dũng là người phải xử trọng tội đầu tiên, sau đó đến ông Nông Đức Mạnh. Và cuối cùng thì cái chế độ này phải bị đưa ra toà, và chắc chắn không thể không xử tử hình nó, vì nó không chỉ tạo ra toàn ăn cắp mà còn huỷ hoại nhiều thế hệ.

Vở kịch đang diễn, và sắp diễn sẽ rất gay cấn. Nếu ông Dũng, ông Quang, Ông Nguyễn Văn Bình, ông Đinh La Thăng, ông Vũ Huy Hoàng, ông Trầm Bê... thực sự là một dây, thì gánh xiếc mà ông Trọng làm chủ không chắc chèo chống được.

Không biết hậu chiến sẽ ra sao, khó biết ai sẽ là kẻ thu dọn chiến trường. Nhưng chắc một điều là dù là ai, thì cái mà người ta phải dựng lại sẽ không phải là chế độ độc đảng cộng sản nữa.

05/07/2017

Ông Đinh đi thật rồi sao?

Trước khi đi sang Mỹ từ 23-31/10, ông Đinh chỉ sang Trung quốc có hai ngày, 18-19/10,

Ở Trung Quốc ông không gặp ai ngoài Lưu Vân Sơn, uỷ viên bộ chính trị, Trưởng ban Tuyên giáo đảng cộng sản Trung Quốc, trong khi sang Mỹ, ông gặp gần như tất cả các cơ quan của cả hai Viện, gặp và làm việc với bộ trưởng ngoại giao, gặp riêng các nghị sĩ và thượng nghị sĩ, chương trình thăm và thảo luận kéo suốt 8 ngày.

Nhưng, từ sau khi đi Mỹ về, ông Đinh tự nhiên ít xuất hiện, ít phát ngôn, rồi từ sau hội nghị trung ương 5, lặn một hơi.

Có tin là ông Đinh lấp lửng về sự tồn tại có thật của một thành phần có xu thế thân Mỹ trong nội bộ đảng cộng sản Việt Nam, và còn lộ ý phê phán thái độ bắt cá hai tay của một bộ phận. Sơ hở này đã bị phân tích phê phán trong bộ chính trị, đặc biệt là ý kiến khá gay gắt của ông Trọng. Từ đó, không biết có phải vì thế, ông phát ngôn hình như thiếu tự tin hơn.

Hiện tượng từ chỗ ít xuất hiện tới vắng hẳn trên diễn đàn truyền thông, rồi mới đây có tin ông sang Nhật chữa ung thư rồi về Phú Quốc điều dưỡng đã làm xuất hiện hai nghi vấn, một là ông Đinh bị ai đó yểm độc, nhiễm ung thư, hai là bị thất sủng, Bộ chính trị ép nghỉ dưỡng bệnh, mở đầu cho việc rút khỏi sân khấu.

Cách đây chỉ khoảng 10 ngày, sáng 27-7, không biết vì lý do gì, ông Phạm Minh Chính, trưởng ban Tổ chứcTW chủ trì kỳ họp lần thứ 3 Hội đồng Lý luận Trung ương nhiệm kỳ 2016 -2021 và tại hội nghị này Ban tổ chức Trung Ương giao cho ông Phùng Hữu Phú giữ chức phó chủ tịch thường trực, thực chất là thay quyền chủ tịch của ông Đinh.

Tiếp đến, ngày 1/08, tức là chỉ sau 3 ngày, Bộ chính trị phân công ông Trần Quốc Vượng tham gia Ban bí thư và thay ông Đinh làm Thường trực Ban bí thư.

Trong có ba ngày, ông Đinh tuột sạch mọi chức vụ. Không biết chuyện điều trị thật giả thế nào. Nhưng theo tập quán từ trước tới nay, người đã bị thay thì không làm lại việc cũ nữa.

Như vậy, «hướng dẫn đối thoại giữa đảng với các cá nhân có ý kiến khác đảng» của Ban bí thư, mà ông Võ Văn Thưởng đang chờ sẽ chẳng bao giờ có nữa. Chắc chắn khi đưa ra công bố, ngày 18/05, ông Thưởng phải biết rằng Thường trực Ban bí thư không hề bị bệnh hoặc có thể chưa bị «đi dưỡng bệnh».

Và bởi vì, cứ theo cách này, nếu ông Đinh Thế Huynh có thể chỉ vì đang soạn «hướng dẫn đối thoại với những cá nhân có quan điểm khác với đảng», mà bị nhiễm bệnh, thì sau khi ông Đinh «đi dưỡng bệnh», đến lượt ông Thưởng cũng sẽ bị bệnh, vì ông Thưởng đang đợi hướng dẫn của Ban bí thư để tiến hành đối thoại. Bowiri vì những kẻ muốn đối thoại với những phần tử phản động phải là những kẻ suy thoái và tự chuyển biến.

Nhưng có khả năng khác là ông Đinh bị yểm độc. Giống như ông Nguyễn Bá Thanh hay ông Phạm Quý Ngọ. Nhưng có thể bị yểm độc bởi kẻ nào?

Trong những lãnh đạo của đảng cộng sản Việt Nam, ông Đinh Thế Huynh là người có số lần tiếp xúc, làm việc nhiều nhất với lãnh đạo Trung Quốc. Ông là chủ tịch Hội đồng lý luận Trung ương, trưởng đoàn Việt Nam trong Hội thảo lý luận Trung Việt, tổ chức mỗi năm một lần, luân phiên năm tại Trung Quốc, năm tại Việt Nam. Nếu gọi là thân Trung Quốc nhất sẽ là ông, nhưng nếu hiểu Trung Quốc nhất, có lẽ cũng là ông. Cho nên nếu là bạn thì bạn tốt, nhưng nếu không còn là bạn thì là kẻ nguy hiểm, đáng phải thủ tiêu nhất. Tháng 10 năm ngoái

ông đi Mỹ, và có thể ông đã tiết lộ hết những bí mật mà ông biết về Trung Quốc. Chỉ cần như vậy, ông đủ để bị thiên triều thủ tiêu.

Nhưng cũng có một khả năng khác. Sau đại hội XII một thời gian, dư luận ồn ào về chuyện ai là nhân vật sẽ kế tục vị trí Tổng bí thư nếu ông Trọng giữ lời hứa rút lui sau một năm, hay nửa nhiệm kỳ. Trong hai ứng viên tiềm năng là ông Đinh Thế Huynh và ông Trần Đại Quang, thì ông Quang có phần chiếm ưu thế, bởi ông từng nhiều năm làm bộ trưởng công an, có trong tay toàn bộ hệ thống quyền lực cả chìm cả nổi. Vói chức danh tổng tư lệnh, chủ tịch Hội đồng an ninh quốc gia, thì chưa biết chừng ông nắm cả Công an lẫn quân đội.

Ngày 17/08/2016, ông Đinh ký quyết định 13- BT/TW, thông báo hiệu lực lập tứ, từ 18/08/2016, tuổi của đảng viên sẽ xét theo hồ sơ gốc khai khi kết nạp, không theo các hồ sơ chỉnh sửa. Quyết định được coi là bắn thẳng vào ông Quang, vì theo hồ sơ gốc, ông Quang đã quá tuổi ứng cử vào Bộ chính trị, có nghĩa là sự nghiệp chính trị của ông đã dừng lại ở vị trí Chủ tịch nước. Và một khi không có triển vọng lên Tổng bí thư, vây cách của ông sẽ rơi rụng hết, và ông sẽ chỉ là chủ tịch ngồi chơi xơi nước. Cú đánh của ông Đinh quá độc. Và vì vậy ông Đinh xứng đáng phải chịu trừng phạt.

Người ta vẫn biết ông Nguyễn Bá Thanh «bị» dưới tay ông Dũng khi «tuyên bố bắt liền không cần nói», nhưng dưới tay ông Dũng là ai? Ông Phạm Quý Ngọ cũng chết rất đúng lúc vì ung thư, khi ông Dương Chí Dũng, trước khi nhận án tủ hình đã lộ lời khai là số tiền hối lộ 1, 5 triệu đô là chuyển cho «một ông anh cao cấp».

Như vậy, ông Quang bị ông Đinh loại bằng quyết định 13-BT/TW. Ông Đinh bị loại vì bệnh và không còn chức vụ gì. Chiến trường phía bên đảng chuyên trách, hiện chỉ còn ông Trọng, ông Phạm Minh Chính và ông Trần Quốc Vượng.

Bên phía chính phủ, ông Tô Lâm chắc «chết» vì vụ bắt cóc Trịnh Xuân Thanh, chỉ còn mình ông Phúc. Không rõ rồi sau vụ thanh toán với ông

Dũng, việc sắp xếp lại tổ chức vào dịp cuối năm nay, lấy đâu ra người nữa. Chắc ông Trọng lại không dám nghỉ, lại buộc phải làm nốt cả nhiệm kỳ. Ông Không muốn, nhưng vì số ông vất vả, trời còn đoạ, chưa cho ông nghỉ.

06/08/2017

Việc Trịnh Xuân Thanh xử lý thế nào?

Cứ theo những tư liệu mà phía bộ Ngoại Giao Đức khẳng định, thì việc Trịnh Xuân Thanh bị bắt cóc là không thể chối cãi. « Bộ ngoại giao Đức có đầy đủ bằng chứng».

Nếu tự thú, Trịnh Xuân Thanh chỉ mất khoảng 25 phút từ khách sạn, nơi ở, đến Đại sứ quán Việt Nam tại Berlin để khai báo và sẽ được bảo vệ và săn sóc, không phải lặn lội vượt biên phi pháp, và phải «ném chiếc điện thoại vào bụi rậm» trước khi «đi».

Việt Nam không ra mặt thừa nhận, nhưng cũng không bác bỏ. Theo tập quán hành xử của nhà cầm quyền Hà Nội, thì không bác bỏ, có nghĩa là ngầm xác nhận.

Tuy vậy, thái độ chính thức của Chính phủ Việt Nam cho đến nay chỉ là lời phát ngôn có tính nước đôi của bà Lê Thị Thu Hằng, mặc dù tuyên bố trước báo giới với tư cách đại diện Bộ ngoại giao, nhưng lại lấp lửng như phát ngôn cá nhân: « Tôi lấy làm tiếc» chứ không phải « chúng tôi lấy àm tiếc»?!

«tiếc» cái gì? tại sao lại lấp lửng như vậy? «tiếc»vì những «quy kết thiếu chính xác của bộ ngoại giao Đức»? hay«tiếc» vì các «cơ quan cấp dưới của chúng tôi đã có những hành vi không chuẩn mực và có lỗi với luật pháp Đức»?

Đây là một chiến thuật thường vẫn thấy được áp dụng bởi các nhà ngoại giao Việt Nam và Trung Quốc, một loại mẹo vặt «phi ngoại giao» truyền thống. Hiểu thế nào cũng được.Trả lời mà không trả lời, tuỳ tình hình và diễn biến tiếp theo, sẽ ứng với cái «tiếc» nào.

Trong lời phát ngôn của bà Hằng cũng có ý để cửa thoát: "Việt Nam luôn coi trọng và mong muốn duy trì và phát triển quan hệ đối tác chiến lược Việt Nam- Cộng hòa Liên bang Đức". Và « Việt Nam đang tiến hành điều tra»

Điều này có nghĩa là Việt Nam biết và Việt Nam không hy sinh mối quan hệ chiến lược với Đức chỉ vì chuyện bắt cóc hay không bắt cóc. Nhưng công việc cần thời gian «điều tra». Và Việt Nam đang điều tra! Trong thời gian điều tra, Việt Nam sẽ im lặng. Mọi phát ngôn dù là trên trên báo chí chính thống chỉ là ý kiến cá nhân.

Nói tóm lại, Việt Nam đang cố tình để cho mọi chuyện lắng xuống. Kinh nghiệm cho thấy, giữa lúc dư luận ầm ĩ, chính phủ không bao giờ để lộ chính kiến, chỉ khi mọi sự tranh luận đã ngã ngũ, mọi bức xúc như đã được xẹp xuống, đã «cãi nhau chán rồi», khi đó Chính quyền mới chính thức ra mặt.

Trong thời gian này, mọi việc sẽ được huy động vận hành hết tốc lực: cơ quan ngoại giao bằng mọi nguồn, mọi biện pháp xoa dịu, tranh thủ và thuyết phục phía Đức giữ được im lặng, tránh những phát ngôn gay gắt. Mọi việc rồi sẽ được giải quyết đúng như ý muốn của Đức, nhưng không ngay lập tức. Có nghĩa là, Trịnh Xuân Thanh sẽ được đưa trở lại Đức, nhưng sau khi hồ sơ vụ án PVN đã được hoàn tất từ sự hiện diện của Trịnh Xuân Thanh và việc giàn xếp nội bộ đã hoàn thành, tức là trong lãnh đạo đã quyết định được việc thí mạng ai, thí uy tín của ai,

của những ai, theo nguyên tắc giữ cho uy tín của đảng và chính phủ không bị sứt mẻ. Một kịch bản có thể phải được cả phia Đức chấp nhận, để việc bắt cóc không thuộc trách nhiệm của những nhà lãnh đạo Việt Nam.

Và sẽ có một, hay vài nhân vật nào đó đứng ra nhận hết lỗi về mình. Vì vậy, việc những tay bồi bút, những dư luận viên, những kẻ đang lợi dụng tình huống để tâng công, khoe lòng mẫn cán, chỉ làm hại cho đảng, chặn mất lối quay đầu của đảng.

Tóm lại, việc khó nhất bây giờ là việc thuyết phục được những «con dê» tự nguyện hy sinh làm vật tế thần. Trong lịch sử cầm quyền của đảng cộng sản Việt Nam, không phải hiếm những chuyện vận động tương tự. Đảng sẽ động viên, cổ vũ lòng dũng cảm, đức hy sinh cao thượng, «đảng và nhân dân sẽ đời đời biết ơn». Những «con dê» này sẽ được lặng lẽ vinh danh và được hứa đảm bảo suốt đời.

Đến bây giờ chưa có tin tức gì về chuyện ai, Tổng cục II Quân Đội hay mật vụ của Cảnh sát kinh tế C46, Bộ Công an là tác giả của vụ bắt cóc, hay là sự phối hợp của cả hai? Người của Tổng cục II có mặt trên khắp thế giới, không có gì lọt qua mắt, nhưng vụ việc lại thuộc trách nhiệm chính trị được phân công của Bộ công an.

Trịnh Xuân Thanh bị đưa về tới Việt Nam ngày 25/07, mãi tới ngày 30/07 mới ra trình diện tự thú. Từ ngày 25 tới ngày 31/07, Trịnh ở đâu, gia đình Trịnh tại 24 Ciputra «không biết gì», « Bác Thanh không có về nhà». Nhưng ngày 31/07, ông thượng tướng Tô Lâm, bộ trưởng bộ Công An vẫn khẳng định, «tôi không có tin gì». Như vậy là cấp dưới không báo cáo một sự kiện hết sức nghiêm trọng này cho ông?, hay thực sự ông Thanh bị giam giữ ở nơi khác cho đến khi ông bị thuyết phục chấp nhận tự thú, mới tìm đến Ban thường trực bộ Công an khai

báo? Và mãi tới ngày 7/08 mới bị Bộ công an «bắt tạm giam phục vụ điều tra»?

Cái «nơi khác» ấy, ngoài Công an, chỉ có Quân đội.

Và nếu ông Tô Lâm vẫn được xem là người của Chính phủ, thì chưa biết chừng ông bị Tổng cục II «chơi», vì ai cũng biết ông Bộ trưởng Bộ quốc phòng Ngô Xuân Lịch chỉ theo Đảng.

Sáng ngày 23/06, tại buổi làm việc với lãnh đạo thành phố HCM, thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc nêu ý kiến Quân đội sẽ ngưng làm kinh tế. Tại cuộc họp này, Thứ trưởng bộ Quốc phòng, thượng tướng Lê Chiêm phát biểu: «..quân đội sẽ thôi làm kinh tế, tập trung xây dựng quân đội vững mạnh. Đây là quan điểm của Thủ tướng».

Hai ngày sau, Bộ Quốc phòng lập tức phản ứng bằng cách tổ chức toạ đàm, dẫn ý kiến của những cựu lãnh đạo coi «Quân đội làm kinh tế là làm nhiệm vụ chính trị».

Sau đó, đích thân ông Ngô Xuân Lịch ngày 7/7/2017, thăm và làm việc với Tập đoàn Viettel: "Thời gian tới, trách nhiệm chính trị của Đảng bộ quân đội là phải làm tốt và tốt hơn nữa, phấn đấu làm sao có hai, ba, nhiều Viettel nữa. Chứng minh rằng chủ trương xây dựng các DN quân đội của Đảng là đúng đắn. Quân đội do đảng trực tiếp lãnh đạo, dứt khoát không để bất kỳ kẻ nào giật dây, điều khiển Quân đội".

Nếu ông Tô Lâm thực sự không biết chuyện Trịnh bị bắt cóc, thì hẳn là ông Ngô Xuân Lịch phải biết. Mà ông Ngô xuân Lịch sinh hoạt cùng chi bộ Quân uỷ Trung ương do ông Trọng làm bí thư, ông Trọng lại là người lãnh đạo trực tiếp quân đội, thì ông Trọng hẳn phải biết. «Không ai có thể giật dây, điều khiển được quân đội» ngoài Đảng. Thế thì ai

mới đích thực là thủ phạm của vụ bắt cóc? Nước Đức liệu có biết điều này không?

Lò đã nóng thì cả Tổng Bí thư cũng cháy, chẳng phải chỉ những kẻ suy thoái, tự diễn biến.

08/08/2017

Trận chiến tay ba

Sáng 31/07/2017, tại phiên họp 12 ban chỉ đạo phòng chống tham nhũng, ông Trọng nói:

«Đấu tranh phòng, chống tham nhũng, lãng phí, tiêu cực không còn là lẻ tẻ từng vụ, từng việc mà bây giờ đã thành phong trào, thành một xu thế, không ai có thể đứng ngoài cuộc và cá nhân nào muốn không làm cũng không được, lò đã nóng, thì cả củi khô lẫn củi còn tươi đều cháy».

Đây là một nhận định theo góc nhìn chủ quan và có phần «lạc quan tếu» của riêng ông Trọng.

Tuy vậy, nhìn toàn cảnh sân khấu chính trị, có lẽ cũng dễ dàng đồng ý với ông.

Trong số 12 vụ đại án được đặt mục tiêu xét xử trong năm 2017, 2/6 vụ thuộc diện Ban Chỉ đạo theo dõi đã được xét xử sơ thẩm, 10/12 vụ còn lại đã được tiến hành hoàn thành kết thúc điều tra, đủ điều kiện đưa ra xét xử.

Các vụ án trọng điểm như vụ Phạm Công Danh, vụ Hà Văn Thắm, vụ Vũ Quốc Hảo đã xử tới giai đoạn II.

Ở các vụ án này, đã có hàng trăm can phạm được đưa ra trước vành móng ngựa.

Đặc biệt, vụ án Tập đoàn dầu khí PVN cùng với vụ PVC sẽ có thể hoàn thành cùng với việc bắt và đưa được Trịnh Xuân Thanh về nước đối chứng và hoàn chỉnh bản cung khai của Vũ Đức Thuận và đồng bọn. Việc hoàn thiện hồ sơ hình sự đối với Đinh La Thăng, Vũ Huy Hoàng và Nguyễn Tấn Dũng có thể được khai thông.

Trầm Bê bị bắt cùng với các hồ sơ thâu tóm Sacombank, hồ sơ BIDV và các vụ mua 5 ngân hàng với giá zero đồng, vụ Mobifone mua cổ phần AGV, sẽ trực tiếp hoàn chỉnh hồ sơ hình sự của Nguyễn Văn Bình và Nguyễn Tấn Dũng.

Riêng hồ sơ Formosa, ngày hôm qua, 15/08/2017, Thủ tướng chính phủ ký quyết định cảng cáo nguyên Bộ trưởng Bộ tài nguyên môi trường, xoá chức nguyên chủ tịch tỉnh Hà Tĩnh của ông Vũ Kim Cự và xoá nguyên chức của hai thứ trưởng Tài nguyên môi trường. Như vậy, ở hồ sơ này, có thể ông Hoàng Trung Hải và ông Nguyễn Tấn Dũng được để lại cho các chiến dịch tiếp sau. Ông Hải có thể được nương nhẹ vì một lý do nào đấy, nhưng chắc cũng sẽ phải ra khỏi Bộ chính trị.

Tại thời điểm này, đã có tới hàng nghìn đối tượng bị đưa ra xét xử và sẽ chịu án. Liên quan và có thể dính tội với các đối tượng này sẽ là hàng nghìn người khác. Tất cả đều thuộc bộ máy dưới quyền ông Nguyễn Tấn Dũng, đặc biệt có những thân tín của ông như Vũ Huy Hoàng, Đinh La Thăng, Nguyễn Văn Bình và Trầm Bê, Hoàng Trung Hải, Trần Đại Quang. Mạng lưới này có thể chằng chịt mọi nơi trên khắp cả nước, từ trung ương xuống địa phương và đều gắn với các trung tâm quyền lực.

Một đặc điểm nữa là tất cả những tội phạm này đều là những kẻ hiện rất giàu và vẫn còn rất nhiều quyền lực ngầm nhờ những liên hệ gắn kết kiểu xã hội đen từ rất nhiều năm trước.

Như vậy, chiến dịch chống tham nhũng nhiều tham vọng của ông Trọng chứa đựng nhiều nguy cơ xung đột.

Mỗi một nhân vật trong số những người đang bị đe doạ đều có thể trở thành một ngòi nổ, bởi vì mỗi phần tử này đều có đủ cả năng lực tài

chính lẫn năng lực tổ chức, và đều đối diện với một lựa chọn giữa sống và «chết».

Trong trường hợp đạt được sự liên kết quy tụ dưới tay ông Dũng, thì một kết cục giống như một vụ đảo chính không phải không thể xảy ra. Nhưng với toàn trộm cắp, có đảo chính, ông Dũng cũng không lập được chính phủ.

Một nguy cơ khác có nhiều xác suất hơn là việc tổ chức ám sát đối thủ. Ông Trọng, ông Tô Lâm, ông Ngô Xuân Lịch và ông Trần Quốc Vượng sẽ là những người đứng đầu danh sách. Và có thể tay trùm đầu độc đeo lon trung tướng công an Trần Quốc Liêm lại tái xuất!?

Đó là cuộc chiến giữa ông Trọng, với có thể toàn bộ chính phủ cũ của ông Dũng. Ông Trọng đang giữ thế thượng phong. Nhưng nếu thiếu thận trọng, ông sẽ «lĩnh đủ», không những cái «bình» chế độ của ông sẽ vỡ, mà ngay cái mạng sống của ông cũng không phải không có khả năng biến mất.

Nếu diệt được ông Dũng, đưa được ông Dũng ra Toà và tịch thu toàn bộ tài sản tham nhũng đang nằm trong tay cô con cái đầu Nguyễn Thanh Phượng, ông Trọng trả được món nợ phải khóc trong hội nghị trung ương 6 tháng 10 năm 2012. Dù sao, dù cho rằng ông Trọng chỉ nhân danh chống tham nhũng để thoả mãn hận thù cá nhân, thì việc bắt được những tên ăn cắp phải đền tội và thu lại được ít nhiều tiền của của dân, vẫn tốt! Nhưng ông Trọng không phải chỉ làm một chuyện là rửa hận.

Người ta nói, ông Trọng còn âm mưu ngồi tiếp trên chiếc ghế Tổng bí thư cho đến hết nhiệm kỳ. Lâu hơn càng tốt.

Hai người được xem là có khả năng nhất thay thế ông Trọng vào ghế Tổng bí thư là ông Quang chủ tịch nước và ông Đinh thường trực Ban

bí thư. Nhưng người chiếm ưu thế là ông chủ tịch nước, Đại tướng công an Trần Đại Quang. Ông này nhiều tội, nhưng vốn có công dẹp cuộc đảo chính hụt của ông Bộ trưởng quốc phòng Phùng Quang Thanh, và cái chính là ông ta còn rất nhiều tay chân trong bộ công an.

Tuy nhiên, ông có một cái «phốt» chết người.

Ngày 17/08/2016, ông Đinh Thế Huynh ký quyết định 13-BBT/TU: «kể từ 18/08/2016, chỉ xét tuổi đảng viên theo hồ sơ gốc cho các công tác quy hoạch và bổ nhiệm cán bộ đảng». Ông Quang bị gạt ra ngoài ứng viên Tổng bí thư, vì theo hồ sơ gốc, sang năm 2018, ông 68 tuổi, quá 3 tuổi.

Ông Đinh Ban bí thư đã «chơi» ông?

Chín tháng sau khi ký quyết định 13- BBT/TU, thường trực Ban bí thư Đinh Thế Huynh ngấm bệnh, phải đi chữa tại Nhật, rồi về điều dưỡng tại Phú Quốc. Người ta nói ông Đinh bị ung thư. Trước đây, từng có chuyện ông Nguyễn Bá Thanh và ông Phạm Quý Ngọ đều đột nhiên nhiễm phóng xạ, và cả hai ông này đều «đi» rất nhanh. Nghĩ tới ông Quang, người yếu bóng vía đã thấy lạnh sống lưng.

Nhưng chỉ sau 2 ngày khi có tin Trịnh Xuân Thanh bị bắt giải về nước, đột nhiên ông Quang biến mất khỏi sân khấu. Có vẻ như ông biết trước việc Trịnh bị bắt và lên kế hoạch «biến». Ngày 23/07 Trịnh Xuân Thanh bị bắt cóc tại Đức thì chính trong ngày 24/07, ông đọc diễn văn kỷ niệm ngày thương binh liệt sĩ, sớm trước 3 ngày, ông đi thăm hỏi các gia đình thương binh liệt sĩ và biến mất vào ngày 26/07, không dự bất kỳ một lễ kỷ niệm nào do đảng và nhà nước tổ chức vào đúng ngày 27/07.

Tiếp đến, ông không xuất hiện nữa, và chỉ từ một chỗ kín nào đấy, gửi điện mừng quốc khách các nước. Sau 10 ngày, bắt đầu rộ lên tin đồn

ông bị bệnh. Nếu ông biết trước ngày phải «biến mất» thì có nghĩa ông bị bệnh theo «kế hoạch» cùng một lúc với tin đồn ông và ông Đinh La Thăng bị quản thúc tại gia.

Như vậy, phía trước ông Trọng, con đường dẫn đến chiếc ghế Tổng bí thư hết nhiệm kỳ, chỉ còn duy nhất ông Nguyễn Xuân Phúc. Từ khi lên Thủ tướng, người ta chỉ thấy ông Phúc loay hoay với nợ xấu ngân hàng, nợ công chính phủ, tất bật dọn những đống vỏ ốc mà ông Dũng bỏ lại. Ông được cho là không còn thời gian để tham vọng chạy đua vào vị trí thay ông Trọng.

Nhưng bây giờ, không còn ai. Nếu ông Trọng thật là muốn rút về, thì ông Phúc là ứng viên độc nhất.

Nhưng đó là «nếu» và luôn là «nếu». Bởi vì, hình như ngay cả phương án ông Phúc, cũng đã được ông Trọng tính đến. Người ta nhớ lại cái quyết định kiểm tra tài sản của 1000 cán bộ cao cấp mà Bộ chính trị thông báo ngày 28/05/2017, ngay sau khi thi hành kỷ luật ông Đinh La Thăng.

Nếu Nghị quyết số 344/NQ-UBTVQH14 về việc xử lý kỷ luật các chức vụ trong quá khứ có mục tiêu hướng tới Vũ Huy Hoàng, Đinh La Thăng, Nguyễn Tấn Dũng và các đối tượng cao cấp đã không còn đương quyền, thì quyết định kiểm tra tài sản của 1000 cán bộ cao cấp lần này có mục đích hướng tới các cá nhân có siêu tài sản nằm trong chính phủ hiện tại, trong đó không loại trừ ông Phúc, vì dư luận đồn ông Phúc có cả nhà ở bên Mỹ.

Nghị quyết này, được giải thích rằng sẽ không có vùng cấm với cả 18 uỷ viên Bộ chính trị và 200 uỷ viên trung ương.

Theo bà Lê Thị Thủy, Phó chủ nhiệm Ủy ban Kiểm tra TƯ, «không cần phải hội đủ cả 3 căn cứ, chỉ cần 1 căn cứ là đã có thể kiểm tra. Ví dụ, khi có kế hoạch, yêu cầu của cơ quan tổ chức có thẩm quyền thì sẽ kiểm tra; hoặc có đơn thư tố cáo thì kiểm tra; hoặc có dấu hiệu vi phạm các quy định của Đảng, Nhà nước về kê khai tài sản… thì sẽ kiểm tra».

Ai cũng biết, có một thực tế là, số cán bộ cao cấp nằm trong chính phủ hiện tại của ông Phúc, 100% có tài sản không có nguồn gốc từ thu nhập chính thống, tức là từ lương. Những tài sản này sẽ bị kiểm tra nếu rơi vào một trong 3 căn cứ nêu trên, có nghĩa là nếu Ban kiểm tra TƯ muốn, mọi tài sản đều có thể bị kiểm tra, bất kể người đó là ai. Và chỉ cần Ban kiểm tra kết luận tài sản không rõ nguồn gốc, đủ để chủ nhân của nó nằm ngoài mọi quy hoạch đề bạt và bổ nhiệm.

Với những vị trí nhạy cảm như chức Tổng bí thư, chỉ cần có thông báo kiểm tra, thì kể cả kết luận «không có gì», ứng viên ấy vẫn bị loại.

Bởi vì, cùng với kết luận «không có gì», thường có đơn tố cáo nặc danh, từ trên trời rơi xuống, trưng ra đủ bằng chứng, nhưng chẳng cơ quan có trách nhiệm nào chịu công khai xác minh.

Đấy là sự hiểm độc của các loại quyết định mà Tổng bí thư ký ban hành.

Như vậy, nhìn bao quát, cuộc chiến thứ nhất là cuộc tổng công kích công khai và quyết liệt giữa lực lượng trong tay ông Tổng bí thư chống lại tập đoàn tham nhũng của chính phủ cũ, đứng đầu là cựu thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.

Bên cạnh cuộc chiến này, cuộc chiến thứ hai là một cuộc chém giết bí ẩn không rõ người chủ mưu, nhưng đã có hai đối thủ nặng ký cùng ngã

ngựa. Một là thường trực Ban bí thư Đinh Thế Huynh đã bị tuột mọi chức vụ và đang dưỡng bệnh. Người thứ hai là đương kim chủ tịch nước Trần Đại Quang, biến mất khỏi sân khấu không rõ nguyên nhân, dù thỉnh thoảng vẫn «gửi điện mừng». Giống như ông Phùng Quang Thanh, bị nhốt trong khuôn viên Bộ tổng Tham mưu suốt 5 tháng không được về nhà, nhưng lại ngồi trên chủ tịch đoàn Đại hội XII.

Cuộc chiến thứ ba được cho là đánh vào chính phủ hiện tại, đứng đầu là thủ tướng Nguyễn Xuân Phúc. Mặt trận này chỉ như một trận mai phục, tiến hay thoái tuỳ tình huống điễn biến tham vọng của ông Phúc. Nếu ông Phúc bộc lộ tham vọng Tổng bí thư, quyết định kiểm tra tài sản sẽ được xúc tiến, ngược lại, nếu ông Phúc ngoan ngoãn chịu dừng ở vị trí thủ tướng, chấp nhận hay ủng hộ phương án toàn nhiệm kỳ của đương kim Tổng bí thư, thì ông Phúc sẽ có được sự «hỗ trợ hết mình» của Bộ Chính trị.

Tuy nhiên, cuộc vận động cho một cuộc cải cách triệt để thể chế phục vụ nền kinh tế thị trường không chấp nhận định hướng chính trị do ông Phúc và các cộng sự rất tích cực trong Chính phủ của ông thực hiện đang một mặt thu được rất nhiều ủng hộ cuả giới Doanh nghiệp cả tư nhân lẫn quốc doanh, cả của giới quản trị lẫn đông đảo dân chúng, một mặt bộc lộ thái độ chống đối ngày càng gay gắt của số đông đối với lối tư duy giáo điều và bảo thủ, đang được khẳng dịnh là nguyên nhân chính của trì trệ và tắc nghẽn phát triển.

Ông Trọng mặc dù đang chiếm được cảm tình trên khía cạnh chống tham nhũng, lại không được chấp nhận trên vai trò đứng đầu đảng và dẫn dắt chế độ.

Cuộc chiến trên mặt trận thứ ba, thực chất là cuộc chiến giữa «định hướng xã hội chủ nghĩa» của phe đảng và «không định hướng chính trị» của những người ủng hộ ông Phúc.

Như vậy, nhìn toàn cảnh chiến trường, có thể giả định mấy kịch bản thế này:

1- Ông Dũng đầu hàng, thì toàn bộ hệ thống chính phủ cũ của ông sẽ ra đoạn đầu đài. Sẽ có hàng ngàn cái án, trong đó có án cho ông Dũng, ông Thăng, ông Bình, ông Hoàng Trung Hải, Vũ Huy Hoàng và ông Nguyễn Minh Quang.

2-Ông Dũng hay phe ông Dũng đảo chính, Quân đội can thiệp, Chính phủ quân sự với Ngô Xuân Lịch làm thủ tướng. Đất nước chìm trong khủng hoảng.

3-Ông Trọng thắng thế, khoảng giữa năm 2018, Đại hội giữa nhiệm kỳ sẽ bỏ phiếu tín nhiệm ông Nguyễn Phú Trọng tiếp tục giữ chức Tổng bí thư. Sẽ bầu bổ sung 5 uỷ viên Bộ chính trị thay cho các ông Đinh La Thăng, Nguyễn Văn Bình, Hoàng Trung Hải, Đinh Thế Huynh và Trần Đại Quang. Ông Phúc vẫn làm thủ tướng, nhưng ông Nguyễn Thiện Nhân làm chủ tịch nước, ông Nguyễn Thành Phong làm bí thư Sài Gòn. Vũ Đức Đam làm bí thư Hà Nội. Dân chủ tiếp tục bị đàn áp. Kinh tế tiếp tục trì trệ.

4- Phe cải cách của ông Phúc thắng thế. Ông Phúc trúng Tổng bí thư tại Đại hội 13. Bầu Quốc Hội lập hiến, soạn thảo và phê chuẩn hiến pháp mới, bỏ điều 4, chấp nhận cạnh tranh chính trị, ban hành luật Hội, tự do đảng phái. Việt Nam thoát khỏi chế độ độc đảng độc tài.

Gọi là cuộc chiến tay ba, vì nếu đúng là ông Đinh Thế Huynh đã bị tước tuột hết mọi chức vụ, thì tay thứ nhất là ông Nguyễn Phú Trọng, tay thứ hai là ông Nguyễn Tấn Dũng và tay thứ ba là ông Nguyễn Xuân Phúc. Thử xem con số 13 có «linh» thật không?!

16/08/2017